

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

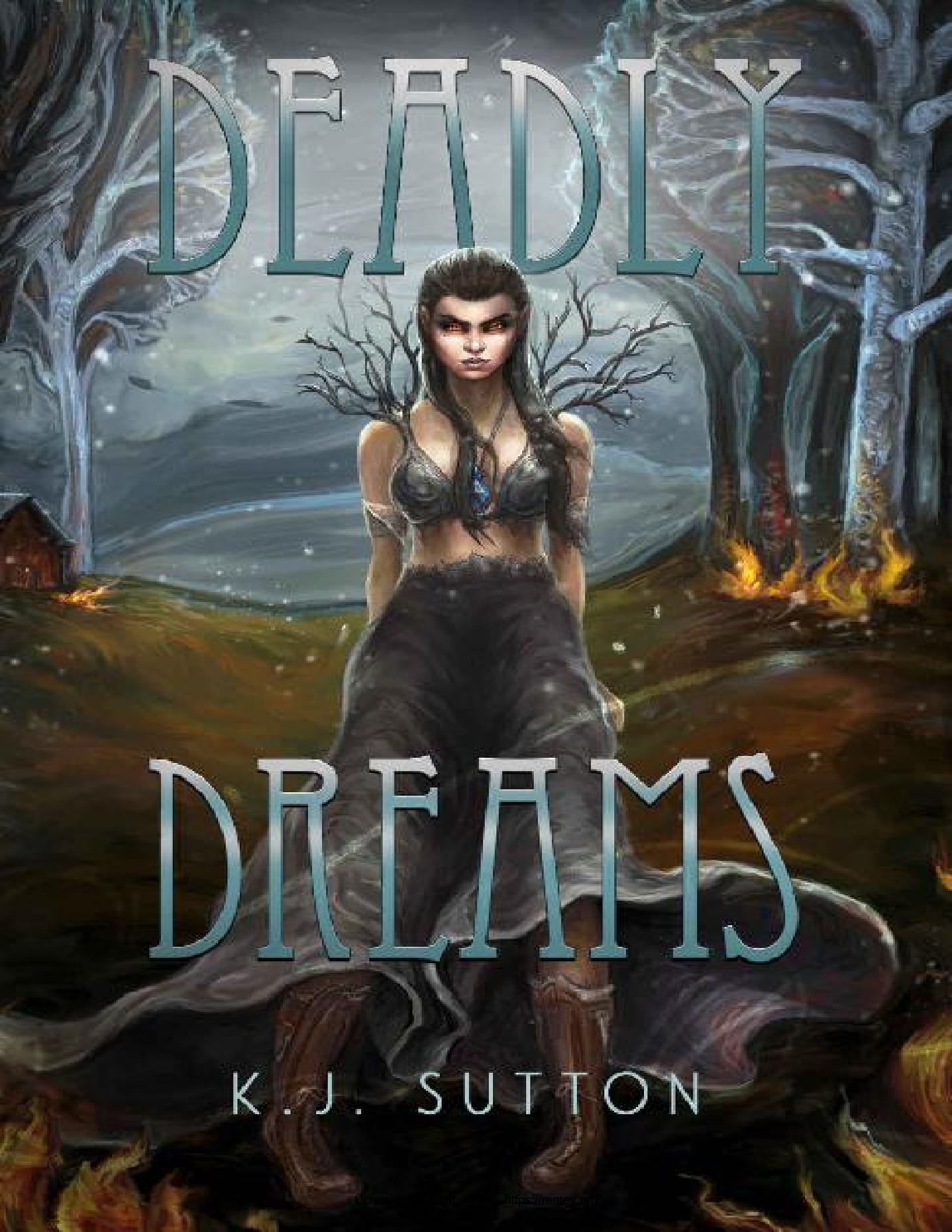
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEADLY

DREAMS

K.J. SUTTON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

"Şiddetle tavsiye ettiğim fantastik bir şehir fantezisi serisi. Benden kocaman bir başparmak!" -*Beckie* Kitap Kurdu

"Eğer yeni bir paranormal seri arıyorsanız, bu tam size göre." -
The Book Curmudgeon

"Başından itibaren sizi yakalayacak ve dikkatinizi çekecek benzersiz ve ilgi çekici bir fantezi serisi." -*Mindy Lou's Book Review*

"K.J. Sutton büyüleyici ve ürkütücü bir dünya yaratmış... Biraz taze ve çokça fantastik bir şeyler arayan fantastik okurları için!" -*Tome Tender Kitap Blogu*

"Karanlık ve çarpık bir dünyaya dalmaya hazır olun!" -Bir Yazarın *Perspektifi*

"Sutton... sadece fae'lere değil, diğer doğaüstü yaratıklara da sizi büyüleyecek [ve] sayfaları olabildiğince hızlı çevirmenizi sağlayacak bir bakış açısı yaratmayı başardı!" -Benim Suçlu Saplantım

"Romantizm, okuyucuyu daha fazlası için yalvarır halde bırakıyor."
-Bu Kız Çok Okuyor

"Sizi başka hiçbir şeye benzemeyen bir dünyaya sürükleyecek, büyüleyici, hızlı tempolu bir paranormal fantezi." -*Lovely Loveday*

DEADLY DREAMS

K. J. SUTTON

ONCE UPON A TIME
Disney

Telif Hakkı© 2020 by K.J. Sutton

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bazı bölümleri, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, bir incelemede kısa pasajlar alıntılanabilecek bir eleştirmen dışında, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

ISBN 978-1-0879-0043-8 (ciltli)

ISBN 978-1-7334616-1-0 (ciltsiz)

ISBN 978-1-7334616-3-4 (e-kitap)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ön kapak görseli Gwenn Danae Tipografi Mulan

Jiang

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

ALSoBVK . f . SUTToN

**Jessi Elliott ile *Charlie Travesty*
Serisi**

Karanlıkta Bir Fısıltı
Alacakaranlıkta Bir Işık
Alevler İçinde Bir Anı
Dumanlar İçinde Bir
Kurban

Romanlar

Asansörde Yaz

Sonunda beni yok edecek şeyleri arzuluyorum.

-Sylvia Plath

P R E F A C E

Biri öldüğünde ne olduğuna dair pek çok teori vardı.

Hayatımda birkaç kez kafayı bulmuştum ve ölüm de bu duyguya oldukça benziyordu. Bir rüya görme hissi. Neyin gerçek olduğuna dair belirsizlik, fiziksel olarak değil ama kavramların kendilerine dair. Zaman, coşku, huzur.

Duyduğum teorilere rağmen, yapmam gereken ya da keşke farklı yapsaydım dediğim şeylerden yakınmadım. Sevdiğim insanları düşündüm, ama onların görüntüleri silikti, içerik kırıntılarıyla çevriliydi. Onlar güvendeydi. İyi olacaklardı.

Hafif bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım. Sonunda dinlenebilecektim. Ve sonra öldüm.

CK APT E R o N E

S Shameek'in mezarını keşfetmelerini izlerken gökyüzünden süzülüyordu.

Bir kadın - muhtemelen annesi, yüzündeki çizgilerden anladığım kadarıyla

Saçlarına ak düşmüştü, önünde dizlerinin üzerine çöktü. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Yavaşça öne doğru eğildi ve başının üst kısmını mezar taşına bastırdı. Mezar taşının yüzeyine, kadının sadece birkaç santim yukarısına kazınmış bir kitabe vardı.

Bininci kezmiş gibi gelen o bir avuç kelimeyi okudum. *Son eylemi cesaret adına yapılmıştı.* O sırada orada olmasam da Collith'in bunu söylediğini duyabiliyordum, sanki kulağımın dibinde konuşuyormuş gibi. Saray'ın hoşnutsuzluğuna rağmen insana onurlu bir cenaze töreni düzenlediğinde taşın yapılmasını emreden oydu. Bu belki de bir kral olarak verdiği ilk cesur kararı.

Umarım bu onun sonuncusu olmazdı.

İzlediğimiz yerden, insan ailesinin ne dediğini duyamayacağım kadar uzaktan, parmaklarımı ağaç kabuğunun derinliklerine gömdüm. Acının suçluluk duygusunu bastıracağını ummuştum ama öyle olmadı.

"Sizin hatanız değildi Kraliçe Fortuna," diye mırıldandı Sağ Elim. Her kelimeyle birlikte ağzından hava kabarcıkları çıkıyordu. Yanımda durdu. Görünüşe göre Lyari'nin bu sahneyi izlemek gibi bir derdi yoktu çünkü yüzünü diğer yöne çevirmiş, omurgasını bir ağaca dayamıştı. Bir bıçağı tekrar tekrar havaya fırlatıyor ve parlayan bıçağın ucundan yakalıyordu.

Suçluluğum bu kadar açık mıydı? Yoksa zihinsel duvarım yıkılmaya mı başlamıştı? Ancak hızlı bir kontrol, duvarın sağlam bir şekilde yerinde durduğunu gösterdi.

"Minnettarım," demekle yetindim. Lyari hâlâ hissettiğim suçluluğu biliyorsa, artık ona inanmadığımı da biliyordu. Ama Shameek'in öldüğü günden beri çok şey değişmişti. onunla olan ilişkim. Son zamanlarda bana isteksiz bir saygıyla davranıyordu ve ben de ona gerçekten güveniyordum. Bir peri.

O anda hafif bir esinti saçlarımı karıştırdı. Birkaç tel ağzıma dolandı ve onları çekip aldım, hâlâ Shameek'in annesini izliyordum. *Muhtemelen önce o okumuştur*, diye düşündüm. *Şu lanet mektup*.

Bugünlerde kontrol edemediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama o mektubu - mürekkebi kâğıda, harfleri sayfaya, ölü bir adamın annesine yazılan kelimeleri kontrol edebilirdim. Kaç taslak yazdığının sayısını unutmuştum. Sonunda, kısa ve belirsizdi. Oğullarının mezarının koordinatlarını ve onlara dönmeye çalışırken öldüğünü içeriyordu. Her zaman ihtiyatlı ve aşırı dikkatli olan Lyari, her şeyi lastik eldivenlerle ele almamı sağlamıştı. Gerçekten, çünkü ihtiyacım olan son şey bir cinayet soruşturmasında şüpheli olmaktı.

Mezar taşına yaklaşan başka biri aklımı şimdiki zamana geri getirdi. Shameek'in babası olduğunu tahmin ettiğim adam konuşmaya başladığında, kederlerine ortak olmuş gibi hissederek arkamı döndüm. "Hadi eve gidelim," diye mırıldandım, ellerimi ceketimin ceplerine sokarak. Lyari bıçağını sakladı ve yorum yapmadan beni takip etti. Rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Birkaç dakika boyunca tek ses botlarımın orman zeminini kaplayan taze kar örtüsü çıkardığı çıtırtılardı.

Ağaçların arasında bir şey kımıldayınca sessizlik bozuldu. Onu görünce kalp atışlarım hızlandı. Burada olduğumuzu başka kimse bilmiyordu; başka bir Gardiyan ya da ailemden biri olamazdı.

Görünüşe göre Lyari de aynı düşüncüyü paylaşıyordu çünkü önümde ilerlemeye başladı. Bunu yaparken, kalçasında daimi bir yoldaş olan kılıcına uzandı. Hassas bir çınlamayla kınından dışarı kaydı. Benim de ceplerimde, çoraplarımda, kollarımda saklı silahlarım vardı. İnce, pratik bir hareketle yeni silahımı, kutsal mermilerle dolu bir Glock 43'ü çıkardım. Silah kullanmaktan hoşlanmıyordum ama bıçaklardan daha etkiliydiler.

Lyari ve ben hep birlikte durduk ve bekledik, duruşlarımız aldaticı bir şekilde rahattı. İleride, iri cüsseli bir figür gölgelerin arasından geçerek yaklaştı. Yağmur gibi bir ses havada sürüklendi. Ben konuşmak için nefes alamadan, yeni gelen ay ışığına doğru adım attı ve Dil'in derin bakışları

Gözleri benimkilerle buluştu. Her zaman taktığı boncuklar yıldızlar gibi parlayıp sönüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Silahı yerine koymadım.

Bakışlarının aşağıya kayışını ve bunu not edişini izledim. Bir an için ormandaki tek ses uzaktan gelen bir *çatırtı* oldu. Muhtemelen karın ağırlığı altında kırılan bir daldı. Peri ellerini giydiği pelerinin kollarına soktu ve bana onaylamamaya benzer bir ifadeyle baktı. Kel kafası ay ışığında parlıyordu. "Senin kanını istiyorlar, Fortuna Sworn," dedi sonunda, sesi bir deprem gibiydi, derin ve gürliyordu. Etrafımızdaki dinginliğin içinde yersiz gibi geldi.

"Kim bunlar?" Zaten bildiğim halde sordum. Kısa süren hükümdarlığım sırasında aptalı oynamanın avantajları olduğunu keşfetmişim - Fae'ler yeni kraliçelerini sürekli hafife alıyorlardı.

"Senin halkın," diye cevap verdi Dil, benimle dalga geçerek. hava yoğunlaştı, onun gücünden mi yoksa benim yükselen duygularımdan mı, emin olamadım. "Korumak ve savunmak için yemin ettiklerin. Bir can aldığından şüpheleniyorlar ve gidişat Muhafızlarının başa çıkabileceğinden çok daha hızlı dönüyor. Hayatına kastedenlerden biri eninde sonunda başarılı *olacak*."

"Milyonuncu kez söylüyorum, Collith'i ben öldürmedim," diye tersledim. Dil'in Ayduin'den bahsediyor olamayacağını biliyordum, çünkü kimse onun ölümüyle ilgim olduğundan şüphelenmiyordu. Ama yine de. Lyari olduğunu tahmin ettiğim biri, Tralee odalarına girdiğim gece o pasajdaki kayıtların silinmesini sağlamıştı. "Herkes söylediğim gibi, Unseelie Kralı görevi bittiğinde geri dönecek. Bunun ötesinde bir şey söyleyemem. Ama bunca yolu bana basit bir uyarıda bulunmak için gelmiş olamazsınız. Sadede gelin lütfen."

Çenesini aşağı indirirken perinin gıdıları şişti. "Size yardım edeceğim Kraliçe Fortuna, çünkü kralımız hakkında doğruyu söylediğinize inanıyorum. Karşılığında tek istediğim bir özür."

Beklediğim her neyse, bu değildi. Bir iki dakika boyunca periye boş boş baktım. Yanımda, Lyari boğuk bir kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı. "Bir... özür mü?" Tekrarladım.

Dil buna tek ve aşırı asil bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Benden önce gelen tüm Dillerle birlikte varlığımı taca, Fortuna Sworn'a adadım. Kan sanatlarını öğreniyor, yaşam gücümüzü ayinlere ve kutsal törenlere adıyor, hükümlerinizi yerine getirmek ve dengeyi korumak için çalışıyoruz. Karşılığında en azından biraz saygı gösterebilirsiniz."

Her zaman olduğu gibi, ilk içgüdüm onun sözlerine alay ya da hakaretle karşılık vermektir. Ama şimdi ne zaman bir şey söylemenin eşğine gelsem bir anım su yüzüne çıkıyordu.

Collith'in geniş, kırpışmayan gözleri. Burnundan kan. Bağımızın koptuğunu ve hiçliğe karıştığını hissettiğim an. Kendi bitmeyen çığlıklarımın sesi.

Kendimi kontrol edemediğimde olan buydu. Düşünmeden hareket etmenin sonucu buydu.

"Haklısın," dedim. Hâlâ paylaştığımız bağ sayesinde her iki perinin de şaşkınlığını hissettim. Devam etmeden önce bir nefes aldım. "Son zamanlarda bazı perilerin aslında sevillebilir olduğunu keşfettim. Sizin hakkınızda türünüze göre değil, davranışlarınıza göre bir fikir oluşturmalıydım. Bunun için özür dilerim."

Bir an için üçümüz de nefeslerimizle havayı buğulandırdık ve aramızdaki boşluğu doldurmak için garip, dönen bir desen gönderdik. Sonunda Dil hafifçe eğilerek sözlerimi onayladı. "Sizi affediyorum Kraliçe Fortuna." Sözleri dudaklarımın ince bir çizgi halinde büzülmesine neden oldu. Affetmek hiçbir zaman bu kadar basit olmamıştı. Affetmek hiç bu kadar acısız olmamıştı. Ya bana yalan ya da kendine yalan söylüyordu. Söz konusu periler olduğunda, bunu söylemek imkânsızdı.

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimden emin değildim ama Dil çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Boynundaki boncuklar -dişlerden oyulduklarını yeni öğrenmişim- fısıltılı bir ses çıkarıyordu. Kendimi o korkunç kolyeleri yapmak için kaç kişinin hayatını kaybettiğini düşünürken yakaladım. Değerli ritüellerini ve ayınlarını öğrenebilmesi için ne kadar kan dökülmüştü. Ne kadar asil görünürse görünsün, Dil kendi çıkarı için başkalarının canını almış ve kullanmıştı.

"Çok iyi gidiyorsun," dedi Lyari ağzının kenarından, sanki gürleyen düşünceyi duymuş gibi. "Şimdi bunu mahvetme."

Kraliçe olmak berbattı.

Dil zaten gözden kaybolmuştu. Gerçekten gittiği belli olduğunda, Lyari ve ben güneye doğru devam etmek için döndük. Hava her geçen an daha da soğuyordu ve aniden sıcak yatağımdan ve etrafımdaki ailemin seslerinden başka bir şey istemedim. Lyari ruh halimi sezmiş gibiydi, çünkü daha hızlı yürüyordu. Biriyle sessizlik içinde yürüyüp de onu doldurma ihtiyacı hissetmemek ne kadar nadir bir şey diye düşündüm.

Bir kez daha, etrafımızdaki ormandan gelen belli belirsiz seslerle huzurumuz bozuldu. Bir an sonra, sanki yer sallanıyormuş gibi küçük sarsıntılar oldu. Gerçi Colorado'da depremler nadirdir ve içgüdülerim bana bunun başka bir şey olduğunu söylüyordu. Yavaşlayarak durdum, kaşlarımı çattım ve duyularımı dışarı doğru ittim. Lyari'nin kılıcı ay ışığında parlıyordu.

tekrar çizdi. Kaşlarının arasında bir çizgi vardı ve kaşları .

"Bunu hissediyor musun?" diye mırıldandı peri, mavi gözleri karanlığı tararken.

Korku karanlığın içinden süzüldü ve bir kurt gibi etrafımı sardı. Başımı salladım, hâlâ kendi yeteneklerimle bir bilinç algılamaya çalışıyordum. "Neyi hissediyorsun?"

"Rüzgar. Garip bir koku var..."

Yüzümü kaldırdım ve deneysel olarak kokladım ama berrak gecenin ve uçsuz bucaksız gökyüzünün ötesinde hiçbir şey algılayamadım. Periler Kabuslardan çok daha üstün duyulara sahipti, bu yüzden Lyari'nin sözüne inandım. Orada bir dakika daha durduk, ikimiz de gergin ve sessizdik. Diğer dişi yavaşça ilerlemeye başladı ve ben de onu takip ettim. Yarı yarıya Savannah'nın cesetlerinden birinin çalıların arasından çıkmasını bekliyordum. Birinin Fred'i öldürmesini izledikten sonra geri kalanını öldürmek için kendi evimi yakmak zorunda kaldığım için onlardan korktuğumu itiraf etmekten utanmıyordum. Oliver'ın her biri muhtemelen ölümsüzlerle dolu daha fazla kötü rüyayı uzak tuttuğuna dair tüm birikim hesabım üzerine bahse girerdim.

"Ne kokusu aldın?" Ortak tedirginlik hissimiz azaldığında Lyari'ye sordum. Yine de sesim sanki biri beni dinliyormuş gibi kısıktı.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Yüzünü bana doğru çevirdi ve hâlâ kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Uzun, kahverengi saçlarından bir tutam boğazına dökülüyordu ve o anda hiç bu kadar fae görünmemişti. "Ölüm," dedi Lyari sonunda. "Ölüm kokusu aldığımı sanmıştım. Ama artık yok."

Cevap veremeyecek kadar tedirgindim. Aylar önce olsa muhtemelen sözlerini paranoya ya da bir peri numarası olarak görmezden gelirdim. Ama yaşadığım onca şeyden sonra -goblinler, wendigolar, kurtadamlar, sirenler, zombiler- korkunun gerçek anlamını öğrenmiştim.

Ve bu, insanların kafasına yerleştirebileceğim bir imge değildi.

Lyari ve ben Cyrus'un bahçesine çıktığımızda evdeki her pencere karanlıktı. Yine de biri verandanın ışığını açık bırakmıştı. Beni eve çağıran bir el gibi hissettim. Göğsümde bir rahatlama hissettim ve küçük bir iç çekişin benden kaçmasına izin verdim.

Ağaçların örtüsünden ayrıldığımızda, bakışlarım yan tarafta duran iri yapılı ahıra gitti. Cyrus'a göre bir kısmı yıllar önce çıkan bir yangında yok olmuştu. Yapının büyük bir kısmı hâlâ ayakta idi ama çatısı sarkmış, pencereleri kırılmış ya da kirlenmişti ve dış cephe kaplamasının yaklaşık yirmi yıl önce boyanması gerekmişti. Cyrus'un nasıl olup da

Bea'nın mutfağına ve kendi evine titizlikle bakan Lavender, mutfağın bu kadar bakımsız kalmasına seyirci kalabilirdi. Ona sormaya çalıştığımda, arkadaşım yüzünü başka tarafa çevirmişti, o ateşli saçları sönmekte olan ışıktaki parlıyordu. O anda, bizi evine alan aşçı hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi fark etmiştim.

Ayrıca eve düzenli aralıklarla hem kurt hem de insan olarak gelen Finn hakkında henüz tek bir soru bile sormamıştı.

Lyari'yle birlikte ahırın önünden geçerken kırık pencerelerden birinde bir ışık fark ettim. İçgüdüsel olarak durdum ve perinin sesi yanımdan süzülerek "Majesteleri?" dedi.

"Collith içeride," diye mırıldandım, parıldayan parçaların ötesine ve gölgelerin içine bakarak. Yine de hiçbir şey kıpırdamadı.

"Nereden biliyorsun?" Lyari sordu. Ses tonunda bir sürpriz yoktu - Laurie ve ailem dışında, Unseelie Kralı hakkındaki gerçeği bilen tek kişi oydu. Onun aslında hayatta olduğunu. Evde ne kadar çok zaman geçirdiğini düşünürsek, ona söylemekten kaçınmanın bir yolunu göremiyordum. Ama diğerlerinin aksine o hiç soru sormadı. Belki de ondan gerçekten hoşlanmaya başladığım an buydu.

Sadece kar taneleri ve kalp atışlarıyla geçen saniyeler. İçime şüphe düşmeye başladı - belki de Collith evdeydi, küçük, parçalanmış ailemizin geri kalanı gibi uyuyordu. Bakışlarımı o ışığa çevirdim, bir ipten sarkan tek bir ampule. Bir başka durgunluk etrafımıza bir pelerin gibi yerleşirken, Collith'ten hiçbir iz yoktu ve göğsümde kıpırdanan özlemi inkâr edemiyordum. Onu, onu öldürmeden kısa bir süre önce aşık olduğum periyi bir an olsun görebilme umudunu.

"Birkaç hafta önce başladı," dedim sonunda, kendimi arkamı dönmeye zorlayarak. Lyari her zamanki gibi arkamdan takip etmek yerine bu kez yanıma geldi. "Collith minibüsümü aldı, kasabaya gitti ve nalburdan aldığı tüm bu eşyalarla geri döndü. Sonra bütün bir gün boyunca ahırın içinde kayboldu. Tek duyduğumuz kırılma ve parçalanma sesleriydi. Ondan sonraki gün, tüm sesler testere ve çekiç sesleriydi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm -Collith gününü odasında geçirmek ya da o lanet sallanan sandalyede oturmak yerine bir şeyler yapıyordu."

"Ama şimdi?" Lyari sordu, uzun bacaklı adımları benimkilerle eşleşiyordu.

Bir nefes verdim. Yüzümün önündeki hava bulutlandı. "Ama şimdi bir saklanma yerini başka bir saklanma yeriyle takas etmesinden endişeleniyorum."

"Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardır," diye önerdi.

"Evet. Belki," dedim. İstmeden de olsa sesimden belirsizlik sızıyordu. Lyari neyse ki bu konuda yorum yapmaktan kaçındı, çünkü artık Collith hakkında konuşmak istemiyordum. Bir süre sonra avlunun kenarına ulaştık. Ölü otlar bir kar tabakasının altına gömülmüştü. Ayak izleri araba yolundan ön kapıya kadar uzanıyordu ve bunların Cyrus'a ait olduğunu biliyordum -Emma emekli olmuştu ve Damon da birkaç hafta önceki beklenmedik olay nedeniyle Bea'nın yanında pek çalışmıyordu.

Verandanın basamaklarının dibinde, tam Lyari'ye geceyi burada geçirip geçirmeyeceğini soracakken durakladım. Zihnim, bakışlarımın yanından geçip gittiği nesneyi kaydetti. Yere kaşlarımı çatarak birkaç adım geri gittim.

"Ne oldu?" Lyari sesini alçaltarak sordu. Kılıcının kabzasına tekrar dokundu ve ben onun bunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Çömelip çıplak parmaklarımla biraz kar kazıdım. Tırnaklarımın altında buz birikmişti. "Bir çiçek," diye mırıldandım, ona bakarken. Küçük çiçeğin sarı bir merkezi ve zarif beyaz taç yaprakları vardı. Donmuş ölü otların arasında, uçsuz bucaksız bir kalabalığın içinde kaybolmuş bir çocuğa benziyordu.

Lyari'nin yüz ifadesini görmek için başımı çevirdim. Sadece kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

Hafifçe gülümseyerek ayağa kalktım ve elimdeki erimiş buzları silkeledim. Verdiği tepki Lyari'nin insan olmadığı gerçeğinin açık bir hatırlatıcısıydı; insanlar arasında hiç yaşamamış, sihir ve büyüden yoksun bir dünyayı hiç tanımamıştı. Mevsimleri biliyordu elbette ama Unseelie Sarayı'nda her zaman tuhaf şeyler oluyordu. Bir çiçek kışın neden gelişmesin ki?

"Demek Kasım ayındayız," dedim ona sabırla, her ne kadar soğuktan kurtulmak için can atsam da. "Bu şeyin canlı olmasına imkân yok."

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Tuhaf bir dünyada yaşadığımızı siz herkesten daha iyi biliyorsunuz Kraliçe Fortuna."

"Lanet olsun, Lyari, sana binlerce kez söyledim. Bu sadece Fortuna, tamam mı?"

Bir gülümsemenin başlangıcı gözlerini aydınlattı ama peri bunun dudaklarına ulaşmasına izin vermedi. "Majesteleri, ben-"

Tüm sundurma titredi ve bulanık bir şekil bana doğru geldi. Tökezleyerek geri çekildim, topuğum çakılların arasında kaydı ve yere çarptım. Ciğerlerimden hava *fişkirdi*. Lyari kılıcı bir yıldız gibi parlayarak ilerlemeye başladı ama üstümdeki şey uzun bir inilti çıkarınca durdu. A

Bir an sonra bir çift sarı göz benimkilerle buluştu. Gözlerimi kırıştırdım, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum. Bir süre sonra, "Finn? İyi misin?"

O geniş gözler kırıştı. Yavaşça, boğazının derinliklerinde sızlanan bir ses çıkararak, devasa kurt geri çekildi. Suçluluk duygusunun çok geçmeden üzerine çökeceğini biliyordum, bu yüzden kendimi ayakta durmaya ve düşüşü canını acıtmamış gibi davranmaya zorladım.

"Gidebilirsin," dedim Lyari'ye, acı omurgamda bir aşağı bir yukarı sekerken yüzümdeki irkilmeyi zar zor gizlemeyi başarak. Düşündüğümde daha sert düşmüş olmalıydım. Yine de sabaha kadar iyileşmiş olacaktım; Unseelie Sarayı'na olan bağlılığımın bana güç verdiğini keşfetmişim. Yeteneklerimi geliştirmişti. Nasıl değiştiğimin tek açıklaması buydu.

Lyari'nin ifadesinden, daha ağzını açmadan itiraz edeceğini anlamışım. Kurt adama karşı yeni keşfettiği güvenini kaybetmesinin yasını tuttum. "Durumu stabil değil Majesteleri," dedi Lyari, korkumu doğrulayarak. "Eğer kurt adam sizi katlederse-"

"Oh, dur. Onun yüzünden tehlikede değilim ve bunu sen de biliyorsun."

Finn insan formuna geri dönmeye başlarken Lyari ve ben tartışıyorduk. İkimiz de etin yırtılma ve kemiklerin çatlama sesini duymamış gibi davranıyorduk ama dakikalar ilerledikçe Lyari belli belirsiz hasta görünmeye başladı.

Bunu görünce sırtıtmamı zar zor engelleyebildim. Demek ki korkusuz değilmiş. Paynore soyundan gelen asi ve ölümcül Lyari, kurt adama dönüşme sesleri duyduğunda midesi bulanıyordu. Haftalar önce, bu yüzden onunla durmadan alay ederdim. Bu keşfi bir silah olarak kullanırdım. Artık bir şey ifade etmiyordu.

Peri yüz ifademi gördü ve cümlemin ortasında durdu. Esinti saçlarını ağzına doğru çekti ve sabırsızca çekti. Enochian dilinde bir şeyler söyledi, sonra muhtemelen onu anlayamadığımı hatırladı, çünkü aniden İngilizceye geçti. "Neden gülümsüyorsun?" diye hırladı.

Hâlâ gülümsüyordum. "Sebebi yok, gerçekten. Benden gerçekten hoşlandığın çok açık."

"Anlayamadım?" Lyari sordu. Yüz ifadesi o kadar komikti ki neredeyse gülecektim ama içimden bir ses bundan gülümsemekten bile daha az hoşlanacağını söyledi, ben de bastırdım.

"Beni duydun," dedim ve merdivenleri çıkmak için arkamı döndüm. " olsun, ben de senden hoşlanıyorum. Neyse, biraz uyumam lazım çünkü sabah işe gideceğim. Finn'in bana zarar vermeyeceğine güvenmek zorundasın-

En azından ölümcül değil. Bu hafta her gece kanepede uyudun. Git. ev."

Merdivenlerin başında onunla tekrar yüzleştim. Lyari sonunda tartışmanın anlamsızlığını kavramış olmalıydı, çünkü başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaştı. Karanlığın içinde gözden kaybolurken, sadece bir perinin yapabileceği gibi sessizce hareket ederken, verandada Finn'e katıldım. Emma ve ben ona rastgele yerlere yedek kıyafetler bırakmaya başladığımızdan beri tamamen giyinikti. Her üst değişiminden sonra eve çıplak döndüğü ilginç bir hafta olmuştu. Birkaç kez, yanından geçerken Emma'nın bakışlarını vücudunun belirli bölgelerinde biraz fazla uzun süre kalırken yakalamıştım. Unseelie Sarayı'na gitmeden önce bir kurt adam sürüsünün arasında yaşamış olan Finn bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdim, Finn'in konuşma başladığında seçim yapmasını istiyordum. Çok uzun zamandır ona hiçbir seçenek sunulmamıştı. Kendimi eğlendirmek için korkuluklara yaslandım ve yıldızların görüntüsünün tadını çıkardım. Lyari'yle ormandan çıktığımızdan beri gökyüzü biraz açılmıştı ve ayın geniş yüzü bize bakıyordu. *Yatağa git*, dediğini hayal ettim. Bea's'daki vardiyadan ve Court'taki bir diğer vardiyadan sonra uzun bir gün olmuştu. Son zamanlarda hayatımın artık bana ait olmadığını hissediyordum. Sanki bir kafesi diğeriyle takas etmiştim.

"Bütün bunlar da neydi?" Birkaç dakika sonra sordum. Finn'in patlamasının üzerine gitmeye niyetli olmadığı anlaşılmıştı.

Bana bakmadı. Bunun yerine, sanki ağaçların kendisi ona ihanet etmiş gibi bahçenin ötesindeki bir şeye baktı. etki, gören her dişiye kışkırtan uzun ve kalın kirpikleri sayesinde bir nebze de olsa yok oluyordu. "Siz benim sürümsünüz," dedi küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir aradan sonra.

Anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Evet. Hepimiz öyleyiz Finn. Buradaki herkes seni önemsiyor. Ben, Emma, Damon-"

"Siz benim sürümsünüz," diye tekrarladı Finn, bu kez daha güçlü bir şekilde. Yüzü bana doğru döndü. Şimdi gözleri benimkilere dikilmişti ve iletişim kurmaya çalıştığını biliyordum. Bu muhtemelen kurdun yüzeye Lyari'ye itiraf edebileceğimden daha yakın olduğu anlamına geliyordu. İnsan kelimeleri ondan kaçırıyordu. Tek bildiği hissettikleriydi ve bir kurt olarak bu hisler daha da büyümüştü.

Farkına varmak beni elektrik çarpması gibi çarptı. *Fortuna, seni aptal*. Yine onsuz gittiğim için üzgündü. Kurtlar sürü halinde dolaşır.

Kurtlar birbirlerini geride bırakmazlar. Reddedilmiş ve terk edilmiş gibi hissetmiş olmalı.

Ve söylemese de Finn'in iblisle tanıştığım gecedan beri kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Beni korumak için orada olmamıştı. Beni durdurmak için. O kavşakta olanların tüm ayrıntılarını bilmiyor olabilirdi ama herkes gibi o da bunun etkilerini gördü. Yaşadığım değişimi. Geçen ay boyunca bir kez bile gülmüş müydüm?

"Finn." Nefes aldım. "Keşke sana bir daha asla kendi başıma dair söz verebilseydim. Ben senin süründenim ama ben bir kurt değilim, ben Fortuna'yım. Bazen bir yerlere yalnız gitmem gerekir. Ben buyum. Ben de senin gibi hayatta kalmayı başaran biriyim ve eve dönmek için her zaman savaşacağım. Ama bir gün gelmeyeceksem bu senin suçun değil. Bu, yaşamayı bırakman gerektiği anlamına gelmez."

Finn yüzüme bakarken sessizlik etrafımızı sardı. Sözlerimin yeterli olmadığından endişeliydim ama söyleyebileceğim tek şey onlardı. Bir süre sonra tekrar ufka baktı. Elimi kurt adamın omzuna koydum, ona dokunmaya dayanabiliyorken başka birine dokunamamanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Belki de Finn'le olan ilişkimde sadece masumiyet vardı ve onun korkularını zaten iyi biliyordum.

Neredeyse anında gözleri kapandı. Yüzünün çizgilerine kazınmış, ihtiyacını gördüm. Arzusunu. İnsanlığını. Çoğu canlı gibi cinsel bir yanı yoktu, sadece bağlantıya ihtiyacı vardı.

Bir dakika sonra uyku beni çağırdı ve artık onu görmezden gelemezdim. Kapıya doğru sürüklenirken Finn'in omzunu sıkarak veda ettim. İçeri adım attığımda döşeme tahtaları gıcırdadı.

Kapıyı kapatmadan hemen önce Finn'in boğuk sesi kulaklarıma ulaştı ve "İyi geceler Kraliçe Fortuna," dedi.

Değişen her şeye rağmen değişmeyen tek bir şey vardı.

Her zamanki gibi gözlerim kapalı bir şekilde hayal dünyasına ulaştım. Önce rüzgârı hissettim yüzümde, taşıdığı kokularla birlikte. Boya, çiçek ve deniz. Gençken, tüm bu kokuları bir şişeye koyabilmeyi dilerdim, böylece kapağını açabilir ve dilediğim zaman hayal dünyasını ziyaret edebilirdim. Şimdi, burun deliklerim alevlenirken ve rüzgâr kulaklarımdan dibinden geçerken,

acı getirdiler. Kafamın içinde yaşayan nazik yaratığa ne yaptığımı hatırlatıyordu.

Yine de en azından yeniden resim yapıyordu.

Geçen zaman duygusu üzerime çökmüşken, isteksizce gözlerimi açtım. Kalbi ne kadar kırık olursa olsun, Oliver'ın dünyası hâlâ güzel ve bütündü. Bükülmüş meşe ağacı yakınımda duruyordu, büyük kollarını sanki beni kucaklamak için uzatmıştı. Gökyüzü soluk bir maviydi, sadece bulutlar ve renkli kuşlarla kesintiye uğruyordu. Uzakta, çocukluğumuz boyunca beni ve Oliver'ı kucaklamış olan taş ev vardı. Sonunda birbirimizi, değişen duygularımızı ve cinselliğimizi keşfettiğimiz bir yer haline gelmişti.

Ama şimdi perili bir ev gibiydi, geçmişin ve asla olmayacak olanın hayaletleriyle doluydu.

Bakışlarımı hızla ondan kaçırdım ve Oliver'ı aramaya devam ettim. İşte oradaydı, ufukta küçücük bir figür. Son bir aydır her geldiğimde olduğu gibi uçurumun kenarında oturuyordu, giydiği beyaz düğmeli ceket öğleden sonra ışığında parlak görünüyordu. Uzun, altın sarısı çimenlerin arasında yürümeye başladım; üzerimdeki yazlık elbise üzerimde dalgalanıyordu ve onun yanına oturdum. Bacaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ediyordum; Oliver beni çok iyi tanıdığı için bunu muhtemelen fark etmemişti. Ama ikimiz de son zamanlarda aramızda olanları tamamen inkâr ediyorduk. Arkadaşlığımız, tüm niyet ve amaçlar için, normale dönmüştü. Artık fiziksel bir ilişkiden hoşlanmadığımız gerçeği dışında. Finn hariç, herhangi bir erkeğin bana dokunması düşüncesi -Oliver bile- vücudumda kara bir çukur açıyordu.

Yerleştikten sonra başını çevirdi ve bana nazik bir gülümseme verdi. Güneşten ağarmış saçları gözlerinin içine düşüyordu. "Hey, sen."

Suçluluk duygusu boğazıma doldu ve konuşmamı zorlaştırdı. "Hey, Ollie."

Bu gece, başarabileceğimiz tek şey o dört kelime gibi görünüyordu. Oliver'ın o yıldızlı çatıda bana söylediği sözler aramızdaki boşluğu doldurdu. *Seni bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi seviyorum, Fortuna. Ben senin olduğum gibi senin de benim olmanı istiyorum.* Ona hiçbir zaman cevap vermemiş olsam da, ikimiz de kalbimin başka birini özlediğini biliyorduk. Ruhunu karanlıktan çıkardığımdan beri bana zar zor bakan birini.

Oliver'ın dostluğuna duyduğum ihtiyaç, rüya manzarasını yeniden sağlamlaştırmıştı. Resimleri kaybolmayı bırakmıştı ve artık onu unutmam gibi bir tehlike yoktu. Hele de kabusları

ve beni öyle bir şiddetle sevdi ki, bazen beni tamamen parçalanmaktan alıkoyan tek şeyin bu olduğunu hissettim.

Bir tür ses çıkarmış olmalıyım ki Oliver elime uzandı. Sadece rahatlatmak istediğini biliyordum ama yine de kendimi geri çekilmekten alıkoyamadım. Korkunç bir an için, gerçeklikle örtüşen bir anı beni kör etti. Yükseklerde bir gece göğü. Etrafta korkunç, karanlık ağaçlar. Ay ışığında belirginleşen bir adam figürü.

Bu anıyı bir kenara ittiğimde Oliver'ın kaşlarının birbirine yaklaştığını ve gözlerinin acıyla karardığını gördüm. Sanki onu bıçaklamışım gibi görünüyordu. "Benden korkuyorsun," dedi.

Hemen başımı salladım, beyaz parmaklarımla kayalık kenarı kavradım. "Hayır, değilim. Oliver, sana yemin ederim, değilim."

"O zaman neden sana dokunmama izin vermiyorsun?" diye meydan okudu. "Kazara olduğunda bile irkiliyorsun. Geçen hafta bana bir boya fırçası uzattığında bunu gördüm."

"Bu konuda konuşamam," dedim başımı tekrar sallayarak. Sesim sanki boğuluyormuşum gibi çıkıyordu.

Oliver başka bir şey söyleyemeden kendimi yukarı ittim ve tökezleyerek uzaklaştım. Ama anı kötü bir his gibi beni takip etti. Zihnime ördüğüm eski püskü duvarı aşarak yolunu buldu ve saniyeler içinde kafatasımı yeniden doldurdu. İblisin nefesini yanağımda hissettim. Zevk seslerini duydum. Başının yanındaki koyu renkli yaprakların bir esintiyle kıpırdadığını gördüm.

Oliver'ın sesi kulağıma geldi ve o zaman düştüğümü fark ettim. Ayağa kalkmadım. Orada, dizlerimin üzerinde, hıçkırıklarımı bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırmış bir şekilde kaldım. Gerçekten görmeden çimenlere baktım. Oliver bana dokunmadı ama varlığını hissettim. Başkalarını da hissettim; acımı hisseden Unseelie Sarayı'ndan hayaletleri. Aramızda duran duvarda çatlaklar ve boşluklar vardı, bu da onların içeri bakmasına izin veriyordu. Beni izleyen fae'ler fısıldıyor, kıkırdıyor ve tıslıyorlardı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Onları dışarıda tutmalıydım. Collith'in nerede olduğunu ya da ne durumda olduğunu bilemezlerdi; bir rakibi savuşturamayacak kadar savunmasızdı.

Panik nefesimi ensemden hissettirdi. Dişlerimi sıkarak parmaklarımla toprağa gömdüm ve duvara odaklandım. Bir kez daha onlardan ayrılana kadar deliklere taş, çatlaklara sıva ittim. Sessizlik geri döndüğünde nefes alışım yavaşladı.

Bir dakika daha geçtikten sonra nihayet gözyaşı lekeli yüzümü kaldırdım.

Neşeli gün ışığı çekilmiş, yerini alacakaranlığın yumuşak ısıltısına bırakmıştı. Önemli bir zaman geçtiği için değil, bu dünyanın sakini öyle istediği için. Oliver yakınlarda oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı. Saçları ay ışığında bembeyaz görünüyordu. Her yeri kaskatı kesilmişti, sanki bana uzanmamak için tüm gücünü harcamıştı.

Bakışlarımız buluştuğunda, onunki inkâr edilemez bir ıstırapla doluydu. Yüzünde daha önce hiç olmayan çizgiler vardı ve o çok sevdiğim çiller solgun teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver," dedi en iyi arkadaşım. Kuşkusuz duygularının etkisiyle rüzgâr hızlandı ve gömleği sert gövdesine doğru savruldu. "Lütfen."

Sanki biri içimi kazımış ve geriye sadece acıdan bir kabuk bırakmış gibi hissediyordum. "Yapamazsın." diye cevap verirken sesim bir zamanlar olduğu halinin gölgesiydi. Kimse yapamaz."

Oliver muhtemelen tartışmak için ağzını açtı ama ben duymak istemedim. Doğaüstü bir hızla hareket ederek kendimi yukarı ittim ve denize doğru fırladım. Oliver beni durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Koşarken sadece ayaklarımın yere çarparken çıkardığı seslere ve kalbimin daha hızlı atmasına odaklandım. Gözlerimi batan güneşe diktim ve "*Uyan, uyan*" diye düşündüm.

Hiç tereddüt etmeden kendimi uçurumdan aşağı attım, kollarımı açtım, başımı geriye attım. Bir anlık akkor, kör edici bir ışık vardı. Ağırlıksızdım. Korkusuzdum. Özgürdüm.

Ve sonra uyandım.

CKAPTE TN 0

A Ayağa fırladığımda bir kitap yere yuvarlandı.
Zihnimin alışması bir, belki iki dakika daha sürdü. Bu gerçektir.
Oliver bir rüyaydı. Kaşlarımı çatarak
Şaşkınlıkla halının üzerinde duran kitaba baktım. Ay ışığının eğimi kapağın üzerine düşüyordu. *Moby Dick*. Kaşlarımı çattım, keşke romanı bir çekmeceye tıkıp tamamen unutabilseydim, ama söz sözdür - Oliver'ın uydurma panayırındaki oyundan kazandığımız bahisten sonra hâlâ benimkini tutmaya çalışıyordum.
Yatağımın yanındaki saat 2:43'ü gösteriyordu. Rakamlar parlak yeşil renkte parlıyordu. Gözlerimi saate dikmiş, sesler duymaya çalışıyordum ama uyanık olan tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Her biri kendi kayıpları ve yaralarıyla boğuşan üzgün insanlarla dolu bir evde yaşarken bu nadir görülen bir durumdu.
Tanrım, hava soğuk. Kaloriferin sönüp sönmediğini merak ederek yatağın üzerinde büzüldüm. Nefesim havada beyaz bulutların dönmesine neden oluyordu. Sol tarafımda, ay ışığı hâlâ düz olmayan ahşap zeminin üzerinde süzülüyor, köşedeki sallanan sandalyeyi tuhaf ve uhrevi bir görünüme büründürüyordu.
Uykuya geri dönmek bir seçenek olmadığından -en azından şimdilik- içimi çektim ve yorganı bir kenara fırlattım.
Boxer şort ve büyük boy bir tişörtle, Cyrus'un evinde işgal ettiğim odanın kasvetli, beyaz duvarlarının önünden geçtim. Arkadaşımın cömertliğine gereğinden fazla güvenmek istemediğim için buraya kendimden bir parça ekleme zahmetine girmemiştim. Her şey çıplaktı. Bir yabancı, pasaklı olmam dışında hakkımda hiçbir şey bilemezdi. Yeni giysilerim yerlerdeydi, şifonyer kitaplarla kaplıydı ve yatak çarşafı her zaman buruşuk ve gelişigüzel.

Ayaklarım donmuş olsa da, yeni aldığım terlikleri bulmak için duraksamadım; şimdi diğerlerini düşünüyordum. Son deneyimlerim bana bu dünyada canavarlar olduğunu ve duvarların bile sevdiklerime ulaşmalarını engelleyemeyeceğini öğretmişti. Endişe kalbimi delip geçti ve onu çılgınca bir ritme soktu.

Herkesi kontrol etmek için hareket ettiğimde döşeme tahtaları altımda gıcırdadı. Kafamı odalarına soktuğumda ne Cyrus ne de Emma kıpırdadı. Mucizevi bir şekilde Finn de kıpırdamadı ama şekil değiştirdiği günlerde daha çok uyuduğunu öğrenmiştim. Geceleri kapımın önünde uyumayı ancak geçen hafta bırakmıştı ve bunun nedeni de ona büyük, tüylü bedenine takılmaktan bıktığını söylemiş olmamdı. Kurt adamı şimdi daha yakından inceliyor, yakışıklı yüzünü gölgeleyen soluk pembe yara izlerine dikkat ediyordum. Ayrıca bir ay boyunca yediği yemeklerin ve gösterdiği şefkatin onu şişmanlattığını da fark ettim. Omuzları daha geniş, kolları daha kalındı ve kaburgaları artık derisinden dışarı çıkmıyordu.

Onu görünce biraz daha sakinleştiğimi hissederek -bir suikast girişimini saymazsak geçtiğimiz ayın ne kadar huzurlu geçtiğini hatırlatarak- yoluma devam ettim.

Koridorun sonunda Matthew ve Damon'ın uyuduğu odaya başımı uzattım.

Kardeşim uykunun derin sancıları içinde hafifçe horluyordu. Onun yatağının birkaç adım ötesinde, yamalı ailemize en son katılan çocuk yatıyordu. İki yaşındaki yeğenim, daha dün aldığımız beşiğin parmaklıklarına yaslanmıştı. Pembe dudakları bir emziği emiyordu ve bir kolunun altına doldurulmuş bir uğur böceği sıkıştırılmıştı. Koşullarının tuhaflığına rağmen mışıl mışıl uyuyordu.

İki hafta önce Savannah onu küçük tişörtüne yapıştırdığı bir notla birlikte evimizin önüne bıraktı. *Benim için ona göz kulak ol, telaşlı el yazısıyla yazılmıştı. Ona bir gün döneceğimi söyle. Tekrar güvenli olduğunda.*

Birisi kapıyı açar açmaz oradan uzaklaşmıştı. O zamandan beri onu ne gördük ne de haber aldık.

Savannah'nın notunun ne anlama geldiğini oğluna söyleyip söylememek Damon'a kalmıştı. Yine de şimdilik bir baba olarak yeni gerçekliğine alışmaya çalışıyordu. Neyse ki Emma yardım etmeye hevesliydi. Onsuz nasıl başa çıkacağımızdan emin değildim.

Ailemin güvende olduğundan emin olarak -her ne kadar ziyaret etmem gereken bir oda daha olsa da- döndüm ve duvara yaslanmış bir masaya çarptım.

Dişlerimin arasından hava tısladı ve ağrıyan dizimi tutmak için eğildim. Topallayarak oturma odasına gidip kanepeye otururken *her seferinde*, diye düşündüm ekşiyerek. Ama gizli, korkunç bir şekilde, acıdan zevk alıyordum. Bazen nasıl hissettirirse hissettirsin, en azından hayatta olduğumu kanıtlıyordu.

Rüzgâr bu gece çok kuvvetliydi. Evi itiyor ve öfkeyle uluyor, ormandan geçip yeni yerlere doğru açık bir yol istiyordu. Acaba kar fırtınası mı geliyor diye düşündüm. Birkaç dakika sonra koridorda bir tıkırtı duydum. Bu Basset köpeği Stanley'di - masaya vurduğumu duymuş olmalıydı. Yanımda otururken tüyleri diken diken olmuştu.

"Neler oluyor, ihtiyar delikanlı?" Kulağının arkasını kaşıyarak usulca sordum. İçeride bile, havadaki basınçla ilgili bir şey doğal gelmiyordu ve zihnim o anı Lyari'nin ormandaki yorumunu hatırlamak için seçti. *Ölüm. Ölüm kokusu aldığımı düşündüm.*

Yine titriyordum ama bu sefer bunun soğukla bir ilgisi yoktu. Odanın diğer tarafında, geniş bir pencereden ahır görünüyordu. Bakışlarım rüzgar gülüne kaydı. Şiddetle dönüyor, aya karşı küçük bir siluet oluşturunuyordu.

Sonra bir çığlık geceyi yırttı.

Dilimde artık tanıdık gelen bir tat patladı, soğuk ve metalik bir şey. Stanley'den ayrılarak koridordan aşağıya indim ve henüz kontrol etmediğim tek odaya girdim. Işık yeşil halının üzerinden süzülüyordu. Collith'in yüzüne doğru uzanıyor ve daha önce orada olmayan çizgileri görmemi kolaylaştırıyordu. Göğsü terden parlıyordu. Rüyalarının amansız pençesinde ateş ve boğucu havayla ilgili bir şeyler mırıldandı. Kükremeler ve kızıl nehirler. Vahşi, azgın bir denizdeki biri gibi savruldu ve döndü.

Yatağa doğru koştum, yanına diz çöktüm ve peri kralının omzunu salladım. "Uyan. Hey, Collith, aç gözlerini. Yine kâbus görüyorsun."

Sarsılarak uyandığında bağırdı. Hazırlıklıydım ve tam zamanında geri kaydım. Collith'in gözbebekleri bana odaklanırken bir büyüüp bir küçülüyordu. Sonra elimin omzunda olduğunu fark etti ve dokunuşumdan uzaklaştı. Tıraşsız yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Gerçekten uyandığı belli olunca yatağın kenarına tündüm. Kapıların açılma ya da ayak seslerini dinledim ama bu evdeki herkes ölü gibi uyuyor gibiydi. Bu düşünce midemde bir endişe pırıltısına neden oldu.

Kendi korkusunun farkında olmayan Collith biraz daha doğruldu. Karnındaki kaslar şişti. Uzaktaki duvara baktı, gözleri cam gibiydi ve acı çekiyordu.

Geçtiğimiz ay boyunca kahverengi saçları kontrolsüz bir şekilde uzamıştı ve artık neredeyse omuzlarına kadar sarkıyordu. İlk tanıştığım sevimli, uzak krala hiç benzemiyordu.

Kralım. Bu bana Öşür'ün yarın olduğunu hatırlattı. Collith insan dünyasında iyileşme sürecindeyken neredeyse her gün Saray'da bulunuyordum; kraliçe olmak tam zamanlı bir işmiş meğer. Geçtiğimiz ay içinde soy başkanlarını yemeklerde ağırladım, konsey toplantılarına katıldım, etkinliklerde ve toplantılarda boy gösterdim ve mahkemeler şeklinde anlaşmazlıkları çözdüm. Ayrıca Fae'lerin köle ticaretini affetmenin sonuçlarıyla da uğraşıyordum. Hayatıma kasteden üç girişim olmuştu ve bunların hepsi Nuvian'dan başkası tarafından engellenmemişti.

Bunların hiçbirini yapmadığım ya da ölmemi isteyen başka bir periye karşı hayatta kalmadığım zamanlarda, her zaman bekleyen evrak işleri vardı. Kafamda buna Hiç Bitmeyen Evrak Yığını demeye başlamıştım.

Şimdi Collith'e odaklandığımda, onunla Unseelie Sarayı arasındaki bağın kopmasının bazı faydaları olduğunu fark ettim; taç giymenin getirdiği yükten kurtulmuştu. Umarım bu onun iyileşme sürecini hızlandırmıştır. İyileştikten sonra Collith krallık görevlerine devam edebilir ve diğer her şey de normale dönerdi.

Ama hayatlarımız hiç normal oldu mu? Bu bizim gibi insanlar için ne anlama geliyordu?

Collith'i geri getirmek için ödediğim bedeli, hatamdan dönmek için yaptıklarımı düşününce, zihnim utanç ve acıdan uzaklaştı. Her zaman olduğu gibi iblis yine de beni buldu, sinsi yüzü karanlığın içinden fırladı. *Sana kardeşlerimin şu anda sevgiline ne yaptığını söyleyeyim mi?*

"Bana ne rüya gördüğümü söyleyecek misin?" Collith bana bakmadan kısık sesle sordu. Dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde yeniden ona odaklandım. O kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissettim, normalde bu kaçınılmaz soğukta beni rahatsız edecek bir serinlik noktası. Profiline baktım, çenesinin kıvrımına ve kalın bir tutam saçın sivri kulağının üzerine düşmesine hayran kaldım. Bu açıdan yara izini göremiyordum ama bu hoşuma gitmemişti. Yara izi güzeldi. Yara izi yüzünün bir parçasıydı.

Bir sonraki anda Collith'in hâlâ bir cevap beklediğini fark ettim. Isı yanaklarıma değdi ve soğuğu önledi.

Bana ne hayal ettiğimi söyler misin? Sesindeki acı, o görünmez bağdan aşağı süzülüp benimkiyle birleşmeliydi. Hatta

Şimdi, çözülmesinden haftalar sonra, çiftleşme bağı olmadan onunla konuşmak garipti. Ölümünden önce sadece yüz ifadelerimizle nasıl iletişim kurabildiğimizi hatırladım. Şimdi sanki büyüün olduğu yerde tuğladan bir duvar varmış gibi hissediyordum ve Collith'i görebildiğim tek şey çatlakların arasından yakaladığım bakışlardı.

"Görmedim," diye yalan söyledim.

Kendime gerçeğin sadece daha fazla hasara yol açacağını söyledim. Collith'in kâbuslarındaki görüntüler -korku ile sıralanmışlardı, onlara karşı korunmadığım zaman görmemi mümkün kılıyorlardı- şiddetli ve kısaydı. Alevler ve dişler. Gölgeler ve kan. Collith bundan sağ çıkamazdı. Ahırdaki o pencereler gibiydi, çok parçalı ve kırılıyordu. Güçlü bir rüzgâr, korkunç bir darbe ve o son, tutunan parçalar bile düşecekti.

Cehennem gerçektir ve Collith de oradaydı.

Bu düşünce, söylemek üzere olduğum diğer kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. Suçluluk duygusu binlerce ağaç kenesi gibi derime işledi.

Collith artık uyandığına göre, yatağın yanındaki sandalyeye oturmak için hareket ettim ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Kollarımı ovuşturdum ve onun bakışlarından kaçındım. Büyükbaba saati yemek odasından geliyordu. *Tik. Tik. Tik. Tik.*

"Fırtına geliyor," diye fısıldadı Collith aniden. Ona baktım ama ela gözleri küçük, yuvarlak pencereye sabitlenmişti. Odasındaki tek pencereydi bu. Uykusunda yürürse ulaşamayacağı kadar yüksekti. Henüz yürümemişti ama Emma hâlâ endişeliydi.

Kaşlarımı çattım ve bakışlarını siyah gökyüzüne doğru takip ettim. "Hava tahmininde kar fırtınası yoktu ama Cyrus buna fazlasıyla hazırlıklı. Her şeye hazırlıklı; birkaç hafta önce bana kendi yaptığı sığınağı gösterdi. Raflar dolusu yiyecek bile vardı. O yüzden fırtına için endişelenme, tamam mı? Biz tamamen iyiyiz."

Bir başka sessizlik odadaki oksijeni emdi. Collith'i acı içinde görmekten nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum. Her şeyi mahvetmemiş olsaydım neler yapıyor olabileceğimizi düşünmeden edemiyordum. Daha önce olduğumuz insanlar şu anda şakalaşıyor olacaktı. Connect Four oynuyor. Yatakta öpüşüyor. Hayır, öpüşmekten *fazlasını* yapardık. Şimdi kendimi lekelenmiş, mahvolmuş hissediyordum ve Collith bana dokunursa bu ona da bulaşacaktı.

"Fortuna," dedi ve beni şaşırttı.

Bakışlarımız buluştuğunda Collith başka bir şey söylemedi. Bundan ne olacağını hâlâ biliyordum, çünkü geçmişte her gece bu şekilde olmuştu.

ay. Sesinde bir şey vardı, adımı söyleme biçiminde bir tür hafiflik. Ne bulacağımı zaten bildiğim bakışlarıyla karşılaştım.

O perili derinliklerde yalvaran bir ışık parlıyordu. "Lütfen söyle bana," dedi Collith.

Bu sefer rüyalarından bahsetmiyordu.

Bu soruyu daha önce de sormuş olması önemli değildi. Bazı nedenlerden dolayı, hiç sorulmamıştı. Zihnim milyonuncu kez geri dönüyormuş gibi hissederken çaresizdim. Hayatımın en kötü gecelerinden birini hatırlıyor, hayır, yeniden yaşıyordum.

Hâlâ mutfak masasının üzerinde yatan Collith'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bunu gördüğümde, onun uyanık olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir parçam bunun bir rüya mı yoksa hezeyan mı olduğunu merak etti. O köhne sandalyede oturdum ve nefes almayı unutarak ona baktım. Avuç içlerim ter içinde kaldı. İçimdeki tüm tutarlı düşünceler sustu.

"Collith?" Sonunda fısıldadım. Sesim bakışlarını çekti ama hiçbir şey söylemedi. Yavaşça ayağa kalktım. Mutfaktaki herkesin sessiz bir şok içinde bize baktığını hissedebiliyordum. O anda ne kadar fena çuvalladığımı fark ettim. Ya iblis Collith'i bedenlen geri getirmiş ama zihnen getirmemişse? Ya iblis onun içine başka birini -başka bir şeyi- koyduysa? Önce bir, sonra iki kez yutkundum ve boğazımdaki kuruluğu bastırarak konuşmaya çalıştım. "Sen... iyi misin?"

Peri kralı bana bakmaya devam etti, yüz ifadesi şaşkınlıkla donmuştu, sanki yüzümü tanıımıyormuş gibiydi.

Sonra çığlık atmaya başladı.

O kadar şiddetle geri çekildim ki sandalyenin üzerinden düşüp yere çakıldım. Uzaktan Emma'nın nefes nefese kaldığını ve Damon'ın adımı söylediğini duydum. Cevap verecek ya da açıklama yapacak zaman yoktu -Collith masadan yuvarlandı, ayağa kalkmaya çalışırken tökezledi ama bacakları yeni doğmuş bir geyik yavrusununkiler gibiydi. Yanımda yere düştü ve emeklemeye başladı. Eğer kapıya ulaşırsa onu bir daha asla göremeyeceğimizi düşünerek açıklanamaz bir paniğe kapıldım.

"Tutun onu!" Ayak bileğinden yakalamak için hamle yaparak bağırdım. Bariz şaşkınlıklarına rağmen diğerleri hemen harekete geçti. Collith onu sıkın ellere koyarak böğürdü ve ben de tutuşumu kaybettim. Dehşet ona bir miktar güç vermiş olmalıydı -Finn uçarak dolapların duvarına çarptı- ve eğer bir şey yapmazsam Collith'in onları alt edeceğini fark ettim. Yine de yeteneklerimi onun üzerinde kullanma düşüncesi kusma isteği uyandırdı. Onu bastırabilecek kadar güçlü olan sadece bir kişi daha vardı. İçim içimi yiyordu.

Nefes alıp kendimi onun adını söylemeye zorlarken titriyordum. "Laurelis. Laurelis, sana ihtiyacımız var."

Seelie Kralı birkaç dakika içinde ortaya çıktı. Ayrı kaldığımız kısa süre içinde kıyafetlerini değiştirmiş, altın astarlı tuniğinin yerini kot pantolon ve kaşmir bir kazak almıştı. Yıldız ışığı saçları her zamankinden daha dağınıktı, sanki son bir saat içinde parmaklarını yüzlerce kez saçlarında gezdirmiş gibiydi. Parlak gözlerinin önce bana dikilmesini, sonra da odanın geri kalanında gezinmesini izledim. Finn, Cyrus ve Damon hâlâ hayata döndürdüğüm periyle boğuşuyor, Emma ise bir köşeye sinmişti.

Yüz ifadesi değişmese de Laurie'nin Collith'i fark ettiği anı biliyordum. Kralın gözlerinde bir şey vardı, sanki bunun bir rüya olmasından yarı korkuyormuş gibi şefkatli bir inançsızlık. Bu duyguyu biliyordum. Zaman yavaşlıyor gibiydi ve Laurie'nin aşkının derinliklerini gördüğümde beklenmedik bir kıskançlık hissettim. Yılların, kavgaların ya da yeni kraliçelerin dokunamayacağı bir aşk.

Sonra Collith kapıya doğru hamle yaptı ve sessizlik ince bir cam gibi paramparça oldu.

Laurie kıpırdamadan önce parmaklarını topuzun etrafına doladı, beni çarpan panik şimşegini görmüş olmalıydı. Göz açıp kapayınca kadar odanın öbür ucuna geçmiş, Collith'i gözle görülür bir çaba harcamadan geri çekmişti. Diğerleri tekrar harekete geçerken onun gözleri konsantrasyon içinde kısıldı. Saniyeler sonra Collith'in çılginca çabaları durdu -Tanrı'ya şükür ki göksel ateş armağanına ya da sifteh yeteneğine sahip olduğunu hatırlamıyor gibiydi- ve karanlık, şaşkın gözlerle duvarlara baktı. Paniğinin şiddetinden göğsü inip kalkıyordu. Tahminime göre Laurie kapıları ve pencereleri yok etmişti.

Bir dakika daha süren güreşin ardından, dört erkek sonunda Unseelie Kralı'nı zapt etmeyi başardı. İçindeki mücadele, tıpkı bir kanalizasyondan akan su gibi akıp gitmişti. Damon yatak odasından, neden onda olduğunu sormadığı bir ip çıkardı ve çok geçmeden Collith bir sandalyeye bağlandı. Kardeşim düğümleri atarken bile Collith hiçbir itirazda bulunmadı. Onun yerine başını eğdi ve zor nefes almaya devam etti.

Yavaşça ayağa kalktım. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki kaos boyunca yerde kalmıştım. Yaklaşırken, Collith sanki vahşi bir hayvanmış gibi ellerimi uzattım. En azından çığlık atmayı bırakmıştı ama bakışlarını kaldırdığında hâlâ bir şey fark etmemişti. Sakin ve ölçülü bir tonda konuştum. "Dostların arasındasın Collith.

Sana zarar vermeyeceğiz. Ben Fortuna'yım. Senin Fortuna'n. Hatırlamıyor musun?"

Ne söylediğimden tam olarak emin olmasam da konuşmaya devam ettim. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Pencereleden sızmaya başlayan güneş ışığı bir nehre dönüşmüştü. Emma ve Cyrus ben fark etmeden odadan çıktılar ama Laurie, Finn ve Damon kaldılar. Uzaktan gelen bir gümbürtü -muhtemelen postacı- ve havalandırma deliklerinden gelen sabit ısı uğultusu vardı. Kendi sesimin düzensiz temposu dışında dünyadaki tek sesler bunlardı.

Sonunda, yine de sustum. Kelimelerim tükenmişti, anlamsız olanlar bile. Söylediğim hiçbir şey zamanı tersine çeviremez ya da hasarı geri alamazdı. Bir süre daha beşimiz o odada kıpırdamadan ve konuşmadan oturduk. Sorular gelecekti, biliyordum ama şimdilik bekledik. Umut ettik. Yas tuttuk.

Sessizlik nihayet Collith sallanmaya başladığında sona erdi. Tam yeni bir ses daha çıkardığında ona doğru uzandım; alçak bir inilti. O zaman anladım ve elim utançla ağırlaşarak yanıma düştü. Collith'in içinde kelimelere ya da hıçkırıklara dökülemeyecek kadar derin bir acı vardı. O ölüm saatlerinde her ne yaşadıysa, bir zamanlar tanıdığım güçlü kralı tamamen yok etmişti.

Bunu ona ben yapmıştım. Onu kırmıştım. Gözlerindeki yaşlar kabardı ve her şeyi bulanıklaştırdı. Sanki biri karnıma kör bir bıçak saplamış gibiydi.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadığımı duydum. Zayıf bir içgüdüğü takip ederek Collith'in önünde diz çöktüm ve dizine dokundum. Kıpırdamadan durdu ve çözemediğim bir ifadeyle elime baktı. Boğazımda şişen duyguyu yuttum ve "Söz veriyorum," diye ekledim.

Aynı anda Damon'ın beni izlediğini fark ettim. Ağzında, sözlerim hakkında ne hissettiğini belli eden bir gerginlik vardı. "Babamın bize ne dediğini biliyorsun Fortuna," diye mırıldandı.

Neyse ki Collith onu duymuyor gibiydi. Tekrar sallanmaya başladı - ileri geri, ileri geri. Damon'ı görmezden geldim ve tamamen geri getirmek için çok şey feda ettiğim periye odaklandım. Belki de hissetmiştir, çünkü ela gözleri tekrar benimkilerle buluştu. İşte buradasın, diye düşündüm bir umut patlamasıyla. Collith'im hâlâ oralarda bir yerdeydi. Her şey kaybolmamıştı. "Kâbuslar yalan olabilir ama yalancı olmak zorunda değiliz," diye mırıldandım, bir dinleyicimiz olduğunu unutarak. "Bu, bir söz verdiğimizde onu tuttuğumuz anlamına gelir."

Söylediğim bir şey ona ulaşmış olmalı. Collith şimdi başını kaldırmıştı ve herkes nefesini tutmuş gibiydi. Anıları geri mi geliyordu? Bizi tanıdı mı?

Tam tekrar konuşmak için ağzımı açmışım ki Collith'in gözleri yuvalarından fırladı. Sandalye onun ağırlığıyla devrildi.

Şiddetli bir gümbürtüyle fayansa çarptı.

Zihnimi şimdiki zamana geri çektim. Bu olay üzerinden haftalar geçmişti ve bazı günler Collith'in hâlâ mutfak sandalyesine bağlanmış o kırık gözlü kişi olup olmadığını merak ediyordum.

"Bundan şüphe ettiğime inanabiliyor musun? Tüm bunlardan önce?" Collith beni düşüncelerimden uzaklaştırarak konuştu. Bir kez daha doğrudan bana bakmaktan kaçındı. Beni ay ışığında inci gibi parlıyordu, yatak örtüsünün zayıf kalçalarının etrafında toplandığı beline kadar. Onu soyunurken gördüğümde hissettiğim heyecanı hissetmeme izin vermedim; bu hiçbir zaman bir andan fazla sürmedi ve sonra iblisin üzerimde yükseldiğini, kendini tekrar tekrar içime soktuğunu gördüm.

Collith sana bir şey sordu, diye hatırladım kasvetli bir şekilde. "Neyden şüphelendin?" diye sordum. Sesim donuk çıkıyordu.

"Daha fazlasının var olduğuna gerçekten inanmıyordum." Collith neşesiz bir kahkaha attı. Onda daha önce var olmayan bir sertlik vardı. Sadece anlık bir görüntüsünü yakalamışım ama oradaydı. "Sırtımda kanıtı var, yine de göremediğim bir şeye inanmakta çok zorlandım. Hepsi gerçek, Fortuna. Ruhlar. Cennet. Cehennem. Tanrı. Şeytan."

Bunu fısıltıyla söyledi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Rahatsızlığımdan utanarak başımı çevirdiğimde, bakışlarım çalar saate takıldı. Bea's'taki kahvaltı vardiyası için erken kalkmam gerekiyordu, bu da biraz daha uyumam gerektiği anlamına geliyordu. Belki bu sefer rüyalar alemine ulaşamayacak kadar yorgun olurdum. Ayağa kalktım ama Collith'i yalnız bırakmakla, ona yakın durup sahip olduğum sıcaklığı sunmak arasında gidip geldim.

Merhamet ve suçluluk kazandı. Tekrar yatağa oturdum. Collith hâlâ kenarda oturuyordu, başı öne eğik, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Yanına yaklaştım ve kollarımı yavaşça ona doladım.

"Yapma," diye fısıldadı. Eğer beni gerçekten orada istemeseydi, başka bir yere gider ya da beni iterdi. Ama kollarımın arasında kaldı, vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyordu. Başımı Collith'inkine yasladım ve kokusunu içime çektim. Öncekinden farklıydı, daha az Fae kokuyordu,

Bir şekilde. Ayaz ve toprağın çekici birleşiminin yerini çamaşır deterjanı ve acı almıştı. Orada otururken Collith'in çenesinin ucundan bir damla gözyaşı damladı ve parmağımın ucuyla silmek için uzandım.

Tam o sırada koridorda başka bir çığlık yankılandı. Kollarımdaki peri ile hiçbir ilgisi olmayan bir çığlık.

Tam zamanında, diye düşündüm sesli bir iç çekişle. Cyrus da kâbuslar görüyordu. Evimin yandığını görmek içinde bir şeyleri tetiklemişti ya da belki de onu tanıdığımdan beri kapalı tutmayı başardığı bir kapıyı açmıştı. Son zamanlarda, bardaki vardiyalarımız sırasında gözlerinin altında lekeler fark ediyordum.

"Şimdi iyi misin?" Collith'e onu terk etmek istemediğimi söyledim. Başını salladı, kendini tekrar yatağa bıraktı, yatak örtüsünü omuzlarına çekti ve bana sırtını döndü. Yavaşça ayağa kalktım ve kapıya doğru gittim.

Cyrus bir kez daha bağırdı -şimdiye kadar uyandırmadıysa bile evin geri kalanını uyandıracaktı- ben de kendimi eşiği geçmeye zorladım. Ama Collith'in odasının kapısını biraz açık bıraktım, belki bana tekrar ihtiyacı olur diye.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu.

Tekrar uyumaya çalışmadım.

Gün ışığı panjurlardan içeri girer girmez yataktan fırladım ve giyindim. Birkaç saniye içinde yoga pantolonumu ve uzun kollu gömleğimi giymiş, saçlarımı uzun bir at kuyruğu yapmıştım. Bir kez daha, ahşap zeminin her gıcirtısında ürpererek evin içinde ilerledim. Neyse ki henüz kimse uyanmamış görünüyordu.

Kapıya ulaştığım anda parlak gözleri dirseğimde beliren Finn dışında kimse yoktu. Ben Collith'i teselli ederken o da kurda dönüşmeye başlamış olmalıydı.

Dışarıda güvendeydim -paravan kapı dış duvara çarptığında bir küfür yuttum- kollarımı ve bacaklarımı salladım, sonra esneme hareketlerine başladım. Her nefes soğuk bir bulut oluşturunuyordu. Ceket almak için geri dönme isteğime direndim, çünkü yakında yeterince ısınacağımı biliyordum.

Rotamı belirleme zamanı geldiğinde, yola doğru baktım, sessiz boşluğunu değerlendirdim, pürüzsüz kaldırıma göz attım. *Çok kolay*. Bazıları

Karanlık, baskın bir yanımda dik arazinin ve engebeli zeminin verdiği cezayı seviyordu. Hatta belki de bunu arzuluyordu.

Finn uzun ve hevesli bir mızızlanmayla sessizliği bozdu. Ona acıyarak seçimimi yaptım. Düşüncelerimi geride bırakmaya çalışarak ağaçlara doğru koşarken ayaklarımın altında çakıllar çıtırdıyordu. Pembe ve turuncu, sanki biri cennetten boya dökmüş gibi ufka . Gökyüzünün güzelliği bile tepeye çömelmiş ahırın görüntüsünü iyileştirmiyordu. Geçerken pencerelerden içeriye bakmaktan kendimi alamadım, Collith'in bugün içeride olup olmadığını merak ediyordum ama içerisi tamamen hareketsizdi. Tanrı'ya, eğer dinliyorsan, Unseelie Kralı'nın nihayet biraz uyuyabilmesi için nadiren ve umutsuzca bir dua mırıldandım.

Sonraki bir saat boyunca bir yanımda donmuş nehir kıyısı, diğer yanımda ağaçlar koştu. Finn çıplak dalların arasından görünerek zahmetsizce koşmaya devam etti. Yanımda bir ağrı başladı ama yavaşlamadım ya da durmadım. Başım düzensiz nefes alışımın sesiyle doldu. Herhangi bir düşüncenin ya da anının alanı güneşin damlattığı toprak kapladı. Bu tam da umduğum şeydi ve sanki Şeytan'ın kendisi beni kovalıyormuş gibi daha da hızlı koştu.

Ama sonra bir şekil gözüme çarptı, nehrin kenarında duran ve yolumu kesen bir ağaç. Bunu fark ettiğim anda geri çekilmemeyi güçlükle başardım. Tenis ayakkabım çözülmüş bir çamur parçasında kaydı ve dengemi sağlamak için çırpındım. Bu olay başka bir hayatta olsa beni güldürebilirdi. Bu hayatta ise ancak kendime geldiğimde dehşete kapılmış bir bakış atabildim.

Bu aynı ağaç değil, diye kendime hatırlattım. *O* ağaç ters yöndeydi, kilometrelerce uzakta. Bir kavşağı izliyordu. Ama... ürkütücü bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. Aynı sayısız kollar, bir tür ahtapot ya da mürekkep balığı gibi gökyüzüne uzanıyor, derinliklerden tutunuyordu. Aynı yükseklik. Aynı şeytani niyet.

Buranın iğrenç yaptığım yer olmadığını bilmeme rağmen, devam etmeye kendimi ikna edemedim. Gözleri olmayan bir yüzden beni izliyormuş gibi görünen, sessizce beni tekrar ele geçirmek için fırsat kollayan ağacın yanından geçmek için. Finn bir tavşanın ya da geyiğin peşine düşmüş olmalıydı çünkü ondan hiçbir iz yoktu ve adını haykırmayı düşündüm. Onu aramayı. Ayak izlerini takip etmeyi. Beni buradan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Neden hareket edemedim?

Hiçbir uyarı olmadan, iblisin sesi kafamın içinde yankılandı. *Ne kadar büyüleyici. Ruhunu isteyeceğimi sandın. İşler öyle yürümüyor,*

Tatlım. Hayır, senin değer verdiğin bir şeyi alıyorum.

"Hayır," diye fısıldadım. Bir an için mantığa tutunmaya çalıştım. Kendime gün ışığı olduğunu, hiçbir iblisin yürüyemeyeceğini ve benden istediğini çoktan aldığını hatırlattım. Bu işe yaramayınca, sonunda arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

Bu sefer kafamın içindeki canavarların dikkatimi dağıtmasına gerek yoktu. Karanlıktan fırladılar, sararmış dişleri parlıyor, ağızları köpürüyordu. Kendimi zorladım, daha da sert koştum, bir an önce orada olmayan güce ulaştım. Bedenim adrenalin ve acıyla çılgık atıyordu.

Sonra ağaçların arasından bir şey sıçradı.

O kadar irkildim ki, durmaya çalışırken neredeyse düşüyordum. Kendimi toparlamaya çalışırken, havayı hırıltıları ve ulumalarıyla dolduran şeylere bir göz attım. Kürkleri cehennem kadar karanlıktı, gözleri kırmızı parlıyordu ve her birinin *peşimde* olduğu çok açıktı. Onlar patikadan aşağı doğru gürlediler ve ben de ters yöne, o kâbus gibi ağaca doğru koştum. Ama ayakkabılarım artık çamur içindeydi, tutunacak yer ve tekrar nehir kıyısından aşağı kaydım. Zaman yavaşlıyor gibiydi ve o anda bu yaratıkların az önce hayal ettiğim yaratıkların ta kendisi olduğunu anladım.

Bunu merak edecek zamanım yoktu; onlar hızla aramızdaki mesafeyi kapatırken çamurlu ellerimi acınası bir çabayla yüzümü korumak için kaldırdım.

Bir sonraki anda Finn oradaydı ve en yakın canavara çarptı. İçlerinden birinin havladığını duydum ve içimi bir panik kapladı. Finn yaralanmış mıydı? Diğerleri hâlâ bana doğru koşuyordu ve benim silahım yoktu.

Silah yok mu? Babamın aniden sorduğunu duyabiliyordum, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. *Sana bundan daha iyisini öğrettim.*

Ama onlarla fiziksel temas kurmadım, tartışmaya çalıştım. Ne olduklarını bilmezsem korkularını kullanamam.

Yine de daha fazla zaman yoktu. Sonunda ayağa kalkmaya çalıştım. Yaratıklar üzerime gelmiş, parıldayan dişleriyle etimi parçalamalarına saniyeler kalmıştı. Çaresiz bir içgüdüyle tepki vererek ellerimi havaya kaldırdım, tıpkı Savannah'ya yaptığım gibi avuçlarımı açtım. Bunu sorgulamadım ya da kendimden şüphe etmedim.

Zihinlerine girmem o kadar şiddetli ve beklenmedikti ki, canavarlar acı dolu sesler çıkardı ve yuvarlandılar. Tuhaf ruhlarını hissederken dilimi tatlar kapladı. Bunlar kurt değildi, belli belirsiz fark ettim. Onlar

doğal olmayan, zeki ve kötü niyetli bir şeydi ve yeteneklerimi onlar üzerinde kullanmaktan suçluluk duymadım.

Ne olurlarsa olsunlar, korkuları vardı. Kullanabileceğim korkular.

En büyük canavar, yerde kıvranırken bile bana bakmaya devam eden canavar, aniden kendini bitmek bilmeyen bir sisin içinde kaybolmuş buldu. Yanındaki ise melekler tarafından dört bir yandan saldırıya uğruyordu. Nehir kıyısına düşmüş olan ve şimdi yarı yarıya suyun içinde yatan üçüncüsü, kendisine doğru yürüyen bir figürü izlerken boğazının derinliklerinde sızlanıyordu. Altın saçlı ve geniş omuzlu bir figür.

Dehşetleri midemde, sanki tekila içmişim gibi alçak ve sıcak bir şekilde kıvrılıyordu. Daha fazlasını istedim. Sarhoş olmak istiyordum. Bunu yapamadan bir hırıltı dikkatimi onlardan uzaklaştırdı. Finn'in hâlâ savaşta olduğunu gördüm - kendi başının çaresine bakıyor gibi görünüyordu ama ona ulaşmak için yanıp tutuşuyordum. Onu kurtarmak için. Onu korumak için.

Belki de bu yüzden kırmızı gözlü canavarları tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan teker teker yok etmeye devam ettim.

Ölüm çılgınlıkları kesildiğinde, gözlerindeki uğursuz ışıklar söndüğünde ve seğiren pençeleri hareketsiz kaldığında döndüm. Artık ormanın üzerine sinir bozucu bir sessizlik çökmüştü. Çamurun içinden geçip setin yukarısına doğru yol aldım. Finn tepede duruyordu, geniş göğsü kabarıyordu. Savaştığı canavar devasa ayaklarının dibinde yatıyordu, bakışları cam gibiydi ve gözlerini kırpmıyordu.

Gerçekten öldüğünden emin olduktan sonra dikkatimi Finn'e yönelttim ve kürkünde kan ya da kırık kemik izi olup araştırdım. İyileşecekti, evet, ama yanlış iyileşirse, bu ikimiz için de çok daha fazla iş ve acı anlamına gelecekti. Bacağındaki bir kesik dışında, ki o da çoktan iyileşmeye başlamıştı, Finn tamamen yaralanmamış görünüyordu.

Yine de ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Kurt adamımın duruşunda ya da gözlerindeki vahşilikte bir gurur vardı. O anda birbirimizi mükemmel bir şekilde anladık. O kırılmamıştı. Karşı koymuştu. *Kazanmıştı*. Bu ancak cehenneme gidip geldikten sonra yaşayabileceğiniz türden bir duyguydu. Sessizlik sürerken Finn'e yumuşak bir gülümseme verdim ve "Hadi eve gidelim" dedim.

Ne kadar karmaşık bir kelime. *Ev*. Cyrus'un evini bizim evimiz olarak görmüyordum, büyük olasılıkla Finn de görmüyordu. Kendini biraz daha yüksekte, biraz daha dik tutmasını sağlayan şey bu değildi - ikimiz de evin dört olmadığını öğrenmiştik

duvarlar ya da tüm postalarınızın geldiği adres değil, geri döndüğünüz kişiler.

Finn ve ben uzaklaşmaya başladık ama aklıma Düşmüşleri herhangi birinin onlara rastlayabileceği bir yerde bırakamayacağımız geldi. Bu yaratıklar büyü yapabiliyorlarsa bile, büyü öldükten sonra kayboluyordu. Neyse ki kraliçe olmanın birkaç avantajı vardı. Telefonumu çıkardım ve hem Lyari'ye hem de Nuvian'a koordinatlarımızla birlikte sorunu açıklayan kısa bir mesaj gönderdim. Unseelie Sarayı'nda telefon çekmiyor olabilirdi ama eninde sonunda ulaşacaklardı.

Bu işi hallettikten sonra, öldürdüğüm yaratıkları inceledim ve ölümlerindeki payımdan dolayı daha fazla üzülüp üzülmemem gerektiğini düşündüm. Yine de hala tatlarını alabiliyordum ve bu şeylerin bir zamanlar sahip olduğu insanlık ruhlarının ana kayasının ötesine gömülmüştü. Tek hissettiğim bitkin bir teslimiyet duygusuydu. Bir zamanlar bir söz vermişim ve bunda ciddiydim. *Eğer benimle ve benimkilerle uğraşırsan, sana on katıyla karşılık veririm.*

Geri dönüş yolculuğuna başladığımızda -bu kez Finn konuşmadığı için minnettardım- zihnim düşünceler yumağı haline geldi. Bu yaratıklar nereden gelmişti? Bir an acımın ve dehşetimin hayal ürünüyken, bir anda ağaçların arasından fırlamışlardı. Onları ben mi ortaya çıkarmıştım? Bir çeşit önsezi miydi? Ve önce onlara dokunmama gerek kalmadan korkularını nasıl kullanmıştım?

İleride Finn'in gür kuyruğu ileri geri sallanıyordu. *En azından birimiz sabahki gezintimizden canlanmış hiss ediyor,* diye düşündüm sessiz bir iç çekişle. Bir dakika içinde ağaçlar kesildi ve Cyrus'un ahır yükseldi. Finn muhtemelen insan formuna geri dönmek için gözden kayboldu ve ben avluyu tek başıma geçtim.

Bir kez daha ahırın geçerken dayanamayıp pencereden baktım. Bir şerit testerenin üzerine eğilmiş olan Collith'i görünce -onu ne zaman almıştı- durdum. Bir iki dakika boyunca utanmadan onu izledim. Şafağa yapışan kış soğuğuna rağmen üzerinde gömlek olmadan çalışıyordu ve vücudunun keskin hatları mermer ya da taştan yapılmış bir heykele benziyordu. Haftalar önce kırılması gereken saçları gözlerine doğru sarkıyor ve boynuna doğru kıvrılıyordu.

Tam o Ian O'Connell'in yüzü önüne geldi ve irkildim.

Sanki aramızda hâlâ bir çiftleşme bağı varmış gibi Collith başını kaldırdı ve doğrudan bana baktı.

Kahretsin. Bakmıyormuşum gibi davranmak için artık çok geç olsa da başımı eğdim ve hızla uzaklaştım. Utanç midemde kıvrıldı ve zehirli bir yılan gibi tısladı. Onu arzulamaya hakkım yoktu. Hem bedenini hem de ruhunu yok ettiğim bir erkeğe hayranlık duymaya hakkım yoktu. Collith'i öldürdüğümde aramızda bir zamanlar var olan tüm olasılıklar ya da potansiyeller yok olmuştu.

Kırılmanın eşiğindeymişim gibi hissederek verandanın basamaklarını hızla çıktım ve kapı koluna uzandım. Ancak içeriden sesler duydum ve ailemin beni bu halde göremeyeceğini anladım. Elim yanıma düştü ve bir an sonra uzaklaştım. Kendimi en üst basamağa indirdim.

Anıları ve düşünceleri uzak tutmak için etrafımdaki ayrıntılara odaklanmaya çalıştım -kulaklarımdaki rüzgâr, güneşe seslenen tek bir kuş, gıcırdayan rüzgar gülü. Ama görüntüler savunmamı aşip geçmeye devam etti. Köpeğe benzeyen yaratıkların gözlerindeki kırmızı parıltı. Çenelerinden akan salyaların parıltısı. Kocaman pençelerini süsleyen sararmış pençeler.

"Bana neler oluyor?" Ağlıyormuşum gibi yüzümü ovuşturarak inledim. Sanki ağlamalıymışım, ağlamak istiyormuşum gibi hissediyordum ama kendime bu küçük ertelemeyi bile bahşedemiyordum. Bir rüzgâr daha geçti ve terden sırlıklam olmuş giysilerimin arasından kendine yol buldu. Titredim ve ayakta durmayı düşünerek ellerimi verandaya dayadım.

Aynı anda ahır kapılarından biri açıldı. Kafam, sanki biri bir tahliye tıpasını çekip çıkarmış gibi boşaldı. Collith gün ışığına çıkarken içimdeki her şey parmak uçlarında duruyordu.

Haftalar önce karaborsada tanıştığım periye hiç benzemiyordu. Başındaki kendinden emin eğim ve ela gözlerindeki parıltı gitmişti. Onların yerine her zaman yorgun görünen bir yaratık vardı. Gözlerinin altında bir ölümsüz için mümkün olduğunu bilmediğim çizgiler vardı ve artık temkinli hareket ediyordu. Sanki her an altında bir kapak açılacak ve karanlığa geri düşecekmiş gibi.

Belki de Collith umutsuzluğumu hissetti, çünkü beklediğim gibi yanımdan geçip gitmedi. Bunun yerine kendini basamağın kenarına bıraktı ve güneşin doğuşuyla yüzleşti. Eli benimkine çok yakındı ve aniden her parçam parmaklarımı onunkilerin arasındaki boşluklara dolamak istedi. Ama iblisi düşündüm, Collith'in bana karşı beslediğinden kuşku duymadığım nefreti düşündüm ve direndim.

Yağmurun yere düştüğü kadar kesin olsa da, gözlerim tekrar tekrar ona gitti. Yeni duş almıştı; sabun gibi kokuyordu ve saçları nemliydi. Teni parlıyordu. Endişe içimi zehirledi.

şapka ya da eldiven takmamıştı. Collith'e usulca, "Hasta olacaksın," dedim. "Şu anda zayıf düşmüş durumdasın."

Sözlerimi kabul etmedi. Yüzüncü kez ona baktığımda, Collith okunamayan bir ifadeyle aşağıya doğru bakıyordu. Bakışlarını takip ettim ve çiçeği fark etmiş olması gerektiğini anladım. En alt basamağın yanındaydı, inanılmaz derecede dolgun ve gelişmişti, bir don yatağında yuvalanmış olsa bile.

"Buna ağaç anemonu deniyor," dedi Collith. Sesi gergin çıkıyordu. "Genellikle bir bahar çiçeğidir."

Ben de kaşlarımı çatarak baktım. "Buna bahar demek zor. Belki de bir cadının işidir?"

Ama görünüşe göre peri kralı yine sessizliğe gömülmüştü, çünkü sözlerimi tek bir rüzgâr ıslığı karşıladı. İlk kez kâbuslarını ya da onu nasıl geri getirdiğimi sormadı. Orada öylece oturduk, aynı alanda birlikte var olduk, etrafımızdaki hava kederle doluydu. Tüm içgüdülerim bundan kaçınmak ya da dikkatimi dağıtacak bir şey aramak istiyordu. Neyse ki daha önce de kayıp yaşamıştım. Acı fiziksel bir yara gibiydi; görmezden gelinemezdi, yoksa iltihaplanırdı.

"Yemek yedin mi?" Collith aniden sordu. Başımı çevirdim ve yüz ifadesini inceledim. Bir süre sonra başımı salladım. Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. Elini tutmadan önce uzun, çok uzun bir süre ona baktım, parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrıldı. Kaçınılmaz paniğin baş göstermesini bekledim ama Collith'in teninden yayılan hoş serinlik dışında hiçbir şey yoktu.

Birdenbire hiç bırakmak istemedim.

İçeri girdiğimizde Damon ve Matthew mutfak masasındaydı. Yeğenim yepyeni mama sandalyesinde oturmuş, mısır gevreğini sırlıslıkla etmişti. Çocuğun sivri çenesine bir Cheerio yapışmıştı ve teni sabah ışığında parlıyordu. Gülümsemesi masumiyet saçıyordu. Tanrım, Damon'a o kadar çok benziyordu ki canı yanıyordu.

Matthew sadece iki haftadır bizimle olmasına rağmen, bu evdeki herkesin onu korumak için canını ortaya koyacağını biliyordum. Birçoğumuzun asla sahip olamadığı çocukluğu ona vermek için.

Damon'a "Belki yulaf ezmesi ya da başka bir şey yese daha iyi olur," dedim. Kendime temiz bir kâse almak için dolaplardan birini açtım. Collith, o gün markette kafesime bir dizi anahtar düşürdüğü zamanki gibi sessizce hareket ederek odadan çıktı.

"Çok ciddisin Fortuna," diye araya girdi Emma odaya girerken. Parfümünden bir parça bana doğru ulaştı, iğrenç ve tatlı bir şey. "Dışarıda eğleniyor olmalısın. Bir motosiklet al! Böylece onu ödünç alabilirim."

Konuşurken onu izledim, göz kapaklarının ağırlaştığını ve göz akalarının hafifçe kızardığını fark ettim. İçimden bir kahkaha yükseldi. Çatal bıçak çekmecesinden bir kaşık getirerek bunu gizledim. "Uçurtma gibi uçuyorsun, Em."

Vaftiz annem göz kırptı ve bir parmağını ağzına götürdü. Damon'ın başının üstünü öpmek için eğildiğinde ben de buzdolabına doğru ilerledim. Tam kulpuna uzanıyordum ki tezgahın üzerinde, ağzı sicimle sarılmış ve kapağına kalp çizilmiş bir kavanoz ev yapımı reçel gördüm. Hangi meraklı komşunun, gazetelere göre kaçırılan ve iki yıldır esir tutulan Damon Swornu görmeyi umarak bunu bıraktığını merak ettim. Tam olarak yanılmıyorlardı, sadece işin içinde insan yoktu ve kaçırmanın başka kimseyi kaçırmayacağından emin olmuştum.

Kardeşimi Jassin'in pençelerinden kurtarmak için yaptığım her şeyi düşünerek kapağı kapattım, kaşığı içine daldırdım ve sonra hepsini acımasızca ağzıma attım. Çilek ve şeker tadı dilimde patladı ve hiç bu kadar zevksiz bulmamıştım.

Ben Unseelie Sarayı'ndaki ilk haftamı yeniden yaşarken Emma, Matthew'un yanındaki sandalyeye yerleşmişti. Gözlerini ona dikmesini izledim. Matthew gülümsedi ve ona bir Cheerio ikram etti. Çocuklar normalde kaç yaşında konuşmaya başladılar? Şimdiye kadar bir şeyler söylediğini duymamız gerekmez miydi? Sessizliğinden hiç rahatsız olmamış gibi görünen Emma, yeğenimin ikramını kabul etti ve onun yuvarlak yanağını öptü.

"Yarın doğum günün için ne yapmak istersin?" diye sordu bana bakmadan, kasıtlı olarak konuyu değiştirerek.

Reçel ağzımın damağına yapıştı. *Kahretsin*. Herkesin unutmasını umuyordum. Yine de şans benden yanaydı çünkü Cyrus bir süre sonra ön kapıdan içeri girdi. Stanley'i yürüyüşe çıkarmaktan yeni dönmüş olmalıydı, tasmaı hâlâ elindeydi.

"Günaydın Cy," diye geveledim, aşırı hevesli görünmemeye çalışarak. "Araba paylaşımı için hâlâ hazır mısın?"

Havaya daha az karbon salınımı yapmak için bunu geçen hafta önermişti. Kızartma aşçısı gözlerimi kaçırdı, köpeklerini kurtarmaya dalmıştı ve başını salladı. Aşırı hevesli görünmemeye çalışarak ayağa kalktım ve aceleyle

duş almak için koridora indi. "Doğum gününü kutluyoruz, Fortuna Sworn!" Emma arkamdan seslendi.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Duş perdesini kenara çektim ve kolu gidebildiği yere kadar çevirdim. Başlıktan fışkıran su plastik zemine çarptı. Buhar tavana doğru yükseldi. Yorgun bir iç çekişle soyundum ve kaynar suyun altına girdim.

Belki de bugün sonunda kendimi yeniden temiz hissedeceğim gündü.

CHAPTER THREE

A Yarım saat sonra Cyrus kamyonetini ana caddenin kaldırımına yanaştırdı. Finn biz evden çıkmadan önce dönmediği için sadece ikimiz vardık. Bea's'ın tabelası neon mavisi bir ışıkla parlıyordu.

Pencere, beton ve acı denizinde garip bir deniz feneri gibi. Çoğu insan buraya o yanını unutmak için gelir.

Arkadaşım motoru durdurduğunda, tanıdık bir figür yanımızdan geçti. Ariel bizi fark etmemiş olmalıydı, yoksa bize o kendine özgü parmak dalgalarından birini yapardı. Bea'nın kapısını çekip açtı ve içeri süzüldü. Kemerimi çözmek için döndüğümde Cyrus'un yüz ifadesini gördüm; yüz ifadesinin olması bile önemliydi. Kapı birkaç saniyedir kapalı olmasına rağmen o da hâlâ gözlerini kapıdan ayırmamıştı. "Neden, Cyrus Lavender," diye takıldım, emniyet kemerimi çözen düğmeye basarak. "Yeni sunucumuzu beğendin mi?"

Arkadaşımın yüzü kızardı ve cevap vermeden kamyonu terk etti. Hâlâ gülümseyerek onu takip etmek için acele ettim ama anlaşılan Cyrus bazı sorulara cevap vermekten kaçınmak istediğinde hızlı hareket ediyordu. Zayıf güneş ışığı saçlarının alevinden yansıyor. Koşarak bara girerken arkasına bile bakmadı. Bir süre sonra kapıya ulaştım ama uzun kapı koluna uzandığımda midem isteksizlikle doldu. Yüzümü sokağa , bir iki dakika düşündüm. Güneş ışığı gözlerime vurdu ve gözlerimi kısıtım. Kaldırımda şekiller gördüm, bir zamanlar burada duran insanların silüetleri. Sesler hafızamda dolaştı.

Pazarlık yok. Asla olmaz!

Eğer farklı hissetmeniz gereken bir zaman gelirse, tek yapmanız gereken benim adımı söylemektir.

Bana ne olduğunu söylemediğin için bunu yapmak zor olacak. Collith.

Hayalet nefes kulağımın kabuğuna dokundu ve kendi iradesiyle gözlerim kapandı. Eğer geri dönebilseydim, Fortuna'ya rotasını değiştirmesini söyler miydim? Collith Sylvyre'ı unutması için ona yalvarır mıydım? Tıpkı Cyrus gibi ben de cevapla yüzleşmek istemiyordum. Arkamı dönerek ellerimi ceplerime soktum ve kapıyı iterek açtım; yeni eldiven almayı unutuyordum, çünkü elimdeki eldivenler artık külden başka bir şey değildi.

Bea'nın ofisine doğru yürürken bu düşünce ruh halimi daha da kararttı. Koltuğu ilk kez boştu ve umarım bugün nadiren izin almıştır. Ben üstümü değiştirip işe başlarken hoparlörlerden country müzik çalıyordu. Tekrar ortaya çıktığımda kahvaltı kalabalığı gelmeye başlamıştı. Yerel polislerden biri bir kabinde oturuyordu. Neyse ki Ian değildi. Göğsündeki yıldız parlıyordu. Paul'ü bir süredir görmemiştik; karısı kemoterapi görürken bir süre izin almıştı. Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi Paul bakışlarını kaldırdı ve ben de kısa bir el salladım. O da aynı şekilde kısa bir süre başını salladı ve sonra Angela bir tabak kreple geldi.

Dikkatimi uzun süredir barmenimiz olan ve Bea'nın on yıllık kız arkadaşı Gretchen Nelson'a çevirdim. Omuz hizasında saçları, siyah çerçeveli gözlükleri ve içki doldurmayı bir performans gibi gösteren uzun parmakları vardı. "Kahve var mı?" Umutla sordum. Gretchen cevap vermek için ağzını açtı. "Yılın bu zamanını sevmiyor musun?" diye sordu neşeli bir ses. Bir an sonra Ariel yanımda belirdi ve kirli tabaklardan oluşan bir tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktı. Bugün siyah saçları iki örgüye ayrılmıştı ve bu stil onu her daha genç gösteriyordu. Gerçek yaşını tahmin etmeye çalışarak incelerken Bea'nın son işe aldığı kişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bu tamamen benim hatamdı, çünkü onunla arkadaş olmak için çok az şey yapmıştım. "Nesini seviyorsun?" Gretchen bana bir fincan doldurarak oyunbazca sordu.

kahve. Minnettar gülümsememe göz kırparak .

"Her şey! Balkabağı baharatlı latteler, çıtırdayan ateşler, kitaplar, Disney filmleri..."

Gretchen'in, "Karalama defteri tutmayı ve yemek yapmayı unutuyorsun," diye cevap verdiğini duydum. Yine de dikkatim tamamen kahvedeydi. Bir taburenin üzerine kayarak, içine biraz krema koymak için fincanı bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Tam küçük kabı eğmişim ki kapının menteşeleri vınladı ve biri Paul'e selam verdi.

Ian'ın sesiyle istemsizce sarsıldım ve kotuma sıcak sıvı sıçradı. Ariel telaşlı bir ses çıkardı ve buzla ilgili bir şeyler söyledi. Sözlerini zar zor anladım. Acıyı zar zor hissettim. Başımı kaldırıp bir aydır kaçtığım adamla yüzleşirken kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum. Bunun olacağını biliyordum elbette ama bilmek gerçeklikten çok farklıydı.

Ian henüz beni fark etmemişti; mavi gözleri odayı tarıyordu, aynı gözler bir gece önce bana gülümsemişti. Paul'ü fark ettiğinde şerif yardımcısı kemerini düzeltti ve ona doğru ilerledi. Arkasında bıraktığı kolonya izi içimi ürpertti.

Sonra biri adımı söyledi ve bu yoğun sisin içinde bir ip bulmak gibiydi. Gözlerimi kırptım ve Gretchen'in taburemin önünde çömeldiğini fark ettim. Nemli bir bezle pantolonumdaki lekeleri sıvazlıyordu. Hâlâ konuşuyordu ama Ian'ın varlığı konuştuklarının hiçbirini anlamamı imkânsız kılıyordu. Bir dakika sonra Ariel geri döndü. Elime soğuk bir şey bastırdı, havluya sarılmış buz. Hareket etmedim.

"Fortuna?" Çok uzaklardan söylediğini duydum.

Yardımcıların oturduğu masaya doğru bakma hatasını yapmıştım. Kargaşa Paul'ün dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü gözlerimiz buluştu ve kalın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Ian ortağının bakışlarını takip etti. Beni gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Onu görünce midem bulandı. *Oh, Tanrım. İş yerinde kusacağım*, diye düşündüm belli belirsiz.

Hafızamda daha fazla anı canlandı. Tepemde hışırdayan yapraklar. Tek bir sarı sokak lambasının aydınlattığı boş bir yol. Uçarak geçen bir yarasanın minik şekli.

Hayır. Ariel ve Gretchen'a odaklan Fortuna. O kabinde oturan insandan başka her şeyi düşün. Bir şekilde başımı arkaya eğmeyi ve hâlâ üzerimde duran kadına bakmayı başardım. Sanki hava katılaşmış gibi hissederek yavaşça ve içgüdüsel olarak hareket ettim ve buzu bacağıma koydum. Yanığı daha az acı verici hale getirdi.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedim mekanik bir şekilde. Bu odadan çıkmalı, Ian'ın amansız bakışlarından uzaklaşmalıydım.

Gretchen dikkatini çekmeye çalışan bir müşteri yüzünden başını çevirdi ama Ariel bana güven verici bir gülümseme verdi. "Elbette. Sanırım dolabımda fazladan kot var. Bacaklarımın seninkilerden daha kısa olduğunu biliyorum ama

paçalarını kıvrıp kapri gibi görünmesini sağlayabilirsin. Onları banyoya getireceğim, tamam mı?"

Başımı salladım -en azından salladığımı sandım- ve ayağa kalktım. Üzerime bir mide bulantısı dalgası daha çöktü. Ariel kaşlarını çattı ve koluma uzandı. Tepki vermekte yavaş davrandım ama yüz ifademde bir şey görmüş olmalıydı çünkü eli temas etmeden önce düştü. Dünya bir an sonra kendini düzeltti. Küçük, rahatlamış bir iç çekerek kahve fincanını yere bıraktım ve bardan çıktım. Ian'ın gözlerini üzerimde hissettim, her hareketimi takip ediyordu. *Ona bakma. Sakın ona bakma. Sakın ona bakma.* Kadınlar tuvaletine dokuz adım vardı. Onları sessizce saydım, bir şeye ihtiyacım vardı, sonra içeri girdim ve kapıyı kilitledim.

Ötesindeki sesler boğuklaştı ve uzaklaştı. Musluğu açtım ve ellerimi akıntının altına soktum. Su çenemden damladı ve yakama sızdı. Doğrulurken tekrar iç çektim. Ahşap çerçeveli ayna bana hiç acımadı; yansıttığı yaratık çok zayıftı, dudakları çatlamıştı ve gülümsemiyordu. Yorgun gözlerinin arkasından hayaletler bakıyordu. Savaşa gitmiş birine benziyordu ve bir bakıma belki de bu doğrudu. Alaycı, zalim, bu görüntüler yine savunmamı aştı. İnleyerek ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım.

Kapıya hafifçe vuruldu. Ian'ın kapıyı bu şekilde çalmayacağını biliyordum, ama kaçınılmaz sorularla yüzleşmek istemediğim için kapıyı açmakta yine de yavaş davrandım. Ariel hiç tereddüt etmeden yanımdan geçti. Arkasından hoş bir koku geliyordu, tam olarak parfüm değildi ama çiçeksi bir şeydi. Küçük ellerinde bir çift tayt, diğerinde de tanıdık bir ekose gömlek vardı; benim dolabımdan almış olmalıydı. Kapıyı sırtıyla kapatırken Ariel kâğıt havluyla yüzümü kurulamamı izledi. "Ne yaptı?" diye sordu kız açık açık.

"Hiçbir şey." Başımı salladım ve kıyafetleri ondan aldım. "Her zamankinden fazla bir şey yok. Ama babasının kim olduğu yanına kâr kalıyor."

Ariel ilk kez sessizdi. Getirdiği taytları giyerken kahverengi gözleriyle beni değerlendirdi, sonra da ekose düğmeli bluzumu belime bağladı. İnsanın tavrında cinsel hiçbir şey yoktu -bir Kâbus'un huzurunda olan biri için nadirdi- ve ben de alçakgönüllülüğü düşünemeyecek kadar yorgundum. İşim bittiğinde bana parlak bir gülümseme verdi.

"Biliyor musun, bir ara bir şeyler içmeliyiz," dedi.

Ben de gülümsemeye çalıştım ama benimkinin daha ince olduğu fark ediliyordu. "Bu hoşuma giderdi."

Kapıyı benim için açık tuttu ve banyodan birlikte çıktık. Sonraki bir saat bir zombi hızında ilerledi. Neyse ki bir grup avcı geldi ve benim bölümüme oturdu. Aceleyle bir sürahi su doldurdum ve tepsiye birkaç bardak koydum. Cyrus'un penceresine sipariş verdikten sonra Ariel yanıma geldi. Dirseklerini bara dayadı ve gözlerini Ian'a dikti. Bakışlarını takip etmemeye dikkat ettim.

"Bazı insanlar sadece onları öldürmek yasadışı olduğu için hayattalar," diye mırıldandı.

Ariel'i iyi tanımasam da, bu onun için şaşırtıcı derecede acımasız bir şey gibi görünüyordu. Cevap vermedim; hâlâ kaçmamak için tüm dikkatimi topluyordum. Bir saniye sonra biri ona işaret etmiş olmalıydı çünkü Ariel barı itti ve hızla uzaklaştı. Yüzüne diğer insanların kıyafetlerini giydiği gibi bir gülümseme yerleştirdi. Görevime geri dönerek titreyen bir elle sürahiyi kaldırdım. Su kenarlardan yere doğru aktı.

"Yardım ister misin?" dedi arkadan bir ses.

Onunla yüzleşirken kulaklarımda kan uğuldadı. Ian geri adım atmadı. Bu yakınlıkta onun kolonyasının, tıraş losyonunun ve biraz da ter kokusunun kokusunu alabiliyordum. Doğrudan gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum ama iblis, Ian'ın yanağındaki küçük yara izinden ezici kokusuna diğer her şeyi doğru yapmıştı.

"...bir kayak gezisinden," diyordu, bariz rahatsızlığımı görmezden geliyor ya da önemsemiyordu. "Bebeğim, Bayan Sworn'la tanıştığını hatırlıyor musun? O bizim evde kalmış kızımız. Bu kasabadaki herkes için fazla iyi, öyle değil mi Fortuna?"

Bakışlarım konuştuğu insana doğru kaydı. Ian'ın uzattığı eli fark eden kadın Paul'e bir şeyler söyledi ve bize doğru yürüdü. Onunla tanıştığıma dair belli belirsiz bir anım vardı ama Ian'ın yeni karısı düşündüğümünden daha gençti. Belki yirmili yaşların başındaydı. İlk bakışta Bella'nın saçları sarıydı ama diplerinden kahverengi görünmeye başlamıştı. Derin yakalı bir kazak ve açılmasına bir nefes kalmış gibi görünen bir kot pantolon giymişti. Göz farı maviydi ve ışıkların altında parlıyordu.

İlk başta gülümsüyordu, dudaklarının kıvrımı coşkusuyla neredeyse acı verici görünüyordu. Ancak bana baktığı süre uzadıkça, bu gülümseme tuz serpilmiş bir sülük gibi yavaşça buruştu. Ne gördüğünü merak ettim. Muhtemelen uzun bacaklı bir sarışın ya da kara gözlü bir güzel.

Korku, acı ve kendinden nefret etme katmanlarının çok altında gömülü olan içgüdülerim harekete geçti. Takip etmek. Avlanmak için. Almak için.

"Seni tekrar görmek güzel," dedim belli belirsiz, Bella'nın dolgun göğsüne kusmaktan korkarak.

Elini uzattı ve neredeyse yüzüme çarpıyordu. Başımı geriye atarken kırmızı tırnaklarına bir göz attım. "Aynı şekilde! Birbirimizi henüz tanıyamadığımız için üzgünüm; Ian ve ben bir aylık yıldönümümüzü kutluyorduk," diye cıvıladı.

Kaybınız için üzgün olduğumu söylemek istedim.

El sıkışmaktan kaçınmak için yüzüme düşen bir tutam saça uzandım ama ne olduğunu anlayamadan Bella'nın parmakları benimkilere dolandı. Korkuları derimin hemen altında geziniyordu ve Tanrım, o kadar çoktu ki. Birden fazla tat dilimi kapladı -tereyağı, sabun, ter- ve görüntüler görüşümü doldurdu. Isabella Campbell atlardan, karanlıktan, yükseklikten, iğnelerden, fıstık ezmesinden, uçmaktan ve daha sayısız şeyden korkuyordu. Tanıdığım en korkak insandı.

Ben olmasam bile gücüm açgözlüydü. Kötü pençeleriyle daha derine iniyordu. Zihninin kenarlarında, bir galaksinin kenarındaki yıldızlar gibi, onun gerçek korkuları vardı. *Hayır*. Onlara ulaşmaya direndim.

Yeni Bayan O'Connell bir şeyler söyledi ama sözlerini anlayamayacak kadar midem bulanıyordu. Ona bir yanıt vermiş olmalıyım, çünkü güldü, sesi rüzgar çanları gibiydi. Topuklu botları ahşap zeminde gök gürültüsü gibi yankılanarak uzaklaştı. Yutkundum ve Ian'a bakmaktan kaçındım. *Lütfen onu takip et. Lütfen beni yalnız bırak.*

"Kirpiğin var," diye gürledi sesi. Kalın parmaklarını yüzüme doğru kaldırdı. Geri çekildim ve barın kenarına çarptım. Adam muhtemelen düşmemi engellemek için bana doğru hamle yaptı ama artık etrafım ağaçlarla çevriliydi. Tepemde geniş bir ay parlıyordu. Ve Ian siyah, dipsiz gözleri olan bir iblisti. Tüm dişlerini göstererek bana sırıttı. Sesi zihnime süzülürken hâlâ gülümsüyordu.

Ne kadar büyüleyici. Senin ruhunu isteyeceğimi düşündün. İşler böyle yürümüyor, tatlım. Hayır, senin değer verdiğin bir şeyi alıyorum.

Bir an ve bir sonraki an arasında yerdeydim, tüm vücudum bir topun içine kıvrılmıştı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir isim mırıldandım. Dünyadaki tüm sesler birbirine karışıyor, tıngırdayan tabakların, kızaran yemeklerin ve seslerin kaotik bir şarkısına dönüşüyordu. Bir el omzuma indiğinde, körü körüne kaçtım. Dokunulmak istemiyordum. Bir daha asla.

Birinin "Onu yakaladım," dediğini duydum. Yan tarafıma ve kulağıma ani bir sıcaklık . Hareket edemiyor ya da konuşamıyordum, çünkü karanlık

Dönüyordum ve kusmamak için elimden geleni yapıyordum. Birinin beni taşıdığını fark ettim. Kulağımda bir ses vardı, kıyıya çarpan bir okyanus dalgası değildi. *Nefes al, sadece nefes al*, diyordu. O kadar korkmuştum ki itaat ettim.

Kapı menteşeleri vınladı. Etrafımdaki kollar esnedi. Bir an sonra karo zeminin serinliğini elimde hissettim. *Oturmuş olmalı*, diye düşündüm belli belirsiz. Yine de gözlerimi açmaya hazır değildim.

"Acele etme," dedi aynı ses.

Geriye kalan tek şey göz kapaklarımdaki arkasındaki ışık olana kadar anılar geri çekilmeye devam etti. Yavaşça kendime döndüm, yaslandığım göğsün sıcak ve kaslı olduğunu fark ettim. Yavaşça gözlerimi açtım. Gerçeklik bir kameranın objektifi gibi netleşti. Üzerimde gezinen yüz netleşti. Bir an sonra bunun Finn'in karanlık, endişeli gözleri olduğunu anladım ve hayal kırıklığı içime işledi. Elbette Collith değildi. Haftalardır Cyrus'un evinden çıkmamıştı.

"Burnundan nefes al," diye talimat verdi, düşüncelerimden habersiz. "Böyle iyi. Şimdi ağzından ver. Tekrar yap."

Uzun bir nefes daha verdim ve odayı inceledim. Tanıdık ahşap duvarlar bizi çevreliyordu; tekrar tuvaletteydim ve hâlâ Finn'in güçlü kollarının çemberindeydim. Kapıdan sesler geliyordu, sürekli bir uğultu vardı ve son birkaç dakikayı yeniden yaşarken yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Şüphesiz söylentiler çoktan yayılmaya başlamıştı. *Fortuna Sworn uyuşturucu kullanıyor. Bakire sunucu, Ian'ın yeni karısıyla tanıştığında kıskançlık krizine girmişti. O Sworn denen kız sinir krizi geçirdi.*

"Ne yapacağını nasıl bildin?" Sonunda Finn'in kucağından kayarak sordum. Dünya eğilip bükülmeyince lavabonun kenarına tutundum ve kendimi yukarı çektim.

"Kızım bazen panik atak geçirirdi," dedi. Sesi yumuşaktı.

Yavaşça arkamı döndüm ve lavaboya yaslandım. Finn yerde kalmıştı. Siyah saçlı kurt adama baktım, köşeli çenesindeki gerginliğe dikkat ettim. Kızının şu anda nerede olduğunu sormama gerek yoktu; eğer çocuğu hâlâ hayatta olsaydı Finn burada, bu banyoda benimle olmazdı. Kalbimin kenarları jiletten yapılmış gibi hissediyordum, her atışta içimi kesiyordu. "Astrid miydi?" Değer verdiğim herkesi tehdit eden solgun yüzlü kadını gözümde canlandırarak ısırdım.

Finn bakışlarını aşağıya doğru sabitledi. "Hayır. Avcılar."

"Avcılar mı?" Kaşlarımı çatarak tekrarladım. "Kızınızın bir kurt olduğunu mu düşündüler?"

"Hayır. Onun tam olarak ne olduğunu biliyorlardı. Onlar Düşmüş avcılardı." Her zamanki nazik üslubuyla konuştu ama ben yine de irkildim. Ailem böyle avcılardan söz etmişti elbette. Damon ve beni evden çıkışımızda tetikte olmamız konusunda uyarmışlardı. Yine de hiç böyle biriyle karşılaşmamıştım ya da karşılaşan böyle bir hikâye dinlememiştım ve kulağa masal gibi gelen bir şeyi görmezden gelmek kolaydı.

Finn sanki bir sorunun cevabıymış ya da bir hikâyenin sonuymuş gibi fayanslara baktı. "Önce arkadaşımı öldürdüler," dedi bana bakmadan. "Doğruca eve girdiler ve ateş etmeye başladılar. Katie ve ben kaçtık. Yine de onu kutsal bir kurşunla vurmadan önce değil. Astrid'in sürüsüne sığındık. Doktorları Katie'yi kurtarmaya çalıştı ama artık çok geçti."

Sesi kalbimi acıttı. İçi boştu, sanki her gözyaşını dökmüş, her acıyı hissetmiş ve artık hiçbir şeyi kalmamış biri gibiydi. "Astrid bir çıkarı olmadığı sürece yardım edecek biri değildi. Doktorlarının hizmetleri karşılığında ne istedi?" Beyaz parmaklarımla lavaboyu tutarak sordum.

"Ona bakıyorsun." Finn ayağa kalktı. Kağıt havlu dispenserine uzandı ve bir tane çıkardı. "Kendini eğlendirmek için beni bir süre tuttu ama sonra sürünün daha fazla eroin için paraya ihtiyacı oldu. Astrid beni buradan geçen bir periye sattı. İşte bu şekilde Unseelie Sarayı'na düştüm."

"Cora onu öldürdüğü için şanslı. Ben olsam ona acı çektirirdim," diye mırıldandım. Finn bana hafifçe gülümsedi ve kâğıt havluları uzattı. Onları kabul ettim ve aynanın karşısına geçtim. Gözlerim kızarmış ve şişmişti, ağladığımı hatırlamıyordum ama bunun kanıtı bana bakıyordu. Herkesin ruhsal çöküşüne şahit olacağı düşüncesiyle iç geçirerek kalan gözyaşlarımı kuruladım, sonra da yüzüme biraz soğuk su çarptım.

"Minibüsü getirdim. Geri götürmemi ister misin?" Finn'in sorduğunu duydum. Bir kâğıt havlu daha uzattığım elime düştü. Kurulandım ve tekrar aynanın karşısına geçtim. Kızarıklık biraz azalmıştı ama yüzümde hâlâ silinemeyen bir iz vardı. Önlüğümü düzeltmek, at kuyruğumu sıkılaştırmak ve işe geri dönmek için irade bulmaya çalıştım.

Bea's'ta çalışmaya başladığımdan beri ilk kez bunu yapamayacağımı biliyordum.

Finn'in bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. Bugün bana anlattığı trajik hikâyeye rağmen yüz ifadesi her zamanki gibi yumuşaktı. Bir kurdun sessiz sabrıyla beni izliyordu. "Gretchen'a vardiyamı bitiremeyeceğimi söylemem gerek. Yap

Benimle minibüste buluşabilir misin?" Tereddütle sordum. Granby'nin dedikoducuları altın gözlü bir yabancıнын beni barın etrafında takip ettiğini fark edeceklerdi ve bir gün için yeterince cephaneleri vardı.

Finn sadece başını salladı ve kapıyı bir aralık açık bırakarak içeri süzüldü. Onu takip etmeden önce birkaç saniye daha banyonun sessiz ve güvenli ortamında oyalandım.

Hoparlörlerden hâlâ country müzik yayılıyordu. Tıkırdayan tabakların ve sayısız sesin sesi o kadar tanıdıktı ki anında sakinleştiğimi hissettim ve koridorda bir ses duyduğumda bara doğru yürümek üzereydim. Döndüm ve Bea'nin ofisinde olduğunu gördüm; ben Finn'le banyodayken gelmiş olmalıydı. Ian'ı tekrar görmemek için mükemmel bir bahaneydi. Ona doğru ilerledim, bunu sipariş penceresinin önünden geçtim. Cyrus yemeğiyle o kadar meşguldü ki fark etmedi ama devam etmeden önce çöplerin taşmadığından emin oldum.

Ayak seslerimi duyan Bea başını kaldırdı. Yüzünün çizgilerinde endişe okunuyordu ve beni görünce bu çizgiler daha da derinleşti. Ağzından bir sigara sarkıyordu ve hemen kül tablasına söndürdü. Sadece stresli olduğu zamanlarda sigara içtiğini biliyordum. Suçluluk duygusu damarlarımda dolaştı, bu durum patronum için bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı.

"Gretchen bana neler olduğunu anlattı. Sen iyi misin?" diye açıkça sordu.

İlk içgüdüm yalan söylemektir ama bir şey beni durdurdu. Bize ne zaman acıyı ya da belirsizliği saklamamız öğretilmişti? Neden birine doğruyu söylemenin ona yük olmak olduğu içimize işlemişti? Onun yerine "Hayır," dedim.

Bea uzun, ağarmış saç örgüsünü geriye attı ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Bunun ayağa kalkıp beni kucaklamamak için bir çaba olup olmadığını merak ettim. Onlara bakıyor, göremediğim ya da duyamadığım bir savaş veriyordu. Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında birkaç dakika geçmiş gibiydi. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Umarım bunu biliyorsundur."

"Evet. Teşekkürler, Bea."

Sanki kendini bir yüzleşmeye hazırlıyormuş gibi nefes aldı. "Günün geri kalanında izinli olmanı istiyorum."

"Keşke bunu söylediğinde Angela'nın yüzündeki ifadeyi görebilseydim," dedim. Bea başını salladı, tam o sırada telefon çaldı. Diğer eli hâlâ kalem tutarken telefonu açtı ve karşıdaki kişi konuşmaya başlayınca iç geçirdi. Pastırmamızda kesinlikle glüten olmadığına dair güvence vermeye başladığında, önlüğümü çıkardım ve . I

Dolap sırasından çantamı aldım, Bea'ya el salladım ve tekrar koridorda yürümeye başladım. Kahvaltı telaşı Gretchen ve Ariel'i o kadar meşgul ediyordu ki, ikisi de kapıdan aceleyle çıktığını fark etmedi.

Anlaştığımız gibi, Finn minibüsün yanında bekliyordu. İkimiz de tek kelime etmedik. Buna ihtiyacımız yoktu - bir noktada, ikimiz söz konusu olduğunda sahte gülümsemelere ya da anlamsız konuşmalara gerek olmadığına dair sözsüz bir anlayışa varmıştık. Eve dönüş yolculuğumuz son derece olaysız geçti ve rahat bir sessizlik içindeydik. Gri gökyüzünden minik, kabarık kar taneleri süzülüyordu. Radyoyu yerel bir istasyona ayarladım ve Finn tanıdık bir araba yoluna sapana kadar klasik rock etrafımızda süzüldü.

Finn arabadan indiğinde motor daha yeni sessizliğe gömülmüştü. Hemen ormana yöneldi, orada bir kurt şekline girecek ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı ve uzağa koşacaktı. Elbette anılardan kaçamazdı - Tanrı biliyordu ki ben denemiştım - ama hareketle ilgili bir şey vardı. Öylece durup acıyı beklemiyordun. Bunun yerine, bildiğin tek yolla mücadele ediyordun.

Verandanın basamaklarını yavaşça çıktım, günü nasıl dolduracağımı düşünüyordum. Belki biraz kestirir ve Oliver'ı ziyaret ederdim. Eğlenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. *Güldüğümüzden* beri. En iyi arkadaşımı özlemiştim. Şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Kapı kolunu kontrol ettim ve kilidin açık olduğunu gördüm. İçeri adımımı attığımda menteşeler hafif bir inilti çıkardı ama evin geri kalanı tamamen sessizdi. Damon, Matthew'u yürüyüşe çıkarmış olmalıydı - Matthew'un ne kadar genç olduğu ya da o bitkilerin neredeyse hepsinin şu anda ölü olduğu hakkındaki sözlerimize rağmen oğluna ormanda yetişen bitkileri öğretmeye çalışıyordu. Kardeşim her zaman her şeyi kendi bildiği gibi yapmıştı ve yaşadığı onca şeyden sonra bunun değişmemiş olmasına sevinmişim. Ayakkabılarımı çıkarırken mutfakta bir ses duydum, tanımlayamayacağım kadar küçük bir ses. Merakla kapı aralığından baktım, zemini gıcırdatmamaya dikkat ediyordum.

Collith ve Emma lavabonun önünde duruyordu. Yaşlı kadın kolunu Collith'e dolamıştı ve ikisi de bir şey söylemiyordu. Başı eğikti ve omuzları çökmüştü, sanki dünyanın yükünü taşıyorlardı. Bir zamanlar gezegen taşımanın onun için bir şey ifade etmediğini düşünmüştüm.

yeni bitirmiş olmalıydılar; arkalarındaki masada kirli tabaklar vardı ve hava domuz pastırması gibi kokuyordu. Yerde, masanın altında

Matthew'un her zaman oturduğu mama sandalyesinde bir düzineden fazla ıslak görünümlü Cheerios vardı. Ocağın üstünde hâlâ tavalar vardı.

Ben izlerken Collith saçlarını geriye doğru taramak için uzandı. Yüzü şimdi daha belirgindi, profili güneş ışığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Her kâbustan uyandığında gördüğüm aynı ifadeyi takınmıştı. Acı çekiyordu. Saf, çıplak bir acı. Belli ki özel bir anı bölmüştüm ve Collith nihayet doğrulurken geri çekilmek üzereydim. Emma'nın elinden kurtulup lavabonun kolunu çevirmek için öne doğru uzandı. Su aşağı damladı.

"Her şeyi düzeltemezsin," dedi. Sesi tam olarak kaba değildi ama sözlerinde öyle bir keskinlik vardı ki kalbim sıkılıyormuş gibi hissettim.

Emma etkilenmemişti. Ona bir sünger uzattı ve gülümsedi. "Çok doğru, yapamam. Bu size kalmış çocuklar. Ama size doğru yolu gösterebilirim."

Keşke bu kadar basit olsaydı - birileri bizi ele geçirip daha iyi bir yere yönlendirseydi. İkisini bir süre daha izledim ama görünüşe göre konuşma bitmişti. Emma yemek artıkları için bir kap buldu ve Collith bulaşıkları yıkamaya başladı.

Sonunda sessizce geçip odama doğru ilerledim ve yol boyunca kaybolmamış olmam küçük bir mucize gibi görünüyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatağıma uzandım ve tavana baktım.

Bütün gün kendimi ne kadar yorgun hissetmiş olsam da *-her zaman* ne kadar yorgun hissetsem de- uyku beni ele geçirmişti. Ian'ı tekrar görmek zihnimde bir şeylerin açılmasına neden olmuştu. Normalde dikkatimi dağıtabilir ya da çabucak uykuya dalabilirdim ama bu gece farklıydı. Orada, gecenin karanlığında, sessizlikle çevrelenmişken, onları uzak tutmak imkânsızdı. Anılar. Koçbaşı gibi her taraftan üzerime geliyorlar, vücuduma şok ve acı gönderiyorlardı. Durduramadan bir hıçkırık kaçtı ve geri kalanını tutmak için elimi ağzıma kapattım.

Bir dakika sonra kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. *Collith*, diye düşündüm aceleci bir duyguyla. Endişe, heyecan, kaygı. Doğrudum ve yatakta yer açmak için bacaklarımı kaydırdım. Ama üzerime sinen koku Collith'in kokusu değildi -çamaşır deterjanı ve odunsu bir şampuan. Bir dakika sonra,

Damon'ın ince kolları omuzlarıma dolandı. "Hey, Fortuna," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü gerekli görünmüyordu. Kendimi yine çocukmuşuz gibi hissediyordum, bir kâbustan daha yeni uyanmışım ve küçük kardeşim beni teselli etmeye çalışıyordu. Ben ağlayarak uyanırken Damon sık sık yanımda olurdu - ebeveynleriyle birlikte yatağa girmeyi seven çoğu çocuğun aksine, Damon odasından çıktığında hep beni arardı. Sekiz yaşındaki Fortuna bunun sinir bozucu olduğunu düşünmüştü. Şimdi keşke ona karşı daha nazik olsaydım diyorum.

Tek yapmak istediğim onu itip uzaklaştırmakken, bu düşünce bana orada, onun kollarının arasında kalma gücü verdi. Mantıksız bir korkum vardı -tıpkı dokunduklarım gibi derimin altında gizlenen bir fobi- üzerimdeki pisliğin ona bulaşacağından korkuyordum. Belki Damon bunu hissetti, çünkü geri çekildi. Gitmesini bekledim ama hareket etmedi. Yastığımı düzeltmeye başladım. Bir şekilde meşgul olmam gerekiyordu, yoksa anılar geri gelecekti.

"Onlardan biri gibi hareket etmeye bile başladın," dedi Damon aniden, lambayı yakmak için eğilerek. Işık halının üzerinden ahşap zemine süzüldü.

Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Fae'ler. Son zamanlarda Saray'da o kadar çok zaman geçirdin ki..." Sanki sözlerini dehşet verici bulabileceğimi yeni fark ediyormuş gibi duraksadı ve omuz silkti. "Onların tavırlarını biraz benimsiyorsun."

"Özür dilerim, buraya beni rahatlatmak için gelmedin mi?" Dizlerimi göğsüme doğru çekerek talep ettim. Onlara sıkıca tutundum ve fark etmemesini umdum. *Onlar* gibi olmaya başladığım düşüncesi, yok etmeye yemin ettiğim, dünyaya bu kadar çok acı çektiren yaratıklar, içimden geçen bir çatlak gibi hissettirdi. Eğer kendimi tutmazsam, her şey paramparça olacaktı.

Damon kahkaha atar gibi bir ses çıkardı ama bunda neşeli bir şey yoktu. "Evet, öyle yaptım. Görünüşe göre nasıl baba *ya da* ağabey olunacağını bilmiyorum."

"Matthew'dan sadece birkaç haftadır haberdarsın," diye nazikçe hatırlattım ona, zihni endişeye gömülürken gözlerinin kararmasını izledim. "Gayet iyi gidiyorsun Damon. Sence herkes başlangıçta iyi bir ebeveyn gibi hisseder mi?"

"Bizimkiler öyleydi. Yani iyi ebeveynler."

"Evet. Şansımız yaver gitti," dedim acı tatlı bir gülümsemeyle. Bundan sonra sessizliğe gömüldük ama Damon'ı Unseelie'den geri getirdiğimden beri ilk kez

Court, bunda kinci ya da belirsiz bir şey yoktu. Ebeveynlerimizi düşünürken bir anım yeniden canlandı. "Babamın sakalını hatırlıyor musun? Annem hep düzeltmeye çalışırdı. Bu bir alışkanlık haline gelmişti ve her öpüştüklerinde elini babamın başının arkasında gezdirirdi."

Damon gülümsedi. Bunu görmek beni uçurdu - bu onun eski gülümsemesiydi. "Ona da hiç kızmazdı. Sadece o vazgeçene kadar sabırla beklerdi."

Gözlerimde, gözyaşlarının çok uzakta olmadığına dair bir uyarı niteliğindeki o sızı vardı. Onları geri itmek için hızla gözlerimi kırptım. Damon ve ben tekrar sessizleştik ve aramızdaki hava artık ayıktı. Çünkü anıların çoğu mutlu olsa da sonuncusu kaçınılmazdı. Ne kadar yeniden yazmaya çalışırsak çalışalım, hikâyemizin o kısmı hep böyle bitecekti. Bir görüntü zihnimde bir kamera gibi parladı. Annem yerde oturmuş, duvara yaslanmıştı. *Hayır. O değil. Lütfen bana bunu hatırlatmayın.* Başka bir şey düşünme çaresizliği içinde zihnim Damon'la yaptığım başka bir konuşmaya kilitlendi.

"Sana sormak istediğim bir şey var," diye söze girdim, aramızdaki bu kırılğan barışı bozmaktan çekinerek.

Muhtemelen sesimdeki belirsiz nota dikkatini çekmişti. Damon gözlerini açtı ve bana baktı. O ay ışığında babamıza o kadar çok benziyordu ki sinir bozucuydu. "Ne oldu?"

Belli belirsiz bir hareket yaptım. "Saray'da bana söylediğin bir şeyle ilgili. 'Biz oraya ait değiliz. Hiç ait olmadık.' Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Her zaman çok..."

"İnsan," diye tamamladı Damon benim yerime. Başını karyolanın kenarına yaslayana kadar geriye eğdi, sonra kaşlarını kaldırdı. "Orada bir yerde bir soru mu vardı?"

İlk defa zalimlik yapmıyordu. Elimin tersiyle bacağına vurdum. "Sanırım hâlâ böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum."

Damon hemen cevap vermedi. Gözlerini tavana dikmiş, kaşlarını çatmıştı. Belki de Jassin'i ondan aldığımı tekrar tekrar hatırlıyordu. Sonunda cevap verdiğinde ona hatırlatan kişi olduğum için sessizce kendimi azarlıyordum. "Bunu sürekli düşünüyorum," dedi. "Ne olduğumuzu. Keşke olabilseydim. Thogon Ayinleri'ni gerçekleştirme fikrini aklımdan geçirmiştım ama sonra senin Arcaena'yı bu ayinlere zorladığını gördüm ve fikrimi değiştirdim."

"Bu işe yarar," diye kabul ettim. O geceyi hatırlamak çok kolaydı -Arcaena'nın kaldırım taşlarının üzerine eğilirken ağzından akan salyaları hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyordum. Kendi eşini öldürebilen bir yaratığa dönüşmemin başlangıcı bu muydu? Yoksa bundan daha eskiye mi dayanıyordu? O goblinleri tereddüt etmeden öldürmüştüm. Belki de inişim o anda başlamıştı ve fae'lerin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Kırılğanlığımı hisseden başka bir anı karanlığın içinden fırladı. Collith'in görmeyen gözlerini gördüm, gökyüzüne bakıyordu. Öldüğünü fark ettiğimde yaşadığım dehşet duygusunu yeniden yaşadım. İçimdeki delik genişledi ve bir elimi içine bastırdım. Bir gün göğsümde o sızı olmadan uyanıp uyanamayacağımı merak ettim. Bir daha mutlu ya da huzurlu anlar yaşayıp yaşayamayacağımı. Şu anda o anları hatırlamak zordu. Onlar başka bir hayatta, başka bir insanın başına gelmişti.

"Hiç yara iziniz var mı?" Damon lafı dolandırmadan sordu.

Soru kaşlarımı indirdi ama yine de cevap verdim. "Evet."

"Öyle bir şey işte. Acı," diye açıkladı Damon. Düşüncelerimi tahmin etmiş ya da gözlerimden okumuş olmalıydı. "İlk başta sanki göğsünde kocaman bir yarayla dolaşıyorsun ve kimsenin bunu görmemesi imkânsız gibi geliyor. Her görmemiş gibi yaptıklarında çığlık atmak istiyorsun. Ama sonra, gerçekten fark ederlerse, acı hakkında konuşmak bir yana, düşünmek bile istemezsiniz. Açıklamaya çalışın. Yapacağınız hiçbir şey süreci hızlandırmayacak ya da köreltmeyecektir. Sadece an be an, gün be gün hayatta kalmanız gerekir, ta ki bir sabah uyandığınızda acınız biraz daha azalana kadar. Elbette bazı aksilikler olacaktır; size onu hatırlatan bir düşünceye kapılır ya da bir şey görürsünüz ve sanki kabuk bağlamış gibi hissedersiniz. Ama sonunda soluyor... bir yara izine dönüşüyor."

Sana olan bu mu? Soruyu söylemeden geçtim, çünkü sormama gerek yoktu. Gerçek, kardeşimin yüz ifadesindeydi; yüzünde artık yeni keder çizgileri vardı. Sanki gittiği iki gün içinde on yıl yaşlanmış gibiydi.

Damon'ın sözlerinin kafamda dolaşmasına izin verdim ve bana sessiz bir umut hissi verdiler. Bir yanım ona her şeyi, zihnimin karanlık köşelerinde saklanan tüm gizli korkuları anlatmayı arzuluyordu. Ama daha büyük bir parçam da, bir iblisle anlaşma yaptığımı öğrenirse Damon'ın beni bir daha asla sevmeyeceğinden endişeleniyordu. Ailelerimizi uzun zamandır tanımıyor ya da onlardan bir şeyler öğrenme fırsatı olmamış olabilirdi ama iblislerden nefret etmek kanımızda vardı.

Sonunda, bu düşünceleri sesimden uzak tutmaya dikkat ederek, "Bunu oldukça iyi sakladığımı sanıyordum," dedim.

"Kör bir insan bile senin acı çektiğini görebilir Fortuna. Ben sadece tanıyorum çünkü artık aynı yaraları taşıyoruz." Bununla birlikte Damon ayağa kalktı.

Olduğum yerde kaldım. Yatak örtüsünün üzerinde bir ip vardı ve onu çekiştirmeye başladım. Konuşurken gözümü ondan ayırmadım. "Seni aradım. İçinde olabileceğin binlerce farklı senaryo hayal ederdim ve her biri dayanılmazdı. Lütfen seni bundan kurtarmaya çalıştığımı bil Damon. Gerçekten denedim."

"Tabii ki biliyorum." Damon ellerini ceplerine soktu ve omuzlarının kamburlaşmasını bekledim. Toprağın altında tanıştığım o şaşkın, kırık dökük insana dönüşmesini bekledim. Bunun yerine, tıpkı babamız gibi uzun boylu ve dalgın bir şekilde orada durdu. Gözleri uzaklara daldı. "Kimse beni kurtarmaya gelmediğinde, asla kızgın ya da kırgın olmadım. Sadece korkuyordum. Ölmek istemedim, Tuna Balığı."

Bu lakap ağzından çıktığında, acımı kısa bir süreliğine unuttum. Göğsümde bir sıcaklık titredi ve dışarıya doğru yayıldı. "Aman Tanrım. Az önce bana öyle demedin," diye kestirip attım. Uyarı olarak yastıklardan birine uzandım.

Damon bana şaşkın bir ifadeyle baktı. Bu, masum olduğuna onları ikna etmek istediğinde ailemize ya da Dave ve Maureen'e verdiği ifadenin aynısıydı. "Sorun ne, Tuna Balığı?"

Yastığımı kafasına fırlattım ve kardeşim eğildi. Koridora adım atıp kapıyı kapatmadan hemen önce dudaklarında kıvrılan bir başka gülümsemeyi gördüm.

Kendi kendime gülümseyerek yanıma kıvrıldım ve yatak örtüsünü üzerime çektim. Damon odasına dönerken döşeme tahtaları gıcırdadı ve bu ses tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Haftalardır ilk kez, kemiklerime kadar işleyen soğukluk gitmişti. Gözlerim dalgalandı. Duvarın arkasından Damon'ın sesini duydum, oğluna nazıkçe güvence veriyordu.

Ve sonunda, uykuya daldım.

CKAPTERF o U R

I

O kadar çok uyudum ki Oliver bile bana ulaşamadı.

Sonunda gözlerimi açtığımda pencereden gün ışığı vuruyordu.

Uyuşukluk hâlâ zihnimin etrafında bir sis gibi dolaşıyordu,

ve hemen uyumaya devam etme fikrini düşündüm. Çalar saate baktım, çoğunlukla tam olarak bunu yapabileceğime dair kendimi rahatlatmak için, sonra nefes nefese kaldım ve doğruldum. İki saatten az bir süre içinde Unseelie Sarayı'nda olmam bekleniyordu ve sadece oraya varmam bile bunun yarısı kadar sürecekti, giyinmek için harcayacağım zamandan bahsetmiyorum bile. Çıplak bacaklarım ve birbirine karışmış saçlarımla telaş içinde kapıyı açtım.

Collith diğer tarafta durmuş, eli kapıyı çalmaya hazırlanıyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Eğer Tithe'ye geç kalırsam, Nuvian beni gerçekten öldürebilir!" Etrafından dolanarak banyoya daldım ve kuru şampuan kutumu aramaya koyuldum. Kapı aralığında yeniden belirdiğimde kafama sıktım. "Lyari daha gelmedi mi?" diye sorarken nefes nefese kalmış gibiydim.

"Hayır, ama daha önce başka biri uğradı. Önceki evinizin temizlik ekibinde yer alan adamlardan biri." Collith komodininde duran yüzüğü havaya kaldırdı. Yangından kurtulmuş olmasına şaşırmıştım, ucuz bir metalden yapıldığını tahmin etmiştim. "Nedir bu?"

"Goblinlerin minibüsündeydi." Bir omzumu omuz silkerek kaldırdım, bir yandan da saçlarımla arasında bir fırça gezdirdim. "Sadece çirkin bir yüzük, büyütecek ne var ki?"

"İçinde güç var. Muhtemelen bir büyü," dedi Collith kaşlarını çatarak. Mücevherleri daha yakından inceledi.

Havada ince bir değişim oldu ve bir an sonra Lyari koridorda belirdi. Beni tepeden tırnağa taradı. O zaman

Bitirdiğinde mavi gözleri iki buz parçası gibi görünüyordu. "Cidden hâlâ pijamalarını mı giyiyorsun?" diye kesin bir dille sordu.

İçimden küfrederek ikisinin de yanından koşarak geçtim ve giderken konuştum. "Gerçekten fark eder mi? Zaten oraya vardığımızda üstümü değiştireceğim. Sadece botlarımı giymem gerekiyor."

Girişteki ayakkabı yığınının doğru koştum. Lyari sessiz adımlarla beni takip etti. Bir süre sonra ön kapıyı benim için açtı, ağzı onaylamaz bir ifadeyle gerilmişti. Onu kızdırma dürtüsüne direndim ve tek kelime etmeden verandanın merdivenlerinden aşağı koştum. Finn ağaçların yanında oturmuş, belli ki bizi bekliyordu. Kurt formundaydı ve gri kürkü metal gibi parlıyordu. Ona ulaştığımda yanımda koşmaya başladı. Nefesi havada benimkine karıştı.

Lyari birkaç uzun bacaklı adımla bizi geçti, sonra önden yürüdü. Birkaç dakika sonra bizi her zamankinden farklı bir rotaya fark ettim. *Akıllıca*, diye düşündüm. Tahmin edilemezlik hükümdarları öldürmeyi zorlaştırıyordu. Saatlerce toprağın altında mahsur kalacağımı bildiğimden, burada olmanın tadını çıkarmaya çalıştım. Solmakta olan güneş ışığının huzmeleri tepedeki çıplak dalların arasından uzanıyordu. Ayaklarımızın altında yapraklar hışırdıyordu. Hava keskin ve nemli kokuyordu ve çektiğimde burun deliklerim alevlendi. Bir ağaca değil de bir insana baktığımı fark ettiğimde iki kere düşündüm. Figür gözden önce, uzun ve ışıltılı bir şey gözüme çarptı. Bir kılıç. Lyari'ye baktım.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı - bunu fark etmeyecek kadar anlayışlıydı. -Ama o etrafımızdaki ağaçlara odaklanmaya devam etti. "Koruyucular neden ormanda saklanıyor?" Açıkça sordum.

Peri sanki bundan kaçınmayı umuyormuş gibi küçük bir iç geçirdi. "Seni korumak için buradalar. Nuvian'ın emirleri."

"Başka bir suikast girişimi daha mı oldu?" Kaç tane olduklarını merak ederek tekrar ağaçlara bakarken kaşlarımı çattım. Aileme, Granby'ye bu kadar yakın bir yerde bu kadar çok fae olması hoşuma gitmiyordu. Amaçları benim hayatımı korumak olsa bile, Unseelie Sarayı'ndaki her yaratık diken üstündeydi. İnsanlar çok kırılgan ve umursamazdı; içlerinden biri bir perinin sevimli ve ölümcül cazibesiyle karşılaşır, hayatta kalabileceklerinden emin değildim.

Lyari'nin ifadesi nötr kaldı, bu da şüphesiz bir şeyler sakladığı anlamına geliyordu. Tek söylediği "Bildiğim kadarıyla hayır," oldu.

"Peki neden..." Aklıma bir şey gelince sözümü yarıda kestim. Finn'in gözlerini yüzümde hissedebiliyordum, her tepkimi yakından izliyordu. "Dur bakalım. Nuvian'da *her zaman* beni takip eden korumalar mı var? Evde ya da isteyken bile mi?"

"Siz Unseelie Sarayı'nın bir yöneticisisiniz. Başka türlü davranmasını nasıl beklersiniz?" Lyari tersledi, o dikkatli dış görünüş nihayet çatırdıyordu.

"Çünkü ayrı olmasını istediğimi açıkça belirttim," diye tıslayarak karşılık verdim ve onunla tamamen yüzleşmek için durdum. Lyari inatçı bir çene yapısıyla bana baktı. "Oradaki rolüm ve buradaki hayatım birbiriyle bağlantılı değil. Olamaz da. Kraliçe olmanın *tek* avantajı insanları güvende tutabilmek, sevdiğim insanların bir daha asla zarar görmemesini sağlamak. Lanet olsun, Lyari."

Alnımı ovuşturarak uzaklaştım. Eğer kasabada Muhafızların burada olmasından dolayı zarar gören biri varsa, bu benim hatamdı. Söylentiler var mıydı? Gazetede herhangi bir makale? Kendi acımla o kadar meşguldüm ki, başka kimsenin acısına bakmamıştım. Muhafızlara tek bir insana bile zarar vermemelerini emredebilirdim elbette ama onlar periydi, binlerce yıldır ne isterlerse alıyorlardı, bunun bir sonucu ya da vicdanı yoktu.

Beni sakinleştireceğini umarak bir nefes verdim ve Lyari'ye doğru yürüdüm. Onun bakışlarıyla karşılaştığımda ellerim yumruk oldu. "Artık sır yok. Bir tane bile. Benden başka bir şey sakladığını öğrenirsem, bir Kâbus'un gerçek gazabını tadacaksın. Anlaştık mı?"

Birbirimize baktık. Lyari'nin gözlerine hiç bu kadar dikkatle bakmamıştım ve bu yakınlıkta, irislerindeki halkaları seçebiliyordum. Aramızdaki sessizlik bir kış gecesi gibi karanlık ve soğuktu. "Anlaştık Majesteleri," dedi Sağ Elim sakin bir sesle. Saçının tek bir teli esintiyle havalandı.

Neyse ki Collith'in ölümünden beri yeteneklerimi kullanmakta tereddüt ettiğimi söylemedi. Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azaldı ve bir iç çekiş tuttum. "Güzel. O halde bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır, Kraliçe Fortuna."

Fikrini değiştirmesi için ona bir şans vererek bir süre bekledim. Ama Lyari sadece bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Yavaşça döndüm ve tekrar yürümeye başladım. Girişe kadar olan yolun geri kalanında sessizdik. Finn bana her zamankinden daha yakın durdu ve arada bir sert sıcaklığı kalçama değiyordu. Başka Muhafız görmedim ama şimdi orada olduklarını bildiğim için, elde ettiğim her türlü sakinlik duygusu paramparça oldu. Neredeyse bilinçsizce elimi Finn'in kürküne doladım ve orada bıraktım.

Bir zamanlar Unseelie Sarayı'nın girişinde asılı duran yosunlar çoktan solmuş ve ölmüştü. İçeri ilk adımımı attığımda

siyah ve dipsiz bir ağız olarak düşündüm. Beni bütünüyle yutuyordu. Şimdi bana nasıl görüldüğünden emin değildim.

Dakikalar sonra nihayet Collith'in odasına girdiğimde odalar boştu. Laurie'nin muzip bir gülümseme ve çapkın bir sözle beni bekliyor olacağını yarı yarıya umuyordum. Bir an kapının yanında oyalandım, kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Damon'ın kayıp olduğu günlerde ya da zindanda geçirdiğim gecede yaşadığımdan farklı bir yalnızlıktı bu. Şimdi pek çok şey bana bağlıydı, pek çok hayat ve karar ve ben hâlâ kime tam olarak güvenebileceğimi bilmiyordum. Bu gece benimkinin yanındaki taht yine boş olacak ve hava bana karşı şüpheyile dolacaktı.

Yorgun bir inilti yutarak kendimi gardıroba yaklaştırmaya zorladım. Finn, biriktirdiği kemik yığınının olduğu köşeye doğru ilerledi. Rastgele bir elbise seçip üzerime geçirirken çıtırtı sesleri kulaklarımı doldurdu. Yine siyah bir elbiseydi, çünkü bugünlerde en çok ona ilgi duyuyordum. Diğer giydiklerimden daha az karmaşıktı ama daha az dramatik değildi. Kolsuz, deri ve dantel karışımından yapılmış korsaj, bir düzine bıçağı saklayabilecekmiş gibi görünüyordu. Sanki hayatım için savaşmaya hazırmışım gibi. Etek kısmındaki uzun yırtmaç, çizmelerimi ortaya çıkarıyor ve gerektiğinde birinin kıcını tekmelememe olanak sağlıyordu.

Laurie'nin getirdiği ayaklı ayna şöminenin yanında bekliyordu. Çekmeceye bıraktığı küçük makyaj çantasını buldum ve cama doğru ilerledim. Birkaç dakika uğraştıktan sonra likit eyeliner ve bir parça allıkla yetindim. Makyaj benim güçlü yanımdı değildi. Saçlar daha da az. Karmakarışık saçlarımın arasından bir fırça geçirdim ve onları yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladım. Eyeliner ile birleşince, kendim söylemesem de, oldukça fena bir etki yaratmıştı.

Dışarı çıktığımda Nuvian koridorda bekliyordu. Saçları altın rengi bukleler halinde omuzlarından sarkıyor, heykellere ilham verebilecek bir yüzü çerçevesliyordu. Vücuduna kalıcı olarak kaynaştığına yarı yarıya inandığım zırhını giyyordu, çünkü onu henüz zırhın dışında görmemiştim. Arkasında o kadar çok Muhafız vardı ki tuhaf bir geçit töreni gibi görünüyordu.

"Bana mı öyle geliyor yoksa birkaç muhafız daha mı ekledin?" Dünyamda serbest bıraktığı perileri düşünerek sertçe söyledim. Ama bu konuşma beklemek zorundaydı; eğer şimdi Nuvian'a savaşçıların önünde meydan okursam, bu onu sadece çileden çıkarırdı.

Nuvian her zamanki gibi gözlerimle buluşmak yerine alnıma baktı. Bunun kendini benim gücümünden koruma çabası mı yoksa sadece bir küçümseme mi olduğunu asla anlayamadım. "Dil'in isteği üzerine," diye cevap verdi.

Ses tonu küstahlık sınırındaydı ve Lyari'nin ona haddini bildirmemi isteyeceğini biliyordum. Ama yorulmuştum -Tanrım, yorulmuştum- ve bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. "Neden?" Onun yerine ben sordum. "Suikast girişimleri yüzünden mi?"

Nuvian soruyu kabul etmedi. Bir süre duraksadıktan sonra Lyari onun yerine cevap verdi. "Ne zaman güçte bir değişim olsa, bir tür çağrı gönderir," dedi, sesi arkamdan bana doğru sürüklenerek. "Yaratıklar diğer diyarlardan ve boyutlardan gelerek bu çağrıya yanıt verirler. Dil'in isteği bir önlem."

Taht odasına doğru ilerlerken kılıçlar şingirdadı ve zırhlar gıcırdadı. Pislığe ve karanlığa o kadar alışmışım ki aklım başımdan gitmişti. "Sormayı unutup duruyorum," dedim birden, iki gündür içimi kemiren gizemi hatırlayarak. "Neydi onlar? Nehir kenarında öldürdüğüm şeyler yani?"

Bir kez daha cevap veren Lyari oldu. "Bilmiyoruz, Majesteleri. İkimizin de daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı."

Bunu duyunca midemde endişeli bir kıpırtı oldu. Taç giyme törenim Granby'ye yeni bir Düşmüş türü mü getirmişti? Ya onlardan daha fazla varsa?

Nuvian bana bakmadan, "Sonrasındaki ziyafeti unutma," dedi. Bir an için ona boş boş baktım, hâlâ karşılaştığım o tuhaf yaratıkları düşünüyordum. Sonunda sözleri aklıma geldiğinde, geçidin tam ortasında neredeyse duruyordum. *Kahretsin*. Ziyafeti unutmuştum. Elbette bu Dil'in fikriydi; Fae'lerin gözüne tekrar girmenin bir yoluydu. Onları bedava yemek ve içkiyle kandırırken kim kızgın kalabilirdi ki?

Nuvian'a cevap verme şansımız yoktu, çünkü Ulesse Duvar Resmine varmıştık. Ne zaman o vahşi, renkli resimlere baksam, sanki hep farklı bir şey fark ediyordum. Bakışlarım bir masanın etrafında kamburlaşmış kızılderililerin olduğu bir sahneye kaydı. Sanatçı ne yediklerini açıklamamıştı ama tahmin edebiliyordum. Ağzımı ekşi bir tat doldurdu. Başımı eğdim ve Nuvian'ı geniş, taş kapıya doğru takip ettim.

Bir peri odadan geçerken bizi fark etti ve yetişmek için acele etti. "Majesteleri," diye fısıldadı ısrarla, "sizi yalnız yakalamayı umuyordum. şunu söylemek istiyorum, yani, bilmelisiniz ki ben-"

Lyari'ye tek bir sinirli bakış attım, o da anında erkeğın kolunu yakalayıp onu geri çekti. Taht odasının eşiğine ulaştığımda Muhafızımın alçak, ölümcül sesi arkamda kayboldu.

Bizi karşılayan manzara bir ay öncesinden çok farklıydı - kraliçe olarak geirdiğım kısa süre içinde bu mağara gibi alanda bazı değişiklikler yapmıştım. Bir zamanlar duvarlarda asılı olan, fae vahşeti ve ahlaksızlığı sahnelerini tasvir eden duvar halıları gitmişti. Onların yerine, Lyari'nin laf arasında varlığından söz etmesi üzerine keşfettiğım geniş bir depoda tozlanmaya yüz tutmuş tablolar vardı. Renkli resimler bir ayırdan fil sürüsüne, büyük bir ağaçtan bir çift parlayan kapıya kadar uzanıyordu.

Odanın boylu boyunca uzanan, tahtlara doğru bir nehir gibi akan kan rengi bir halı yerine, her şekil ve tonda kilimler koymuştım. Etkisi şaşırtıcı derecede rahattı. Ayrıca her tarafa stratejik olarak yerleştirilecek iek vazoları ve yüksek taş sütunların etrafına dolanacak sarmaşıklar sipariş etmiştim. Bir zamanlar onun için bu işleri yapan köleleri azat ettiğım düşünöldüğünde, Saray'ın etkinlik planlayıcısı bunların hiçbiri için çok heyecanlanmamıştı.

Değiştirmediğım tek şey tahtların kendisiydi. Collith'inki hâlâ benimkinin yanında duruyordu ve hepimize musallat olmuş bir hayalet hissi veriyordu. Öldürdüğüm Leviathan'ın yüzünü taşıyan kendi koltuğum da her fermanımda ve kararımda varlığını hissettiriyordu.

Sert koltuğa yerleşip bakışlarımı kaldırdığımda, kalabalığın çoğunun benden nefret ettiğini bilmek için doğaüstü bir bağa ihtiyaım yoktu - sadece gücömden duydukları korku onları kontrol altında tutuyordu. Bir de şu anda büyük bir köpek gibi ayaklarımın dibinde duran Finn'den duydukları korku. Ancak çoğu köpeğın tek bir hamleyle birinin kolunu koparma ya da midesini açma yeteneği yoktu.

Hiç irkilmeden onlara baktım. O kürsüdeyken her düşünceyi ve duyguyu saklamak ikinci doğam haline gelmişti. Birine aklınızdan geçenleri göstermek, ne kadar az olursa olsun, ona güç vermek demekti. Bu yüzden, bu geceki kan bağları toplantısını değerlendirdiğimde, benim üzerimde kesinlikle hiçbir güçleri yoktu. Ama onlar da aynı şeyi söyleyemezdi. Unseelie Saray'ının kadınlarının -ve açıkçası bazı erkeklerin de- taht odasına benim ürkötücü derecede benzeyen kıyafetlerle geldiğini fark etmiştim.

Benden ne kadar nefret etseler de beni kıskanıyorlardı. Onlara bunun bir yanılsama olduğunu, güzel ya da heybetli olmanın çoğunlukla sadece... yalnızlık olduğunu söylemek istedim.

Hoşnutsuzluğuma rağmen, bu gece toplananlar arasında hırpalanmış görünümlü insanlar da vardı. Onları görünce ağzım açık kaldı. Saray kölelerini serbest bırakmış olmama rağmen, muhtemelen başka evleri olmadığı ya da tek bildikleri bu olduğu için birçoğu yine de kalmıştı. Ama yine de yeni yasamdan iyi bir şey çıkmıştı; haftalar önce Annika ve çocuğun yaşadığı o deliğe geri dönmüş ama orayı boş bulmuştum.

O anda Nuvian gözüme çarptı ve ona belli belirsiz bir baş selamı verdim. Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk eve gidebilir, pijamalarımı giyebilir ve buzluaktaki kurabiye hamurlu dondurmayı bitirebilirdim.

Seslerin sabit uğultusu hızla azaldı ve Nuvian Enochian dilinde her zamanki konuşmasına başladı. İlk defa birkaç kelimeyi tanıyabilmiştim. Bardaki molalarımda, Lyari ile ormanda ve her gece uykuya dalmadan önce çalışıyordum. Nuvian gelenekler hakkında bir şeyler söylüyordu.

Tam Divan'a hitabını bitirdiği sırada, devasa bir erkek öne doğru ilerledi. Bu tanımadığım bir yüzdü ve kaşlarımın çatıldığını gizlemeye çalıştım. Dillerini öğrenmediğim zamanlarda kan bağlarını, fotoğrafları, portreleri ve elime geçen her şeyi ezberlemeye başlamıştım. Saray'da yaşamayan fae'ler bile tükettiğim kayıtlarda yer alıyordu.

Her kimse, bu yabancı tehdit saçıyordu. Uzun, kızıl saçları zayıf yüzüne dökülüyordu. Sert gri gözleri yuvalarının derinliklerine gömülmüştü. Açıkta kalan derisinin her yeri, kabuk bağlamış çamur olduğunu umduğum bir şeyle kaplıydı. Felaket bir keşif gezisinden sonra ormandan yeni çıkmış gibi görünüyordu ve etrafında duran perilerin ifadelerine bakılırsa öyle de kokuyordu.

Eğilmesini bekledim. Onun yerine sakallı çenesini kaldırdı ve bakışlarımı açık bir meydan okumayla karşıladı. "Dedikodular var, Kâbus. Kralımızı senin öldürdüğünü söylüyorlar," dedi. Sesi gök gürültüsü ve depremler gibiydi.

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu ve ardından odada bir ses patlaması yaşandı.

Onay çılgınlıkları, spekülatif mırıltılar ve öfke çılgınlıkları duvarlarda yankılandı. Finn ayağa kalktı, tüyleri diken diken oldu ve dişlerini gösterdi.

Ama kalabalık ileri atılırsa, ne o ne de Muhafızlar beni kurtarabilirdi. Panik beni boğazımdan yakaladı ve istemsizce tahtımın kolçaklarını sıkıca kavradım. Eğer şimdi harekete geçmezsem, Fae'ler güçlerimde ya da onları kullanma yeteneğimde bir sorun olduğundan başlayabilirlerdi. Bu yaratıkların benden intikam almalarını ya da köle ticaretini yeniden canlandırmalarını engelleyecek hiçbir şey olmayacaktı.

Deneklerimden bazıları yanlış bir şey fark etmişti bile - bir kadının bana ilgiyle baktığını gördüm. Yüzünün yarısını folyo gibi kaplayan garip, altın rengi pullardan bile belliydi.

Yabancınn suçlamasına cevap veremedem Lyari'nin sesi odada çınladı. "Onun doğru unvanını kullanacaksın, Sarwraek soyundan Thuridan," diye seslendi.

Sarwraek? Belli belirsiz düşündüm. Sanki damarlarımdaki kan donmuştu. Oda tekrar sessizleşirken Thuridan'a daha dikkatli baktım. Bir anda yüz hatlarında Jassin'i görebildim ve öldürdüğüm perinin kardeşi mi yoksa oğlu mu olduğunu merak ettim. Bu seferkinin yüzü daha geniş, ağzı daha dolgundu ama renkleri aynıydı. Gözlerinde aynı zalim parıltı vardı.

"Yoksa ne olur? Beni keser misin?" Thuridan kelimelerinde bir meydan okuma notasıyla karşılık verdi. Etrafımız doğaüstü duyma yetisine sahip yaratıklarla çevrili olduğu için sesini dramatik bir etki yaratmak amacıyla alçalttı. "Bunu senden beklemezdim elbette. Hepimiz aklının er ya da geç kırılacağını biliyoruz. Anne gibi, kız gibi."

Lyari'nin ifadesi değişmedi ama aramızdaki bağ bu perinin sözlerinin onda yarattığı acı patlamasını hissetmemi sağladı. Onu tanıdığım süre boyunca Lyari'nin irkildiğini hiç görmemiştim ve şimdi birinin onu incitmeyi başarmış olması hoşuma gitmemiştir.

Güç, karanlık ve istekli, damarlarımda dolaşıyordu.

"Adın neydi senin?" Hoş bir şekilde sordum, kolçaklardaki tutuşum gevşedi.

O gri gözler yeniden bana odaklandı. "Thuridan, *Majesteleri*" diye cevap verirken gözlerinin derinliklerinde korku ya da arzudan eser yoktu.

"Ne kadar güzel. Şimdi söyle bana, ölmek istiyor musun, Thuridan?" Bu soru onun sadece kaşlarını çatmasına neden oldu. Bu oyunun tehlikeli, potansiyel olarak felaket olduğunu biliyordum ama eski benliğimden bir kıvılcım alevlenmişti ve onu söndürmeye kıyamıyordum. Öne doğru eğildim, kendimi saldırmak üzere olan bir yılan gibi gergin ve kıvrılmış hissediyordum. "Bütün bu Divan, benim

Senin türün ölümlülere ya da bir zamanlar oldukları kişinin kabuklarına dönüştü. Yani ölmek istiyor *olmalısın*, çünkü şu anda beni gerçekten kızdırıyorsun."

Thuridan kendi kaderi hakkında endişelenmese bile, Divan'ın geri kalanı endişeleniyordu. Fısıltıları ve mırıltıları boş alanı dolduruyordu. Havada baş döndürücü bir kolonya gibi yükselen korkularını hissettim. Burun deliklerimi açarak onların arasında yürümek ve bu kokuyu içime çekmek istedim. İri peri döndü ve halkının tepkilerini değerlendirdi. Benimle tekrar yüzleştğinde, sonunda küçümsemesini gizleme sağduyusunu gösterdi. İfadesi bir tarafsızlık maskesine dönüştü. "Rencide etmek istememiştım Kraliçe Fortuna," dedi kısık bir sesle.

"Evet, oynadın. Yine de bu oyunda şaşırtıcı derecede kötüsün. Jassin'le akraba olduğuna emin misin?"

Thuridan'ın gözleri parladı. "Onun adını kullanmaya nasıl cüret edersin?"

Ses tonu Finn'in hırlamasına neden oldu. Alçak bir gümbürtü kurdun tüm bedeninden geçti ve havada yankılandı. Sonunda Thuridan'ın gözlerinde tedirginlik belirdi. Ayağa kalktım ve uzun trenim arkamda sürüklenerek engebeli basamakları . Bu yakınlıkta perinin kokusu kadar baskındı ki burun deliklerimi yakıyordu. O geri çekilmeden önce çenesini başparmağımla parmağım arasında kavradım. Korkuları bana eski dostlar gibi sıcak ve istekli geldi. Suçluluk duygusunun da gelmesini bekledim ama bir kez daha hiç gelmedi. Belki de gerçekten iyileşiyordum.

Thuridan'a sakince, "Canlı canlı derinin yüzölmesini istemiyorsan, ki görünüşe göre böyle bir korkun var, gözümün önünden kaybolacaksın," dedim. Basit sözlerimin içinde bir vaat gizliydi ve tepkisinden bunu duyduğunu anladım. "Şimdi."

Thuridan gözlerinde savaşı korku, tahrik ve öfkeyle bana baktı. Elimden kurtuldu ve hışımla uzaklaştı. Bir periye hiç benzemeyen gürleyen ayak sesleri, daha yeni başlamış bir şarkının notaları gibiydi. Tahtıma döndüm ve Divan'ın dikkatinin dağılmasından yararlanarak Lyari'ye işaret ettim. Bana doğru ilerlemeye başladı ama yeni bir ses sessizliği yararak geçti.

"Majesteleri, Dondarte soyundan Laurelis, Seelie Sarayı'nın Kralı!"

Hayatta olmaz. Fae denizi ikiye ayrıldığında kafamı çevirdim. Bir sonraki anda Laurie oradaydı, odanın ortasına doğru yürüyordu. Yanında üç peri vardı, biri iki yanında, biri de arkasında. Seelie Kralı etkilemek için giyinmişti. Omuzlarında tüyden bir omuzluk vardı; ipeksi görünümlü tüyler sırt, yeşil ve menekşe renginde parlıyordu.

avizelerin ışıĒı. Altına gömlek giymemişti, bu da tüm Saray'ın solgun, çıkıntılı karnını görmesini sağlıyordu. Pantolonu koyu renkti ve birkaç yerinden yırtılmıştı, bu da altındaki kaslı bacakların görünmesine izin veriyordu. Laurie'nin sahip olduğunun tam olarak farkında olmadığı kaslar. İnce kalçasında, başka bir zamandan kalma bir yadigâr gibi uzun ve gümüş bir kılıç asılıydı.

Onun burada ne işi vardı?

Laurie'nin nedenlerini saptamaya çalışırken Dil aceleyle ilerledi. Collith ve Laurelis'in karanlık bir geçmişi olduğu herkesçe biliniyordu; hiçbir zaman açıkça ifade edilmemişti ama Seelie Kralı'nın Sarayımızda hoş karşılanmadığını herkes biliyordu. Bu kadar hafta içinde iki kez gelmiş olması Fae'leri dedikoduya boğmuştu. Bir kez daha, mırıltıları kulaklarımı doldurdu. "Bu işler böyle yapılmaz," diye mırıldandı Dil, diğerlerinin dudaklarını okumasını engellemek için vücudunu bana doğru eğerek. Geniş alnı terden parlıyordu. "Geçmiş yıllarda, Majesteleri bir

Elçi. Kendisinin gelmesi son derece sıra dışı."

Laurie kürsünün dibinde durdu. Gülümsemesini bastırıyormuş gibi görünerek başını arkaya doğru eğdi. "Leviathan' Fatihi, Korkusuzların Meydan Okuyucusu ve Hortlakların Katili Kraliçe Fortuna'ya selamlar."

Bu yeni bir şeydi. Laurie'ye, övgülerime onun da eklenmesinden ne kadar heyecan duyduğumu ifade etmek için kaşlarımı çattım. Daha şimdiden perilerin bunu not ettiğini ve diğer soylara yaydığını gördüm. Yarın gün doğumuna kadar her biri Seelie Kralı'nın ne dediğini öğrenmiş olacaktı. Yer üstünde yaşayanlar bile.

"Sizi Unseelie Sarayı'na getiren nedir, Kral Laurelis?" Göğsümün duvarına yumruk gibi çarpan kalbimi başka kimsenin duymamasını umarak sordum. Laurie bir şeylerin peşindeydi. *Hayatımı olduğundan daha da zorlaştırma, seni kaypak piç.*

"Barış teklif etmeye geldim," diye duyurdu gümüş saçlı peri, gözleri yeni yontulmuş elmaslar gibi parlıyordu.

"Barış," diye tekrarladım. En güvenli yanıt bu gibi görünüyordu. Zihnim hâlâ yarışıyordu.

"Gerçekten de. İki sarayımız arasında. Birlikten doğan bir ittifak."

Thuridan'ın gösterisinden sonra fae'lerin gürültülü olduğunu düşünmüştüm ama Laurie'ninkinden sonra sağır edici oldular. Ya ben üzüntümü sandığım kadar iyi saklayamıyordum ya da Dil beni okumayı öğrenmişti, çünkü tekrar yaklaşmayı ve gürültüyü duyabilmek için normalden daha yüksek sesle konuşarak, "Kral

Laurelis ikiniz arasında bir çiftleşme töreni yapılmasını öneriyor kraliçem."

Midem bulandı. Dil'in sıcak nefesinden uzaklaştım ve bir laneti yuttum. Laurie benimle evlenmek mi istiyordu? Onun bundan çıkarı neydi? Bu gösteriyi neden yapmıştı? Collith'i çileden çıkaracaktı, muhtemelen bu onun için yeterli bir nedendi.

Seelie Kralı hâlâ cevabımı bekliyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, suratını yumruklamayı hiç bu kadar istememiştim. Oda hâlâ gürültüyle çınılıyordu. Laurie'ye zaten evli olduğumu hatırlatmak için ağzımı açtım.

Sonra biri onu yandan yakaladı.

O kadar şaşırmıştım ki kendimi zıplamaktan alıkoyamadım. Finn ve Lyari iki yanımda bir kalkan oluşturdular. Muhafızlar müdahale etmek için çoktan ileri atılmışlardı. Laurie de çabucak toparlanmıştı ve ben tahtımdan kalktığımda o da ayağa kalkmıştı.

Saldırgana doğru baktım ama tanımadığım bir periydi. Yabancı Laurie'ye tekrar vurmak için döndüğünde bir şey parladı ve parmağındaki hantal, donuk yakutu bir anlığına gördüm. Bunu tanıdım, komodinimdeki yüzüğü. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim anlamsızca bakmak oldu. Bir an sonra Collith'in yüzükteki büyüyle ilgili sözleri kafamda yankılandı. Parçalar bir araya geldi ve ağzımın açık kaldığını hissettim. *Aman Tanrım.*

Collith'ti.

Laurie de bir şekilde bunu anlamıştı. Alaycı sırıtışıyla Collith'in tekrar üzerine atmasına neden oldu. Bir kız için kapışan iki genç gibi kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlandılar. Ancak, ne kadar öyle düşünmek istesem de, uğruna kavgaya ettikleri ben değildim. En azından sadece ben değildim.

Saraylılar kavgadan kaçmak için dağıldılar. Lyari bir şeyler bağırdı ama ben duyamayacak kadar dalgındım, tüm dikkatim hâlâ birbirini döven iki fae kralındaydı. Laurie'nin burnu açıkça kırılmıştı ve Collith'in yarılan dudağından kan akıyordu.

"Eğer birbirinizi öldürmeyecekseniz, bu kavgayı başka bir yerde yapın," diye seslendim ve elimi sallayarak onları kovdum. Merdivenlerden inmeye başladığımda, birkaç Muhafız sonunda Laurie ve Collith'i yakalayıp ayırdı. Kayıtsızlığım tamamen göstermelikti elbette. Muhafızlarla açık bir savaş başlatmadan durumu yatıştırmanın başka bir yolunu düşünemiyordum.

Seelie Sarayı. Collith'i kırbaçlatacak değildim -gerçi *bu* ironik olurdu- ve kalabalığa Laurie'nin sorusunu hatırlatmak istemiyordum. Tüm Saray'a hakaret etmeden onu odadan tamamen çıkarmak tek yoldu.

Yan kapıya doğru giderken durdum. *Oh, doğru ya. Öşür ve ziyafet.*

Kalabalığı idare etmeyi düşünerek geri döndüm ama Dil benden önce davranmıştı. Derin tınısı odanın içinde yankılandı. Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve ne kadar aptalca olursa olsun, belki de Unseelie Sarayı'nda başka bir müttefikim olduğunu düşündüm. Dil sanki bu düşüncemi duymuş gibi bana başını salladı ve görevine yeniden odaklandı.

Başımı dik tutarak bir sıra Muhafızı kapıdan geçip koridora kadar takip ettim. Orada, sadece orada, omuzlarımın çökmesine izin verdim. Taht odasındaki kaos, başka bir odada çalan müzik gibi uzak bir sese dönüştü. Otomatik olarak Collith'in odasına doğru ilerlemeye başladım ve parmaklarımı tekrar Finn'in kürküne gömdüğümü fark etmem birkaç dakika sürdü. Bir kez daha geri çekilmedim.

Nuvian yanımda belirdiğinde bir dakikadan daha az bir süredir yürüyorduk. "Seelie Kralı'nı serbest bırakmalıyız Majesteleri," dedi söze girmeden.

Başımı salladım. "Hayır. Onları Collith'in odasına götür."

Neyse ki Nuvian tartışmadı, sadece gözden kayboldu. Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti, çünkü söylediğim hiçbir şeyin gizli kalacağına güvenmiyordum. Collith'in odasına vardığımızda Lyari karmaşık kapıyı iterek açtı ve içeri ilk giren oldu. İyi eğitilmiş küçük bir hükümdar gibi, diğer muhafızlarla birlikte dışarıda durdum. Saniyeler sonra Lyari kapıda yeniden belirdi ve başını salladı.

geçip yatağa oturdum ve beklemeye başladım.

Peri kralları geldiğinde Finn'in içinden bir gümbürtü geçti. Arkalarındaki Muhafızlar iki erkeği odanın karşı taraflarına yönlendirdi. Collith hâlâ bir yabancının yüzünü takınıyordu ve birisi bileklerini kutsal suyla ıslatılmış iple bağlamıştı. Laurie'nin kolları yanlarında serbestçe sallanıyordu, muhtemelen onu bağlamak savaş sebebi sayılacağı için.

Collith'e en yakın muhafıza, "Bunun iplerini kesin lütfen," diye emrettim. Kara gözlü kadın çizmesinden bir bıçak çıkardı ve itaat etmek için harekete geçti. İfadesinde herhangi bir kuşku ya da isteksizlik belirtisi yoktu. Hataları ne olursa olsun, Nuvian onları iyi eğitmişti. Bir an sonra ipler çözüldü ve Collith'in bileklerinin etrafındaki derinin su topladığını gördüm. Ne irkildi ne de

Yine de ses çıkarmadı; tüm dikkati odanın karşısında duran perideydi.

"Bizi yalnız bırakın," dedim başımı çevirmeden. Dudağındaki kesiğin iyileşmeye başladığını görmek beni memnun etmişti. Sadece Lyari ve Nuvian kalana kadar tüm Muhafızlar teker teker odadan çıktı. Bakışlarımı Collith'ten - daha doğrusu büyüünün onun yerine koyduğu kahverengi gözlü yabancıdan ayırdım ve Nuvian'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Üzgünüm ama buna sen de dâhilsin."

Yüzünde öfke parladı ve saygısını kazanma konusunda bir ilerleme kaydettiysen bile bunun artık yok olduğunu biliyordum. Bir anda ve birkaç kelimeyle silinip gitmişti. Ama Nuvian Collith'in hayatta olduğunu bilmiyordu ve odada kalırsa bu durum değişecekti. Aklıma gelen hiçbir mazeret onun gururunu yatıştıramazdı. Nuvian'ın kapıya doğru ilerleyişini izledim, her hareketi öfkeden kaskatı kesilmişti. Omuzlarım sanki üzerlerine bir ağırlık daha eklenmiş gibi biraz daha çöktü.

"Siz de benim mü düşünüyorsunuz?" Laurie kapı kapanır kapanmaz sordu. Kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde muzip bir parıltıyla her birimize baktı. "Seks partisi, değil mi?"

Collith bir peri yerine bir canavar olsaydı hırlama olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkardı. "Onu almana izin vermeden önce seni diri diri yakacağım, Seelie pisliliği."

Onu tanıdığım onca zaman boyunca Collith'in böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. "Şimdi ikiniz de daha iyi hissediyor musunuz?" Ayağa kalkarak sordum. İkisi de erkekler cevap verdi ya da bana doğru baktı bile. Gözlerimi devirip gardıroba doğru döndüm, bu lanet elbiseden kurtulmak istiyordum. Aynada Lyari'nin şaşkın kaşlarını yakaladım ve aramızda duranın Collith olduğunu bilmediğini fark ettim. Tek kelime etmeden ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım.

Bakışları bir an için bana kaydı, sonra yüzüğü çıkarıp avucuma bıraktı ve yeniden Laurie'ye odaklandı. İllüzyon hemen kayboldu ve Collith'in sade yüz hatları ortaya çıktı. Lyari kılıcını kaptı ve küfretti.

Collith onu görmezden gelerek, "Onu sadece gücü için istiyorsun," dedi. Sesi artık kısıktı ve nedense bu daha da tehditkâr görünüyordu.

Laurie göz açıp kapayıncaya kadar yeniden sırıtmaya başladı. "Merhaba, tencere. Kendimi tanıtmama izin ver, ben su ısıtıcısıyım."

Collith elenmeden hemen önce alçak sesle bir yemin etti. Odanın öbür ucunda, Laurie'nin tam önünde yeniden ortaya çıktı. Bu sefer hazırlıksız yakalanmamıştım.

boşluğa doğru koştu. Collith tam vurmak için kolunu geri getirdiğinde yüzüğü ellerimle yakaladım ve onu ürküttüm. Yüzük içi boş bir sesle yere düştü ve karanlığa doğru sekti. Birbirimize baktık, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. Serin nefesi yanağıma dokundu. Güç dalgalar halinde ondan yayılıyordu, aynı anda hem çekici hem de korkutucuydu. Kendi damarlarımdaki gücü, komadaki biri gibi uzun haftalardır uykuda olan bir parçamı harekete geçirdi. Sanki odanın geri kalanı karanlığa gömülmüş, sadece ben ve Collith kalmıştık; aramızdaki bağ parlak ve elle tutulur bir şey gibi çatırdıyordu.

Laurie hassas bir öksürük sesi çıkardı.

Durgunluk ince bir cam gibi paramparça oldu. Collith'i bıraktım ve geri çekildim. Yüzüm sıcaktı ve altımda bir uçurum açılmış gibi hissediyordum. İkisine de çok kızgın olduğumu hatırladım. "*Şimdi* bana ikinizin arasında ne olduğunu anlatacak mısınız?" Yüzüğü almak için hareket ederek tersledim. Bu şey kötü bir kuruş gibiydi.

İkisi de konuşmadı. İfadelerini inceleyerek bir ileri bir geri baktım. Collith'in gözleri öfke ve... acıyla kararmıştı. Derinlere gömülmüştü, sadece onu daha önce görmüş biri tarafından görülebilirdi. Laurie'ye döndüğümde, onun yüzünün de bunu yansıttığını ve bir parça meydan okumayla birlikte olduğunu gördüm.

Belki de Collith'in öfkesi yüzeye çok yakındı. Belki de cehennemden biraz farklı dönmüştü. Ya da belki Laurie'nin acısını benim de fark etmemden hoşlanmamıştı. "Kral Sylvyre'e annemi yavaş yavaş öldüren büyüü veren kişi o," dedi Collith kesin bir ifadeyle.

Gözlerim büyüdü.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu senin üzerinde kullanmayı planladığımı sanıyordum," diye karşı çıktı Laurie, bana tepki verme şansı tanımadan. Collith'e gülümsedi ama bunda alaycı bir şey yoktu. Bunu görmek içgüdüsel bir korku titremesine yol açtı -bazen Laurie'nin gerçekte ne kadar güçlü olduğunu unutuyordum. Muhtemelen bu onun tasarımıydı. O kadar güzel, o kadar alaycıydı ki, bir eliyle numarasını yaparken diğer elini sallayan sihirbaz gibiydi. Laurie mırıldanırken gözleri parlıyordu, "*Şimdi* ona sırlarını söyleyeyim mi, sevgilim?"

Collith'in çenesinde bir kas gerildi ve aniden korkusunu hissedebildim. Belli belirsizdi, kulağıma fısıldamaktan öteye geçmiyordu ama çok daha fazlası olmalıydı - normalde Collith'in zihinsel kalkanları sıkı sıkıya yerindeydi. Umutsuzca bilmemi istemediği bir şey vardı.

Laurie'nin devam edeceğini umarak diğer krala baktım. Naevys'in kaderinden onun sorumlu olduğu bilgisi beni tam olarak şaşırtmamıştı ama acımasızlığı beni korkutmuştu. Laurie onu fazla zorlarsam ne yapacaktı?

Kendime Collith'in ifşasının hikâyesinin tamamı olamayacağını hatırlattım. Ne kadar sinsi ve kibirli olursa olsun Laurie kötü değildi. Bu tür bir karanlığı artık yakından tanıyordum.

Zihnim bu düşünceden ürkek bir at gibi kaçtı.

Midemin bulandığını hissederek, Collith'in sırlarını saklamaya karar verdiği anlaşılan Laurie'ye yeniden odaklandım. "Biraz öncesinden konuşalım. Cidden taht odasında evlenme mi *teklif ettin*? Kucağıma başka bir sorun bıraktığın için çok teşekkür ederim. Şimdi reddedişimle sarayınızı gücendirmekten endişe etmeliyim."

Collith dışlerinin arasından, "Bu bana zarar vermeye yönelik başka bir girişimdi," dedi. "Benim için önemli olan bir şeyi almak için."

O konuştuktan sonra odaya bir sessizlik çöktü. Kelimeler kafamda en az bir dakika boyunca tekrarlandı. *Benim için önemli olan bir şey*, demişti. Şimdiki zaman.

Krallardan birinin başka bir şey söylemesini bekleyip durdum. Onca yıl önce her ne olduysa, hâlâ tam olarak anlayamadığım sonuçlara yol açmıştı. Laurie bir an bana Collith'i güvende tutmak istediğini söylerken, bir an sonra onu yaralayan kişinin kendisi olduğunu açıklıyordu. Collith'le alay etmek ve onu kızdırmak için her fırsatı değerlendiriyordu ama belli ki hâlâ eşimi önemsiyordu. *Eşim değil*, diye hatırlattı o küçük ses bana. O zaman şimdi benim için neydi? Arkadaşım mı?

Şu anda pek önemli değil Fortuna.

"Onu koruyordum," diye açıkladı Laurie, sonunda hepimizin üzerinde dolaşan, dile getirilmemiş soruyu yanıtlayarak. Ona kaşlarımı çattım ve bakışları benimkilere kaydı. O mavi derinliklerde bir kez olsun doğru söyleyip söylemediğini anlayabilecek bir şey göremedim. Dikkatini Collith'e geri verdi ve ekledi: "Resmi olarak Saray'dan 'uzakta' olduğunuza göre, kız sahipsiz görünüyor. Kurtlar onun etrafında dönüp duruyor."

Collith'in sıkılı elleri parlamaya başladı. "Bana öyle deme."

"Pekâlâ," diye araya girdim, sesim en az hissettiğim kadar bıkkın çıkıyordu. Lyari'nin kılıcını tutuşu sıkılaştı ve Finn hafifçe önüme geçti. "Ben lisanslı bir terapist değilim, bu yüzden ikinizin bunu bu gece çözeceğiniz şüpheli. Laurie, yarım yamalak teklifin için ol ama almayayım. Collith, sen

Kimseyi kandırmıyorsun, tamam mı? Bu benimle ilgili değil, bu yüzden bir dahaki sefere mücevherlerimi çalma ve Öşür sırasında bir kavga başlatma dürtüsü hissettiğinde, bu dürtüyü bastırmaya ne dersin? Laurie mesajlara oldukça hızlı yanıt veren bir adama benziyor, belki önce bunu denersin."

Sonunda gardıroptan bir kıyafet aldım ve gizlilik perdesinin arkasına geçtim. Fermuar ya da bağcık yoktu, sadece düğmeler vardı ve her birini açmak bir dakika sürdü. Yardım istemek çok daha kolay olurdu ama ne kadar küçük görünürlerse görünsünler işleri kendi başıma yapmak önemli hale gelmişti. Sonunda elbise ayaklarımın etrafında toplandı ve ağırlığının yokluğu beni özgürleştirdi. Bir iç çekişi daha bastırarak katlanmış giysi yığınınına uzandım.

Kot pantolon ve çeyrek kollu bir gömlek giymiş, yüzüğü avucumda tutarak yeniden ortaya çıktığımda Collith ve Laurie odanın iki ucundaki eski yerlerine dönmüşlerdi. Beni görünce Seelie Kralı'nın yüzünde bir şeyler değişti. "Sonunda şu seks partisine başlayabilecek miyiz?" diye sorarken sesi belirgin bir şekilde alçalmıştı.

"Sanırım gitme vaktin geldi," dedim çabucak. Ne demek istediğimi vurgulamak için kapıya gittim ve açtım. Laurie sırtı ama itiraz etmedi. Bana doğru yürüdü, karnının çıkıntıları her adımda hareket ediyordu. Kısmen ondan kaçmak, kısmen de geçmesine izin vermek için sırtımı kapıya dayadım.

"Yanılıyorsun bu arada," dedi Laurie. Daha da yaklaştığında tüm vücudundan nefis kokulu bir sıcaklık yayılıyordu. Bir sonraki kısmı fısıldamak için çenesini şakağıma bastırdı. Atışındaki tüylerden biri yanağıma gıdıkladı. "*Kesinlikle* senin için kavga ediyorduk."

Ona bunun enerji ve zaman kaybı olduğunu söyleyemeden -iki yetişkin erkeğin yumruk yumruğa kavga etmesinin seksi olduğunu söyleyemem- gümüş saçlı düzenbaz ortadan kaybolma numaralarından birini yaptı.

Rahatlama göğsümde genişledi. Bu sefer kendime derin ve uzun bir iç çekme izni verdim. Bunu yaparken avucum bir şeyin etrafında sıkıştı. Kaşlarımı çatarak aşağı baktım ve yüzüğü hatırladım. Gösterişsiz mücevher donuk bir şekilde parlıyordu. Bakışlarım tekrar Collith'e kaydı ve Saray'a neden onu takarak geldiğini sormaya başladım. Ama dikkati dağılmıştı ve bir şekilde annesini düşündüğünü biliyordum. Onu ziyaret etme fikriyle oynuyordu. Öfkem yavaş yavaş azaldı.

"Yapamazsın," dedim ona, kederli Emma ya da temkinli Cyrus'la konuşur gibi konuşarak. "Tüm Divan'ın bilmesine hazır değilsen olmaz.

geri döndün - yüzüğü takmış olsan bile, duyulabilir ya da sorgulanabilirsin. Ama daha iyi olacaksa onu görmeye gidebilirim."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim." Bana baktı ve gülümsemese de gözlerinde gülümsüyormuş gibi hissettiren bir nezaket vardı. İçimden bir ses buna karşılık verdi ve ne diyeceğimi bilemedim. Collith eleyerek saygınlığımı korudu, şüphesiz bu günlerde çok zaman geçirdiği ahıra geri dönüyordu.

Artık odada sadece üçümüz kalmıştık. Öşür ve onu takip eden ziyafet fiilen iptal edildiğinden -ya da daha büyük olasılıkla yeniden planlandığından- paltoma uzandım. Üzerime geçirirken kaşlarımı kaldırarak Lyari'ye baktım. Thuridan'ın taht odasında söylediklerini unutmamıştım. *Hepimiz aklının er ya da geç kırılacağını biliyoruz. Anne gibi, kız gibi.* "Bana gücünün gerçek boyutunu neden sakladığını tekrar hatırlatır mısın? Alt kasttan bir Fae olmadığını bilmek Thuridan gibi pislikleri senden uzaklaştırabilir. En azından korkak olanları."

Tıpkı gecenin başında yaptığı gibi bana kapıyı açtı. Ters ters baktım ve dışarı çıktım. Periler ve onların lanet sırları.

Muhafızlara nereye gittiğimizi söylemedim; geçitten sağa döndüğüm anda anlamışlardı. O gece üçüncü kez, Unseelie Sarayı'nın yeraltı dünyasında yürüdüm. Burada geçirdiğim haftalardan sonra sesler bana tanıdık geliyordu. İnilti ve çığlıklar toprak duvarların arasından süzülüyordu. Sonsuz meşale sıraları titriyor ve yanıp sönüyordu. Bir zamanlar tüm bunları sinir bozucu bulmuştum.

"İyi içgüdülerin var," dedi Lyari yanımda yürürken. Tünelin bu kısmı ikimiz için de yeterince genişti.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Başını geldiğimiz yöne doğru eğdi. "Orada. Taht odasında, o ikisi dövüşürken sıkılmış gibi davrandın. Öyle ya da böyle hayatta kalmaları umurunda değilmiş gibi. Zayıflıklarını biliyorsun ve onları yakından koruyorsun. Bu güçlü bir liderin işaretidir."

"Belki de bu sadece güçlü bir insanın işaretidir," dedim. Sesim beklenmedik bir şekilde yumuşaktı. Lyari bana sertçe baktı ve yüz ifademi görünce gözlerinde bir fırtına koptu. Kendimden bahsetmiyordum ve o da bunu biliyordu. Her şeye rağmen bu perinin arkadaşı olmak istiyordum. Ondan hoşlanıyordum, kahretsin.

Lyari cevap vermek üzereydi ki dikkati başka yöne kaydı. Kılıcını kınından çıkarırken doğaüstü bir hızla hareket etti. Diğer Muhafızlar da aynısını yaptı. Finn vücudunu önüne itti ve dikkatim o kadar dağılmıştı ki neredeyse duvara çarpacaktım. Tam zamanında dengemi geri kazandım.

"Göster kendini," diye emretti Sağ Elim, gözleri daha ilerideki bir şeye sabitlenmişti. Meşalelerin arasındaki karanlık o kadar derindi ki hiçbir şey göremiyordum.

Bir an sessiz bir gerginlik oldu, sonra bir kadın öne çıktı. Etrafımızdaki telaşın bir kısmının azalmaya başladığını hissettim. Yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başlarında görünüyordu. Kirin altında, kapüşonlu gözleri ve gül goncası dudaklarıyla çok güzeldi. Sivri gagalı şahinlerin arasında uçan küçük, canlı bir kuş gibiydi. En azından giysileri düzgündü ve ayaklarını bir çift çizme örtüyordu. Şahinler aktif olarak onu öldürmeye çalışmıyordu.

"Viessa bu akşam seni görmek istiyor," diye mırıldandı sessizliğin içinde, doğrudan bana hitap ederek.

Başlığımı atlamış olması çok şey ifade ediyordu ama nasıl olduğundan emin değildim. Yüz ifadesindeki bir şey tüylerimi diken etmişti. "Ona bu gece gelemeyeceğimi söyle, önceden verilmiş bir sözüm var" derken etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım.

Kadın fikrimi değiştirmem için bana bir şans verircesine birkaç saniye bana baktı. Ben başka bir şey söylemeyince eğildi ve geri çekildi.

Ayak sesleri sessizleşirken, karanlığa baktım ve bir insanı daha ölüme gönderip göndermediğimi merak ettim. Ya Viessa kendini kaybettiyse? Ya insana zarar vermenin bir mesaj vereceğini düşündüyse? Zindanlardaki peri bana ne kadar yardım etmiş olursa olsun, gerçek şu ki onun hakkında çok az şey biliyordum. Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmişti, özellikle de borcunu her an isteyebileceğini düşünürsek.

Ama o zaman şimdi değildi. Yorgunluğun saldırısıyla savaşıarak geçitte ilerlemeye devam ettim, sonunda çatallanacaktı. Doğru yol aşağıya, Collith'in annesi şeklinde acı ve büyü'nün hayata tutunduğu toprağın derinliklerine iniyordu. Bir kez daha o yöne doğru yürürken Lyari, Viessa'nın isteği hakkında yorum yapmadı. Muhtemelen bu durumla başa çıkmamı onayladığı anlamına geliyordu; bir suikastçıyla yaptığım pazarlıktan iyi bir şey çıkmazdı.

Son birkaç hafta içinde buraya o kadar çok gelmişim ki gardiyanların programlarını ve rotasyonlarını öğrenmiştim. Omar olacağını biliyordum ve

Úna kapı görünmeden önce görev başındaydı. Kadının yakıcı bakışlarından kaçındım. "O nasıl?" Artık ne zaman yaklaştım sinmeyen Ömer'e sordum.

"Güzel bir gün," dedi bana küçük, hoş bir gülümsemeyle. Bu yanıt kalbime bir ışık huzmesi gönderdi. Başımı sallayarak teşekkür ettim ve kapıdan geçerken mavi çiçeklerden birine dokundum. Lyari geride kaldı ama Finn'in patileri beni takip ederken toprakta yumuşak sesler çıkarıyordu.

Gölgelerle dolu odaya girdiğimde yüz ifadem hoştu. Biraz pratik yapmam gerekmişti, çünkü Naevys'i ne kadar çok görürsem göreyim, o dehşet beni yeniden çarpıyordu. Toprağın onu her gün biraz daha yutması da yardımcı olmuyordu. İlk karşılaştığımızda yüzünün büyük bir kısmına dokunulmamıştı. Şimdi narin kökler yanaklarından birini kaplamış ve kırılğan yosunlar boğazının sütununa doğru sürünüyordu.

"Fortuna," dedi Collith'in annesi selamlarken. Bu onun bana kim olduğumu bildiğini söyleme şekliydi. Finn hantal hantal köşeye uzandı ve yarı kapalı gözlerle bize baktı. Naevys'e gülümsedim ve birinin odaya getirdiği koltuğa uzandım; Muhafızlardan biri ziyaretlerim sırasında hep yere oturduğumu fark etmiş olmalıydı. Bu düşünceli jest beni tedirgin etti ve ilk kez nedenini tam olarak biliyordum. Periler nazik değildi. Periler cömert değildir. Yine de her fırsatta yanıldığımı kanıtlamaya kararlı görünüyordardı.

"Bu akşam ne yapacağız?" Naevys düşünce akışımı yarıda keserek sordu.

Başımı kaldırdım ve bir gülümseme daha topladım. Tanrım, çok yorgundum. "Tekrar satranç oynayabiliriz. Ya da bana Collith hakkında daha fazla hikâye anlatabilirsin."

Naevys yanıt vermedi, bunun yerine yüz ifademi inceledi. Bakışlarındaki sabitlikte sinir bozucu bir şey vardı, sanki oğlu gibi o da benim gördüğümünden çok daha fazlasını görüyordu. Aynı ela gözlere sahip olduklarını yüzüncü kez fark ettim.

Satranç tahtasını getirmenin eşiğindeydim ki, Naevys hiçbir uyarıda bulunmadan mırıldanmaya başladı. Gözlerini kapadı ve toprağın derinliklerine yerleşir gibi oldu. Başka bir şey söylemedi ve ben de araya girmeye cesaret edemedim. Melodi beni ele geçirmişti. Unutulmaz, acı tatlı, olması gerektiği gibi bitmemiş bir hikâye gibi, eğer dünya adil ya da nazik olsaydı.

Naevys yumuşak şarkısıyla havayı doldururken dikkatim dağılmaya başladı. Başımı kolçağa yaslamayı dűřünerek sandalyede kaydım ve keskin bir řey kalçama battı. Yüzümü buruşturdum ve cebimden goblinlerin yüzüğünü çıkardım. Doğruyu söylemek gerekirse, onu yine unutmuştum. Donuk, kırmızı taşların ateř ışığında zayıfça parıldamasını izledim ama aklım taht odasındaki sahneyle doldu. Onu yabancıнын parmağında gördüm ve gerçekten kimin taktığını anladığımda yaşadığım inançsızlık patlamasını yeniden yaşadım.

Cadıların büyülerinin yan etkileri vardı. Sonuřlar. Savannah Simonson bu dersi zor yoldan öğrenmişti ama Collith daha iyi biliyordu. Bu sonuşların ne olacağının farkında olmadan güçlü bir yüzük takmış olması, ruh hali hakkında çok řey anlatıyordu. Collith bir zamanlar olduğu gibi temkinli biri değildi. Onun hayatını alıp ikimizi de yok ettiğimden beri başka nasıl değişmişti ki? Bu dűřünce midemi bulandırdı. Yüzüğü cebime geri koydum ve yeniden Naevys'e odaklandım.

Cyrus'a döndüğümde, kimsenin bulamayacağı bir yere saklayacaktım.

Duvardaki peri hâlâ gözlerini açmamıştı ama belki de tedirginliğimi hissetmişti - yüzüğü sakladıktan birkaç saniye sonra Enochian dilinde şarkı söylemeye başladı. Sesi bana denizi dűřündürdü. Pırıl pırıl, ışıl ışıl bir gündeki denizi değil, sadece martıların ve bulutların ona yaklaşmaya cesaret edebildiği o soğuk, gri sabahlardan birini.

Burada hiç saat yoktu. İnsanların zamanın ne kadar geçtiğini bilme alışkanlığına kapılmanın hiçbir yolu yoktu. Sadece Naevys'in şarkıları ve benim nefes alış verişimin sesi vardı. Aldım, verdim, aldım, verdim. Gerginlik içimden sızıyordu, ta ki kendimi kolçağa yaslanmış, ısınmak için top gibi kıvrılmış bulana kadar.

Kararlılığıma rağmen -gözlerimi dinlendirecektim, başka bir şey yapmayacaktım, sonra bu sandalyeden kalkıp eve doğru yolculuğa başlayacaktım- Naevys'in şarkısı beni uykunun nazık kucağına uçurdu.

CKAPTERF)VE

Itenimi okşayan hoş kokulu bir esintiyle uyandım. *Oliver*, diye düşündüm gülümseyerek. Ama gözlerimi açıp rüya manzarasını gördüğümde, beklentim bir korku duygusu tarafından kovalandı önsezi. Etrafıma bakarken kaşlarımı çattım.

Her şey her zamanki gibi pitoreskti. Hafif bir rüzgâr tepelerin üzerinden esiyor, uzun otları sudaki sazlar gibi eğip büküyordu. Gökyüzü deniz mavisi rengindeydi ve bir tabloda fırlamış gibi görünen kabarık bulutlarla parçalanmıştı. Uzakta deniz parıldıyordu. Büyük meşe ağacının altında duruyordum, sırtımda çapraz duran sarı bir güneş elbisesi vardı. Her şey olması gerektiği gibiydi ama bir şey içgüdülerime fısıldıyordu, beni *Oliver*'ı aramaya iten acil fısıltılar. Uçurumun kenarında oturuyor ya da kulübenin kapısında duruyor olmalıydı.

Ona doğru yürümeye başladım, hedef tahtasındaki bir geyik gibi hareket ediyordum. Gözlerim her yöne daldı ve tenimde tüylerim diken diken oldu. Sanki bir şey beni izliyormuş, sanki bu rüyada benimle birlikte başka bir şey varmış gibi hissediyordum. Onun ruhunun bir şekilde zehirli bir sis gibi çayıra yayıldığını hissedebiliyordum. Öfkeliydi. Karanlıktı. *Acıkmıştı*.

Hayatta kalmamın tehlikede olduğunu hissettiğimde içgüdülerimi sorgulamadım. *Oliver*'ın bir sorunu olmalıydı, belki de kendi kâbusunu görüyordu. Kulübeye ulaşmak için acele ederken, etrafta hiçbir ağaç ya da yapı olmadığı için burada çok açıkta olduğumu fark ettim. Siluetim ve açık gökyüzünden başka bir şey yoktu. Üzerimde bir hedef tahtası da olabilirdi.

Bir sonraki nefeste, bir panik patlamasıyla yere daldım. Dizlerimin ve dirseklerimin derisi yırtıldı. İçime bir acı saplandı ve ardından şaşkınlık geldi; bu dünyada nadiren acı çekerdim. *Oliver* buna izin vermedi. Eğer ben

Ayağım takılsa, toprak yastığa dönüşürdü. Eğer bir yerim kesilirse, derim bir anda eski haline dönerdi.

Zorlukla nefes alarak başımı çimenlerin üzerinden kaldırıp etrafa baktım. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Belki de deliriyordum.

"Fortuna?"

Oliver'ın sesini çaresizlik içinde hayal ettiğime yarı yarıya ikna olmuş bir halde öylece donup kaldım. Yine de ayakkabıları önümde belirdi ve başımı geriye attım. Kendiminkinden daha iyi tanıdığım bir yüz aşağıya baktı, alnı endişeyle çatılmıştı. Teni hafif bronzlaşmış ve altın sarısı saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Kolları kıvrılmış beyaz düğmeli gömleğini giymişti ve gömleği taze görünümlü bir boyayla lekelenmişti.

Uzun bir rahatlama nefesi ciğerlerimi terk etti. Oliver'ın uzattığı eli kabul ettim ve ayağa kalktım. "Kahretsin. Kendimi gerçekten kaybediyorum," dedim, peygamber çiçeği gözlerine gülümseyerek.

Hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geri çekildim, ellerim onu uzak tutmak için otomatik olarak havaya kalktı. "Ollie, ne yapıyorsun?" Hemen kaçma dürtüsüne karşı koyarak talep ettim.

Tepede uzanan çıplak dallar. Ağaçların arasından esen yalnız bir rüzgâr. Çözülen bir fermuarın sesi.

Kollarımı kendime doladım ve görüntüleri dışarı itmeye çalıştım. Matthew'un gamzeli gülümsemesini hayal ettim, Emma'nın berbat parfümünün kokusunu hayal ettim, Bea ve Gretchen'in müzik kutusunun önünde her zaman birlikte nasıl sallandıklarını hatırladım. Sonra, beni şaşırtarak, Collith'in bir görüntüsü zihnimi doldurdu. Her zaman gözüne düşen o inatçı saç tutamını düşündüm.

Sonunda ona yeniden odaklandığımda, Oliver sanki onu reddetmem tamamen beklenmedik bir şeymiş gibi bana bakıyordu.

Sonra gözlerinin içine karanlık bir şey girdi.

Dehşet içimde bir kan damarı gibi patladı. *Bu benim en iyi arkadaşım değil,* diye düşündüm belli belirsiz. Başka bir şeyin rüyalarımıza nasıl girdiği ya da Oliver'ın yüzünü nasıl giydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Kaçma, bu şeyden olabildiğince uzaklaşma isteğime rağmen olduğum yerde kaldım. Konuşurken sesimde sadece hafif bir dalgalanma vardı. "Neden içeri girmiyoruz?" Başımı eğerek önerdim. "Yemek yaparım -sıfırdan bir şey değil, söz veriyorum- ve konuşabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Sahtekâr tepki vermedi. Sessizlik uzadığında, bunu kabullenme olarak yorumlamaya karar verdim. Kalp atışlarım bir dizi bombanın patlaması gibiydi.

Arkamı dönüp tekrar kulübeye doğru ilerlemeye başladım. Sahtekârın beni takip edip etmeyeceğini görmek için arkama bakmadım; gözlerimdeki korkuyu görmesinden korkuyordum.

İçeri girer girmez hemen mutfağa yöneldim. Dolapları açmaya başladığımda nefesim kesilmişti. Benim için gıcırdayan zemin, sahtekâr odaya girip karşıya geçtiğinde neredeyse hiç ses çıkarmadı. O bir peri miydi? Ama kafamın, rüyamın içinde nasıl olabilirdi ki?

Nasıl nefes alacağımı unutmuş gibiydim. Hızlıca düşünerek kilerden bir kutu spagetti eriştesi çıkardım. Bu kişinin masum niyetleri olamazdı -Liver'in yokluğu bunun kanıtıydı. Uykuya daldığımda hep beni bekliyordu. Her zaman. *Aman Tanrım*. Çekmeceden bir tencere çıkarırken parmaklarım titredi. Ya bu yaratık en iyi arkadaşımı öldürdüyse?

Hayır, şu anda bunu düşünemezdim. Düşünemezdim bile. Eğer düşünürsem, binlerce parçaya ayrılırdım ve zaten kendimi zar zor bir arada tutuyordum.

Açık olan tek bir şey vardı: Mutfagımızda duran her kimse onu öldürmem gerekiyordu.

Sahtekârın yaklaştıkça nabzımı duymaması imkânsız görünüyordu. Sesi gizleyeceğini umarak bir çekmece açtım ve tahta bir kaşık aldım. Daha da yakınımda duracak şekilde hareket etti, göğsü neredeyse omzuma değiyordu. Elim kaşığın üzerinden geçip pırıl pırıl parlayan bir biftek bıçağına uzandığında daha da sert nefes aldım.

Aynı nefeste döndüm ve onu sahtekârın karnına .

Şok ve acı dolu bir ses çıkardı ama ben çoktan koşmaya başlamıştım. Kapı tamamen kaybolduğunda neredeyse kapıya varmıştım. Nefes nefese duvara çarptım ve sanki kapıyı hissederek bulabilecekmişim gibi ellerimi çılgınca düz yüzeyde gezdirdim. Hayal dünyamı istila etmek bir şeydi, ama onu manipüle edebilmek? Bu bir peri değildi. Döndüm -kulübe daha loştu ve tüm pencerelerin de gittiğini fark ettim- ve sahtekârın kalkışını izledim. Yarasından bir şey akıyordu ama bu kan değildi. Onun yerine dumandı. Siyah duman.

Buna rağmen, öfke dolu gözleri sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana sabitlenmişti. Hareket etmem gerektiğini biliyordum. *Yürü, Fortuna*. Ama gidecek hiçbir yer yoktu. Orada öylece durdum, panik içinde donup kaldım ve bir çığlık boğazımı tırmaladı.

Sahtekâr bana doğru bir adım attığı anda, merdivenlere doğru yönelerek tekrar harekete geçtim. Merdivenler Oliver'ın resimlerini saklamak için kullandığı bir çatı katına çıkıyordu ama yukarıda bir de pencere . Bir yerde. Sıra sıra tuvallerin arkasına gömülmüştü. Bu yabancının bunu bilmediğini umarak ahşap basamakları hızla çıktım ve arkamdan gelen kovalamacanın gürültüsünü duydum.

Tam tepeye ulaştığımda bir el bileğimi yakaladı.

Şimdi çılgılık attım. Bacağımı çekiştirip beni aşağıya doğru çekerken içimde bir şey paramparça olmuş gibi hissettim. Kör edici, kafa karıştırıcı bir an boyunca hem sahtekârı hem de iblisi gördüm, yüzleri üstümde örtüşüyordu. İkisinin de gözlerinde aynı zalim parıltı ve dudaklarında kendinden emin bir alay vardı.

Belli belirsiz, hâlâ çılgılık attığımı biliyordum. Kulaklarımda bir çınlama vardı ve düşüncesizce tekmelerken, eğilirken, ısıırırken ve tırmalarken duyduğum tek şey buydu.

Yine de bir şekilde babamın sesi histeri bulutunu aşmayı başardı. *Ne yapıyorsun?* diye sordu, her zamanki gibi sakindi. Yıllar sonra şimdi bile gözlüklerinden yansıyan ışığın parıltısını görebiliyordum. *Bir insan gibi dövüşüyorsun, Fortuna.*

O haklıydı... ve ben insan değildim.

Tam bunu hatırladığım anda, sahtekârın yarasına bir tekme indirmeyi başardım. Tıslayarak geri çekildi. Harekete geçmek için bir, belki de iki saniyem olduğunu biliyordum.

Sahtekâr beni yakaladığında, elbisem eliyle tenim arasında kalmış olmalıydı çünkü korkularının tadını alamıyordum. En azından henüz. Ona dokunma düşüncesi tüm içgüdülerimi geri teptirse de, öne doğru sarsıldım ve avucumu sahtekârın alnına dayadım - lanet beynini kızartacaktım.

Dokunuşumu bir şekilde davet olarak algıladı ve sahtekâr üstüme çıktı. Elbisemin uzun eteğinin altına uzanmaya başladı ve ben de ruhunun derinliklerine inmeden önce tam iki saniye boyunca korkusunu hissetmek için bekledim. Sahtekâr istilamı hissetti ve Oliver'ın mükemmel beyaz dişlerini göstererek hırladı. Zar zor fark ettim.

Şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf zihinlerden biriydi; korktuğu şeyi araştırmak şöyle dursun, onu nasıl yönlendireceğimi bile bilmiyordum. Eğer varsa tabii. Bu, Jassin'de olduğu gibi bir labirent ya da Leviathan'da olduğu gibi parçalanmış bir görüntü ve hisler koleksiyonu değildi. Onun yerine, bıçak yarasından çıktığını gördüğüm dumanın aynısıydı. Eğer ben

bir korku , o zaman çarpık bir hediye gibi bir tane bırakırdım. Dumanın düşmanı ?
Su.

Ondan korkuyorsun, diye mırıldandım sahtekara. Seni yok edeceğinden endişeleniyorsun. Tek düşünebildiğin korku.

Yavaşça gözlerimi açtım. Sahtekâr basamaklardan birinde oturuyordu, sırtını duvara dayamıştı. Mavi gözleri boş boş bana bakıyordu. Eğer başka bir bıçağım olsaydı, onu kalbinin olması gereken yere saplardım. Etrafımıza hızlıca bir göz attığımda silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey olmadığını gördüm. O zaman orijinal plana sadık kalacaktım. Ayağa kalkmak için daha fazla zaman kaybetmedim. Bir an için pencerelerin ya da kapıların geri dönüp dönmediğine bakmak için aşağıya koşmayı düşündüm. Ama bu pek olası değildi, çünkü sahtekâr hâlâ hayattaydı. Kararımı verdim ve merdivenlerin geri kalanını aceleyle çıktım.

Tam tepedeki kapıya ulaşmıştım ki, bir ses beni duraklattı.

Mümkün değil, diye düşündüm belli belirsiz. Döndüğümde göğsümde bir korku belirdi. Sahtekâr ayağa kalkmıştı, gözleri açılıyordu ve yarasından çıkan duman bile yavaşlamıştı. Etkimin en azından saatler sürmesi gerekirdi. Genellikle zayıf zihinlileri düpedüz öldürürdü.

Lanet olsun. Eğer yok edilemiyorsa, buradan çıkmalı ve sonra .
Gerisini sonra , şu anda Oliver'ı düşünemezdim.

Sonunda kapı koluna uzandım ve neyse ki kilitli değildi. İçeri daldım ve sürgüyü çevirdim, soluk soluğa kaldım. Arkamı döndüğümde bakışlarım anında tablolara gitti. Kapıya dönük oldukları için gözden kaçırmak imkânsızdı. *Oh, Oliver,* diye düşündüm, ön sıradaki tuvallere bakmak için değerli saniyelerimi harcadım. Bir tanesinde siyah çizgilerden başka bir şey yoktu, sanki Oliver fırçasını saatlerce aşağı yukarı sürüklemiş gibiydi. Yanındaki resim çok sevdiğimiz meşe ağacıydı ama ölmüştü. Arkasındaki ufuk kasvetli ve yıldızsızdı.

En iyi arkadaşıma bir şeyler oluyordu. Benden bir şey.

Diğerlerine bakacak zaman yoktu; arkamda kapı açıldı. Bütün bir kapıyı yok edebilecek bir şeye karşı kilit ne işe yarardı?

Çılgınca bir hamleyle karanlık alana doğru koştum ve tabloları çekiştirip itmeye başladım. Toz havaya uçtu. Sahtekâr

zaten , bana uzanıyordu, ama ben ona tuvalleri fırlatmaya devam ettim. Homurdandı ve hırladı ve bu, küfür ya da tehditler savurmasından daha rahatsız .
O da ne?

Sonra, ışık.

Pencere çerçevesine uzanamadan, sahtekâr beni arkamdan yakaladı ve ikimizi de yere düşürdü. Yan tarafıma düştüm ve göğüs kafesimde bir acı hissettim ama bir saniyeden kısa bir süre içinde tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordum. Sahtekâr bunu tahmin etti ve bileklerimi yakaladı. Doğaüstü bir şeyin hızıyla hareket etti ve ben kurtulmaya çalışırken diğer elinde beyaz bir şey belirdi. İpler, giderek artan bir histeriyle fark ettim.

Tamam, diye düşündüm kasıtlı bir sakinlikle, hareketsiz kalarak. Kalbim kulaklarımda çınlıyor ve herhangi bir şeyi işlemeyi zorlaştırıyordu. Belki de birlikte oynamanın zamanı gelmişti... ama ya tekrar kurtulamazsam? Sessiz bir iç savaş verirken, sahtekâr yaklaştı ve ilk ipi bileklerime dolamaya başladı, benim yerime karar verdi. Yüzünü inceleme fırsatını değerlendirdim. Soğuk ve metalik nefesi yanağıma çarpıyordu. Saniyeler sessizlik içinde geçip gitti ve sonunda bu yaratıkla Oliver arasındaki farkları fark ettim. Aynı yüze sahip olabilirlerdi ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Bu sahtekârın ağzı gergin ve incelmışken, en iyi arkadaşımın her zaman doluydu ve gülümsemeye bir an uzaklıktaydı. Bu yaratığın gözleri karanlık bir fırtınayla çalkalanırken, Oliver'ın gözleri sevgi ve güçle parlıyordu. En karanlık anlarında bile karşımdaki bu şey gibi olmamıştı.

Garip bir şekilde, ikisini karşılaştırmak beni toprakladı. Zihnim bir kez daha bağlantılar ve sonuçlar kurabiliyordu. *Fiziksel olarak yenemezsin*, diye düşündüm, hâlâ yaratığın çalışmasını izlerken. Şimdi ayak bileklerimi birbirine bağlıyordu. *Ondan kaçamazsın. Geriye tek bir seçenek kalıyor; onunla anlaşmaya çalışmak.*

"Beni burada tutamazsınız," dedim sonunda. "Uyanır uyanmaz ortadan kaybolacağım."

Cevabım sessizlik oldu; sahtekâr başını bile kaldırmadı. O ürkütücü derecede tanıdık eller hızlı ve becerikli hareketlerle bir düğümü çözmeye çalışıyordu. Kafa karıştırıcı bir an boyunca sadece onlara bakabildim, resim ve zevk yaratan güzel parmakların bu kadar çirkin bir şey yapabileceğine inanmakta zorlandım.

Daha önce nefes almayı hiç unutmamıştım ama başım hafiflemeye başladığında nedenini anladım. Bir nefes aldım, sonra yavaşça bıraktım. "Tamam," dedim. "Belki sana yardım edebilirim. Ama bunu yapabilmem için ne istediğini bilmem gerekiyor. Peki... ne istiyorsun?"

Bunun üzerine sahtekâr altın başını kaldırdı. Hâlâ konuşmuyordu ama mavi gözlerinde bir cevap vardı. Ben. Beni istiyordu. Dehşet boğazımı doldurdu ve yeniden mücadele etmeye başlamak için kendimi hazırladım.

Omzunun üzerinden bir şey geçti.

Neye fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Oliver'dı.

-*Gerçek* olan. Sadece kot pantolon giymişti, çünkü gömleğinden geriye kalanlara artık o denemezdi. En iyi arkadaşımın yüzü sertti, bir an bile tereddüt etmeden beyzbol sopasını doğrudan sahtekârın kafasına indirdi. Diğer erkek garip, kopuk bir acı sesi çıkardı ve sonra yere yığıldı.

"Uzun süre baygın kalmayacak," diye homurdandım. "Onu bıçakladığımda ya da güçlerimi kullandığımda yavaşlamadı."

"Bunun için endişelenme. Artık güvendesin." Elinde bir bıçak belirdi ve onu hemen iplere dayadı. Önümde diz çökerken Oliver'ın karnındaki keskin çıkıntılar esnedi.

"Ne demek 'endişelenme'? İçeri nasıl girdiğini biliyor musun?" diye sordum. Artık hayatlarımız yakın bir tehlike altında olmadığına göre, iyi olduğunu bilmek için Oliver'a daha yakından baktım. Ama onu görmek güven verici değildi; vücudunun her yerinde kesikler vardı, bazıları yarı iyileşmiş, bazıları hâlâ kanıyordu. Yüzünün her iki tarafı da morarmış ve şişmişti. *İşkence görmüş*, diye düşündüm belli belirsiz. Anlaşılan yaralar o kadar derindi ki Oliver bile onları hemen iyileştirememişti. Ayrıca iplerimi yok etmek yerine kesiyordu. Kaşlarımı çatarak, yüzü hâlâ soğuktan donmuş olan yaratığa ve en iyi arkadaşıma baktım.

Bu yaratıkla ilgili bir şey onu savunmasız yapıyor. Bu düşüncüyü bu gece olan her şeyden daha korkunç buldum. Bana göre Oliver her zaman yenilmezdi; tek bir hareketiyle depremlere hükmedebilir ya da okyanusu yarabilirdi. Kendi bencilliğimden başka bir şey tarafından zarar görebileceği düşüncesi, içimin yumruk gibi sıkılmasına neden oldu.

Tam bileklerimdeki ipler çözülürken, sahtekâr kıpırdandı. Zıplayamadım ya da koşamadım çünkü ayak bileklerim hâlâ bağlıydı. "Ollie," dedim, adını söyleme şeklimde bir uyarı vardı.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ikizine doğru döndü. "Eğer ona bir daha dokunursan, seni *bitiririm*. Sonuçlarına lanet olsun," diye hırladı Oliver. Tek görebildiğim kafasının arkasıydı ama sesindeki bir şey nefesimin kesilmesine neden oldu.

Sahtekâr da aynı şeyi duymuş olmalıydı, çünkü kaşları çatılmış bir çocuk gibi geri çekildi. O sürünerek uzaklaşırken Oliver bana döndü.

"Nesin sen? Ne istiyorsun?" En iyi arkadaşımın sıcak varlığından cesaret alarak geri çekilen figürün ardından seslendim. Sorularıma cevap vermedi ama ben vücudunun döşeme tahtaları üzerinde bıraktığı gölgeye bakıyordum. Bu işte bir terslik vardı. Neye baktığımı fark ettiğimde içimi bir korku kapladı. Kanatlar. Bu yaratığın gölgesinin kanatları vardı.

Bunun bir ışık oyunu olduğuna kendimi ikna edemedim, sahtekâr merdivenlerden indi ve gözden kayboldu.

Oliver başını eğerek, "Seni anlamayacak," diye mırıldandı. İpleri kesmeye devam etti. "Sadece taklit edebilir. Sana bir şey mi söyledi?"

"Sadece benim adım. Neden 'o' diyorsun? Neden bana hiçbir şey söylemiyorsun?" Ayak bileklerimin etrafındaki ipler gevşedi ve düştü. Ayağa kalktım ve dünya tersine döndü. Çatı katının kendini düzeltmesini beklerken Oliver'ın eli dirseğimi kavradı. Adrenalinin etkisiyle kendimi yüksek hissediyordum, neredeyse başım dönüyordu ama bir çarpışmanın yaklaştığını biliyordum. Tekrar görebildiğimde Oliver'a dik dik baktım. "Madem bizi anlayamıyor, neden onunla konuştun?"

Beni bırakmadı -elbisemin ince pamuğunda parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum- ama hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim. "Onunla konuştuğumda farklı oluyor," dedi.

"Ne? Neden?"

"Haydi. Bu tavan arasından çıkmalıyız," dedi Oliver bakışlarımı kaçırarak. Kolunu belime doladı, sıkıca belime bastırdı ve ben sarsılmadım. Onun yerine, hayatta olduğu için duyduğum minnettarlıkla dokunuşuna yaslandım. Oliver'ı kaybetmek... hayal bile edilemezdi.

Ne kadar boktan bir durumdu?

Yağmur çatıya vurmaya başladı. Oliver'ı dar merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim ve sahtekâr hakkında bilmek istediklerim dışında her düşüncüyü bir kenara ittim.

Alt katta hava çok soğuktu; kontrolünün bu kadar sarsıldığına göre, Oliver'ın duyguları çok güçlü olmalıydı. Yazlık elbisem

yerine pijama pantolon ve kalın bir kazak giymiştim. Ayaklarım tüylü çoraplarla kaplıydı. Oliver onları terliklere tercih ettiğimi biliyordu elbette.

Bu küçük ayrıntı kalbimde bir kağıt kesiği gibi hissettirdi. O mutfağa giderken ben de pelüş koltuklardan birine yerleştim ve arkada asılı duran yün battaniyeye uzandım. Yanımdaki ızgarada bir ateş canlandı ve onu gördüğümde tekrar normal nefes almaya başladım -Aliver en azından normale dönüyor gibiydi. Birkaç dakika sonra geri döndü ve ellerime sıcak bir kupa tutuşturdu. Temkinli bir yudumla bunun sıcak çikolata olduğunu anladım. Gerçek sıcak çikolata, beyaz paketlerde gelen tozlardan değil.

Oliver benimkinin karşısındaki sandalyeye oturduğunda bakışlarımı onunkilere diktim ve ikimizin de geleceğini bildiğimiz soruyu sordum. "O şey neydi Ollie?"

Yüzünde gölgeler dans ediyordu. Gereksiz olmasına rağmen Oliver bir demir çubukla ateşi körükledi. O zaman benim için yaptığı gibi kıyafetini değiştirmedini fark ettim. Her zaman olduğu gibi tek düşüncesi bendim.

Oliver kayda değer bir duraksamadan sonra, "Açıklaması zor," dedi.

Kütüklerden biri yerinden oynadı ve kıvılcımlar saçtı. Sesim düzdü. "Dene."

Ama o sessizdi. Ona baskı yapmadım, çünkü ikimiz de gerçeğin bu kez kaçınılmaz olduğunu biliyorduk. Bu gece olanlardan saklanacak bir şey yoktu. Saniyeler dakikaları kovaladı ve ben beklemeye devam ettim.

Oliver sonunda, "Resimlerimin kaybolduğu sıralarda oldu," dedi. Gözleri hatırlamaktan donuklaşmıştı. Konuşurken hâlâ gözlerini alevlerden ayırmıyordu. "Bu... korkunç acı içimden geçti. Tek hatırladığım yüzüstü çimlerin üzerine yığıldığım. Nefes alamıyordum, acının ötesini düşünemiyordum. Sonunda durduğunda, kendimi yukarı ittim ve onunla yüz yüze geldim. Gölge benliğimle."

Lanet olsun. Sözleri beni çılgılık atmaya itti. Benim hatamdı, hepsi benim hatamdı. Ondaki değişimi görmüştüm. Bir şeylerin yanlış olduğunu *biliyordum*. O kelebek beni ısırduğunda, onunla yüzleşmeliydim. Ve bir keresinde gölgenin varlığını hissettiğimde, yakındaki yaprakların hışırtısını duyduğumda, Oliver o zaman da gözlerimden kaçmıştı. *Sanırım* bundan bahsettiğimde verdiği cevap *bir geyik* olmuştu.

Tek söylediğim "Neden kanatları var?" oldu.

Oliver başını salladı. Ağzında ince, koyu bir kesik vardı. "Bilmiyorum."

Kapıya en yakın geniş pencereden uzaktaki bir ağaçlığa doğru baktım ve gölgenin oradaki habis varlığını hissettim. Yıldırım

parladı ve içgüdülerimin doğru olduğunu gösterdi - fırtınanın içinde bir an için şeklini gördüm. Bize doğru dönmüştü. İlk düşüncem yarattığı bir şekilde yok etmektir. Ama eğer o şey Oliver'ın bir parçasıysa, bu süreçte onu da öldürebilirdi. *Sonuçlarına lanet olsun*, demişti Oliver onu kendi elleriyle yok etmekle tehdit ettiğinde.

O zaman onu öldürmek bir seçenek değildi.

"Beni öldürmek mi istiyor?" Birdenbire yarın ve ondan sonraki geceyi düşünerek sordum. Diğer tarafta beni bir canavarın beklediğini bilerek bir daha nasıl uyuyabilirdim?

"Hayır." Oliver'ın sesi boğuk, tonu sertti ve ben ona inandım. Gök gürültüsü yerin altında ve havada gümbürdedi. Bu kez gözlerimiz karşılaştığında başka tarafa bakmadı. Ben bir şey söyleyemeden Oliver devam etti. "Tıpkı bir hayvan gibi, içgüdüleri ilkel. Sen rüyalar alemine girdiğinde gölge ne yaptı? Seninle bağlantı kurmaya çalıştı. Seni sahiplendi. Seni benden sakladı."

Eğer rahatlatıcı olmaya çalışıyorsa, sözleri tam tersi bir etki yarattı. Kupamı daha sıkı tuttum ve zoraki bir neşeyle, "Bu tamamen ürkütücü," dedim.

Ama Oliver gülmedi ya da gülümsemedi. Hüznü o kadar dokunaklıydı ki, bininci kez bunun sorumlusunun ben olduğumu düşünerek bakışlarımı indiren ben oldum. Son zamanlarda pek çok insanın canının yanmasından ben sorumluydum. Pişmanlık boğazımı doldurdu ve birkaç saniye konuşmamı imkânsız hale getirdi. Tekrar konuşabildiğimde, sanki biri beni boğuyormuş gibi geldi. "Neden olanlar hakkında konuşmadın Oliver?"

Demiri tekrar sehpasına astı. Oliver başka bir şey söylemeden ayağa kalktı. Kapıya doğru yürümesini, kapıyı açmasını ve yağmurun içine doğru adım atmasını izledim. Belki de dışarısı ıslak ve soğuk olduğu için onu takip etmeyeceğimi düşünmüştü.

Sanırım beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Hırslayarak sıcak çikolatayı sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Battaniye yerde birikti. Kalın çoraplarımın boğduğu ayak seslerimle odayı sessizce geçtim. Eşiğe ulaşır ulaşmaz yağmur aniden durdu. Bu küçük nezaket -ben ona öfkeliyken bile Oliver'ın ihtiyaçlarımı düşünmesi- gerçeği ortaya çıkarma kararlılığımı daha da artırdı. Ortadan kaybolmuş gibi görünen gölge benliği bulmak için etrafıma göz gezdirdikten sonra ufku aradım. Oliver oradaydı, rüya manzarasının kenarında, her zaman olduğu yerde oturuyordu.

Her nedense, onun ayın karşısındaki ince siluetini görmek öfkemin azalmasını sağladı. Kapının yanında bir çift bot vardı -tabii ki benim numaram- ve onları giydim. Daha sonra kulübenin sıcak ışıltısını arkamda bırakarak nemli otların ve çamurun arasında yürüdüm.

Daha önce binlerce kez yaptığım gibi, en iyi arkadaşımın yanına oturdum. Dikkatini çalkalanan denize vermişti. Beyaz, köpüklü dalgalar ürkütücü, parlak dişli bir gülümseme gibi beliriyor, kayboluyor ve yeniden ortaya çıkıyordu. Sorum bir hayalet gibi aramızda dolaşıyordu. *Neden olanlar hakkında konuşmadın?*

Oliver suya bakarak, "Muhtemelen yaptığın anlaşmadan bana bahsetmemenle aynı sebepten," dedi.

Midem bulandı. Kusacakmışım gibi hissederek profiline baktım. O biliyordu. Elbette biliyordu. Oliver pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi ve ölüleri geri getirmenin pek çok yolu vardı. İnkâr etme zahmetine girmedim. "Sen..." Yutkundum ve tekrar denedim. "İzliyor muydun?"

Bir ot parçasını ufka doğru fırlattı. "Bunu hissettim. Genelde seni engelleyebilirim ama o gece duyguların çok güçlüydü. Bana Collith'in öldüğünü söylediğinde, sonra da geri döndüğünü söylediğinde parçaları birleştirmek zor olmadı."

Soruma cevap vermemiş olmasını özlememiştim ama bu sefer boşverdim. Göğsümde ona tekrar sormama izin vermeyen -veremeyen- bir gerginlik vardı. Aramızdaki sessizlik, sanki birbirimizden binlerce kilometre uzaktaymışız, bu hayal dünyasının uzak uçlarında duran iki yabancıymışız gibi hissedene kadar uzadı.

"Sanırım artık uyanmak istiyorum," dedim onun yerine. Tekrar kaçtığımı biliyordum ama kalmak sadece daha fazla keder getirecekti.

Oliver cevap vermedi, sadece fırtınaya baktı. Rüzgâr saçlarını şakacı parmaklar gibi karıştırıyordu. O kadar yalnız, o kadar kimsesiz görünüyordu ki, bir yanımda eğilip onu kollarımla sarmak istedi.

Bu *Ollie*'ydi. Kederin her anında, hayal kırıklığının her acısında, belirsizliğin her saniyesinde yanımdaydı. Beni on iki yaşında kemik gibi bir çocukken sevmiş ve kusurlu, kırık bir insan olduğumda da sevmişti. Böyle bir sevgiye pek sık rastlanmazdı. Böyle bir aşk, yaratılışımızın başlangıcından beri Düşmüşlerin ve insanoğlunun uğruna öldürdüğü şeydi. Yine de buradaydım ve ona akıl almaz acılar çektiriyordum.

Şimdi uyanmak istiyorum. Şimdi uyanmak istiyorum. Şimdi uyanmak istiyorum. Gözlerimi sıkarak kafamın içinde tekrar tekrar söyledim. Oliver beni durdurmaya çalışmadı. Rüya kaybolurken ve ben karanlığa gömülürken onun üzüntüsü içimde derinlere gömülmüş bir bıçak gibiydi.

CHAPTERS) V

A Bir hafta sonra Emma mutfağa geldi ve dışarıda yiyeceğimizi söyledi. "Dışarısı biraz soğuk, Ems," diye söze girdi Damon. Kapının önünde durdu

Matthew için havuç dilimliyordum. Yeğenim mama sandalyesinde oturmuş, anlamsız sesler çıkarıyor ve parmaklarına bakıyordu. Ben de kendime bir kase mısır gevreği doldurmaya başlamıştım. Emma'nın açıklamasıyla durakladım.

Adamın tepki veren bakışları kadının gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Çocukların her gün temiz havaya ihtiyacı var Damon. Dürüst olmak gerekirse, senin de biraz havaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Matt'in annesi ona bir palto hazırlamadı mı?"

"Matt?" Mısır gevreği kutusunu yere bırakarak yineledim. "Artık ona böyle mi sesleniyoruz? Hoşuma gitti."

"*Matthew*'un bir paltosu var, evet," diye mırıldandı Damon, bana uyarıcı bir bakış fırlatarak. Güldüğümü gizlemek için Matthew'a bir surat yaptım ve ona bir Cheerio uzattım.

Beş dakika sonra, Collith ateş yakmaya başlarken kendimi birkaç çim sandalyeyi daire şeklinde dizerken buldum. Gün ışığı hızla azalıyordu ve o hızlı bir zarafetle hareket ediyordu. Göz ucuyla onu izledim ve Saray'da çıkardığı olaydan beri hiç konuşmadığımızı düşündüm. Goblinlerin yüzüğü artık yatak odamın havalandırmasında saklıydı ve Collith onu bir kez bile sormamıştı.

Cyrus da onu izliyordu. Daha doğrusu Collith'in ortaya çıkmasını sağladığı küçük alevleri izliyordu. Kenara çekildi ve yakacak odunla ilgili bir şeyler mırıldandı. Damon çamurlu bir alana resimler çizerek Matthew'u eğlendirdi. Emma kızartmak için sosleri hazırlamaya başladı. Finn ilk kez aramızda değildi, bu da muhtemelen ava gittiği anlamına geliyordu.

Herkes oturduğunda güneş inişini tamamlamıştı. Biz çiğ sosis paketini açarken Finn ağaçların arasından koşarak geldi. Haftalar önce Emma ve Damon'a bakıp onun gelişine verecekleri tepkiyi ölçmeye çalışırdım ama şimdi sadece kızartma çubuğunu elime aldım. İnsanlar, köpeğim eve her geldiğinde ev arkadaşımız Finn'in dikkat çekici bir şekilde ortalıkta olmadığını hiç fark etmemiş gibiydi. Garip bir şekilde köpeğime hiç isim verilmemişti.

Ama ikisi de *bir şey* biliyordu. Emma, Fred'in öldüğü gün kurtadamları ve zombileri görmüştü ve Cyrus eve geldiğinde Nuvian'ın ne olduğunu tam olarak biliyordu. Ayrıca her iki insanın da Collith'in ölümüne ve hayata geri dönmesine tanık oldukları gerçeği de vardı. Yine de, tüm bunlara rağmen, Cyrus ve Emma hiç endişeli ya da meraklı görünmüyorlardı.

Yaşlı kadın ona gerçeği anlatmaya çalıştığımda, *bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacağını* söylemişti. Belki de tüm dünyasının değişmesini istemiyordu. Ya da belki Emma gerçeğin çoğuna sahip olduğunu düşünüyordu ve o gün tanık oldukları bazı şeyleri açıklamıştı. Onu bundan mahrum etmeye hakkım var mıydı? Ya da buna mecbur muydum?

Cyrus'a gelince, o her zaman olayların dışında kalmayı tercih etmişti.

Kurt adam bana doğru ilerledi ve burnundaki kanı fark ettim. O zaman iyi bir av olmuştu. Bunu görmek içimdeki bir düğümün çözülmesine neden oldu. En azından bir şeyi doğru yapmışım; yaşadığı şeye rağmen Finn kendi çapında mutluydu. Tüm ailesini kaybetmiş birinin olabileceği kadar mutluydu.

Ateş neşeyle çıtırdıyor, ısıldayan parmaklarıyla uyanan yıldızlara uzanıyordu. Collith solumdaki sandalyeyi, Emma da sağındaki sandalyeyi almıştı. Damon ve Matthew alevlerin diğer tarafında, Cyrus da aramızda oturuyordu. Eksik olan tek kişi Lyari'ydi; bir kez olsun plan yapmış ya da Collith'le birlikte olduğumu biliyor olmalıydı. Herkesin elinde bir kızartma çubuğu vardı ve çok geçmeden pişen etin kokusu havayı doldurdu.

Etrafıma bakıp durdum, çocuksu bir merakla çırpındığımı hissettim. Emma ve Damon'ın hayatıma girmesinden haftalar sonra bile etrafım ailemle çevriliydi ve hâlâ buna inanmakta güçlük çekiyordum. Güvendeydik. İyi olacaktık. Herkesin istediği tek şey bu, gerçekten. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Bakışlarım tekrar Collith'e kaydı. Ateşin ötesinde hiçbir şeyin farkında değil gibiydi ve yanaklarının çukurları titrek ışıktaki daha derin görünüyordu. Bira şişesini dudaklarına götürdüğünde hâlâ ona bakıyordum. Kaşlarımı çattım ve odağımı tekrar vелеde çevirdim. Belki de içki içmek

ya da belki de Collith sonunda dirilişinden beri bulunduğu uçurumdan aşağı adımı atıyordu.

Garip bir dürtü beni ele geçirdi. Yavaş ama bilinçli bir şekilde hareket ettim. Gözlerimi yemekten ayırmadan uzandım ve Collith'in kolunu çektim. Bana baktığını hissettim, muhtemelen ne yapmaya çalıştığımı merak ediyordu. Tekrar çekiştirdim ve o da ne istediğimi anladı; kolu aramızdaki boşluğa düştü. Parmaklarımı onunkilere doladım, istediğimden daha sıkı bir şekilde, ama Collith'in ağızından tek bir şikâyet sesi çıkmadı. Hiçbir şey değişmemiş gibi kendi veledini izlemeye devam etti, tutuşu soğuk ve nazikti.

Matthew bize olan ilgisini kaybetti ve bahçede dolaşmaya başladı. Birkaç dakikada bir kardeşimin yanına dönüyor ve bulduklarını gösteriyordu. Kırmızı bir yaprak, bir taş, bir avuç çamur. Damon pişman bir ses çıkardı ve yürümeye başlayan çocuğun parmaklarını temizlemeye çalıştı.

Küçük grubumuz bir süre bu şekilde oturdu, etrafımız ayaz ve uyuklayan gökyüzüyle çevriliydi, nefesimiz havaya yükseliyordu. Bu sessizlik sonunda karnımın guruldamasıyla bölündü. Yanımda yerde yatan Finn'in uzun kulakları kıpırdadı. Bana uzun, sivri bir bakış attı. "Sakinleşecek misin? *Bazı* insanlar gibi çiğ et yemiyorum," dedim ona kibarca.

Finn bu konuda ne düşündüğünü anlatmak için hapsirdi. Onunla dalga geçerek yumurcağımı yaklaştırdım ve hazır olduğunu gördüm. Sinir bozucu bir isteksizlik hissine aldırmadan, sonunda tabaklardan birini almak için Collith'in elini bıraktım. Peri kralı öne doğru eğilmiş, dirseğini kolçağa dayamıştı. Tekrar ona uzanmak isteme ihtimalime karşı, kolayca erişilebilir olduğunu fark ettim. Saç telleri bir esintiyle kıpırdandı.

"Tam olarak nasıl çalışıyor?" Emma mırıldanarak beni şaşırttı. Ona bakmak için döndüm ama Matthew'u izliyordu, onun keyifli kıkırdaması bize doğru süzülüyordu. "O da... senin gibi mi olacak? Ailen gibi mi?"

Sırrımızı gerçekten kabul etmesinin şaşkınlığını üzerimden attıktan sonra sorduğu soruyu düşündüm. Damon'ın gözlerinde neredeyse her gün gördüğüm sorunun aynısıydı. Aynı soruyu ben de kendime sık sık soruyordum. Bunu inkâr edemezdim; Damon ve benim artık son Kâbuslar olmamamız fikri hoşuma gidiyordu. Ama Matthew bizden biriye, hepimizin ödediği bedeli o da ödeyecekti. Diğer insanların mahremiyetinin sürekli ihlal edilmesi. Tanıştığınız neredeyse herkesin gerçek yüzünüzü asla göremeyeceğini bilmek.

Her zaman birinin sizi gerçekten sevip sevmediğini ya da sadece büyüünüzün altında olup olmadığını merak ediyordunuz. Ve bu sadece başlangıçtı.

Tabii bir de Matthew'un annesi gibi olabileceği gerçeği vardı ki bu tamamen farklı bir şekilde dehşet vericiydi. Bir büyücünün nasıl yetiştirileceği hakkında hangimiz ne biliyorduk ki?

"Aslında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. Sosisim şimdi bir çöreğin içine sokulmuştu. Üzerinden yükselen buhar benimle alay ediyordu ve ben ketçabı aradım. Malzemeleri taşımak için kullandığımız plastik torbadan düşmüş olmalıydı. "Bizim türümüz genellikle... birbirine karışmaz. Annem ve babam da derslerinde bu konuya hiç değinmediler."

Konuşmamı bitirdiğim anda Collith'in bunu bilebileceği aklıma geldi. Bunu tahmin ediyor olmalıydı, çünkü ben kıpırdayamadan sesi yanımdan süzülüp geçti. "İkisinden biri ya da ikisi de olabilir. Yetenekleri ortaya çıkmaya başlayana kadar bunu bilmenin bir yolu yok. Ne yazık ki bu konuda çok fazla literatür yok," diye sözlerini tamamladı.

Collith, Cyrus'un bunu duymasından endişe ediyor gibi görünmüyordu. Muhtemelen gözlerinde göreceğim şaşkınlıktan korkarak kızartma aşçısına doğru baktım - doğru yeri bulduğumda yakında taşınmayı ve onunkinin yanında var olan gölge dünyayla ilgili herhangi bir konuşmadan kaçınmayı umuyordum. Neyse ki Cyrus düşüncelere dalmış gibiydi. Veledini sıcaklığın üzerinde çevirdi, sıcaklığın parlaklığı gözlerine yansıyor. Kızıl saçları daha da kızıl parlıyordu ve orada öylece otururken intikamcı bir tanrıya benziyordu.

Emma spekülatif bir ses çıkararak dikkatimi tekrar ona çekti. Yaşlı kadının dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. Cyrus'un gerçeği öğrenmesi konusunda da endişeli görünmüyordu. "Tam olarak Google'dan öğrenemez sanırım," diye düşündü.

Cyrus'la ilgili endişelerime rağmen gülmeye başladım. Aynı anda Matthew'un elinde bir şey gördüm ve boğazımın arkasındaki kahkaha yavaşça söndü. Damon'ın da kaşları çatılmıştı. Matthew'un küçük parmaklarını açarak tuttuğu şeye daha yakından baktı. "Bunun ne olduğundan emin değilim, dostum."

"Bu bir ağaç anemonu," dediğimi duydum. Birdenbire çok ama çok üşüdüğümü hissettim. Matthew'un avucunun ortasındaki parıldayan yapraklardan gözümü alamıyordum. Çiçeğin sürekli karşıma çıkması tesadüf olamazdı.

-Bitkiler güç ve anlam taşırdı ve genellikle cadı büyülerinde kullanılırlardı. Eğer bu için durum böyleyse, bunun için olması pek olası değildi.

Koruma. Ama gelmekte olan şeyi nasıl durdurabilirdim? Ailemin bu savaş sırasında çapraz ateş altında kalmamasını nasıl sağlayabilirdim?

Sonunda ona bakmayı başardığımda Collith'in yüz ifadesi asıktı. Ona bu konuda başka bir şey bilip bilmediğini soramadan Lyari yanımda cisimlendi. Çiçekle ilgili tüm düşünceler -en azından şimdilik- kayboldu ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Kahverengi gözleri ateş ışığında simsiyahtı.

Cyrus'a arkamı döndüğüm için Collith'le konuştuğumu düşünmemi kolaylaştırdığına şükrederek, yüz ifadesinden dolayı içimi çektim. "Bir tane daha mı?"

Lyari başıyla onayladı ve geri çekilerek bana ayakta durmam için yer açtı. Yemek yemek için yere bıraktığım yeni eldivenlerime uzandım. Ben eldivenlerimi giyerken Collith tabağımı tuttu. Yemeğimi bitirdiğimde geri vermeye çalıştı.

"Sende kalsın," dedim, bakışlarımı onun çok ince çerçevesinden uzak tutmaya dikkat ederek. "Eldivenlerime yağ bulaşmasını istemiyorum."

Perinin ifadesi bana bir an bile aldanmadığını gösteriyordu. Arkamı döndüm ve Emma ile Cyrus'un dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. Lyari'yi göremiyorlardı, eğer önlerinden geçerse kaçındığım sorulara neden olacağını düşündüm. Bana baktılar ve bir an için Cyrus'un bakışlarının Lyari'ye doğru kaydığını gördüğümü sandım.

Karanlıktı, ateş ışığı ve gölgeler yüzünde oynaşıyordu; gözlerini görmek neredeyse imkânsızdı. Ya da en azından kendime böyle söyledim.

"Ben... bir partiye gidiyorum," dedim, yalandan nefret ediyordum, bunu onlara söylediğim için kendimden nefret ediyordum. "Yolun aşağısında yaşayan biri düzenliyor. Beni beklemeyin."

"Son zamanlarda çok fazla parti var. Fortuna'mız popüler," dedi Emma komplocu bir baş hareketiyle Cyrus'a.

Gözlerimi devirdim ve kamp ateşinin sıcak ışığından ayrıldım. Finn anında yanımdaydı, kulakları dikilmiş, gözleri parlak ve tetikteydi. Lyari çoktan ormana doğru ilerlemeye başlamıştı. Ben de onu takip ettim ve ağaçların arasında bir hareket olup olmadığına baktım ama Nuvian'ın savaşçıları bu gece iyi saklanmışlardı. Geçtiğimiz hafta içinde sadece iki kez birini görebilmişim ve bu da denemediğim için değildi. Bu bir çeşit oyun haline gelmişti. Unseelie Kraliçesi olarak saltanatımın acımasız gerçekliğinden kendimi uzaklaştırmanın bir yolu.

Thuridan'ın halka açık suçlamasından bu yana gerilim daha da yükselmişti. Fae'ler de hâlâ kölelerini kaybetmenin acısını yaşıyorlardı. Kaç tane mahkeme çağrısı yapıldığının sayısını unutmuştum.

Beni sinirlendirdiği için mi yoksa sadece soylar birbirine düştüğü için mi, bilemiyorum. Muhtemelen hükümdarları olarak ne kadar kötü bir iş yaptığımı tartışmak üzere, haftanın ilerleyen günlerinde bir konsey toplantısı ayarlanmıştı.

Nuvian'a bazı yaşlı morukların ne düşündüğünü neden umursamam gerektiğini sorduğumda, bana konseydeki o yaşlı morukların kendi soylarının kulakları olduğunu hatırlattı. Ve eğer çok fazla soy isyan etmeye karar verirse, ben hayatta kalamazdım. Başka birini tahta geçirirlerse Collith'in geri alabileceği bir tahtı olmazdı.

"Görünüşe göre konsey toplantısına gidiyorum," diye mırıldandım yenilgiyle.

Şimdi Lyari, Finn ve ben çıplak ağaçlardan oluşan ormanda ilerliyorduk. Yolculuk o kadar tanıdık gelmişti ki her sesten ya da gölgeden korkmayı unutmuşum. Etrafıma bakındım ve karanlığın içinden bana doğru gelen Savannah'nın zombilerini görmedim. Aklıma o goblinler tarafından kaçırıldığım gece gelmedi. Bugünlerde daha çok Finn'le koşularımı, Lyari'yle yürüyüşlerimi, Damon'ın oğluna karın altında saklı bir otu ya da başka bir faydalı bitkiyi göstermesini izlemeyi düşünüyordum. Daha önce hissettiğim sıcak yakınlığı asla hissedemeyecektim -karanlık deneyimler kaçınılmaz olarak yaşandıkları yeri sonsuza dek değiştiriyordu- ama burada huzur bulmayı başarmıştım.

Kapıdan geçip Unseelie Sarayı'na girdiğimizde tamamen gece olmuştu. Collith'in odasında hazırlanmak için gerekenleri yaptım. Gösterişli bir elbise seçtim, bir kat makyaj yaptım ve garip tacı başıma yerleştirdim. Safir cebimde saklandığı yerden çıktı ve daha önce defalarca yaptığım bir şeyin verdiği güvenle tokayı sıkıca tutturdum.

Uzun aynada kendimi gördüğümde, elbise ateş etkisi yaratıyordu, tıpkı bu gece geride bırakmak zorunda kaldığım gibi. Bunun için. *Fae* için. Elbisenin etekleri beyazdı ama giydikçe pembeden kırmızıya ve siyaha dönüşüyordu. Kollarım açıktaydı, ki bu benim en sevdiğim özelliğimdi. Kollarımı seviyordum; saatlerce ağır tepsileri havada tutmaktan iyice belirginleşmişlerdi. Saçlarım yumuşak dalgalar halinde serbestçe sallanıyordu.

Finn kapıya yakın, yerdeki her zamanki yerinden oflaya puflaya onayladı. "Teşekkürler," dedim hafif bir kahkaha atarak.

Sonunda hazırdım, geçide çıktım ve gülümsemeyen taburum beni ileriye doğru yürüttü. Yol boyunca, kirpiklerinin altından bana bakan iki Muhafızdan birini yakaladım. Hafif bir hayal kırıklığını gizledim. *Fae*'ler güzelliğe alışkındı ve ben de onların arasındaydım.

Belki de bir parçam eninde sonunda gerçek yüzümü göreceklerini umuyordu.

En azından Úna onların arasında değildi. İlk karşılaşmamızdan beri saplantısı daha da artmıştı ve gözlerinin kafamın arkasını hissetmemek rahatlatıcıydı.

Taht odasının kapısından girdiğimde, havadaki kızarmış et kokusunu hemen fark ettim. Bu gece sağ duvar boyunca uzun bir masa vardı - muhtemelen ziyafet sözümüzü yerine getirmenin bir yolu olarak Dil'in emriydi. Dürüst olmak gerekirse, hiç de fena bir fikir değildi. Yemekler gümüş tabaklarda buharda pişiriliyordu ve yerler çoktan artıklar ve pisliklerle kaplanmıştı. Elbette temizleyecek insan yoktu, bu yüzden muhtemelen orada kalacak ve çürüyecekti.

Bakışlarımı beni bekleyen pırıl pırıl tahta çevirdim. Finn çoktan kürsüye ulaşmıştı. Otururken omurgasındaki tüyler diken diken olmuştu. Artık merdivenlerin sayısını ezberlemiştim ama yine de sessizce sayıyordum, sınırlarımı kontrol altında tutmanın bir yoluydu bu. En tepede sert sandalyeye çöktüm ve bakışlarımı kaldırdım. *Pekâlâ. İşte yine başlıyoruz.*

Basamakların dibinde iki figür duruyordu; her ikisi de mağrur ifadeler ve zenginlikle övünen kıyafetler giymişti. Parmaklarında yüzükler parlıyordu ve erkeklerin saçları düz perdeler halinde ince kalçalarına dökülüyordu; bu, insanlar arasında değil de Saray'da yetişmiş perilerin işaretiydi. Onlara bakınca uzun bir gece olacağını anladım.

Midem yine şikayet etti ve bana sosisimden tek bir ısırık bile alma şansım olmadığını hatırlattı.

Salon sessizleşirken Finn kürsüden uzaklaştı. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım - kurt adam burada yanımdan hiç ayrılmamıştı. Büfeye yaklaştı ve sıçrayarak pençelerini masanın kenarına dayadı. Bir şey almasını ve sonra tekrar yere düşmesini izledim. Bana dönerken kurdun tırnakları taş zeminde tıkdırdıyordu. Ağzında bir şey vardı ama kucağıma bırakana kadar göremedim.

Elimdeki küçük, altın renkli şeye baktım. *Bana bir ballı çörek getirmişti.* Havadaki gerilime ve üzerimdeki gözlerin sayısına rağmen gülümsememi engelleyemedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım kurt adama.

Hapşırdı ve tahtımın sağındaki yerine geri döndü. Oturup kalabalığa bakarken, onu görmek içime hafif bir sıcaklık gönderdi. İlk karşılaştığımda tasma olarak zincir takan açıktan ölmek üzere olan yaratık artık yoktu.

Onun yerinde uzun boylu, kalın bacaklı, parlak gözlü, benim bile geçmeye tereddüt edeceğim bir canavar vardı.

Yeni bir kararlılık dalgası hissederek, konuşmamı bekleyen erkeklere odaklandım. Yakınlık, bir Kâbus olarak özümün üzerlerinden geçmesine izin verdi ve sağdaki peri soğukkanlılığını korurken, soldaki gözleri kamaşmış bir şekilde bana baktı. Onların dikkatini dağıtmak için ballı çöreği ceplerimden birine soktum. "Bu toplantıyı neden istediniz? Lütfen İngilizce konuşun," diye emrettim.

Hemen birbirlerinin üzerinden konuşmaya çalıştılar.

Tahmin ettiğim gibi, parayla ilgili önemsiz bir anlaşmazlıktı. Sabırsızlığımı gizlemeye çalışarak, ikisinin de mutsuz bir şekilde uzaklaşmasını sağlamak için hızlıca çalıştım. Onların gidişini izlerken, bazı insanların kahve fincanı biriktirdiği gibi düşman biriktirdiğimi biliyordum. Eteğimi toplayıp ayağa kalkarken içimi çektim. Finn tırnaklarını taşa geçirerek kürsüden önümde ayrıldı.

Tam merdivenlerin dibine ulaştığımda bir çocuk kalabalığı yararak bana doğru geldi, elinde mücevher kutusuna benzeyen bir şey vardı. Pembe elbisesi ve beyaz eldivenleriyle oyuncak bir bebeğe benziyordu. Kahverengi teni koyu renk gözlerini ortaya çıkarıyordu ve birisi saçlarını mükemmel lüleler halinde kıvrırmıştı. Her korku filminde dehşet başlamadan hemen önce ürpertici bir şeyler söyleyen genç kız gibiydi. Ama herhangi bir cazibe algılamadım ve Finn ona tepki vermiyordu, bu yüzden etkileşim kurmak yeterince güvenli görünüyordu. Çocuğu yarı yolda karşıladım ve kaldırım taşlarının üzerine diz çökerek aynı göz hizasına gelmemizi sağladım. "İyi misin?"

Güvence almak için birine baktı -muhtemelen sürekli hareket eden kalabalığın önünde duran mavi ipekli giysili kadına- ve tekrar bana döndü. Enochian dilinde bir şeyler söyledi.

"İngilizce konuş hayatım," diye seslendi kadın. Kızının şeytani Kabus Kraliçesi'ne yaklaşmasına izin verme konusunda endişeli görünmüyordu ve bunu gördüğümde ikisine karşı da yumuşadığımı hissettim.

Çocuk başını salladı ve bir nefes aldı. Yüksek ve net bir sesle, "Majesteleri için Daenan soyundan bir hediye," dedi.

Reverans yaptı, sonra mücevher kutusunu sunmak için başını kaldırdı. Kalp şeklindeki yüzünden samimiyet fişkırıyordu. Annesinin amacı bana yalakalık yapmak ya da gözüme girmek olsa bile, bu kız söylediklerinde gerçekten samimiydi. Gülümsedim ve hediyelerine uzandım.

"Durun, Kraliçe Fortuna!" Nuvian sertçe konuştu. Bir adım öne çıktı ve hafifçe geçti. Yüz ifadesini göremiyordum ama

Çocuğa hitap ederken sesinde hiç yumuşama yoktu. "Eldiveninizde bir delik var, Leydi Selussa."

Durduğu yer nedeniyle çocuğun -Selussa'nın- kederli yüzünün sadece yarısını görebiliyordum. Nuvian konuştuktan hemen sonra gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırıklar pembe giysili narin bedenini sarstı ve Selussa'nın annesi koruyucu bir kolla onu sarmak için öne atıldı. "Bilmiyordu Kraliçe Fortuna! Merhamet edin," diye bağırdı.

Muhtemelen en az hissettiğim kadar şaşkın göründüğümü bildiğimden, bir açıklama için Nuvian'a döndüm. "Leydi Selussa, dokunduğu herkese ölüm bahşetme yeteneğiyle kutsanmıştır," derken gözlerinin üzerinde perdeler vardı.

Ölümün Eli. Birden dehşetleri anlam kazandı. Eğer Nuvian müdahale etmeseydi, kutuyu ondan alırken parmaklarım muhtemelen çocuğunkilere degecek ve anında ölecektim.

İçimde bir şeyler fırtınalı bir gökyüzü gibi karardı.

Bakışlarımı Selussa'ya ve kızının omuzlarını sanki onu koparıp canlı canlı yiyecekmişim gibi tutan annesine çevirdim. Oynadıkları zekice bir oyundu; çocuğu kullanmak onları düpedüz ihanetle suçlamayı imkânsız hale getirmişti. Dil'e onlardan biri üzerinde bir doğruluk büyüsü yapmasını emredebilirdim ama Collith'in kitapları bana fae'lerin bunu son çare olarak kullanmalarının bir nedeni olduğunu öğretmişti. Çoğu yaratık, fae olsun olmasın, bu süreçten sağ çıkamazdı. Görünüşe göre Thogon Ayinleri'nden bile daha yorucuymuş.

Ve bilincim yerindeyken bir ölüme daha dayanemin .

Herkes benim kararımı bekliyordu; soyların çoğu gitmişti ya da hâlâ odadan dışarı süzülüyordu ama bizim küçük dramamız birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Bir sütunun arkasından meraklı gözlerle bakan bir kızılbaş gördüm. Masada bir insan duruyordu, sanki kollarını yemek tabaklarıyla doldurmak için oradaymış gibi görünüyordu ama çok yavaş hareket ediyordu. Muhtemelen efendisi tarafından kulak misafiri olması emredilmişti.

Hepsini aklımdan çıkardım ve yanaklarından yaşlar süzülen Selussa'ya baktım. Bu kadar genç yaşta eşsiz yeteneklere sahipse, bu onları travma yoluyla edindiği anlamına geliyordu. Onun hikâyesindeki bir başka kötü adam olmayacaktım.

"Daenan mı dedin?" Kadife gibi yumuşak sesimle sordum. Çocuk hıçkırdı ve başını salladı, sıkıntının resmiydi. Başımı kaldırdım ve

sonraki sözlerini annesine söyledi. "İçiniz rahat olsun, artık soyunuzu hatırlayacağım."

Bunun benim kastettiğim bir kovulma olduğunu anlayan Selussa'nın annesi onu hemen uzaklaştırdı. Kaçışlarını izledim, keşke onları ayırmayı haklı çıkarabilseydim. Çocuk ailesinin elinde olduğu sürece sadece yozlaşma ve zulümle tanışacaktı. Muhtemelen onu da onlar gibi olması için göndermiştim.

Kürsünün yanındaki çıkışa doğru dönerken bu düşüncelerin hiçbiri yüzümde belirmedi. Nuvian önde, Lyari ve Finn arkada, karanlık kapıdan geçtik.

Meraklı gözlerden güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda durdum. Nuvian hemen fark etti ve adımlarını geri çekti. duvara baktı, tarafsızlık maskesini düşürmeden kızgınlık yaymayı başarıyordu. Bu bir fae özelliği idi, fark ettim ve buraya her geldiğimde yaptığım şey tam olarak buydu.

Belki Damon haklıydı. Onlara daha çok benzemeye .

Bu düşünce içimde gergin bir his uyandırdı ve aniden kendi derimin içinde rahatsız hissettim. Çıkarmak istedim. Nuvian'a baktım ve kastettiğimden daha sert bir şekilde konuştum. "Bunun hayatımı kurtardığın ilk sefer olmadığını biliyorum. Ne olursa olsun, yeteneklerimi bir daha asla senin üzerinde kullanmayacağıma dair söz veriyorum."

Peri cevap vermedi ama vermesini de beklemiyordum zaten. Hiç vakit kaybetmeden arkamı döndüm ve beni öldürmeye çalışmayan insanların arasına dönmek için sabırsızlanarak tünelden aşağı indim. Finn ve Lyari'nin her adımda bana ayak uydurmasıyla Collith'in odasında durup üstümü değiştirdikten sonra aceleyle yüzeye doğru ilerledim. Neredeyse iki kez koşacaktım.

Açık havaya ulaştığımız anda Muhafızlarım dağıldı. Neredeyse onlara artık numara yapmamalarını ama aklıma Nuvian'ın gözden uzak olmasını sevdiğim geldi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve onlar da bir rüyadan çıkmış gibi ormanın içinde eriyip gittiler. Son bir ay içinde bininci kezmiş gibi hissettiren bir şekilde, kar ve gölgeler arasından Cyrus'a doğru yürüyüşe başladık. Finn karanlığa doğru tırıs giderken Lyari yanımda yürüyordu.

Gece o kadar durgundu ki gökyüzü bile uyuyor gibiydi. Ayı bulup bulamayacağımı görmek için başımı arkaya eğdim. "Yakında, Majesteleri, bir seçim yapmak zorunda kalacaksınız," dedi Lyari hiç uyarmadan ve beni irkiltti.

Ona baktım ama o bakışlarını etrafımızdaki ağaçlardan ayırmadı. "Ne demek istiyorsun?"

Lyari donmuş bir su birikintisine bastı. Bunu gördüğümde, bir an aklıma geldi.

-Babam ince bir buz tabakasına basıyor, ayakkabılarının ucu parlıyor. *Kulağa step dansı yapıyormuşum gibi gelmiyor mu Fortuna?* Gözlerimi kırptırdım ve Lyari'nin cevap vermesini bekledim. "Hükümdarlarımızın insan dünyasında değil de Saray'da yaşamasının bir nedeni var," derken hâlâ etrafımıza dalmış gibi davranıyordu.

Alay ettim. "Ailemden vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun? Sırf küçük anlaşmazlıkları çözmeye ve anlamsız gösterileri izlemeye devam edebilmek için onları geride mi bırakayım?"

Lyari sessizdi. Botumun altında bir sopa kırıldı, gecenin içinde silah sesi gibi yankılandı ve bu sesteki bir şey beni silahsızlandırdı. Yolun geri kalanını hiç konuşmadan yürüdük ve ben yatağımın sıcaklığını özleyerek paltoma sarıldım. Bir süre sonra ileride Cyrus'un ahırı göründü. Zayıf ay ışığında ağaçların arasında soluk tahta kalaslardan ibaretti ama içimdeki rahatlama bulutlar gibi havaya karıştı.

Çimenliğe dört adım atmıştık ki, Lyari aniden dönüp bana baktı. "Bizim hakkımızda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Bilmiyordu ama Lyari sonunda elini göstermişti - ne düşündüğümü önemsemediği belliydi. Ben de durdum ve ellerimi ceplerime soktum. Parmaklarım, elbisemden paltoma aktardıktan sonra tamamen unuttuğum ballı çöreğe çarptı. Yakınlarda bir yerde bir baykuş öttü. "Hayır, tam olarak değil," diye itiraf ettim. "Yine de aşağıda bir sürü pislik var."

Lyari'nin çenesi çalıştı. O kadar güzeldi ki, suratsız bir ifadeyi bile çekici kılıyordu. "Her yerde pislikler var Majesteleri," diye karşı çıktı peri.

"Haklı olabilirsin." Yakınlarda bir yerden Finn'in şekil değiştirirken çıkardığı o eşsiz sesler geldi. Lyari çoktan ayaklarının üzerinde sallanmaya başlamıştı ve kusmasına beş saniye kalmış gibi görünüyordu. Gülümsemeye çalıştım ve başparmağımla evi işaret ettim. "Buradan sonrasını ben hallederim. Suikasta uğramadan avluyu geçebileceğime eminim."

Sesler durakladı. Birkaç kurt adam dönüşümü izlediğim için Finn'in muhtemelen dinlendiğini biliyordum. Daha fazla kemiği bükülüp parçalanmadan önce kendini hazırlıyordu. Sessizlik geri döndüğünde Lyari'nin yüzü tekrar mağrur maskesine büründü. "Geceyi burada geçiririm diye düşünmüştüm."

"Görmek istediğin insanlar yok mu? Birlikte vakit geçirmek?" Açıkça sordum. Aklım benimle geçirdiği onca zamana gitmişti, ona karşı

Çünkü küçük bir intikam için onu yemin etmeye zorladım. Belki de Lyari samimiyetimi gördü, çünkü yüz ifadesindeki bir şey yumuşadı. Sonra ekledim, "Hiç değilse dışarı çık ve biriyle yat. Buna herkesten çok senin ihtiyacın var."

Şimdi bana ters ters bakıyordu ve ciddi olup olmadığını anlayamıyordum. "Ne var biliyor musun? İyi o zaman. Umarım ben yokken saldırıya uğrarsın."

"Hayır, bilmiyorsun," dedim kendimden emin bir şekilde. Peri gözlerini devirdi ve arkasını döndü. Aynı anda, Naevys'le geçirdiğim son geceden beri ona sormak istediğim şeyi hatırladım. "Ah, Lyari? Sandalye için teşekkürler."

Adını söylediğimde durakladı ve otomatik olarak elini parıldayan kılıcına götürdü. Sözlerim Lyari'nin kaşlarının düşmesine neden oldu. "Neden bahsediyorsun?" diye karşılık verdi.

"Naevys'in önündeki," diye açıkladım. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

Lyari'nin şaşkınlığı azaldı. Başını salladı, hareket gölgeler arasında zorlukla algılanabiliyordu. "Sandalyeyle hiçbir ilgim yok Majesteleri. Toprakta oturmaktan sıkıldığınızı ve oraya getirilmesini emrettiğinizi sanıyordum."

"Ah. Boş ver, sanırım." Yüzümde bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Sonra görüşürüz."

Lyari eğildi ve ormana doğru geri yürüdü. Gidişini izlerken neden eleme yapmadığını merak ettim. Sadece *istemediği* için olabilir. Açık ve berrak havayı ve tepesindeki engin gökyüzünü tercih ediyordu. Belki de fae'lerin içinde biraz insanlık vardı.

Saniyeler içinde gözden kayboldu. Midem yine itiraz ederek bana bütün gün bir şey yemediğimi hatırlattı. Finn hâlâ sessizdi, bu da ya ben fark etmeden içeri girdiği ya da yakınlarda yarı çıplak, insan ve canavar arasında sıkışıp kaldığı anlamına geliyordu. Arkamı döndüm ve eve yaklaşırken bakışlarımı yukarı doğru sabitledim. Ay tam tepemdeydi, bu dünya ile öteki dünya arasında sıkışıp kalmıştı. Her şey sessizdi; havanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi. Anahtarlar elimde şingirdadı ve ışık gecenin üzerine yumuşak bir parıltı gönderdi.

Daha sonra o anı düşünür ve geriye dönüp bakmama neyin sebep olduğunu merak ederdim. Bir ses miydi? Bir gölge mi? Hayır, çünkü sessizliği hatırladım. Ne kuşlar, ne rüzgar, ne de çılgınlıklar vardı. Sanki kendi kan dolaşımımı duyuyordum.

Sebebi ne olursa olsun, arkama baktım. Gördüğüm manzara beni dondurdu, anahtarlarım kilitten sarkıyordu.

Yer yüzlerce beyaz çiçekle kaplıydı.

Onları gördüğüm anda gök gürültüsü dünyayı sarsmaya başladı. Kaşlarımı çatarak verandanın kenarına yürüdüm ve yukarı baktım. Tepemde sadece bulutlar vardı. Hiçbir yağmur belirtisi olmadan nasıl gök gürültüsü olabilirdi? Hem de yılın bu zamanında?

Şimdi bakışlarım ufka kaydı ve orada bir hareketlilik gördüm. Yaklaşan şekillere boş gözlerle baktım. Birkaç saniye sonra ne gördüğümü anladım. Atlar. Biniciler. Silahlar. Sanki altlarında sağlam bir zemin varmış gibi havada ilerliyorlardı. Havadaki yaratıkların yaklaşmasını izledim ve bunca zamandır gök gürültüsü duymadığımı, düzinelerce toynağın yeri yırttığını fark ettim. Tazılar uludu ve böğürdü. Sancaklar ani bir rüzgârla dalgalandı.

Bunun tuhaflığı bir anıyı tetikledi ve Collith'in gölgeler ve ay ışığıyla çizgili, kalkık yüzünü gördüm. *Bir fırtına geliyor*, demişti. Bir kâbustan yeni uyanmıştı ve kötü rüyasının kalıntıları olduğunu varsayarak yorumu görmezden geldim.

Bu bir tesadüf olamazdı. Bir şekilde Collith bu yaratıkların geleceğini biliyordu. Henüz gerçekleşmemiş olanın bir anlık görüntüsünü yakalamıştı. Neden beni uyarmadı?

Cevap aynı anda geldi - rastgele ve çılgınca görünen sezgilerimden biriydi, ama haklı olduğumu biliyordum.

Collith ne zaman uyandığını bilmiyor.

Sonunda onu uyandırdıktan sonra birçok kez gördüğüm o tuhaf ifadeyi anlamıştım. Kafa karışıklığı. Korku. Collith cehennem ile gerçeği ayırt etmeye çalışıyordu.

Ama bu yeni keşif üzerinde düşünecek zaman yoktu. Tuhaf atlıların yaklaşmasını izledim, belirsizlik içinde donup kalmıştım. Hemen içeri girip ailemi uyarmalı mıydım? Yoksa bu yeni gelenlerin dikkatini üzerimde tutmak için mümkün olan her şeyi yapmalı mıydım? Sevdiklerimi uyarmak için zaman olmadığını hemen fark ettim; gökyüzündeki figürler Cyrus'un bahçesini çevreleyen ağaçları çoktan aşmıştı. Fae'lere bile rakip olabilecek bir hıza sahiptiler. Verandada durdum ve garip ziyaretçilerin inişini kalbim hızlanarak izledim.

Gök gürültüsü bir depreme dönüştü. Ayaklarımın altındaki tahtalarda kelimenin tam anlamıyla titreşimler hissettim ve atların bacaklarının

Çarpışmanın etkisiyle paramparça oldu. Ağzım açık bir şekilde avluya baktım ve yakınlık daha fazla ayrıntıyı fark etmemi sağladı.

Atlar daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. İri yarı ve kaslarıyla dalgalanan bu atların her biri bembeyaz bir kürke sahipti. Onları görmek başka bir anıyı tetikledi ve bu kez annemin kitaplarından birinden yüksek sesle okuduğu ses kafamın içinde süzülüyordu. *Ve böylece cennetteki bineklerinin üzerine tırmandılar, sancaklarını yükseklerle kaldırdılar ve inci gibi kapılardan bağırarak geçtiler.*

Lucifer'in asileri düştükten sonra küheylanlara ne olduğunu sormak hiç aklıma gelmemişti ama artık cevabını biliyordum.

Sürü hala hareket halindeydi, tüm o güzel çiçekleri eziyorlardı ve havayı huff ve çığlıklarıyla dolduruyorlardı. Binicilerden biri, bineği vahşi bir meydan okumayla başını savururken kontrolü sağlamak için mücadele ediyordu.

Bu, dikkatimi göksel bineklerin tepesinde oturan yaratıklara çekti.

Her biri zırh ya da koruyucu teçhizat giyiyordu ama hiçbiri aynı değildi. Bir perinin göğsünde metal bir göğüs zırhının parıltısını gördüm, bir şekil değiştiren ise sert deri parçalarıyla kaplıydı. Sanki bir leşin üzerindeki akbabalar gibi eski savaş alanlarının kalıntılarını karıştırıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Türleri ya da görünüşleri arasında da hiçbir benzerlik yoktu - bir eyerde yaralı, yarı değişmiş bir kurt adam, diğesinde ise güzel bir vampir gördüm.

Ancak her bir sürücünün ortak noktası gözlerindeki boşluktu.

Bu yaratıklara ve önümdeki doğaüstü manzaraya bakarken, dünyanın çoğunun böyle bir büyüün varlığından haberdar olmaması imkânsız görünüyordu.

Atlılardan biri atından inip eve doğru geldi; insan olsun olmasın, tanıştığım çoğu dışiden daha uzundu. Koyu renk tozluk ve üzerine kahverengi bir tunik gibi görünen bir şey giymişti ama gömlek, ortasını saran bir metal parçasının altında gizliydi. İnce ve paslanmış görünüyordu, karmaşık tasarımlı kıvrımlar ya da çiçekler, hangisi olduğunu anlayamadım. Bir tilkinin derisi omuzlarına bir pelerin gibi asılmıştı. Açıkta kalan kolları bronzlaşmış ve belirginleşmişti, bileklerini uzun deri kelepçeler süslüyordu. Başının bir tarafı tıraş edilmişti. Diğer tarafındaki saçlar sarıydı ve geriye doğru örülmüştü. Yüzünün üst yarısı siyah boyayla kaplıydı ve belki de gözlerinin imkânsız mavisini güçlendiren şey buydu. Silah olarak sırtında dev bir yay ve kalçasında aynı derecede etkileyici bir kılıç asılıydı.

Onu Collith'in tarih kitaplarından birinden tanıdım ve içimi bir endişe kapladı. O kadim bir periydi. Vahşi Av adı verilen bir Düşmüşler grubuna liderlik ediyordu.

Gwyn. Adı Gwyn'di.

"Hoş Majesteleri," diye seslendi aramızdaki mesafeyi kapatırken. Sesi hayal ettiğim gibi değildi. Boğuktu. Gençti. Elektriğin var olmadığı bir zamanda doğmuş biri gibi değil de yirmili yaşlarında bir kız gibi.

Yeterince yaklaştığında, peri elini uzattı. Yavaşça onunla buluşmak için merdivenlerden aşağı indim. Ne olduğumu biliyor olmalıydı ve el sıkışmayı teklif etmesi sadece üç anlama gelebilirdi - ya kendini koruma yeteneğine güveniyordu, ya güvenilebileceğini bilmemi istiyordu ya da bir zamanlar Jassin'in yaptığı gibi korkuya karşı aynı eğilime sahipti. Benim için hiçbir risk yoktu, bu yüzden parmaklarımı onunkilere doladım.

Derisinin altında bekleyen hiçbir fobi yoktu. Dilimde tek bir tat yoktu. Zihni bir labirent, dumanlı bir yer ya da bir kütüphane değildi. Yıldızlı bir gökyüzü ve açık bir ovaydı. Bulunacak hiçbir sır yoktu, çünkü ne gölgeler ne de kutular vardı. Saklanan ya da gizlenen hiçbir şey yoktu. Zihnini işgal ederek öğrenebildiğim tek şey Gwyn'in çok uzun zamandır hayatta olduğu ve başkaları gibi düşünmediği idi.

İlk başta anlamadım. Anlayamadım. Uzun kurban listemde daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeydi ama gerçek, gözümü kırpmadan bana bakıyordu.

Vahşi Av'dan Gwyn hiçbir şeyden korkmazdı.

Herkesin korkuları vardı, Jassin gibi yaratıkların bile. Karşımdaki peri ya bir sosyopattı ya da gerçekten ölümsüzdü.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak kendime geldim. Gwyn bırakmaya başladı ama başparmağı bileğimdeki narin deriye sürtünerek oyalandı. Dokunduğu küçük damarlarda kelekler uçuştı. "Özür dilerim, elim yapış yapış," dedim düşünmeden, geri çekilerek.

Dudakları kıpırdadı. "Kendinizi nasıl unutulmaz kılacağınızı kesinlikle biliyorsunuz."

"Neden buradasınız?" Açıkça sordum, onun ve atlıların bize bakmasından rahatsız olmuştum. Tek istediğim içeri girip tekrar ısınmaktı.

Sanki benden farklı bir tepki bekliyormuş gibi Gwyn başını eğdi. Belirgin bir şekilde fae benzeri bir hareketti - Collith ve Laurie'nin bunu yaptığını görmüştüm

birçok kez. "Buraya gelmemin birkaç nedeni var Fortuna Sworn," dedi. "Bunlardan biri de sizinle tanışmak istemem."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Sesi alçaldı, sonraki sözlerine kasıtlı olarak dramatik bir dokunuş kattı. "Adın her köşeden fısıldanıyor. Son Kabus. Unseelie Kraliçesi."

"Ben son Kabus değilim."

"Belki de değildir," diye kabul etti Gwyn. Gözleri başka tarafa kaydı. "Ama o sümüklü yaratığı bu unvana layık görmem pek mümkün değil."

Bakışlarının yönünü takip ettim ve Damon'ın yatak odasının penceresinden bizi izlediğini gördüm. Matthew'u kollarında tutuyordu ve bebeğin başı derin bir uykuda göğsüne yaslanmıştı. Gwyn'in onları görmüş olması hoşuma gitmemişti. Avcı kadına döndüm, öfkem midemde uyanan eşek arıları gibi kıpırdanıyordu. "Kardeşim hakkında söylediklerine dikkat et."

Sesimdeki tehdidi kabul etme zahmetine girmedim. Bunun yerine Gwyn başını Düşmüşler topluluğuna doğru eğdi. "Bizimle gelmek ister misiniz?"

Tanrı'ya şükür ki kendimi fae konusunda eğitiyordum - Gwyn'le at sürmenin sonsuza dek ya da ölüm beni ondan alana kadar Av'da kalmak anlamına geldiğini biliyordum. "İyi deneme," dedim hissettiğimden daha cesur bir tavırla.

Dişi avcı gülümsedi ve işte o an onun güzel olduğunu fark ettim. Vahşiliğine, uhreviliğine o kadar dalmıştım ki, bunu görememiştim bile. Yaklaştı ve garip bir koku duyularıma saldırdı. Ürkek bir at gibi geri çekildim. "Rahat olun Majesteleri. Kalbinize ihtiyacım yok."

"Sen ne-"

Parmakları çıplak göğüslerime dokundu. Sertçe nefes aldım ama o fark etmemiş gibiydi. Avcı kadın safiri kastederek, "Bunu senden önce takan kişiyi tanıyorum," dedi.

Gwyn Naevys'i tanıyor muydu? Collith'in annesiyle dünyanın göbeğinde geçirdiğim onca zamanı düşünerek kaşlarımı çattım. Avcıdan hiç bahsetmemişti, tutarsız olduğu zamanlarda bile. Bu ya iyi bir ya da kötü bir şeydi.

Gwyn'in devam etmesini umarak bir süre bekledim ama o bitirmişti. Bir süre daha yüzümü inceledi ve sonra arkasını döndü. *Bu kadar mı?* Arkasından seslenmek istedim. Bir şey -belki de nadir bir kendini koruma içgüdüsü- beni sessiz tuttu.

Vahşi Av gökyüzüne yükselip karanlığa doğru dörtlale giderken kıpırdamadım. Onlar gittikten uzun bir süre sonra, kalbim bir sinek kuşu gibi çarparak en alt basamakta durdum. Bir düşmanla ya da canavarla karşılaştığımda hissettiğim duygunun aynısıydı bu. Ama gece yine durgundu ve Gwyn'in gerçekten gittiği belli olunca nihayet içeri girdim.

Tam kapıyı arkamdan kapatmak üzereyken Finn ortaya çıktı. Onun için sakladığım yedek kıyafetlerden birini giymişti ve yüzünde ve ellerinde kan parçaları vardı. Saçları ter, kir ve karla topaklanmıştı. Kurt adam dar aralığın arasından süzülde, gözlerini benden kaçırdı ve sessizce odasına doğru yürüdü.

"Finn," diye seslendim usulca. Durakladı, dinlediğini belirtmek için başını çevirdi. Yorgunluğu dalga dalga yayılıyordu - değişim başlı başına yorucuydu, Finn'in muhtemelen eklediği aciliyet olmadan- ve bir şekilde ailesini düşündüğünü biliyordum. En son ne zaman sevdiği birini kurtarmak için çok geç kaldığını düşünüyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Tahminimce Vahşi Av'ın geldiğini duydun. Bana geledin çünkü bir değişimin ortasındaydın. Sorun yok. O bana zarar vermedi."

Finn'in tek söylediği "Bir daha olmayacak," oldu, sonra köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Bir an sonra banyo kapısının kapandığını duydum.

Evin geri kalanı sessizdi. Emma muhtemelen Denver'a yaptığı son yolculuktan yorgundu - Fred'le paylaştığı hayatı toparlamak onu her zaman biraz daha üzgün, biraz daha sessiz geri döndürürdü. Damon ya da Matthew'dan da ses gelmiyordu. Kendi odama ulaşmak için onların odasının önünden geçmem gerekti ve alışkanlıktan dolayı kapının önünde durakladım.

Pencereden dönen Damon bakışlarımla karşılaştı. "Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu, Matthew'u uyandırmamak için sesini alçaltmıştı. Gwyn hakkında konuşuyordu.

"Asla," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Yüzünde bir kuşun yere düşürdüğü gölge gibi acı belirdi. "Sadece Jassin'in bana ne söylediğini biliyorum, ondan büyülenmişti. Onun şimdiye kadar tanıştığı en ilginç yaratık olduğunu söyledi."

"Nasıl ilginç?"

Damon başını salladı. "Detaylandırdıysa da hatırlamıyorum."

Daha fazla soru sormak, dürtmeye devam etmek istiyordum. Yine de doğru zaman değildi. Dikkatimi kucağındaki pembe yanaklı bebeğe vererek yaklaştım ve yeğenimin şakağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum.

Çocuk şampuanı ve güzel rüyalar gibi kokuyordu. "İyi geceler Matt," diye fısıldadım.

"*Matthew*. Adı Matthew," diye tısladı Damon, ama ben çoktan aceleyle koridora geri dönmüş ve duyma mesafesinden uzaklaşmışım.

Banyoya doğru ilerlerken aklım Oliver'a ve rüyalarımın gitti. Ya gölgesinin niyeti konusunda yanılıyorsa? Ya o şey zamanını bekliyor, saldırmak için başka bir fırsat kolluyorsa? Oliver'la birlikte yarattığımız basit ve güzel dünya artık yokmuş gibi hissediyordum; yetişkinlik ve acı onu tamamen başka bir şeye dönüştürmüştü. Collith'le karaborsada buluşmadan önce uykuya dalmak için sabırsızlanıyordum.

Şimdi korkuyordum.

O anda, Unseelie Kralı'nın yatak odasının kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Tek bir lamba yanıyordu ve Collith yatağında kıpırdamadan oturuyordu, gözleri kapalıydı. İzin almadan içeri girdim, ayak seslerimi duyduğundan emin oldum ve yanına uzandım. Kıpırdamadı ya da gitmemi söylemedi. Neden kendimi bir yarışın başlangıç çizgisindeymişim gibi hissediyordum? Neredeyse birbirine değen dizlerimizin görüntüsüne karşı gözlerimi kapattım, daha dik oturdum ve nefesime odaklanmaya çalıştım. Bu loş yerde, Collith'in kalbi yanımda sabit bir şekilde atarken kolay olmalıydı.

"Rüyada okuyamayacağını biliyor muydun?" diye sordu aniden.

Gözlerimi açtığımda bana baktığını fark ettim. "Ne?"

Collith, "Bunu bir internet sitesinde okudum," dedi. Yüz ifadesi tuhaftı. "Rüya gördüğünüzü anlamamanın bir yolunun bir şeyi okuyup okuyamadığınız olduğunu söylüyordu."

Ona Gwyn'den bahsetmem gerektiğini biliyordum -Tanrım, ona anlatmam gereken o kadar çok şey vardı ki- ama yüzündeki ifadeyi şimdi fark etmişim. Başka bir şey söylemeden önce Collith'in uyanık olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bacaklarımı açtım ve odasını aradım. Benim gibi Collith de odasına kişisel dokunuşlar eklememişti ama boyama kitapları ve yıkanabilir kalemler yere saçılmıştı. Damon duştayken ya da Bea's'da çalışırken Matthew'u izlemiş olmalıydı. Kalemlerden birini almak için hareket ettim.

Collith'in gözlerini üzerimde hissederek dişlerimle kapağı çıkardım ve ön kolumun soluk derisine bir şeyler karaladım. "Tamam o zaman," dedim. "Bunu okuyabilir misin?"

"Fortuna Collith'i özlüyor," dedi peri kralı usulca. Gözlerimi kaçırdım, yüzüm yanıyordu ve bakışlarını özenle görmezden geldim. Sesi bir sonraki bölüm için bana doğru süzüldü. "Fortuna'ya onun burada olduğunu söyle."

Bu beni geri döndürdü. Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi ve haftalardır ilk kez bir umut hissettim. "Öyle mi?" diye sordum.

Collith cevap vermedi; cevap vermesine gerek yoktu. Hava daha sıcaktı, aramızda eskiden çatırdayan elektriği anımsatıyordu. Bıyıklarının tenime değdiğini hayal ettim. O anda, parmakları göğüs dekolteme dokunduğunda istediğimin Gwyn olmadığını biliyordum; duygusallığı ve gücüyle bir şeyleri uyandırmıştı ama bana dokunduğunda düşüncelerim Collith'e gitmişti. Şu an için bütün olmak istediğim kişi Collith'ti. Dudaklarımı yaladım ve onun bu hareketi fark etmesini izledim. Gözleri ağızımda oyalandı. Hareket ettiğimi hatırlamasam da omuzlarımız birbirine yapışmıştı. Collith'in nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

Sonra yüzümü onunkine çevirdim. Ela gözleri kahverengiye dikilmişti. Sanki gezegen hareket etmeyi bırakmış, zamanın kendisi bile askıda kalmış gibiydi. Her şey bekliyor, umut ediyor, ikimize bakıyordu. Tüm dünya onun bunu yapıp yapmayacağını ve benim ona izin verip vermeyeceğimi merak ediyordu.

Collith başını eğdi ve beni öptü.

Parmaklarımı boynunun dibindeki ipeksi saçların arasından geçirdim ve onu öptüm. Bunda karmaşık ya da belirsiz hiçbir şey yoktu, seçim yapmak gerekmiyordu. Kalbim o kadar sert atıyordu ki titreşimlerini hissetmemesi imkânsızdı. Bu, kime dokunduğumun fiziksel bir hatırlatıcısıydı. Tadı kışkırtıcıydı ve hatırladığım kadar güzeldi. Bunu özlemiştim. Onun dilini özlemiştim. Hayır, asıl gerçek kolumda siyah mürekkeple yazılıydı, *onu* özlemiştim.

Yine de, kapalı gözlerimin karanlığında, flaş ışığı gibi, sarıya boyanmış bir yüz gördüm. Farların ışığında gümüş bir iğne parlıyordu. DEPUTY O'CONNELL. Collith'ten aniden uzaklaştım, gözlerimde dehşeti göreceğinden endişelendim.

İlk içgüdüm kaçmaktı ama gelmemin asıl sebebini hatırladım. *Collith'e Gwyn'den ve Unseelie Sarayı'nda olan her şeyden bahset, diye* içimden bir ses ısrar etti. Gözlerimi yere diktim ve ağızımdan, şu anda gözlerinde yaşayan karanlığı daha da artıracak sözcükler çıkmasını diledim.

"Yatağa gitmeliyim," dedim sonunda. Collith orada öylece oturuyordu, saçları dağınık, gözleri yanıyordu. Ben çıkarken bir şey söylemedi, ama ben

Ben görüş alanından çıkana kadar bakışları üzerimdeydi. İçgüdüsel olarak nefesimi tutarak yavaşlamaya başladım, sonra Collith'in ayak seslerimi duyabileceğini hatırladım. Aceleyle banyoya girdim ve kapıyı kapattım, aramızda bir engel olduğu için minnettardım. *Nefes al, Fortuna. Sadece nefes al.*

Kalbimin normal ritmine oturması birkaç dakika sürdü. Ancak bir kez yerleştikten sonra diş fırçama uzanmadım. Aynanın önünde durdum ve az önce Collith'le yaşadıklarımın uzaklaşmak için Gwyn'le yaptığım konuşmayı düşündüm. Önemli bir ayrıntıyı kaçırdığım hissinden kurtulamıyordum.

Ben her kelimeyi ve dokunuşu yeniden yaşarken camdaki kişi bana baktı. Her hareketi ve duraksamayı. Sonunda, yaklaştıkça ondan yayılan o tuhaf kokuyu düşündüm ve zihnimde bir şeyler klikledi. Lyari'nin o gece ormanda nasıl bocaladığını ve burnunu havaya doğru nasıl eğdiğini hatırladım. *Ölüm kokusu. Ölüm kokusu aldığımı sandım.* Buz damarlarımda dolaştı, bir gerçeği fark etmenin soğuk telaşı.

Gwyn'in yüzü boyayla kaplanmamıştı. Kurumuş kan vardı.

CKAPTERSEVEN

I

Sonunda uykuya daldığımda tedirgindim.

Saatlerce sırtüstü yattım, kollarımı başımın üzerine koydum ve tavana baktım. Düşüncelerim Gwyn'e döndü, neredeyse

Acımasızca, söylenen her kelimeyi ve yapılan her hareketi ya da jesti hatırlayarak. İçgüdülerim bir yuvada tıslayan yılanlar gibiydi, yakınlarda bir avcı olduğunu hissediyordum. Bu karşılaşmayı tesadüfî, tek seferlik bir olay olarak geçiştirmek rahatlatıcı olurdu ama gerçeği korkunç bir kesinlikle biliyordum.

Vahşi Av'ın Gwyn'i geri dönecekti ve

Ben.

Gece uzadıkça, çoğu insanın yaşadığı sessiz karanlığa doğru inceliyordu. uyurken, başka bir şey de beni uyanık tuttu. Zihnimin arkasında, fısıltıdan öteye geçmeyen bir ses sürekli Oliver'ın adını söylüyordu. Uykuya dalmayı başardığımda beni neyin beklediğini hatırlatıyordu. Onu görmek istiyordum, elbette istiyordum ama aynı zamanda korkuyordum da. Bütün gün, karşılaştığım gölge varlığı düşünmemeye dikkat etmişim.

Sebe ne olursa olsun - Gwyn hakkındaki içgüdülerim ya da Oliver için duyduğum endişe

-O gecenin ilerleyen saatlerinde gözlerimi kapattığımda, rüya ortamında uyanmadım.

Onun yerine, bir kabustu.

Önce toprağı hissettim, yanağıma sertçe çarptı. Gözlerimi hemen açtım, bu gece rüyalar alemine neden farklı bir şekilde geldiğimin bir açıklaması olacağını düşünüyordum. Ama gözlerimi gölgeli, boş bir yere açtım. Duvarlar tuğladan yapılmıştı ve hiç kapı yoktu. , ay ışığıyla parlayan bir daire vardı. Parmaklıklar açıklık boyunca uzanıyor, oraya ulaşmayı başaran herkesin kaçmasını engelliyordu.

Oubliette, diye düşündüm belli belirsiz. *Oubliette'deyim*.

Panik ciğerlerime girip nefes almamı zorlaştırmadan önce kendime bunun bir rüya olduğunu hatırlattım. Öyle olmalıydı. Burada başka kimse olmadığını düşünerek alanın geri kalanını görmek için döndüm ve arkamdaki figürü gördüğümde nefesim kesildi. Başını kaldırdı.

Boğazıma bir korku sesi takıldı.

O Savannah'ydı ama artık bir cadı değildi, onun yarattıklarından birine dönüşmüştü. Benekli, solgun elleriyle bana doğru uzandı. Ağlamamak için kendimi zor tutarak geriye doğru sıçradım. "Biri senin için geliyor Fortuna. Bu aura karanlık. Şimdiye kadar gördüklerimin en karanlığı," diye homurdandı.

"Fortuna. Hey, Fortuna."

Ses Savannah'ya ait değildi. Gözlerimi kırpıttım ve birden Damon'a bakmaya başladım. Yatak odamdaydık, sabahın erken saatlerinin soluk ışığı içeriye doluyordu. Kalbim yavaşladı ve kendimi rahatlatmak için etrafıma bakınırken kulağıma bir uğultu geldi. *Tanrı'ya şükür*. Damon'a yeniden odaklandım ve sesin onun sesi olduğunu fark ettim. "Bir şey mi dedin?" diye sordum.

"Evet, seni uyandırdığım için üzgün olduğumu söyledim."

Başımı salladım ve kendimi hafifçe yukarı ittim. "Olma. Aslında sana teşekkür etmeliyim."

"Kötü rüya mı?"

Ona mizahsız bir gülümseme verdim. "Hiçbir fikrin yok."

Damon beni inceledi ve işte o zaman elindeki küçük kutuyu fark ettim. Noel temalı bir kâğıda sarılmıştı. Bakışlarımı takip etti ve boğazını temizledi. "Ah. Evet. Bu muhtemelen ikimiz için de oldukça utanç verici olacak ama Emma'ya sana şarkı söyleyeceğime söz verdim - kalan eşyalarını toplamak için Denver'a gitti. Partine yetişecek ama." "Hayır," diye , geri çekilerek. "Parti yok, şarkı söylemek yok. Git buradan. İkimiz de ona senin söyleyebiliriz. Ama o hediyeyi masanın üzerine bırakabilirsin."

komodin."

Kardeşim yatağın kenarına oturdu. Matthew'un kullandığı sakız kokulu şampuan gibi kokuyordu. "Özür dilerim. Babam verdiği sözleri tutma konusunda o kadar tuhaftı ki şimdi ben de tuhaflaştım."

Bunu görmezden gelerek yorganın altına daha da gömüldüm ve kulaklarımı kapatabilmek için yastığımı yanıma aldım. Yine de akortsuz şarkıları bana ulaşıyordu. İç çekerek dışarı çıktım. Bittiğinde hemen sordum, "Bana ne aldın?"

Damon kutuyu elimin yanına koydu. Küçük hediyeği parmaklarken bakışlarından kaçındım. Hediyeği onun önünde açmak istemiyordum; önceki gece beni tüketmişti. Mutluluk ya da minnettarlık numarası yapabileceğimi sanmıyordum.

İkimiz de rahatsız bir şekilde yer değiştirdik. Sessizliğe bir ses karıştı ve Damon'ın elindeki bebek telsizi yandı. Matthew'du, usulca mırıldanıyor, uyanık olduğunu tüm dünyaya duyuruyordu. Ağabeyimin yorgun yüzüne bir gülümseme yayıldı ve ayağa kalktı. "Kahvaltısına başlasam iyi olacak."

Kutuyu kaldırdım. "Hediye için teşekkürler... ve şarkı için."

"Evet. Her zaman... ama pek değil," diye ekledi, sesi yumuşak bir alaycılıkla doluydu. Ben de gülümsedim ama Emma'nın baskısı olmasa Damon'ın gelip gelmeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Onun gidişini izlerken kendime, önemli olanın düşünce olduğunu söyledim. Kağıdı sıyırdım ve ahşap bir kutu keşfettim. Girdaplar ve sahte elmaslarla süslenmişti. İçi ince kırmızı kadife ile kaplanmıştı. Kutuyu ters çevirdim ve üzerinde Target etiketi olan bir çıkartma buldum, fiyatı 4,99\$ olarak işaretlenmişti. Evet, önemli olan kesinlikle düşünceydi.

Damon'ın sesi koridorda yankılandı. Tekrar uyuyamayacağımı bildiğim için hediyesini komodinin üzerine koydum ve terden ıslanmış yatağımdan çıktım. Sırtıma kadar çıkan gömleğimi düzeltirken, çarşafı *tekrar* yıkamam gerektiğini fark ederek iç çektim.

Yatağı soymayı bitirdiğim sırada alarmım çaldı. Alarmı kapattım, yatak takımını kollarımın arasına aldım ve odadan çıktım.

Sonraki bir saat boyunca çamaşır yıkadım, dişlerimi fırçaladım, duş aldım ve giyindim. Saçlarımı havluyla kuruladım ve dağınık bir topuz yaptım. Mutfığa girdiğimde Damon tezgahın başında durmuş, bir muz küçücük parçalara ayırıyordu. Matthew mama sandalyesinden bana gülümsüyordu. Odanın karşısına geçtim ve ipeksi başını öptüm. Kahve makinesinin yanına gittiğimde Damon sordu: "Alarmın neden çalıyordu ki? Bea'nin sana doğum gününde randevu vermesinin imkânı yok."

"Adam'dan savunma dersleri alıyorum." Seyahat kupasına kahve doldurdum. Akıştan ince bir buhar sütunu yükseldi. Bir an sonra aroması beni karşıladı ve midem guruldadı.

Damon bir kap çileğe uzandı. "Babam sana bunları öğretmedi mi?"

"Evet. Sanırım bu beni güçlü hissettiriyor." Gözlerimi bardağa vidaladığım kapaktan ayırmadan ekledim: "Belki de bir

Elbette."

Ses tonum çok rahattı. Ama Damon'a dövüşmeyi öğretmek için zaman ayırsaydım hayatımız nasıl olurdu diye defalarca düşünmüştüm. Ailemiz öldüğünde o kadar küçüktü ki babamın buna şansı olmadı. Muhtemelen Jassin kadar güçlü bir periye karşı pek işe yaramazdı... ama ya yarasaydı? Ya o iki yılı hiç kaybetmemiş olsaydık?

Collith'le asla tanışamazdın, diye fısıldadı bir ses. Şaşırtıcı gerçek kaşlarımı çatmama neden oldu.

Kardeşim kestiği çileklerin dışında hiçbir şeyi fark etmemiş gibiydi. Ağzına bir parça attı ve omuz silkti. "Belki."

Kalıp onlarla kahvaltılık etmek istiyordum ama daha fazla antrenman yapmak istiyordum. Kâbus beni zayıflatmış, savunmasız hale getirmişti ve öyle olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. Damon'a "Daha sonra döneceğim," dedim.

"Eğer akşam yemeği için zamanında dönmezsen-" diye başladı.

"Yemeğe zamanında yetişeceğim, lanet olsun," diye araya girdim, ona ters ters bakarak. Sadece yarı şaka yapıyordum. Kardeşim aniden meyve parçalarını bir kaseye yerleştirmeye daldı. Bu an gençlik yıllarımızı o kadar anımsatıyordu ki neredeyse gülümseyerek mahvediyordum.

Bir elimde seyahat kupası, diğerinde muzla Matthew'un başına bir öpücük daha kondurdum ve mutfaktan çıktım. İkisini de girişteki bankın üzerine bıraktım, ceketimi kancadan indirdim ve omuz silktim. Anahtarlar cebimde şingirdadı. Ayaklarımı bir çift botun içine soktum, kahvaltımı tekrar elime aldım ve yeni güne adım attım.

Bir dakika sonra, minibüsü Cyrus'un araba yoluna yönlendirdim. Gökyüzü panik ya da itiraz olmadan güzel parçalar halinde dağıldı. Her ses uzak ya da boğuk, her ışık küçük ve soluktu. Sanki dünyadaki son insan benmişim gibi hissediyordum. Düşüncelere yer bırakmamak için radyonun sesini sonuna kadar açtım.

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki neredeyse telefonumun çaldığını duymayacaktım. Arayan kimliğine bakarak ekrana dokundum ve kulağıma götürdüm.

"Neredesin sen?" Lyari sordu.

"Sana da merhaba. Hey, Nuvian'dan benim için bir şey yapmasını ister misin?"

Herhangi bir kızgınlık sesi çıkarmadı ama yine telefonumdan geldiğini hissedebiliyordum. "Evet, ne oldu?"

Dört yol ağzında frene bastım ve diğer arabaları iki kez kontrol ettim. "Vahşi Av'ın neden burada olduğunu araştırmasını isteyin."

Aramızda bir duraklama daha oldu ama bu seferki oldukça kısaydı. Lyari hiçbir uyarıda bulunmadan Enochian dilinde bir dizi küfür savurdu. Bazılarını tanıdım, bazılarını tanımadım. Kulağıma biraz daha bağırdı ve aniden İngilizceye geçti. "Neredesin?" diye tekrar sordu peri.

Minibüsüm ilerledi. "Hayatta mı? Bu biraz kişisel bir soru ama dürüst olmak gerekirse benim hayatım tam bir karmaşa."

Lyari şu anda kesinlikle dışlerinin arasından konuşuyordu: "Fiziksel olarak. Fiziksel olarak neredesiniz Majesteleri?"

"Adam'a gidiyorum," dedim iç çekerek, onu caydırmanın mümkün olmayacağını biliyordum. Ben daha konuşmamı bitirmeden yolcu koltuğunda belirdi. Birden irkildim ve direksiyonu kırdım. "Ne *oluyor*, Lyari?"

"Vahşi Av'ın burada olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu, tepkimi görmezden gelerek.

Direksiyonu daha sıkı tuttum ve beşe kadar saydım. "Gwyn dün gece ziyarete geldi."

Perinin gözleri parladı. İlk kez gerçekten banyo yapmış ve iyi bir uyku çekmiş gibi görünüyordu. "Ve bana söylemenin uygun olacağını düşünmedin mi?"

"Sana şimdi söylüyorum, değil mi?" Karşı çıktım. Burun delikleri alevlendi ve onu ne kadar üzdüğümü görünce yumuşadım. "Tamam, özür dilerim. Haklısın. Dikkatim... dağınıktı."

Lyari arka koltuğa bakarak dramatik bir gösteri yaptı. "Peki kurt adam nerede? Bir muhafıza ihtiyacınız olursa benimle irtibata geçmeniz gerektiğini biliyorsunuz Majesteleri."

Cevap vermedim, çünkü bu genellikle daha sonra pişman olacağım bir şey söylediğim kısımdı. Tekrar ses düşmesine uzandım ve aramızdaki boşluğu Denver'dan bir sabah programıyla doldurdum. Lyari'nin kaydığını hissedebiliyordum. Yüzünü pencereye doğru çevirdi ve sonraki iki dakika boyunca radyo sunucularının şakalaşmalarının tadını çıkardım. Hâlâ yalnızmışım gibi davranmak neredeyse mümkündü.

Lyari'nin sesi bu illüzyonu bozdu. "Bu araç kötü kokuyor," diye ilan etti.

Oda spreyleri buraya kadarmış. Sinyal lambasını yaktım ve sessizliğin içinde tıkırdadı. "Evet, bir zamanlar kişisel hijyen gibi şeylere önem vermeyen goblinlere aitti."

Başka biri merak etmiş olabilirdi ama Lyari Paynore değil. Aklında, muhtemelen ilgili bilgileri almış ve konuşmamızın bittiğini düşünmüştü. Bu düşünce beni hafifçe gülümsetti. Bu

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti, ikimiz de radyo sunucularının ileri geri konuşmalarını dinledik. Ana caddeye ulaştığımızda, minibüsü manevra yaparak bir park yerine çektim.

"Ben yandaki kafede bekleyeceğim," dedi Lyari, dükkâna tiksintiyle bakarak. Perilerin vampirlerden hoşlanmadıkları iyi bilinirdi.

"Adam'ın kalbi kırılacak," dedim ona. Aslında Adam, Lyari'yi en son oraya gittiğinde yemeğe davet etmişti. Bana öyle bir baktı ki, eğer kraliçe olmasaydım şu anda kaba bir jest yapıyor olurdu. Tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim ve Lyari minibüsten indi. Kapıyı gereğinden fazla sert kapattı. Bir fırtına bulutu gibi kafeye yaklaşırken gülmemeye çalıştım. Yıllardır bu işi yapan birinin becerisiyle, kendisini bir insan kızı gibi gösteren bir büyü yaptı ve içeri girdi.

Sokağın karşısındaki bahçede bir çocuk eğilip kartopu yapmaya çalıştı ama yeterince yapışkan değildi. O yine de denemeye devam ederken dikiz aynasını düzelttim ve fazla rimelden kurtulmak için gözlerimin altındaki deriyi sildim. Bütün gece ayakta kalmış birine daha az benzediğimde, spor çantamı kaptım ve soğuğa adım attım.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, tanıdık makine yağı ve ter kokusu duyularımı doldurdu. Kapı sarsıcı bir sesle kapandı. Bu sefer neden bu kadar gürültülü olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. o zaman hoparlörlerden müzik çalmadığını fark ettim. İçgüdülerim Finn'in omurgasındaki tüyler gibi diken diken oldu. Adam'ın odasına doğru baktım, yere saçılmış cam kırıkları bulduğum ve arkadaşımın kana susamışlığıyla savaştığı geceyi hatırladım.

Ne yapacağıma karar veremedim Adam ofisten çıktı. Beni gördü ve dondu kaldı. "Kahretsin, Fortuna, özür dilerim. Sana mesaj atmayı unuttum," diye mırıldandı, bir eklemiyle yanağını ovuşturarak. Arkasında bir yağ lekesi bırakmıştı.

Onu görünce içime bir rahatlama geldi. *Bazı şeyleri hayal etmeye başlıyorsun Fortuna.* Adam'ın selamına alaycı bir şekilde gülümsedim. "Dur tahmin edeyim. Bugün antrenman yapamazsın."

Vampir cevap vermek için ağzını açtı ama aramızdaki boşluğa yeni bir ses süzüldü. "Lütfen benim yüzümden planlarınızı değiştirmeyin."

Düşündüğümde daha hızlı döndüm ve içgüdüsel olarak ceketimin cebindeki bıçağa uzandım. Bize doğru gelen kişiyi gördüğümde durakladım. Hayatımda gördüğüm en güzel siyah adamdı. Kirpikleri koyu ve kalındı, bu da tuhaf gözlerini daha da belirginleştiriyordu - mümkün olsaydı, altın rengi olduklarını söylerdim. Çenesi güçlüydü ama aşırı değildi.

Öyle ve dudakları tamamen dolgundu. Ayrıca her kadının uğruna cinayet işleyeceği elmacık kemiklerine sahipti.

"Fortuna, bu benim efendim," dedi Âdem. Sesi her zamanki gibiydi ama yine de içindeki bir şey ona bakmama neden oldu.

"Efendinin bir adı var mı?" İfadem boş bir maske gibi tutarak sordum.

Yabancı başını eğdi. Koyu renk gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Sizinle tanışmak bir ayrıcalık Fortuna Sworn. Ben Drakula."

Eğer insan olsaydı, Drakula'nın yaşının yirmili yaşların başında olduğunu tahmin ederdim.

Zihnimde binlerce soru havada uçan kâğıttan uçaklar gibi uçuşuyordu. Kendi ailem Drakula'nın bir şehir efsanesi olduğuna inanmıştı. Gotik edebiyatın malzemesi. Ama eğer gerçekse, hiç kimseye sormadığım soruların cevapları onda olabilirdi.

Her zaman yok olmanın eşiğinde olmayan Kâbuslar hakkında sorular. İstatistiksel olarak, Drakula kadar yaşlı bir vampir muhtemelen hayatı boyunca bazılarıyla karşılaşmıştır. Onlar hakkında bir şeyler öğrenmiştir.

"Dediğim gibi, beklenmedik ziyaretimin düzenli programınızı etkilemesine izin vermeyin. Lütfen devam edin," dedi Adam'a şimdi. Şaşırtıcı derecede melodik bir sesi vardı. Kıyafetine göz gezdirdim, yüzüne o kadar dalmışım ki başka bir şey göremediğimi fark ettim. Pahalı görünümlü deri ayakkabılar, kot pantolon ve şal yakalı bir kazak giymişti. Bir vampirin sahip olabileceği bir şey gibi yersiz görünen tek ayrıntı bastonuydu. Koyu renkli ahşaptan oyulmuştu ve kenarlarının rengi solmuştu. Başı gümüş ya da çelikten yapılmıştı ve bir kuşun kafatasını andırıyordu. Karga mı yoksa kuzgun mu olduğunu anlayamadım.

Adam bana döndüğünde yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama hareketlerinde bir tuhaflık vardı. Mekanikti. Sanki bir kuklaydı ve birisi onun iplerini yukarıdan kontrol ediyordu. Birdenbire arkamı dönüp gitmekten başka bir şey istemedim. Ama arkadaşım çoktan minderlere doğru ilerliyordu ve ben bir vampir ile efendisi arasındaki ilişki hakkında yeterince bilgi sahibi değildim. Belki de işin içinde vampir politikaları vardı. Adam için işleri zorlaştırmak istemedim.

Minderin üzerine çıktım ve onunla yüzleştım. Müziğin olmaması hâlâ sinir bozucuydu.

Vampir son geldiğimde kaldığımız yerden devam etti. "İyi bir kafa vuruşu saldırganı gülle gibi gelecektir," dedi aniden. Soğuk sesi odada yankılandı. "Her zaman, her zaman çenenizi içeri soktuğunuzdan emin olun. Bu şekilde ona başınızın tepesiyle vurmuş olursunuz. Aksi takdirde alnınızı kullanmış olursunuz ve bu da sizi bayıltır ki muhtemelen istediğiniz bu değildir."

Adam konuşurken bana yol göstermesine izin verdim ama hareketlerinde bir gerginlik vardı. Beni burada istemediği belliydi. Lanet olsun, ben de burada olmak istemiyordum. Drakula bizi dikkatle izliyordu, başka türlü davranmak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Gösterdim. "Bunun gibi mi?"

Bunun üzerine başını salladı. "Güzel. Ellerini saldırganın boynunun arkasında birleştir. Kollarınızın bükülü olduğundan emin olun. Başınızın üst kısmıyla ilerlerken saldırganın yüzünü içeri çekerken sert ve hızlı bir şekilde sarsın."

Bana gösterdi ve devam ettik. Ne onun kuru yorumları ne de benim dostça hakaretlerim vardı. Saat dolduğunda -ikimiz de saate doğru kaçamak bakışlar atıyorduk- rahatlamış bir ses çıkararak minderden indim ve çantama doğru ilerledim. "Gitsem iyi olacak. Eminim bunca yolu kendini savunma dersi görmek için gelmedin, Drakula."

"Aslında yeni Unseelie Kraliçesi'ni görmeye geldim," dedi vampir. Adam'ın yanından geçerken o sinir bozucu gözlerini bana dikti. Hiçbir uyarıda bulunmadan bastonunun başını çenemin altına sıkıştırdı ve başımı geriye yatırdı. Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı, ama değişken içgüdülerimi kontrol altında tuttum. "Doğüstü dünya yeni bir güçlü oyuncu olduğunda her zaman bunu fark eder."

"Ben bir güç oyuncusu değilim," dedim otomatik olarak ve çekildim.

Ne kadar genç görünürse görünsün, bu vampir sanki uzun zamandır dünyada yürüyen bir gibi davranıyordu. Bana göz kırptı, ani ve hızlı, neredeyse bir böcek gibi. "Sen değil misin? Saraydaki köleleri serbest bırakmadın mı?"

Eğer beni kandırmaya çalışıyorsa, nasıl olduğunu anlayamıyordum. "Evet," dedim yavaşça.

"Bir taç elde edebilmek için üç ölümcül sınavdan geçmediniz mi?"

"Evet."

"İşte buradasın o zaman."

"Bunca yolu sadece benimle tanışmak için gelmedin," diye ısrar ettim, hâlâ onun bakış açısından oyun tahtasını görmeye çalışıyordum. Önce Gwyn, şimdi de Drakula. Başka bir şeyler , kaçırdığım bir şeyler vardı ve de tam olarak gerçeği söylemiyordu.

Drakula, kafamda uyarı zillerinin çalmasına neden olan hafif bir gülümsemeyle sözlerimi onayladı. "Çok iyi, genç adam. Haklısın, tek sebep bu değil, hayır."

Tamam. Diplomatik olmak vardı, bir de paspas olmak vardı. Drakula'nın gözlerinin içine baktım ve içinde yaşayan canavarı görmesine izin verdim. "Bana 'Fortuna' ya da 'Majesteleri' diyebilirsin. Bir daha 'genç' dersen zindanlarıma tek gidişlik bilet alırsın," dedim ona açıkça.

Bakışlarında eğlence parlıyordu. "Çok genç. Çok kibirli. O yenilmezlik hissini özlüyorum."

"Gitmen gereken bir yer yok mu Fortuna?" Adam aniden sordu. İkimiz de ona baktık. Ses tonu her zamanki gibi mesafeliydi ama gözlerinde farklı bir şey vardı. Karanlığın derinliklerinde. Bir uyarı. *Git buradan.*

Hayatımda bir kez olsun, bana söyleneni yaptım. Uzaklaşırken omzumun üzerinden konuştum. "Evet. Yani, evet. Emma büyük bir doğum günü yemeği hazırlıyor.

-Tanrım, doğum günüm olduğunu kimseye söyleme. Muhtemelen yardıma ihtiyacı var. Ders için minnettarım, Adam. Sonra görüşürüz."

Neyse ki gevezeliğim kapı kolunun gürültülü sesiyle kesildi. Dışarı çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. *Klik* sesini duyduğum anda kalp atışlarım yavaşlamaya başladı.

Gökyüzü şimdi açık ve sakindi. Her yer taze bir kar tabakasıyla kaplıydı. Sokağın karşısındaki çocuk kartopundan vazgeçmişti, ön merdivenlerden yukarı çıkan ayak izlerine bakılırsa. Alışkanlık gereği sokağa park ettiğim arabama doğru yürümeye başladım. Hava bol tişörtümü çekiştiriyordu.

Yolun yarısında duyularım karıncalandı ve artık yalnız olmadığımı anladım. Bunu doğrularcasına, bir an sonra Laurie'nin kokusu süzülerek yanımdan geçti. Bana hep ilkbaharı hatırlatırdı. "Son zamanlarda ortalıkta yoktun" derken ona bakmadım.

Kahve dükkânının kapısı açıldı. Lyari dışarı çıktı, uzun saçlarının bir tutamı esintiyle havalanmıştı. Bizi hemen fark etti ama ifadelerimizdeki bir şey duraksamasına neden oldu. "Ben araçta olacağım," diye açıkladı. Sonra elledi.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim. *İşi garipleştirdiğin için teşekkürler Lyari.* Genelde Laurie sessizliği bir espri ya da hadi ama ile doldururdu. Ama Seelie Kralı benimle birlikte yürüdü, giydiği yün paltonun altında bile vücudu kıvrak ve güzeldi. Elbette şapka ya da eldiven takmıyordu, çünkü fae'ler soğuktan pek rahatsız olmazlardı. Gümüş kafası solgun güneş ışığında parlıyordu.

Etrafı karla ve nefeslerimizle çevriliyken, her zamankinden daha uhrevi görünüyordu.

"Mahkememde huzursuzluk var," dedi Laurie ve beni şaşırttı. Benim yaptığım yoruma cevap verdiğini anlamam bir anımı aldı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. Bu ani bir tepkiydi, bana güvenen herkese soracağım bir soruydu.

Laurie'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. O kadar kısaydı ki tanımlayacak zamanım olmadı. "Şu anda olmaz ama teklifin için minnettarım," dedi. Ses tonu normaldi ve hayal görüp görmediğimi merak ettim.

O sırada minibüse ulaşmıştık. Gülümsedim ve anahtarları bulmak için çantamı karıştırdım. Lyari yolcu koltuğundaydı ama muhtemelen kapıları benim için açmayacaktı. Böyle kindar biriydi. "Tabii ki. Arkadaşlar bunun içindir," dedim, hâlâ araştırıyordum.

Yorgundum, ağzımdan çıkmadan önce kelimeler hakkında neredeyse hiç düşünmüyordum, ama onlarla ilgili bir şey Laurie'nin ifadesini yoğunlaştırdı. Anahtarları bulduğum anda o da bana yaklaştı. KİLİT AÇMA düğmesine bastım ve veda etmeyi düşünerek ona baktım, Seelie Kralı parmaklarını sol gözümün altındaki gri lekeye dokundurdu. Dokunuşu sıcak ve tüy kadar hafifti. "Uyumuyordun, değil mi?"

"Ben hiç yapmam," diye yorumladım, rahat bir adım geri çekilerek. Sırtım minibüse çarptı ve Lyari bir çığlık attı. *Bunun* için ona daha sonra kesinlikle bok atacaktım.

Muhafızı tamamen görmezden gelen Laurie kaşlarını çatarak bana baktı. "Arkadaş *olduğumuza* göre, iyiliğinin karşılığını vermeliyim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Tereddüt ettim. Uykusuz gecemde ondan istemeyi düşündüğüm bir şey *vardı*. *Teklif ettiğine göre...*

"Bir keresinde bir cadı tanıdığınızdan bahsetmiştiniz," diye cüret ettim. Bunu söylerken bile ödenecek bir bedel olacağının farkındaydım. Belki yarın değil, belki gelecek hafta değil, ama olacaktı. Eğer Lyari beni dinliyorsa -ki kimi kandırıyordum, kesinlikle dinliyordu- eve dönerken bir ders daha alacaktım.

Laurie'nin gözleri ilgiyle parlıyordu. "Soyumdan gelen birkaç kişi var, evet."
İçimi bir endişe kapladı ve anahtarları sıkıca kavradım. "Birini evimden uzak tutmak için bir büyü biliyor olabilir mi?"

Ağzını açmadan önce tam olarak ne soracağını biliyordum.
Laurie bunu yapamayacak kadar meraklıydı. "Neler oluyor Fortuna?"

"Vahşi Av uğradı," dedim midemde alevlenen korku korundan rahatsız olarak. Gwyn, Beetlejuice ya da Voldemort gibi değildi; ondan bahsetmek onu ortaya çıkarmazdı.

Laurie hareketsiz kalmıştı. Lyari gibi o da ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama duruşunda doğaüstü bir şeyler vardı. Nefes alıp verirken göğsünün hafif hareketleri bile durmuştu. Bu onun işaretiydi, fark ettim. Bu bilgiyi, eğer ihtiyaç duyarsam kendi avantajıma kullanabileceğim tüm bilgileri sakladığım bir yere kaldırdım.

"Bu çok kötü," diye mırıldandı peri, sokağın karşısındaki bir şeye bakarak. Bir an sonra gözleri tekrar bana sabitlendi. "Bu çok kötü."

"Bunu zaten söylemiştin," diye mırıldandım, tepkisinin beni ne kadar sinirlendirdiğini kabul etmek istemiyordum.

Laurie diğer tarafımda duracak şekilde hareket etti, sırtı minibüse dönüktü. Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Tekrar etmeye değer görünüyordu."

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Cevabı yavaş yavaş geliyordu. Zihninin çalıştığını, o keskin dişlilerin dönüp durduğunu duyar gibiydim. Laurie sonunda, "Sayısız tarih kitabında ve çocuk masalında adı geçiyor," dedi. "Hepsi doğru. Savaşdaki hünerinin eşi benzeri yoktur. O öldürülemez. Bir de Mahkemeler'le olan o iğrenç iş var - Gwyn üzerinde bir koz buldular ve bunu onun kanlı saldırılarını durdurmak için kullandılar. Ona şantaj yapılmasına karşı oy kullandım ama ne yazık ki o zamanlar kral değildim. Benim katkımın pek bir önemi yoktu."

"Ne kozu? Neden karşı oy kullandınız?"

Bunun üzerine Laurie bana baktı ve soluk kaşlarını kaldırdı. "Çünkü büyüler bozulmak içindir kraliçem ve kaçınılmaz olarak serbest kaldığında ilk kimi avlayacak?"

Bunun hakkında düşünmeme gerek yoktu. "bağlayanların peşinden giderdi," dedim hemen.

"Kesinlikle ve ben hayatta olmayı *seviyorum*. Hâlâ tahrip edilecek çok fazla güzel insan var." Laurie gözlerini ufka dikti ve ışık

gözleri daha mavi. "Buraya avlanmaya gelmiş olamaz; çoktan gitmiş olurdu."

"Drakula şehre geldi," diye ekledim sahte bir neşeyle. "Bir hoş geldin partisi vermeliyiz."

Laurie'nin sözlerime göz kırptığını gördüm. Yüzü tekrar bana döndü. "Drakula mı dedin?"

"Evet, neden?"

Peri kralı cevap vermek için ağzını açtı ama yanımızda bir araba durdu ve ikimiz de ona doğru baktık. Yan tarafında GRAND COUNTY SHERIFF yazısını gördüğümde midem anında bulandı. Bir an sonra Ian camını indirdi ve bana iki parmakla selam verdi. Gülümsüyordu ama gözleri tam olarak buna uymuyordu. Araba uzaklaşırken tek kelime etmedi ve bu da mide bulantımı daha da artırdı.

Laurie gözlerimi kısarak tepkimi izledi. "senin için kim?" diye sordu.

"Sadece başka bir pislik. Endişelenme." Sesim biraz bozuk çıkmıştı. Kapının koluna uzandım ama Laurie hâlâ kapıya yaslanmıştı. Spor çantasının askısını sert parmaklarımla düzelttim. "Sakıncası var mı?"

Laurie başını eğdi ve bana daha yakından baktı. "Sana ne oldu, fişek? Nerede o güzel kıvılcım?"

Bir kez daha tereddüt ettim. Yalanlar ağzımda, dilimin üzerinde ekşi bir tat yaratarak bekliyordu. Garip bir şekilde kendimi Laurie'ye gerçeği söylemeyi düşünürken yakaladım. Ama Lyari minibüsteydi ve halka açık bir caddedeydik. Böyle özel bir konuşma için pek de ideal koşullar değildi. İçimi çektim ve periyi minibüsten aşağı ittim. "Tüm kapanış vardiyaları ve uykusuz gecelerden sonra o 'kıvılcım' söndü. Kimse market alışverişini nasıl yapacağımızı, Cyrus'un kirasını nasıl ödeyeceğimizi ya da Matthew'a her çocuğun sahip olması gereken oyuncakları nasıl alacağımızı düşünmüyor. Bu arada, bunları hiç duydunuz mu? Faturalar?"

Demek istediğimi vurgulamak için barı işaret ettim. Laurie, Bea's'a baktı ve yüz ifadesi tiksintiyle çarpıldı. "Paraya ihtiyacın varsa canım, tek yapman gereken istemek."

"Bu değil... biliyor musun? Boş ." Sürücü koltuğuna geçtim ve kapıyı kapattım. Anahtarı kontağa sokup çevirerek aküyü çalıştırdığımda Laurie orada öylece durdu. Ondan yaptığım ricayı hatırlayarak camı indirdim. "Büyü hakkında-"

"Eğer senin için buradaysa, bir büyü Gwyn'i durduramaz. Hiçbir şey durduramaz." Bariz bir reddedişle geçip gitti. Sonraki sözleri Lyari içindi.

"Gwyn'in Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi'ne zarar verme niyetinde olması pek olası değil ama Fortuna'yı yalnız bırakma. Asla. Anladın mı?"

Sağ Elim başını salladı. "Anlıyorum Kral Laurelis."

"Eğer onun benim için burada olduğunu düşünmüyorsan, neden korkunun kokusunu alıyorum?" Emniyet kemerimi kendime doğru çekerek açıkça sordum. Anahtarı çevirdim ve motor dönmeden önce bana homurdandı.

"Çünkü o yaşlı, kurnaz ve ne yapacağı belli olmayan biri." Laurie pencerenin kenarını kavradı ve o kadar yaklaştı ki bana Denver'daki o barda birlikte dans ettiğimiz geceyi hatırlattı. Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. Bakışları bu hareketi takip etti, sonra tekrar ağzıma kaydı. "Ve ben... senin arkadaşlığını kaybettiğim için pişman olurdum."

Artık bir yanıt vermeye kalkışmamam gerektiğini biliyordum ve Laurie tam zamanında ortadan kaybolma eylemlerinden birini gerçekleştirdi. Orada oturmuş, içimden geçen duyguları tanımlamaya çalışıyordum. Bir yaprak sıçrayarak geçti. Dalgınca kaşlarımı çattım, hâlâ Seelie Kralı'nın ciddi gözlerini hayal ediyordum.

Lyari adımı her zamankinden daha yüksek sesle söyledi. Gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm ve o da sinirli bir bakışla bana baktı. "Beş dakikadır bu pis kokunun içinde oturuyorum," diye tersledi.

Gözlerimi devirdim ve vites değiştirdim. Ben trafiği kontrol ederken, Lyari radyoyla oynamaya başladı. Bakışlarındaki hayranlığı gizleyemiyordu. Arabayı ana caddeye çektim ve hoparlörlerden gelen farklı istasyonları dinledim.

Gerçekten duymamıştım bile - düşüncelerim Gwyn'e geri dönmüştü. Eve dönüş yolculuğum boyunca kaşlarımı çatarak ufuk çizgisine baktım, dörtnala koşan atların silüetlerini görüp görmeyeceğimi merak ediyordum.

CKAPTERE)GKT

Hsu üzerime çarptı.

Buhar o kadar yoğundu ki görmek zordu. Suyun çok sıcak olduğunu biliyordum -derim kızarıyordu- ama kapattım.

Gözlerimi açtım ve içine doğru eğildim. Duşta ne kadar uzun süre kalırsam, yaklaşan kutlamayı o kadar uzun süre erteleyebilirdim.

Yine de göz kapaklarımın karanlığında, kaçındığım diğer her şeyi gördüm. Oliver, Ian O'Connell, Gwyn, Drakula. Yüzleri atlıkarıncadaki atlar gibi etrafımda dönüyordu.

Gözlerimi açtım ve duşun plastik duvarına baktım, yakınlarda bir kurt adam olma ihtimaline karşı ses çıkarmamaya çalışıyordum. Saçlarımı yıkamayı bitirdim ve her nefes alışımında sıkılıp gevşeyen içimdeki düğümleri görmezden geldim. Sabunlu su gidere akarken vanayı çevirdim. Havada buharın yerini alan bir durgunluk vardı.

Duştan çıktığım anda Emma'nın mutfakta, ısrarla istediği doğum günü yemeği üzerinde çalıştığını duyabiliyordum. Bilincim daha fazla saklanmama izin vermiyordu. İç çekerek banyodan çıktım ve odama yöneldim. Akşam ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Temiz kokulu saçlarımdan hâlâ su damlıyordu. Elimden geldiğince kuruladım, sonra seçeneklerimi görmek için dolabın kapağını açtım.

Dışarıdaki soğuğa ve evin içindeki havayı saran serinliğe rağmen, askılardan birinden bir elbise çıkardım. Belki de Unseelie Sarayı'nda geçirdiğim zaman maskelere ve kostümlere bir tür bağımlılık yaratmıştı. Ama bu seferki o kadar özenli değildi; kilise ayinlerinde ve cenazelerde giydiğim siyah, uzun kollu bir elbiseydi. Başımdan geçirdim ve kumaş omuzlarıma yerleştğinde, çok fazla olduğunu hemen anladım.

Büyük. Ne kadar kötü göründüğümü görmek için aynadaki yansımamı kontrol ettim. *Lanet olsun*. Emma'nın odaya her girdiğimde beni zorla beslemesine şaşmamalı.

Koridorun sonunda Matthew'un ağladığını duyabiliyordum. Son iki gündür soğuk algınlığıyla mücadele ediyordu ve Damon da kulak enfeksiyonu geçirdiğinden endişeleniyordu. Yeğenimin acı dolu iniltilerini dinlerken, bitmek bilmeyen sorumluluklar listeme sağlık sigortası yaptırmayı da ekledim. Bea's'daki variyalarımız ve Unseelie Kraliçesi olarak aldığım maaşla Damon ve ben bu işi yürütebilirdik.

Ondan istesek Emma'nın tereddüt etmeden bize borç vereceğini biliyordum. Ama bizi sevdiği için zaten büyük bir bedel ödemişti. Ondan başka bir şey alamazdım.

Birden mutfaktan bir gürültü geldi. Küfredip aynaya sırtımı , sonra aceleyle mutfığa doğru koştum. Emma yerden bir tencere alıyor, hiçbir şey olmamış gibi şarkı söylüyordu. Masanın üzerinde duran iPad'den hip hop müziği çalıyordu. "İyi misin?" diye sordum. Nefes nefese sordum.

"Neden olmayayım ki?" Emma tencereyi tekrar ocağa koyarak sordu. Hiçbir uyarı olmadan twerk yapmaya başladı.

Bir çığlık attım ve geriye sıçradım, ardından kahkahamı bastırmak için dudağımı ısırdım. iPad'e uzandım ve sesi yükselttim. "*Kahretsin*, Ems! Çalış kızım."

Yaşlı kadın daha da eğildiğinde eli bir spatulanın sapına değdi ve alet yere düştü. Fayansların üzerine yağ sıçradı. Emma küfrederek onu almak için hamle yaptı ama ben ondan önce davrandım.

"*Lütfen* sana yardım etmeme izin verir misin?" Spatulayı lavaboya koyarak talep ettim. Bu, dikkatimi bir kase dolusu artık kek hamuruna çekti.

"Hayır, telafi etmem gereken en az on altı doğum günüm var," dedi Emma elimi tokatlayarak. Suratımı astım ve müziğin sesini tekrar kısmağa gittim. "Bu arada yemek neredeyse hazır. Lütfen masanın başına oturun. Bu gece yemek odasını kullanacağız."

Yemek odası aslında aynı zamanda oturma odasıydı. Mekânın sol tarafında kanepe, sehpa ve eğlence merkezi yer alıyordu. Sağ tarafta, resim penceresinin uzunluğu boyunca uzanan uzun bir masa vardı. Girişten geniş, kemerli bir kapıya sahip bir duvarla ayrılıyordu. Burayı hiç kullanmamıştık ve şimdi kullanıyor olmamız endişemi daha da artırıyordu.

Emma hâlâ bir yanıt bekliyordu. Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Patron sensin. Hey, başlamadan önce bir dakikalığına dışarı çıkmamın sakıncası var mı? Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Elbette tatlım. Her şey yolunda mı?"

Ona yalan söylemek istemedim -tamam, , *her şey yolunda*- bu yüzden bir sormasına fırsat vermeden sesimi çıkarmadım ve mutfaktan çıktım. Girişte ayaklarımı bir çift kürklü terliğin içine sokacak kadar durakladım ve sonra kapıyı çekerek açtım ve verandaya adım attım. Parmaklığa doğru yürüdüm ve dirseklerimi parmaklığa dayadım. Manzaraya baktığımda göğsümdeki gerginlik hafifledi. Sadece kışın olan türden bir sessizlikti, her şey uyuyor ve rüya görüyordu. Gölgeler yayılıyordu

Batan güneşten uzaklaşarak geceyi peşlerinden sürüklüyorlar.

Bir araba garaj yoluna girdiğinde onu hemen gördüm çünkü zaten ufka doğru bakıyordum. Aracı tanıımıyordum ve Granby gibi bir kasabada bu yabancı olduğu anlamına geliyordu. İçgüdüsel temkinliliğim devreye girdi.

Ön camdan yüzlerini gördüğümde, midem bir karnaval arabası gibi düştü. *Hayatta olmaz.*

Motor durdu ve farlar karardı. Bunun bir rüya olmadığından emin olan Dave dışarı çıktı ve kapıyı çarptı.

Altı yıl önce onlardan ayrıldığım günkü gibi görünüyordu. Kahverengi saçları daha seyrekti belki ama hâlâ bıyığı vardı ve ekose gömleğinin üzerine kabarık bir yelek giymişti. Dave beni verandada görünce, "Tanrı aşkına, üzerine bir palto giy, evlat," diye azarladı.

Maureen yolcu tarafından indi, kısa bacakları koltukla yer arasındaki mesafeyi kapatmak için mücadele ediyordu. Üvey annem - daha doğrusu teknik olarak evlat edinen annem - her yerel okulun okul aile birliği yönetim kurulunda olması gereken biri gibi görünüyordu. Artık kırlaşmış olan kahverengi saçları, onu tanıdığımdan beri pixie kesimliydі. Seksenli yıllar geride kalmış olmasına rağmen her zaman düğmeli gömlekler ve beyaz badanalı kot pantolonlar giyerdi. Dudakları inceydi ve burnu yüzüne göre biraz büyüktü. Ama onu her gördüğümde en çok dikkatimi çeken gri gözleriydi. Nezaketle parlıyorlardı. Çocukken bile bunu görmüştüm. Muhtemelen kaçmamamın nedeni de buydu.

Onu görünce göğsümde bir şeyler sıkıştı ve bir anda yaşadığımız her tartışmayı yeniden yaşamaya başladım.

Neyse ki bunların hiçbirisi üzerinde duracak zaman yoktu - Maureen geçitten aşağı iniyordu. *Bana dokunma*, diye düşündüm, sözcüklere güç katmaya çalışarak. Ama işe yaramadı çünkü çoktan aramızdaki mesafeyi kapatmış, narin kollarıyla bana doğru uzanmıştı. Kolları etrafımı sardığında, fobileri teninden benimkilere sızdı.

Tadı tanıdıktı; nane, pas ve bir zarfın mührünü yaladığınız tutkalın karışımıydı. Üvey annem yükseklikten, farelerden ve kandan çok korkardı. Unseelie Kraliçesi olduğumdan beri onu görmemiştım, bu da damarlarımda dolaşan sihirle ona hiç dokunmadığım anlamına geliyordu. Aramızda bir duvar olduğunu hayal etmeye çalıştım. Onun zihnine girmeyi reddettim.

Ama güç acıkmıştı. Bu küçük korkularla tatmin olmuyordu ve kendi arzularımın pek bir önemi yoktu. Göz açıp kapayınca kadar Maureen'in zihnindeydim.

Yapısında özellikle benzersiz bir şey yoktu. Korkularını bulmak kolaydı, tıpkı bir dolabın arkasına itilmiş ve unutulmuş bir kutu hatıra gibi. Neler olduğunu fark ettiğimde kendimi Maureen'in elinden kurtarmaya başladım. Açılmadan önce aramıza mesafe koymak için. Ama sanki o tozlu kutu keşfedilmek istiyordu - kapak açıldı ve karanlık beni çağırırdı.

İçinde bir hikaye buldum.

Bir kızın hikayesiydi. Okulda hiçbir günü kaçırmayan ve her ödevini zamanında teslim eden yalnız bir kızın. Her notunu ve mükemmel sınavını, fabrikadan eve her zaman bir önceki günden daha yorgun gelen babasına gösteriyordu. Maureen beklerken ona hiç bakmadı, hayır, onun onayını *özlerken*.

Aldığı tek şey belli belirsiz bir homurtu ya da sınıf arkadaşlarının ailelerinden aldığı övgülere pek benzemeyen mırıltılı bir sözdü.

Kız arkadaş edinme konusunda pek yetenekli değildi. Kimseye yaklaşamayacak kadar utangaçtı ve yırtık pırtık kıyafetlerini farklı birinin işareti olarak görüyorlardı. Ait olmayan birinin.

Yıllar geçti ve bazen kızı yalnız hayatından bir çıkış yolu aramaktan alıkoyan tek şey üniversite düşüncesiydi. Orada insanların daha nazik olduğunu ve daha çabuk kabul ettiklerini duymuştu. Bu umut, kim olduğunun temel taşı, diğer her şeyi üzerine inşa ettiği temel haline geldi ve harç korkuydu. Her zaman önemsiz ya da görünmez hissedeceği korkusu.

David Wright'la tanıştığında, bu düşünceler bir kutuya girdi ve sadece nadir durumlarda oradan çıkarıldı.

Tüm bunlar zihnimde bir orman yangını gibi parladı. İki ya da üç saniye sonra Maureen mahremiyetinin ihlal edildiğinden tamamen habersiz bir şekilde geri çekildi. Toparlanmak için zaman yoktu, çünkü Dave çoktan kendi kucaklaşması için eğilmişti. Karanfil ve kahvenin tadı şimdi dilimi kaplamıştı. Konuştuklarını biliyordum ve muhtemelen cevap vermeliydim ama gücüm Dave'in anılarını ele geçiriyordu.

daha karmaşık bir adamdı. Tanıştığımız andan itibaren bana sadece nezaketle davranmıştı. Babalık rolüne soyunmaya ya da benimle gerçek anlamda vakit geçirmeye kalkışmamıştı ama her sabah beni selamlıyor, yemek masasında halimi hatırlıyor ve yatmadan önce birbirimizi her gördüğümüzde bana iyi geceler diliyordu. Jimnastik derslerimin, kıyafetlerimin ve yemeğimin parasını tek bir şikayet kelimesi etmeden ödedi. Ama içten içe hep bizi sadece Maureen istediği için evlat edindiğini düşündüm.

Şimdi onu ne kadar yanlış anladığımı biliyordum.

Dave genellikle insanların derilerinin altında bulduğum şeylerden korkmuyordu - örümcekler, palyaçolar, yükseklikler yoktu - ve benim doymak bilmeyen gücüm daha fazlasına ulaştığında, korkuyu bir açık büfe gibi tükettiğinde, onun ölüm, acı ya da kayıp hakkında endişelenmediğini öğrendim.

Dave'in korktuğu şey kendi anılarıydı.

Onu takip ediyor ve kötü ruhlar gibi ona eziyet ediyorlardı. En küçük şeyler bile onları içeri alıyordu, ekmek kızartma makinesinden fırlayan ekmek gibi- Dave'in zihni bu sesi bir silah sesi olarak yorumladı ve aniden oraya geri döndü, dumanın içinde koşuyordu, botları çamurda vıcık vıcıktı.

O anda Dave dikkatini dağıtmaz, zihnini bu anıdan yeterince çabuk kurtarmazsa, en iyi arkadaşının kolunun kopuşunu izlediğini hatırlayacaktı. Owen'daki boşluktan akan kanı durdurmaya çalışan kendi kırmızıya bulanmış ellerini milyonuncu kez görecekti.

Ve o da içti.

Dave hayatı boyunca alkolün verdiği sersemlikle hareket etti. Gerektiğinde gülümsüyor, fazla çaba sarf etmeden sohbet edebiliyor ve yörüngesini paylaşan insanları önemseyebiliyordu. Maureen, çocuklar ve kardeşi gibi. Ama içki her şeyi çok uzakta hissettiriyordu.

Dave de geri çekilirken, nasıl sızlandığımı fark etmemiş gibi görünüyordu.

Muhtemelen sıkıntımı hisseden Finn çevresel görüşümde belirdi ve mızımızlandı. Başka bir ava çıkmış olmalıydı. Maureen'in kaşları onun büyüklüğünü anlayınca kalktı. "Köpek mi aldın? *Cinsi* ne?" diye sordu sesinde bir parça endişeyle.

"Bu çok büyük!" Dave haykırdı. Elini, avuç içi aşağı bakacak şekilde Finn'e uzattı, Finn de ona etkilenmemiş bir şekilde baktı.

Hâlâ uyanık olduğuma ikna olmamıştım. Zihnim onların sözlerini anlamakta yavaştı. "Hayır. Şey, evet. Sayılır. Siz burada ne yapıyorsunuz? Nerede olduğumu nasıl bildiniz?"

"Damon bizi davet etti," dedi Maureen.

Sanki diğer tarafta durmuş, işaretini bekliyormuş gibi ön kapı açıldı. Finn fırsatını buldu ve hızla içeri girdi. Aynı anda Damon da Matthew kalçasına tünemiş halde verandaya çıktı. Kardeşimin yüzüne yayılan gülümseme gerçektir.

Collith'in ölümünden beri Damon bana karşı daha nazikti. Onu evlat edinen ailemize gülümserken izlediğimde, bunun sadece bir gülümseme olduğunu fark ettim. Nezaket. Canavar sevgilisini öldürmeden önce bana gösterdiği sıcaklık değildi.

"Kim bu?" Maureen Matthew'a bakarak sordu. Sesindeki heyecandan zaten bildiği anlaşıyordu.

Damon merdivenlerden aşağı dikkatle yürüdü. Çocuğu diğer kalçasına doğru kaydırdı. Matthew'un karmakarışık saçları ve uykudan yeni uyanmış birinin uykulu gözleri vardı. Damon tanıştırma faslına henüz başlamıştı ki, başka bir araç garaj yolundan gümbürdeyerek çıktı. Bu kez kamyoneti hemen tanıdım.

-Bea ve Gretchen'a aitti. Tanrım, Emma bu gece kaç kişiyi davet etmişti?

"Bu benim oğlum Matthew," dediğini duydum Damon'ın. Başımı çevirdim ve onların habere verdikleri tepkiyi yakaladım. Dave çoktan sırtımaya başlamıştı ve Maureen'in ellerinden biri kalkarak ağzını kapattı. Diğer eliyle Matthew'un çukurlu koluna dokunmak için uzandığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

Diğer araba park ederken Maureen ve Dave yeni torunlarına yaltaklandılar. Sonunda patronum ve ortağıyla yürüyüş yolunda buluşmak üzere merdivenlerden indim.

"Neden bana bakıyorsun?" Bea yaklaşarak sordu. Kaçınılmaz kucaklaşma için kendimi hazırladım. Yüz ifademde bir şey fark etmiş olmalı ki, "Doğum günü hediyen olarak Gretchen ve ben sana sarılmaya çalışmayacağız," diye ekledi.

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. "Açıkçası seni en son ne zaman barın dışında gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Doğanın içinde pek doğal görünmüyorsun."

Bea'nın kaşlarının arasında bir çizgi derinleşirken Gretchen güldü. "Sanırım alındım," dedi.

Birkaç saniye sonra onları hâlâ Matthew'un yanından ayrılmamış olan Dave ve Maureen ile tanıştırdım. Güneş alçalmaya devam ediyordu ama biz kibarca sohbet etmek için çimenlikte oyalanıyorduk. Neyse ki Emma kapıda belirdi ve yemeğin hazır olduğunu söyledi. Küçük partimiz içeriye yöneldi, hava sıcak ve aydınlıktı ve marinara sosu gibi kokuyordu.

Beni başka bir tanışma turundan kurtaran Emma hemen isimleri öğrenmeye ve el sıkışmaya başladı. Finn şöminenin önünde uzanmış, başını patilerine dayamıştı. Cyrus'u görmeyi umarak odanın geri kalanını aradım.

"Vay anasını," diye haykırdı Bea, dönerken Finn'i fark etti. "Regina kasabada büyük bir köpekle dolaştığından bahsetmişti ama... bu *büyük* bir köpek."

"Evet. İçinde biraz kurt olabilir," dedim gayri ihtiyari, masaya doğru ilerleyerek. Damon şüpheli bir şekilde kahkahaya benzeyen bir öksürük sesi çıkardı.

Collith içeri girdiğinde oturdum.

Kahretsin. O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyenin ayakları gıcırdadı. Onu aileme nasıl açıklayacağımı hiç düşünmemiştim. Granby dedikodu değirmeni sağ olsun, Collith kendisine kocam dediğinde herkes bunu duymuştu. Bu da Bea ve Gretchen'in bildiği kadarıyla hâlâ evli olduğumuz anlamına geliyordu. Neresinden bakarsam bakayım, Maureen ve Dave evlendiğimi ve onlara söylemediğimi öğreneceklerdi.

Mutlu yıllar bana.

Kafamdaki alçak uğultu keskinleşerek seslere dönüştü ve bunun Collith'in sesi olduğunu fark ettim. Ben panikten dilsizleşmiş bir halde orada dikilirken, anlaşılan kendini tanıtmıştı. Şimdi Dave'in elini sıkıyor, yaşlı adamın söylediği bir şeye başını sallıyordu. Haftalardır ilk kez görünüşü için çaba sarf etmişti; yüzü tıraşlıydı ve beyaz bir elbise gömleği giymişti. Kolları ön kollarına kadar kıvrılmış, güçlü tendonları ortaya çıkmıştı. Koyu renk kot pantolonu yeni görünüyordu. Maureen ikimizin arasına baktı, yüz ifadesi sorgulayıcıydı ama ben hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

Emma beni kurtarmaya geldi. "Lütfen herkes otursun," diye ısrar etti ve elini sırtımın alt kısmına dayadı.

Herkes itaat etmek için harekete geçti. Sandalye ayakları zemine sürtünüyor ve mırıldanmalar masanın üzerinde süzülüyordu. Damon, Matthew'un mama sandalyesini almak için ayrılırken Emma ve Gretchen da yiyecekleri getirmeye gitti.

Birkaç dakika içinde hepimiz en sevdiğim yiyeceklerden oluşan bir yemeğin etrafına oturduk.

Bir bakışta spagetti, ızgara peynir ve krep gördüm. Tabaklardan buhar yükseliyordu. Masanın başına oturdum ve inanamayarak uzun uzun baktım. Emma bütün bunları yapacak zamanı nereden bulmuştu? Ve bunu benim için mi yapmıştı? Sesimi normal çıkarmaya çabalarken birkaç saniye sessiz kaldım. "Emma, bu... harika görünüyor. Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi, ağzının etrafındaki ve gözlerindeki kırışıklıklar derinleşiyordu. "Benim için zevkti, tatlım. Collith, herkesin şarabını sen doldurur musun? Bunu daha önce yapmayı tamamen unutmuşum. Gretchen, şu tortilla tabağını sağ tarafa uzatır mısın?"

Konuşmasını bitirdikten sonra bir telaş başladı ve sonraki birkaç dakika boyunca tabağımı insanoğlunun bildiği her karbonhidratla doldurdum. Tıpkı Emma'nın doğaçlama şenlik ateşi sırasında yaptığım gibi, kendimi sürekli masanın etrafına bakarken buldum. Emma, Bea ve Maureen'i bir arada görmek çok garipti. Baş döndürücü bir déjà vu anında bir araya gelen üç farklı hayat gibi.

Yeterince dostça sohbet ediyorlardı, konu Bea'nın barıyla ilgiliydi ama gerçekten dinleyecek kadar odaklanamıyordum. Ayrıca bu partiyi istememe nedenimi, tüm bu insanları bir araya getirmekten kaçınmayı umma nedenimi düşünüp duruyordum.

Sanki kutlanmayı hak etmiyormuşum gibi hissediyordum.

"CU'da bahar dönemi yakında başlıyor," dedi Maureen söze girmeden.

Başımı kaldırmadan önce bile benimle konuştuğunu biliyordum. Başka birinin müdahale edeceğini umarak bir an sessiz kaldım ama masadaki tek ses çatal bıçak şingirtisi ve Matthew'un yumuşak mırıldanmalarıydı. Hem Damon hem de Emma aynı anda uzanıp ona dokunarak güven verdiler.

"Evet, biliyorum. Şu anda tabağımda çok şey var," dedim sonunda, makarnamı gönülsüzce dürterek. *Kelime oyunu yapmadım*, neredeyse ekliyordum. İçimden bir ses Maureen'in bundan hoşlanmayacağını söylüyordu.

"Tabağında çok şey mi var?" diye yineledi kaşlarını çatarak. "Ne gibi? Her gece kokteyl yapmak ve bira doldurmak gibi mi?"

Üvey annemin yorumları hakkında ne düşündüğünü merak ederek Bea'ya baktım ama o yemeğini iyice çiğnemeye özen gösteriyordu. Gretchen bakışımı yakaladı ve bana nazik bir gülümseme verdi. Onun sözsüz teşviki bana sakinleştirici bir iğne gibi geldi. Maureen'e yeniden odaklandım ve bir şekilde ters ters bakmamayı başardım. "Hayatımda senin bilmediğin pek çok şey oluyor," dedim, kırıncı olmadan.

Ama Maureen yine de bu şekilde yorumladı. "Peki bu kimin suçu?" diye karşı çıktı, gri gözleri parlıyordu.

Çatalım sert bir sesle tabağa çarptı. "Bu konuşmayı başka bir zaman yapabilir miyiz?" Kötü gizlenmiş bir sabırsızlıkla sordum. Kendime Maureen hakkında araba yolunda öğrendiğim her şeyi hatırlattım.

Sonra da "Telefonlarıma çıkmadığın düşünülürse bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum" dedi.

"Biliyor *musun*, eğitiminin yoluna çıkmadığını gördüğüme sevindim-" Ben başladım. Ön kapının çalınması beni . *Muhtemelen en iyisi buydu*. Çatalımı kenarları derime batacak kadar sıkı tutarak dikkatimi Emma'ya çevirdim. "Bu gece başka kimi davet ettin? Bekle, hayır! Ben hallederim!"

Damon ve Collith ayağa kalkmaya başlamıştı. Odadan kaçma hevesiyle ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum. "Madem ayaktasın, şarabımı da doldurabilirsin," dediğini duydum Emma'nın.

Görüş alanlarından çıktıktan sonra durdum ve sırtımı duvara dayadım. Hava ciğerlerime doldu, sonra yavaşça dışarı çıktı. Tekrar yaptım. Biraz daha sakinleştiğimi hissederek, yeni gelen tekrar çalmadan önce kapıyı açmak için acele ettim.

Laurie diğer tarafta durdu.

"Hayır. Asla olmaz." Kapıyı suratına kapatmaya başladım ama Laurie avucunu kapıya dayadı. Diğer elinde canlı çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordu.

"Bir parti olduğunu duydum." Işığa doğru adım attı ve somurttuğunu gördüm. "Davetiyem postada kaybolmuş olmalı."

Sandalyenin ayakları yere çarparak gıcırdadı. Collith'in araştırmaya gelmemiş olması için dua ederek arkama baktım. Laurie'ye döndüm ve tısladım, "Evet, eminim öyle olmuştur. Neden eve gidip onu beklemeye devam etmiyorsun?"

"Laurie!" Emma parfüm kokusu içinde öne çıkarak haykırdı. "Ne harika bir sürpriz. Seni bir daha görüp göremeyeceğimizi merak ediyordum."

Seelie Kralı sırtımdan geçti ve Emma'nın yanağını öpmek için eğildi. Buketi kızın ellerine tutuşturdu. "O zevk bana ait,

Bayan Miller."

Emma tam cevap vermek üzereydi ki Collith kapıda belirdi. Son gelenimize şöyle bir baktı ve sesi tehlikeli derecede sakindi, "Çık dışarı," dedi.

"Collith, bu çok kabaydı," diye azarladı Emma, çiçekleri bir bebek gibi kolunun kıvrımlarında kucaklayarak. "Laurie ihtiyacımız olduğunda bize çok yardımcı oldu. Bir aile toplantısında her zaman başımızın üstünde yeri var."

"Teşekkür ederim Bayan Miller," dedi Laurie içtenlikle.

Gülümseyerek koluna girdi ve onu yemek odasına götürdü. Collith ve ben yavaşça arkalarından gittik. "Lütfen bana Emma de. Benimkinin hemen yanında boş bir sandalye var. Oh, Lyari, mükemmel. Mesajımı almayacaksın diye endişelenmişim."

İrkilerek Emma'nın bakışlarını takip ettim ve arkama baktım. Lyari girişte duruyordu. Gözlerimi kırpıştırmama neden olan onun ani gelişi değildi; görünüşüydü. Neredeyse kendi Sağ Elimi tanıyamayacaktım. Peri zırhının yerine kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Biraz makyaj da yapmış gibi görünüyordu; kirpikleri normalden daha koyuydu ve elmacık kemiklerini bir parça pembe vurguluyordu. Uzun saçları gevşek ve kıvrıktı. Sivri kulakları benim bile göremediğim güçlü bir cazibenin altında saklıydı. Bir üniversite öğrencisine benziyordu. Bir *insan* gibi.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Lyari kibarca. O kadar rahatsız görünüyordu ki neredeyse kıs kıs gülecektim, muhtemelen bu bana sert bir bakış kazandıracaktı.

Ona acımaya karar vererek tekrar masaya doğru döndüm. Sandalyelerden birinde oturan Cyrus'u görünce durakladım. Duygularım boğazımda düğümlendi, benim için burada olduğunu biliyordum. Cyrus Lavender böyle toplantılardan nefret ederdi. Barda idare etmesinin tek nedeni kendine ait bir alanı, güvenli bir sığınağı olması ve yabancı hiç kimsenin oraya girmesine izin verilmemesiydi.

Teşekkür ederek Cyrus'un rahatsızlığını daha da kötüleştirmedim. Bunun yerine tekrar oturdum ve bunu yaparken birinin masaya bir yaprak koyduğunu fark ettim. Bir tane olduğunu bile bilmiyordum. Lyari ve Laurie yerleştiler ve Emma yeni çiçeklerini suya koymak için ayrıldı. Elinde büyük bir vazoyla çabucak döndü ve Laurie vazoyu ondan almak için ayağa kalktı.

Emma sandalyesine bir kraliçe gibi oturarak, "Tam ortaya," diye talimat verdi. Kabul ederken Laurie'nin gözleri eğlenceyle parlıyordu. Emma'nın

Çiçekler Collith'in tabağının önüne geldi. Şarabına uzanışını ve onu içişini izledim.

Sonraki on dakika kadar normal bir aile yemeği yemeyi başardık. Dave Bea'ye kamyoneti hakkında bir soru sordu. Gretchen, Laurie'nin her omzunda gümüş sivri uçlar olan eşsiz ceketine iltifat etti. Sonra Maureen bana, Collith'e ve Laurie'ye baktı ve "Peki birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

Uzun masaya sessizlik çöktü. *Anlayışlı*, diye düşündüm. Maureen her zaman kendi iyiliği için fazla anlayışlı olmuştu. Saniyeler geçiyor ve kimse ona cevap vermiyordu. Zaman kazanmak için boğazımı temizledim. "Collith'le bir bit pazarında tanıştım. O ve Laurie... çocukluk arkadaşlarıydılar."

"Oh, biz bundan daha fazlasıydık," diye mırıldandı Laurie, ona göz kırparak. Çatalıyla bir köfte sapladı ve ağzına attı.

Collith kaskatı kesilmişti. Çevresel görüşümde Maureen'in kaşlarını çatıldığını gördüm. Emma bana baktı, gözleri şaşkınlıktan kararmıştı. Collith'le olan ilişkimin ayrıntılarını hiç sormamıştı ama muhtemelen birlikte olduğumuzu varsaymıştı - bizimle yaşıyordu, kendi odamdan çok onun odasında vakit geçiriyordum ve aşık bir genç gibi sürekli ahıra doğru bakıyordum.

"Cidden, gitmen gereken daha iyi bir yer yok mu Laurie?" Ona ters ters bakarak tersledim. "Yılın bu zamanı cehennemden çok güzel olduğunu duydum."

Bunun Collith'i nasıl etkileyebileceğini çok geç fark ettim. Sabit bir şekilde bardağına bakıyordu ama çatalını tutan eli bembeyazdı. Damarları diken diken olmuştu. Laurie bana cevap vermek için ağzını açtı ve havada güç gümbürtüsü duyuldu. Döşeme tahtaları inledi ve tavan kirişleri gıcırdadı. Tepedeki ışıklar titredi. Finn ayağa fırladı ve hırladı.

Başka bir odaya kapatılmış olan Stanley şimdi havlıyordu ve korkusu Maureen'in söyleyeceklerini bastırdı. Lyari ayağa kalkmaya başlamıştı. Onunla göz göze geldim ve başımı salladım, hareketin başka kimsenin fark etmeyeceği kadar ince olmasını umuyordum. Collith kendine gelmeye çalışıyordu ama artık bardağına değil, masanın karşısındaki Laurie'ye bakıyordu.

"Collith," diye mırıldandım. Başını bana doğru çevirdi ve bakışlarımız buluştu. Gözleri yavaşça her zamanki güzel ela rengine döndü. Işıkların titremesi durdu ve ev sessizleşti. Finn ateşin önündeki yerine çekildi ama gözlerini bizden ayırmadı.

"Fortuna, neler oluyor?" Maureen duraksadıktan sonra sordu. Collith ve Laurie'ye tekrar baktı ve bu kez güvensizliğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Bilinçaltı titreyen ışıkları ve gürleyen duvarları açıklamak için acele etse bile, insani içgüdüleri onlarda farklı bir şeyler olduğunu söylüyordu. "Kim bu... insanlar?"

Burnumun kenarını çimdikleme isteğime direndim. "Onlar arkadaş Maureen. Laurie'nin söylediği her şeyi görmezden gel. Ben böyle yaparım."

"Barda Fortuna'yla birlikte mi çalışıyorsun?" Dave Lyari'ye sordu.

İnce. Gerçekten ince, diye düşündüm. Sağ Elim makarnasından bir ısırık aldı. "Hayır. Ben... güvenlikte çalışıyorum."

"Peki ya sen?" Maureen söze girdi, yüzü Laurie'ye dönüktü. "Ne iş yapıyorsun?"

Gözleri parladı. Ben müdahale edemedim, "Kim, ben mi? Sanırım politikanın içinde olduğumu söyleyebilirsin. Peki ya sen Collith? Politikaya geri dönmeyi düşünüyor musun, yoksa hayatının geri kalanında ormanda mı saklanacaksın?"

Ah, lanet olsun. Kendimi kaos için hazırladım. Ama Collith tepki vermeden Cyrus bir ses çıkardı. Herkes başını ona doğru çevirdi. Bakışları sıkıntıyla parlıyordu ve sanki biri ona bir soru sormuş gibi başını salladı. Ellerini birbirine sürttü ve sallanmaya başladı. "Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı, kelimeler o kadar silikti ki neredeyse kaçırıyordum. "Bu kavgayı sevmiyorum."

Anladığım kadarıyla midem çalkalandı. Barda her zaman bağırışlar ve yumruklaşmalar olurdu ama Cyrus bunu orada bekliyordu. Burası onun güvenli yeri. Beklenmedik hiçbir şeyin yaşanmadığı yeri.

"Çok üzgünüm Cy," dedim. "Haklısın. Senin evindeyiz ve burada tartışmamalıyız. Artık işimiz bitti, tamam mı? Emma, yemeği hazırladığın için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

"Ama neredeyse hiç içmedin," diye zayıfça itiraz etti.

"İnan bana, hepsini yemeyi planlıyorum," diye onu rahatlattım. Neyse ki Laurie çoktan ayağa kalkmıştı. Başka bir şey söylemeden omuzlarından tuttum ve onu girişe doğru yönlendirdim. Herkesin baktığını biliyordum ama fark etmemiş gibi davrandım. Laurie gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ön kapıyı açtım ve onu iterek içeri soktum, sonra da arkasından dışarı çıktım.

Rüzgâr Laurie'nin saçlarını dalgalandırdı. Hınzır sırıtışı ve bukleli saçlarıyla peri masallarından fırlamış bir prense benziyordu. Ne yazık ki

her şey ama. Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Biliyor musun, Tanrı'nın orta parmağı yaratmasının sebebi sensin."

"Biliyorum. Mutlu yıllar Kraliçe Fortuna." Laurie hüzünlü bir gülümsemeyle, soluk mavi, yaklaşık bir kitap büyüklüğünde küçük bir kutu uzattı. Ona bir bakış attım.

-hediyeler bu gece yaptıklarını affettirmeyecekti- ama peri kralı öylece bekledi, kristal gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. İç çekerek kutuyu aldım ve etrafındaki ipek kurdeleyi çekiştirdim. Kurdele düştü ve kapağı kaldırmadan önce onu cebime soktum.

Kolye tıpkı Laurie'nin kendisi gibiydi -güzel ve iğrenç. Bir dizi elmastan oluşuyordu. Tokaya en yakın olan mücevherler küçüktü ama merkeze doğru ilerledikçe büyüyorlardı. Bir tanesi ahududu . Bunun ne kadar mal olduğunu düşünmek bile beni tedirgin ediyordu. Şansım yaver giderse bir karga dalıp parlak şeyi elimden kapabilirdi.

"Neden buna harcadığın parayı alıp biraz terapi görmüyorsun?" Kapağı tekrar yerine koyarak önerdim. Kutuyu Laurie'ye uzattım. "Bunu kabul edemem."

"İşte benim Fişek'im. Nereye gittiğini merak ediyordum," dedi Seelie Kralı. Ani bir hareketle yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben yolundan çekilmeme fırsat vermeden geri adım attı.

"Laurie, bunu yanına almadan sakın gitme-" Onun gittiğini görünce durdum. Neden zahmet etmişim ki? Ağaçlara baktım, içeri dönmem gerektiğini biliyordum ama kıpırdıyamıyordum. Maureen'in hâlâ içeride olduğunu biliyorken olmazdı.

Bir an sonra ön kapı açıldı ve kapandı. Biri yanıma geldi ve o çekici kokuyu anında tanıdım. "Merak etme, o gitti," dedim bakışlarımı ufuk çizgisinden ayırmadan. "İkinizin arasında ne olduğunu bana anlatacak mısınız?"

Collith hemen cevap vermedi. Bir rüzgâr verandanın önünden ısıklık çalarak geçti. "Emma doğum günü dileğini yerine getirdiğinden emin olmak istedi," dedi sonunda.

"Harika. Ama benim istediğim bu değildi."

Asık suratlı sözlerimi sessizlik karşıladı. Collith dikkatle ilerleyerek en üst basamağa oturdu. Bir elinde kek, diğerinde kahve fincanı tuttuğunu gördüm. Sinirli bir iç çekiş yutarak onu takip etmek için hareket ettim. Collith pastayı bir kartla birlikte aramıza yerleştirdi.

Emma'nın yaptığı doğum günü pastasına baktım. Orantısız bir şeydi ama lezzetli olacağından hiç şüphem yoktu. Mum alevleri titriyor ve tükürüyordu. Balmumu kremanın içine damladı.

"Bana sandalyeyi getiren sen miydin?" Bakışlarımı tekrar Collith'e çevirerek aniden sordum. Bana bunu düşündüren şeyin ne olduğundan emin değildim ama bir yerlerde cevap önemli hale gelmişti. Belki de çözülmemiş gizemleri sevmiyordum.

Kaşlarını çattı. "Sandalye mi?"

"Boş ver." Hafif bir hayal kırıklığını gizlemeye çalışırken dikkatim yanımdaki zarfa kaydı. Arkasına Emma'nın küçük, düzgün el yazısıyla adım yazılmıştı. Kartı çıkardım, ön yüzünde parti şapkası takmış bir fare resmi vardı. Üstünde ise, "*Zerre kadar umursamayan birinden mutlu yıllar*" yazıyordu.

Bir gülümseme hayaleti dudaklarıma dokundu. Kartı açtım ve içinden bir kartvizit çıktı. Ona uzanırken önce Emma'nın notunu okudum. *Bu alışılmışın dışında bir hediye olabilir. Sana yardımcı olacak bir şey almak istedim. Eğer bir şapka tercih edersen, lütfen söyle.* Merakla küçük, sert kâğıt parçasını elime aldım. Ne için olduğunu gördüğümde gülümsemem soldu. Kartı ileri geri eğip ışığın altın harflerden nasıl parladığını izledim. CONSUELO THOMPSON. Altında da "RUHSATLI PSİKOLOG" yazıyordu.

Dave gibi, kurnazlık Emma'nın da güçlü değildi.

İçimi çekerek kartı zarfa geri koydum ve dikkatimi pastaya verdim. Mumlar hâlâ yanıyordu. Geçtiğimiz iki yıl boyunca Damon'ın sağ salim dönmesini dilemiştim. Artık evde olduğuna ve doğum günü dileklerinin gerçekten gerçekleştiği açık olduğuna göre, bu fırsatı boşa harcamak istemedim. Pastayı aldım -görüldüğünden daha ağırdı- ve kucağıma koydum. Gözlerimi kapattım ve *ne olursa olsun ailemin güvende olmasını diledim.*

Eğildim ve tek bir nefesle tüm mumları üfledim.

"Bir fıkra dinlemek ister misiniz?" Collith söyledi. Ona baktım ama gözleri ufuktaydı. "Bir peri, bir kâbus ve bir kurt adam bir bara girer..."

Sözlerinde daha önce sadece bir kez, Olorel'den döndükten sonra duyduğum bir bulanıklık vardı. *Sen sarhoşsun.* Collith kahve fincanını kaldırıp, "Uzun sürmeyecek," diyene kadar bu sözleri yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

Kaşlarımı çatıyordum. Günün hangi saatinde içmeye başlamıştı? Akşam yemeğinde sadece bir kadeh şarap içmişti.

Tam endişemi dile getirecektim ki arkamızdaki kapı açıldı. Pastayı çabucak bir kenara bıraktım. Emma'nın sesi gecenin içinde süzülürken Collith ve ben ayağa kalktık. Dave ve Maureen verandaya doğru yürüdüler. Kapı arkalarından kapandı ve ikisi de pastaya baktı. Ona uzanmaya başladım.

"Merak etme," dedi Dave, tabağın üzerine çıkarak, tüten mumlar ve diğer her şeyle birlikte. Karısı da çoktan aynısını yapmıştı. O kamyonu doğru ilerlerken Dave basamakların dibinde oyalandı. Maureen bana dönüp bakmadı.

"İyi niyetli," dedi Dave o rahat tavrıyla. Onlarla yaşadığımdan bu yana geçen onca zamana rağmen uzlaştırmacı tekrarlıyordu. Üvey babamın gözleri yanımda hareketsiz duran fiğüre kaydı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Collith. Bir ara yemeğe gel, seni ağırlamayı çok isteriz ve biliyorum ki Fortuna'yı daha fazla görmek Maureen'i de mutlu edecektir."

"Geldiğin için teşekkürler Dave," dedim çabucak, Collith'in cevap vereceğinden emin değildim.

Ama beni şaşırttı. "Sizinle tanıştığıma ben de memnun oldum," dedi peri kibar bir gülümsemeyle. Birkaç basamak aşağı indi ve elini uzattı. Dave sırtarak elini sıktı ve arkasını dönmeden önce bize bir kez daha başıyla selam verdi.

Bir süre sonra Bea ve Gretchen çıktılar ve Stanley'nin onların arkasından çıktığını gördüm. Biz vedalaşırken o da merdivenlerden aşağıya indi. Her iki insan da bu akşamki yemeğin tuhaflığı hakkında yorum yapmadı ve sırf bu yüzden neredeyse onlara sarılmak istiyordum. Gretchen uzun, beyaz bir zarf uzattı ve mırıldandı, "Mutlu yıllar, Fortuna."

Ben açamadan uzaklaştılar. Basamağa geri oturdum ve Bea'nın kamyonetine binmelerini izledim. Collith'in bana yeniden katıldığı anda motor çalıştı. Parlak farlar gece tarafından yutulurken, nihayet zarfın içine baktım. İçinde nakit para olduğunu görünce nedense hiç şaşırmadım. Kalın bir tomar. Faturaların önüne sıkıştırılmış bir indeks kartı vardı. *Sakin geri vermeye kalkma*, diye yazıyordu Bea siyah bir kalemle.

Bu gece ikinci kez bir duygu dalgası üzerime çöktü. Zarfı Emma'nın kartının üstüne koydum ve dizlerime sarıldım.

onlara nasıl teşekkür edebileceğimi düşündüm. Yemeğin temizlenmesine yardım etmem gerektiğini biliyordum ama kimsenin kırmızı gözlerimi görmesini istemiyordum. Yakında. Yakında içeri gireceğim.

Birkaç dakika sonra küçük bir şekil avluyu geçti ve tanıdık bir ses duydum - Stanley'nin tasmaı. Köpek basamakları tırmandı, başını dizime yasladı ve kısık gözlerle bana baktı. Elimi neredeyse dalgın bir şekilde başının üzerinde gezdirdim ve uzun bir memnuniyet iç çekişı yaptı. *Şanslı*, diye düşündüm.

Collith'e tatsız haberler vermek zorunda değildi.

"Bana Gwyn hakkında ne söyleyebilirsin?" Yanımdaki periye bakmadan sordum.

Bir şey söylemeyince ona doğru baktım. Yüz ifadesi asıktı ama şaşırmamıştı. "Onu gördün. Bu da Vahşı Av'ın burada olduğu anlamına geliyor."

"Dün gece," diye itiraf ettim, bundan başka bir yol göremiyordum. Eğer bana olan ilgisi diğerlerini tehlikeye atıyorsa, bunu bilmeleri gerekiyordu.

Collith'in çenesinde bir kas çalıştı. Ani ve telaşlı bir hareketle saçlarını geriye tararken parmaklarındaki yüzükler parladı ve sonra Enochian dilinde yemin etti. "Ağaç anemonunu gördüğümde, başka biri için geldiğini ummaya cüret ettim."

Ne demek istediğini anlamakta yavaş davrandım. Anladığımda ise kalbim hızlandı. "Bu çiçekler onun yüzünden mi büyüdü? Bekle, beni avlamak için burada *olduğunu* mu söylüyorsun?"

Collith tek ve sert bir baş hareketiyle onayladı. "Ağaç anemonu yüzyıllar önce Nudd soyundan Gwyn'e yapılan bir cadı büyüünden arta kalan bir etki. Bu büyü Vahşı Av'ı yarattı ve Gwyn'i gerçekten ölümsüz kıldı, Fae'lerin bile yapamadığı bir şekilde - o öldürülemez."

"Belki de neden burada olduğu konusunda yanılıyorsun," dedim zayıf bir sesle. Aklım avcı kadınla yaşadığım o gerçeküstü karşılaşmaya gitti. "Belki de söylediği gibi sadece beni merak ediyordu."

"Yanılmıyorum. İnanın bana, keşke yanılsaydım. Çiçekler onun habercileri ve efsanesinin bir parçası haline geldi. Yeterince korkmuyorsun, Fortuna. Gwyn bir ava başladığında, işte o zaman avını bulur ve öldürür, her zaman. Gökyüzünde gezindiği yüzyıllar boyunca bunun bir istisnası olmadı. Şu anda yanımda oturuyor olman, henüz bilmediğimiz bir nedenden ötürü senin yaşamana izin verdiği anlamına geliyor."

Collith'in parmaklarına baktım. Kahve fincanını o kadar sıkı kavramışlardı ki bardağın kırılacağından endişelendim. "Onunla birlikte gelen periler kim?" I

sordu.

O inatçı saç tutamı çoktan gözünün üzerine düşmüştü. Collith cevap verirken ona dokunma isteğine direndim. "Onlar en karanlık arzulara sahip Düşmüşlerdir. Sonsuz açlığa sahip olanlar. Geçmişin kralları onların dünyada özgürce dolaşmalarına izin veremezdi. Gwyn onları kontrol altında tutuyor, şüphesiz onun ahlaksızlığı onlarınkinden bile daha derin."

O avcılarının beni nasıl izlediklerini, pusuya yatmış bir yırtıcı gibi her hareketimi takip ettiklerini hatırlayınca, bu sefer sözlerine inanmakta zorluk çekmedim. "Bunu neden kabul etsin ki?"

Collith bakışlarımı karşıladı. "Çünkü her şeyden önce Creiddylad'ın dönüşünü arzuluyor."

Zaten ağzından çıkan her cevaba dikkat kesilmemiş olsaydım, ses tonu dikkatimi çekerti. Collith'in onun adını söyleyişinde bir ağırlık vardı. "Peki o kim?" Ben sordum.

"Onun arkadaşı." Kahvesinden bir yudum daha aldı, yüz ifadesi gergin ve tedirgindi. Muhtemelen daha sert bir şey olmasını dilediğine dair güvenli bir bahisti. "Yüzyıllar önce, Seelie ve Unseelie Sarayları tek bir amaç için bir araya geldi: Creiddylad'ı gizlemek ve sonuç olarak Gwyn'e tasma takmak. O kadar heyecan yaratıyordu ki insanlar bile fark etmeye başlamıştı."

Kadim bir perinin beni öldürmek için Granby'de olduğunu hâlâ tam olarak idrak edememiştim. Kalbim daha sert çarpıyordu ama Gwyn'i çağırıp doğrudan ona sormak dışında bu gece yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tuhaf konuşmamızı onuncu kez tekrarlariken boynumda asılı duran narin zincirle oynadım. "Bana anneni tanıdığını söyledi," diye mırıldandım.

Adını söylememiş olmama rağmen Collith kaskatı kesildi. Unseelie Sarayı'nda, kendisini ona götürecek geçide doğru baktığı o kısa an dışında, Naevys söz konusu olduğunda hep böyle tepki verirdi. Burada yaşadığı onca zaman boyunca Collith onu hiç ziyaret etmemişti.

Bunun tamamen Saray'ı bulunduğu yerden ya da anki ruhsal durumundan habersiz tutmak için olmadığını biliyordum; Collith'i annesinden uzak tutan başka bir şey daha vardı. Bana sır vermiyordu ama ben de açık sözlü olmadığım için onu bu yüzden yargılayamazdım.

Collith hayatıma girdiğinden beri yüzüncü kez aklımı okuyabildiğini hissettim. "Acını anlıyorum Fortuna. Etrafta dolaşıyorsun, konuşuyorsun

ve gülümsüyor, ama bu sürekli," dedi aniden. Kelimeler rastgele görünmeliydi ama değildi. Bana öyle gelmedi.

Bunu çok iyi sakladığımı sanıyordum ama kimi kandırıyordum ki? En ufak sese nasıl sinirlendiğimi, karanlıktan bir canavardan kaçır gibi nasıl kaçtığımı düşününce, bana bir şey olduğu herhalde çok açıktı. Yine de bunun hakkında konuşmak hiçbir şeyi düzeltmezdi. Hiçbir şeyi.

"Bak, senin kendi sırların var, benim de kendi sırlarım. Tamam mı?" Sonunda gökyüzüne bakarak söyledim. Belli belirsiz bir yıldız kümesi görünüyordu.

"Eğer benimle ya da diğerlerinden biriyle konuşmayacaksanız, o zaman başka biriyle konuşun.

İnsanlara yardım etme konusunda eğitim almış biri"

İçimden keskin bir ses çıktı, gülmekten çok havlıyordu. "Terapiye gitmemi mi öneriyorsun? Emma'nın tuhaf doğum günü hediyesiyle bir ilgin var mı?"

"Ben ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim?" Collith bunu duymazdan gelerek sordu.

Soruları tehlikeliydi; beni o geceyi hatırlamaya zorluyordu. Ya da en azından hatırlamaya çalıştım. Collith cevap beklerken bakışlarım dudaklarına kaydı. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmeme izin vermedim.

Parmaklarımı başının arkasına doladım ve yüzünü kendime doğru çektim.

Bir an için kaskatı kesildi. Belirsizdi. Ama onun tadını özlemiştim ve tereddütünün beni etkilemesine izin vermedim. Kendimi Collith'e doğru bastırdım ve nazıkçe ağzını açmaya ikna ettim. Yumuşadı, sonra aynı dikkatle karşılık verdi. Birbirimize bir soru soruyorduk ve ikimiz de cevaptan korkuyorduk.

Beni neden çağırıyorsunuz?

Farlar. Hışırdayan ağaçlar. Kesişen iki yol. Hiçbir uyarı olmadan, ayrıldım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Siktir," diye fısıldadım.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Collith elimi tuttu.

Birbirimize baktık ve bir yerlerde bir saatin tik taklarını duyduğuma yemin edebilirdim. Eğer Gwyn gerçekten beni avlıyorsa, kaosun tekrar üzerimize çökmesi an meselesiydi. Collith ve ben geçmişî arkamızda bırakabilsek bile, yine de bir geleceğimiz olmayacaktı.

"Uzun bir gün oldu. Yorgunum," dedim pastanın üzerindeki kararmış mumlara bakarak. Boştaki elimle yanaklarımı sıvazladım. "İyi geceler, Collith."

Unseelie Kralı beni bıraktı ve ben de ayağa kalktım. Dirseklerini dizlerine dayadı ve sanki tamamen iyiymiş gibi bir yudum kahve daha içti

az önce olanlarla. "İyi geceler, Fortuna."

Yavaşça, sanki konuşmamız bir şekilde yarım kalmış gibi hissederek içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Arkamı döndüğümde yemek masasının toplanmış olduğunu ve mutfak lavabolarında kirli bulaşık olmadığını gördüm; ben Collith'le verandadayken diğerleri temizlik yapıyor olmalıydı. Lyari ve Cyrus'a bu gece geldikleri için teşekkür bile etmemiştim. *Hiç hoş değil, Sworn*. Odama doğru yürümeye başladım, o kadar sinirlenmişim ki neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

Finn'in kapısı kapalıydı ama Matthew ve Damon'ın odasının kapısının aralık olduğunu yanlarından geçerken fark ettim. "Yıldız," dedi genç bir ses, çok netti.

Koridorun ortasında durdum ve Matthew'un ilk kelimesini duyduğumu fark ettiğimde yüzüme bir gülümseme yayıldı. Ya da en azından bizimle yaşamaya başladığından beri söylediği ilk kelimeyi. İşte o anda, az önceki hayal kırıklığı tamamen buharlaştı.

Damon memnun bir ses çıkardı. "Evet, onlar yıldız. Aslında onlar artık burada olmayanlar tarafından yapılmış gözetleme delikleri. Neden biliyor musun Matthew? Aşağıya bakıp geride bıraktıkları insanların iyi olduğunu görebilmeleri için."

Aklıma iki yaşın ölümü öğrenmek için çok küçük olabileceği geldi ama ben çocuğun annesi değildim. Belki de biri bana yıldızlar ve gözetleme delikleri hakkında güzel bir hikaye anlatsaydı kendi çocukluğum daha kolay olurdu. Hâlâ gülümseyerek banyoya doğru ilerlemeye devam ettim.

Çocukluğumu düşünmek Oliver'ı düşünmekle el ele gidiyordu. Uyumak için hazırlanırken ruh halim bir kez daha değişti ve sessizce en iyi arkadaşıma ne söyleyeceğimin provasını yaptım. Hayatta kalmamız iç içe geçmişti; Gwyn'e neler olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Koridorda tekrar parmak uçlarımla ilerlediğimde ağzımın tadı diş macunu gibiydi. Matthew'un saf sesini ve Damon'ın tepkisini tekrar hatırlayarak boxer ve tişörtümü giydim. Kısa bir tereddütten sonra yastığımı yatağın ucuna koydum, sonra da çarşafların arasına girdim. Collith'i düşündüm ve onun da bizimle birlikte yatağa girmiş olmasını umdum.

Yıldızlara bakarak uyuyakalmışım.

CKAPTERN)NE

I

Consuelo Thompson'dan randevu aldım.

İlk başta kendime bunun merak olduğunu söyledim. Buna inanmak zorlaştığında, aileme yardım ettiğimi söyledim. Eğer bir çifte gitmek

Terapi seansları endişelerini hafifletti, bu ödenecek küçük bir bedeldi. Elbette gidecektim.

Ama randevu yaklaştıkça, neden yapmamam gerektiğini düşünmeye başladım. Üç seans için ön ödeme yapmış olan Emma'nın parasını boşa harcamak demekti, *zaman* kaybindan bahsetmiyorum bile. Babam da aynı şekilde insanlara yardım etmeye çalışmıştı ama ne zaman yaptığı işten bahsetse gözlerinde hüznü vardı. Matthew Sworn bile başarılı olamadıysa terapi ne kadar faydalı olabilirdi?

Sonunda, nedenini gerçekten bilmeden minibüse bindim ve yine de randevuya gittim.

Consuelo Thompson'ın ofisi Granby ile Denver arasındaki küçük bir kasabadaydı. Pembe renkli yollardan geçtim ve farlarımın ışığını yansıtan tabelaların yanından geçtim. GPS beni Viktorya dönemi evlerinin sıralandığı bir sokağa yönlendirdiğinde hava neredeyse kararmak üzereydi. Kaldırımın kenarına park ettim ve doğru yerde olup olmadığımı iki kez kontrol ettim. Adresler eşleşiyordu. Kaşlarımı çatarak çantamı aldım ve geceye adım attım.

Minibüsün kapısı sert bir sesle kapandı. Kaputun etrafında aceleyle döndüm, nefesim her nefes verişimde belli oluyordu ve kaldırıma çıktım. Dışarıda başka kimse yoktu ama sokağın yukarısında ve aşağısında, kare camlı pencerelerden parlayan ışıklar yere desenler çiziyordu. Taş basamaklardan yukarı çıktım ve yeşil eve doğru ilerledim. Kazağım beni korumak için çok az şey yaptı.

Neden sadece bir kazak giymiştim ki? - ve ani bir esinti daha hızlı yürümemi sağladı.

Bir an sonra ev ortaya çıktı. Geniş bir ön sundurma ve kenarında çitlerle çevrili çalılar vardı. Merdivenlerin dibinde, cam kapının üzerinde bir tabela gördüm. Zarif yazı Consuelo Thompson'ın müşterilerini ileriye doğru yönlendiriyordu. Sağa döndüm ve iki tarafındaki küçük ışıklardan parlayan kaldırımı takip ettim. Birkaç saniye sonra yan kapıya ve *üzerinde "İçeri gelin!"* yazan ikinci bir tabelaya ulaştım.

İçeri adım attığımda bir zil ve kendimi bir bekleme odasının girişinde buldum. Huzur veren bir lamba ışığıyla aydınlatılan alanda rahatsız görünümlü bir kanepa, bir sehpa ve kitaplık vardı. Üç kapı daha vardı; birinde MERDİVENLER, diğerinde ise DİNLENME ODASI yazıyordu. Üçüncüsünün ofis olduğunu tahmin ettim. Ahşabın arasından boğuk sesler geliyordu.

Orada öylece durdum, kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum. Ama bunca yolu şimdi gitmek için gelmemiştim. Kanepeye doğru yürüdüm ve sert minderlerine uzandım. Bekleyen herkes gibi telefonumu çıkardım. Yine de ekran kilidini açmadım - daha önceki sorumun cevabı ben orada otururken gelmişti.

Kabus olduğum *için* bir kazak giymiştim ve bundan fazlasına ihtiyacım olmamalıydı.

Dayanılmaz derecede soğuk hissetmek tamamen kafamın içindeydi.

Nedeni büyük bir gizem değildi - bu randevuyu almak beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkilemişti. Kollarımı kavuşturdum, toparlanmamaya çalıştım ve telefonu tekrar kaldırdım. Pilin azaldığına dair bir uyarı çıktı. İç çekerek, dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için bekleme odasına baktım. Duvarlar tereyağı gibi yavandı. Duvarda bir saat vardı ve her saniyeyi ayağımı hafifçe vurarak işaretliyordum. *Tık. Tik. Tık. Tik.*

O sessizlikte aklım açıklanamaz bir şekilde Collith'e kaydı. Üzerinde düşünebileceğim ya da merak edebileceğim çok şey vardı ama bunun yerine sadece son öpüşmemizi düşündüm.

Kaçınılmaz olarak bu özel deneyimin nasıl sona erdiğini hatırlayamadan, ofis kapısı açıldı. Biri kadın biri erkek iki kişi içeri girdi. Adam bana kibarca gülümsedi ve dış kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda içeriye bir tutam soğuk hava süzüldü.

Kadına yeniden odaklandım ve o da bana döndü, hâlâ kapı aralığında duruyordu. Consuelo Thompson miniyordu. Koyu renk saçları

Başının arkasında bir düğüm vardı, yanaklarında ve kirpiklerinde makyaj yoktu. Beyaz bir bluz, kalem etek ve topuklu ayakkabı giymişti.

Beni gördüğünde, çoğu insanın verdiği tepkiyi onun da verdiğini gördüm. Ancak yeni terapistimin güçlü bir zihni vardı; birkaç dakika içinde gözleri açıldı ve nefes alış veriş normale döndü.

"Fortuna?" dedi ince, hafif bir aksanla. Ayağa kalktım ve elini uzatmak için birkaç adım attı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Consuelo."

Terapistimin hayatının en mahrem ayrıntılarını bilmek istemiyordum. Lisedeyken kullandığım bahaneye geri dönerek, "Mikroplarla ilgili bir sorunum var," diye mırıldandım.

Consuelo şaşırmamıştı. Beni ofisine götürdü ve kapıyı kapatarak odanın bir tarafına yerleştirilmiş şık mobilyaları işaret etti. "Lütfen, istediğiniz yere oturun."

Zarif bir kanepenin karşısında iki pelüş sandalye vardı. Bir süre sonra ikincisine tünedim. Consuelo bir sandalyeye gitti, oturdu ve yan masadan bir not defteri aldı.

"Neden buradasın, Fortuna?"

İyi niyetli ve sınır tanımayan biri yüzünden, demeyi düşündüm. Ama her zamanki alaycılığım bu odaya yakışmıyordu. Ellerim önümde uzanıyordu. Onlara baktım ve birden bulanıklaşmaya başladılar. Gözlerimi kırptırdım ve göz yaşlarımın akmasını diledim. "Buradayım çünkü yakın zamanda bir şey oldu. Bir adamla ilgili bir şey. Bununla pek iyi başa çıkamıyorum."

Kadın dikkatle bana baktı. "Ne oldu?"

Cevap vermedim. Consuelo Thompson bir insandı; eğer ona gerçeği, bir iblis ve birinin ölümünden döndüğü bir hikâyeyi anlatırsam, muhtemelen beni hapse attırırdı. O geceyi nasıl açıklayacaktım ve her önemli ayrıntıyı nasıl atlayacaktım?

Ya da belki, o zalim ses fısıldadı, bu konuda konuşmak istemiyorsun. Çünkü korkuyorsun.

Consuelo bir kez daha sessizliğimden etkilenmiş gibi görünmüyordu ve çoğu insanın bekleyeceğinden daha uzun süre bekledi. Onun yerine ailem hakkında soru sormadan önce tam bir dakika geçti. Bu daha kolay bir konuydu ve ona aynı evi paylaştığım bir grup insandan bahsettiğimde gerginliğimin biraz azaldığını hissettim. Onlardan bahsetmem ailemle ilgili sorular sormasına yol açtı. Zaman onların ölümleri hakkında konuşmayı mümkün kılmıştı ve Consuelo'ya onları nasıl bulduğumu anlatırken saate bakmayı bıraktım.

Sonra tek bir soruyla sahte güvenlik hissimi paramparça etti. "Tecavüz olayını başka birine anlattın mı?" Consuelo nazikçe sordu.

Bu kelimenin onu tanımlamak için kullanıldığını ilk kez duyuyordum. Gözleriyle daha fazla buluşamayınca bakışlarımı kaygan saçlarına çevirdim. O kadar mükemmeldi ki, sanki tek bir teli bile yaramazlık yapmaya cesaret edemiyordu. "Sana söyledim. Tecavüz değildi," dedim ona bakarak.

Sesi hâlâ bana ulaşabiliyordu. "O zaman sana şunu sorayım. O adamla seks yapmak istedin mi?"

Çenem çalıştı. "Hayır."

"Durmasını istedin mi?" "Evet."

"Durmasını istediğinizi biliyor muydu?" "Evet."

İnsan durakladı ve bana bariz bir şefkatle baktı. "Bu cevapları başka bir kadının ağzından duysaydınız, ona ne söylerdiniz?"

Yüzümü pencereye doğru çevirdim. Manzarayı seçmeye yetecek kadar ı ışık vardı; karla kaplı tepeler ve onun ötesinde bir tarla. bir kilisenin çan kulesini de görebiliyordum. Ne tür bir kilise olduğunu ve ne tür insanların gittiğini merak ettim.

"Ona tecavüze uğradığını söyledim," dedim usulca.

Consuelo sessizdi. Birkaç saniye bekledim, aramızdaki sessizliğe girecek olanın o olacağını umuyordum ama girmede. Rahatsız edici bir hal alınca dönüp ona baktım. Göz teması kurduğum anda, "Günlük mü tutuyorsun Fortuna?" diye sordu.

Göğsümdeki bir şey gevşedi. Başımı salladım. "Hayır."

"Bir sonraki toplantımıza kadar bu senin görevin olacak. Bir not defteri al ve ona bir sürüm gibi davran. İyi yazmak ya da bir şeyleri birbirine bağlamak konusunda endişelenme. Senden başka kimse görmeyecek." Ayağa kalktı ve bana gülümsedi, bu zamanımızın dolduğunun açık bir göstergesiydi. "Bu sadece travmanı atlatmanı sağlayacak bir bilinç akışı."

Travma. Bu kelime kaşlarımı çatmama neden oldu. Ama yine de kıbarca bir şeyler söyledim ve çantamı aldım. Consuelo benimle kapıya kadar yürüdü, sonra bekleme odasına girdi. Ona garip bir el salladım ve bir şekilde bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissederek geceye geri adım attım. Başımı eğdim ve aceleyle minibüse geri döndüm.

Eve dönerken Cora'yı ya da Maureen'i aramayı düşündüm. Ama telefonuma uzanmadım. Hoparlörlerden müzik çalıyordu ve içimdeki acıyı kabul ederek ön camdan dışarı baktım. Şu anda bile ağlayamıyordum.

Minibüs Cyrus'un garaj yoluna çarpıp kaymaya başladığında yüzüm hâlâ kuruydu. Motoru kapattığım anda bir çatırtı sesi havada titreşti. Minibüsten indim ve etrafıma bakındım. *Çatırtı*. Ahırdan mı geliyordu? Kapıyı yavaşça kapattım, anahtarları ceketimin cebine soktum ve o uzun kapılara doğru ilerledim. Tam kolu kavrayacaktım ki ses tekrar geldi. Yankılanma şekline bakılırsa dışarıdan geliyor olmalıydı. Kaşlarımı çatarak ahırın yan tarafına doğru yürüdüm. Köşeyi döndüğümde durdum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Collith odun kesiyordu.

Vücudu yaşadığı onca şeye rağmen çektiği acının izlerini taşımıyordu. Her kenarı belirgin, derisinin her düzlemi pürüzsüzdü. Baltayı savururken karın kasları terden parlıyordu. O inatçı saç tutamı gözlerinin önünde sallanıyordu. Collith otomatik bir hareketle saçını geriye doğru taradı ve saçı gider gitmez beni fark etti.

Yüz ifadesini gördüğümde midemdeki hafif sıcaklık kayboldu ve yerini suçluluk duygusu aldı. Collith burada ihtiyacımız olduğu için odun kesmiyordu; bunu ihtiyacı olduğu için yapıyordu. Zor nefes alan Collith baltayı yere fırlattı ve kolunun tersiyle alnını sildi. "Fortuna? Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedim düşünmeden.

Eldivenlerini çıkarırken beni değerlendirdi. Birbiri ardına yere düştüler. Daha sonra Collith, yeni kesilmiş bir odun yığınının üzerinde duran gömleğine uzandı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Dudaklarımdan otomatik bir tepki yükseldi. *Hayır, ben iyiyim, sorun yok. İyi geceler, Collith*. Yine de bunların hiçbirini söylemedim. Belki de tamamen yabancı birine açılmak içimde bir kapı açmıştı, çünkü bu gece bir şeyler farklıydı. Her şey dağılmadan önce olduğumuz insanlar olmak istiyordum. Diğer odun yığınlarından birine doğru yürüdüm ve oturdum, sonra Collith'e bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Nerede olduğun hakkında?"

Paltosunu alırken gözleri kararmıştı. Terden ıslanmış gömleğinin üzerine silkti ve odun yığınının üzerine oturdu. "

İsimden kaçınmak ona sadece daha fazla güç verir. Cehennem. Cehennemdeydim, Fortuna." Ve onu oraya gönderen bendim.

Kollarımı karnımda kavuşturup büzüştüm ve sıcaklık biriktirmeye çalıştım. Artık Collith'e bakamıyordum, bu yüzden bakışlarımı onun ayaklarının dibindeki yere sabitledim. Karın üzerinde tahta parçaları vardı. "Bunu geri almak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ama üzgünüm Collith. İnanılmaz derecede üzgünüm."

Bana baktığını hissedebiliyordum. Ağzımdan bir özür daha kaçırmamak için çenemi sıktım. Saniyeler bir dakikaya uzadığında, zaten bildiğim bir şey doğrulanmış oldu: Bir daha asla o diğer insanlar olamayacaktık. Collith hâlâ cevap vermemişti.

"Tamam. Peki... iyi geceler." Ayağa kalktım ve eve doğru yürümeye başladım.

"Karanlık."

Durakladım. "Ne?"

"Cehennem gibiydi," dedi Collith. Arkamı döndüm ve ona baktım. Hâlâ odun yığınının üzerinde oturuyordu, ayağını bir kütüğe dayamıştı. Bakışlarını kaldırmadı. "Soğuk karanlıkta bir sonsuzluk. Hiçbir şey göremiyordum ama sesler vardı. Onlar da hiç bitmedi. İnsanlar çılgılık atıyordu, kusmak isteyeceğiniz türden çılgınlıklar. Sanki parçalanmalarını dinliyormuşsunuz gibi. Sonra iblislerden birinin hücremden geçtiğini ve arkalarında bir ceset sürüklediklerini duyuyordum. Ya da ondan geriye kalanları. Onların boyutunda zaman farklı ilerliyor. Açıklaması zor... Orada daha yavaş ama bizimkinden daha hızlı ilerliyor. Bir keresinde, bir iblis bana işkence ederken, doksan dört yıldır onlarla birlikte olduğumdan bahsetmişti. Doksan dört yıl boyunca becerildim, derim yüzüldü ve canlı canlı yenildim."

Nefeslerimiz havada sürükleniyordu. Yanağımda bir buz lekesi hissedebiliyordum.

-Hayır, bir damla gözyaşı. Acı ve suçluluk duygusundan konuşamıyordum.

Sonra Collith beni şaşırtarak bakışlarımı yakaladı ve ekledi: "Aynı zamanda hayatım hakkında düşünmem için bana doksan dört yıl kazandırdı. Yaptığım seçimleri. Sonu için seni suçlamıyorum Fortuna, o cadının önüne çıktığımda risklerin farkındaydım. Ama duymak yardımcı olacaksa, seni affediyorum."

Sesinden bunu kastettiğini anlayabiliyordum. Yine de affetmek gözlerindeki acıyı yok etmemişti. Benim içimde de hâlâ bir sızı vardı. Adımlarımı geri çektim ve sadece bir anlık duraksamayla diz çöküp kollarımı ona doladım. Collith sanki onu şok etmişim gibi bir an hareketsiz kaldı ve sonra çekilmeye çalıştı. Ona izin vermedim.

Şimdiye kadar ikimiz de acımıza sessizce katlanmıştık. Sadece başkalarına rahatsızlık vermediğimiz zamanlarda dışarı çıkardık. Ama bu gece odama dönmedim ya da bir sandalyeye çekilmedim. Şakağımı Collith'inkine bastırdım ve terinin rahatsız edici derecede sarhoş edici kokusunu içime çektim.

"Başıma gelenler için çok üzgünüm," diye fısıldadım ona sıkıca sarılarak.

Bir süre daha sessizlik oldu ve Collith'in kendini benden ayırmasını bekledim. Onun yerine kolları yavaşça belimi sardı. Ben hareket etmeyince Collith yüzünü boynumla omzum arasındaki kıvrıma gömdü. İkimiz de konuşmadık - hiçbir kelimenin ya da sesin ifade edemeyeceği bazı keder türleri vardı.

Ama en azından artık bu konuda yalnız değildik.

Hayatımın dönüştüğü kalıp devam etti.

Adam'la Drakula'nın hiç görünmediği bir başka erken eğitim seansı. Bea'nın yerinde başka bir vardiya. Unseelie Mahkemesi'nde, sarhoşken hava durumunu etkileme yeteneğini sergilerken videoya yakalanan bir periyi tartışmak için bir başka toplantı.

Siyah bir pantolon giymiştim ama bunun mütevazı bir yanı yoktu; altıma gömlek giymemiştim, bu yüzden göğüs kafesime kadar derimin büyük bir kısmı açıktaydı. Her zamanki gibi Collith'in safirini boynuma, bana verdiği tacı da başıma takmışım. Görünümümü ölümcül bir çift topuklu ayakkabıyla tamamlamışım.

Laurie bana iyi öğretmişti.

Bu gece Tralee hattına ait odalardaydık. Masadaki herkesin korunması için her seferinde yer farklıydı. Gördüğüm diğer odaların çoğunun aksine, zemin ve duvarlar toprak değil, pürüzsüz taştı. Mobilyalar son derece abartılıydı. İran halıları, altın çerçeveli tablolar ve masif ahşaptan yapılmış masalar mekânı dolduruyordu. Bir yerlerde bir mum ya da oda spreyi olmalıydı, çünkü odunsu bir koku hoş patlamalarla yanımdan geçip gidiyordu.

Diğer sandalyelerde sekiz peri oturuyordu. Şimdiye kadar tanımışım. Her soy için bir temsilci vardı ve şansına ne Arcaena ne de Sorcha kendi soyları için seçilmemişti. Chandrelle de buradaydı elbette.

Finn arkamda bir yerde oturuyordu ve ne Muhafız ne de soylardan birinin konuşmacısı olmasına rağmen kimse onun varlığını sorgulamaya cesaret edemiyordu. Dil de bu kuralın bir istisnasıydı. Aslında bizimle birlikte oturmuyor olsa da -bu gerçeğin beni rahatsız edip etmediğine karar veremiyordum-sandalyeme en yakın köşede duruyordu. Lyari ve Nuvian kapıyı koruyordu, ikisi de dümdüz karşıya bakıyordu ve neredeyse konuşmayı takip etmediklerini düşünecektim.

Yine de bunu yapmamak imkânsızdı. Türümüzü neredeyse ifşa eden periye ne yapılacağı konusunda farklı görüşler vardı ve konsey üyelerinden bazıları kendi görüşlerini dile getirme konusunda sessiz kalmıyordu. Gri gözlü, doktora derecesi odamda saklı silahların daha fazla olan Eamon, onu taht odasında ibretlik bir düşürmek istiyordu. Yarrow adında iri yapılı bir kadın, perinin kaderinin diğer kanun kaçaklarıyla aynı olması gerektiğini ve bir yüzyıl kadar zindanda kalması gerektiğini savundu. Her öneriyi hoşnutsuzluğumu belli etmeden dinledim - Sarwraek'ler, Cralynn'ler ve Trale'lerle olan şüpheli geçmişime rağmen, onlar adına konuşan periler medeniydi. Ve onlar medeni olabiliyorsa, ben de olabilirdim.

"Peki ya Kral Collith? Onun bir fikri var mı?" diye sordu birisi keskin, tanıdık bir İngiliz aksanıyla. Hemen tanıdım, konuşana doğru döndüm ve yüzümü buruşturduğumu görmemiş olmasını umdum. Shadi soyundan Micah. İlk tanıştığımız andan itibaren başımın belası olmuştu. Masada bulunduğu süre boyunca tek kelime etmeyen, sulu gözlü bir peri olan Shadi'nin kendisini tercih ederdim. Ama görünüşe göre koltuğunu bu sivri dilli torununa bırakmaya ikna edilmişti.

Kendi türündeki herkes gibi Micah da göze kolay görünürdü. Bir metre uzunluğunda siyah bukleler, zeytin rengi bir ten ve belirgin bir çene çizgisi boyunca uzanan saat beş yönünde gölge. Şüphesiz güzelliği güç arayışında ona yardımcı olmuştu. Ne yazık ki onun için bu beni etkilememiştir - çoğu zaman güzel olanlar aynı zamanda en tehlikeli olanlardır.

"Kral dönene kadar tüm meseleleri halletmem için bana güveniyor," dedim sakince. Bu toplantılar sırasında Collith'in adı her geçtiğinde verdiğim cevap bu olmuştu.

Perinin burun delikleri alevlendi ve bunu gördüğümde bu sefer işin peşini bırakmayacağını anladım. "Yasalarımızın üstünde değilsin Kâbus," dedi mükemmel dişlerinin arasından. "Bir ay önce hepimiz kral ve saray arasındaki bağda bir şeyler hissettik. Soyumun tüm serveti üzerine bahse girerim ki

Bu onun ölümüydü. Onu sen öldürdün ve bu konuda yalan söylüyorsun. Unseelie Kraliçesi'nin tepki görmeden işleyebileceği pek çok günah vardır ama kralımızı öldürmek bunlardan biri değildir."

Finn hırladı ve Muhafızlar yer değiştirdi. Göz ucuyla Lyari'nin elini kılıcının kabzasına dayadığını gördüm. Odağımı Micah'tan ayırmadan, odadaki herkesin göreceğini bildiğim için kendi elimi sözsüz bir emirle uzattım. "Aslında ben sizin yasalarınızın üstündeyim," dedim parlak bir gülümsemeyle. "Hayatınızı ellerimde tutmanın güzelliği de bu. Bu toplantılarla uğraştığım için bile şanslısınız."

"Kraliçe Fortuna-" diye başladı Dil.

Kaşlarımı kaldırarak onu susturdum. Artık herkes benden yayılan gücün kokusunu alabiliyordu. Yeteneklerimi kullanmaktan ne kadar nefret etsem de, bu suçlamanın devam etmesine izin vermek ölümcül olabilirdi. Hâlâ haklı bir öfkeyle kabaran güzel erkeğe yeniden odaklandım. "Lord Micah, neden korktuğunuzu öğrenmek için artık fiziksel temasa ihtiyacım olmadığını size hatırlatabilir miyim? Kral Collith'le aranızdaki bağ ne durumda olursa olsun, sizinle benim aramdaki bağ son derece sağlam."

Gözleri çakmak çakmak oldu. O kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum. "O zaman gücünle hepimizi rehin almaya mı niyetlisin?" diye meydan okudu.

"Neden olmasın? Gwyn'e de aynen bunu yapıyorsun ve bak senin için ne kadar iyi oldu," diye karşı çıktım. Dişi avcının adını söylediğimde odada bir şaşkınlık dalgası oluştu. *Kahretsin*. Beni avlamak için burada olduğu gerçeğinin reklamını yapmak istememiştim. Bakışlarımı Micah'tan ayırmadım ve herkesin dikkatini dağıtmayı umarak tekrar gülümsedim. "Adil ve nazik bir hükümdarınız olduğunda sonuçlarını gördüm. Masumlar acı çekti ve Jassin gibi periler nefes alıp vermekten kurtuldu. Bir süreliğine kendi yöntemimi denemeyi düşündüm. Başka sorunuz var mı Lord Micah?"

"Hayır."

"Hayır, ne?" Ses tonum hâlâ samimiydi. Ama herkes odada bir değişim olduğunu hissetti. Yalan söylemiyordum -Micah onların standartlarına göre daha genç bir periydi ve onun zihinsel korumaları Collith ve Laurie'ninkilerle kıyaslanamazdı. Onları aşmak çocuk oyuncağıydı ve son zamanlarda beni rahatsız eden tereddüt birdenbire ortadan kalkmıştı.

Micah hâlâ odayı, masayı, etrafındaki diğer perileri görebiliyordu... ama şimdi bir de ayı görüyordu. Kocaman bir hayvandı, Micah'ın çocukken bakıcısından kaçmayı başardığında karşılaştığı hayvanın mükemmel bir kopyasıydı. Micah ona bakarken, hayvan arka ayakları üzerinde yükseldi ve

Siyah gözlerini ona dikti. Ateş ışığı kahverengi kürkünün üzerinde gezindi ve keskin, sararmış dişlerinin üzerinde parladı.

Masadaki herkes perinin şakağından aşağı süzülen bir ter damlasını izledi. Micah sonunda, "Hayır, Majesteleri," dedi.

Demek istediğimi anlatabilmek için ayının oyalanmasına izin verdim ve içimdeki yırtıcı hayvan bütün gece Micah'nın korkusundan beslenmeye devam etmek istedi. Bu, Oliver'ın gölgesiyle aceleye getirilmiş, çaresiz karşılaşmadan farklıydı. Micah'nın dehşetinin tadı o kadar hoştu ve o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunca zaman sonra onu kullandığım için hafif bir vızıltı hissettim.

Collith'in ölümünün anısı geri dönmek için o anı seçti.

Gözlerimi kırpıtmı ve onun solgun, şok olmuş ifadesini, burnundan akan kan çizgisini gördüm. Bir vuruş daha yaptıktan sonra Micah'nın başından ayrıldım ve özümü yanıma aldım.

Mide bulantısı midemi kavradı. *Hayır*, diye düşündüm dişlerimi sıkarak. *Bu yaratıkların önünde kusmayacaksınız.* Toplantıyı bitirmeyi önermek üzereydim ki Chandrelle, "Hayat dolu kraliçemize sunmak istediğim bir konu daha var," dedi.

Bir iç çekişi bastırdım. "Devam et."

"Gwyn'den bahsettiniz. Bu bir tesadüf olamaz, çünkü torunlarımdan biri bana onun kapılarımızdan birinin yakınında kamp kurduğunu söyledi." Muhtemelen bana açıklama şansı vermek için durakladı. Sessiz kaldım, yüzüm ifadesizdi ve çarpan kalbimi kimsenin duymamasını umuyordum. Bir süre sonra Chandrelle devam etti: "İçeri girmeye teşebbüs etmedi ama Vahşi Av'ın Saray'a dönmesinin üzerinden seksen yıl geçti. Gwyn'in bizimle işbirliği yapmaya pek de istekli olmadığı herkesçe biliniyor."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," dedim kuru bir sesle. Dil bana sert bir bakış fırlattı. Chandrelle sanki ben hiç konuşmamışım gibi davrandı. "Bir kutlama önermek istiyorum.

Gwyn ve elbette onur konukları olacak ve yemek ve dekor teması Galler olacak."

Dil'in sıcak nefesi kulağıma dokundu. Cüssesine rağmen sessizce hareket ediyordu. "Creiddylad Britanya Adaları'nda doğdu."

Şimdi buna kutlama demenin ne kadar ironik olduğunu anlıyordum. Chandrelle zekiydi, hakkını vermeliyim. Gwyn'in adına bir parti düzenlemek soylulara Gwyn'in hâlâ kontrol altında olduğuna dair güvence verirken, aynı zamanda güçlü perilere onun üzerinde sahip oldukları gücü hatırlatacaktı. Galler teması sadece hoş geldin havası yaratmanın bir yoluydu... ya da belki bıçağı biraz daha derine sokmanın. Muhtemelen benim önermem gereken bir şeydi.

Birden masanın benim yanıtlımı beklediğini fark ettim.

"Neden yapmamamız gerektiğini anlamıyorum." Bu sözleri söylerken bile bir neden düşünmeye çalıştım. Ya bu sözde kutlama Gwyn'i daha da kızdırdıysa ve sert bir şey yaptıysa? Ya bu fırsatı beni öldürmek için kullanırsa?

Mantık, *bunu çoktan yapmış olabileceğine* işaret . Bu doğrudu. Collith onun bana karşı henüz harekete geçmemiş olmasının bir nedeni olduğuna inanıyordu. Belki bu ziyafette nedenini öğrenebilirdim.

Hevesli olmayan cevabıma rağmen Chandrelle kabul etti. Yaklaşan parti hakkında konuşmaya devam ederken, zihnimin içinde bir şeyin beni ittiğini hissettim. Ben panik yapmadan Dil konuşmaya başladı. Sesinde belirgin bir yağlılık hissi vardı. *Micah haklı, değil mi?* diye sordu. *Kral öldü. Ama bir şekilde geri getirildi. Hayatta olduğunu iddia ederken sesin bu şekilde doğrulukla cınlıyor ve bu yüzden onu artık hiç hissetmiyoruz. Peki ya çiftleşme bağınız? O hayatta kaldı mı?*

Ona doğru bakmadım. Cevap vermedim. Son zamanlarda daha samimi olmuş olabilirdik ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Yine de Dil haklı olduğunu biliyordu, çünkü geri çekilirken onun kesinliğini hissettim. Sonra tekrar kafamın içinde yalnız kaldım. Chandrelle'in sesi sanki bir radyo istasyonuna bağlanmışım gibi daha yüksek çıkmaya başladı.

İçimi bir endişe kapladı. Dil yeni bilgisini bize karşı kullanır mıydı? Ya Shameek'in cenazesinden sonra gösterdiği iyilikseverlik bir rolden ibaretse? Ellerimi sıktım, masanın altında saklı oldukları için minnettardım.

Herkes odadan çıkarken Dil'in dikkatini çekmeye çalıştım ama Eamon'la derin bir sohbete dalmış görünüyordu. *Lanet* olsun. Yüzümdeki hayal kırıklığını sildim ve bu toplantı için bize ev sahipliği yapan Yarrow'a döndüm. Dramatik bir reverans yaptı, lüleleri sallanıyordu ve bana tatlı bir şekilde bunun bir onur olduğunu söyledi. Bir başka mükemmel yalancıydı; bu sözleri söylerken yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı.

Nuvian'ın önden, Lyari'nin arkadan, Finn'in de yanımdan gitmesiyle, birilerinin buraya yerleştirmek için epey zahmet çektiği Fransız kapılarından çıktık.

Geçide girer girmez Nuvian bana doğru döndü.

"İşimi zorlaştırmaya mı çalışıyorsun?" diye hırladı peri. Yüzünü benimkine o kadar yaklaştırdı ki ter ve deri karışımı kokusunu alabildim. Görünüşe göre sözümü ciddiye almıştı, çünkü genellikle onun yanında hissedebildiğim korku kaybolmuştu. Lyari yanımda belirdi ve

Nuvian'ın bakışları ona doğru kaydı ve bunu not aldı. Gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şey parladı.

"Sakin ol," diye tersledim, sabrımın son kırıntılarını da kaybederek. "Çoğu bana karşı bir hamle yapamayacak kadar korkak."

Bir an için Nuvian sessiz kaldı. Hava onun öfkesiyle yoğunlaştı. İçimden bir huzursuzluk fısıltısı daha geçti ve bunu gizlemek için çenemi kaldırdım. "Bu oynadığın tehlikeli bir oyun, Kâbus," dedi sonunda Nuvian. "Ben iyiyim ama bir ayaklanma çıkarsa seni ben bile koruyamam."

Mücadele içimden sızdı. "Olmayacak" derken sesimden belli oluyordu. Sana daha önce de söylediğim gibi, Collith geri dönecek. Sadece ona biraz daha zaman kazandırمام gerekiyor."

Perinin şüphesi bir parfüm gibiydi. Vereceği yanıtı kulaklarımı arkamı döndüm. Nym ya da Naevys'i ziyaret etmeyi düşündüm ama bugün yeterince peri görmüştüm. Sevdiklerimden bile. Collith'in odalarına doğru ilerledim, parmaklarım Finn'in sırtındaki kürk çıkıntısını okşuyordu.

On dakika sonra kot pantolon ve uzun kollu bir gömlekle gizlilik perdesinin arkasından çıktım. Lyari otomatik olarak tekrar kapıya doğru hareket etti.

"Henüz gitmiyoruz," dedim ona ve Collith'in kitap koleksiyonunun bulunduğu küçük odaya doğru yürüdüm. Finn yerinde kaldı ama parlak gözleri hareketlerimi takip ediyordu.

Eşikten adımımı attığımda beni toz ve eski kâğıt kokusu karşıladı. Collith'in kütüphanesinde herhangi bir düzen yoktu; ne alfabetik, ne konuya göre, ne de tarihe göre; bu yüzden nereye baktığımın bir önemi yoktu. En uzak köşedeki raflara doğru ilerledim. *Nudd soyundan gelen Gwyn*, demişti Collith doğum günümün gecesinde konuştuğumuzda. Belki de benim hayatta kalmam onun soyunun hikâyesinde yatıyordu.

Lyari kapı aralığından izledi. "Ne arıyorsun?" diye sorduğunu duydum.

"Gwyn hakkında elime ne geçerse," diye mırıldandım. Alt rafta deri ciltli bir kitap vardı. Ağırlığı nedeniyle iki elimi de kullanarak onu çıkardım ve rastgele bir sayfaya açtım. Omurgası yaşlı bir insanın kemikleri gibi gıcırıyordu. *Lanet olsun*. Mahkemenin 1877'ye kadar uzanan mali kayıtlarıydı. Yine de bir dahaki sefere uykuya dalmakta güçlük çektiğimde işime yarayabilirdi.

Saniyeler geçti ve Lyari cevap vermedi. Sessizliğini sürdürmesi dönmeme neden oldu ve yüz ifadesindeki bir şey şüphesini ele veriyordu. "Sen de bunun anlamsız olduğunu düşünüyorsun," dedim. Bu bir soru değildi.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Lyari tereddüt etti. Ne kadar yavaş konuştuğundan, kelimelerini dikkatle seçtiğini anladım. "Hiç kimse Av'dan sağ çıkamadı Majesteleri."

"O zaman bu noktada neden beni korumaya çalışıyorsun? Madem bu kadar kaçınılmaz?" Kitabı sıkıca tutarak talep ettim. Lyari-kibar, gururlu Lyari-'nin pes etmeye istekli olduğu gerçeğı kalbime bir dehşet şimşegi gönderdi.

Peri cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bir süre sonra maskesi tekrar yerine oturdu ve diğer Muhafızlar gibi göründü. Tetikte. Soğuk. İlgisiz. "Burada işin bitti mi?" diye sordu onun yerine.

Ben kalırsam Lyari'nin de kalacağını biliyordum. Oda bir büyüyle korunuyor olsa da saatlerini dimdik durarak ve olası tehditleri dinleyerek geçirecekti. Zaten muhtemelen yarın dönecektim. Kocaman kitabı yerine koyarken boğazıma bir iç çekiş takıldı. "En azından şimdilik bitti. Hadi gidelim."

Dışarı çıktığımda Finn uyuyor gibi görünüyordu ama ayak seslerimi duyar duymaz gözlerini açtı. Ayağı kalktı ve bizi kapıya kadar takip etti. Kapı hafif bir sürtünme sesiyle açıldı. Geçitte iki Muhafız vardı ve biz geçerken ikisi de ne kıpırdadı ne de göz kırptı.

Karanlıkta daha fazla zaman geçti, ama bu zaman aciliyet ya da konuşma ile işaretlenmemişti. Meşaleler çatırdıyor ve ayakkabılarımız toprakta yumuşak sesler çıkarıyordu. Yüzeye ulaşana kadar Lyari'yle tekrar yüz yüze gelmedim. Kapının hemen ötesinde, gölgeler ve solmakta olan güneş ışığı arasında duruyorduk. Finn ağaçların arasında bir şey fark etmiş olmalıydı çünkü hemen yola koyuldu. "Nuvian'ın dışarıda muhafızları var, değil mi? Beni eve kadar takip etmek için mi bekliyorlar?" diye sordum.

"Evet," dedi Sağ Elim sertçe. Başına gelecekleri zaten biliyordu. "O zaman neden sen-"

"-Bu gece izin al," diye bitirdi Lyari. "Seelie Kralı'na seni asla yalnız bırakmayacağıma dair söz verdiğim kısmı kaçırdın mı?"

"Tamam, ilk hatan Laurie'ye bir şey vaat etmek oldu. Ama Finn ve bir düzine peri savaşçısı arasında yalnız kalmayacağım. Bak, berbat bir hafta geçirdim. Beni öldürmek için buraya gönderilmiş kadim bir avcıyla tanıştıktan, o felaket doğum günü yemeğine katlandıktan ve ilk terapi seansıma gittikten sonra... Sadece bir süreçten geçmem gerekiyor. Ormanda yürümek istiyorum.

ve bir süreliğine Unseelie Kraliçesi olduğumu unutacağım. Bunu yapmama izin verecek misin?"

Onaylamıyordu, bunu açıkça görebiliyordum. O Lyari'ydi, güçlü olmaya her şeyden çok değer veren bir peri. Ama son birkaç günden etkilendiğimi itiraf etmenin de bir güç olduğunu düşündüm.

Belki de Lyari'nin bir kısmı gizliden gizliye aynı fikirdeydi, çünkü yorgun bir yenilgi sesi çıkardı. "Her saat başı telefonumu kontrol edeceğim-" diye başladı.

"Bir kurt adam, bir kâbus ve bir periyle birlikte yaşıyorum. Eğer bir şey olursa, eminim üstesinden gelebiliriz."

Lyari veda etme zahmetine girmedi; sadece bana ters ters baktı ve gözden kayboldu. Arkamı döndüm ve ağaçları taradım ama Nuvian'ın savaşçıları bu gece oyunlarının zirvesindeydi. Hiçbir şey hareket etmiyordu, kurtadamım bile. Günlerdir ilk defa etrafta kimse yokken açık gökyüzünün altındaydım. Alacakaranlık ölü dallar arasındaki boşluklarda parlıyordu. Yaprakların ve buzların üzerinde yürüdüm, solan ışığa doğru baktım. Gwyn'in beni öldürebileceği ihtimalini göz önünde bulunduramam gerektiğini biliyordum. Ama şimdi değil, dedim kendime. Şu anda güneşin yolculuğunu tamamlamasını izleyecek ve kendi yolculuğumun tadını çıkarmaya çalışacaktım.

Ama bir dakikadan az bir süre sonra kulaklarıma bir ses ulaştı - insan olmayan bir çığlık. Başımı çevirdim ve yakındaki bir kavağın altında bir hareket gördüm. Ağacın dibinde küçük ve çırpınan bir şey vardı. Fae hilelerine karşı temkinli davranarak, nefesimi alçak ve eşit tutarak sessiz adımlarla yaklaştım.

Bunun bir tilki olduğunu gördüğümde, korku beni *bir* anda terk etti. Yoğunlaşan karanlıkta görmeye çalışarak ona doğru koştum. Yaratığın miyavlamasının nedenini gördüğümde içimi bir şok kapladı: Biri ona tuzak kurmuştu ve pençelerinden biri o acımasız, parıldayan dişlere takılmıştı.

Ben yaklaşırken, tilki aldığı hızlı nefesler dışında tamamen hareketsizleşmişti. Sessizlik uzayınca hafif bir viyaklama sesi çıkardı. Bu beni harekete geçirdi ve dizlerimin üzerine çöktüm. Tilki geri ama tuzak onun bir yere gitmesini engelledi ve acıyla çığlık attı. Boyundan genç olduğunu tahmin ettim ve ince, kirli kürkünün altında kaburgalarının hareket ettiğini görebiliyordum.

Odaklan, dedi içimden bir ses, kırbaç gibi keskin. Dikkatimi tuzağa çevirdim. Birkaç dakika içinde diğer her şey kayboldu. Tuzağın tasarımı basitti; iki çenesi, iki yayı ve ortasında yuvarlak bir tetiği vardı. Paslanmış metalden yapılmıştı ve bir zincirle yere sabitlenmişti.

Zincirin etrafındaki toprak ve karda yakut damlaları vardı ve tilkinin uzunca bir süredir zincirden kurtulmaya çalıştığı belliydi. Tek bir denemede başarılı olamazsam, parçalanmış bacağına daha fazla zarar verebileceğimi biliyordum. En fazla kaldıracı elde etmek için ellerimi çenelere yaklaştırdım ve tilki ben ulaşır ulaşmaz bana doğru hamle yaptı.

"Siktir." Geriye doğru sarsıldım ve elimi kendime doğru tuttum. Isırığı şaşırtıcı derecede vahşi ve güçlüydü, bana bunun bir evcil hayvan değil, vahşi ve korkutucu bir şey olduğunu hatırlattı. Acıdan titriyor olsam da bu beni yıldırmadı - ergenlik çağını geçtikten sonra Fallenkind'in kuduz ya da hastalanmak gibi şeyler hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Elimi tekrar tuzağın üzerine koydum ve bu sefer tilki donup kaldı, korkudan titriyordu. Kısa bir nefes aldım ve yaylara kuvvet uyguladım.

Dişleri açıldı. Tilki hemen ağaçların ve gölgelerin güvenliğine doğru yöneldi ama yaralı ayağına takılıp tökezledi. Düşünmeden yakaladım. Pençeler derime saplandı. Acı göğsümden yayılıyordu ama umurumda değildi; tilki şimdi azgın bir denizdeki bir gemiymişim gibi bana yapışmıştı. Kalp atışlarını avuçlarımda hissetmekten zevk alıyordum. Zavallı pençesi işe yaramaz bir şekilde bir tarafa sallanıyordu ve tilki boşuna onu yalamaya çalışıyordu.

"Bu acı geçici," diye fısıldadım. Altın rengi gözleri ağzımı ilgiyle izledi. Cesaretlenmiş bir şekilde ayağa kalktım ve eve doğru geri dönmeye başladım, yol boyunca bir dizi kelimeyi serbest bıraktım. Tilki, Granby ve Bea'nın durumunu öğrenmişti. Bunlar hakkında söyleyecek bir şeyim kalmadığında, yaratığa çocukluk hayalim olan veterinerlikten bahsettim. Bu sırada Finn parlak kuyruğunu sallayarak ağaçların ve karanlığın içinden geçiyordu. Tilkiye o kadar odaklanmışım ki onun geri geldiğini fark etmemiştim.

Dakikalar sonra evdeydim. Kapı tokmağıyla uğraşırken tilkiyi bir kolumda tutmaya çalışıyordum. Finn diğer tarafımda duruyordu. Hâlâ kurt formundaydı - geri dönmek hızlı ya da düzenli bir süreç değildi - bu yüzden tek yapabildiği izlemektir. Sonunda kapıyı açtım ve aceleyle içeri girdim. Kurt adamım yanımdan geçip gitti, kürkünün uçları karla kaplıydı ve oturma odasındaki halının üzerine çöktü. Dili yana doğru sarkmıştı. Botlarımı tekmeledim ve yeni kızarmış taco etinin kokusu havaya yayıldı.

Mutfaktan takırtı sesleri geliyordu. Kapıya gittim ve bulaşık makinesini doldururken neşeli bir melodi mırıldanan Emma'yı izledim. Beni fark etmemişti ama onu fark etmemek imkânsızdı -ben yokken Emma saçlarını turuncuya boyamıştı.

Muhtemelen kırmızıyı tercih etmişti ama sonuç mısır şekeri turuncusu oldu. Neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Bunun yerine dudaklarımı birbirine bastırdım ve onu korkutmaktan çekinerek yaşlı kadının bana doğru dönmesini bekledim. Ancak tilki o kadar sabırlı değildi ve elimde huzursuzca kıpırdandı. Bu hareket bacağını rahatsız etti ve küçük yaratık havladı.

Emma çığlık attı ve etrafında döndü. Bir eliyle tahta bir kaşık sallıyor, diğer eliyle de göğsüne bastırıyordu. Ben olduğumu anladığında Emma boğuk bir nefes verdi. Kaşık, kolu düşerken kalçasına çarptı. "Tanrıya şükür, Fortuna! Senin bir seri katil olduğunu düşünmüştüm. Acıktıysan buzdolabında yemek artıkları var. O da ne?"

Kollarımdaki bohçayı fark etmiş ve incelemek için yaklaşmıştı. Tilki tekrar havladığında Emma geri çekildi, gözleri fincan tabağı gibi yuvarlandı.

"Merak etme, bize evcil bir tilki almadım. Onu bir tuzakta buldum. Burada bir Yakınlarda Greenwood Yaban Hayatı Rehabilitasyon Merkezi adında bir yer var, sabah oraya giderim diye düşündüm." Tutuşumu ayarlayarak oturma odasına doğru baktım; televizyon kapalıydı ve ilk kez kanepelerde kimse oturmuyordu. Cyrus muhtemelen bardaydı ve Damon da Matthew'u bunu yapmaya ikna ederken şüphesiz uyuyakalmıştı. "Collith burada mı?"

Emma masaya doğru yürüdü, tabağın üzerinde bir esrar duruyordu. Onu aldı ve cebinden bir çakmak çıkardı. "Evet. Odasında. Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım, tatlım."

Yanından geçerken onu yine tilkiye bakarken yakaladım. Bıyıklı yüzüne saçma sapan teselli sözcükleri mırıldandım, sonra koridorda dikkatle Collith'in odasına doğru yürüdüm. Unseelie Sarayı hakkında konuşmak için çok geç kalmıştık. Son birkaç haftadır ondan bir şeyler saklıyordum; özellikle de Fae'lerin değerli krallarını öldürdüğüme dair şüphelerini.

Yanılmıyorlardı ama bu konunun dışında bir şeydi.

Collith'in herhangi bir baskı ya da zorunluluk olmadan kendi zamanında iyileşmesini istemiştım. Ama bu akşamki konsey toplantısında neler konuşulduğunu bilmesi gerekiyordu; içimden bir ses Thuridan ve Micah'nın suçlamalarının sadece bir başlangıç olduğunu söylüyordu.

Oraya vardığımda Collith'in kapısı açıktı ve ışıklar yanmıyordu. Çoktan uyumaya mı gitmişti? Kapının önünde durdum ve karanlık odaya baktım.

Collith yerde oturuyordu. Sırtı yatağa dönüktü, bacakları önünde uzanıyordu ve gözleri kapalıydı. Ay ışığı gelmiyordu.

ama ışık arkamdan parlıyordu. Halının üzerinden Collith'in kot pantolonuna vuruyordu. Başka bir şey giymiyordu.

"Meditasyon mu?" Cüret ettim.

"Deniyorum," dedi Unseelie Kralı. "Bana katılmak ister misin?" diye sorarken gözleri hâlâ kapalıydı.

Kollarımdaki yaratığa baktım. "Belki bir dahaki sefere."

Sonra tilki viyakladı ve Collith'in gözleri açıldı. Elimdeki bohçayı gördü ve kaşlarını kaldırdı. "Orada ne var?"

"Bak tatlım, bize yeni bir evcil hayvan aldım!" Collith'in görebilmesi için eğilerek cıvıldadım. Yüz ifadesinden şaka yapıp yapmadığıma karar veremediği belliydi. Onunla biraz daha uğraşamadan tilki tekrar kıvranmaya başladı. Keskin acı çığlığı kulak zarımı deldi. Yüzümü buruşturarak doğruldum ve birkaç adım geri attım. "Bacağı kötü durumda. Sabah onu bir vahşi yaşam merkezine götüreceğim."

"Fortuna ve onun ," diye mırıldandı Collith. Sesinde anlamadığım bir şey vardı.

Belli ki bu gece konuşmak için uygun bir zaman değildi. İyi geceler dilerken kaşlarımı çatmaya çalıştım ama Collith yine gözlerini kapatmıştı. Başka bir şey söylemedi. Odasından çıktım ve gıcırdayarak tekrar koridora indim. Banyoda, lavabonun altından Cyrus'un ilk yardım çantasını çıkardım. Tilki başka bir ses çıkarmadı; sadece sarı, kırpışmayan gözleriyle beni izledi. Bir elimde beyaz plastik bir kutu tutarak nihayet odama yöneldim.

"Bu benim," diye fısıldadım küçük yaratığa, kapıyı ayağımla iterek açtım. "Biraz sade olduğunu biliyorum. Belki de taşınmadan önce Cyrus için biraz renk katmalıyım, ne dersin?"

Kulakları kıpırdadı, sanki tilki anlamsız sözlerimi gerçekten dinliyormuş gibiydi. Kendimi tekrar ısırılma ihtimaline karşı hazırlayarak ilk yardım çantasını yatağın üzerine bıraktım. Tam sürgüyü açmıştım ki ön kapının kapandığını duydum. Emma'nın sigara içtikten sonra içeri girdiğini sandım. Ama sonra pencereden Collith'in uzun bacaklı adımlarla avluyu geçtiğini gördüm. Ahıra girdi ve bir an sonra her yer ışıkla doldu. Birinin yanından geçti ve ben onun düşünceli ifadesini bir anlığına yakaladım. O gittikten sonra bile, o parlak cam bölmeye baktım, ne hissettiğini bilmek için çiftleşme bağımızı kullanabilmeyi diledim. Artık var olmayan çiftleşme bağı. Benim yüzümden.

Tilki iç çekmeye çok benzeyen bir ses çıkardı.

İlk yardım çantasını açmak için arkamı döndüğümde kendi kendime bir iç geçirdim.

CKAPTER TEN

I

Bütün gece tilkiyle birlikte uyanık kaldım.

Sabah, evin geri kalanı daha uyanmadan hazırlandım. Tilkiyi bir karton içinde taşıyarak verandaya çıktım.

ve Finn'i görünce irkildi.

Sallanan sandalyelerden birine oturdu. Yüzü her gibi okunaksız olsa da, bir şey anlatmaya çalıştığı izlenimine kapıldım. Günlerdir ilk kez kurt formundan çıkmıştı ve kendimi onu eleştirel bir gözle incelerken yakaladım, ilk tanıştığım açlıktan ölmek üzere olan yaratıktan daha fazla değişiklik görmeyi umuyordum. Tek söylediğim "Gitmeye hazır mısın?" oldu.

Ayağa kalktı ve beni minibüse kadar takip etti.

Arkada Finn ve yolcu koltuğunda bir tilki ile küçük hayvanı Greenwood Yaban Hayatı Rehabilitasyon Merkezi'ne götürdüm.

Uzaklaşmak düşündüğümden daha zor oldu. Ama bunu uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissederek, bir kez olsun bir hayat almak yerine bir hayat kurtararak yaptım.

Finn ve ben dönüş yolunda sessizdik. Bu benim ilgisizliğimden değil, konuşup konuşmamayı ona arzumdan kaynaklanıyordu. Bizi Granby'ye davet eden tabelayı geçerken havalandırma deliklerinden çiçek kokusu yayılıyordu - cin kokusunu bastırmak için bir oda spreyi daha almıştım. Direksiyonu sıkı sıkı tutuyordum, Astrid'in kurtadamlarından biri tarafından yoldan çıkarıldığımdan beri geliştirdiğim bir alışkanlıktı bu. Son birkaç haftadır yaşadığım her deneyim beni işaretlemiş, çoğu tenimde görünmese bile beni yaralamıştı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Düşünmeden sordum. "Yaşadıklarından sonra nasıl devam ediyorsun? Her günü nasıl atlatıyorsun?"

Yanımdaki kurt adam cevap vermedi. Üç dakika geçti ve konuştuğunda ona bir şey sorduğumu bile yarı yarıya unutmuştum. "Hem canavar hem de av oluyorsun," dedi Finn çakıllı sesiyle. Yüz ifadesini görmek için yan gözle ona baktım ama o bakışlarını yoldan ayırmadı. "Aynı derecede vahşi, ne kuduz olacak kadar vahşi ne de dokunulacak kadar evcil."

Devam etmesini bekledim ama görünüşe göre söyleyeceklerinin hepsi buydu. *Kimse böyle konuşmaz*, diye düşündüm. Sanki şiir başlı başına bir dilmiş gibi. Ama Finn'in sözleri bu kişi hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmemi sağladı. Aslında ne kadar az konuşmuştuk. Önceki hayatında bir yazar mıydı? Öğretmen miydi? Eşine ve kızına olanlara rağmen, hâlâ onu arayan ya da sağ salim dönmesini uman bir ailesi var mıydı?

Kalbimde bir savaş vardı, ona sormak, onu daha yakından tanımak istiyordum ama sonra kasabaya vardık ve sanki fırsat geçmiş gibi hissettim. Ana Cadde'nin iki yanında işyerleri belirdi. Açık tabelalar yeni bir günün canlı ışıyla yarışıyordu. Bakışlarım her zaman olduğu gibi önce Bea's'a gitti ve caddenin karşısına geçti. Huzursuzluk damarlarıma geri dönmüş, beni savaşıma, hareket etme, kaçma arzusuyla dolduruyordu.

"Sanırım Adam'ın evine gideceğim," dedim. "Önce seni eve bırakmamı ister misin?"

Finn cevap vermedi ama sessizlik şimdi onun geride bırakılmayı inatla reddedişinin ağırlığını taşıyordu. Hafifçe gülümsedim ve sinyal lambasını yaktım. Bir dakika içinde minibüsü her zamanki yerime park ettim ve arka koltukta sakladığım çantaya uzandım. Finn araçtan indi ve sokağın ötesindeki ağaçlara doğru yürüdü, şüphesiz orada şekil değiştirecekti. Onun gidişini izledim, eğer seçeneğim olsaydı ben de aynısını yapar mıydım diye merak ettim. Gökyüzüne doğru ulumak ve keskin dişlerle dünyayla yüzleşmek ne büyük bir rahatlama olurdu. Aslında hepimizin içinde yaşayan hayvan olmak.

Kısa ve hüzünlü bir iç geçirdim ve sıcak minibüsten çıktım. Kaldırımdan aşağı koştum ve Adam'ın dükkânının kapısını açtım.

Her zamanki gibi görünürde hiç müşteri yoktu. Sadece iki asılı araç ve havada süzülen rock müziği vardı. "Adam? Burada mısınız?" Tuvaletlere doğru yürürken seslendim.

"Majesteleri. Ne hoş bir sürpriz." Ses arkamdan geldi. İçgüdüsel olarak döndüm ve ellerimi kaldırdım, aynı anda hem savaşıma hem de saçmaya hazırlandım. Spor çantam kalçamda zıpladı. Drakula önümde duruyordu.

ofis kapısında, güzel dudakları kibar bir gülümsemeye dönüştü. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

"Adam nerede?" Kalbimin nasıl hızlandığını duyabileceğini bilerek sordum. Var olan en eski, en güçlü vampirlerden biriyle yalnızdım. Neden gelmeden önce Adam'a mesaj atmayı akıl edememiştim?

Drakula başını eğdi. "Sanırım bir kahve dükkânı hakkında bir şeyler söyledi."

"Tamam. Teşekkürler." Arkamı dönmeye başladım ama vampirin ipeksi sesi tekrar bana ulaştı ve zihnimi narin kurdeleler gibi sardı.

"Kendi hatırı sayılır uzmanlığımı sunabilir miyim?" diye sordu. Drakula'yla tekrar yüz yüze geldiğimde hafifçe eğildi, hareketi sıvı gibiydi. "Ne de olsa Adam'ı eğiten kişi benim."

Tereddüt ettim. Başka bir hayatta olsaydım, muhtemelen öğrenme arzumla hiç düşünmeden kabul ederdim. Ama Düşmüşlerin dünyasında sonsuz gölgeler, sayısız karanlık cepler vardı ve şimdi bunların içinde neyin gizlendiğini biliyordum. Aklım Drakula'nın tanımadığı birine zamanını ve çabalarını sunma nedenlerine gitti. Kalbime sahip olmayı mı umuyordu? Tahtımı mı?

Vampirin ellerine baktım. Elleri açıktı, bu da demek oluyordu ki eğer onunla birlikte eğitim alırsam, derisinin altındaki cevapları keşfedebilirdim. Sadece kendi iyiliğim için değil, değer verdiğim herkes için. Bea, Gretchen, Ariel - hiçbirisi dünyada başka nelerin var olduğu gerçeğini bilmiyordu. Savunmasızdılar, özellikle de Drakula insan hayatına değer vermeyen bir yaratıksa.

Ben tartışırken yaşlı vampir sessiz kalmıştı. Ama tüm bu süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, kararlılıkları rahatsız ediciydi. Sanki bir ağacın tepesinde oturmuş, küçük kemikli bir yaratığa bakıp tembel tembel aşağı inip inmemeyi düşünen bir jaguar gibiydi. "Bu harika olur," dedim sonunda. "Sadece üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Tabii ki. Acele etmeyin."

Drakula başka bir şey söylemeden Adam'ın uzak bir köşeye serdiği minderlere doğru yürüdü. Krem rengi bir yelek giymişti ve benimle yüzleştğinde bu yeleği çıkardı. Ardından filmli gömleğini çıkardı, onu görmeye hazır değildim. Koyu teni floresan ışıkların altında parlıyordu, karnının düzlemleri ve kenarları bir heykelden fırlamış gibiydi.

"Tesislerin nerede olduğunu bilmiyor musun?" Drakula altın rengi gözlerini hâlâ elimde tuttuğum çantaya dikerek sordu.

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Özür dilerim. Dikkatim... dağıldı. Hemen döneceğim."

Aceleyle tuvalete doğru giderken, Drakula'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yakaladığımı yemin edebilirim. Kapıyı kapattım ve rahat bir nefes alarak aynada kendi bakışlarımla buluştum. Camın içine hapsolmuş kişi insana benziyordu. Gözlerinin altında lekeler vardı ve teni keder rengindeydi. Gözlerimi o hüznü yaratıktan kaçırdım, çantamı yere bıraktım ve kot pantolonumu çıkarmaya başladım.

Dükkâna geri döndüğümde Finn vardiyasını bitirmiş görünüyordu - fark ettiğimden daha uzun sürmüş olmalıydı. Yerde, paspaslara her zamankinden çok daha yakın duruyordu ve gözünü kırpmadan yaklaşmamı izledi. "Kapıyı nasıl açtın ki?" diye sordum. Finn yüz ifadesi olmadan arkasına baktı. Bıyıkları seğirdi.

Drakula onu bıraktığım yerdeydi ve bir kez daha hareketsizliğinde doğal olmayan bir şeyler olduğunu hissettim. O altın gözler hareketlerimi öylesine soğuk bir hesaplamayla takip ediyordu ki, içimde bir korku titremesi yarattı. Çantayı yere bırakıp mindere adımımı atarken acele etmedim.

Bana doğru uçtuğunda vampirle yüzleşmeye bile fırsatım olmamıştı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde Drakula'nın Adam'dan daha hızlı, daha güçlü ve çok daha acımasız olduğu açıktı. Darbelerini savuşturdum, kendimi koruyacak kadar hızlı hareket ettim ama kendi darbelerimi indiremedim. Bir dakika sonra nefes almakta zorlanıyordum ve alnımda boncuk boncuk ter vardı. Drakula ise yorgun görünmüyordu bile. Biz bulanık bir şekilde hareket ederken konuştu.

"Senin en büyük gücün hem hafif ayaklı hem de çevik olabilmen," diyerek bacağını savurdu. Üzerinden atladım ve kolumu kaldırdım, kolum onunkiyle birleşti ve kemiklerimde bir titreme yarattı. "Bunu kullanarak rakibinin kendini tüketmesi muhtemeldir. Ayrıca büyük ihtimalle kendine aşırı güvenecek ve açık kapı bırakacaktır."

"Oh, bunun gibi mi?" Nefes nefese sordum.

Tenimiz sadece bir anlığına temas etmişti ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Vampir tepki veremeden ya da karşılık veremeden zihnine girmiştım. Elbette beklediğim gibi bir duvar vardı; Unseelie Kraliçesi olarak yeni keşfettiğim tüm gücümle duvarı parçaladım.

Uzaktan Drakula'nın nefesini duydum. Beni dışarı itmeye çalıştığını hissettim. Yine de hayatlar bana bağlıydı ve evime gelen bu yaratık hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu.

Doğrulurken tatlar dilimi kapladı. Nefes nefese kalmıştım; aslında var olmadığım bir yerde havaya ihtiyaç duymadığım için her şeyden çok bir refleksti bu.

-Ve hızla etrafıma bakındım. Bir an için halüsinasyon görüp görmediğimi merak ettim. Ama Drakula'nın zihninin içinde olduğumu biliyordum. Onun arada bir yerde sıkışıp kaldığını hissedebiliyordum, bir tarafta onunla ördüğüm duvara çarpıyordu... ve diğer tarafta tüm sırlarıyla ben.

Şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü ruh haliydi. Bir kütüphanede duruyordum ve tavan birkaç kat yukarıdaydı. Sistine Şapeli ile aynı resimlerle kaplıydı. Görüş alanımdaki her raf doluydu. Collith'in koleksiyonunun aksine, bunlarda düzensiz ya da kaotik hiçbir şey yoktu. Her cilt özenle raflara yerleştirilmiş, aynı derecede etkileyici bir düzene sahip diğer kitapların arasına sıkıştırılmıştı. Odanın sonu yok gibiydi, her iki yönde de gözümün alabildiğine uzanıyordu. Drakula kadar uzun yaşasaydım zihnim böyle mi görünürdü?

Bunu düşünecek zaman yoktu. Duvarlar inledi ve Drakula'nın zihni üzerindeki hakimiyetim neredeyse kayboluyordu. En yakın rafa koştum ve rastgele bir kitap açtım. Sayfalar boştu. Kaşlarımı çatarak ortadaki sayfayı çevirdim ama yine aynıydı. Tek bir resim ya da kelime yoktu, sadece boş kâğıt.

Kitabı yerine koydum, sonra kütüphane kayarken dengemi sağlamak için raflara tutundum. Drakula'nın darbesinin şiddetiyle başımda bir acı titreşti. Kitapların sırtlarına odaklanmaya çalıştım, bu da onun korkularını neden bulamadığımı düşünmemi kolaylaştırdı. *Belki de yanlış yapıyorsun.* Drakula zayıf bir zihne sahip tipik bir yaratık değildi, ama ben ona böyle davranıyordum.

Başka bir acı dalgasına karşı dişlerimi sıkarak bir kitap aradım. Azalan zamanımda bana faydalı bilgiler verebilecek bir kitap.

Bir dakika kadar böyle devam ettikten sonra, daha ağır olduğunu hissettiğim deri ciltli bir kitaba ulaştım. Tüm oda sallanmaya başladı ve tavandan küçük moloz parçaları düştü. "Bu önemli bir kitap, ha?" Etrafımdaki sütunlara ve kirişlere bakarak mırıldandım. Umarım öfkeli, kadim bir vampire karşı dayanabilirlerdi. *Tamam, işte bir şey yok.* Bu kez kitabı açtığımda Drakula'nın korkularını ya da zayıflıklarını düşünmedim.

Kan hakkında düşündüm.

Ne kadar yaşlı ya da kontrollü olursa olsun her vampiri etkileyebilecek tek şey. Her düşünce ve her anıyla iç içeydi. Her kilidin ana anahtarı.

İşe yaradı. Sayfalara karalanmış zarif, göz kamaştırıcı kelimelere göz attım ve sonra düşüyordum.

Gözlerimi püsküllü çimenlerin ve uzak dağların olduğu bir diyarda açtım. Hayır, kendimi düzelttim, bu benim bedenim ya da hafızam değildi. Bako - gerçek adı buydu- sırt üstü yatmış, mavi gökyüzüne bakıyordu. Çevresel görüşünde, ölen yoldaşlarının cesetlerini görebiliyordu. Hayata tutunmaya çalışan, iniltileriyle havayı dolduranlar artık çoğunlukla sessizdi. Azalan gücüne rağmen Bako bir elini karnındaki açık yaraya bastırmaya devam etti. Ayağa kalkarsa tüm iç organlarının dışarı döküleceğini biliyordu. Diğer elinde hâlâ bir kılıç tutuyordu. Nefes alış veriş yavaşlarken kılıç sert güneş ışığında parılıyordu.

Gece bir pelerin gibi çökmüş, kanlı ve ölü askerlerin bulunduğu alanı bir şekilde daha az trajik hale getirmişti. Yine de Bako kalmak için savaştı. Hilal şeklindeki aya baktı ve ölmek için daha kötü yollar olduğunu düşündü. Bilinmeyenden korkmuyordu.

Düşünceleri İngilizce değildi, ama her şeyi onun bakış açısından deneyimliyordum - konuştuğu dilleri konuşuyor ve anlıyordum.

"Cesurca savaştın," dedi bir ses aniden.

Bako'nun gözleri kendisine yaklaşan gölgeye doğru kaydı. Yüzü seçilemeyecek kadar loştu ama yuvarlak ve solgundu. Onun bir kadın olduğunu görene kadar gittikçe yaklaşmasını izledi. Kadın Bako'nun yüzükoyun yatan bedeninin yanında durdu ve ekledi: "Bir seçim yapmalısın savaşçı."

Kendime rağmen ilgimi ve hafıza kenarlarda solmaya başladığında daha fazla izlemek istedim -Dracula sonunda beni dışarı itmeyi başarıyordu.

Lanet olsun. Hâlâ niyetini ya da zayıflıklarını bilmiyordum. Gözlerimi daha sıkı kapattım ve bulabildiğim her dayanıklılık kırıntısıyla onun zihnine tutundum. O itti ve ben çektim. Acı içimde dalgalanıyordu ama kitaplara tutunmaya devam edecek gücü buldum. Artık alışmıştım ve sayfalara dalmak sadece bir iki dakikamı alıyordu. Yüzyıllara yayılan, ölüm ve acıyla dolu hayatından kesitler gördüm. Ama çılgınlık ve korku sarsıntıları neredeydi? Bu kitaplardaki neredeyse her şey Bako öldükten ve Drakula doğduktan sonra gerçekleşmişti. Sanki dünyayı kırılmaz bir camın arkasından görüyordu. Duyguların sesi kısılmıştı. Hiçbir şey korkutucu ya da beklenmedik değildi.

Bir anda anladım.

Drakula'nın küçük korkuları yoktu, diğer her şeyin sahip olduğu fobilerden hiçbiri yoktu, ama belki de fark buydu - artık hayatta değildi. Tıpkı kâbusların güzellikleriyle, kurt adamların da acılarıyla lanetlendikleri gibi.

Dönüşümleri, vampir olmanın lanetiydi. Yaşayanların hissettiği aciliyeti hissetmiyorlardı. Onlar için çok az şey önemliydi. Adam hâlâ bir şeyleri önemsiyor gibi görünüyordu ama içimden bir ses onun yaratıcısı kadar uzun süredir vampir olmadığını söylüyordu.

Tavandan büyük bir parça yakınımaya düştü. Sıçradım ve Drakula'nın muazzam koleksiyonunu çılgınca karıştırmaya devam ettim, bu vahyi aklımda tutarak. *Daha da geriye gitmeliyim. Bako'nun anılarını bulmalıyım.*

Elimdeki kitabı geri verip başka bir rafa koşmaya karar verdim. Kitabı kapamadan hemen önce sonlara doğru buldum ve donakaldım. Korku. Gözlemlemeye vaktim olmayan bir anının derinliklerine gömülmüştü.

Birdenbire Drakula'nın en çok korktuğu şeyi öğrendim. Güçlü bir vampirin tüm varlığını kaçınmak için şekillendirdiği an.

Başarısızlıktan
korkuyordu. Ama ne
başarısızlığı?

Drakula tekrar içime girerken acı çığlıkları kafamın içinde yankılandı. Bu sefer, onun ruhu üzerindeki hakimiyetimi kaybettim. Yıkılan duvarlar, yontulan boyalı tavanlar ve tüm o renkli kitaplar Alice'in kuyuya düşmesi gibi hızla uzaklaştı.

Gerçeğe döndüm ve egzersiz minderinin üzerinde sendeledim. Şakaklarım zonkluyordu. Görüşüm netleştğinde başımı kaldırdım ve Drakula'nın öfkeyle bana doğru geldiğini görmeyi bekledim. Ama vampir yine ürkütücü bir şekilde hareketsiz durdu, ellerini ceplerine soktu ve tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Kasları nemli bir ter tabakasının altında parlıyordu. "Nefes kesicisin," diye mırıldandı.

"İyi ki nefes almana gerek yok o zaman," diye karşılık verdim tatlı tatlı. Bir sonraki anda yuvarlandım, ayağa kalktım ve yumruğumu çenesinin altına vurmaya başladım. Darbeye o kadar büyük bir güç uyguladım ki Drakula tökezledi. Tabii ki bir an sonra dengesini sağladı. Ağzının kenarından kan akıyordu, ama bana döndüğünde gülümsedi ve düz, beyaz dişleri ortaya çıktı.

Sonra doğruldu ve zarif bir selam verdi. "Güzel olduğun kadar heybetlisin de Fortuna Sworn."

Vücut dili saldırmayacağını açıkça gösteriyordu. Finn'in minderinin kenarında durduğunu, tüylerinin diken diken olduğunu fark ettim. Yine de gözlerimi vampirden ayırmadım, beni kandırmaya çalıştığından emindim. Saniyeler geçmesine rağmen hâlâ hareket etmemişti.

Ne kadar kötü şöhretli olursa olsun, söz konusu bir Kâbus'un etkisi olduğunda Drakula da herkes gibi görünüyordu. Belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla ellerimi bıraktım ve çantamdan bir havlu almak için hareket ettim. Drakula'nın hamlesini duydum ve çok geç tepki verdim. İleriye doğru olan momentumunu belime çarpmak için kullandı, beni etkili bir şekilde katladı ve ikimiz de yere düştük. Vampir, şaşırtıcı derecede ağır olan vücudunun uzunluğunu benimkinin üzerinde düzleştirdi ve beni yere hapsetti.

Finn'in hırladığını duydum. Drakula başka bir dilde bir şeyler mırıldandı ve o da sarsıldı. Kurt adamım onu ısırması olmalı.

"Arkam dönüktü," demeyi başardım. Sesim titriyordu, arzudan değil panikten. Finn'in hırıltıları kesildi ve Drakula hareketsiz kaldı. İkisine de bakmadım, onun yerine gözlerimi tavana diktim. Derimin üzerinde böcekler geziniyormuş gibi hissediyordum. Drakula'ya bağırarak istedim. Ağırlığı gidene kadar onu yumruklarımınla dövmek istedim. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü göz kırpmak için geçen süre içinde tekrar ayağa kalktı. Olduğum yerde kaldım, içimdeki kaosu kontrol altına almaya çalıştım.

Vampir elini uzatırken Finn yanımda durdu. Avucu yara izleri ve çizgilerle kaplıydı ve garip bir anı patlaması yaşadım, Savannah'nın elimin üzerine eğilip parmağını kader çizgim boyunca gezdirdiği üst üste binen bir görüntü. "Günün dersi," dedi Drakula, bacağındaki yaradan rahatça kan akarken. "Rakibinden asla adil dövüşmesini bekleme."

Ağzımın tadı kül gibi gelmişti. Yavaşça doğruldum ve vampirin görüldüğü kadar nazik olup olamayacağını merak ederek onu inceledim. Onun zihnindeyken, kim olduğuna dair bir fikir edindim. Drakula'nın özü. Şaşırtıcı bir şekilde, şeytani değildi. Çoğunlukla griydi.

Bir süre sonra uzattığı elini kabul ettim. Sıcaktı, tıpkı bildiğim gibi, ama her seferinde şaşıırıyordum. Aşk romanları ve filmler vampirleri soğuk, ölü şeyler olarak tasvir ederdi. Ölümünden oluştukları doğrudu, ama gerçek bir vampirin hiç bitmeyen bir ateşi vardı, diriliş sürecinin bir yan etkisi ya da sonucu. Derileri her zaman sıcaktı. Tekrar çantama doğru yürüdüm ve Drakula bu sefer beni durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Minderden uzaklaştığım her adımda kendimi daha normal hissediyordum. Bu ne anlama geliyorsa artık. Kapüşonlu bir tişört çıkardım ve terli atletimin üzerine geçirdim. Çıkışa doğru yürümeye başladığımda, Drakula yanımda belirdi ve ardından küçük bir hava akımı geldi.

Finn homurdandı ve Vampirin bu kadar hızlı hareket edebilmesi hoşuna gitmemişti. "Sakin ol savaşçı," dedi Drakula. "Kraliçenize zarar vermek niyetinde değilim."

Durmadım ama kullandığı ifadeler karşısında gözlerim kısıldı - fae'lerle bu kadar çok zaman geçirince alışkanlık haline gelmişti. Vampir Finn'e "*Kraliçenize zarar vermeyeceğim*" dememişti.

Belki de sözlerinde çifte anlam yoktu ya da belki de bu, sürekli büyüyen düşmanlar listeme bir isim daha ekleyeceğim anlamına geliyordu. Adam's'a geldiğimde her zaman yakınımnda duran bir anı yeniden canlandı. *Şu anda antrenman yapamam. Sana zarar verebilirim*, demişti o gece.

Şehir efsanelerinin vampirler hakkında doğru bildiği tek şey, Drakula'nın kafasını işgal ederken elde ettiğim başarının da kanıtladığı gibi, kana susamışlıktı. Eğer Drakula bana zarar vermeyeceğine söz verseydi, ona anında güvenmezdim.

Kapıda tekrar onunla yüzleştim. Bakışlarım kendi isteğiyle çıplak göğsüne kaydı. Tekrar yukarı baktığımda vampir sırtıyordu. Bu o kadar çocuksu, o kadar rahatsız edici derecede *normaldi* ki risk almaya karar verdim. Yine de kelimelerimi dikkatle seçiyordum; bir, çünkü Drakula kadar güçlü bir yarattığı gücendirmek istemiyordum; iki, çünkü onun yardımını ne kadar çok istediğimi açıklamak akıllıca olmazdı. *Oliver*'ın onun yardımına ne kadar ihtiyacı olduğunu. "Bir vampir olarak uzun zamandır buralarda olduğunu varsayıyorum," diye cüret ettim.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu güvenli bir varsayım, evet." "O zaman Kâbuslar hakkında bilgi sahibi olabilirsin." Yüksek sesle söyleyerek Sanki bu kadim vampire en savunmasız olduğum yeri gösteriyormuşum gibi bir risk hissettim. Ama zaten buraya kadar gelmişim. Yutkundum ve devam etmek için kendimi zorladım. "Çağlar boyunca kaybolmuş gerçekleri ya da efsaneleri duymuş olabilirsin."

"Aradığınız özel bir şey var mı?" diye sordu. Ses tonu kibardı, meraktan eser yoktu, sanki herhangi bir spekülasyon belirtisi karşısında susacağımı biliyormuş gibiydi. Yine de yüksek sesle söylemese bile soruyu duyabiliyordum. *Unseelie Kraliçesi neden kendi türü hakkında soru sorsun ki?*

Aslında aradığım iki şey vardı. Unseelie Sarayı'yla olan bağın güçlerimi değiştirmeye devam edip etmeyeceğini bilmek istiyordum ve ayrıca bir Kâbus'un rüyaları hakkında bilgi almayı umuyordum. "Yeteneklerimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedim sonunda. Sanırım ona *o kadar* da güvenmiyordum.

Drakula sessizdi, muhtemelen bu konuyu açmamı bekliyordu ama bakışlarına karşılık verdim ve başka bir şey söylemedim. Oliver hakkındaki gerçekler çocukluğumdan beri ağzımdan çıkmamıştı ve o zamanlar 'hayali arkadaşım' hakkında konuşmak için birkaç kez psikoloğa gönderilmişim. Şimdi ondan bahsetmek tüm içgüdülerime ters düşüyordu.

Vampir bir süre sonra, "Bağlantılarıma ulaşacağım," dedi.

Umut göğsümü doldurdu ve daralmasına neden oldu. Dracula'ya teşekkür etmedim - o bir peri değildi, ama bugünlerde ailem dışında kimseye bu sözleri söylerken rahat değildim. Onun yerine elimi uzattım. Dracula pek çok fae saray mensubu gibi öpmeye kalkışmadı. Elim sıkıca kavradı ve tıpkı Collith ve Laurie'de olduğu gibi, parmaklarının dokunuşundan başka bir şey hissetmedim. "Tekrar görüşene dek, Kraliçe Fortuna."

Kapıyı sırtımla iterek açtığımda, ona başımla bir selam verdim ve sonra dışarı çıkıp gittim. Finn kaldırımdan aşağı koştu ve papazın karısının çığlık atarak antikacının camına yapışmasına neden oldu. Gülümsememi bastırdım ve aceleyle yanından geçtim.

Temiz hava ciğerlerime doldu ve nefes almamı kolaylaştırdı. Minibüsün kilidini açıp direksiyonun arkasına geçerken bir nefes verdim. Finn üzerimden atladı ve çoktan kürküyle kaplanmış olan yolcu koltuğuna zarifçe indi. O anda, sanki haftalar değil de yıllardır hayatımdaymış gibi hissettim.

Ana caddeye çıktıktan sonra camını indirecek düğmeye bastım. Kurt adam kocaman kafasını açıklıktan içeri soktu ve dili dışarı fırladı.

On dakika sonra minibüsü tekrar park ediyordum, bu sefer Cyrus'un garaj yoluna. Frenlerden uzun bir vınlama sesi geldi. Arkadaşımın kamyoneti gitmişti, bu genellikle Bea'larda olduğunun güvenilir bir göstergesidir. Anahtarı çevirdim, cebime koydum ve Finn'e doğru uzanıp kapıyı açtım. Bir dizi hırıltı ve hırıltıyla ağaçların arasına daldı; şişman bir sincap ondan kaçmak için bir ağaca tırmandı ve bariz bir panikle cıvıladı.

Emma'nın arabasına kapıyla çarpmamaya dikkat ederek bacaklarımı yana kaydurdım. Her zamanki gibi, açık alana adımımı atar atmaz ahırdan sesler gelmeye başladı. Collith şeytanlarıyla savaşmaya geri dönmüştü ve benim de hâlâ yüzleşmem gereken bazı şeytanlarım vardı. Eve girdiğimde aklımın bir köşesinde bu düşünce vardı.

Damon ve Matthew oturma odasında idiler ve Emma'nın geçen hafta aldığı çocuk boy plastik mutfakla oynuyorlardı. Düz ekranda History Channel oynuyordu. Evin geri kalanını taradım ama Emma'dan hiçbir iz yoktu. Arabası hâlâ garaj yolunda olduğuna göre, muhtemelen yine Fred'in mezarına gitmişti.

Gwyn'in sözde hoş geldin ziyafeti için Saray'a gitmeden önce hâlâ biraz zamanım vardı. Consuelo'nun bana verdiği görevi hatırlayarak kısa bir duş aldım, şifonyerimde bulduğum ilk kıyafetleri giydim ve bir defter aramak için mutfağa girdim. Sonra Damon ve Matthew'un hâlâ oynamakta olduğu oturma odasına döndüm ve kanepeye uzandım.

Saçlarımdan oturduğum mindere su damlıyordu. Sağ üst köşeye tarihi yazdım, sonra kelimelerin gelmesini bekledim. Consuelo başka ne demişti? *Bu sadece travmanı işlemene izin veren bir bilinç akışı.* Tamam, yani o gece hakkında mı yazmam gerekiyordu? Nasıl hissettiğimi mi? Ya da belki sadece şu anda nasıl hissettiğimi?

Fazla düşünmüş olma ihtimalim de vardı. Sebep ne olursa olsun, orada ne kadar oturursam oturayım, kâğıt boş kalmaya devam etti. Kalemimi öyle sıkı tuttum ki iki eklemim çatladı ve ona bakarken dudaklarımı büzdüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Bir saat geçti. Sonra iki.

"Eskimolar sığınağa ulaşmak için dondurucu karda elli mil yol kat ettiler..." diye devam etti televizyon. Matthew sanki cevap veriyormuş gibi usulca geveledi. Ağzının kenarında bir tükürük baloncuğu oluştu ve Damon başparmağının ucuyla onu sildi. Yüzünde öyle şefkatli bir ifade vardı ki canı acıyordu. Kardeşimin mutluluğu bulması neden canımı yaksındı ki?

İçimde yükselen hayal kırıklığıyla kalemimi sertçe kâğıda bastırdım. *Güller kırmızı, menekşeler mavi. Bende bir sorun var ve ne yapacağımı bilmiyorum.*

"İşte," diye mırıldandım, zavallı küçük şiire ters ters bakarak.

Saniyeler sonra Lyari parıldayarak göründü. "Gitmeye hazır mısın?" diye selam verdi. Zırhı sanki yağla parlatılmış gibi görünüyordu. Saçları kalın örgüler halinde geriye doğru toplanmıştı.

Tanrı'ya şükür. Başımı salladım ve defteri sehpanın üzerine bırakarak gizlemediğim bir rahatlama yaşadım. Lyari'nin yüz ifadesini her zamanki kaşlarını çatarak düzeltmeden önce bariz bir merakla deftere doğru baktığını fark ettim.

Paltomu duvardaki askıdan aldım ve kapıya doğru ilerledim. Finn avlanıyor olmalıydı, çünkü genellikle ayak seslerimi duyduğunda ortaya çıkardı. *İyi,* diye düşündüm. Eğer burada olsaydı, ziyafete gelmek isterdi ve ben hâlâ onu yaratıklara ve ona çok acı çektiren bu yere maruz bırakmaktan nefret ediyordum. "Bu gece iyi şanslar," diye seslendi Damon.

Kapı aralığında durdum ve ona baktım. Bu ziyafette bir şeylerin çok kötü gitmesi ve geri dönmeme ihtimaline karşı zihnimden bir resim çektim. Plastik mutfak, Matthew önünde duruyor, Damon yanında oturuyor. "Teşekkürler. İhtiyacımız olacak," diye mırıldandım. "Matt, ben yokken benim için biraz yemek pişir."

"*Matthew*. Ona *Matthew* diyoruz, Tanrı aşkına-"

Kapı gürültülü bir sesle kapandı. Lyari ve ben geceye doğru yola çıkarken sırtıyordum.

Geçtiğimiz ay boyunca bu yolculuğu o kadar çok yapmıştık ki, karların arasında bir tür patika oluşturmuştuk. Bahar geldiğinde, toprak muhtemelen ezilmiş olacaktı. Adetimiz haline geldiği üzere, Lyari ve ben konuşmadan yürüdük. Haftalar önce, bu gergin ve söylenmemiş iğnelemeler ya da hakaretlerle dolu olabilirdi. Ama her nasılsa, ben farkına bile varmadan, farklı bir şeye dönüşmüştü.

"Hey, bana Thuridan hakkında ne söyleyebilirsin?" Saray'daki son akşamımı düşünerek aniden sordum. Sesim ayaz yüklü durgunlukta sert çıkıyordu.

"O kesinlikle geçen gece gördüğünüz vahşi değildi. Çocukluğunun büyük bölümünde ona Av Köpeği derlerdi. Ailesi ve kardeşleri ona karşı çok acımasızdı." Lyari'nin sesinde bu anılardan hâlâ rahatsız olduğunu ima eden bir şeyler vardı. "Yıllar önce Saray'dan ayrıldı ve o zamandan beri geri dönmedi - Avustralya'da bir yere yerleştiğine dair bir söylenti duydum. Jassin'in ölümünü duyduğu için Tithe'ye gelmiş olmalı. Neredeyse onu tanıyamayacaktım."

"Arkadaş mıydınız?"

"Olabilir. Orada olduğunu sanıyordum..." Bocaladı -daha önce böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım- ve bir an sonra ifadesi her zamanki sert maskesine geri döndü. "Belli ki yanılmışım."

Kısa bir süre sonra Unseelie Sarayına vardık.

Collith'in odasına girdiğimde bir kez daha Laurie'den eser yoktu. Bir yanı minnettar olsa da, bu elbise ve makyaj için tek başıma olduğum anlamına geliyordu. Kısa bir süre Lyari'den yardım istemeyi düşündüm -özellikle de bundan ne kadar nefret edeceğini düşününce- ama alışveriş merkezindeki kızlar gibi birlikte kıyafet seçme düşüncesi çok tuhaftı. Gardıroba doğru ilerledim ve kapakları açtım. Bakışlarım barın diğer ucundaki elbiselere gitti. Bunlar daha önce Court'ta giydiklerimdi ve bu nedenle Laurie'ye göre kalıcı olarak emekliye ayrılmışlardı.

Birkaç dakika boyunca dikkatim sopalardan ve örümcek ağlarından yapılmış, hâlâ kanımla lekelenmiş elbiseye odaklandı ve Collith'ten başka bir şey düşünemedim. O anda, dokuz kuyruklu kedi tekrar tekrar sırtıma inerken ondan nasıl da nefret etmiştim. İşte o zaman ona sonsuza dek direneceğime yemin etmiştim.

Daha sonra Collith o korkunç gece boyunca kendi kafasından neler geçtiğini anlatmıştı. *Her bir kırbağı hissettiğimden emin* oldum, dedi.

Çok çarpıktı. Çok karanlıktı. Çok asil. Tamamen Collith.

Şimdi göğsümde bir sızı vardı, sanki bir zamanlar Collith'e bağlı olan ip hala onu arıyormuş gibi havayı çekiştiriyordu. Gözlerimi hızla kırptıştırarak aceleyle bir elbise seçmeye çalıştım, böylece bu odadan ve içerdiği tüm anılardan kaçabilecektim.

Bu gece altın giymiştim. Gerçi bunda tuhaf ya da narin bir şey yoktu; malzeme zırh gibi görünüyordu, sanki bir kuyumcu vücuduma mükemmel bir şekilde uyum sağlamış gibiydi. Safiri bile gölgede bırakıyordu.

Aynanın önünde saçlarımı bukleyi andıran bir şekle soktum. Sonra tacın altına altın bir file sıkıştırdım ve yüzümün üst yarısını ışıltılı tellerin altında gizledim. Doğru görünmüyordu, bu yüzden fileyi çıkardım ve makyaj çekmecesini karıştırdım. Silindir şeklinde bir altın tozu kabı buldum ve bunu göğüslerimin kabarıklığına ve yüzümün büyük bir kısmına serpiştirerek hoşuma giden şaşırtıcı bir etki yarattım.

Laurie'nin bana bıraktığı malzemeler arasında altın rengi ruj ya da parlatıcı yoktu ama en az beş tüp kırmızı vardı. Aceleyle bir kat sürdüm, dudaklarımı şapırdattım ve yatağa doğru ilerledim. Ayaklarımı botların içine soktum ve çoktan kapıyı açmış olan Lyari'ye doğru yürüdüm. Her zaman yaptığımız gibi sağa dönmeye başladım.

"O taraftan değil," dedi Lyari aniden ve beni sarsarak durdurdu. "Taht odasına gitmiyoruz."

Başka bir şey sormadan sola saptı ve beni ürküttü. Küfrederek eteğimi topladım ve aceleyle peşinden gittim. "Nereye gidiyoruz o zaman?" diye sordum. Arkamızdan gelen belli belirsiz ayak seslerini duyabiliyordum - Nuvian ya da onun Muhafızlarından bazıları, şüphesiz.

Lyari cevap vermedi, muhtemelen bunun beni ne kadar kızdıracağını bildiği için. Yüzeye geri dönüyorduk, bir dakika sonra fark ettim. Kapıya en yakın tünelden aşağıya doğru yürürken, patika yukarıya doğru eğimliydi ve Lyari sonunda konuştu. "Bir açıklık hayal et," diye talimat verdi. "Etrafı devasa ağaçlarla ve kır çiçekleriyle çevrili.

Her yerde. Orada gün batımı yaklaşıyor olmalı. Ben senin yanında duruyorum. Şimdi ileriye doğru yürü ve bu görüntüyü kaybetme."

Gözlerim kapalı ilerliyordum ve Lyari'nin bana ayak uydurduğunu duyabiliyordum. Yüzümde hava hissettiğim an gözlerimi açtım.

Nerede olursak olalım, hava oldukça sıcaktı. Al-pembe gökyüzünün altında yanan bir şenlik ateşi görünürdeki tek işaretti. Geri kalan her şey uzun otlar ve güzel kır çiçekleriydi. Bunların ötesinde göz alabildiğine uzanan ağaçlar vardı. Uzakta dağlar vardı.

"İlk peri cümbüşüne hoş geldin," dedi Lyari.

Başımı salladım, hâlâ çimenlere, ağaçlara, hatta ufka bakıyordum. Daha önce bir kez peri cümbüşüne gitmiştim, rüyamda. Bu boş yer Collith'le yaşadıklarına hiç benzemiyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Herkes nerede?"

"Tekrar bak," diye emretti Lyari. Ona bıkkın bir bakış fırlattığımda, kaşlarını beklentiyle kaldırdı. Gözlerimi kısarak yeniden açıklığa odaklandım.

Uzun çimenleri tararken, başka bir anı yeniden ortaya çıkmak için o anı seçti ve bir nefes kadar durdurulamaz hissettirdi. Collith'in göğsü sırtıma bastırıyordu. Baştan çıkarıcı, tanıdık kokusu etrafımı sarmıştı. Başka bir boyut bulmanın sırrını fısıldarken dudakları kulağımın kabuğuna değdi. *İşin sırrı daha fazlasını beklemekte.*

Ağrı geri gelmişti. Kapattığımı fark etmeden gözlerimi açtım ve tekrar açıklığa baktım. Bu sefer bir şeyler farklıydı, belki de anı zihnimi açtığı ve savunmasız bıraktığı için. Çimenler ve gölgeler çölün ortasında bir serap gibi parılıyordu. Sonra, bir göz kırpma ile diğeri arasında her şey değişti.

Nefesim kesildi, şaşkınlık sesime engel olamadım. Lyari'nin gülümsediğinin belli belirsiz farkındaydım -bu o kadar nadir görülen bir durumdu ki sırf neye benzediğini görmek için ona bakmam gerektiğini biliyordum- ama gözlerimi önümüzde duran manzaradan ayıramıyordum.

Tüm manzara bir tablo gibi görünüyordu. Gökyüzüne uzanan şenlik ateşleri, açıklığın her yerine dağınık bir şekilde yerleştirilmişti. Fae çocukları birbirlerini kovalıyor, kahkahaları çan sesleri gibi havayı dolduruyordu. Bazıları küçük ellerinde flamalar tutuyordu. Buradaki saray mensuplarından birinin hayvanlarla doğaüstü bir yakınlığı olmalı, çünkü kalabalığın arasında dolaşan bir geyik ve bir dişinin eteğine vuran bir dağ aslanı gördüm. Kadın eteği aslanın pençesinden kaptı ve hoşnutsuzluğunu tısladı.

"Ziyafet çoktan başladı," diye mırıldandı Lyari, gözleri yiyecek yığınlarının üzerindeydi. "Sana bekleyecek kadar saygı göstermediler."

Etrafımıza o kadar dalmıştım ki cevap veremedim. Alevlerin yanında, ışığın çıplak tenlerinden yansıdığı yerde dans eden periler vardı. Bazıları tamamen çıplaktı. Vahşi Av'ın zaten burada olduğunu fark ettim, dansçılar arasında birkaç yüz tanıdım.

Bu yaratıklar dünyanın başka her yerinde unutulmuş bir terk edilmişlikle hareket ediyorlardı. İzlenmekten, alay edilmekten ya da görülmekten korkmuyorlardı. Ben izlerken, içlerinden biri başını geriye eğdi ve uludu. Gözlerimi yukarı doğru sürükleyerek sesi takip ettim. Tepemde yıldızlar ve dumandan başka bir şey yoktu. Gün ışığının devam etmesine rağmen dolunay görünüyordu ve uzun, çok uzun zamandır var olan bir şeyin dinginliğiyle bize bakıyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, Collith'in sesi tekrar kafamın içinde yankılandı. Bunun gibi başka bir geceden, kendimi fae'lerden tiksirmek yerine onlara doğru çekilirken bulduğum bir anı. *Enkazın arasında büyüyen bir çiçek gibi. Çirkinliğin içinde saklı güzel bir şey. Kurtarılmaya değer, değil mi?*

Ezilmiş çimen ve yanan odun kokuları saçan bir esinti geçti. Çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturan bir perinin yanından geçtik. Kadife kaplı dizinin üzerinde dengede duran bir enstrüman vardı. Gitara benziyordu ama daha küçüktü ve benzerini daha önce hiç görmemiştim. Görünüşe göre incelememizden habersiz olan peri, parmak uçlarıyla telleri hafifçe tıngırdatıyor, yağlı perçemleri gözlerinin üzerinden sarkıyordu. "Yağmur kadar güzel bir yüz, ama bu kraliçenin pençeleri ve dişleri var... öldürdüğü ejderhanınkilerden bile daha keskin!"

Adımı tekrar tekrar söylemeye başladığında perinin benim hakkımda şarkı söyleyip söylemediğini merak etmeye ancak fırsat bulabildim ve hızla yoluma devam ettim. Lyari'nin zırhı onu takip ederken yumuşak sesler çıkarıyordu. Nereye gittiğimizden emin değildim.

-Muhtemelen şenliklerin diğer ucundaki garip görünümlü taht.

Bir sonraki anda, çimlerin üzerinde bir şeye takılıp düştüğüm için tahtı unuttum. Muhtemelen Adam'ın eğitimi sayesinde dengemi bulmayı başardım ve ne olduğunu görmek için etrafımda döndüm. Ateş ışığında bir şarap şişesi parlıyordu. Bir an sonra bunun tek olmadığını fark ettim - her yerdeydiler.

Lyari açıklama olarak, "Bize katılacak başka insan yok," dedi.

"Çocuklar," diye mırıldandım, ettim. "Çocuk gibisiniz."

Başka bir şenlik ateşinin yanından geçerken, büyük bir kafes ve içindeki devasa ayıyı görünce duraksadım. O da benim hissettiğim kadar yalnız görünüyordu. Periler yüzlerini onun dünyadaki yerini çevreleyen parmaklıklara sıkıştırmıştı. Aval aval baktılar, fısıldadılar, işaret ettiler. Ayı onları görmezden geliyor, göz kapakları sanki başka bir zamanın rüyasını görüyormuş gibi uykusunda çırpınıyordu. Ama aval aval bakan kalabalığın diğer tarafında durup ayının rüyasını izlerken, aklıma hepimizin kafeslere hapsedildiği ve hiçbirimizin bunu bilmediği geldi.

"Düşüncelerinizi ne meşgul ediyor?"

Kulağıma bu kadar yakın olan sesle irkildim. Döndüğümde, köşelerinden kaz ayakları uzanan kahverengi gözlerin bana baktığını gördüm. Kadın benimki gibi kırmızı ruj sürmüş, halka küpeler takmıştı ve saçları kalın dalgalar halinde sırtından aşağıya sarkıyordu. Cadı olduğunu tahmin ettim. Kâbuslar gibi onlar da insanlardan çok daha yavaş yaşlansalar da yaşlanan birkaç Düşmüş türünden biriydi.

"Bu ayıyı serbest bırakma fikriyle oynuyordum," dedim ona, kendi dürüstlüğümden ürkerek.

Yabancıнын dudakları kıpırdadı. "Mükemmel. Ben hepsini bu açıklığa hapsedecek bir büyü yaparken sen de mandalı kaldır."

Oynadığı tehlikeli bir oyundu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Böyle haince bir öneri yüzünden onu yakalatmayacağıma ya da öldürtmeyeceğime güveniyordu. Onu sıcak bir gülümsemeyle ödüllendirdim. "Sizi Unseelie Sarayı'na getiren nedir hanımefendi?"

İnledi. "Tanrım, az önce bana 'hanımefendi' mi dedin? Yaşımı hissettirdiğin için teşekkürler."

"Özür dilerim. Bu kraliçe olayında hâlâ çok yeniyim."

"Aslında, taca inanılmaz derecede iyi uyum sağladığınızı duydum," diye karşı çıktı gözlerinde bir parıltıyla. "Ya da yeğenim bir keresinde bana öyle söylemişti. Sanırım onu tanıyorsunuz. Savannah Simonson?"

Vücudumdaki her sinir ucu alevlenmiş gibi hissettim. Eğer bu cadı intikam almak için buradaysa -ne de olsa yeğenini öldürmeye çalışmışım- başım beladaydı. Lyari'ye doğru kaçamak bir bakış attım, yüz ifademde bir şey göreceğini umuyordum. Ama Sağ Elim birkaç adım geride durmuş, yanımda dolaşan her periye tarıyordu. Savannah'nın teyzesine yeniden odaklandım ve sessizce konuştum. "Bak, ben-"

Cadı elini salladı, yüzükleri loş ışıktaki parlıyordu. "Merak etme, buraya Matthew için gelmedim. Ya da Savannah'nın ruhunu kırdığı için o Kâbus'tan intikamımı almak için."

Damon hakkında konuştuğunu fark ettim. Sanki Unseelie Sarayı'ndan bir peri tarafından kaçırılmasında herhangi bir kontrolü varmış gibi, yeğeninin düşüşü için kardeşimi suçluyordu. Sanki Savannah'nın pervasız büyüünün bu kadar ters gitmesinde onun bir parmağı varmış gibi. "O zaman neden buradasın?" diye sordum, sesim artık daha soğuktu.

Cadı ses tonumdaki değişimi duyduysa da bu onu rahatsız etmedi. Cevap verirken tavrı açık ve dostça kaldı: "Aslında Savannah'yı bulmaya çalışıyorum. Ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Cep telefonu çalışmıyor ve evi terk edilmiş. Hiçbir büyü işe yaramadı."

"Size dürüstçe söyleyebilirim ki Savannah'nın nerede dair hiçbir fikrim yok. 'Bir gün döneceğini' söyleyen bir not bıraktı ve ondan en son o zaman haber aldık." Tereddüt ettim. "Sen... onun gibi misin?"

"Bir büyücü mü?" diye sordu cadı açık açık. "Hayır. Onun hatasını düzeltmeye çalıştım ama benim yeteneklerim topraktan geliyor. Savannah o büyüü tamamladığında çok daha karanlık bir şeye kanalize oldu."

"Onun bu tür bir büyü yaptığını bilmiyordum. Eğer ..." Dudaklarımı büzdüm. Bize Astrid'e nasıl ihanet ettiğini ve Fred'in ölümünde oynadığı rolü hatırlayınca duyduğum pişmanlık yok olup gitti. Emma'nın zamanının çoğunu bir mezarın üzerinde oturarak geçirmesinin nedeni oydu. Cadı ayıdan uzaklaştı ve dansçı kalabalığıyla yüzleşti. Konuşur gibi bir ses tonuyla, "Ah, büyü. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Aslen Enochian, bunu biliyor muydun? Tercüme edildiğinde, *büyü* aslında 'güç' anlamına gelir. Ama sonra insanlar bu kelimeyi kullanmaya başladı ve sıradanlaştı. Önemsiz. Peri anneler, çocuk masalları, büyüler. bu kafiye."

Şenliklerin eteklerinde bir tuval üzerine resim yapan bir peri vardı. Uzun, ince kolu çılgınca vuruşlarla hareket ediyordu. Ben ve Collith olduğumuzu fark ettim. Ressam o kadar yetenekliydi ki beyaz yüzeyde neyin şekillendiğini görebiliyordum. Kral ve ben karanlık bir ormanda karşılıklı duruyorduk. Elim hafifçe göğsüne yaslanmıştı ve yüzümde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Belki de umut.

"Yerinde olsam gitmesine izin verirdim," dedi cadı.

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Konuşurken gözlerinde puslu bir ifade vardı. Yeğeninin gözlerinde de aynı bakışı nemli bir oubliette'in dibinde görmüştüm ve cadı tekrar konuştuğunda, bunun bir Söyleme olduğunu zaten biliyordum. "Çok güzelsin,

Fortuna Yeminli. Güzel kadınlar erkeklerin hayatına mal olur. Sizi seven herkes bir bedel ödeyecektir. Bu bedel size de mal olacak."

Ne diyeceğimi bilemedim. Cadının gözleri açıldığında, gitmek için bir bahane olarak kullanmayı umarak tekrar Lyari'ye baktım. İşte o zaman bir kraliçe olduğumu ve bahanelere ihtiyacım olmadığını hatırladım.

"Savannah'yı bulmada iyi şanslar," dedim kısa boylu kadına dönerek. Kibarca gülümsedim. "Bir cadıyı kızdıracak kadar aptal olan herkes başına gelecekleri hak eder."

O da gülümsedi ve geriye doğru yürümeye başladı. "Gördün mü? Sen kraliçe olmak için doğmuşsun."

"Adını duyamadım," diye .

"Mercy Wardwell," diye seslendi hiç tereddüt etmeden. Bana derin bir selam vermek için durakladı. Yüzünde alaycı bir ifade aradım ama bulamadım. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Majesteleri."

Bana cevap verme şansı tanımayan cadı arkasını döndü. Bir peri kadar zarif bir şekilde kalabalığın arasından süzülüşünü izledim. Eteğimi çekiştirip yürümeye devam etmek için uzandım ama avucuma bir şey battı. İrkilerek elimi kaldırdım ve birkaç saniye önce orada olmayan şeyi gördüm. Bu bir kartvizitti. Kremsi, sert kâğıda sadece iki satır basılmıştı. *Büyü dünyası karanlıktır ve kimse oraya isteyerek girmez*, yazıyordu küçük blok harflerle. Bunun altında bir telefon numarası vardı.

Cadılar, diye düşündüm sessiz bir iç çekişle.

Kartı elbisemin korsajına sokarak Lyari'yle yüzleşmek için arkamı döndüm. Bakışları başka bir yere yönelmişti. Onu takip ettim ve açıklıktaki herkesten birkaç baş daha uzun duran Thuridan'ı hemen fark ettim. Görünüşe göre Lyari'nin de dikkatini çekmişti; yüz ifadesi, bir zamanlar aralarında daha fazla bir şey olduğundan şüphelenmeme neden olan bir yoğunlukla parlıyordu. Ve eğer devam eden bakışları bir gösterge ise, hâlâ da öyleydi.

İlginç, diye düşündüm, bu keşfi daha sonrası için bir kenara sakladım. Yine de Lyari'yi suçlayamazdım -Türidan onu son gördüğümünden beri banyo yapmıştı. Yüzü kötülükle kaplı olmadığına ve gözleri nefret yerine arzuyla parladığında, inkar edilemeyecek kadar çekiciydi. Türünün çoğu gibi Thuridan'ın da yüksek elmacık kemikleri vardı. Çenesi köşeli ve güçlüydü, dolgun dudaklarıyla tezat oluşturuyordu. Şampuanlanmış ve kesilmiş olan saçları ensesine doğru kıvrılıyordu. Ağzının büyük bir kısmı hâlâ sakalla kaplıydı. Belki de, Lyari'nin hatırı için, kraliçeliğimi kullanmalıyım.

ve ona yüzünü tıraş etmesini emrederdim. Kendi eğlencem için diğer her şeyini de tıraş ettirirdim.

"İyi akşamlar, Majesteleri."

Sesini duyduğumda şaşırmadım ama yine de kıpırdamadım. "Gwyn," dedim basitçe.

Bu bir bakıma hakaretti. Bir perinin adını bu kadar basitçe, bu kadar yakından kullanmak bir bağa ya da saygı eksikliğine işaret ediyordu. Yine de Gwyn'in hoş ifadesi selamım karşısında değişmedi. Sadece ellerini arkasında kavuşturdu. Ateş ışığı yüzünün pürüzsüz düzlemleri üzerinde titreşirken ve ay ışığı altın rengi saçlarını beyazlatırken, hiç bu kadar uhrevi görünmemişti. Yüz hatlarını gizleyen kan yoktu ama gözlerinin üzerinde siyah bir şerit halinde makyaj vardı.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Gözlerimi Lyari ve Thuridan'dan ayırmadım. "Hayır, yapmazdım."

Dişi avcı bir süre sonra, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Reddedilmenin heyecanını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Ne diyebilirim ki? Sevgililerimin geçen yüzyıl içinde doğmuş olmalarını tercih ederim.

Bu yüzden Edward ve Bella'yı asla bir çift olarak göremedim."

Umursamaz ses tonuma rağmen içim gergindi. Ama Gwyn saldırmadı ya da kılıcına uzanmadı. Ağzı seğirdi ve bakışlarımı Lyari'ye takip etti. "Kraliçe Fortuna, bana *yaşlı* dediğinizi mi anlamalıyım?"

Bir omzumu rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırdım. "Ne derler bilirsin. Takma dişler uyarsa... affedersiniz, sanırım çağırılıyorum."

Lyari hâlâ Thuridan'la derin bir sohbeta dalmıştı, ben de Tarragon'a doğru yürüyormuş gibi yaptım. Kaslı peri beni fark etti ve hakkını vermek gerekirse durumu hemen anladı. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi selamlama amacıyla, Gwyn'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuşarak. Tepkisini görmek için arkamı döndüm.

Bana "*Bu raundu kazandın*" der gibi bir bakış attı. Tarragon'la tekrar yüz yüze geldiğimde nefesimi tutamadım. Bu küçük performans için bir açıklama yapmak üzereydim ki Lyari aramızda belirdi ve "Ne kaçırdım?" diye sordu.

Tarragon kalın bir kaşını bana çevirdi. "Sanırım Kraliçe Fortuna Gwyn'in dans talebini reddetti," dedi.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Lyari tısladı, bana inançsızlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu. "Yani daha erken mi?"

"Tam tersine." Avcı kadına tekrar bakmamak için direndim çünkü onun da bana bakacağını biliyordum. "Gwyn beni büyüleyici buluyor - böyle bir insanın yanında kalmasını istemez miydin? Sadece ölümsüzlüğün sıkıcılığından bir süreliğine kurtulmak için bile olsa?"

Tarragon aramızdaki konuşmayı sessizce izledi ve ifadesi değişmese de obsidyen gözlerinde eğlence parıldadığına yemin edebilirdim. "Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Sağ Elim. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Önümdeki periler açıklığına bakarak belli belirsiz gülümsedim. "Ben sadece onların oyununu oynuyorum, ama daha iyisini."

Lyari'nin cümbüş yerine beni izlediğini hissedebiliyordum. Aramızdaki bağda bir his titreşiyordu; bir huzursuzluk hissi. Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden havada bir çığlık yükseldi. Sesteki bir şey bana *İnsan* olduğunu düşündürdü. Lyari'ye ya da Tarragon'a tek kelime etmeden kocaman eteğimi topladım ve sesin geldiği yöne doğru ilerledim.

Bir dakika içinde, şenlik ateşlerinden birinin yanında duran bir grup fae erkeği gördüm. Alevlerin pürüzsüz, mükemmel yüzlerinden yansıyan görüntüsü, terk edilmiş, köhne bir evin duvarında bulabileceğim karanlık bir tabloya benziyordu. Bir şey dikkatlerini çekmişti ve etrafında bir daire oluşturmışlardı. Gözlerimi perilerin bedenleri arasındaki boşluklardan ayırmadan yaklaştım ve onu bir anlığına gördüm. Yüzü gözyaşlarıyla kaplı, ağzı başka bir çığlık atmak için açılan bir insan kızı.

Erkeklerin ne yaptığını anlamam bir anımı daha aldı. Çember boyunca her uçtuğunda ve farklı bir kol setine her indiğinde, bir hareket bulanıklığı oldu ve giysisinin bir parçası koptu. Tipik fae zalimliğinde, oyunları hem psikolojik hem de fizikseldi.

Onları ittim ve "Çek ellerini onun üzerinden" diye hırladım.

Yüzlerini bana doğru çevirdiler ve çoğu eğlenmiş görünüyordu. Hâlâ kızı tutan kişiye odaklandım. "Sana onu bırakmanı söylemişim," dedim.

"Yoksa ne?" diye sordu, sesi gerçekten meraklıydı.

Bu basit soru beni bocalattı. Ben ona baktım, o da alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. Kafasının yanları tıraş edilmiş, tepesi mavi bir mohawk şeklinde şekillendirilmişti. Kulaklarında sivri uca kadar uzanan gümüş halkalar vardı ve solgun vücudu deriyle kaplanmıştı.

Çoğunlukla, yalnızca fae *gençleri* -gençlik göreceli bir terimdir, çünkü yaşamları on yıllardan ziyade yüzyıllara yayılmıştır- modern kıyafetler giyerdi. Sırasında

Kısa süren hükümdarlığımda, genç perilerden yaşlılardan daha çok nefret etmeye başlamıştım. Tanrıların kibrine sahiptiler ama bilgelikten yoksundular.

"Onu getiren sen misin?" Sonunda sordum.

"Evet." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ama o fazlasıyla istekliydi, Majesteleri. Hiçbir yasayı çiğnemedim."

Elindeki kız meydan okuyan bir ses çıkardı. Düşündüğümde daha da gençti, muhtemelen on dört ya da on beş yaşındaydı. Kahverengi saçları kirli topaklar halinde omuzlarına dökülüyordu. El ve ayak bileklerinin etrafındaki deri yırtılmış ve kanıyordu. Geri kalan her yeri çürüklerle kaplıydı. Bazıları taze görünüyordu ama bazıları da sarıya ve menekşeye dönüşmüştü. Bu kız en azından birkaç haftadır onun esiriydi.

Açıklıktaki her yüz bize doğru döndü. Midemde sıkı bir endişe düğümü oluştu. Kendimle bu sarayın perileri arasına ördüğüm duvarın ardında, onların merakını hissediyordum. Ne de olsa yeni kanunum ilk kez çiğneniyordu ve bana karşı gelmeye cüret edenlere karşı pek çok karanlık tehdit savurmuştum.

İlk içgüdüm Muhafızların bununla ilgilenmesini sağlamaktı. Ama kalabalığın en önünde duran Lyari'nin ağzındaki ince çizgiyi gördüğümde bunun yeterli olmayacağını anladım. O endişeliydi.

Kalbime saplanan dehşet ışığını gizlemeye çalışırken, tekrar insana doğru döndüm. Hayatta kalması muhtemelen bundan sonra ne yapacağıma bağlıydı. Başka bir yol yoktu. Kendimi çelikleştirerek mavi saçlı periye bir adım daha yaklaştım, bileğini yakalayıp onu yok etmeyi planlıyordum. İkimizi de yok etmeyi.

Sonra yanağı yarıldı.

Bir an için tepki vermedim. Zihnim gözlerimin gördüklerini kabullenemiyordu. Peri bana ağzı açık bir şekilde baktı ve yüzündeki taze yaradan bir çizgi halinde kan aktı. "Ne-" diye başladı.

Göz küresi dışarı fırladı.

Açıklığın başka bir yerinden tiz bir çığlık yükseldi. Ondan sonra bir şeyler duymayı bıraktım; çok dehşete düşmüştüm, önümde olup bitenler tarafından çok fazla tüketilmiştim. *Uzaklara bak, uzaklara bak*, diye düşünmeye devam ettim. Ama hareket edemiyor gibiydim. Sanki beynim vücudumun geri kalanına nasıl sinyal göndereceğini unutmuştu. Dehşetle irileşmiş gözlerle mavi saçlı perinin ölümünü izledim.

Kurt adamların yaşadıklarından pek de farklı değildi, bir parçam bunu gözlemledi. Vücudu büküldü ve burkuldu, derisi yırtıldı ve

kabuğa dönüşüyordu. Göğüs kafesinden dallar filizlendi ve peri ağzı kapanana kadar çılgılık atmaya devam etti.

Sonunda sessizliğe gömüldükten ve durduğu yer uzun, sallanan, sevimli bir ağaçla dolduktan sonra kimse konuşmadı. Ani dönüşümünün nedenini bulmak için döndüğümde şokta olduğumu biliyordum. Bakışlarım bir perinin omuzlarına tünemiş bir çocuğa takıldı. Bakışlarını aşağıya doğru takip ettim. Göğsümde ve boynumda kan lekeleri vardı. Tekrar cümbüşe baktım ve korkularını hissettim. *Benim yaptığımı düşünüyorlar*, uzaktan fark ettim. Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz buldum. Onun Lyari olduğunu anlamam fazladan bir zamanımı aldı.

Belli belirsiz, o kadar belli belirsiz ki neredeyse fark etmeyecektim, başını eğdi. Anlamsızca ona bakarken Lyari'nin sesi zihnimin bir köşesinde belirdi. *Bir şey söyle*.

Doğru. Bunların hepsi bir gösteriydi ve son perde henüz inmemişti. Hâlâ oynamam gereken bir rol vardı. Titriyor muydum? Bunu görebiliyorlar mıydı? Çenemi kaldırdım ve üzerime sıçrayan kanları gösterdim. "Bu gece yasalarımızı çiğnemenin doğru olduğunu düşünen başka biri var mı?" Seslendim. Sesimin titrememesi bir mucize gibiydi.

Açıklıkta sessizlik hüküm sürüyordu. Tek hareket çocuklardan ve alevlerden geliyordu. Diğer herkes etten ve parlak renklerden yapılmış bir heykele benziyordu. Yeterince dehşete düştükleri anlaşıldığında, bir Muhafız buldum -her zaman yakınlarda iki ya da üç tane olurdu- ve sonraki sözlerimi ona yönelttim. "Bu insanı evine geri götürün. Eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa, derhal öldürün."

Kesin emrim sonunda sessizliklerini bozdu ve tepkiler havayı doldurdu. Öfkeli haykırıışlar ya da sessiz inançsızlıklar. Muhafız, yüzündeki hoşnutsuzluğu gizleyemeyerek insanın ayağa kalkmasına yardım etti ve beklenmedik ikili büyüünün kenarına doğru ilerledi. Birisi müzisyenlere işaret vermiş olmalıydı çünkü gecenin içinden neşeli bir keman sesi geliyordu. Bir an sonra başka enstrümanlar da ona katıldı.

Lyari bana doğru yürüdü ve cümbüş yavaşça devam ederken yanımda durdu. Kimse artık bize bakmayana kadar bekledim. Bu normalden daha uzun sürdü. "Devam et," diye mırıldandım sonunda. "Söyle hadi. Söylemek için can attığını biliyorum."

Narin çenesi esnedi. Cevap verirken her kelimesi kırılmıştı: "Konsey üyeleri sizi sorguluyor. Saraylılar ziyafete başladılar.

Ve o kibirli yavru sana, Unseelie Kraliçesi'ne meydan okuduğunda tereddüt . O benim hizmet ettiğim hükümdar değildi. O... tamamen başka biriydi."

Söylediklerinin benim için önemli olması gerektiğini biliyordum ama her kelimesi tacı daha az istememe neden oluyordu. Bir yanım onu çimlerin üzerine bırakıp çekip gitmeyi diledi. "Bu işte iyi olduğumu söylediğini sanıyordum." dedi.

"İyi içgüdülerin olduğunu söyledim." Birden Lyari bana ters ters bakmaya başladı. "Gerçek acıyı bilen tek yaratığın sen olduğunu mu sanıyorsun? Neden geri kalanımız parçaları toplayıp yola devam ederken sen dağılma lüksüne sahip olasın ki?"

Tam cevap verecektim ki ensemde bir karıncalanma hissettim. Arkamızda bir şey olacağını düşünerek döndüm ama tek hareket daha uzaktaydı. Kıyafetlerini ve kısa bedenini tanıdım. Mercy uzun otların arasında bir iz bırakarak uzaklaşıyordu. Bir anlık sezgiyle anladım. Az önce meydana gelen tüyler ürpertici olaydan onun sorumlu olduğunu biliyordum.

"Bunu sen mi yaptın?" Aramızdaki mesafeyi açmak için sesimi yükselterek sordum.

Mercy arkasını döndü. Her büyüden sonra solgun ve bitkin görünen Dil'in aksine Savannah'nın teyzesi canlılıkla parlıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda doğal olmayan bir parlaklıktaydı. "Zorbalardan hoşlanmam," dedi cadı.

Ağacı hayal etmediğimden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Orada, ateşe tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu, mavi yaprakları esintiyle dalgalanıyordu. Bu noktadan bakıldığında, dallarından biri neşeli bir dalga şeklinde bükülmüş bir kol gibi görünüyordu. Cesaretim kırılmış bir halde, kaşlarımı kaldırarak Mercy'ye döndüm. "Toprak büyü, ha?"

Kırmızı dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrıldı. O anda, yakındığı o peri masalı cadılarının özeti gibiydi. Güzel, ölümsüz ve güçlüydü. "Biz Düşmüşleriz, kardeşim," diye hatırlattı bana. "Gücümüzün aldığı biçim ne olursa olsun, içinde karanlık var."

İçgüdüsel bir korku fısıltısı omurgamdan aşağı süzüldü. Mercy Wardwell güçlüydü -yeğeninden bile daha güçlüydü- ve potansiyel bir tehdidi gördüğümde tanırdım. Eğer bu cadı karanlığa gömülürse, insanlar ölecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. "Minnettarım," dedim eşit bir şekilde. "Bunu bana yardım etmek için yaptığını biliyorum."

Mercy'nin yoğunluğunun bir kısmı azaldı ve aniden daha önce tanıştığım sıradan, orta yaşlı bir cadıya benzedi. Şalını kendine doğru sıkıca tuttu. "Önünüzdeki yolun uzun ve karanlık olduğunu hissediyorum Kraliçe Fortuna. Adımlarınızı akıllıca seçin," diye uyardı.

Tanrım, teşekkürler, neredeyse karşılık verecektim. Neyse ki Mercy çoktan uzaklaşmaya . Attığı her adımda, yorgunluğumun bir kat daha kemiklerime işlediğini hissediyordum. Lyari kıpırdandığında zırhın gıcırdayan tanıdık sesi bana onun orada olduğunu hatırlattı. "Ben eve gidiyorum," dedim usulca, Mercy'nin gittiği yöne doğru ilerleyerek.

Eğlence henüz bitmemişti -okuduğum kitaplarda günlerce sürebileceği yazıyordu- ama Lyari tek bir itirazda bile bulunmadı. Sanki bize yaklaşmayı düşünenleri uyarmak istercesine bir elini kılıcına dayayarak yanıma geldi. Belki benim de yanımda bir kılıç taşımaya başlamam gerekiyordu.

Büyünün sınırını aştığımız anı tam olarak tespit edebiliyordum çünkü arkamızdaki gürültü kesilmişti. Şenlik ateşlerinden gelen tüm ışıklar ve gölgeler kayboldu. Sessizlikte, zihnim yarım bıraktığımız konuşmaya geri döndü. *Gerçek acıyı bilen tek yaratığın sen olduğunu mu sanıyorsun?*

Eğer bu konuyu şimdi açmasaydım, muhtemelen hiç açmayacaktım. Boğazımı temizledim. "Hey, daha önce söylediğin şey hakkında-"

Başımı kaldırdığımda saraya açılan kapının girişinde duran Úna'yı görünce kısa kestim. O zümrüt gözlerini anında yüzüme dikti. Yüz ifadesi... aç gibiydi.

Kabuslar bazen insanlar üzerinde bu etkiyi yaratırdı. Nadiren de olsa olurdu. Çocukken komşumuz Bay Nesbitt'in annemi gözleriyle takip etmesinin ne kadar ürkütücü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir sınırı aşmadıkları sürece, onlardan kaçınmaktan ve cesaretlerini kırmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Hemen gelmelisiniz Majesteleri," dedi Úna, sesi alçak ve acildi. "Bu Leydi Naevys."

CKAPTERELEVEN

I

Naevys'i görmeden önce duydum.

Sesi koridorun toprak duvarlarında sert bir şekilde . Kelimeler hâlâ anlaşılamayacak kadar uzaktı ama

Sesi öfkeliydi. Collith'in annesiyle geçirdiğim onca saat boyunca bir kez bile sesini yükseltmemiş ya da öfke belirtisi göstermemişti. Şimdi gerçekten telaşlanmışım, elbisemi toplayacak kadar durakladım ve sonra koşmaya başladım. Lyari'nin ayakları arkamdan çarpıyordu, sanki her gün ağır bir zırhın içinde koşuyormuş gibi hafif ve soluk soluğaydı. Bağırışmalar daha da arttı ve geçit daha da aydınlandı. Bir dakika içinde diğer uçta iki alev belirdi, Naevys'in odasının kapısının iki yanında yanan meşaleler.

Tam biz oraya vardığımızda kapı açıldı ve Collith beni buraya ilk getirdiğinde tanıştığım koyu tenli peri Wistari içeri süzüldü. Başını kaldırdı ve bizi gördü. Normalde Naevys'in ziyaretçilerini hoş bir gülümseme ve iyimser bir sözle karşılardı. Ancak bu gece, ağzının kenarı asık suratlı ve gözleri karanlıktı.

"Uyuyor mu?" diye sordum. Kapının arkasından gelen sesler sessizleşmişti.

Wistari başını salladı. Şakaklarındaki saçların hafifçe ağarmış olduğunu ilk kez fark etmiyordum. Fae'lerin görünüşlerinin bu dünyada geçirdikleri yılların sayısını değil de kendilerini ne kadar yaşlı hissettiklerini yansıtır yansıtmadığını merak etmişimdir hep. "Ona sakinleştirici verdik," dedi ciddiyetle. "Bu onun kendi güvenliği içindi."

O konuşurken, ikinci bir peri tünele adım attı. Daha önce de gördüğüm bir dişiydi ama aramızdaki tek etkileşim baş sallamak ve selam vermek olmuştu. Siyah saçları pixie kesimle şekillendirilmişti ve parlak, kırmızı ruj sürüyordu. O

Wistari'nin karşısındaki yerine döndü. Ondan kapıya doğru baktım, kalbimde dikenli bir endişenin filizlendiğini hissettim. "İçeri girebilir miyim?" Sanki bir çocukmuşum gibi sordum. Soru ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi tekmelemek istedim.

"Siz kraliçesiniz, Majesteleri. Ne isterseniz yapabilirsiniz," dedi Wistari ve sözlerini yumuşatmak için kısa bir gülümsemeyle eşlik etti. Ben de kendi gülümsememi kısa tutarak ona belli belirsiz bir gülümseme ile karşılık verdim ve yanından geçip gittim. Kapıdan birkaç santim uzakta durdum ve gözlerimle o mavi çiçekleri izledim. Bunu yapmanın kafamın içindeki sesi engelleyeceğini umuyordum. *"Sen buraya ait değilsin."* diye tekrar tekrar fısıldayan sesi. *Oğlunu kaçıran sen olduğun halde teselli vermeye hakkın yok.*

Fısıltı daha da yükseldi. Yüzümü buruşturarak kapıyı ittim ve yavaşça içeri girdim. Kapı, Unseelie Sarayı'ndaki tüm kapıların çıkardığı sürtünme sesiyle kapandı - hiçbirinde kapı sövesi yoktu. Dönüp Naevys'i gördüğümde içimdeki ses aniden sustu.

Başı öne eğikti, gözleri uyuşturucunun etkisiyle kapalıydı. Odayı geçtim, ayak seslerimin durgunlukta ne kadar yüksek çıkmasından nefret ediyordum. Yeterince yaklaştığımda teninin gri rengini fark ettim ve midem bulandı. Yüzünün yarısı bir saç perdesiyle kaplıydı ve saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırmayı düşünerek ona uzandım.

Naevys başını kaldırdı ve gözleri benimkilere kilitlendi.

"Tüm o yüzyıllar," diye tükürdü ben arkamı dönerken. "Gelişmek ve kendini geliştirmek için tüm o fırsatlar. Ve sen onlarla ne yaptın? *Hiçbir şey.* Senin yozlaşmışlığın bir hastalık. Bunu oğlumuza bulaştırmana izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim."

Sanki bana saldırmaya çalışıyormuş gibi vücudu sarsıldı. Ama çok uzun zamandır yeryüzünün bir parçasıydı - artık onun bir parçasıydı. Tek yapabildiği elini kırık bir kanadın hareketi gibi öne doğru çekmek oldu. Bu hareket bir deri tabakasının kemiklerinden ayrılmasına neden oldu. Feryatla çığlık arası bir ses çıkardı ve çabaları daha da çılgınlaştı. Eli işe yaramaz bir şekilde çırpınmaya devam etti.

"Naevys, yapma," diyebildim, korkudan uyuşmuş bir halde. Peri aniden kaskatı kesildi.

Geniş gözlerle ona baktım, Muhafızların sakinleştiricisinin hâlâ etkisini gösterdiğini ummaya cesaret edemiyordum. Sanki yumuşak nefes verişimin sesi bile onu canlandıracakmış gibi ciğerlerimdeki nefesi bırakmadım. Naevys bir şeye baktı. Yüzündeki kaslar

gevşek. Bakışlarını takip ettim ama oda boştu. Meşaleler ve toprakta dans eden gölgeleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

İnce bir fısıltı kulaklarıma doğru süzüldü. "hâlâ iyilik var. Bunu ona hatırlatın."

Dönüp arkama baktım ama Naevys'in yüz ifadesi değişmemişti. Konuşmuş olması imkânsız görünüyordu ve bir anda kendi akıl sağlığımı sorgulamaya başladım. "Naevys? Benim kim olduğumu biliyor musun?" Temkinli bir şekilde yaklaşıp sordum. "Gwyn'den mi bahsediyorsun?"

Avcının adını söylediğim anda Naevys uzun bir çığlık atarak havayı deldi ve ellerimi kulaklarıma kapattım. Bunda daha keskin, daha korkutucu bir şey vardı. Ona hiç dokunmamıştım -bunu hissetmemem bile gerekirdi- ama Naevys Unseelie 'nın bir parçasıydı. Aramızdaki bağ sayesinde onun korkusunu havada ve ağzımda tadabiliyordum.

Bu perinin dehşetinin tadını çıkarmak istediğim hiçbir şey yoktu. Görüntüler bana gelmeye başladı ve saniyeler içinde bir araya getirdim - Laurie'nin büyüsünün onu ele geçirdiği anı yeniden yaşıyordu.

Anı bataklık gibiydi. İçine battım ve mücadele etmek onu daha da güçlendirdi. Renkler parladı, çevre katılaştı, ta ki onunla birlikte anının içinde olana kadar. Naevys'in çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum ama sanki bir duvarın diğer tarafındaymış gibi boğuktu.

Ölümü tek, narin bir kökle başladı. Toprakta çıkmış, ince bir ipten daha büyük değildi. Muhafızlardan biri kökün yanından geçti. Collith'in annesi yanından geçerken kök uzanıp omzuna dokundu, sanki birinin parmak uçlarının hafif bir fırçası gibiydi. Elbette bunu fark etmişti ama acelesinden önemsememişti; Paris'teki öğle yemeğine geç kalmıştı. Naevys aylardır Leydi Mirthal ile görüşüyor, her konuşmasında Sylvyre'in aleyhine dönmesi için tohumlar ekiyordu.

Sonra geçidin duvarından bir kök daha çıktı, bu daha kalın, daha ısrarcıydı. Naevys'in ayak bileğini öyle bir kavradı ki nefesi kesildi. Öğle yemeğiyle ilgili tüm düşünceleri yok oldu. Durdu ve kaşlarını çatarak aşağıya baktı ama büyü ona panik yapacak ya da kendini kurtaracak zaman bırakmadı; bu kez tünelin bir kısmını parçalayacak kadar büyük bir güçle daha fazla kök fırladı. Naevys çığlık atmaya başladı. Muhafızları çoktan ileri atılmıştı ve kökleri keserken kılıçları parlıyordu. Ama sayıları çok fazlaydı ve bir okyanus dalgasının kaçınılmazlığıyla yerden dökülüyorlardı. O kadar yoğun ve kalabalıktı ki, Muhafızların görebildiği tek şey

Naevys başını tuttu ve onu yavaşça duvara doğru çekti. Sarmaşıklardan bazılarının önce içine, sonra da içinden geçtiğini hissetti.

Gördüğü son şey, önünde duran ve iyi beslenmiş bir kedi kadar memnun görünen Sylvyre'ydi.

Naevys onun konuşmayı, bu ihanete bir açıklama getirmeyi planlayıp planlamadığını asla bilemeyecekti, çünkü acı ve dehşetten bayılmıştı.

Hafıza da karardı ve ben şansımı gördüm. Çaresizlikten beceriksizce kendimi Naevys'in zihninden kopardım ve bir bariyer çektim. Bana karşı koymadı. Gerçekliğe döndüğümde, başım zonklamaya başlamıştı bile, Wistari, siyah saçlı kadın, Lyari ve Úna'nın silahlarını çekmiş ve dişlerini göstermiş bir halde odaya daldıklarını görmek için tam zamanında döndüm. Savaşacak düşman kalmadığında, hepsi bir açıklama için bana baktı. Donup kalmıştım, az önce gördüklerim yüzünden düşüncelerim yavaş ve donuktu.

"Collith'e ihtiyacı var," dedim, onlardan çok kendime. Yüksek sesle konuştuğumu çok geç fark ettim. Ama kelimeler artık ortadaydı ve Muhafızların beni izlediğini hissettim. Düşüncelerinin fısıltılarını duydum. *Eğer kral ölmediyse, annesini ziyaret etmesini engelleyen nedir?*

Bana güvenmiyorlardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Garip bir şekilde, bunun farkına varmak canımı yaktı.

Naevys tekrar kıpırdanıyordu - dikkatim tekrar ona yöneldi ve Enochian dilinde mırıldanmaya başladı. Kaşları çatılmıştı, sanki derin düşüncelere dalmış gibiydi. Ya da başka bir anı.

Eve gitmek istiyorum. Bu düşünce birdenbire ortaya çıktı ama beni ancak bir gerçeğin etkileyebileceği gibi etkiledi. Birdenbire bu hüznü odadan çıkmayı, ağaçların arasından pencerelerin sıcak ısıltısını görmeyi, yaprak dökmeyen yeşil ve kahve gibi kokan bir sıcaklığa adım atmayı arzuladım. Ve belki biraz da kurt gibi.

Orada dururken, bu dürtüye neden boyun eğmem gerektiğini düşündüm. Tilkiyle sabahlamaktan zaten uykusuz kalmıştım. Bu elbiseden kurtulmam gerekiyordu. Emma endişelenebilirdi. Yapılacak en akıllıca şey eve dönüp yatmaktı.

Ama acı ve inkâr edilemez bir gerçek beni dönmekten alıkoydu. Naevys ölüyordu.

Aklıma kendi annem geldi, o koridorda yığılmış yatıyordu. Son anları acı ve korku içinde geçmişti. Naevys'in bu gece ölüp ölmeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu ama kimse yalnız ölmemeliydi, özellikle de onun kadar iyi bir insan. Ve olması gereken kişi

Burası çok uzaklardaydı, çünkü onu cehenneme göndermiştim ve aynı şekilde geri dönmemişti. Bir bakıma, oğlu hâlâ ölüydü.

Kökeni hâlâ bir muamma olan sandalye hâlâ oradaydı. Bir an sandalyeye baktım, o sert kolçakların üzerinde uyuma düşüncesi şimdiden içimi burkmuştu. Bakışlarımı kaldırıp Lyari'ye baktım, yüzündeki teslim olmuş ifade muhtemelen benimkiyle aynıydı.

"Bana biraz okuma malzemesi getirir misin? Tercihen Vahşi Av hakkında bir şeyler? Oh, bir de kıyafet değişikliği?" Sesime yorgunluğumun karışmamasını umarak ekledim. Peri eğildi ve geri çekildi. Herkes odadan çıkarken ben sandalyeye çöktüm ve sessiz bir iç geçirdim.

Uzun bir gece olacaktı.

Karanlıkta saatler geçti. Naevys uykuya yenik düşene kadar bekledim ama kendi uykumu alamayacağım açıktı. En azından sandalyede. Naevys'in göz kapakları titremeyi bırakıp tamamen hareketsiz kaldığında, soluk alıp vermesi kesildiğinde ayağa kalktım ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm.

Çıktığımda geçitteki tek Muhafız Úna'ydı. İçime bir huzursuzluk çöktü ama bunu yüzümden uzak tuttum. "Lyari nerede?" Göz temasından kaçınmak için onu arıyormuş gibi yaparak hızlıca sordum.

"Vardiyası üç saat önce sona erdi."

Úna'ya baktım, o da gözlerinde sıcaklıkla bana baktı. Lyari beni eve götürecektir biri olduğundan emin olmadan gitmezdi. *Lanet olsun*. Laneti yuttum ve yanılmış olmak için dua ettim. Ama dönüp başka bir şey söylemeden uzaklaştığımda Úna'nın botları toprakta gıcırdadı. Beni takip ediyordu.

Zihnimde, romantik bir açıklama yapmaya kalkarsa ne diyeceğimi prova ettim. Úna bunu iyi karşılayacak birine benzemiyordu, bu yüzden her zamanki bahanelerin hiçbirisi doğru gelmedi. Yukarı doğru çıktık ve dakikalar ilerledi. Úna tek kelime etmedi. Bizi kapıya götürecektir tünele ulaştığımızda, boşuna endişelendiğime yarı yarıya ikna olmuşum

Sonra kolumu tuttu.

Eğitimim Úna'nın tutkusu için yeterince hızlı değildi. Beni kendine doğru çekti ve avucunun yanağıma kavradığını hissettim. "Çok güzelsin," dedi.

nefes aldı. "Ölümlüler arasında bir tanrıça."

Panik ve eğitim bedenimi kontrol etmek için savaştı. "Tamam, Úna, sana bir tane vereceğim-"

Yüzü benimkine doğru indi. Ne yaptığını fark edince başımı yana salladım ve Úna'nın dudakları yanağıma çarptı. Islak bir şey hissettim -*dili*, diye düşündüm tiksintiyle- tam kendimi kurtarmıştım ki. "*Uzak* dur benden," diye tükürdüm, tükürüğünü kabaca temizleyerek.

Ondan umutsuz bir ses yükseldi ve peri bir kez daha o kadar hızlı hareket etti ki geri çekilme şansım olmadı. Çığlık attım, ona karşı mücadele ettim. Úna daha güçlüydü. Beni geçidin sert, amansız duvarına doğru itti. "Hayır, dur!" Başımı yana çevirerek başardım. Diğer Muhafızlar neredeydi?

Bir eliyle bileklerimi kavrarken diğer eliyle yüzümü tutarak hırladı. Niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir kafa karışıklığı yoktu -bütün arzusunu ve acımasızlığını vücudunun tüm uzunluğu ile beni boğma biçiminde hissedebiliyordum. Çırpınışlarım onun kaba gücü karşısında hiçbir şeymiş gibi geliyordu. "Ama ben seni seviyorum. Tanrım, keşke seni ne kadar sevdiğimi bilseydin. Sadece izin ver." Her kelimedede aksanı daha da kalınlaşıyordu. Çenemi sıkı sıkı tutuyordu, çok sıkı. Adını söylemeye çalıştım, mantık yürütmeye çalıştım ama ağzı benimkini o kadar sert ezdi ki sadece kimsenin duyamayacağı boğuk bir ses çıkarabildim.

duydum.

Sonra onu ısırdım.

Dişlerimi etine o kadar sert batırdım ki birbirlerine sürtündüklerini hissettim. Úna çığlık attı ve geri çekildi. Elini alt dudağına bastırdı. Mavi kan damlaları zırhını boyamaya başlamıştı bile. Bir saniye boyunca sadece ıslak parmak uçlarına baktı ve ben de nefes nefese orada durdum. Sonra gözleri kısıldı ve tekrar yüzüme kaydı. "*Seni kaltak.*"

Bana vurdu, beni sarsan hızlı bir darbe. Bağırdım ve tekrar duvara çarptım. Görüşüm lekeli bir hal aldı, aydınlığın tonlarından karanlığa doğru gidip geldim. Tökezleyerek, körlemesine savurdum. Atarken düşündüğümünden daha fazla ağırlık vermiştim ve parmak eklemlerim Úna'nın çenesini sıyrıp bir tarafa sendelemesine neden oldu.

Güldü.

Ben tepki veremediğim üzerime çıktı ve beni ikinci kez kısırdı. Şimdi tırnaklarımı yüzüne geçirmiş, onu itmeye çalışıyordum. Úna kendi çığlığını attı. Bileğimi tuttu ve çekti. Acıyla nefesim kesildi ve aniden

o ormana geri dönmüştü. Ian O'Connell her yerdeydi, yüzü, kokusu.

Hayır. Bu bir daha başıma gelmeyecek.

Bu tek düşünceyle dehşetim öfkeye dönüştü. Silahlarıma ulaşamıyordum, bu yüzden diğer elimi kaldırdım ve Úna'nın boğazına yumruk attım. Tökezleyerek geri çekildi, boğuluyordu ve ona toparlanma şansı vermedim. Annemin hikâyelerindeki öfkeliilerden biri gibi üzerine gelirken hiçbir güç kullanmadım. Kendi korkusuyla zihnini mahvetmedim.

Onun kışını tekmeledim.

Dayak sırasında bir noktada, Úna'nın olması gereken yerde iblisin yüzünü görmeye başladım. Her yumrukta, kavşakta karşılaştığım o şeye vuruyordum. Her tekmede, beni deliliğin eşiğine getiren canavara vuruyordum. Doğaüstü hız ve güçteki eksikliğimi vahşilikle telafi ediyordum. Úna'nın misilleme yapma veya kendini savunma şansı hiç olmadı; ben bir fırtına, bir tanrı, bir yaraydım. Sonunda peri düştü ve ayağa kalkamadı. Bacağımlı kaldırdım, onu ezmeye hazırlanıyordum ama bir şey beni durdurdu. Bir anı.

Merhameti seç, Fortuna.

Ayağımlı tekrar sağlam zemine bastım ve Úna'ya dik dik baktım, sanki onu öldürmeyi kendime yedirememem onun suçuymuş gibi. O sırada vücudunun geçit boyunca uzandığını ve gitmem gereken yolu kapattığını fark ettim. Ona dokunma düşüncesiyle dişlerimi sıkarak eğildim ve Úna'nın ayak bileklerini yakaladım. *Kahretsin, çok ağır.*

Onu taşıırken, konuştum.

"Geçenlerde bir günlük okudum. Collith'in raflarından birinde buldum. Sonlara doğru bir yerde, sahibi kardeşinin sürgünü hakkında yazmış. Marlevaur adında bir peri - bu ağız dolusu bir şey, değil mi? Dil bir büyü yapmış ve yaşlı Marlevaur artık fiziksel olarak Unseelie Sarayı'na giremiyormuş. Görünüşe göre diğer perilerden çok uzun süre ayrı kalmak ya da teknolojinin yakınında çok fazla zaman geçirmek ölümsüzlüğünüzü etkileyebilir. Marlevaur'un vücudu çürümeye başladı. Dişleri kırıldı, derisi sarktı, tüm o mükemmel gençlik... gitti. Sürgün edilmenin acısını hafifletmek için uyuşturucuya yöneldi. Ama yeterli olmadı. Marlevaur güç için o kadar çaresizdi ki diğer Düşmüş İnsanları parçaları için öldürmeye başladı. Eğer bir şey işine yaramazsa, onu karaborsada satıyordu. Sonunda ilk goblin oldu. Büyüleyici, değil mi?"

Kendimi bir dizimin üzerine indirdim ve bakışları benimkilerle buluşana kadar bekledim. Her iki gözü de şişerek kapanmıştı. "Bundan böyle sürgünsün, Daenan soyundan Úna. Nereye gidersen git kabul edilmeyecek bir yaratığa dönüşmeni izleyecek kadar uzun yaşayacaksın. Sonra da öleceksin. Seni bir daha görürsem, merhameti seçmeyeceğim. Anladın mı?"

Başını salladı. Hafifti, çenesinin seğirmesinden biraz daha fazlasıydı, ama gördüm. Bu benim için yeterince iyiydi.

Yüzeye döndüğümde ilk kez tamamen yalnızdım. Yürürken telefonumu korse içinden çıkardım. Ekranın parlak ışıltısı ortaçağ görünümlü geçitte yersiz görünüyordu. Kameranin yüzümü görmesine izin verdim ve ardından uygulamalar belirdi. Şimdi sadece bir sinyale ihtiyacım vardı.

Tünelin sonunda beni yıldızlar karşıladı. Hâlâ telefonumu tutarak açıklığa çıktım ve hâlâ gece olduğunu görünce şaşırdım. Nuvian'a Úna'nın sürgün edildiğini bildiren bir mesaj gönderdim - bir dahaki sefere yüzeye çıktığında bunu görecekti. O zamana kadar Úna çoktan gitmiş olacaktı. Umarım Dil'in büyü için onun fiziksel olarak orada bulunmasına ihtiyacı olmazdı. Muhtemelen önceden bu konuda biraz araştırma yapmalıydım.

Nuvian'dan bahsetmişken, o hangi *cehennemdeydi*? Ya da diğer Muhafızlar?

Eğer ormanda onlardan birileri varsa, ben eve dönene kadar saklandılar.

Rüzgâr bu gece öfkeliydi, tıpkı benim gibi. Kar taneleri öfkeli beyaz arılar gibi havada uçuşuyordu. Parıldayan güzelliği için ödenmesi gereken bir bedel varmış gibi görünüyordu, çünkü kar donmadan var olamazdı. Birkaç dakika boyunca durdum. Adrenalinden kaynaklandığını biliyordum ama kendimi daha güçlü hissediyordum. Daha iyi. Sanki, 'yla savaşıyor, bir şeyi geri kazanmıştım.

kendimden bir parça.

Bahçeye çıktığımda gülümsüyordum.

Her zamanki gibi verandanın ışığı yanıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım ve yolun geri kalanını koşarak eve geldim. Kapının kilidini açtıktan sonra arkamdan kapattım ve botlarımdan birini çıkardım.

Sessizliğin içinden boğuk hıçkırıklar süzülüyordu.

Durakladım, irkildim, sonra diğer botu çıkarmak için acele ettim. Koridordan aşağı inerken çoraplarım ayak seslerimi bastırıyordu.

Yatak odasının kapısını açtığım anda Collith'in acı sesi kesildi. Bir an için bile geçtiğine inanmadım; acı böyle bir şey değildi. Bunun yerine, onu daha sessiz olmaya zorlandığı ve kimseyi rahatsız etmeyeceğini umduğumuz bir yere sakladık.

Gözlerimin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü. Collith'i kâbuslarında sık sık olduğu gibi yan yatmış bir şekilde hayal ederek elimi . Elim omuz yerine göğsünün kaslı kabarıklığına indi. Zar zor fark ettim; avucuma değen deri sıcaktı. İçimi bir korku kapladı ama bu benim korkumdu, Collith'in değil.

Unseelie Sarayı'nın perileri soğukkanlıydı. Evrim onları böyle yaratmıştı ve istisnaları yoktu. Onlar da hastalanmıyordu, bu da Collith'in bunu kendine yaptığı anlamına geliyordu. Zihninin gücüyle kendi bedenini yok ediyordu.

Annesiyle birlikte ölüyordu.

Elimi orada bıraktığımda kral, "buradan," diye homurdandı.

Geri çekildim ama gitmedim. Artık neler yaşadığını bildiğim için yapamazdım. Collith ya pes etti ya da umursamayı bıraktı, çünkü o andan sonra sessizliğe gömüldü. Sessizlik o kadar gürültülü, o kadar çınlayıcı oldu ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Acımaya başladıktan ve soğuk kemiklerime işledikten sonra bile Collith'in yanında diz çöktüm. Sonunda Collith'in nefesi derinleşti ve uykuya daldığı anlaşıldı.

Tıpkı annesiyle yaptığım gibi, kaldım. Dünyanın küçük köşesinde zaman geçti ve ben bir kez bile çalar saate ya da pencereden dışarı bakmadım. Zihnim güneş battığından beri olan her şeyi geri sarıyor ve oynatıyordu. Üna ile olan kısımda oyalandı.

"Bu gece kendimi kurtardım," dedim Collith'e sessizce, bileğimin tersiyle alnını sıyrarak. Teni hafifçe serinlemişti ve rahat bir nefes aldım. "Senin de bunu yapabileceğini bu şekilde biliyorum."

Collith cevap vermedi ama sorun değildi. Burada bulunma nedenim sohbet değildi.

Gecenin geri kalanında kaldım. Her ürperti ve kötü rüya boyunca kaldım. Collith'in iblisleri bu savaşı tek başına veremeyeceğini anlayana kadar kaldım.

Karanlık artık o kadar da karanlık olmayana kadar kaldım.

CKAPTERTNELVE

M

Sabah ufukta süzülüyordu.

Çoktan uyanmıştım ve onu bekliyordum. Battaniyelerim ve çarşaf larım huzursuz gecemden dolayı birbirine karışmış ve nemliydi. Ve

Komodinin üzerindeki çalar saat çaldığı anda hepsini bir kenara fırlattım. Bugün Bea's'da çalışmıyordum - herkesin gözü önündeki çöküşümden beri bana daha az program yapıyordu - ama zaman geçirmek için başka yollarım vardı. Zihnimi meşgul edecek başka yollar. Şifonyerden temiz bir takım egzersiz kıyafeti aldım ve sanki geç kalmışım gibi her şeyi giydim.

Koridorda Finn'in yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Benimkinin önünde değildi, bu da muhtemelen form değiştirdiği ve uyuduğu anlamına geliyordu. Lyari korunmadığını öğrenirse çok kızardı. *O zaman Lyari'nin öğrenmemesi iyi bir şey.* Daha fazla yalnız kalma düşüncesi konulamayacak kadar cazipti. Dışarı çıkarken zemindeki gıcırıtlardan kaçınmaya çalıştım.

Açık alana adım attığımda hava tuhaftı. Yüklüydü. Kar yağmıyordu ama rüzgâr sanki üzerinde cam parçaları taşıyor, açıkta kalan tenimin her yerini acıtiyordu. Bu bile beni koştırmaktan alıkoyamazdı. Merdivenlerden koşarak indim ve aşağıya iner inmez onları gördüm. Gözlerim büyüdü ve kısmen dehşet, kısmen de hayranlık içinde donup kaldım.

Vahşi Av havalanmıştı. Biniciler ve küheylanlar yeleleri uçuşarak ve silahları parıldayarak yukarıdaki gri genişlikte koşuyorlardı. Nal seslerinin olması gereken yerde sadece rüzgâr vardı ve kulağıma kadim sırlar fısıldıyordu. Çok özgür, çok sınırsız görünüyorlardı. Fatura ödemek ya da tahtta oturmak gibi şeyleri düşünmüyorlardı. Kimse onlara zarar veremezdi. Kimse onlara dokunamazdı, periler ya da iblisler bile.

Bu düşünce kalbimi sızlattı ve birden kendimi onların arasında, gülümseyen yüzüm ufka dönük, güneş ışığı ve sıcaklık ararken hayal ettim. Çığlıklarımız havayı doldurdu ve biz de öyle yaptık. Yerçekimi gibi basit kurallar hiçbir şey ifade etmiyordu. Dizginleri sıkıca tuttum, eklemlerim keskin ve beyazdı, sanki hiç bırakmayacakmışım gibi.

Gözümün köşesinde bir şey kıpırdadı ve hayal kayboldu. *Gwyn*. Üzerime atlamaya çalıştığını düşünerek geri çekildim, dudaklarımdan bir çığlık yükseldi. Ama peri bana bakmıyordu bile. O da benim gibi bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve mesafeyi kapatmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Yine de rahatlamadım. Bir saniye bile. "Çok güzeller, değil mi?" diye sordu sohbet eder gibi bir ses tonuyla. Altın sarısı saçlarından bir tutam dudaklarının arasından geçti.

"Evet," dedim atlılara tekrar bakarak. "Ama yine de bu fiyata değmez."

Nasıl tepki vereceğinden emin değildim -sözlerimi söylerken içimde bir endişe vardı- ama *Gwyn* bakışlarını ufka dikti ve gülümsedi. İfadesinde acı tatlı bir şeyler vardı.

"Sana katıldığım günler oluyor," diye cevap verdi. "Cadılardan beni ben yapan büyüü yapmalarını istediğimde, hiçbirimiz yan etkilerinin ne olacağını bilmiyorduk. Doğa her zaman bir denge bulur elbette. Bunu biliyordum ve sonuçlarına da hazırlıklıydım. Nihai avcı olmanın beni *Creiddylad*'a götüreceğini düşünmüştüm. Ne yazık ki işe yaramadı."

Atlılar inişe başladılar. Atlar yere inerken, birçoğu bariz bir hoşnutsuzlukla kişniyordu, tekrar *Gwyn*'le yüzleştim. Gök gürültüsüne benzer bir ses avluda gümbürdedi. "Bütün taş ocaklarına bunu söylüyor musun?" diye sordum. İçim titrese de sesimde hiçbir tereddüt yoktu. *Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.*

Gwyn bakışlarımı karşıladı. Gözleri sürmeliydi, bu da irislerinin mavisini daha parlak gösteriyordu. "Hayır."

Birden atlıların inişinin ailemi uyandırmış olabileceği aklıma geldi. Eve doğru kaçamak bir bakış attım, herhangi bir ışık olup olmadığını araştırdım - *Gwyn*'i ya da karanlık takipçilerini görmelerini istemiyordum. Bu, cevaplayamayacağım sorulara yol açacaktı. Sadece karanlık pencerelerin arkama baktığını gördüğümde göğsümdeki gergin his hafıfledi.

"Onları hazırlamaya başladın mı?" *Gwyn* muhtemelen dikkatimin bir anlığına da olsa nasıl dağıldığını fark etmiş olacak ki sordu. İçimden bir ses onun görmediği çok az şey olduğunu söylüyordu.

Öfke, sıcak ve beklenmedik bir şekilde damarlarımdan aktı. Gwyn'e acı bir gülümseme verdim. "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun? Bir insan ailesini yaklaşan cinayetine tam olarak nasıl 'hazırlar'?"

Peri de gülümsedi ama dudaklarının kıvrılışında nostalji vardı. "Çok gençsin. Seninle konuşmak bana hatırlamamı sağlıyor. Ölmeyi umursamayalı ne kadar uzun zaman olduğunu."

"Seni bu ıstıraptan kurtarmaktan memnuniyet duyarım," diye düşünmeden teklif ettim.

Gwyn beni değerlendirdi. "Bunu gerçekten söylüyorsun. Eğer isteseydim, beni hemen şimdi ve burada keserdin."

İlk içgüdüm bunu reddetmekti... ama sonra aklım Ayduin'e gitti. Gözlerinin açıldığını gördüm, vücudundan çıkan bıçağı hayal ettim. Bıçağı o kadar sıkı, o kadar özür dilemeden kavramıştım ki. Vücudu kutsal suya tepki verirken aramızdaki buharın nasıl yükseldiğini hatırladım.

"Öldürme çılgınlığı yapacak değilim ya," diye tersledim. Bu yeni endişe karşısında Gwyn'den duyduğum korkuyu unutmak kolaydı; onunla ortak bir noktamız vardı. "Ben sadece dünyayı pisliklerden temizliyorum, eğer karşıma iyi bir fırsat çıkarsa."

Dişi avcı sırttı ve bana inanmadığını anladım. Sonraki sözleri bunu doğruladı. "İçinde bir karanlık var, Fortuna Sworn. Hayatına son vermek zorunda kalmam ne yazık. Bunun ne kadar geliştiğini görmek çok eğlenceli olurdu."

"Peki," dedim omuz silkerek, korkumu gizlemeye çalışarak. "Eğer beni öldürecekse, en azından seni kimin gönderdiğini açıklayabilirsin."

"Bu işler böyle yürümüyor sevgili kraliçem. Bu bilgi için ne verirdiniz?"

İnanılmaz bir kahkaha boğazımda düğümlendi. *Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan. Beni üç kez kandırırsan, şu anda kafamı koparabilirsin,* diye düşündüm. Bir peri ile bir pazarlık daha yaptığım gün, Tanrı'nın Düşmüşlere her şeyin affedildiğini ve eve dönebileceğimizi bildirmek için bir haberci gönderdiği gündü.

Ellerim yumruk şeklinde kenetlendi ve kollarım kıvrık olduğu için bu hareket çok açıktı. Çok fazla duygu gösterdiğimi ve Gwyn'in ekmeğine yağ sürdüğümü biliyordum. Eğer Lyari burada olsaydı, bana hançer gibi bakardı.

"Şu işi bir an önce bitirsek mi?" Sabahın erken saatlerinde orada dururken gözlerimin de hissettiğim kadar soğuk olmasını dileyerek sordum.

"Buraya seni öldürmeye gelmedim. En azından şimdilik," diye ekledi Gwyn, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Bir gösteri yapmanın yerinde olacağını düşündüm."

Dehşet midemde ağır bir taş gibi hissediyordum. "Ne gösterisi?"

Gwyn cevap vermek yerine bana arkasını döndü. Takipçilerinden biri bunu bir tür işaret olarak yorumlamış gibiydi ve atlar ve biniciler kümesi yer değiştirdi. Bir süre sonra uzun boylu bir figür ortaya çıktı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel perilerden biriydi, soluk teni koyu renk saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Elindeki ipe dikkat etmek için bakışlarımı yüzünden ayırmak zorunda kaldım. İpin uzunluğunu takip ettiğimde ve ucunda ne olduğunu gördüğümde, midemdeki korku paniğe dönüştü.

"Majesteleri, sizi Ito soyundan Mizuki ile tanıştırmak isterim. Kendisi Seelie'nın bir saray mensubudur," dedi Gwyn. Gözleri inkar edilemez bir beklentiyle parlıyordu.

Bunu gördüğümde sanki yer yarılmış da altıma girmiş gibi hissettim. Güçsüzdüm. Kimseyi kurtaramazdım. Ama içimden bir ses Gwyn'in *gösterisinin* yine de denemek istememe neden olacağını söylüyordu.

Bir an sonra, siyah saçlı peri dişi olanı -Mizuki- ayaklarımın dibine fırlattı. Kadın olduğunu sadece elbisesinin yırtık pırtık kalıntılarından ve omuzlarında düğüm düğüm duran uzun, siyah saçlarından anladım. Yüzü tanınmaz haldeydi. Onunla daha önce hiç karşılaşmadığım için değil, çürükler, kesikler ve şişmiş bir deri yığınının ibaret olduğu için. Her iki gözü de o kadar hasar görmüştü ki açılmıyordu.

Av her zaman gökyüzünden geçmezdi, çünkü onu bütün gece atların arkasında sürükledikleri belliydi. Hızla iyileşmesi bile ona ayak uyduramamıştı.

"Onun suçu neydi?" Gözlerimi Mizuki'den ayıramayarak sıkıca sordum. Başını kaldıracak gücü yoktu ve nefesi belli belirsiz tıkırtılar halinde geliyordu. Bir şifacı çağırılmadığı sürece daha fazla yaşayamazdı. Vücudu uzun gece boyunca çok fazla şeye dayanmıştı.

Gwyn omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Yanlış kişiyi kızdırdım sanırım. Ücretimi karşılayabilecek birini."

"Demek bir avcı değilsin," dedim, umutsuzca Mizuki'ye nasıl yardım edebileceğimi düşünmeye çalışarak. Onun görüntüsü bana kendimi hatırlattı, o zindanda kanlar içindeydim, sonsuz karanlık ve acıyla çevriliydim. Çenemi kaldırdım ve Gwyn'e dik dik baktım. "Sen sadece bir paralı askersin."

Peri yumuşak bir ses çıkardı, i çekme ya da kakhaha arasında bir şeydi. Çenesini göğsüne indirdi, düşünceli bir ifade takındı ve yürümeye başladı. Avıyla oynayan bir yırtıcı hayvan gibi etrafımızda döndüğünü fark ettim. Gwyn'in konuşmasını bekledim ama o sessiz kaldı. Muhtemelen içimizden birinin onu kırmasını ya da pazarlık yapmasını bekliyordu. Sabrımı kaybederek Mizuki'nin elini tutmak için eğildim.

"Yapma," dedi siyah saçlı peri, sesi uyarıyla keskindi. Durakladım ve bunun için kendimden nefret ettim. Bir ay önce olsa onu tamamen görmezden gelir ve Mizuki'nin ayağı kalkmasına yardım ederdim. Şimdi parmaklarımın yumruk haline gelişini izledim ve doğruldum. Mizuki bunların hiçbirini görmedi; yüzü donmuş zemine bastırılmıştı, rahatlama ya da teslimiyetten değil, kendini tutamamaktan. Bir damla kan karın içine aktı. Kendimi ona bakarken yakaladım ve tam şu anda onun sağ salım dönmesini uman biri olup olmadığını merak ettim.

Gwyn arkamda durdu. Onun varlığını bir çocuğun dolaptaki bir canavarı hissetmesi gibi hissettim, derin siyahtan izliyordu, kötü niyetli niyeti havayı dolduruyordu. Her şeyden çok, ailemi çağırabilmek için yeniden genç olmayı diledim. Korku boğazımda düğümlendi. Şu anda bile zihnim Mizuki'nin özgürlüğü için verebileceğim ya da takas edebileceğim bir şeyler düşünmek için umutsuzca çalışıyordu. Ama kendimi bile kurtaramazken onu nasıl kurtarabilirdim ki?

"Her zaman ne istediklerini bilmek ister misin? Avladıklarımı mı?" Gwyn kulağıma fısıldadı. Nefesi şafağın içinde dönüyordu. Görünüşe göre bu retorik bir soruydu, çünkü bana cevap verme şansı vermedi. "Daha fazla zaman için yalvarıyorlar."

Geri adım attı ve bir kılıcın kınından çıkarılma sesini duydum. Gwyn'in zırhı gıcırdadı ve hâlâ karda kanlar içinde yatan perinin üzerinde durdu. Hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilemedim. Dehşet ve çaresizlik beni hareket edemez, konuşamaz hale getirmişti. Vücudumdaki her içgüdü başka tarafa bakmam için bağıırıyordu ama yapamadım. Şimdi bile, Gwyn kendini cellat pozisyonuna sokarken, bunu nasıl durduracağımı düşünmeye çalıştım. *Lütfen Tanrım, daha fazla ölüm olmasın. Ellerime daha fazla kan bulaşmasın.*

Gwyn'in sözlerine rağmen Mizuki yalvarmadı. Bunun yerine ayakta durmaya çalıştı. Kendini tam olarak yukarı itemedi bacakları tutmadı ve küçük bir acı sesi çıkardı. Ona gücümü vermeyi düşünerek ilerlemeye başladım ama siyah saçlı peri sessiz bir uyarıyla kılıcının kabzasına dokundu. Öfke

İçim yandı ve yanımda getirmediğim silahı çekip onu suratından vurduğumu hayal ettim.

"Ne olursa olsun, ölümünle onurlu bir şekilde yüzleştğin için seni takdir ediyorum," dedi Gwyn ayaklarının dibindeki periye. İfadesinde pişmanlık ya da isteksizlik yoktu, sadece pençesinin altında kısıtırılmış hayvana bakan büyük bir kedi gibi hafif bir ilgi vardı.

Kılıcını indirirken başka tarafa baktım.

Ya kılıcı görüldüğünden daha keskindi ya da avcı kadın inanılmaz derecede güçlüydü, çünkü sadece bir darbe aldı. Sarsıcı, ıslak bir ses sessizliği yırttı. Mizuki'nin kafasının yere çarptığını görmedim ama ayakkabılarımın etrafındaki karın bir kan püskürmesiyle lekелendiğini gördüm. Midem bulandı ve kusmama ramak kaldığını anladım. Döndüm ve tökezleyerek uzaklaştım. Boğazımda dikenli bir his ve dilimde buruk bir tat vardı. Çok ama çok hareketsiz durdum, gözlerim kapalı, bulantının geçmesini diledim. O korkunç ses hafızamda tekrar tekrar yankılandı.

Zayıf, diye fısıldadı zalim bir ses. *Sen çok zayıfsın.*

Tüm o gözlerin sırtıma dikildiğini hissedebiliyordum. Çok eski. Soğuk. Yargılayan. Bakışlarımı yüzünde tutmaya dikkat ederek Gwyn'e doğru dönmeden önce kısa, titreyen bir nefes aldım. O da bana baktı... ve sıırttı. Düz, beyaz dişleri ağaçların üzerinden süzölen güneş ışığında parlıyordu. O anda, zihnini didik didik etmekten ve o kadar iyi sakladığı korkularını bulmaktan başka bir şey istemedim. Avcının dizlerinin üzerine çöktüğünü, gözyaşlarının yüzünden aktığını ve *bana* biraz daha zaman vermem için yalvardığını görmek istiyordum. Ben ona ters ters bakarken, başka bir avcı öne çıktı ve Gwyn'e bir bez uzattı. Kılıcını temizlemek için kullandı.

"Bütün bunların amacı neydi? Daha fazla zaman mümkün mü?" Tekrar yaklaştığında homurdandım. Siyah saçlı peri Mizuki'nin başını almak için hareket etti ama ben ona doğru bakmadım bile. Zihnimin kötü rüyalar için daha fazla yemlenmeye ihtiyacı yoktu ve Oliver'ın bugünlerde yeterince endişelenecek şeyi vardı; rüyalar aleminden uzak tutmak için yeni bir kâbusla daha başa çıkamazdı.

"Belki," dedi Gwyn, dokunabilecek kadar yaklaştığında durdu. Kamp ateşi gibi kokuyordu.

Yüzümü kaldıracak cesareti kendimde buldum. Bu yakınlıkta, mükemmelliği daha da belirginleşiyordu. Yüz hatları Lyari'ninki gibi zarif değildi ama güçlü hatları ve şaşırtıcı renkleri vahşiliğine ruhani bir nitelik katıyordu.

"Fae'lerde hiçbir şey bedava değildir," dedim. Şaşırtıcı bir şekilde sesim sabitti. "Beni şu anda öldürmemen karşılığında ne istiyorsun?"

Gwyn bunu düşünüyormuş gibi yaparak başını öne eğdi. Cevap verirken ses tonu spekülâtifti, "Sen Unseelie Sarayı'nın Kraliçesisin, eskilere erişimin var. Soyların başlarına. Onlara Creiddylad'ı nereye sakladıklarını açıklamalarını emret, sonra üç gece sonra buraya gel ve bana ne dediklerini söyle. Avı iptal edemem ama geciktirebilirim. Günler yerine yıllarca yaşayabilirsin."

Sessizlik etrafımızı sarmıştı. Periler mükemmel yalancılardı, ama büyük, canlı gözleri genellikle bir şeyleri ele verirdi. Teklifi hakkında düşünürken onunkilere baktım. "Bu öylesine bir şey değil. Beni henüz öldürmemiş olmanın sebebi bu."

Bunu ne doğruladı ne de reddetti. "Bir anlaşmamız var mı ejderha avcısı?"

"Bana öyle deme."

Peri dilini şaklattı. "İsimler ve etiketlerle çok ilgileniyorsun. Neyin gerçekten önemli olduğunu hâlâ anlayamadın mı?"

Başka bir retorik soru, çünkü hala teklifine bir cevap bekliyordu. Fae'lerle pazarlık yapmak benim için hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı ve ilk kez aklıma gelen ilk şeyi söylemedim. "Bak, biraz zamana ihtiyacım var-"

"Hayır," dedi Gwyn başını sallayarak. "Oyalamanıza ya da geciktirmenize izin vermekle ilgilenmiyorum. İnsanların dediği gibi, ya şimdi ya da asla, sevgili kraliçem. Ve size aptalca kan yeminlerine ya da büyülü törenlere gerek olmadığını söyleyerek onurlu bir davranışta bulunacağım; bana verilen her türlü söz bağlayıcıdır."

İtiraf etmek istemiyordum ama onun gösterisi beni etkilemişti. Ölümle yüzleşmek bir şeydi; tam olarak nasıl yapılacağını bilmek başka bir şeydi. Mizuki'nin öldüğü yere doğru bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Karın üzerinde kanlı bir leke vardı, mavi çoktan siyaha dönmüştü. Biri gelip cesedini almış olmalıydı, çünkü artık orada değildi.

"Peki," dedim, kendimi Gwyn'in delici bakışlarıyla buluşmaya zorlayarak. "Bir anlaşmamız var."

"Mükemmel. Üç gün içinde döneceğim." Yüz ifadesi değişmedi ama ben yine de korkunç bir hata yapmışım gibi hissettim. Gwyn savruldu ve hızını kesmeden kardaki kanlı noktaya doğru yürüdü. Sessizliğin içinde böğürdü. "Avcılar! At sürüyoruz!"

Zahmetsiz bir zarafetle boş eyere sıçradı. Atı başını savurdu ve hava daha fazla gök gürültüsü, çığlık ve homurtuyla patladı. Saniyeler içinde Vahşi Av gökyüzüne yükseldi. Bunu zahmetsizce yaptılar. Garip bir kuş sürüsü gibi ufukta kaybolurlarken orada öylece durdum.

Sessizlik geri döndü ve avlunun üzerine bir sis gibi çöktü. Az önce yaptığım şeyin sonuçlarını düşünmemeye çalışarak kendimi silkeledim ve kardaki o kanlı noktaya sırtımı döndüm. Lyari'nin ona Gwyn hakkında bir şey söylemeyi geciktirdiğim son seferde ne kadar öfkeli olduğunu hatırlayarak telefonumu çıkardım ve kısa bir mesaj yazdım. Eğer Saray'daysa, yer üstüne dönene kadar bunu göremezdi. *Gwyn ile bir anlaşma yaptım. Creiddylad'ı bulmamız gerekiyor. Daha sonra açıklarım.*

Ama şu anda Collith'i bulmam gerekiyordu. Creiddylad'ın nerede olduğunu herkesten çok Unseelie Kralı'nın bilmesi muhtemel görünüyordu. Telefonumu cebime koyarak arkamı döndüm ve aceleyle merdivenleri çıktım.

Kapı koluna uzandığım anda çalmaya başladı. Telefonumu geri çektim, ekrana bakmadan önce arayan kimliğinde kimin adını göreceğimi biliyordum. "Günaydın," dedim, kendimi bir derse hazırlayarak.

Lyari hemen, "Nuvian bu sabah iki Muhafızı damgaladı," dedi.

Kaşlarımı çattım ve biri beni duyabilir diye kapıya doğru döndüm. "Nuvian neden birini damgalasın ki?"

Diğer uçtan sabırsız bir ses geldi. "Bu bir insan askerin onursuz bir şekilde terhis edilmesi gibi bir şey. Nuvian bir Muhafızı Enochian utanç sembolüyle damgalar ve o artık bir Muhafız değildir. Bu utancı ölümsüz yaşamlarının geri kalanında yanlarında taşıyacaklar. Nuvian'ın bize söyleyeceği tek şey ihanet ettikleri ve Úna'nın sürgün edildiği idi. Şimdi o kadar kötü bir ruh halinde ki kimseyle konuşmuyor. Dün gece ne oldu? Neredesin sen?"

"Kesin bir şey söyleyemem, çünkü bazı kısımlarında orada değildim, ama tahmin etmem gerekirse? Úna'nın beni izlemesi gereken Muhafızlara rüşvet verdiğini söyleyebilirim. Beni yalnız bırakmak istedi böylece..." Çenemi sıktım, gerisini söyleyemedim. Lyari sessizdi, bu da çoktan bir araya getirdiği anlamına geliyordu. Saniyeler geçip giderken bile telefonda kaldık ve ikimiz de konuşmadık. Sonunda boğazımı temizledim ve "Mesajımı aldın mı?" diye ekledim.

O da benim tempolu ses tonuma uydu. "Henüz hiçbir mesaja bakmadım. Yüzeye ulaşır ulaşmaz seni aradım."

Bunu gördüğünde muhtemelen daha da uzun bir konuşma yapacaktık. Onunla daha sonra konuşacaktım çünkü Collith'i yirmi dört saat daha ahırda kalmadan önce bulmak istiyordum. Tabii zaten orada değilse. "Tamam, okuduktan sonra derin bir nefes al ve beni aramadan önce en az bir saat bekle."

"Neden bana ne yaptığını söylemiyorsun-"

Telefonu kapattıktan sonra aceleyle eve geri döndüm ve kapıyı arkamdan kilitledim. Gwyn'i dışarıda tutmak için hiçbir şey yapmayacaktı, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, bu yüzden iyi bir önlem için zinciri sabitledim. *Collith muhtemelen odasındadır*, diye düşündüm. Arka koridora doğru yürümeye başladım.

Emma'yı gördüğümde sarsılarak durdum. Lavabonun önünde, bahçeyi mükemmel bir şekilde gören bir noktada duruyordu. Cildi içeriye süzülen güneş ışığından dolayı parlıyordu. Buruşuk avuçlarında, üzerinde "S.KTİR ET BU BOKU" yazan bir kahve fincanı vardı.

"Günaydın," dedi her zamanki gülümsemesiyle. "Nasıl uyudun?"

Bir şey görmedi, diye düşündüm içim rahatlayarak. Ona bir selam mırıldandım ve kahve makinesine doğru ilerledim. Dolaptan kendime bir fincan aldım. Gwyn'le karşılaştıktan sonra yemek yemeye çalışma düşüncesi midemi bulandırıyor ama iyimserlik maskesi takmak için ihtiyacım olan şey kahve olabilirdi.

Emma tezgâhın kenarına yaslandı. Pembe bornozunun yırtık pırtık kumaşının arasından ışık parlıyordu. "Kimdi o insanlar? Arkadaşların mı?" diye sordu başını eğerek.

Kıpırdamadım. Ancak kalbim aşırı hızlandı. "Hangi insanlar?" Cezveyi yerine koyarken dikkatlice sordum.

Emma gri kaşlarını kaldırarak, "Bütün o motorcular," diye cevap verdi. "Sence beni gezintiye çıkarmak isterler mi?"

"Hayır." Çok hızlı söyledim. Sesimdeki panik notasını ben bile duydum. Boğazımı temizledim ve kahvemi daha sıkı tutarak sıcaklığında teselli aradım. Gwyn'in Av'ı büyülemesi mantıklıydı - çoğu insan onların korkunç yüzlerine bir kez bakıp kaçardı. "Emma, bunlar iyi insanlar değil. Onlarla gitmeyeceğine söz ver. Lütfen."

Bana şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. Burası Maureen'in, yani beni evlat edinen annemin açıklama ya da nedenler isteyeceği kısımdı. Ama Emma Miller güvenle çınlayan sesiyle, "Pekâlâ. Söz veriyorum, tatlım."

Bir nefes verdim ve kalbim yavaşladı. "Teşekkür ederim."

Yaşlı kadın beni inceledi, kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu. Yüz ifademde her ne gördüyse, konuyu devam ettirmemeye karar verdi. Şaşırtıcı derecede kıvrak bir hareketle tezgâhı itti. "Ev satıldı bu arada," dedi fincanına biraz daha kahve doldururken, buharı yüzüne doğru yükseliyordu. Zengin aroması havayı doldurdu. "Bunu kutlamalıyız! Bu gece boş musun? Biraz margarita yapmaya ne dersin?"

Cevap vermedim, çünkü sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. *Ev satılmıştı*. Fred'le Denver'da paylaştıkları evden bahsediyordu. Bu onun burada, bizimle, temelli kalacağı anlamına geliyordu. Bunca zaman Emma'ya ne olduğumu - Damon ve Finn'in ne olduğunu, Matthew'un yetenekleri ortaya çıktığında muhtemelen ne olacağını - söylememiştim çünkü dünyamız hakkında bilgi sahibi olmanın onu tehlikeye atacağından korkuyordum. Ama bilmemek onu daha da tehlikeye atıyordu. Emma gerçekten bu ailenin bir parçası olacaksa, neyle karşı karşıya olduğunun farkında olması gerekiyordu. Düşmanlarımızın kim olduğunu ve neler yapabileceklerini.

Collith'le olan konuşma beklemek zorundaydı.

"Emma, benimle oturur musun?" Ne kadar gergin olduğumu saklamaya çalışarak sordum. "Sanırım sonunda bu konuşmayı yapmamızın zamanı geldi."

Bir kez daha, sesimdeki bir şey onu duraklattı. Bir süre sonra yaşlı kadın Cyrus'un içkileri sakladığı dolaba gitti. Dolabı açtı, bir şişe Kahlúa çıkardı ve masanın üzerine koydu. Oturdu ve bana, ona söyleyeceklerimin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini belirten bir gülümseme takındı. "Tamam, hazır."

Bir nefes aldım... ve başa döndüm.

Kahve ve kızarmış yemek kokusu içinde eve doğru yürüdüm.

Vahşi Av'dan Gwyn'le yaptığım anlaşmanın ertesi günü sabahın ortasıydı. Barda işler kesattı, bu yüzden Bea beni eve normalden erken gönderdi. Evde geçireceğim fazladan zamana aldırış etmediğimi inkâr edemezdim. Yine de böyle devam ederse yeni bir yer bulmam gecikebilirdi.

Creiddylad'ı bulamasam da fark etmezdi. Nereden başlayacağımı hala bilmediğim bir arayış.

Kapıyı kapattığımda Collith'in mutfak masasında oturduğunu görünce biraz şaşırdım. Mali durumla ilgili tüm düşünceler uçup gitmişti. Üzerinde talaşla kaplı siyah bir düğme vardı ve sol elmacık kemiği boyunca bir şey izi vardı. Elinin yanında bir fincan kahve duruyordu. "Seni görmek güzel. Yorgun görünüyorsun," dedi peri kralı.

"Teşekkür ederim," diye kestirip attım. Paltomu çıkarıp karşısındaki sandalyenin arkasına astım ve kendim de sandalyeye çöktüm. "Sonunda ahırdan ayrıldığına sevindim. Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Collith ayağa kalktı ve kahve cezvesine doğru ilerledi. "Pekâlâ. Bu, içki içmeyi gerektirecek türden bir konuşma mı?"

"Konuşmalarımızın çoğunda durum böyle değil mi?" Yarı şaka sordum.

Gümüş çatal bıçakların cama çarpma sesini duydum. Collith geri döndüğünde elinde kendisinininkine benzer bir kahve fincanı vardı. Yorum yapmadan önüme koydu ve tam kıvamında krema eklediğini hemen anladım. Fincanı kendime yaklaştırdım ve iki avucumun arasına aldım, sanki sıcaklık korkumu yok edebilirmiş gibi. "Gwyn dün bir ziyaret daha yaptı. Bana daha fazla zaman önerdi," dedim ona.

"Ne karşılığında?" Collith sandalyesine dönerek hemen sordu. Ben cevap veremeden başını salladı. "Bekle. Tabii ki. Gwyn Creiddylad'ı istiyor, hep istediği şey buydu. Zekice davrandı, hakkını vermeliyim. Yeni kraliçenin bir Kâbus olduğunu duyduğunda, muhtemelen Av'ın dokunulmazlığını güvence altına almak için kendini sana karşı kin beslediği bilinen bir saray mensubuna sundu. Ayrıca nerede olursan ol, nereye gidersen git seni bulabilirdi."

Gwyn'in planının incelikleri beni ilgilendirmiyordu. Sahip olmadığım büyük bir sabır ve zekâ sergileyerek onu alt etme şansım olmadığını açıkça ortaya koyarken değil. "Creiddylad'ın nerede olduğunu biliyor *musun*?" Bu kadar kolay olabileceğini ummaya cesaret ederek cüret ettim.

Çenesi gerilmişti. "Bilmiyorum."

Tereddüt ettim, sonra kendimi zorlayarak, "Peki ya Naevys? Gwyn ile bir geçmiş var. Herkesin dışında, o bizim en iyimiz olabilir."

"Hayır." Collith çoktan başını sallamaya başlamıştı ve ela gözlerinde bir fırtına kopuyordu. "Gwyn'le olan bağlantısı yüzünden konsey anneme güvenmedi. Creiddylad'ın nerede olduğunu ona asla söylemezlerdi."

Bu mantıklıydı ama aynı zamanda Creiddylad'ı bulmanın kolay olmayacağı anlamına da geliyordu. Onu bulmak istesem bile - Gwyn'e istediğini vermenin sonuçları belirsiz ama endişe vericiydi. Vahşi Av artık peri mahkemelerine hesap vermiyorsa, bu özgürlükle ne kadar ileri giderlerdi? Sokaklarda insanları katlederler miydi? Varlığımızı tüm insanlığa ifşa ederler miydi? Gerçekten görmeden kahveme baktım. "Neden bunu sana yapmadı? Ya da babana?" Sessizce sordum.

Sylvyre'den bahsedilmesi Collith'in dudaklarını inceltti. "Seelie ve Unseelie hükümdarlarının Creiddylad'ın yeri hakkında hiçbir şey bilmediği herkesin malumu. Tam olarak şu anda içinde bulunduğunuz duruma düşmemek için sırrı kimin koruduğu bile bize söylenmiyor."

"Korkunun insanlar üzerindeki etkisini biliyor," dedim yavaşça, gözlerindeki yırtıcı parıltıyı düşünerek. "Onlardan istediğim bilgiyi alabileceğimi biliyor. Kolayca."

Bakışlarım Matthew'un mama sandalyesine takıldı. Birden Gwyn'in neden bu kadar ileri gittiğini merak ettim - eğer ailemin tek bir üyesini tehdit etseydi, istediği her şeyi sorgusuz sualsiz yapardım.

"Gwyn'in tamamen bir canavar olmasını engelleyen şey bu. Onunla telafi edilemez ahlaksızlık arasında tek bir sınır, tek bir sınır var - avının sevdiklerine zarar vermeyecek," dedi Collith. Ona göz kırptım. Bir şekilde düşüncelerimi tahmin etmişti, çiftleşme bağımız ortadan kalkmış olsa bile.

İçinde bulunduğumuz korkunç koşullara rağmen, içimde bir şeylerin ısındığını hissederek ona araştıran bir bakış attım.

Bir dakika sonra Emma mutfığa girdi. Sanki bir şeyi böldüğünden endişeleniyormuş gibi kısa bir süre durdu ve aramıza baktı. Collith kahvesinden bir yudum daha aldı. Ben de bakışlarımı kaçırarak onu izledim. "Nasıldı-" diye başladı Emma.

Lyari masanın yanında belirdi. "Majesteleri."

Odadaki herkes sıçradı ve ona baktı. Perinin yüz ifadesi gergindi ama bu Gwyn'le ilgili olamazdı, zaten dün bu konuda tartışmıştık. Lyari'nin yadsınamaz bir düşkünlük geliştirdiği Emma'nın sözünü kesmek de ona göre değildi.

"Varlığınız gerekli," dedi Lyari, gözlerimdeki soruya cevap vererek.

İçimi çektim ve masadan uzaklaştım. "Paltomu alayım."

Yarım saat sonra, bugünkü konsey toplantısının yapılacağı odaya girdim.

Hava taze çiçekler gibi kokuyordu. Duvarda asılı bir tablo vardı -bir portre- ve tek bir bakışla bu odanın kime ait olduğunu hemen anladım. Ressam Chandrelle'in uzak ifadesini yakalamayı başarmıştı. Yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyordu, etrafı şüphesiz onun soyundan gelenlerle çevriliydi ama yaşlanmayan yüzünde neşe ya da gurur vardı. Duruşu mükemmeldi. Ressama öyle bir şekilde bakıyordu ki, bir şekilde dünyadaki tüm zamana sahip olduğunu ve resim bitene kadar orada oturacağını belli ediyordu.

Bakışlarımı şimdi devasa bir yemek masasında oturan Chandrelle'in kendisine çevirdim. Elleri kucağında kenetlenmişti ve narin bileğinde altın bir saat parlıyordu. Kıyafeti onu son gördüğümde daha moderndi; zarif elbisesinin yerini kalem etek ve bol, beyaz bir bluz almıştı. Bir CEO'ya ya da düzenli olarak ayrıntılı bağış kampanyalarına öncülük eden birine benziyordu. Bildiğim kadarıyla yaptığı şey tam olarak buydu. Fae'ler yüzyıllardır her kıtada ipleri ellerinde tutan kukla ustalarıydı. Eğer iktidar koltuğunda oturan bir peri değilse, arkasında aptalın kulağına fısıldayan biri vardı.

Masada birkaç kişi daha vardı ve her biri yaşlı, peçeli gözleriyle bana bakıyordu. Şimdiye kadar hepsini tanımıştım.

Her zamanki güvensizlik ve korku duygularıyla savaşıyor -bu yaratıkların kaç yıldır hayatta olduklarına kıyasla bir çocuktum- masanın başındaki sandalyeye doğru yürüdüm, eteklerimi topladım ve oturdum. Chandrelle'in bakışlarıyla karşılaştım çünkü bana en yakın olan oydu ve onun kamarasında tanışmıştık. Bu toplantıyı çağırmanın o olduğunu varsaymak güvenli görünüyordu.

"Zili mi çaldınız?" Neşeyle sordum. Göz ucuyla Lyari'nin yer değiştirdiğini gördüm. Muhtemelen bu perilerden biri üzerime atlarsa diye kılıcına uzanıyordu.

Chandrelle'in kusursuz saçları ateş ışığında parlıyor, kahverenginin içindeki gümüş teller ortaya çıkıyordu. "Gwyn'in size bir teklifte bulunduğunu öğrendik."

Lyari'yi buldum, bakışlarımla onu kıstırdım ve sessizce soruyu sordum.

Onlara söyledin mi?

Başını güçlükle algılanabilir bir şekilde sallayarak cevap verdi. Bunu görünce ihanet telaşım azaldı. Neden bu kadar şaşırmıştım ki? Bu sarayda casuslar olduğunu biliyordum. Her an gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum.

Sadece daha önce hiç bu kadar bariz bir şekilde hatırlatılmamıştı.

Yüz ifademi donuk bir maskeye dönüştürerek Chandrelle'in bakışlarıyla karşılaştım. Gwyn'in beni avlamak için burada olduğunu biliyorlar mıydı? Hayır, bu imkânsızdı. Unseelie Sarayı'ndaki akbabalar tahtımın yakında boşalacağını bilselerdi çoktan etrafımda dolanmaya başlardı.

"Evet, öyle yaptı," dedim sonunda. "Gwyn... Creiddylad karşılığında bana istediğim bir şeyi vermeyi teklif etti."

Micah'nın sesi isyankârdı. "Aptal olduğunu düşünüyorsan-"

Ona doğru döndüm ve harika bir an için kendimi bir zamanlar kişi gibi hissettim. Vahşi, pervasız ve aptal. "Biliyorsun, hepimizin bu konuşmaya katacağı bir şeyler var ve bence senin katkın sessizlik olmalı," dedim ona.

Chandrelle ayağa kalktı ve tüm masa sessizliğe gömüldü. Parmakları masanın üzerinde çan kuleleri oluşturdu. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi bana baktı ve bu bakışın yoğunluğu sinir bozucuydu. "Ettiğiniz yemini size saygıyla hatırlatmak isterim Majesteleri."

Micah'a yaptığım gibi ona da karşılık vermek ilk içgüdümdü ama kendimi dizginledim. Çaba sarf ederek iki ya da üç yavaş nefes aldım. "Unutmadım, Leydi Chandrelle," dedim sakın bir sesle. "Gwyn bir anlaşma teklif etmiş olabilir ama ben kabul ettiğimi söylemedim."

Bir sessizlik daha çöktü. Buradaki perilerin çoğu duygularını saklamakta iyiydi ve bana şaşkınlıkla mı yoksa şüpheyle mi baktıklarını anlayamadım. Bir kez daha konuşan Chandrelle oldu. "Eğer söylediklerin doğruysa, böylesine güçlü bir kraliçeye sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Eminim Gwyn sevgilisinin velayetini geri alırsa neler olacağını hatırlatmama gerek yoktur."

"Onu hem insanlara hem de Düşmüşlere zarar vermekten alıkoyacak hiçbir şey olmazdı," diye ekledi bir başka konsey üyesi, bal rengi sesi karanlık sözlerle çelişiyordu. "Her iki dünya da kaosa sürüklenirdi."

Başka bir kesici yanıtı engellemek için dilimi ısırdım.

Neyse ki toplantı bundan kısa bir süre sonra sona erdi. Gwyn'in teklifini reddettiğime inanmayanlar olsa bile, doğruluk büyüü dışında hiçbir şey bunu kanıtlayamazdı. Kapıya ve ötesindeki geçide doğru ilerlerken soğukkanlılığın resmiydim ama her adımda eteklerimi toplayıp koşma isteğime karşı koydum. Üstümü değiştirebilmem için Collith'in odasında durduk ve sonra ormana geri döndük. Her şey bana çok normal gelmeye başlamıştı ve bunun farkına varmanın beni rahatsız edip etmediğine karar veremiyordum.

Lyari sessizliğini evin yolunu yarıladığımızda bozdu. "Onlara yalan söyledin."

"Pek sayılmaz," dedim ona bakmadan. Hava önceki gece olduğu kadar soğuk değildi ama burnumun ve parmaklarımın uçları hâlâ uyuşuyordu. Ellerimi kaldırıp onlara üfledim. "Onlara 'kabul ettiğimi söylemedim' dedim ve bu doğruydu. Bu gece o sözleri söylemedim."

Sesi isteksiz bir hayranlıkla doluydu. "En azından kendine biraz zaman kazandırdın. Konsey Gwyn'e yardım edeceğini düşünseydi, seni tahttan indirmeye kalkışabilirdi. Ya da daha kötüsü."

Lyari'nin neyi daha kötü bulduğunu bilmek istemedim.

Ben daha sormadan sert ve ıslak bir şey kafama çarptı. Tökezledim, gözlerim şokla açıldı ve döndüm. Damon başını budaklı bir meşenin arkasından çıkardı -Lyari ve ben eve düşündüğümüzden daha yakın olmalıydık- ve gözlerimiz buluştu. Görüş alanından çok geç çıktı.

"Oh, sen öldün." Damlayarak ve bağırarak peşinden fırladım. Çoktan daha fazla cephane toplamaya başlamıştı, eldivenli parmakları çılgınca yeri kazıyordu. Matthew onun yanında durmuş, kocaman gözlerle bizi izliyordu.

Birkaç dakika sonra Lyari'yi bulmak için arkamı döndüm, kolumu ona bir kartopu atmak için arkaya doğru kaldırdım. Ama o gitmişti. Sonra havada yankılanan bir ses dikkatimi dağıttı. Baharda yeşeren bir şey gibi kırılğan ama umut vericiydi. Ne olduğunu anladım ve donakaldım.

Matthew gülüyordu.

Bu sesi ilk kez duyuyordum. Damon, Emma'ya oğlu için bir doktor randevusu alması gerekip gerekmediğini birden fazla kez sormuştu. İçten içe, bunun yavaş gelişimden daha büyük bir soruna işaret ettiğinden endişelenmiştim. Bazı insanların düşündüğünün aksine, çocuklar pek çok şeyi fark ederdi; sesleri diğerlerinininkinden daha kısıktı. Matthew bir büyücü tarafından büyütülürken ne görmüştü? *Burada* yaşamaya başladığından beri bir şeye tanık olmuş muydu?

Ama tüm bu endişeler boşunaydı. Çünkü işte buradaydı, karların içinde, sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi gülüyordu.

Damon Matthew'u bana geri taşıdı ve birlikte eve doğru yürüdük. Küçük çocuk kıvrınmaya başlayınca Damon onu tekrar yere bıraktı. Yürümeye başlayan çocuk koşarak uzaklaştı, o kadar çok kat giymişti ki paytak paytak yürüyordu. Damon onun gidişini izledi, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Sana yakışıyor," diye yorumladım, onu görünce göğsümde bir çiçek açtı. Kardeşim isteksizce dikkatini Matthew'dan çekti. "Ne yapar?"

"Babalık."

Bunun üzerine Damon bana minnet dolu bir bakış fırlattı. Ben daha başka bir şey söyleyemeden bakışları omzumun üzerinden bir şeye kaydı. "Gidip Matthew'u kontrol etsem iyi olacak," dedi.

Ellerini ceplerine soktu ve uzaklaştı. Bir an sonra nedenini anladım -Collith yanımda belirdi. Damon onu tekrar ağaçların arasında kovalarken Matthew'un kar pantolonunun *şıp-şıp-şıp* sesini duyabiliyordum. Gözlerimi onlardan ayırmadan, "Bir günde iki kez. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Collith eğlenmemiş gibi bir ses çıkardı ve o da Matthew'un gülüşünü izlemeye daldı. Unseelie Kralı'nın dikkati dağılmışken, hızla eğildim ve biraz karı kazıyarak eldivenimde başka bir top oluşturdum.

"Hey, Collith?" Dedim. Bana döndü ve gülümsüyordu. Cehennemden döndüğünden beri bu gülümsemeyi ilk kez görüyordum ve bir an için nefes alamadığımı hissettim.

Ben aval aval bakmaya devam edince beklenti dolu bakışı kaşlarını çatmaya dönüştü. "Bir şey mi var-" diye başladı.

Yumruğumu arkamdan çıkardım ve kartopunu yüzüne doğru ittim. Collith kekeleydi. Karşılık verme şansı yoktu çünkü Matthew bize doğru koşuyordu. Yüzü soğuktan kıpkırmızıydı ama bir kulaktan diğerine gülümsüyordu.

"Geri dönmeye hazır mısınız?" Ona aşırı coşkulu bir sesle sordum. "İçeri girip ısınalım mı?"

Damon, Matthew'un diğer tarafında yürümek için hareket etti. Collith bana saldırmaya kalkarsa, onun yerine onlardan birini haklama ihtimali yüksekti. Bana attığı bakış savaşımızın bitmediğini gösteriyordu. Aslında daha yeni başlamıştı. Ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim ve yeğenimin gülüşünü biraz daha dinlemek için döndüm.

Dördümüz yolun geri kalanını eve doğru yürüdük, elim Matthew'un küçük şapkasının üstündeydi.

CHAPTER 10

I

gece yarısı civarı uyuyakaldı.

Onunla savaştım. Nasıl da mücadele etmişim - şimdi bile, Oliver'ın gölgesiyle savaştıktan günler sonra, rüyalar alemine karşı temkinliydim. Ama ben

O hafta zaten bir gece uyumamıştım ve herkes yatarken içtiğim bir fincan kahveye rağmen, Lyari'nin Creiddylad'a giden bir yol bulma umuduyla Collith'in kütüphanesinden getirttiği kitaplarla çevrili kanepede sızıp kalmıştım. Televizyonun sesi soluklaştı.

Duyduğum bir sonraki ses akan bir suydü ama kesinlikle deniz değildi. Oliver başka bir sürpriz mi planlamıştı? Çayır ve açık gökyüzü görmeyi umarak gözlerimi açtım. Onun yerine kendimi ay ışığının aydınlattığı bir bahçeyle çevrili buldum. Hava ılıktı ve gül kokuyordu. Duyduğum su, yakınlarda şırıldayan bir çeşmeden geliyordu. Tepede bir ev beliriyordu ve parlak ışıkları yere kareler yansıtıyordu. Tanıdık bir şeyler vardı. Pencerelelden birine bakarken kaşlarım birbirine çarptı. Bu bir anıyı tetikledi ve kendimi camın diğer tarafında dururken gördüm.

Burası Collith'in eviydi. Buraya daha önce bir kez, başka bir rüyada gelmişim. Hâlâ kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve hareket ettiğim için elbisemin etekleri uçtu.

Evin sahibini gördüğümde donakaldım.

Arnavut kaldırımlı yolun ortasında durmuş, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla yürek parçalayacak kadar güzel görünüyordu. Kahverengi saçları ustaca taranmıştı. Ela gözlerinde eski Collith'i gördüm. Hani şu

Connect Four, kahve randevularına giden, dans eden. O ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Ama uyuyorum," diye mırıldandım, nedenini bilmesem de kalbim hızlanmıştı. "Artık çiftleşmiyoruz. Yapamazsın... yapmamalısın..."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bunu görünce aşık bir ergen gibi ona bakakaldım. "Unseelie Sarayı'nın Kralı olmanın birkaç avantajı var. Mesela, bağlantılar kurdum. Arkadaşlar. Bazıları büyü yapabiliyor," diye ekledi Collith.

Şimdi umut yerini korkuya bırakırken ağzım kurudu. "Bir cadıyla mı konuştun? Collith, ya bu *arkadaşın* nerede olduğunu birine söylerse? Şu anda onların kralı olamazsın, sen olmadan olmaz."

"O bana ihanet etmez. Dünyada iyi insanlar da var Fortuna." Tartışmak üzere ağzımı açtım ama o başını salladı. "Bu gece bu konuyu kapatabilir miyiz? Lütfen?"

Damlayan çeşmenin sesi aramızda süzülüyordu. Bir an daha ona baktım, yorgun ifadesini inceledim, sonra patikadan aşağı doğru yürümeye başladım. Topuklarım taşların üzerinde yumuşak sesler çıkarıyordu. "Burası çok güzel bir bahçe," dedim. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Ben yaptım." Collith yanıma geldi, uzun adımlarını benimkilere göre ayarladı. Kendimi hiçbir zaman kısa boylu olarak görmemişim ama onun yanında öyle hissediyordum. "Nasıl yapılacağını annem öğretti, eskiden birlikte yaptığımız bir şeydi. Ama istediğim kadar burada olamıyorum, bu yüzden ben yokken ilgilenmesi için bir bahçıvan tutmak zorunda kaldım."

Bakışlarım çiçeklerin ve çitlerin üzerinde dolaştı. Bu rüyada yaz mevsimi olmalıydı, çünkü her şey çiçek açmıştı. Toprağın ve yaprakların arasında çok çeşitli renkler vardı. Pembe, sarı, kırmızı. "O nasıl?" Collith aniden sordu ve bakışlarımın tekrar ona dönmesine neden oldu.

"Annen mi?" Açıkladım. Başıyla onayladı. Yürümeyi bıraktım ve ona doğru döndüm. Bu andan korkuyordum ama gerçeği bilmesi gerekiyordu. Ona acı vereceğini bile bile kelimeleri söyledim. "O ölüyor, Collith. Fazla zamanı kaldığını sanmıyorum. Belki de seni gizlice içeri sokmaya çalışmayı tekrar düşünmeliyiz. Kameraları devre dışı bırakırız ve-"

"Hayır." Gözleri tekrar karardı. "Beni bu şekilde göremez Fortuna. Hazır değilim."

"Ancak kendinizi hazır hissedene kadar beklerseniz, çok geç olabilir."

"Beni bu şekilde göremez," diye tekrarladı. Kelimeler soğuk ve kesikti ve ona ters ters bakmamaya çalıştım. Collith bana karşı bu sesi en son kullandığında tahtında oturmuş, Ölüm Getiren'in benimle dokuz kuyruklu bir kediyi dövmesini izliyordu.

Bir kez daha dikkatimi çiçeklere verdim. Patikada biraz daha yürüdüm. Collith'in ayakkağıları ses çıkarmıyordu ve takip ettiğinden emin olmak için arkama baktım.

"Sanırım bu benim favorim," diye karar verdim ve bir yaprağı başparmağımla işaret parmağımla arasında sıkıştırdım. Çiçeğin kırmızı bir merkezi ve sarı saçakları vardı. Gerçek anlamda gerçek olmadığını biliyordum ama Collith bu rüyayı bir anıdan yaratmıştı. Bir noktada, bu çiçek gerçekten var olmuştu. Ona bakmak için döndüğümde hâlâ çiçeği tutuyordum. "Birini kiralamak zorunda olmadığın bir hayatı hiç düşündün mü? Kendi bahçene bakabileceğin bir hayat?"

"Elbette biliyorum. Ama bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum - bu benim ulaşabileceğim bir hayat değil." Elini uzattı ve daha kelimeler ağzından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum. "Benimle dans et, Fortuna."

"Senin valsle ne alıp veremediğin var?" Başımı sallayarak sordum. Bunu söylerken gülümsüyordum. Hiç tereddüt etmeden elini uzattım.

Sanki daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi adım adım ilerledik. Belki de yapmıştık. Hayaller çok kaygan şeylerdi - eğer sıkı tutunmazsanız, elinizden kayıp giderlerdi. Belki de Collith ve ben sayamayacağım kadar çok kez birlikte dans etmiştik ve ben o geceleri hatırlamıyordum. Zayıf, nazık bir içgüdüyle öne doğru eğildim ve yanağımı göğsüne yasladım. Kolları sıkılaştı ve o anda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Collith'in sesi bana doğru süzüldü. "Uyumuyordun. Kötü bir rüya gördüğümde hep yanımda oluyorsun, ben de bu iyiliğinin karşılığını vereyim dedim."

Bunun üzerine ona bakmak için geri çekildim ve dans etmeyi bıraktık. Collith bakışlarımı irkilmeden karşıladı. Yerdeki aydınlatmanın yarattığı gölgeler yüzünden yara izi daha da belirginleşmişti. Ben bir şey söyleyemeden beni döndürdü, sonra da yavaşça kendisine doğru çekti.

Belki de bir rüyanın içinde olmak risk almayı kolaylaştırıyordu - bundan sonra ne yapacağımı düşününce bir korku titremesi hissettim, ama bu iyi türden bir korkuydu. Uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim. Gözlerimi Collith'inkilerden ayırmadan daha da yaklaştım. Göğüslerim onun göğsüne değdi. Yukarı baktım

Vücutlarımızın temas ettiği yerlerin farkındaydı. O da etkilenmişti ama bununla savaşmaya çalıştığı belliydi. Kendimi onun ağzına bakarken yakaladım ve aniden onu tekrar öpmeyi denemek istedim.

Bacaklarımın arasında uzun süredir susturulmuş bir davul çalmaya başladı ama heyecan yerine hayal kırıklığının tanıdık kıpırtılarını hissettim. İkimiz de onarılamayacak kadar hasar görmeden önce bile Collith beni her fırsatta reddetmişti. "Neden beni sikmiyorsun?" Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirerek açıkça sordum.

O da benim açık sözlülüğüme uydu. "Çünkü ilk kez seks yaptığımızda Fortuna, seni becermek istemiyorum."

"Eğer benimle 'sevişmek' istediğini söylersen, yemin ederim..." Geri çekildim ve ellerimi bırakarak ona ters ters baktım. "Ciddi misin sen? Bu yüzden mi kendini tutuyorsun?"

"Hayır. Tek sebep bu değil." Dikkati hiç dağılmamıştı ve saniyeler geçtikçe diğer nedeninin ne olduğunu anladım. Birbirimize her uzandığımızda ikimize de batan bir diken gibiydi. Haftalardır cevaplamayı reddettiğim soru. *Ne olmuştu?*

"Ne yani, ben sana açılır açılmaz sen de bana bacaklarını mı açacaksın?" Başka tarafa bakarak zayıf bir şaka yaptım.

"Onun gibi bir şey." Çevresel görüşümde Collith'in ensesini ovuşturduğunu gördüm. "Sana zaman tanımaya çalıştım Fortuna, ama sen-"

İnanılmaz bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Dur bakalım. *Bana* zaman mı kazandırmaya çalışıyordun?"

"Bu görmezden gelebileceğin bir şey değil. Benimle seks yapman da bunu ortadan kaldırmayacak."

İlk kez, hemen bir karşılık veremedim ama kaçma dürtüsü de hissetmedim. Geçtiğimiz ayı, karşımızdakinin istediği şeyin bu olduğunu düşündüğümüz için saklanarak geçirmiş olmamız bana karanlık bir ironi gibi gelmişti. Sessizlik sararken, Collith'son birkaç haftadır istediği şeyi vermeyi hayal ettim. Ona o yol ayrımına geldiğim geceyle ilgili gerçeği anlatmayı. Midemde panik çırpınıyordu. "Sırlarımı öğrenmeye hakkın yok, biliyorsun. Artık çiftleşmiyoruz," dedim.

"Yani bana hatırlatıp duruyorsun," diye karşılık verdi, saçlarını geriye doğru tarayarak. O tek tutam tekrar aşağı döküldü. "Ve buna hakkım var."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Öyle mi? Duyalım bakalım, Collith. Sana bunu düşündüren ne olabilir-"

"Çünkü bunu beni kurtarmak için yaptın," diye kükredi.

"Vay canına. Birileri astronotları uyarmalı, çünkü eminim egonu uzaydan bile görebilirler." Az önce gördüğüm derin öfkeye rağmen tamamen korkusuzca, gözyaşlarımın arasından Collith'e baktım. "Seni kendimi kurtarmak için geri getirdiğim hiç aklına geldi mi? Yaptığım şeyle nasıl yaşayabilirdim ki? Seni öldürmüşken nasıl normal bir insan gibi hayatıma devam edebilirdim?"

Gözlerindeki cehennem söndü ve Collith içini çekti. "Buna geri mi döndük? Bana karşı bir şey hissetmiyormuş gibi mi davranıyorsun?"

O ne kadar çabuk söndüyse, ben de o kadar çabuk söndüm. Bir ömür boyu yetecek kadar savaşmıştım ve çok yorgundum. "Hayır. Hayır, değiliz. Ama şu an için ateşkes ilan edebilir miyiz?"

"Evet, ateşkes ilan edebiliriz." Sesi benim hissettiğim kadar bitkin geliyordu.

Tam içeri girmemizi ki Collith çeşmeye doğru yürüdü. Etrafında dört bank vardı ve o eve bakan banklardan birine oturdu. Yavaşça onun yanına çöktüm. Bir süre sonra, Unseelie Kralı kolunu omuzlarıma doladı ve ben de başımı boynunun kıvrımına soktum. Bu hareketin bu kadar doğal olması beni biraz korkuttu.

Fıskiyenin sesi ve ılık, parfümlü esintiler eşliğinde uykuya dalmak kolay olurdu ama bilincimi korudum. Oliver'ın dünyasındakiler gibi takımyıldızları hareket etmeye başlayacakmış gibi yıldızlara baktım.

Onu düşünmek acı veriyordu. Nerede olduğumu merak ediyor olmalıydı ve ben burada oturmuş, başka biriyle mutluluk parıltıları hissediyordum. "Collith?" Büyük Ayı'yı bulduğum anda sordum.

Verdiği yanıtın iliklerime kadar işlediğini hissettim. "Evet?"

"Bana bir söz verir misin?" Boğazım çöl gibiydi. Yutkundum ve "Benden vazgeçme, tamam mı?" dedim.

"Asla."

Collith'in sesindeki ham duygudan ürperdim. Bunu düşünmek için bir saniye bile duraksamadı. Başımı eğip yüzüne baktım. Kendimi milyonuncu kez o uzun kirpiklere, sivri yara izine, belirgin çene çizgisine hayranlıkla bakarken yakaladım. "Hâlâ vaktimiz var mı? Yani bu rüyada?" Şimdi parmağımın ucuyla dudaklarında gezinerek sordum.

Collith, "Çok var," dediğinde ben hâlâ onları izliyordum.

"Güzel. Eğer sorun olmazsa seninle öpüşmek istiyorum. Ya da denemek. Herhangi bir söz veremem ama bu seni daha önce hiç durdurmadı, değil mi?"

Gözleri yumuşak bir parıltıyla aydınlandı. Bir nefes daha alamadan, o hınzır ağız benimkini almak için aşağı indi. Ben de onu öptüm ve parmaklarımı yumuşak buklelerine gömdüm.

Üzerimizdeki takımyıldızlar tamamen unutulmuş bir şekilde parlıyordu.

Bea'nın evine vardığımda yine kar yağıyordu.

Bütün bir gün gelip geçmişti ve şimdi gökyüzü kapkaraydı. Minibüsümü Ana Cadde'ye park ettim, hâlâ bana mesaj atıp bir şeyler içmeye davet eden Ariel'in davetini iptal etme isteğiyle savaşıyordum. O kadar iyi bir ruh halindeydim ki -ve Creiddylad'ı bulamadığım gerçeğinden kaçınmak için o kadar çaresizdim ki- kabul etmiştim.

Anahtarı çevirirken kendime iptal edemeyeceğimi hatırlattım. Lyari ve Finn'den gizlice kaçmayı başarmıştım ve bu geceden sonra bunu bir daha yapamayacağıma bahse . Bea's tabelasına baktım ve parmaklarımı direksiyona vurdum. Kalbimde bir isyan çıkıyormuş gibi hissediyordum. Gerçekten eğlenme düşüncesi neden bu kadar kargaşaya neden oluyordu?

Çünkü bunu hak etmiyorsun, diye fısıldadı bir ses.

Başka bir hayatta olsaydım, bir cevap hazırlardım. Hiçbir şeyin, kendi kafamın içindeki sesin bile beni utandırmasına izin vermezdim.

Ama şimdi telefonumu elime aldım ve kişiler listemde Ariel'in adını buldum. Telefon bir kez çaldı, sonra neşeli sesi kulağıma doldu. "Orospu, beni arabandan arasan iyi edersin," dedi.

Gözlerimi neon ışıklı tabeladan ayırmadım ve normal görünmeye çalıştım. "Bak, sanmıyorum-"

"Bu senin ilk hatandı. Bu gece düşünmekle ilgili değil," diye beni bilgilendirdi. Ben cevap veremedim hoparlörden bir şarkı yükseldi. İrkildim ve telefonu kulağımdan uzak tuttum. Sokaktan bile Lynyrd Skynyrd olduğu belliydi. İnsan başka bir şey daha söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Bir süre sonra telefonu kapattı.

Sanırım bu her şeyi çözer. İçimi çektim, telefonumu cebime koydum ve minibüsten indim.

Gece kasvetli bir havadaydı, hiçbir yerde ay ışığı yoktu. Bunu bir alamet olarak görmemeye çalıştım ve daha fazla ikinci bir alametle karşılaşmamak için aceleyle içeri girdim.

Düşünceler. Bir sıcaklık ve ses patlaması beni vurdu -Cuma ve Cumartesi günleri her zaman haftanın en yoğun geceleriydi. Tüm masalar ve kabinler doluydu, her bar taburesi doluydu. Angela yemek yüklü tepsileri avuçlarının üzerinde dengeleyerek hızla yanımdan geçti. Cyrus sipariş penceresinden görünüyordu, parlak yelesi bir saç filesinin altına sıkışmıştı. Her zamanki gibi ocağın üzerine eğilmişti ve konsantre olmuş yüz ifadesinden buhar yükseliyordu. Diablo da buradaydı, masalardan birine servis yapıyordu. Cılız kolları, tehlikeli derecede tabak ve bardak dolu küveti tutmakta zorlanıyordu.

Eşarbımı gevşeterek kapının yanında oyalandım. Odayı taradım ve Phil'in barın arkasında durduğunu fark ettim. Orta yaşlıydı, evliydi ve evde beş çocuğu vardı. Burada olmadığı zamanlarda otobüs şoförlüğü yapıyor ve yerel kereste şirketinde çalışıyordu. Paltomu çıkarırken nihayet beni fark etti. Sakalları davetkâr bir gülümsemeye dönüştü. "Bir içki ister misin Fortuna?" diye seslendi.

Adımın duyulması birden fazla kişinin dönmesine neden oldu, bir kabinin yanında duran Ariel de buna dahildi. Onu görünce kaşlarım havaya kalktı. Her kıvrımı saran siyah bir elbise giymişti -tabii buna öyle denebilirse-. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kısık bir ısıklık çaldım. "Kahretsin, kızım. Kızın olduğunu kim bilebilirdi?"

Bana doğru salladı, sonra iri yarı barmene döndü. Koyu renk bukleleri her hareketinde zıplıyordu. "Phil, iki tekila alabilir miyiz?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Phil'in bardakları barın üzerine koymasını izledim ve içki içmenin neden kötü bir fikir olduğunu düşündüm. Ben Unseelie Sarayı'nın kraliçesiydim. Beni öldürmeyi planlayan kadim bir peri vardı. Kahretsin, muhtemelen beni öldürmeyi planlayan yüzlerce peri vardı. Tetikte ve hazır olmam gerekiyordu.

Phil doldurmayı bitirdiğinde Ariel shot'unu iki parmağının arasında tutup havaya kaldırdı, kırmızı tırnakları parlıyordu. Hareket etmedim. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi kız bana bir bakış attı. "Eskiden psikoloji okuduğumu biliyor muydun?" diye sordu, hâlâ barın üzerinde duran shot'a başını sallayarak.

İçimi çektim ve elime aldım. "Hayır, ama içimden bir ses bunun önemli hale gelmek üzere olduğunu söylüyor."

Ariel içkisini geri fırlattı ve bardağı yerine koydu. Phil'e bir tane daha istediğini işaret etti. "Okulu bırakmadan önce stresin beyin hücrelerini öldürebileceğini ve hatta zihninizin boyutunu küçültebileceğini öğrendim. Bir de kronik stres var ki bu da prefrontal korteks üzerinde küçültücü bir etki yaratabiliyor. Bu da kötü bir şey."

"Tam olarak ne demek istiyorsun? Bu gece kendimi serbest bırakmazsam beynimin pörsüyüp öleceğini mi?" Kuru bir şekilde sordum.

Ariel ince omuzlarını silktilti. "Sen söyledin, ben değil."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Angela hızla bara doğru koştu. Kıvrıkcık saçları başının tepesinde bir kalemle sabitlenmişti. "Phil, bir cin tonik alabilir miyim?" diye sordu, sesi taciz edilmiş gibiydi.

Barmen arkasını dönerken, "Hey, Angela," dedim.

İnsan bana zar zor bir bakış attı. "Hey. Hala burada mı çalışıyorsun? Programda hiç yok gibisin."

"Evet, Angela, hâlâ burada çalışıyorum. Çocuklar nasıl?"

Phil cin toniğin içine bir pipet soktu. "Al bakalım, sevgilim."

Angela rahat bir nefes alarak içkiyi aldı, tepsiye koydu ve hızla uzaklaştı. Uzaktaki kabinlerden birine yönelmesini izledim. Ne yazık ki bu, onunla yaşadığım en hoş etkileşimlerden biriydi.

Ariel bana gözlerini devirdi ve bir kadehi işaret edercesine salladı. Bardağın içinde şıprıdayan sıvıya baktım, sonra hâlâ benimkini tuttuğumu fark ettim. Haklıydı, en son ne zaman dışarıda bir gece geçirdiğimi hatırlayamıyordum. Hayatımın geri kalanını gerçekten böyle mi geçirecektim? Mağlup bir iç çekişle bardağı onunkiyle tokuşturdum.

"Beynimin küçülmesini istemiyorum. Şerefe." Alkolü boğazımdan aşağı döktüm ve yanma hissi eski bir arkadaş gibiydi. Ariel'e kaşlarımı kaldırdım. "Mutlu musun?"

"Çok," dedi kibarca. "Bunu da yaparsan daha da mutlu olacağım."

Phil önümüze daha fazla kadeh koydu. Onlara baktım ve sanki iki kişiymişim gibi hissettim. Sanki beni oluşturan yarımlar birbirleriyle göğüs göğüse çarpışıyorlardı. Geçtiğimiz ay boyunca sadece var olmuştum. Hayatta kalmaya çalışıyordum. Göğsümde kabul etmediğim ya da hakkında konuşmadığım sürekli bir ağrı vardı, çünkü etrafımdaki herkesin kendi ağrıları vardı. Neden onlara daha fazla acı, daha fazla endişe yükleyeyim ki? Özellikle de bunu kendim yapmışken?

Alkolü ağzıma boşalttım. Daha boğazımdan aşağı inmeden Ariel Phil'den bir kadeh daha istedi ve ben de direnmeyi bıraktım. Şimdiden kendimi daha sıcak, daha gevşek hissediyordum.

Birlikte iki çekim daha yaptık, belki de üçtü. Ondan sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ariel ve ben kendimizi dans pistinde bulduk - bu pist için cömert bir terim, çünkü her Cuma müdavimlerin oluşturduğu açık bir alandı

ve Cumartesi gecesi - ve biz hareket ettikçe üzerimizde renkli ışıklar parlıyordu. Eski hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Giderek daha fazla insan kapıdan içeri giriyor, kabinleri ve masaları dolduruyor, etrafımızda dans ediyordu. Cüssesine rağmen Ariel ateşli hayranlarımı uzakta tutmakta şaşırtıcı derecede başarılıydı. Uzun zamandır ilk kez, istenmeyen dokunuşlar ya da tutkulu ifadeler tarafından engellenmeden eğlenebildim. Alkol de yeteneklerimi yumuşatmış, Ariel'in teni tenime her değdiğinde katlanılabilir hale getirmişti.

Neden içmeyi bıraktım ki?

Gece ilerledikçe ve silah sesleri gelmeye devam ettikçe dikkatli olmayı unuttum. Birileri paylaşmam gereken kelimeleri, bir an için yanlış yere konmuş kelimeleri dinlemeliydi. Birileri benim gizli acılarımı ve mücadelelerimi duymalıydı. Belki de yükümü bir başkasına verirsem, omuzlarım her zaman bu kadar ağır hissetmezdi.

Dünyanın nasıl eğildiğini görmezden gelmeye çalışarak Ariel'e yaklaştım. Ben daha bir şey söyleyemeden içinden bir hıçkırık çıktı ve güldü. Ben de güldüm. Sonra ikimiz de orada durmuş gülüyorduk. Şu anki şarkı bir önceki kadar yüksek değildi, bu yüzden "Bir şey bilmek ister misin?" diye sorarken bağırarak zorunda kalmadım.

"Her zaman," diye başardı.

Denge için kolunu tuttum. Sonra kıkırdamalar arasında konuşmaya devam ederek, "Lanet olası kraliçe olmaktan *nefret ediyorum*," dedim.

Kız başını sallayarak biraz daha güldü. "Sen ne-"

Biri bileğimi tuttu. Duyularım o kadar körelmişti ki hemen tepki vermedim. El beni sıkıp çekince daha net düşünmeye başladım. Tam kurtulmuşken Ariel'in adımı söylediğini duydum. "Bana bir daha dokunursan beynini kızartırım," diye hırladım bakışlarımı kaldırarak.

Finn'di.

Yüz ifadesindeki bir şey zihnimdeki tekila kaynaklı bulanıklığı dağıttı. "Sen iyi misin?" Ariel, papazın sarhoş kızının yanından dirsek atarak sordu.

Elimden gelen en ikna edici gülümsemeyi takındım. "Üzgünüm, evet, biz iyiyiz.

Bu benim oda arkadaşım Finn. Finn, bu da iş arkadaşım Ariel."

Ariel başını eğdi ve onu değerlendirdi. Gözleri ilgiyle parlıyordu. Şarkı bitti ve yeni bir şarkı başladı, bu seferkinin temeli daha güçlüydü. Zemin ayaklarımızın altında titriyordu. "Hemen döneceğim!" Ariel'e bağırdım. Parmaklarını salladı -benden çok Finn'e- ve bir grup sarhoş üniversiteli kızla dans etmeye başladı.

Finn'in bakışlarıyla karşılaştım ve arka kapıyı işaret ettim. Başını salladı ve döndü, ormanda koşan bir kurt gibi kalabalığın arasından sıyrıldı. Finn'in yarattığı açıklıklardan yararlanarak yakınımnda kaldım. İlk defa kalabalık bir gecede Bea's'a doğru yürürken yol boyunca bir düzine insanın korkularını öğrenmemiştim.

Cyrus'un sipariş penceresine ulaştığında durdu. Burası daha sessizdi, sanki Cyrus burada tam anlamıyla kendi dünyasını yaratmıştı. Finn'le yüzleştim ve etrafımızda daha az dikkat dağıtıcı şey olduğu için sonunda onun kara gözlerinde yanan aciliyeti fark ettim. "Mesajımı aldın mı?" diye sorarken sesinde de vardı.

"Birkaç saattir telefonumu kontrol etmedim," dedim, şimdi ona uzanıyordum. Ekran aydınlandı ve birkaç okunmamış mesaj ortaya çıktı. *Kahretsin*. "Neler oluyor?"

Finn, mesajında okuduğum aynı anda cevap verdi. "Ian O'Connell'ın cesedini ormanda buldum. Öldürülmüştü."

Kurt adam durakladı, muhtemelen bunu anlamam için bana bir şans vermek istemişti. Bir an için aklım Ian O'Connell'ın öldüğü gerçeğine takıldı. Öldürülmüştü. Onu bir daha asla göremeyecektim. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum çünkü rahatlamamanın yanlış olduğunu biliyordum. Sonuç olarak, nasıl hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Onu orada mı bıraktın? Başka bilen var mı?" Sonunda Finn'e bakarak sordum.

İfadesi anlaşılmazdı ama yavaşça konuştu. "Üzerinde başka bir koku vardı... tanıdığım bir koku."

"Tanıdığımız birinin Ian'ı öldürdüğünü düşünüyorsun." Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Kimin kokusuydu Finn?"

Bir süre daha durakladıktan sonra, "Laurelis'ti," dedi. Sesinde anlamadığım bir gölge vardı. Belki de endişeliydi. Kırılacağımı düşündüğünü fark ettim. Ama hangi kısımdan? Nefret ettiğim bir insanın öldüğünün ortaya çıkmasından mı? Ya da ne kadar önemsememeye çalışsam da değer verdiğim birinin bu kadar korkunç bir şey yapmış olmasından mı?

"Biri benim adımı mı söyledi?"

Seelie Kralı Bea'nın ofisinin kapısında belirdi. Finn hızla hareket ederek sırtını göğsüme yasladı. "Bana zarar vermeyecek," dedim usulca, kurt adamın keskin kulaklarının bunu duyacağını biliyordum. Müzik hâlâ zemini ve duvarları dövüyordu.

Laurie sabırsız bir kaş çatmayla etkileşimimizi izledi. "Bunun için bir devlet yemeğinden ayrıldım," diye bizi bilgilendirdi. Kıyafetine bakarak ona inandım. Ben de

Onu daha önce hiç gece ceketi giyerken görmemiştim.

"Sizinle konuşabilir miyim? Özel olarak?" Hırladığında Finn'in koluna güven bir el koyarak sordum.

Devlet yemeği olsun ya da olmasın, Laurie bir gizeme asla karşı koyamazdı. Parlak bakışları elime kaydı ve kaşlarını çatı. "Yolu göster."

Hem Cyrus'un hem de Finn'in bizi izlediğini hissettim. Laurie'nin yanından geçtim ve arka kapıyı iterek açtım. Bir soğuk hava patlaması saçlarımı karıştırarak geçti. Laurie dışarı çıktı, merdivenlerden indi ve kapı çarparak kapanırken arkasını döndü. Dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "İhtiyaçların olduğunu anlıyorum Fortuna, ama bunu bir çöp yığını üzerinde yapmayı reddediyorum. Gecenin geri kalanında seni İtalya'ya götürmeme izin ver. Paranın satın alabileceği en iyi otel süitinde şarap içer ve sevişiriz."

Konuşurken yüzüne baktım, sözlerini sadece yarım yamalak dinliyordum. Üzerinde hiçbir kanıt yoktu. Ellerinde kan yoktu, ölüm kokusu yoktu. Ama içimin derinliklerinde gerçeği biliyordum. Birdenbire kendimi hiç bu kadar ayık hissetmemiştim.

"Ian O'Connell'ı sen mi öldürdün?" Ben sordum.

Laurie'nin bakışlarında bir şaşkınlık belirdi; muhtemelen Ian'ın cesedinin bulunmasını ya da en azından bu kadar çabuk bulunmasını beklemiyordu. Arkamızdaki kapıya baktı ve neredeyse onu bir araya getirdiğini duyabiliyordum. *Kurt adam onu bulmuştu.* Bir sonra, tanıdığım bir ifadeyle yeniden bana odaklandı. Onunla her karşılaştığımda ya da ona meydan okuduğumda takındığı yüz ifadesiyle aynıydı. Sıkılmış. Üstün. Fae.

"Evet, yaptım," dedi havalı bir şekilde. "O kadar şaşırmış görünme sevgilim. Ben her zaman cinayet işleyebilecek biri oldum, sadece temizlikle ilgilenmiyorum. Bu kısım hep başımı belaya sokuyor. Onu gömmem gerektiğini biliyordum..."

Kusacaktım. Midem altüst oldu ve ağzımı acı bir tat doldurdu. Bir perinin önünde kusma aşağılamasından kaçınmak için çaresizce ayakkabılarıma baktım. Düzleştirilmiş bir tost parçasının üzerinde duruyordum. Bu görüntü neredeyse kusmama neden olacaktı. Kendimi derin nefes almaya zorladım. *Bir. İki. İki. Üç. Dört. Beş.* Mide bulantısı Laurie'ye tekrar bakabilmeme yetecek kadar azalmıştı ve daha iyisini bilsem de, yaptığı şey için bana iyi bir neden gösterebileceğini umuyordum.

"Neden? Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Seelie Kralı sanki o kadar basitmiş gibi, "Seni korkuttu," dedi. Hatta sözlerine omuz silkerek eşlik etti. "Ve bu pis küçük kasabada duyduklarıma göre, zaten pek sevilen biri değilmiş."

Gözlerimi ona diktim ve zihnim, aslında çok da önemli olmayan bir soruya takıldı. Laurie, Ian'ın beni korkuttuğunu nereden biliyordu? Hatırladığımda kaşlarım çatıldı. Sokakta duruyorduk. Ian arabasıyla yanımdan geçip bana selam vermişti ve Laurie de benim tepkimi görmek için oradaydı.

Benim hatamdı. Bu benim hatamdı. Savrulduğum ve duvara çarpma isteğime direndim. Çöp konteynirından gelen koku burun deliklerimi sızlattı. Arkamı döndüm ve gözyaşlarımın arasından periye baktım. "*Lanet olsun.* İnsanları öylece öldüremezsin Laurie!"

"Sanırım benim kim ve ne olduğumu unuttun." Sesi düzdü ama gözleri kanımı donduracak şekilde parlıyordu. "Ben insan kanunlarına uymam, küçük Kabus. İnsan suçluluğu tarafından yönetilmiyorum."

Merdivenlerin geri kalanını indim ve en altta onunla yüzleştim. "Beş dakikalığına umurundaymış gibi davranmalısın. Cidden, yeni deneyimler insanlar için iyidir. Bir dahaki sefere Bella'yı gördüğümde gözlerinin içine nasıl bakacağım?"

Laurie hâlâ sıkılmış görünüyordu. "Bella kim?"

"Karısı! Hayır, affedersiniz, *dul eşi.*" İçimde lav gibi yükselen öfkeyi kontrol etmekte zorlanarak bir kez daha döndüm. Gözlerim yanıyordu ve parlak, doğal olmayan bir kırmızı renkte parladıklarını anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu. Artık gözyaşı yok, çünkü şimdi *kızgındım*. Kendimi kontrol ederek üç adım attım, sonra tekrar gümüş saçlı kralla yüzleştim. Tepki vermeyince gözlerimi eski haline getirmeyi başardığımı anladım. "Laurie, beni başka bir insanın ölümünden sorumlu tuttu. Bektan bir insandı, evet, ama onun cinayetinin bilincimde olmasına ihtiyacım yoktu. Ne dersen de, senin de yok. Suçluluk hissetmediğine inanmayı reddediyorum, bu seni sosyopat yapar. Ve benim arkadaş zevkim bu kadar berbat olamaz."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Laurie içini çekti. Ben ona ters ters bakmaya devam edince güzel ağzı bir anda somurtmaya başladı. "Hadi bir şeyler içmeye gidelim. Seni Hırvatistan'da sevdiğim bir kafeye götüreceğim."

Dişlerimi sıktım ve onu iterek geçtim. "İçeri geri dönmeliyim. Arkadaşım muhtemelen beni arıyordur."

Tam o sırada merdivenlerin tepesinde duran bir figür gördüm.

Kalbim küt küt atıyordu, kapının açıldığını bile duymamıştım ama gelenin Drakula olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Gözleri bir gece hayvanıninki gibi parlıyordu ve bu etki sinir bozucuydu.

"Bira içmeye mi yoksa bir tur daha atmaya mı geldin?" Vampirin beni ne kadar korkuttuğunu duyabildiğini bilerek başardım.

Uzun bir duraklama oldu. Drakula gözünü kırpmadı ya da konuşmadı ve birden kendimi havada uçan bir yarasanın altındaki fare gibi hissettim. Küçük, açıkta, savunmasız. Laurie bana yaklaştı, o kadar yaklaştı ki göğsü sırtıma değdi ve bir şey anında uzaklaşmamı engelledi. Muhtemelen Collith'i öldürdüğümünden beri yeteneklerimi neredeyse hiç kullanmamış olmamdı ve şimdi onları kullanma düşüncesi bile dehşet vericiydi. Artık hesaba katılması gereken bir güç değildim... bu da Laurie gibi yaratıkların yardımına ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

"İkisi de değil," dedi Drakula sonunda. Işığa doğru kaydı ve gözlerindeki o ürkütücü parıltı kayboldu. Bana belli belirsiz, esrarengiz bir gülümseme verdi. Deri ceketini parıltıyordu. "Sizinle konuşmaya geldim, Kraliçe Fortuna."

Hâlâ temkinliydim, cevap vermekte yavaş davrandım. Laurie kurnazca beni arkamdan dürttü. "Benimle ne hakkında konuşacaksın?" diye sordum ve her nasılsa sesim sıradan çıkmıştı. Normal.

Drakula cevap vermek için ağzını açtı ama sarsıcı bir *gümbürtüyle* aramıza bir şey düştü.

Dengemi kaybettiğimde Drakula'nın geri çekildiğini gördüm. Binanın yan tarafına çarptım ama canımı acıtacak kadar sert değildi ve çabucak toparlandım. Göz ucuyla Laurie'nin yanıma doğru hareket ettiğini gördüm; dikkatimin çoğu yaratığın üzerindeydi. İlk başta tek gördüğüm bir yığın beyaz tüydü. Ancak bakışlarım aşağıya indi ve kocaman bir pençe gördüm.

"Ne oluyor lan?" Fısıldadım.

Sesimi duyan yaratık arkasını döndü ve kanatları yolumdan çekildi. Dehşet içinde birden fazla kafaya baktığımı fark ettim. Bir adam, bir aslan, bir melek ve bir kartal gördüm. Süt gibi, kötücül gözlerinin hepsi bana sabitlenmişti.

"Fortuna, al-" diye başladı Laurie, sesi alçak ve acildi, ama yaratık doğaüstü bir hızla üzerimize fırladı. O anda zihnim karardı. Ölmek üzere olduğumuzu biliyordum.

Yine de ölüm hiç gelmedi. Onun yerine bir gümüş parıltısı oldu - Drakula'nın bastonu bir kılıca dönüşmüştü - ve karanlık bir bulanıklık. Bir acı feryadı kulaklarımı doldurdu. Laurie beni tuğla duvara doğru itti ve vücudunu kalkan olarak kullandı. Omzunun üzerinden baktım, donmuş ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Sokak lambası sahneyi bir sahne gibi aydınlatıyordu. Eski bir efsaneden fırlamış bir savaşçı gibi, Drakula parlak bir kılıç sallıyordu. Savurdukça yüzükleri parlıyordu. Gördüğüm en iyi dövüşçüydü. Her

Hareket kesin ve doğrudu, sonra bir sonrakine karışarak ölümcül bir dans gibi görünüyordu. Yaratık -her neyse o- sadece hızıyla kurtuldu ve Drakula'nın kılıcının her darbesinden kaçtı.

İkinci yaratık yere indiğinde hâlâ hayranlıkla bakıyordum. Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket eden Laurie eğildi ve doğruldu, elinde bir şey tutuyordu. Küçük bir şemsiyeye benziyordu. Bir *tıkırtı* duydum, sonra başka bir kılıç sokak lambasının hastalıklı tonunda parlıyordu - şemsiye sandığım siyah kısım kabzasıydı. *Tamam, bunlardan birine ihtiyacım var*, diye düşündüm çığlıklar geceyi yırtarken. Çığlıkların bardan geldiğini fark ettiğimde panik göğsümde patladı ve kapıya doğru koştum. *Cyrus. Ariel. Finn. Angela'nın canı cehenneme. Onu alabilirlerdi.*

"Fortuna!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Seelie Kralı'nın inci gibi kanatlarından birini neredeyse koparmak üzere olduğunu görmek için tam zamanında döndüm. Kartal çığlık attı. Yaratık şaha kalktı, aslanın başı hırlayarak dişlerini gösterdi. Laurie ağırlığını bir bacağına verdi ve diğer bacağını savurarak yaratığın göğsüne acımasız bir tekme indirdi. Yaratık karşı duvara öyle sert çarptı kemiklerinin çatırdadığını duydum ve birkaç saniye boyunca yerde kaldı. Bariz öfkesine rağmen, kanadındaki yara çoktan kapanmaya başlamıştı.

Laurie kılıcının kabzasını döndürerek havada zarif bir kavis çizdirdi ve benimle yüzleşti. "Sen-"

"İçeride o şeylerden daha çok var," dedim ona, kolu çekiştirerek.

Küfretti ama verebileceği tek yanıt buydu çünkü yaratık ayağa kalkıyordu ve ben de içeri dalıyordum.

Barda kaos vardı. Bir an duraksadım, sevdiğim insanları bulmak için odayı taradım ve o tek bakış bana burada o yaratıklardan en az dört tane olduğunu söyledi. Büyü üzerlerinde parıldıyordu ama görünüşe göre Unseelie Kraliçesi'ni kandırmak biraz daha zordu. Tek gördüğüm grotesk, yamalı canavar oldu. Gerçi diğer herkesin gördüğü şey gözlerine korku salıyordu. Ariel şaşırtıcı bir şekilde kendi başının çaresine bakıyor gibiydi - her iki elinde de birer kızartma tavası vardı - ama Cyrus ya da Finn'i bulamadım. Angela köşedeki bir kabinde biftek bıçağını tutuyordu. Ayrıca histerik bir şekilde tekrar tekrar çığlık atıyordu ve bu yaratıklardan birini ona doğru çekti.

Bir iki an için Angela'nın yenmesine izin vermeyi düşündüm.

Yaratığın burnunu kesmeyi başarmış olmalı, çünkü yaratık bir kakofoni sesiyle geri çekildi. İçgüdülerim sonunda öne çıktı ve

Laurie'nin ara sokaktaki tekmesinin kendi versiyonu. Yaratık tökezleyip bir masanın üzerine düşerken, kendimi Angela'nın yanındaki boşluğa ittim. Çığlık attı ve bıçağı yüzüme doğru salladı. Zar zor zamanında sıyrılmayı başardım ama ani hareket beni tekrar açık alana savurdu. Yere yuvarladığım yaratık toparlandı, kafaları hırılıyor, çığlık atıyor ya da tıslıyordu ve tekrar üzerime geldi.

Öldürölüp öldürülemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından kanayacağını biliyordum.

Küçük ve acımasız bir gülümsemeyle en yakın masadan bir biftek bıçağı aldım. Yaratık dondu kaldı ama bunun sebebi elimdeki bıçak değildi; insan şeklindeki kafa sonunda bana bakmıştı. Bu şey muhtemelen daha önce bir Kâbus'la hiç karşılaşmamıştı. Bana sırtı ve o ince dudakların kıvrımında karanlık bir vaat vardı. "Seni seçiyorum," diye mırıldandım.

Öne fırlayıp bıçağımı o beyaz gözlerden birine sapladığımda, adam kafası hâlâ bana bakıyordu, içgüdüleri benim etkimle yavaşlamıştı.

Yaratık acı içinde bağırırken bir bıçak daha aldım ve yaratığın bağırsağına sapladım -en azından bağırsağı olduğunu düşündüğüm yere- ve tüm gücümü bıçağı yukarı doğru çekmek için kullandım. Ancak eti görüldüğünden daha sertti ve yaratık geri çekildiğinde kabzayı elimden kaçırdım. Geri çekilmesini fırsat bilerek odanın etrafına bir kez daha baktım. Cyrus şimdi Ariel'in yanındaydı, elinde bir tüfek vardı ama Finn'den hâlâ bir iz yoktu.

Angela şimdi hıçkırarak ağlıyordu. Ben tekrar saklandığı yere doğru , beni bıçaklama girişimini tekrarladı. "Bir silahı bile doğru düzgün tutamazken seni ciddiye almalarını nasıl beklersin?" Tısladım. "Tutuşun tamamen yanlış. Tanrı aşkına, ver şunu bana."

"Zaten hiçbir işe ! Bu insanlar *delirmiş*," diye feryat etti.

İnsanlar mı? Düşündüm. Doğru, yaratıklar bir büyü takıyorlardı. Angela'ya ne gördüğünü daha sonra soracağımı söyleyerek masanın altına geri süründüm, bıçağı ondan aldım ve vücudum tarafından korunacak şekilde kendimi yerleştirdim. Aynı anda, o kadar hızlıydı ki engelleme şansım yoktu, kılı bir kol boşluğa girdi ve beni geri çekti. Yaratık beni bir bez bebekmişim gibi fırlattı -bağırsaklarını deştigimi sandığım yaratıktı ama vücudundaki delik çoktan kapanmaya başlamıştı- ve karşı duvara öyle bir kuvvetle çarptım ki içinden geçtim.

Acı içimi parçaladı. Neredeyse o anda karanlığa yenik düşüyordum. Yine de savaştım - arkadaşlarımdan bilincimi korumama ihtiyaçları vardı. Acının sisi azalıp çoğaldıkça, yaratıkların öfkeleriyle havayı doldurduklarını fark ettim. Başımı kaldırdım ve gördüm ki

bir tanesi beni fırlattı. Vücut parçaları yere düşmeye başladı ve canavar onu parçalara ayırırken eşit oranda böğürdü ve çığlık attı.

Öldürüyorlar, diye düşündüm belli belirsiz. Ama neden? Bu şeyler o kadar korkunç muydu ki rastgele birbirlerine saldırıyorlardı?

Hayır... Sadece ben yaralandığımda tepki verdiler. Bu şeylerin benim için burada olduklarına dair güvenli bir bahis gibi görünüyordu ve görünüşe göre onları gönderen her kimse beni canlı istiyordu. Kafamda yeni bir fikir oluştu. "Hey!" diye bağırarak duvardan çıktım. Renkli noktalar görüşümü doldurdu ve hareketsiz kaldım.

Bardaki bütün kafaların bana doğru döndüğünü görecektim kadar gözlerim açıldı. Elimde hâlâ bir bıçak vardı, muhtemelen bunun için babamın eğitimine teşekkür etmeliydim. Yaratıkların dikkatini anladığımda bıçağın ucunu karnıma dayadım. Sonraki sözlerimi dikkatle seçtim, çünkü burada ne olduğumu ya da doğüstü bir dünyanın var olduğunu bilmeyen insanlar vardı.

"Bu bardan siktir olup gidin, yoksa yemin ederim bağırsaklarımı deşerim," diye seslendim. Hoparlörlerden hâlâ müzik çalıyordu ve bu yaratıkların iyi işitip işitmediğini bilmiyordum. "Sonra da benim ölümümün kefaretinin ödeyeceksin. İstedğin bu mu?"

Görünüşe göre teorim doğrudu - yaratıkların çoğu bıçaktan başka tarafa bakmıyordu.

Bazı insanlar şanslarını gördüler ve kaçtılar. Bunlardan biri Phil'in kızıydı, o barmenlik yaparken Bea'nın ofisine geri dönmüş olmalıydı. Her zaman masada oturur ve ev ödevleri üzerinde çalışırdı. Bir yaratık Amy'nin sürünerek geçtiğini fark etti ve belki de benim onun için duyduğum korkuyu görmüştü, çünkü kızı ayak bileğinden yakaladı ve yukarı çekti. On iki yaşındaki kız çığlık attı ve yumruğunu aslanın kafasına doğru savurdu.

Bunu düşünmeme izin vermeden elimi hafifçe vurdum ve saniyeler içinde gömleğimden kan sızdı. Birisi dehşet içinde haykırdı. Yaratıkların koku alma duyuları kesinlikle gelişmişti, çünkü her biri çoktan ileri atılmıştı. Amy'yi tutan bana ulaşmak için acele ederken onu düşürdü. Onun kapıdan dışarı koştuğunu gördüm ve dikkatimi tekrar canavar sürüsüne çevirmeden önce göğsümde bir rahatlama hissettim.

"Geri çekil. *Geri çekilin*," diye bağırdım, sanki kendimi tekrar kesecekmişim gibi hareket ederek. Yaratıklar tısladılar ve miyavladılar ve hepsi korkmuş koyunlar gibi odanın diğer ucunda kümelenmeye başladılar. Solgun gözleri bıçağa dik dik bakıyordu. Devrilmiş sandalyelerin ve düşmüş masaların etrafında manevra yaparak onları bir köşeye sıkıştırdım. Arkamda ayakkabıların yerde gıcırdağını ve kapının gümürdeyerek açıldığını duydum. Güzel, insanların geri kalanı kaçmıyordu.

Olduğum yerde kaldım ve kanatlı canavarları uzak tuttum. Diğer herkes güvende olduğunda, bu açmazı nasıl sonlandıracağımı bulacaktım. Kulakları tırmalayan müziğe rağmen odayı bir sessizlik kaplamıştı ve tüm sahne bir korku romanından fırlamış gibiydi. Sonra, yavaşça, yaratıklardan biri bana yaklaştı ve bir şekilde meydan okuma anlamına gelen bir tıklama sesi çıkardı. Diğerlerinden daha büyük olduğunu, boyuna yaklaşıırken fark ettim. Saldırmadı ya da beni almaya çalışmadı ve bir anda ne yaptığını anladım.

Bu şey blöfümü görüyordu.

Görünüşe göre konuşamıyordu ama ben onu çok iyi anlıyordum. *Hay sikeyim.* Aklıma bir şey geldi. Belki onları korkutmak için kendime bir kesik daha . Ama elim çok dengesizdi.

Canavar patladığında bu düşünce kısa kesildi.

Kan her tarafıma sıçradı. Gözlerimi kırıştıtarak orada durdum ve o şeyin vücudundan geriye kalanların izledim. Onlara sırtımı dönmekten çekinerek başımı yana çevirdim. Cyrus pencerelerin yanında duruyordu ve tüfeğini havaya kaldırmıştı. Çenesi titriyordu ama gözleri daha önce görmediğim bir iç ateşle parlıyordu. Birbirimize baktık.

"Cyrus," dedim yaratığın etinden bir parça çenemden düşerken, "o kurşunlar kutsal suya mı batırılmıştı?"

Yüz ifadesini tanımlamak her zamanki gibi imkânsızdı. "Evet."

Şokta olabileceğim aklıma geldi, çünkü odanın karşısında duran süt gözlü canavarlara rağmen zihnimin bu yeni bilgiyi düşünmesine izin verdim. Cyrus Nuvian'ın ne olduğunu biliyordu. Doğaüstünü nasıl öldüreceğini biliyordu. En yakın arkadaşlarımdan biri... bir Düşmüş avcısı mıydı?

Dışarıda biri çığlık atmaya başladı ve bana bunu düşünmenin zamanı olmadığını hatırlattı. Hâlâ elinde tuttuğu tüfeğe baktım ve "Lütfen bana o şeyde daha fazla mermi olduğunu söyle" dedim.

Başını salladı. Ben bir şey yapamadan Ariel yanımdan geçip gitti. Kollarının hareket ettiğini gördüm, bir şey fırlatıyordu. Sonra bize doğru koşmaya başladı, kollarımızı çekiştiriyordu ve oda patladı.

Yaratıkların çığlıkları kulaklarımızda çınlarken arka sokağa döküldük. Kapı parmaklıklardan sekti ve gök gürültüsünü andıran bir sesle çarparak kapandı. Kaçan insanların çoğunun hâlâ burada olduğunu, birbirlerine sokulduklarını, yüz ifadelerinin korku ve kafa karışıklığıyla dolu olduğunu görünce şaşırdım. Laurie'den, Drakula'dan ya da savaştıkları iki yaratıktan hiçbir iz yoktu.

Ama Finn'i gördüm. Üstsüzdü ve Amy'nin yanında yere diz çökmüştü. Göz göze geldiğimizde bana başını salladı. Elleriyle tişörtünü kızın yaralarına bastırıyordu. Ben de başımı salladım ve ondan Amy'ye baktım. Amy'nin kızıyla aynı yaşta olup olmadığını merak ettim.

Biri Cyrus'un adını söyleyince durdu ama Ariel onu takip etmemi işaret etti. İtaat ettiğimde kulaklarımda bir çınlama oldu. Her adımda soğuk iliklerime kadar işliyordu ve montumu barın içinde unuttuğumu hatırladım. Bu geceden sonra kesinlikle kuru temizlemeye gitmesi gerekecekti.

"O fırlattığın şey neydi?" Sokağa vardığımızda sordum. Kendimi bu kadar tuhaf hissetmemin nedeninin patlama olduğundan şüpheleniyordum.

Az önce tanık olduğumuz dehşete rağmen Ariel'in yanıtı neşeliydi. "Çekme halkalı ateşleyicili duman bombası. Bunları eğitimde kullanmıştım ama sahada hiç kullanmamıştım! Eğlenceli değiller mi?"

Konuşurken ona bir göz attım ve sonra bir kez daha baktım. Yürümeyi bıraktım ve kulaklarına baktım. Tıpkı bir peri ya da goblin gibi sivriydiler. Ama tek değişiklik bu değildi; bakışlarım Ariel'in yüzüne kaydı ve içimdeki her şey yavaşladı. Koyu teni fazla kusursuz, fazla pürüzsüzdü ve yüz hatlarında her gün Unseelie Sarayı'nda gördüğüm bir keskinlik vardı. Farkına vardığım şey beni bir yük treni gibi çarptı.

Ariel bir periydi.

Tüm bu zaman boyunca, etrafımda bir büyü yapıyordu. Bu onun bir yeteneği olmalıydı, çünkü büyüü tespit edilemez hale getirmek neredeyse imkânsızdı. Eğer bu gece o canavarlarla savaşmak zorunda kalmasaydı, gerçeklerden asla şüphelenmezdim. Hissettiğim kadar şaşkın göründüğümü bilerek başımı salladım. "Ariel, nasıl-"

"Aslında Aerilaya," diye düzeltti parlak bir gülümsemeye. O dişleri ilk gördüğüm anda onun ne olduğunu anlamalıydım. Mükemmel dişleri olan insanlara güvenilmezdi.

Şok. Şoktasın, Fortune.

"Minibüsüm sokakta park halinde," dedim uzaktan, arka cebimden anahtarları çıkararak. Anahtarlığı doğrulttum ve farlar yandı. Çıplak kollarımı ovuşturdum ve tekrar yürümeye başladım. "Konuşmamız gerek."

Ariel itiraz etmedi ve başka bir şey konuşmadan minibüse yaklaştık. Uzaktan polis sirenleri çalıyordu. Aynı bindik ve dışarıdaki sesler boğuklaştı. Ön camdan baktım ve bazı tutarlı düşünceleri bir araya getirdim. Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra vücudumu ona doğru eğdim ve "Neden-" diye bağırdım.

"Buraya seni korumak için gönderildim," dedi Ariel kararlı bir ifadeyle. "Majesteleri karaborsada bu kadar dikkat çektikten sonra güvenliğiniz için endişelendi."

Karaborsa mı? Bu çok uzun zaman önceydi. Yine de zamanlaması mantıklıydı. Ariel, Collith'le tanıştıktan hemen sonra Bea'da çalışmaya başlamıştı. Ona kızgın olmam gerektiğini . Ama bu peride ona doğru uzanmak istememe neden olan bir açıklık vardı, tıpkı diğer taraftaki her şeyi ortaya çıkarmak için en ufak bir çekişe ihtiyaç duyan bir kapı gibi.

"Yani başından beri Collith'in emirlerine mi uyuyordun?" Koltuğumda tekrar dönerek sordum. Bea's'ın etrafını saran polis sürüsünü izledim.

"Doğru. Sana göz kulak olmam için beni bara yerleştirdi. Romantik, değil mi? Bu mu?"

Başım dönüyor gibiydi. Öfkelenip öfkelenmeyeceğimden emin değildim. Collith'le birlikte ya da ona minnettar. Ariel muhtemelen bu gece herkesi kurtarmıştı ve eğer onu buraya göndermeseydi, her şey çok daha farklı sonuçlanabilirdi. Bunu düşünmek ya da hayal etmek istemiyordum ama sanki kontrolden çıkıyormuşuz gibi direksiyona tutundum. Zihnim bana sırttan o süt gözlü yaratığın görüntüsüyle doldu.

"O şeyler de neydi?" Bakışlarımı sokağın yukarısında gelişen sahneden ayırmadan sordum.

"Cherubim," diye cevap verdi Ariel hemen, gül goncası ağzı kaşlarını çatarak. "Kırmızı İnciler Savaşı'ndan sonra bizimle birlikte düşmüş olmalılar. Var olduklarını bilmiyordum ama işte."

"Onları biri gönderdi," dedim, kendime zarar vermekle tehdit ettiğimde yaratıkların verdiği sert tepkiyi hatırlayarak. "Muhtemelen Gwyn'i üzerime salanla aynı kişi. Ya da, hey, belki de yepyeni bir düşmandır! Onları kolayca yaratma eğilimindeyim. Bu da nereye gidersem gideyim insanları tehlikeye anlamına geliyor."

Ariel muhtemelen ne diyeceğini bilemez bir halde beni incelerken, Lyari'nin uyarısı zihnimde yankılanmak için o anı seçti. *Yakında, Majesteleri, seçim yapmak zorunda kalacaksınız.*

Ağır bir sessizlik çöktü. İnsanlar kaldırımı üzerinde POLİS HATTI GEÇİLMEZ yazan sarı bantlarla kapatmaya başlamıştı. Dışarıya ceset torbası çıkarmıyorlardı ve bu iyiye işaret gibi görünüyordu. Şimdiye kadar gelmiş olması gereken Bea'yı aradım ama polis uniformaları ya da tanıklar arasında onu göremedim. Muhtemelen ara sokaktaydı - genelde oraya park ederdi.

"İyi misiniz, Majesteleri?" Ariel sordu.

"Evet. Ben iyiyim." İfademî tarafsızlık maskesine zorladım ve ona yan gözle baktım. "Yine başlama, bana sadece Fortuna de. Lütfen."

Peri güldü. Sesinde baştan çıkarıcı bir şey vardı, sihirli bir dünyayı ima eden gizli bir nitelik. Artık onun hakkındaki gerçeği bildiğime göre, bunu görmediğim için utanıyordum.

Orada otururken aklıma başka bir şey geldi. *Lyari'nin bu gece peşime takılmamasına şaşmamalı... ya da ne zaman bara gitsem*, diye düşündüm bir parça acıyla. Güvenilir yardımcımın Ariel'in kim olduğunu ve neden Granby'de olduğunu bildiğine şüphe yoktu. Daha sonra kesinlikle konuşacaktık, Sağ Kolumun benden sır saklamasından hoşlanmıyordum.

"...Mahkeme'ye," diyordu Ariel. "Nuvian'a tam bir rapor vermem gerekiyor."

Oh. Gitmek istedi. Nuvian'ın adını onun ağzından çok garipti. Her şeyden kopmuş gibi hissederek başımı salladım ve kapıları açtım. "Sanırım yakında görüşeceğiz."

"Kesinlikle öyle olacak!" diye omzunun üzerinden fırlattı peri arabadan inerken. Soğuk hava hızla üzerime doğru geliyordu ve arka koltukta kapüşonlu bir tişörtüm olduğunu hatırladım. Ben onu giyerken Ariel koşarak caddenin karşısına geçti, muhtemelen marketin otoparkına gidiyordu - cadde doluyken herkes oraya park ederdi. Siyah buklelerinin kış esintisiyle dalgalanışını izledim. O zaman eleyecek kadar güçlü değildi. Collith onu büyülenmek için seçmiş olmalıydı, bu da gizliliğe güçten daha çok değer verdiği anlamına geliyordu.

Eğer böyle bir şeyi benden sakladıysa, başka ne saklıyor olabilirdi?

Ariel artık gözden kaybolmuştu ve caddenin üzerinde kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu. Kalıp ifade vermem gerektiğini biliyordum ama yorgundum. İnanılmaz derecede yorgundum. Bu gece kimse ölmemişti ve sevdiklerimden hiçbiri yaralanmamıştı. Finn'i bulup eve gitmek çok mu yanlış olurdu?

Onu gördüğümde minibüsü çalıştırmak üzereydim. Drakula yakındaki bir sokak lambasının altında duruyordu. Kaldırımın ilerisindeki hareketliliğe kıyasla hareketsiz figürü yerinde değildi.

Benimle konuşmak istediği belliydi. En Bea'nın evine gelmesinin nedeni buydu. Büyük olasılıkla, vampir istediğini elde edene kadar ortaya çıkmaya devam edecekti -zaman sıkıntısı çekmiyordu. Minibüsten çıktım ve kapıyı iterek kapattığımda, gece çıkardığı sesi yutmuş gibi hissettim. Ellerimi kapüşonun ceplerine soktum ve buzlu kaldırımda yürüdüm.

Gözlerini aya dikti. Bunca dehşet ve katliamdan sonra nihayet sakin yüzünü göstermeye karar vermiş olması ironikti. Orada dururken, gökyüzünün ışıltısı koyu tenini yıkarken, Drakula hiç bu kadar uhrevi görünmemişti. Gece vakti daha güçlü olmalıydı, çünkü gücü bana bir okyanus dalgası gibi çarpıyordu. O kadar büyük, o kadar soğuktu ki, gerçekten savaşıyor olsak kimin kazanacağından emin değildim. İçgüdüsel bir korku titremesi omurgamdan aşağı indi.

"Ejderha hayatta kaldı mı?" Drakula beni hayallerimden uyandırarak sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana baktı ve geri kalanı tamamen doğaüstü görünse de, o garip renkli gözler insanlıkla parlıyordu. Kafasının içinde keşfedemediğim o kadar çok şey vardı ki. Bu yaratığa hangi hayaletlerin musallat olduğunu, ne kadar hızlı koşarsak koşalım hepimizin yaşadığı o savunmasız anlarda hangi anıların aklına geldiğini merak ettim. Ve hata yapmak, aşık olmak, ittifaklar kurmak ve düşmanlar yaratmak için yüzyılları vardı. Bu süre içinde neler yapabileceğimi hayal bile edemezdim. Muhtemelen bir şekilde dünyanın sonunu getirirdim.

"Ejderha," diye ısrar etti Drakula. Kadifemsi sesinde, bakışlarında görebildiğim hüznü ima eden hiçbir şey yoktu. "Çalıştığın bardan. Seni ararken onu fark ettim. Saldırıdan kurtuldu mu? Eğer sonuyla karşılaştıysa bu çok talihsiz bir durum olur. Ne de olsa onun türü yok olmanın eşiğinde."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. Bir tutam saç ağzıma dolandı ve sabırsız parmaklarımla onu çektim. Sokaktan hâlâ sesler geliyordu. Gözlerimi Drakula'dan ayırmadım. İçimde bir his vardı - annemin duvara yığılmış bedenini gördüğümde ve yine bir iblisle karşılaşmak için o kavşakta durduğumda hissettiklerimle aynıydı - her şey değişmek üzereydi. Ortamımda bir tür boşluk hissi.

"Gerçekten bilmiyorsun." Vampirin sesi şimdi hafifçe eğleniyor gibiydi. "Kızartma aşçısı, leydim. O bir ejderha."

CKAPTERF oURTEEN

M

Beklerken dizlerim huzursuzca zıpladı.

dünya parçalanırken bir terapistin ofisinde oturmak yanlış geliyordu. Sadece bir adam değil

Dün ben, Finn ve cinayeti işleyen peri dışında kimsenin bilmediği bir cinayete kurban gitmiştim ama şimdi meleklerin peşindeydim. Zaten avlanmış olanlara ek olarak.

Bu randevuyu iptal etmeyi planlıyordum ama Collith sonunda buzdolabının üzerindeki manyetik takvimi fark etmiş olmalıydı, çünkü arabamın anahtarlarını bulup önümdeki masanın üzerine koyarak bir gösteri yaptı. " iyi olur, yoksa geç kalacaksın," dedi sadece.

Ariel'den ve onu gizlice bara ve hayatıma yerleştirdiği gerçeğinden bahsetmeyi düşündüm. Ama paylaştığımız rüyadan sonra aramızdaki bağ yeniden canlanmıştı. Bir tartışmanın bunu tekrar bozacağından korkuyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Garip bir sabah olmuştu. Kahvaltı vardiyasında çalışmak yerine uyudum - Liver gölgesiyle yaşadığı olaydan sonra hâlâ ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden o resim yaparken ben de kitap okuyarak vakit geçirdik- ve geç bir kahvaltı için mutfakta aileme katıldım. Bea tamiratı tamamlayana kadar bar fiilen kapalıydı ve bu durum bende rastgele suçluluk duyguları uyandırıyor. Sigortasının masrafları karşılayacağı bilgisine tutunmuştum. Phil'den aldığım bir mesaja göre, polis olayın ters giden bir soygun olduğu sonucuna varmıştı. Birden fazla tanık, içeri giren, silah sallayan ve müzik eşliğinde bağırarak kaba görünümlü adamları tarif etmişti.

Şimdiye kadar kimse bifttek bıçağıyla yaptığım tuhaf gösteri hakkında beni sorgulamamıştı.

Yemek yerken Cyrus'a bakmamaya çalıştım. D n geceki kaosa ve Drakula'dan öğrendiğim yeni bilgilere rağmen aynı görünüyordu. Vampir tek bir bakışta benim yıllar süren dostluğumuzdan sonra göremediğim neyi görmüştü? Hangi  zelliği Cyrus'un gerçek doğasını ele veriyordu? Her zamanki konsantrasyonuyla bir k se yulaf ezmesi yiyordu ve Cyrus Lavender'in insandan başka bir şey olması imkânsız görünüyordu.

Finn bir daha eve dönmedi. Ona bir mesaj gönderdim ama onu ormanın derinliklerine, acısından bir kurt gücüyle kurtulmaya çalışmaya iten şeyin ne olduğunu zaten biliyordum. Phil'in kızını kurtarmak onu, Ian O'Connell'ı görmenin beni etkilediği gibi etkilemişti.

şimdi Consuelo Thompson'ın ofisinde oturuyordum, zihnim meleklerin ve Vahşi Av'ın görüntüleriyle kıvranıyordu. Tam çıkmak üzereydim ki kapı açıldı. İnsan kapı aralığını doldurdu ve beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. " eri gel Fortuna."

 antamın askısını gereksiz bir sıklıkla tuttum ve onu diğer odaya kadar takip ettim. Consuelo kapıyı arkamdan kapattı. Krem rengi sandalyesine oturmak için ilerlerken parfümü de peşinden geliyordu. Yerleştikten sonra not defterini eline aldı ve bacak bacak üstüne atarak baldırlarının benden daha iyi olduğunu gösterdi. "Nasılsın?" diye sordu.

Birbirine kenetlenmiş ellerime baktım ve omuz silktim. "Daha iyi de oldu sanırım."

"Bunu zorlaştıran neydi?"

"Hiçbir şey." Gerçek buydu. Günün çoğunu kanepede Enochian çalışarak geçirmiştim.

Bir süre bu şekilde gidip geldik. Consuelo kulağa basit gelen bir soru sordu, ben de geldiğince kısaca cevapladım. Sonra her zamanki gibi kibar bir ses tonuyla sordu: "Henüz mastürbasyon yapmadın mı?"

Bunun  zerine hareketsiz kaldım. Daha önce hiç kimseyle cinsel hayatım hakkında bu kadar rahat konuşmamıştım; barda insanların konuşmalarını dinlemek bir şeydi ama kendi deneyimlerimi işşa etmek tamamen başka bir şeydi. "Bunun bir önemi var mı?" Belirgin bir duraksamadan sonra sordum.

Consuelo soruyu tekrarlamadı. Bunun yerine orada öylece oturdu ve cevap vermemi beklemeye devam etti. Kapıya baktım, bir rüzgârın kapıyı açmasını ve beni tekrar odanın dışına çekmesini diledim.

İnsan vazgeçmeden önce yirmi saniye kadar daha bekledi. "Yaşadığınız travmadan sonra iyileştirici bir uygulama olabilir. Cinsel tatmin yeteneğine sahip olduğunuzu fark etmek inanılmaz, güçlü bir duygudur," dedi.

bana söyledi. "Ancak bazen vücudunuzla tamamen yeniden bir araya geldiğinizi hissetmek biraz zaman alır. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırabilirsiniz. Cinsel keşif bir yolculuktur, bir varış noktası değil."

"Bunu bir tişörtün üzerine yazmalısın," diye mırıldandım.

Consuelo tekrar gülümsedi ve öne doğru eğildi. "Yeniden sevmeye yeteneğine sahipsin Fortuna. Bir gün kendini tamamen birine vermek isteyeceksin. Eğer şu anda kendini tutmak içgüdüsünse, sorun değil. Korkmana izin var... ama aynı zamanda yeniden güvenmene de izin var. İyileşme süreciniz size ait. Oraya nasıl ulaşırsanız ulaşın, kendinize baktığınız sürece kimsenin size farklı bir şey söylemeye hakkı olmadığını bilin."

"İyileşebileceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum. "Çoğu zaman, düşünmeden birine dokunamıyorum bile."

"Çünkü şu anda o koltukta oturuyorsun ve bu da bana senin güçlü bir insan olduğunu gösteriyor. İyi ve kötü günlerin olacak. İyi seks de yapacaksın, kötü seks de. Ama hâlâ hayattasın. Bunu unutma Fortuna. Bunu günlüğüne yaz." Kapının üzerinde asılı duran saate baktı. "Görünüşe göre bugünlük işimiz bitti. Gelecek hafta aynı saatte mi?"

Bu soru beni de ürküttü. Burada geçirdiğim saniyeleri ve dakikaları takip etmeyi ne zaman bırakmıştım? Kendimi toparlayarak başımla onayladım, çantamı aldım ve onu dış kapıya kadar takip ettim. Geçerken kolum neredeyse omzuna değiyordu. Ceket giyiyor olsam fark etmezdi ama içgüdüsel olarak irkilerek yolundan çekildim. Consuelo'nun paniğimi fark ettiğini gördüm.

Kibarca birkaç kelime daha konuştuktan sonra ayrıldım ve tekrar soğuğa döndüm. Minibüsüne doğru yürüdüm ve giderken anahtarları karıştırdım.

"Biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim," dedi tanıdık bir ses. "İyi olduğumdan emin olmak için bir mesaj bile göndermedin. Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Laurie kapıya yaslanmıştı. Şaşırmamıştım, bir yanım onu bekliyordu. Sanki ne zaman yalnız olduğumu hissedebiliyordu. Ya da belki sadece yalnız. Bugünlerde bu ikisini ayırt etmek imkânsızdı. "İyi olduğundan emin olmama gerek yoktu," diye cevap verdim ona bakmadan. "Hamamböceği gibisin ve hamamböceklerini öldürmek zordur."

Tanıdık bir sesi geldi ve anahtar halkasını bir çırpıda çıkardım. Bakışlarımı hâlâ yüzünden kaçırarak

ve kapıyı açtı. "Ne yani, şimdi de benden nefret mi ediyorsun?" Laurie kenara çekilerek sordu.

"Senden nefret ettiğimi hiç söylemedim," diye karşılık verdim sürücü koltuğuna kayarak. "Eğer yanıyor olsaydın, marşmelovları çıkarırdım ama bununla nefret arasında fark var. Şey, hayır, belki de değil."

Kapıyı açmak için elimi uzattığımda, onun hızlı cevabını bekledim. Cevap gelmedi. Ona doğru baktığımda nedenini hemen anladım -Laurie gitmişti. Ama bana doğru gelen başka biri vardı, dirsekleri rahatça sallanıyor, güneş gözlükleri güneş ışığında parlıyordu. Kaldırımında sanki betondan bir yürüyüş yolu varmış gibi ilerliyordu ve her iki elinde de birer kahve fincanı tutuyordu. "Beni nasıl buluyorsunuz? Minibüsümde takip cihazı mı var?" diye sordum.

Drakula ona dokunabileceğim kadar yaklaştığında durdu. Sözlerim ağzının köşelerinin yukarı doğru eğilmesine neden oldu. "Aslında sizi tam olarak böyle buldum. Benimle bir yürüyüşe çıkar mısınız Majesteleri? Çok fazla vaktinizi al."

Az önce minibüsüne takip cihazı yerleştirdiğini mi itiraf etti? *Bu* kesinlikle daha sonra bulup çıkaracağım bir şeydi. "Neden?" Kızgınlığımı gizleyemeyerek sordum.

"Size bir teklifim var." Kahve fincanlarından birini uzattı.

Göğsüm bir iç çekişle doldu ama içeceğimi kabul ederken bunu dışarıya yansıtmadım.

Vampirin bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum ama bunun tek suçlusu bendim. Dün gece, o sokak lambasının altında dururken, onun ifşası karşısında kendimi bunalmış ve bitkin hissetmişim. *Bunu yarın yapabilir miyiz? Yorgunum*, demiştim ölümsüze. Kibarca kabul etti.

Drakula'yı şimdi gün ışığında görmek tuhaftı. Ona bakınca, insan olmadığı apaçık görünüyordu. Hareketlerinde bir tuhafılık vardı, tıpkı bir fae gibi, fazla zarıftı. Minibüsten indim ve kapıları tekrar kilitledim. Kaldırımında Drakula'ya katıldım ve kahve fincanından bir yudum aldım. Espresso ve sütün tadı ağzımı doldurdu.

"*Drakula'nın* Enochian dilinde 'gece' anlamına geldiğini biliyor muydun?" diye sorduğunda sadece birkaç adım atmıştık.

Bu gerçekten de ilginçti. "Hayır, yapmadım," diye itiraf ettim. Bir tane daha aldım
Yudumla.

Vampirin yüzü bana doğru döndü. "İşte bu yüzden pek çok kişi gerçekte ne olduğundan ziyade bir isim için."

Ne demek istediğini anladığımda kaşlarım kalktı. Durdum ve gözlerinin olması gereken yere baktım. Kendi yansımam da bana bakıyordu. Sokakta sadece bir kişi daha vardı ve o da bir blok ötedeydi, bu yüzden "Bu bir unvan mı?" derken duyulmamızdan endişe etmedim.

"Biraz *heyecanlı* diyebileceğimiz eğitim seansımız sırasında keşfettiğiniz gibi, bana doğduğumda verilen isim Bako Okafor'du. Seçkin savaşçılardan oluşan bir gruba liderlik ediyorum... savaşçılardan bahsediyorum Kraliçe Fortuna. Her biri kabuslardan kurtuldu. Ama karanlığa dönmüyorlar, çünkü acılarına ve kederlerine bir amaç verilmiş. Bir yön. Son derece cömert bir maaştan bahsetmiyorum bile."

Amaç. Bu kelime dikkatimi çekti. Onun kafasında gördüğümle aynıydı. "Ne tür bir amaç?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum. Kahve fincanını sıkıca kavradım.

"İki dünyayı ayrı tutmak için," dedi tereddüt etmeden. "İnsanlık bir tarafta, Düşmüşler diğer tarafta. Biz geceyi koruruz ve gece uzundur."

Bu son kısımda sesi değişti ve daha önce binlerce kez söylediği bir şey gibi geldi. Bir inanç gibi. Bir anda, vampirin zihninde bulduğum korkuyu anladım. Kütüphanesinden çalarken, tüm varlığının tek bir şey etrafında döndüğünü ve o şeyde başarısız olmaktan korktuğunu öğrenmiştim. Bunun karanlık ya da haince bir şey olmaması neredeyse Drakula efsanesinin ardındaki gerçek kadar şaşırtıcıydı. "Yani, bekle, sen... bana bir iş mi teklif ediyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten de öyleyim leydim. Restorandaki gösterinizden çok etkilendim."

"Duydunuz mu bilmiyorum ama ben Unseelie Sarayı'nın Kraliçesiyim. Bu tam zamanlı bir iş sayılır," dedim ona. Aklım yine onun teklifini değerlendirmek için değil, bu yeni bilginin nasıl kullanılabileceğini değerlendirmek için yarışıyordu. Eğer Drakula'nın amacı Düşmüşler'in varlığını gizli tutmaksa, belki de gerçekten bir müttefikti.

Yüzünde hayal kırıklığı yoktu. Bunun yerine kahvesinden bir yudum aldı ve "Teklifimi düşünmek için biraz zaman ayırın. Yakında sizinle temasa geçeceğim."

"Bekle, 'yakında' ne demek?" Seslendim ama Drakula çoktan yoluna devam ediyordu.

Köşede yaşlı bir kadın ve köpeğinin yanından geçti. Hem insan hem de köpeğin Drakula'ya geniş bir mesafe bırakmasını kaşlarımı çatarak izledim. Kadının yüz ifadesi değişmedi ve havada hiç korku yoktu. Kadın

yaptığından habersiz görünüyordu. Ama iki taraf da arkalarına bakmadan yollarına devam ederken nedenini anladım.

Güzelliğine, görünürdeki gençliğine rağmen insanlar ve hayvanlar Drakula'dan uzak durdular. Sanki yaşayan bir şey ölüme bu kadar yakın olmaya dayanamıyormuş gibi. Bu bana korkunç bir yalnızlık gibi geldi. Bir zamanlar, bu ihtimal bu kadar gri görünmezdi. Ama şimdi aşkı tanımıştım. Bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıştım. Her gece sürüyle çevrili bir uykuya dalıyor ve onların sesleriyle uyanıyordum. Sessizliğe geri dönemezdim.

Bu yüzden Gwyn avını başarıyla tamamlarsa kendimi kurtarmak için vampirliğe dönmektense cehennemde olmayı tercih ederdim.

En azından cehennemde bir arkadaşım olurdu.

Fortuna.

Fısıltı o kadar yoğundu ki sanki tam kulağımın dibindeymiş gibi geliyordu. Sarsılarak doğruldum, Oliver'la yaptığım konuşma fısıltıyı tekrar duyduğumda kayboldu. *Fortuna.*

Sessizlik evi ince bir sis gibi kaplamıştı. Zayıf bir içgüdüyle yataktan kalktım ve pencereye doğru süründüm. Bir buz tabakasıyla kaplıydı ve bahçeyi görebilmek için tırmaladım. Tırnaklarımın altında kalan talaşlar yere düştü.

O kadar karanlık gecelerden biriydi ki, sanki devasa bir yaratık dünyayı bütünüyle yutmuş gibiydi. Gwyn karda duruyordu, bacakları ayırık, botları dikilmişti. *Bir savaş duruşu*, diye düşündüm korku dolu bir telaşla. Yavaşça camdan geri çekildim ve jaluziler tekrar yerine oturdu. Ayaz geri çekiliyor, açtığım küçük açıklığı kapatıyordu.

Ses çıkarmadan ön kapıya doğru yürüdüm - Finn'i aramaya gitmedim, çünkü eğer üstünü değiştirdiği için yorgunluktan uyuyakalmadıysa, ormandaydı. Bir kez daha, ulaşabildiğim ilk ayakkabıyı ve askıdan aldığım rastgele bir paltoyu giydim. Soğuğa adım ve soğuğu iliklerime kadar hissettim. Bir iki an verandada bocaladım, silahlarımı almak için geri dönsem mi diye düşündüm. Ama öldürülemeyen bir yaratığa karşı mermiler ya da bıçaklar ne işe yarardı ki?

"Sabırsızlanıyorum Fortuna Sworn," diye seslendi Gwyn.

Diğerlerini uyandıracağından endişelenerek aceleyle merdivenlerden indim. Çakılların üzerinde parıldayan kırağı, gecenin tuhaf ve çocuksu görünmesine neden oluyordu. Ama Gwyn'e yaklaştığımda ve kalçasında parıldayan kılıcı kavrayışını gördüğümde, bunun başka bir şey olduğunu anladım. Son konuşmamız sırasında kılıcı o şekilde tutmuyordu - kılıcına dokunmak bir uyarıydı. Bir sözdü.

Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi ve yavaşladım. Ya Collith yanılıyorsa ve Gwyn benim ölümümle yetinmiyorsa? Ya diğerlerini de katletmeyi planladıysa?

Hiç düşünmeden eve baktım, ailemin güvenliği için endişeliydim. Peri bakışlarımı takip etti. Hâlâ birkaç metre uzaktaydım ama silahını deri kınından çıkardı ve ölümcül kenarı boyunca ay ışığının parıltısına hayranlıkla bakarak havada tuttu. Parlayan bıçak, içime bir korku fısıltısı daha gönderen bir heves yayıyor gibiydi. "Arthur'dan bir hediye idi," diye yorumladı sonunda.

Ses tonunda kaşlarımı kaldırmama neden olan bir şey vardı. Endişe ve soğuktan korunmaya çalışarak paltomu üzerime daha sıkı çektim. "Kral Arthur'dan mı bahsediyorsun?" Hafifçe sordum. "Çocukken annem bana o hikâyeleri okurdu. Harika kurgu parçaları."

Gwyn bıçağı indirdi ve gözlerini bana dikti. "Peki biz kimiz? Vahşi Av'ın Gwyn'i ve Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi. Sanırım biz de sadece birer hikâyeyiz?"

Belli belirsiz, acı bir gülümseme takındım. "Hayır. Biz trajediyiz."

Sözlerim gözlerine garip bir ışık getirdi, sanki onu şaşırtmış ya da eğlendirmiştim. Gwyn başını eğerek kılıcını kınına geri soktu ve yüzümü inceledi. Ona temkinli bir ifadeyle baktığımı biliyordum, bu muhtemelen köpekbalıklarıyla dolu sularda kan akıtmak gibiydi ama onu ne kadar korkunç bulduğumu bastıramıyordum.

"Korkmuşsun ama olması gerektiği kadar değil. Hayatta kalmak için başka bir yol bulmayı umuyor musun?" diye sordu peri aniden. "Benden saklanabilecek bir av yok, benden kaçabilecek bir av yok. Benim elimde öleceksin, Fortuna Yeminli. Senin kontrolünde olan tek şey ne zaman öleceğin."

Gwyn'in sesinde hiç acıma, yüzünde hiç pişmanlık yoktu ve o kadar fae'ydi ki içimde bir panik titremesi yarattı. Bu yaratıkta ölümlü *olan hiçbir şey yoktu*. Jassin bile daha insani görünüyordu.

"Belki de Creiddylad'ı bulma yeteneğime güveniyorumdur," dedim. Sesim düzensizdi.

Hızla ve sessizce hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapattı. Kendimi aslanın önündeki bir ceylan gibi hissediyordum, hareket etmeye korkuyordum. Sadece parmakları çenemin kenarına dokunduğunda geri çekildim... ya da çekilmeye çalıştım. İçimdeki ani değişimin doğal bir yanı yoktu ve Gwyn'in tarih kitaplarının bilmediği bir yeteneğe sahip olması gerektiğini çok geç fark ettim. Şehvet zihnime sis gibi çökmüştü. Beni öptüğünde, parmağımı bir bıçağın kenarına bastırması gibi hissettim, sonuçlarından korkuyordum ama adrenalinle canlıydım.

Sonra sis geri çekilmeye başladı.

Arkamda koca bir Divan'ın gücü vardı. Collith'in bir Kâbus'un etkisinden etkilenemeyeceği gibi, ben de Gwyn'inkinden etkilenemezdim. Kendimi yeniden berrak hissettiğimde, boynumu öperken ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğdim. "Biliyor musun, tüm hünerine ve gücüne rağmen sahip olmadığın bir şey var" diye mırıldandığımda muhtemelen sesimin titreşimlerini hissetti.

Sesi tutkuyla kalınlaşmıştı ve aksanı daha da güçlenmişti, "Mmmm? O da ne?"

"Rıza," diye fısıldadım.

Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı hareket ederek elimin topuğunu burnuna geçirdim. Gwyn'in başı geriye düştü ve Laurie'nin bir keresinde çok güzel bir şekilde söylediği gibi *bir dut* kadar mavi bir kan patlaması çenesinden aşağıya sıçradı.

Çoktan geri başlamıştım. Kaçmadım ama kendimi kontrol etmek için her şeyi yaptım. Gwyn bana sırtıttı, ağzı çok genişti. Dişlerine kan bulaşmıştı. "Oh, eğlenceli olacaksın," diye mırıldandı. "Bunu söyleyebilirim."

Ben cevap veremedim bakışları arkamdaki bir şeye kaydı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Avcı kadına sırtımı dönmekten çekinerek hafifçe döndüm. Verandanın basamaklarında oturan Collith'i gördüğümde midem bulandı. Bize doğru bakmıyordu -gözleri yukarıya, az sayıdaki yıldızlara doğru bakıyordu- ama vücudunun hatlarında bizden çok ama çok haberdar olduğunu düşündüren bir şey vardı.

"Eşini soğukkanlılıkla öldürdüğüne dair söylentiler duymuştum," dedi Gwyn burun deliklerinden fışkıran kanı temizlerken. "Sanırım hayal kırıklığına uğradım. İyi dinlenin Majesteleri. Bir sonraki ziyaretimde buna ihtiyacınız olacak."

Bu uğursuz açıklamayla birlikte bana sırtını döndü ve Av'a geri döndü.

Ayrılışlarının gürültüsü beni eve kadar takip etti. Tek kelime etmeden Collith'in yanına oturdum. İkimiz de sessizliğin ve ruhların dilinde konuşarak aya baktık. Sonra göz göze geldik ve ikimiz de başka tarafa bakmadık.

"Çok güzel kokuyorsun. Dilimi boynunun kenarında gezdirmek istiyorum," dedim aniden.

Collith'in kaşları birbirine çatıldı. Yüz ifadesi muhtemelen benimkiyle aynıydı. "Fortuna, yaptı-"

Yüzüme kan hücum etmişti bile. "Hayır, öyle demek istemedim. Bana neler oluyor?"

"Gwyn öpücüğüyle sana bir doğruluk büyüsü yapmış olmalı," dedi Collith kesin bir ifadeyle. "Cadılarını çok sever. onun eski bir numarası, hatta o kadar eski ki tekerlemelerimizin bir parçası haline geldi. İngilizcede biraz garip geliyor ama kelimeler şöyle bir şeye dönüşüyor: 'Avcı yaşlı ve kurnazdır. Öpmemeye ya da tatmamaya dikkat edin, çünkü hayatınızı ve sırlarınızı alır'."

Durakladı. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini anladığımızda yüz ifadesinin değişmesini izledim. Gwyn'in büyüsü hâlâ dilimdeyken, her şey hakkında gerçeği söylemek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Dehşet, bir tırnağın midemin astarını kazıması gibi bir his veriyordu. Artık aramızda bir bağ kalmamış olsa da Collith'in bu soruyu düşündüğünü biliyordum, çünkü ben de bu soruyu düşünüyordum. Neredeyse her gece, her kâbustan sonra sorduğu ve asla alamadığı soruyu. *Ne olmuştu?*

Sormasını bekledim.

Ama yapmadı. Sonunda Collith yine gökyüzüne baktı ve minnettarlığım boğazımda düğümlendi. Ona bir açıklama borçlu olmadığımı ama yine de bir açıklama yapmak istedim. "Bu konuda konuşamam. Sana güvenmediğimden değil. Sadece... yapamam."

Collith'in yüzü tekrar alçaldı. Bir süre bana baktı. Sonra yavaşça hareket ederek uzandı ve parmak eklemlerinin arkasıyla yanağımı okşadı. Aramızda elektrik çatırdadı. Düşünmeden elimi onun elinin üzerine koydum ve bir görüntü flaş ışığı gibi beni kör etti. Kendi yüzümü bir anlığına gördüm.

Hayal gördüğümünden ya da o anın heyecanından olsa gerek, kafasını tuttum. Collith bana göz kırptı, gözleri bir kez daha şaşkınlıkla parlıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Beni içeri alan onun korkusuydu. Tam olarak benden değil ama aramızdaki sıcaklığa nasıl tepki vereceğimden korkuyordu.

Şimdi bunun için biraz çaba sarf ederken, bir anı kafamı doldurdu. Kendi yüzümü tekrar gördüm. Bu garip oynatmada Collith'e bakmıyordum; gözlerim yukarı doğru sabitlenmiş, bir şahinin ilerleyişini izliyordu. ağaçlar ve gökyüzüyle çevriliydi ve aniden tanıdım. Astrid'in sürüsüne doğru gidiyorduk.

Yürüyüşümüz sırasında Collith'in bakışları tekrar tekrar bana kaydı. Bundan nasıl bu kadar habersiz olabildim? Yüzümü, bedenimi, ağzımı okşayan gözlerinin nazik baskısını nasıl hissetmedim?

Anıdan uzaklaşmadan Collith'in düşünceleri içimde fısıldadı. Hayır, tam olarak düşünceler değil, duygular ve hislerdi. O gün, Unseelie Kralı beni izlerken, beni aya ve ateşe benzetti, her şey parlak ve yanıyordu. Korkusuzluğuma, kararlılığıma, dayanıklılığuma hayrandı. İçindeki duygunun başka bir adı yoktu. O anda anladım.

Bu aşktı. Collith beni *seviyordu*.

Bir şekilde bunu bunca zaman saklamıştı; ilişkimiz onun için bir peri oyunundan çok daha fazlasıydı. Beni kullanmıyor ya da bana karşı komplo kurmuyordu. Bunca zaman ona direndim, onun da diğerleri gibi olduğunu düşündüm, oysa Collith Sylvre daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Neden bana söylemedin, seni aptal?" Fısıldadım.

Cevap vermedi; belki de veremezdi. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar cesur hissederek uzandım ve parmaklarımı Collith'inkilerin arasından geçirdim, sonra onu ayağa kaldırdım. Veranda ayaklarımızın altında inledi. Bir saniye sonra içerideydik. Botlarımı ve ceketimi çıkarmak için onu bıraktım. Geri döndüğümde peri kralının kıpırdamamış olduğunu gördüm. Tekrar elini tuttum ve yatak odama doğru yürüdüm.

Kapıyı yavaşça kapattım, Finn'i uyandırmaktan hâlâ çekiniyordum. Karanlık her taraftan bastırıyordu. Collith'le yüzleştim ve elimi göğsüne koyduktan sonra onu yatağa doğru yönlendirdim. Bacaklarının arkası şilteye çarptı. Sanki her an fikrimi değiştireceğimi düşünüyormuş gibi dikkatle oturdu.

Ben değildim. Bu sefer değil. "Beni istiyor musun?" Onca acının ve gölgenin arasından bakışlarıyla buluşarak sordum.

Collith şimdi sanki kilometrelerce koşmuş gibi zor nefes alıyordu. Soruma belimden kavrayarak ve yavaşça kucağına oturana kadar beni aşağıya doğru yönlendirerek cevap verdi. Bacaklarımın arasındaki yeni ıslaklık beni ürpertti. Başını eğdi ve eli aşağıya doğru inerken boynumu emdi. Ona karşı nefesim kesildi, göğsüm kabardı. Fermuarını karıştırdım, kendimi çok deneyimsiz hissediyordum. Her şey çok yeniydi. Biriyle daha fazlasını isteme arzusu ve buna sahip olabileceğimi bilmek. Sonunda.

Ama sonra Collith acı dolu bir sesle başını çevirdi ve çılgınca öpüşmemize son verdi. Hemen ona uzandım ve o da geri dönmek için direndi. "İyi geceler," dedi.

Ben itiraz edemeden beni üzerinden kaldırdı ve ayağa kalktı. Yüz ifadesi hayal kırıklığı ve hüsranın bir karışımıydı. O anda Collith'in beni neden reddetmeye devam ettiğini anladım - bunu suçluluk ya da acıma duygusuyla yaptığımı düşünüyordu.

Daha fazla olamazdı.

Yatağın kenarına tünedim ve ona bakarak her şeyin gözlerimden akmasına izin verdim. Collith'in beni ne kadar etkilediğini, ne kadar tükettiğini görüp görmemesi umurumda değildi. Kesin gerçek parlıyordu, içimdeki güneş her türlü korku ve utancı yakıp yok ediyordu. Eğer isterse, Collith kalbime, eğer varsa ruhuma sahip olabilirdi.

Hareket etmedi. Belki de hala bana inanmıyordu.

Elini tuttum ve bel kemerimin altından geçirdim. Karnımın alt kısmına ulaştığında bıraktım ve dirseklerimin üzerine yaslandım. Gözlerimiz yavaşça kaynamaya başladı. Sonra Collith'in eli yavaşça aşağı indi. Parmak uçları ıslak klitorisime değdi ve nefesim kesildi. Collith bana sertçe baktı, yüz ifadesi beni değerlendiriyordu. Ama bu sesi benden çıkaran korku değil, zevkti. Bunu fark ettiğinde Collith başparmağının ucunu yavaş daireler çizerek hareket ettirdi.

Bundan sonra ikna edilmesine gerek kalmadı.

Elini çekerek gömleğini çıkardı, aynı anda ben de pantolonuna uzandım.

Collith'in penisini daha önce de görmüştüm ama mükemmelliği beni bir kez daha etkiledi. Şaftı uzun ve kalındı, parmaklarımı yumuşak derisi boyunca gezdirdim. Peri kralım sanki ona eziyet ediyormuşum gibi bir ses çıkardı ve ben de ona hınzırca sırıtmak için başımı geriye doğru eğdim.

Cevap olarak uzandı ve atılmış kot pantolonundan bir cüzdan çıkardı. Collith'in kutuyu açıp bir prezervatif çıkarmasını izledim. İstedim ki

Cüzdanında taşıdığı gerçeğiyle ilgili bir şaka yaptı ama o anla ilgili başka hiçbir şey komik gelmiyordu. Dişleriyle ambalajı yırtarak açtı. Collith hızlı bir hareketle prezervatifi sertleşmiş sikinin üzerine kaydirdi ve yanıma yerleşirken karnındaki kaslar kıpırdadı.

Pijamamın altından çekip hemen içime girmesini bekleyerek gerildim ama görünüşe göre Collith'in acelesi yoktu. Eli kalçamın etrafında kıvrıldı ve beni tekrar öptü, dilinin hareketleri yetenekli ve titizdi.

Collith beni ancak onun tarafından o kadar tüketildiğimde soymaya başladı ki gergin olmayı unuttum. Giysilerimden birini her çıkarışında, açıkta kalan tenimin her parçasını yalamaya ve keşfetmeye özen gösteriyordu. Bir dakika içinde sabırsızdım ve onun için tekrar hazırdım. Uzandım ve kararlılığını azaltmayı umarak uzunluğunu okşadım. "Beni yalvartma," diye fısıldadım.

Collith'in gözleri parladı. Beni nefessiz bırakan bir öpücükten sonra, sırtüstü yatmam için hareket etti ve açıklığımla mükemmel bir şekilde hizalandı. "Rahatlanan gerek tatlım," dedi üstümde gezinirken.

Önce Collith'in ne demek istediğini anlamadım, sonra vücudumun her santiminin bir tahta gibi kaskatı olduğunu fark ettim. Bir nefes verdim. Gerginlik beni terk ettiğinde, Collith nihayet içeri itti ve yavaş yavaş daha derine indi. Sıkı ve garipti ama acı verici değildi. Kendimi hazırladığım deneyime hiç benzemiyordu.

O geri çekildikten sonra Collith gözlerimi açmamı bekledi - kapalı olduklarını bile fark etmemiştim. Bakışlarına karşılık verdim ve iyi olduğumu belli etmek için başımı salladım. Tekrar içime girdi, ulaşabildiği her yere tüylü öpücükler bıraktı. Dişleri meme ucuma hafifçe yaklaştığında, şaşkın bir zevk sesi çıkardım ve Collith daha hızlı hareket etmeye başladı.

Vuruşları tıpkı onun gibiydi; kasıtlı ve güçlüydü. Parmaklarım Collith'in sırtına gömüldü ve bacaklarımı beline daha sıkı kenetledim. Kendini daha da derine soktu. Daha sert.

İtişlerini karşılamak için yükselmeye başladım. *Bu benim seçimim. Bu benim ilk seferim,* diye düşündüm. Sanki haftalardır bir cam muhafazanın içinde hapsolmuş gibiydim ve her hareketimizde camda yeni bir çatlak oluşuyordu. Kısa süre sonra tamamen parçalanmanın eşiğine gelmişti.

Sadece bir kez hatırladığımda donup kaldım. Sadece bir kez dehşetle titredim. Collith neler olduğunu anladığında, güven verici sözler mırıldanmak için durakladı. Yanağını avuçladı ve gözleri içine baktı. Ben

Yüzünü kendi yüzümden bile daha iyi tanımaya başlamıştım ve ona bakarken başka hiçbir şeyin dikkatimi çekme şansı yoktu. Parmaklarımı onunkilere doladım ve yavaşça başımı salladım. *Devam et. Durmayın.* Collith eğildi ve beni uzun ve derin bir şekilde öptü ve tekrar itmeye başladı. Önceki acil ritmimize geri dönmek lezzetli bir birikimdi.

Ondan sonra, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden, ne kadar iyi hissettiğimden ve bunu istemenin ne kadar özgürleştirici olduğundan başka bir şey düşünmedim-düşünemedim. Onu istemenin. Collith'ten başka bir şey düşünmedim. Bir ara kaydığını hissettim, sonra parmakları yine klitorisimi buldu. İnledim ve ona daha sıkı sarıldım, kalçalarımı daha çılgınca hareket ettirdim.

Collith dişlerinin arasından "Siktir," dedi. Bundan sonra uzun süre dayanamadı - birkaç saniye sonra uzun, titreyen koşularla boşaldı.

Parmaklarının becerikli dokunuşuyla birlikte bitirdiğini görmek beni de uçurumun kenarına getirdi. Isı ve ışık içimde yıkandı ve nefes nefese bir inilti çıkardığımı duydum.

Collith omzumu öptü ve banyo hakkında bir şeyler mırıldandı. Coşkum hızla yerini uyuşukluğa bırakmıştı. Başımı sallayarak yanıma kıvrıldım, göz kapaklarım çırpındı ve uyumamam için bir neden düşünmeye çalıştım.

Kendimden geçmiş olmalıyım, çünkü kapı menteşelerinin sesini tekrar duyduğumda sadece bir an geçmiş gibi hissettim.

"Fortuna? Uyanık mısın?" Collith sırtıma yaslanarak sordu. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Sesinde beni tedirgin eden bir şey vardı. Nedenini bilmeden gözlerimi kapattım ve nefes alış verişlerimi düzene soktum. Bir süre sonra Collith daha yakına sokuldu ve başını eğdi. Uykuya dalması sadece birkaç dakika sürdü.

Unseelie Kralı'nın baygın olduğundan emin olduktan sonra gözlerimi açtım ve içimdeki hislerden korkarak karanlığa baktım. Bunu durdurmak için artık çok geçti, biliyordum. Rol yapma zamanı çoktan geride kalmıştı.

Birden Mercy'nin sesini duydum, alçak sesle uyarıyordu. Bir anı. *Seni seven herkes bir bedel öder. Bu sana da mal olacak.*

Gözlerimi sıkıca kapatıp Collith'e yaslandım ve cadıyı zihnimden kovdum. Artık fiyat yok. Daha fazla maliyet yok. Collith ve ben farklıydık.

Ama hava kendi kuşkularımla doluydu.

CKAPTERF)FTEEN

N Seksin etkisi geçip kendi düşüncelerim bana eziyet etmeye başladığında, uykunun diğer tarafında beni neyin beklediğini hatırladım.

Karanlığa boyun eğmek yerine onunla savaşımaya başladım.

Yorgunluk, Oliver'ı görmemek için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu. Daha doğrusu Oliver'ın beni görmesini. Çünkü yüzüme bir kez bakıp Collith'e ne yaptığımı anlamasından korkuyordum. Mutluluk da keder kadar güçlüydü.

-Sanki görünür bir şeymiş gibi diğer insanların üzerinde hissedebiliyordunuz. Sanki pis bir kokusu varmış gibi.

Kalkıp bir fincan kahve yapmaya karar verdim. Önümüzdeki birkaç saati Gwyn'i yenmenin bir yolunu bulmaya çalışarak geçirecektim. Gözlerimi isteksizce açtım ve görüşüm düzeldiğinde kısık bir küfür savurdum.

Rüya alemindeydim.

Gökyüzü kırmızıydı. Pembe değil, turuncu değil, itfaiye arabası kırmızısı. Doğal değildi. Diğer her şey yeterince normal görünüyordu. Yine de gözlerim her yöne dalarak temkinli bir şekilde ilerledim. Bot, kot pantolon ve yün kazak giyiyordum. Yalnız bir rüzgâr esiyor, kulübeye doğru ilerliyordu. Kapı sıkıca kapalıydı ve ben denize baktım. Oliver orada, kanlı bir fonda siyah bir silüet olarak oturuyordu. Yere düşürdüğü gölgenin kanatları yoktu, bu da bana gerçekten o olduğuna dair güven veriyordu. En iyi arkadaşıma doğru yürümeye başladım, o kadar çok yürüdüğüm bir patıkaydı ki zemin uzun otlar yerine paketlenmiş topraktı.

"Ollie? İyi misin? Gökyüzü biraz-" Yanına yaklaşıp yüz ifadesini gördüğümde kısa kestim. Utanç göğsümde bir delik açmış, koyu bir sızı bırakmıştı. İşte . İkimizin de uzun zamandır

uzun zamandır erteliyordum. Son birkaç haftadır çözülmekle o kadar meşguldüm ki Oliver'ın başına gelenleri görmemiştim. Artık iki iplik yığınının başka bir şey kalmamıştı. Yutkunarak kendimi yere bıraktım.

Oliver'ın bacakları uçuşumun kenarından sarkıyordu. Onun düşmesinden endişe etmedim; çocukken el ele tutuşur ve birlikte atlardık. Dibinde bizi bekleyen tek şey ılık suydı. Bu Oliver'ın dünyasıydı ve içinde olanları o kontrol ediyordu. *Ama dışarıda olanları kontrol edemez*, diye hatırlattı o iç ses bana. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Eğer bu sınırların ötesinde bir gücü olsaydı, Oliver hapishanesini uzun zaman önce terk etmiş olurdu. Benimki yerine kendi seçtiği bir hayatı yaşamakta özgür olurdu.

Konuşmak için ağzımı açtım. Aynı anda Oliver "Bunu daha fazla yapamayacağım" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Neden emin değildim, çünkü cevabı zaten biliyordum. Belki de sadece yüksek sesle söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Aramızda sessizlik hüküm sürerken, kızıl gökyüzünden kar yağmaya başladı. Bu imkânsız olmalıydı; tepemizde hâlâ hiç bulut yoktu. Küçük taneler ufukta ürkütücü görünüyordu. Oliver'ın saçlarına ve omuzlarına yerleştiler. "Yani... Bence sen benim için kötüsün," diye cevap verdi sonunda, mavi gözlerini denizden ayırmadan. "Ya da belki birbirimiz için kötüyüz. Her iki durumda da, ben bittim. Senin ikinci tercihin olmaktan. Etrafta beklemekten."

Ona bakmak acı veriyordu. Sarsıntılı hareketlerle topraktan bir avuç ot çıkardım ve uçuşumdan aşağı attım. "Sen benim ikinci tercihim *değilsin*, Ollie. Seni bu yüzden seçmedim."

"Onu becerdin mi?" diye sordu açık açık.

Bu doğrudanlık beni ürküttü. Şimdi cevap bekleme sırası ondaydı. Ama Oliver tüm varlığını bekleyerek geçirmişti ve ben artık ona bunu yaptırmak istemiyordum.

Bunu bilmek kelimeleri söylemeyi daha kolay hale getirmedi. Dudağımı ısırdım ve irademin gücüyle kalbimi taş a çevirmeye çalıştım. "Ollie, ben..."

İhtiyacı olan tek cevap buydu.

Bacaklarını geri çekti ve ayağa kalktı. Gözlerimi hızla kırıştıtarak ona baktım. Oliver yere bakarak şöyle dedi: "Hissettim Fortuna. Her saniyesini. Duyguların o kadar güçlüydü ki onlara seninle birlikte katlanmak zorunda kaldım. Sevincin. Arzun. Aşkın."

Son kelimeyi fısıltıyla söyledi ve gözleri azapla parlıyordu. Oliver'ın onunla geçirdiği o mahrem anları gördüğünün farkına varmıştı.

Collith yanaklarıma bir sıcaklık hücumu gönderdi. Ufuk çizgisine doğru döndüm, artık onunla yüz yüze gelemiyordum. Hâlâ kar yağıyordu. Tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak parmaklarımı toprağa gömdüm ve güneşi bir kez daha görebilmeyi diledim. Bu yerde altın ışıyla yıkanan, dokunulamayan ya da evcilleştirilemeyen vahşi şeylerle çok uzun yıllar geçirmiştik. Ne zaman değişmeye başlamıştı? Masumiyetimizi ne zaman kaybettik?

Ama sonsuza kadar böyle devam edemezdik, şimdi ne kadar özlesem de. Her rüya sona erer ve sonunda uyanırsınız. Hayatınızı bir hayal dünyasında yaşayarak geçirseydiniz, gerçek olana ayıracak zamanınız olmazdı.

"Lütfen," dedim, bunu söylerken bile bir anlamı olmadığını biliyordum. Collith'le geçirdiğim geceyi geri alamazdım ve da istemiyordum. Ama bu en iyi arkadaşımı kaybetmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu. "Lütfen bunu yapma."

Oliver hareket etmedi. Henüz kıpırdamadı. Onu çevresel görüşümde gördüm, altın sarısı saçları rüzgârdan savrulmuştu. Sıcaklık hissedilir derecede düşmüştü. Gökyüzünden kar yağmaya devam ediyordu. "En azından gölgem benimle birlikte ölecek. Artık korkmana gerek yok," dedi.

"Ama korkuyorum. Sensiz bir hayattan korkuyorum Ollie. Sen benim en iyi arkadaşımsın." Hiç düşünmeden ona doğru uzanmaya başladım. Oliver elimden kaçmak için hareket etti. Tekrar yutkundum ve elimi tekrar kucağıma bıraktım. Bunu hayal ettiğimde yeni bir kayıp dalgası üzerime çöktü. Artık kahkaha yoktu. Artık sürekli değişen manzaralar yok. Artık ben uyanıkken olan kötü şeylerden kurtulamayacaktım. Oliver bir şey söylemedi ve ben de ayağa kalkıp onunla yüzleştim. "Benimle öbür dünyaya gideceğini söylemiştin. En büyük korkunun-"

"Söylediğim her şey tam da duymak istediğin şeydi Fortuna. Ne de olsa ben senin bir uzantıyım, değil mi? Hayal gücünün bir ürünü." Oliver ellerini ceplerine soktu ve beni inceledi. Ben de ona baktım, sesindeki kopukluktan rahatsız olmuşum. Soğuk o kadar yoğundu ki kirpiklerinin mi donduğunu yoksa dudaklarımın mı beyazlaştığını merak ettim. Bir an için ikimiz de konuşmadık.

Sessizlik sürüp de Oliver gitmeyince, fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünerek hain kalbimin yerinden çıktığını hissettim. O da bensiz bir hayat hayal ediyordu ve bu dayanılmazdı.

Onun yerine gitti. Onu izlerken bile öyle olduğuna inanamadım. En iyi arkadaşımın attığı her adımda, kırlardaki bir ruh gibi görünene kadar soldu.

O zaman bir anıdan başka bir şey değildi.

Uyandığımda Collith'in yattığı tarafın boş olduğunu gördüm.

Yine de yastığının üzerinde bir şey gözüme çarptı. Başımı kaldırıp kaşlarımı çatattığımda Oliver'la ilgili düşüncelerim kayboldu ve beyaz çarşafın üzerinde bir zarf olduğunu fark ettim. Zarfa uzandım ve arkasında zarif bir yazıyla yazılmış adımı fark ettim. Başparmağımı balmumu mührün altında gezdirirken içimi bir huzursuzluk kapladı; Collith'in el yazısını biliyordum ve bu o değildi.

İçinde tek bir kâğıt parçası vardı. Birisi aynı karmakarışık eliyle ortasına tek bir satır yazmıştı. *Sabrım tükeniyor. Bu motivasyonu düşünün.*

Gerçek, binlerce iğnenin yumuşaklığıyla tenime yerleşti. Collith, Gwyn'in elindeydi.

Birden aklıma bana söylediği son sözler geldi. *İyi dinlenin, Majesteleri. Bir sonraki ziyaretimde buna ihtiyacınız olacak.*

Dün gece dönüp verandada Collith'i gördüğümde nasıl tepki verdiğimi görmüştü. Unseelie Kralı'na karşı bir şeyler hissettiğim acı verici bir şekilde belli olmuş olmalıydı ve tipik bir peri gibi, zayıflığımı kendi çıkarı için kullanmıştı.

Zihnim bu yeni gerçeği kabul etmekte zorlanırken, kendimi hasta hissettim.

Ya ona zarar veriyorsa? Ya onu çoktan öldürdüyse? Ne kadar zamandır buradaydı, bizi izliyordu, biz çıplak ve savunmasız uyurken başımızda dikiliyordu? Creiddylad. Creiddylad'ı bulmalıydım. Yataktan fırladım ve şifonyere doğru koşarken neredeyse ayağım takılıyordu. Yerde kıyafetler vardı ama her şey benimdi - en azından Gwyn Collith'i almadan önce giyinmesine izin vermişti. Bir çekmeceyi öyle bir kuvvetle çektim ki, tamamen yerinden çıktı ve yere düştü. Rastgele bir gömlek seçip üzerime geçirdim, sonra da pantolon aramak için başka bir çekmeceye gitti. "Laurie!" diye bağırdım.

Anında cisimleşti ve döndüğümde gümüş gözlerinin çıplak bacaklarıma dikildiğini fark ettim. "Ben de beni küçümsediğini sanıyordum," diye yorum yaptı.

"Collith'i Gwyn aldı," dedim açıkça, bunu görmezden gelerek. Pantolonumun içine girdim ve komodine atladım. Kıyafetlerime uyacak birkaç silah seçtim. Laurie'yle karşılaştığımda elinde Gwyn'in mektubu vardı. O da

Okumuş olmalıydı, çünkü derin düşüncelere dalmış birinin durgunluğuyla pencereden dışarı bakıyordu. Herhangi bir korku hissetmedim - yeteneklerime karşı her zaman temkinli olmuştum.

Glock ve birkaç çakı için saklanacak yerler bulurken ona "Viessa'yı görmeye gidiyorum," dedim.

Laurie adının anılmasıyla kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü o bir şeyler biliyor."

"Ben bir şeyler biliyorum," diye itiraz etti.

"Harika. Creiddylad'ı nerede bulacağımı söyleyebilir misin?" diye sordum. Bekledim ama bir süre sonra Laurie yüzünü tekrar pencereye çevirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Aceleyle koridora çıktım. Hâlâ Finn yoktu ve fırsat bulduğumuzda onunla konuşmak için aklıma bir not aldım - kurt postunu ne kadar çok giydiği beni endişelendiriyordu. Üstünü değiştirmeden çok uzun süre kalırsa, yeteneğini tamamen kaybedebilirdi.

Ama şu anda bunu düşünemezdim. Şu anda Gwyn'in elinde Collith vardı ve Creiddylad'ı arayışım daha da acil hale gelmişti. Aceleyle ön kapıya gittim. Şans eseri mutfakta ya da oturma odasında kimse yoktu. Yalan söylemem ya da bahane uydurmam gereken kimse yoktu. İçi suni kürkle kaplı bir çift kalın botu ve montumu çektim. Kısa bir süre düşündükten sonra Glock'u sağ cebime, bıçakları da diğer çeşitli yerlere yerleştirdim. Sonra kapıyı çekip açtım ve aceleyle dışarı çıktım.

Laurie bana eşlik edip edemeyeceğini sormadı; ağaç sınırına ulaştığım anda yeniden yanımda belirdi. Unseelie Sarayı'na doğru ilerlemeye başladım, endişemin gücü nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Doğayla ilgili sevdiğim bir şey var," diye düşündü Laurie birden, sanki Disneyland'deymişiz gibi etrafına bakınarak.

"Sana yaptıklarına rağmen mi?" Mırıldandım. Muhtemelen sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu, biliyordum ama aramızdaki her şey gibi davranmayı reddettim. Cep telefonum çaldı ve ekrana bakmak için çıkardım. Tanımadığım bir numaraydı. "Alo?"

"Teklifimi düşündün mü?" Drakula sordu, sert ses tonumdan etkilenmemişti.

Drakula beni cep telefonumdan arıyordu. Düşüncenin yankılanmasına izin vermek için durakladım. Bu numarayı nereden bulmuştu? Bir saniye geçmeden kendi soruma cevap verdim. *Adam verdi tabii ki.* Benim dehşetim

Collith beni yavaşlatıyordu, ki bu da hepimizi bu durumdan kurtarmak için ihtiyacım şeyin tam tersiydi. Durduğumu fark edince tekrar yürümeye başladım.

Drakula diğer uçta sessizdi ve aceleyle bir soru sorduğunu hatırladım. Laurie'nin gözlerini üzerimde hissederek, "Sana zaten bir cevap verdiğimi sanıyordum," dedim temkinli bir şekilde.

"Neredesiniz Majesteleri? Sesiniz nefes nefese geliyor."

Fallenkind'ı bir sır saklamayı takıntı haline getirmiş bir vampire, dünyaya güçlü ve intikamcı bir peri salmayı planladığımı söyleyemezdim. "Sadece sabah koşularımın birine çıkıyorum! Dinle, seni sonra ararım, tamam mı?"

Cevap veremeden telefonu kapattım. Laurie'nin de soru sormasına fırsat kalmadı; telefonumu bir kenara koyduğumda gerçekten de koşmaya başladım.

Karda koşmak zordu ama yavaşlamadım ya da mola vermedim. Tek istediğim önümde yükselen topraktaki o sivri deliği görmektir ve bunun ironisi de gözümünden kaçmamıştı. Laurie yanımda koşuyordu. Kot pantolon ve ceket giymişti ama her nasılsa bunu zahmetsizce yapıyordu. Sanki bir maratonmuş gibi kilometreleri geride bıraktık.

Düşündüğümde de kısa bir süre sonra ağaçların arasından giriş göründü. Birisi geldiğimizi haber vermiş olmalıydı, çünkü Laurie ve ben geldiğimizde Nuvian tünelin ağzından çıktı. Kaşlarını çatmaya başlamıştı bile. "Ne yapıyorsunuz-"

"Viessa'yı görmeye geldim," diye araya girdim. Onun saçmalıkları için zaman yoktu ve ben hâlâ nefes almakta zorlanıyordum. "Lütfen beni ona götür."

Nuvian tamamen aptal değildi; tek bir sitem ya da küçümseme sözcüğü bile etmedi. Belki de sesimde onu korkutan bir şey vardı. Laurie'ye bakmadan arkasını döndü ve bunun Seelie Kralı'nın kendini gözlerden sakladığı anlamına geldiğini düşündüm - muhtemelen en iyisi de buydu. İkimiz de Nuvian'ı karanlığa doğru takip ettik. Sessizlik o kadar yoğun ki kötücül bir his veriyordu. Kendime her şeyin kafamda olduğunu söyledim ama inişimiz sırasında Laurie bile bir şey söylemedi. Bir sonsuzluk sonra, bir düzine kıvrım ve dönüşten sonra, tanıdık dar merdivenlere ulaştık. Nuvian bir fener tuttu ve yolu göstermeye devam etti.

Zindanlar eskisinden daha kötü kokuyordu, tabii bu mümkünse.

Aşağı inerken vücudumun her hattı gergindi. Bu kısımda neden ışık olmadığını anladım, çünkü yol duvarlara bir şey koymak için çok dardı, ama bunu bilmek kabullenmeyi kolaylaştırmadı. Bir kez

Basamakların dibine ulaştığımda çevremizi daha iyi görebiliyordum ve nefes alışım yavaşladı. Meşale ışığı engibeli duvarlar boyunca dans ediyordu. Nuvian tekrar harekete geçmiş, bu yerin derinliklerine daha da dalmıştı. Periyi Viessa'nın hücreesine kadar takip ederken vücudumun her hattı gergindi. Arkamdaki Laurie'yi duyamıyordum ama mucizevi bir şekilde kokusunu alabiliyordum. Onun hoş kokusu etrafımızdaki korkunç kokuların arasında hoş bir rahatlamaydı.

Nuvian sonunda durdu ve ben de onun seçtiği hücrenin önünde durdum.

"Biraz yalnız kalmak istiyorum," dedim ona bakmadan. Peri

Bunu bekliyor olmalıydı ya da benden hala korkuyordu. Ses çıkarmadan ya da tartışmadan etrafımdan dolaştı ve uzaklaştı. Nuvian'ın ayak sesleri önce yankılanıp sonra kaybolurken hücrenin içinde herhangi bir hareket görmeye çalıştım. "Viessa?"

Suikastçının sesi, gölgelerin bir daha hiçbir ışığın giremeyeceği kadar tamamen ele geçirdiği arka duvardan geliyordu. "Çağırma aldırış etmediniz Kraliçe Fortuna."

"Meşguldüm." Duraksadım, yol göstermesi umuduyla Laurie'ye istemsiz bir bakış attım ama o kendini tamamen gizlemişti. Ya da belki de koku onu etkilemişti. Bakışlarımı Viessa'ya çevirdim ve kendime yanımda bir peri kralına ihtiyacım olmadığını hatırlattım. "Artık buradayım."

Alay etti ama sesi zayıftı. "Bana olan borcunu ödemek için burada değilsin."

Bir yalanı fark edeceğini bilmeliydim. Viessa zekiydi - Collith'in, Laurie'nin ya da diğer Muhafızların ona verdiğiinden zekiydi - ve dostu düşmanı tanımadan burada bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Sorun şu ki, onun için hangisi olduğumdan hâlâ emin değildim.

"Creiddylad'ı arıyorum," diye itiraf ettim uzun bir duraksamadan sonra. Ona Creiddylad'ı bulmanın Viessa'nın bir zamanlar öldürmeye çalıştığı kralı kurtaracağını söylememeyi tercih ettim.

"Peki ya sana bildiklerimi anlatırsam, o zaman ne olacak? Sözünüze sadık değilsiniz. Bu konuşmadan kazanacağım hiçbir şey yok."

"Şimdi pazarlık zamanı değil," diye tısladım, parmaklıkları sıkıca kavradım. Kötü bir yolculuktan çıkıyormuşum gibi hissediyordum; damarlarım gergindi ve buradan kaçmak istiyordum. Ama Viessa'dan sonraki adım konsey üyelerine gitmekti ve bilmem gerekenleri bana isteyerek söylemezlerse, onları zorlamam gerekecekti. Ruhumun buna dayanamayacağından endişeleniyordum.

Bu düşünce üzerinde garip bir sakinleştirici etki yarattı ve yüzümün sertleştiğini hissettim. Bakışlarımı Viessa'nın durduğunu düşündüğüm noktaya doğru kaldırdım. "Bu senin lanet kraliçenden gelen bir emir. Ne kazanacağını bilmek ister misin? *Hayatını*. Çünkü Creiddylad'ı bulmam gerekiyor ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sessizlik çöktü. Viessa'nın bana baktığını hissedebiliyordum. Yeniden değerlendiriyordu. Orada, karanlıkta ve ateş ışığında durdum ve gücümün havayı doyurmasına izin verdim. İnilti ve çığlıklar koridorda bir aşağı bir yukarı yankılandı.

"Tek bildiğim, ilk konsey üyelerinden birinin onu sakladığı," dedi Viessa. Dilimde hiçbir tat yoktu ama korktuğunu biliyordum. "Bu üye yerini bir başkasına verdi. Bu bir korumaydı, anlıyor musun? İki sır bekçisi. İki soy. İçlerinden biri ölürse, Creiddylad'ın yeri kaybolmayacaktı. Yine de bu sırrın hayatta kalıp kalmadığını kim söyleyebilir?"

Kahretsin. Bu, konsey üyeleriyle gerçekten konuşmam gerektiği anlamına geliyordu; dünyada Gwyn'in sevgilisinin nerede olduğunu bilen tek kişiler onlardı. Micah'ya zarar verme fikri beni pek rahatsız etmese de, aynı şeyi Chandrelle'e ya da diğerlerine yapmayı hayal etmeye çalıştım. Çoğu bana ya da aileme kişisel olarak bir şey yapmamıştı. "Ve hangi soydan olduklarını bilmiyorsun? Hiç bir söylenti ya da isim fısıltısı duymadın mı?" Sesimdeki çaresizlik duygusuyla yüzümü buruşturarak üsteledim.

Suikastçı sonunda ışığa doğru kaydı. Yüzünü göremiyordum ama alevler yarı aç bedeninin üzerinde titriyordu, hala son konuştuğumuzda giydiği paçavralarla kaplıydı. Viessa tek omzunu zarif bir omuz silkmeye kaldırdı. "Benim bilgimin bile bir sınırı var. Bu noktadan sonra tek başınavınız Kraliçe Fortuna."

Ona inandım; sesinde buzla ya da büyüyle ilgisi olmayan bir soğukluk vardı. Ayak sesleri tekrar duyuldu ve saniyeler sonra Nuvian yeniden ortaya çıktı. Bir meşalenin yanında durdu ve saç örgüleri parıldadı. "Burada işiniz bitti mi Majesteleri?"

"Şimdilik." Viessa'ya teşekkür etmedim ama bir sonraki kısmı onun önünde söylemeye özen gösterdim. "Bu mahkûma kıyafetlerini değiştirin lütfen. Sıcak ve temiz olanlardan. Ayrıca birkaç battaniye ve sıcak bir yemek de alacak. Eğer emirlerime uyulmadığını öğrenirsem, bundan sorumlu Muhafızları Ölüm Getiren'in odasına göndereceğim. Eminim bundan hoşlanacaktır."

Nuvian özür dileyerek eğildi ve ben de merdivenlere doğru yürümeye başladım.

"Bekle." Viessa'nın sesi sessizliğin içinde çınladı. Mantiğıma karşı gelerek ona tekrar baktım. Yüzünü parmaklıklara dayamıştı ve bunun etkisi ürkütücüydü. Karanlık bir peri masalından fırlamış bir hayalet gibiydi. Kızıl saçlarına kırağı yapışmıştı. "Sana iki kez yardım ettim. İki kez bedel ödmeden çekip gittin. Üçüncüsü olmayacak. Ve çok yakında nimetimi alacağım."

Bir yanıt gerekli görünmüyordu, ben de yürümeye devam ettim. Söz beni hücre sırasından aşağıya ve merdivenlerden yukarıya kadar takip etti. Nuvian zindanda kaldı ve Laurie'den hâlâ bir iz yoktu. Tünelden tek başıma çıktım.

Hemen Lyari'yi gördüm, volta atıyor gibiydi. Ayakkabılarımın toprakta çtırdadığını duyunca döndü. "Neden Viessa'yla tekrar konuşuyorsun?" diye sordu Muhafız, önsöz söylemeden. "Bundan iyi bir şey çıkmaz. Uzak durmalısın-"

Kolundan tuttum ve onu daha yakına çektim. Lyari'nin bana karşı koymasını bekliyordum ama anlaşılan bana sandığımdan daha fazla güveniyordu. Dudaklarımı kulağının yanına koyarak, bir peri ya da kurt adam dışında kimsenin duyamayacağı kadar sessiz konuştum. "Gwyn Collith'i aldı. Bunun Creiddylad'ı daha hızlı bulmam için beni motive edeceğini düşündü."

Uzaklaştım ve Lyari'nin gözlerinde bir şeylerin değiştiğini gördüm. Beni buraya getiren aynı odaklanmaydı, Collith'i geri almak için her şeyi yapmaya hazırdı. "Şu anki planım... her konsey üyesiyle konuşmak," dedim ona, *konusmak* kelimesine büyük bir vurgu yaparak.

Lyari hemen cevap vermedi. Kaşlarının arasında bir çizgi vardı ve konsantre bir ifadeyle arkamdaki duvara bakıyordu. Bir şey beni ona sorunun ne olduğunu sormaktan alıkoydu - sanki bir şekilde sözünü kesecekmişim gibi geliyordu. Birkaç saniye sonra Lyari bakışlarını kaldırdı, sanki fiziksel acı çekmesine neden olan bir karar vermiş gibi görünüyordu.

"Sanırım başka bir yolum var," dedi sonunda. Sorgulayan bakışlarım karşısında Lyari bir iç çeker gibi oldu. "Beni takip edin, Majesteleri."

"Nereye gidiyoruz?" Peşinden aceleyle koşarak sordum.

Ama tabii ki cevap vermedi. Uzun boylu periyi daha önce hiç görmediğim geçitlerde takip ettim. Batıya gidiyormuşuz gibi hissediyordum ama yeraltını bilmenin bir yolu yoktu. Lanet bir pusula olmadan olmaz. Yepyeni oymaları olan kapılardan geçtik -en azından benim için yeniydi- ve

toprağın kendisi yavaş yavaş değişti. Kuru toprak balçığa dönüştü ve bu tünellere daha fazla özen gösterildiği belliydi. Yollar düzgün ve tavan yüksekti, bu da yeryüzünün çok altında olmanın etkisini azaltıyordu.

Sonunda Lyari, kılıç oymalarıyla kaplı bir kapının önünde durdu. Vahşi Sağ Elim için uygun görünüyordu. "Bir dakika burada bekler misin?" diye sordu, düşüncelerimden habersiz.

Başımı salladım. Lyari kapının arkasına geçti ve birden kendimi sessizlikle çevrelenmiş buldum. Sessizlik iyi değildi, çünkü şimdi kafamın arkasında Collith'in adını tekrar söyleyen endişeli sesleri duyabiliyordum. Telefonuma uzandım. Burada bir işe yaramıyordu ama yine de dikkatimi dağıtıyordu.

Matthew'un yüzünden ibaret olan fotoğraf albümlerimi karıştırırken, birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafımızın olmadığını fark ettim. Ben ve Collith.

Ya Gwyn onu öldürseydi? Onu hatırlayabileceğim tek bir görüntü bile olmazdı. Keder çok fazla olduğunda beni rahatlatacak bir nostalji kırıntısı bile olmayacaktı.

Collith'in ölmemesi iyi bir şey o zaman. Telefonu cebime geri soktum ve kılıç oymalarına baktım, soluk kenarları ve karmaşık detayları ezberledim. Birkaç dakika sonra, duyularımı çekici bir koku karşıladı ve bu koku ailemden herhangi birininki kadar tanıdık gelmeye başlamıştı. "Nerelerdeydin?" Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini gizleyerek monoton bir ses tonuyla sordum.

Laurie bir omzunu duvara yasladı. Saçları titrek ışıktaki bakır gibi görünüyordu. "Başka bir yerde."

Ona mizahsız bir gülümseme verdim. "Bazı iyilikler istiyordun, değil mi? Creiddylad'ı bulmaya çalışıyorsun çünkü Collith'i kurtarmayı en az benim kadar çok istiyorsun."

Laurie cevap vermeye başladı ve Lyari kapıyı açmak için o anı seçti. Gözleri Seelie Kralı'na kaydı. Daha önce gördüğüm kırılganlık gitmişti ve şimdi en iyi Muhafız yüzünü takınmıştı -Seelie Kralı'yla Unseelie Sarayı'nda koşuşturmam hakkında ne hissediyorsa, bunu iyi saklamıştı. Lyari tek kelime etmeden sırtını kapıya dayadı ve kapıyı bizim için tuttu. Eşikten geçip birbirine bağlı odalara girdim.

Chandrelle'inki gibi, mekân beklenmedik derecede güzeldi. Chandrelle'inkinin aksine, burada belirgin bir Fas havası vardı. Halılar kalın desenliydi, her yastık parlak bir desene sahipti ve zeminin kendisi de siyah ve

krem rengi fayans. Duvarlarda birkaç puf asılı ve sarkıt lambalar her şeyin üzerinde bir parlaltı yaratıyor.

"Babam Folduin'i takdim ediyorum," dedi Lyari ve dikkatimi tekrar ona çekti. Başka bir peri çoktan ilerlemişti ve bana Unseelie Sarayı'nda görmenin şok edici olduğu aralık dışlı bir gülümseme veriyordu. Sol elinde bir martini bardağı tutuyordu ve yaklaşırken alkolün yüzeyinde neredeyse hiç dalgalanma yoktu.

Lyari'nin babasıyla tanışırken ne beklediğimden emin değildim ama bu kesinlikle o değildi. Perinin karnı yuvarlak ve uzundu, beline kadar uzanan saçları Laurie'ninkilerle neredeyse aynı renkтейdi. Seelie Kralı'nın kirpikleri koyu renkti ama Folduin'inkiler onun ürkütücü saçlarıyla uyumluydu. Solgun ayaklarına sandaletler giymişti ve kayışlarında her adımda şingirdayan çanlar vardı. Ayrıca dramatik bir elbise gibi arkasından akan kırmızı bir kimono giyiyordu.

Lyari annesinin fiziksel özelliklerini miras almış olmalı, çünkü Sağ Elim babasına hiç benzemiyordu.

Folduin'in görünüşü dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, elimi tutup aşağı yukarı salladığında şaşkınlıkla irkildim. Avucu kuru ve sıcaktı ama ben tam tersiymiş gibi yüzümü buruşturdum. Kaçınılmaz dehşet tsunamisi için kendimi hazırladım.

Tsunami hiç gelmedi.

Bu erkeğin sevimli tavrına rağmen, zihni bir kaleydi. Ona dokunmak sadece bir Kâbus için normal olan etkileri ortaya çıkardı; ağızımda bir tat ve küçük, basit korkular. Folduin derin sulardan ve uzay boşluğundan korkardı. Tatlar elma ve puro dumanının garip bir şekilde hoş bir birleşimiydi.

"Sizinle tanışmak gerçekten bir zevk, Kraliçe Fortuna," dedi Folduin. Yüzümü buruşturduğumu fark ettiyse de fark etmemiş gibi davrandı. "Gerçekten bir zevk!"

Garip bir şekilde ona inandım. Ne diyeceğimi bilemez bir halde Lyari'ye baktım ve sonunda beni buraya getirme nedenini açıkladı. "Babamın Creiddylad'ın nerede olduğunu bilebileceğini düşündüm."

"Bu ismi duymayalı uzun zaman oldu... ama Lyari'yi az önce bilgilendirdiğim için korkarım size yardımcı olamayacağım Majesteleri. Ben bu sırrın emanet edildiği üyelerden biri değildim." Folduin'in pişmanlığı samimi görünüyordu. Hayal kırıklığımı yuttum ve konsey üyeleriyle teker teker görüşmem gerektiği gerçeğine kendimi alıştırmaya çalıştım. Sonra Folduin ekledi, "Yine de sorabileceğin başka biri var."

Umut kıpırdandı. "Kim?"

Ama Folduin cevap vermek yerine Lyari'ye baktı. Ona baktığımda Gardiyan'ın yüz ifadesi mutsuzdu. Hayır, istifa etmişti. Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Lyari bana döndü, yüz ifadesi tekrar yumuşadı. "Annem hakkında konuşuyor."

"Annen mi?" Kaşlarım kalkarak .

Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi ama bu bir gülümseme değildi. "Öldüğünü mü sandın? Keşke bu doğru olsaydı - en azından o zaman yas tutacak bir mezarımız olurdu. Ondan geriye pek bir şey kalmamış olabilir ama hâlâ yaşıyor."

Bu neşeli not üzerine Lyari kılıcının kabzasını kavradı ve sağımızdaki bir kapıya doğru yürüdü. Takip etmemiz gerekip gerekmediğini söylemedi ama ben çaresizlik ve belki biraz da merakla takip ettim. Laurie elendi ve tekrar yanımda belirdi. O anda, tüm bu olanlar boyunca ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Folduin olduğu yerde kaldı ve biz gözden kaybolmadan önce martinisinden bir yudum aldığını gördüm.

Önüme baktım ve metal kapıyı hemen fark ettim. En uzak odanın en uzak duvarına gömülmüştü - bir kasa dairesinde ya da güvenli bir odada bulabileceğiniz türden bir kapıya benziyordu. Kapıya ulaştığımızda Lyari dramatizmle ya da uyarılarla vakit kaybetmedi. Ellerini direksiyonun etrafına sardı ve çevirmek için hatırı sayılır gücünü kullandı. Kapının kenarındaki çubuklar geri çekildi ve Lyari kapıyı çekerek açtı.

Bu sefer önce onun girmesini bekledim. Kapı aralığı onun için yeterince yüksek değildi ve Lyari içeri girerken başını eğdi. Botlarının sert zemindeki topuk seslerini ve sesinin alçak mırıltısını duydum. Sadece birkaç metre ötemde Collith'i geri almama yardım edebilecek birinin olduğunu fark ettiğimde içimdeki tüm çekinceler yok oldu.

Lyari'nin peşinden giderken burnuma tuhaf bir koku saldırdı. Çürümeye terk edilmiş bir çöp torbası gibiydi. Birini rahatsız edeceğim endişesiyle yüz hatlarımı ilgisiz bir maske haline getirdim.

Laurie'nin böyle bir kaygısı yoktu; kokuyu alabilecek kadar yaklaştığında geri çekildi. Burnu kırıştı. "Biliyor musunuz? Ben burada bekleyeceğim. Nöbet falan tutarım," dedi kayıtsızca.

Ona gözlerimi devirdim ve kapıdan içeri adım attım.

Eşiği geçer geçmez biri arkamdan kapıyı kapattı. Ses sanki bir katedraldeymişiz gibi yankılandı. Yavaşça, devasa alanı inceledim. Taş ve harçtan yapılmış bir daireydi. Zemin de taşı. Duvarlar çıplaktı ve sadece bir yatak, bir kova ve bir yığın kitap vardı. Yankıyı merak ederek yukarı baktım. Paynore odaları yüzeye düşündüğümünden daha yakındı; yüksekte, iki ya da üç kat yukarıda dairesel bir pencere vardı.

Ve , duvara yaslanmış, Lyari'nin annesi duruyordu.

Soy ağaçlarını incelemiştim; adının Kindreth olduğunu ve Cennet'ten düşen ilk meleklerden biri olduğunu biliyordum. Lyari'nin ona olan benzerliğini de görememiştim. Saçları koyu renk ve uzundu, uçları tüylüydü, sanki yıllardır kesilmemiş gibiydi. Yüzünü görebildiğim kadarıyla tebeşir rengindeydi. Ağzı geniş, ince bir yarıktı. Üzerinde yeni yıkanmış ve ütülenmiş gibi görünen, yakası bombeli ve etekleri dantelli bir gecelik vardı.

The Ring, birden fark ettim. *The Ring'deki kıza benziyor.*

O kadar tedirgindim ki Lyari, "Burada seni görmek isteyen biri var anne," dediğinde neredeyse kaçırıyordum. Yeni kraliçemiz. Heyecan verici değil mi? Lütfen saygılı ol."

Lyari'nin bu sesi kullandığını daha önce hiç duymamıştım. Konuşmasını bitirdiği anda ona bakmasaydım, buna inanmazdım. Sesi çok ürkek, çok genç geliyordu. Çaba sarf ederek Kindreth'e döndüm ve onu selamlamak için ağzımı açtım.

Kendini bana doğru fırlattı.

O kadar ani, o kadar beklenmedikti ki kendimi savunma şansım olmadı. Bir sonraki anda duvara çarptım. Parçalanmış tırnaklarını kafatasımın arkasındaki saçlara gömerken perinin iğrenç nefesi her duyuma saldırdı. Alnı -sıcaktı, hafif bir tiksintiyle fark ettim- benimkine bastırdı. Beni kurtaracak Krav Maga tekniğini tam olarak hayal edebilmeme rağmen hareket edemiyordum.

"Nasıl günah işlediğimizi gördün mü?" diye tısladı Kindreth. Tükürüğü yanağıma düştü. "Oh, ne kadar kötü şeyler yaptığımızı gör. Ne kadar uzağa düştük. Aşağı, aşağı, aşağı..."

Uzaktan Lyari'nin bağırdığını duyabiliyordum. Onu göremiyordum, cevap veremiyordum, dehşetle etrafıma bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ölüm her yerdeydi. Kılıçlar çarpışıyor ve acı dolu çığlıklar havayı dolduruyordu. Kaosun ortasında durmuş, yoldaşlarımın ve sevdiklerimin ölümünü dehşetle izliyordum. Hayır, sevdiklerimin değil, Kindreth'in. Bu onun hafızasıydı. Onun en büyük

Pişmanlık. Ayaklarımın altındaki altın cadde kanla kayganlaşmıştı. Cesetler inci kaplı kapılara doğru yığılmıştı. *Bir hata* diye düşündüm. *Öyle korkunç bir hata yaptım ki...*

Kindreth'in tırnakları derimden çekildi ve görüşüm açıldı.

Laurie şimdi benimle arasında duruyordu -odaya süzölmüş olmalıydı- Lyari ise annesinin kollarını geride tutuyordu. İkisi de Kindreth'in ilk girdiğimizde bulunduğu boşluğun karşısındaydı. "Creiddylad'ı nereye sakladığınızı bilmem gerek," diye homurdandım, kanamayı durdurmak için başımın arkasını tutuyordum. Az önce gördüklerimden etkilenecek zaman yoktu. Sadece Collith önemliydi.

"Creiddylad?" Kindreth yankılandı, sesi artık bir çocuğunki gibi yüksekti. Lyari'nin elini çekmeyi bıraktı ve bir an sonra iskelet gibi bedeni çöktü. Lyari'nin parmakları temkinli bir şekilde gevşedi. Kindreth tekrar saldırmadı; dizlerinin üzerine çöktü ve sallanmaya başladı. Her hareketinde şakağı duvara çarpıyordu. Gerçek bir hasara yol açacak kadar sert görünmüyordu, bu yüzden ikimiz de onu durdurmaya çalışmadık. "Büyünün işe yaradığını nasıl anlayacağız?"

O kadar sessiz söyledi ki neredeyse kaçırıyordum. Yaklaşmaya cesaret edemedim ama hevesle ona doğru eğildim. "Ne büyü, Kindreth?"

Bitkin yüzünde sabırsızlık okunuyordu. "Kapıya yaptığın büyü, seni küçük aptal!"

Lyari gerildi, ilk şiddet belirtisinde harekete geçmeye hazırды ama Kindreth sallanmaya devam etti. Sanki sözleri zihnime kazınmış gibiydi. *Kapı*. Bulmacanın bu küçük parçasını bulmak bile bana umut verdi. Creiddylad'ı saklayan konsey üyelerinin, bulunması durumunda onu ortadan kaldırmayı da zorlaştırmış olmaları mantıklıydı. Gwyn'i sevgilisine götürmek için zahmete girdikten sonra onun kadim bir büyü tarafından korunduğunu fark etseydik ne yapardık diye düşünmemeye çalıştım.

"Bana ne tür bir büyü olduğunu hatırlatır mısın?" Kafamdaki deliklere çok sert bastırduğımda yüzümün buruşmasını engelleyerek sordum. "Unuttum."

Kindreth "Fedakârlık, fedakârlık, fedakârlık," diye ilahi söylemeye başladı. Şakağı duvara çarptı. *Güm. Güm. Güm.*

"Bir kurbanın kapıyı açacağını mı söylüyorsun? Yoksa büyüü tamamlamak için bir tane mi yaptınız?"

Kindreth gülmeye başladı. Seste hepimizi etkileyen pürüzlü bir kenar vardı; bunu Lyari'nin yer değiştirmesinden ve Laurie'nin adım atmasından anlayabiliyordum.

önümde. "Nasıl unutabildin Naevys?" diye sordu çılgın peri soluk soluğa kıkırdamaları arasında. "Aklın mı çürüdü senin? Cadının büyüsünü tamamlamak için kullandığımız *senin* kanındı! Unseelie Kraliçesi'nden başka kimsenin insanı özgür bırakamayacağı konusunda ısrar etmiştin. Değerli avcının sebep olduğu tüm ölümlerden kendini sorumlu hissediyordun."

Tamam, bu gerçekten yardımcı oldu, diye düşündüm belli belirsiz. Eğer Kindreth'in söylediklerinin herhangi bir güvenilirliği varsa -ki bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de şüpheliydim- o zaman Creiddylad'ı kurtarmak için ne gerektiğini artık biliyorduk. Unseelie Kraliçesi'nin kanı. Kendi damarlarımda akan kan.

Anahtar bendim.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" Kindreth aniden sordu. Ona baktığımda bana dönüp bakıyordu ama gözlerinde hâlâ beni korkutan bir camsılık vardı. "Mezarın nerede olduğunu öğrenmek için aptal numarası mı yapıyorsun? İşe yaramayacak. İşe yaramayacak! Onu bulmana izin vermeyeceğim!"

Kendini tekrar bana atmaya çalıştı ama bu sefer Lyari hazırды. Çelik gözlü Muhafız annesini zapt etti ve onu amansız bir şekilde kavradı. Orada diz çökmüş, kolları doğal olmayan meleklerle bükülmüş Kindreth yuvadan düşmüş tüysüz bir kuşa benziyordu. Çıkardığı sesler ise hiç de masum ya da umutlu değildi. Arkamızdan kapının açılmasıyla aynı anda tüylerim diken diken oldu.

Arkama baktım ve orada duran bir kadın gördüm. Muhtemelen Kindreth'in bakıcısıydı -taze geceliği ve temiz saçlarına bakılırsa ona bakan biri vardı. Laurie temkinli bir adım attı ve koluma dokundu. Parmakları bir anlık hoş bir sıcaklıktan başka bir şeye neden olmadı. "Gitmeliyiz Fortuna," dedi.

Kindreth'e baktım, doğru kelime kombinasyonunu ya da doğru soruyu bulmak için zihnimi zorladım... ama bazı bozuk şeyler düzeltilemezdi. Hayatımın büyük bir kısmını bunu denemekle geçirmiştım.

Peki ya Lyari? Onsuz gitmek istemediğim için Sağ Elime baktım. "Hemen arkanda olacağım," dedi kısaca.

"Öyle olsa iyi olur," diye karşılık verdim. Döndüğümde Laurie'nin bakışlarını omzumda yakaladım. Onu takip ettim ve gömleğimdeki kan lekelerini gördüm. Endişesi tüylerimi diken diken etti; bana hissettirdiklerinden hoşlanmamıştım. Kendime onun hâlâ bir katil olduğunu hatırlattım. Ona "İyi olacağım" derken sesim kısıktı. Daha kötülerini de yaşadım."

Gözlerinde gördüğüm her şey kayboldu. Laurie başını salladı ve birlikte o acı dolu yerden ayrıldık.

Çılgın perinin kahkahası bizi kapıya kadar takip etti.

CHAPTERS) VTEEN

F Odaya geri döndüğümüzde olduin hala martinisini yudumluyordu. Ya da *ben* odaya geri döndüğümde, hafif bir kızgınlıkla fark ettim.

Laurie yine ortadan kaybolmuştu.

Söz verdiğim gibi, Lyari birkaç saniye sonra yetişti ve beni babasıyla havadan sudan konuşmaktan kurtardı. Folduin benimle tanışmaktan ne kadar memnun olduğunu yineledi ve doğru kelimeleri mırıldandıktan sonra Lyari ve ben Paynore odalarından ayrıldık.

Koridora girdiğimiz anda yüzüne bir kez baktım ve yürümeye başladım. Sanki gitmemiz gereken bir yer varmış ya da bir şey tehlikedeymiş gibi yürüdüm. Ama söz konusu olan bir şey vardı, Lyari'nin ruhunun bir parçası. Onun gözlerindeki karanlığı tanıyordum çünkü kendi gözlerimdeki karanlığı görmüştüm.

Açık alana çıktığımızda bile tek bir kelime bile etmedik. Kindreth'in hapishanesinde kaldıktan sonra, havanın kendisi keder ve delilikle zehirlenmişken, dünyanın geri kalanını karanlığın ele geçirmesi gerektiğini hissettim. Ama gündüzdü; aydınlık, normal bir gündüz. Lyari nefes aldı, sanki toprağın altında boğuluyormuş ve ancak şimdi çamların arasında yeniden nefes alabiliyormuş gibiydi.

Ona birkaç saniye verdim, sonra tekrar ilerledim. Küçük açıklığı geçip ölü ağaçların arasına girene kadar bekledim. "Bırak onu," diye emrettim.

Lyari itiraz etmedi. Omuzlarını kamburlaştırarak uzaklaştı ve rastgele bir yöne doğru birkaç adım attı. Peri gidecek hiçbir yeri olmadığını fark edince duraksadı. Bu dürtüyü herkesten daha iyi anlıyordum. Her ne idiysen onun amansız, sınırsız düşüncelerinden kaçmak için

unutmaya çalışıyordum. Onlar tarafından kuşatılan Lyari'nin sadece başının arkasını görebiliyordum. Elleri iki yanında kenetlenmiş ve çözülmüştü.

Sonunda ağzından bir ses çıktı, hıçkırıkların en küçüğü. Kolunun hareket ettiğini gördüm ve muhtemelen geri kalanını uzak tutmak için kolunu ağzına bastırıldığını biliyordum. Perinin ince bedeninin titremesini izlerken, cümbüşteki sözlerini hatırladım. Şimdi onları anlıyordum. *Gerçek acıyı bilen tek yarattığın sen olduğunu mu sanıyorsun? Neden geri kalanımız parçaları toplayıp yola devam ederken sen dağılma lüksüne sahip olasan ki?*

Lyari bir süre öyle kaldı.

Beklerken gökyüzüne dalmış gibi davrandım. Görecektir pek bir şey yoktu; muhtemelen yakında kar yağacaktı. Ayak sesleri bakışlarımı tekrar aşağıya çekti.

"Ve bu da Majesteleri, benim sevgili annem," dedi Lyari. Sesinde sanki bir hikâyenin sonuna gelmişiz gibi bir kesinlik vardı. "Paynore soyundan bahsederken ondan söz ederler. Bana baktıklarında gördükleri şey o. Bir keresinde gücümü neden sakladığımı sormuştun. Saklamıyorum. Sadece sahip olduğumu umursamıyorlar. Geldiğim yer yüzünden."

Yüz ifadesi göğsümde bir sızı yarattı. Tecrübelerime dayanarak, onun fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum... ama bu beni denemekten asla alıkoymadı. "Lyari, sen onun gibi değilsin ve asla da olmayacaksın. Buna kim inanıyorsa tam bir morondur," dedim kararlı bir şekilde.

"Benim damarlarımda da aynı kan dolaşıyor," diye karşı çıktı Lyari. Sesi bir fısıltıya kadar alçaldı. "Aynı zayıflık."

Ben tartışmaya devam edemeden kılıcının kabzasını kavradı ve ormana doğru ilerledi. Bir konuşmayı bitirmek için kesinlikle etkili bir yol diye düşündüm. Sonra içimi çektim ve peşinden gittim. "Aşağıya dönmeliyiz Lyari," diye seslendim. "Konsey üyelerini sorgulamaya başlamam gerek."

Kindreth çıkmaz sokaktı ama Creiddylad'ın yerini bilen üyelerden biri olsa bile, bu bilgiye sahip en az bir kişi daha vardı. İşin püf noktası, görüşmeleri sessizce, birbirlerini ne yaptığım konusunda uyarmadan yürütmek olacaktı. Hiçbirinin saklanmasına izin veremezdim...

Lyari yavaşlamadı ya da arkasına bakmadı. "Eğer bunu yaparsan, onların soyu sana düşman olur," dedi kesin bir dille.

"Başka bir fikrin var mı? Gwyn Collith'e sahip. Onunla birlikte olduğu her saniye, o-"

"Babam Kindreth'in günlüklerini geçici olarak kullanmanıza izin verdi. Tarihini, yani bizim tarihimizi belgeleme konusunda çok titizdi, ta ki artık yapamayana kadar. Biz onunla konuşurken teslim edildi. Siz halkımıza işkence etmeye başlamadan önce diğer tüm kaynakları tüketmeliyiz."

"Peki," dedim yutkunarak. "Günü onları inceleyerek geçireceğim. Yarın sabaha kadar bir şey bulamazsam, yine de konsey üyelerine gideceğim."

Lyari cevap vermedi ama adımlarını hızlandırdı. Normal bir sohbete girişmeyecek kadar gergindim, bu yüzden onun arkasından yürüdüm.

Gündüz vakti bu yolculuğu pek sık yapmazdık. Buz ve karın üzerinden geçiyorduk ve her birkaç metrede bir çıplak ormanda bir hareketlilik oluyordu. Şişman bir sincap, yiyecek aramak için yerde zıplıyordu. Sanki yakınlarda bir sürü varmış gibi ağaç tepelerinden seslenen yalnız bir kuş.

"Majesteleri," dedi Lyari aniden.

Ses tonu başımı kaldırmama neden oldu ve yolumuzda kimin durduğunu gördüğümde tekrar iç çekmemeye çalıştım. *Orospu çocuğu*. "Gittiğini sanıyordum."

Laurie bacaklarını ayırmış, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Bizi bekliyormuş gibi görünüyordu ama onu tanıdığım kadarıyla bu muhtemelen dramatik bir etki yaratmak içindi. Yeni kıyafeti bunu kesinlikle kendi başına yapıyordu - omuzlarına bir ayı postu örtülmüştü ve altında görebildiğim şey siyah deriden yapılmıştı. Cidden bizi *üstünü değiştirmek* için mi bırakmıştı?

"Kraliçeyle yalnız konuşmak istiyorum Muhafız," dedi Laurie Lyari'ye, bakışlarımı fark etmemiş gibi yaparak. "Buradan itibaren ona eşlik edebilirim."

"Hayır, yapamaz," dedim soğukkanlılıkla. "Onu dinlemeyin. Hadi gidelim."

Laurie'nin kaşları birbirine yaklaşarak bir pişmanlık ifadesi yarattı. Ne yazık ki sözleriyle uyuşmuyordu. "Şantajın üstesinden gelemeyeceğimi bilmelisin," diye bilgilendirdi beni. "Dikkatini çekmek için kardeşinin keçiye dönüştüğünü düşünmesini sağlamam gerekirse, bunu yaparım."

"Yapamazsın." Öfke mideme kor gibi yayıldı. Hakaretle karşılık vermek üzereydim ama Laurie'nin tam da bunu istediğini fark ettim. Umduğu şey buydu. Lyari'nin konuşmayı bitirme yöntemini denemeye karar verdim.

Ona doğru yürümeye başladığımda Laurie rol yapmayı bıraktı. Ağzının kenarları yukarı doğru eğildi ve gözleri metal gibi parladı. "Dene bakalım

bana, Firecracker."

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım yanından geçerken. Ne kadar ince görünse de Laurie şaşırtıcı derecede kararlıydı ve neredeyse hiç hareket etmedi. *Kahretsin, çok güzel kokuyor.* Kaşlarımı çatarak adımlarımı hızlandırdım ve Lyari'nin artık arkamızda olmadığını fark ettim. Geçirdiği sabahtan sonra onu suçlayamazdım.

Seelie Kralı beni takip ederek, "Sevgi ve nefret arasındaki çizgi hakkında söyledikleri doğruymuş," diye düşündü. "Gaylia teyzemden daha ince. Yani aslında beni sevdiğini söylüyorsun."

Bir kez olsun beni suskunluk noktasına kadar sinirlendirmişti. Creiddylad'ı aramaya devam edebilmek için eve gitmeye can atarak yürümeye devam ettim. Laurie sorunlarımın en küçüğüydü. Bu düşünce ister istemez aklımı Kindreth'le olan karşılaşmaya çevirdi - eğer onun günlükleri de yazar gibiyse, bize yardımcı olmayacaklardı. Geçen her saatle birlikte Collith vücudunun parçalarını ya da akıl sağlığını kaybediyor olabilirdi.

"Küçük, sessiz hayatımda kalmalıydım," diye mırıldandım, Laurie'den çok kendimle konuşuyordum. "Damon'ı kurtarmak için başka bir yol bulsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı."

Yine de cevap verdi tabii ki. Nefesi havada bulutlar oluştururken şöyle dedi: "Uysallar dünyayı miras almaz, bebeğim. Yoldan çekilmeleri için cesurlar onlara böyle söylemiş."

Artık ahırı görebiliyordum ve tekrar daha hızlı yürüdüm. Rüzgar gülü ufka doğru yükseliyordu. "Bir şeylerin miras kalmasını önemsemişimi nereden çıkardın?" Omzumun üzerinden sordum.

"Doğru. Özür dilerim. Bir an için karakterimi bozdu, ikimizin de dünyayı umursamayan kalpsiz canavarlar olduğumuzu unutmuşum."

Kindreth'in günlükleri verandada olabilir miydi? Aciliyet damarlarımda kan gibi dolaşıyordu. Laurie'nin ne düşündüğünü umursamayı bıraktım ve koşmaya başladım. Verandaya kadar karda izler bıraktım ve basamakları çıkarken botlarımdan kar parçaları düştü.

Söz verdiğim gibi, kocaman bir sandık beni bekliyordu. Kapağı deri kayışlarla tutturulmuştu ve ahşap zaman içinde eğrilmiş ve solmuştu. Tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır olduğunu bir bakışta anlayabiliyordum. Tekrar yanıma gelen Seelie Kralı'na baktım. Gözleri parlak bir merakla sandığın üzerine dikilmişti.

"Kindreth'in günlükleriyle dolu," dedim ona, belli etmese de Collith için endişelendiğini biliyordum. "Lyari içlerinde bir şey bulabileceğimi düşündü."

"Onları içeri götürmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," dedim çabucak. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum -gerçekten, günlükleri okumak için onun yardımına da ihtiyacım vardı- ama Laurie beni derinden etkilemişti. Bana tehlikeli ve beyhude şeyler hissettiriyordu. Başka bir şey söylemeden içeri girdim ve kapıyı kapattım. Kilitleri çevirip botlarımı çıkarırken bir plan yaptım. Finn muhtemelen buradaydı; ikimizin sandığı taşıması sorun olmazdı.

Arkamı döndüm ve koridorda duran Laurie'yi görünce irkildim. "Ne halt ediyorsun sen?" Mutfığa doğru bir bakış fırlatarak talep ettim. Damon'ın kapı aralığından kafasını uzattığını gördüm, gözlerinde bir soruyla.

"O iyi, Kabus," dedi Laurie ona. Beni tamamen görmezden gelerek oturma odasına gitti ve birkaç dakika sonra elinde bir karton kutuyla yeniden ortaya çıktı. Yavaşça yere koydu ve içinden bir şey çıkardı. "Zamanlamanın ideal olmadığını farkındayım ama Gwyn Collith'i almadan önce çarkı harekete geçirdim."

Elindeki şey hareket ediyordu. Onun bir kedi yavrusu olduğunu gördüğümde şok geçirdim, küçük, gri ve açıkça dehşete düşmüştü. Laurie onu serbest bıraktı ve küçük şey sanki henüz kendi bacaklarına alışmamış gibi yerde yürüdü, tüm bu süre boyunca miyavladı.

Hemen dizlerimin üzerine çöktüm. Yavru kedi güvenli koltuk masasına doğru yöneldi ve ben de onu yakaladım, yumuşak tüylerinin ve kalp atışlarının avuçlarımda yarattığı hissin tadını çıkardım. Yavru kediyi kendime doğru tuttum ve ona mırıldandım. "Bir şey yok, bir şey yok. Kimse sana zarar vermeyecek. Evet, çok tatlısın, değil mi?"

"Henüz bir adı yok," dedi Laurie, memnun bir ifadeyle bizi izlerken.

Lanet olsun. Onun tuzağına düşmüştüm. Artık rahatsız edici derecede sıcak hissettiğimden, ceketimi çıkarmak için yavru kediden uzaklaştım. "Bak, iyi bir şey yapmaya çalıştığını biliyorum ama onu tutamam. Burası Cyrus'un evi ve -"

"Yağ gibi kokan insanla zaten konuştum," diye araya girdi Laurie. "Çöp kutusunu kuran kişi o. 'Çamur odası' adını verdiği bir yerde. İnsanlar bazen gerçekten iğrenç olabiliyor."

Bu beni duraksattı. Cyrus için sorun yok muydu? Ve şimdiden bir kum kabı mı kurmuştu?

"Daha önce hiç evcil hayvanım olmamıştı," diye mırıldandım, yavru kedinin kulağının ucuna dokunarak. Kocaman mavi gözleriyle bana baktı ve yine ağladı. Biliyordum ki

Hiçbir şeyin tanıdık olmadığı ve her şeyin korkutucu olduğu yeni bir dünyaya girmeye zorlanmak tam da onun hissettiği şeydi. Sanki hiçbir şey bir daha düzelmeyecekmiş gibi hissediyordu. Ama olacaktı. En azından bu yavru kedi için, bundan emin olabilirdim.

"Onu nereden buldun?" Minik hayvanı tekrar ayağa kaldırırken sordum. Laurie boğazını temizledi ve bir şeyler mırıldandı. Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Ne?"

"Santa Monica'da sahibi olduğum bir barınaktan, tamam mı?" dedi sertçe.

Bir an sessiz kaldım, onu doğru duyup duymadığımı merak ediyordum. "Siz... hayvan barınağınız mı var?"

"Evet, ama kimseye söyleme, lanet . Korumam gereken bir itibarım var."

Laurie'den yavru kediye baktım. Bunun beni onunla tekrar konuşturmak için bir taktik olduğunu düşünmüştüm ama şimdi emin değildim. Onunla ilgili yeni bir şey keşfetmemden çok rahatsız olmuş, çok savunmacı görünüyordu. "Nedir bu Laurie?" diye sordum.

"Emma bana kurtardığın tilkiden bahsetti. O lanet kurt adam etrafındayken daha mutluymuşsun. Ben de düşündüm ki... kedi." Rengi yükselmişti, gözleri gümüş rengi ateş saçıyordu.

İşte o zaman anladım. Kedi yavrusu bir özürdü, ya da özür dilemeye en yakın olanıydı - pek sık yaptığı bir şey gibi görünmüyordu. Laurie'nin ağzının etrafındaki gergin çizgileri inceledim ve bunun bir rol olup olmadığını merak ettim. Ama amacı ne olabilirdi ki? Benim onu affetmemden ne kazanacaktı?

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değildin," dedim sonunda. En güvenli yanıt buymuş gibi geldi.

"Ben istedim." Laurie'nin yine beni izlediğini hissettim. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak ona baktım. Omuz hizasındaki gümüş rengi saçları yüzüne düşmüştü ve parmaklarım onları geri itme isteğiyle seğirdi. Laurie'nin gözleri tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söylüyordu; o her zaman bilirdi. "Peki ona ne isim vereceksin?"

Bu soru midemin sıkışmasına neden oldu. Onun hakkında ne kadar çelişkili hissedersen hissedeyim, Laurie ile sıradan bir konuşma yapıp Ian O'Connell ölmemiş gibi davranamazdım. Mutfağa doğru baktım. Damon ve Matthew'u net bir şekilde duyabiliyordum, bu da muhtemelen beni duyabilecekleri anlamına geliyordu. Bizi. Dudaklarımı bükerek yavru kediye çamaşır odasına götürdüm, sonra geri dönüp Laurie'ye bir işaret yaptım. *Beni takip et*. Ben ceketimi ve botlarımı giyerken o ön kapıya doğru yürüdü.

Garajın diğer tarafında, araba yolunu ya da evi görmeyen bir yer vardı. Laurie'yi oraya götürdüm ve kollarımı kavuşturarak onunla yüzleştim. "Bana böylece bir kedi veremezsin ve ben de bir insanı öldürmüş olmanı birdenbire kabullenemem, Laurie," dedim.

"Biliyorum."

Yanıt göz kırpmama neden oldu. Daha fazla şaka, daha fazla oyun bekliyordum ama Laurie gülümsemiyordu ve gözlerinde parıltı yoktu. Aramızda sessizlik hüküm sürüyordu. Dinamiğimizi değiştirdiğine ve benimle bir konuda hemfikir olduğuna göre ne diyeceğimi bilemiyordum. "Harika," dedim beceriksizce. "Bunu anladığımıza sevindim. Görüşürüz sanırım."

Laurie kımıldamadı. Sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarının arasında bir çizgi derinleşti. Hoşuna gitmeyen bir şey. Sonra gözleri açıldı ve şöyle dedi: "En sevdiğim cadılardan biri daha önce evinize uğradı. Bir büyü yerleştirildi. Gwyn ilk geldiğinde istediğin büyü mü?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyor olmalıyım. Laurie cebinden bir şey çıkardı. Eldiven giymemişti ama uzun parmakları kızarmamış ya da soğuktan rahatsız olmamıştı. "Bu büyüklükte bir koruma büyüsünün malzemelerini bir araya getirmek zaman alır, bu yüzden geciktik. Ama Betty zemin çalışmasının çoğunu yaptı. Bunlar büyüü harekete geçirmek için gereken kelimeler - sadece bu kelimeleri yüksek sesle okuyun ve dışarıda tutmak istediğiniz kişiyi düşünün. Bunu yaptıktan sonra ne kadar süreceğini bilemezsiniz. Bir keresinde büyüün birkaç saat sonra kaybolduğunu, bir diğerinde ise üç hafta sürdüğünü söylemişti. Bildiğiniz gibi büyü kesin bir bilim değildir."

"En sevdiğin cadının adı Betty mi?" Dudağımı ısırarak sordum. Laurie bana ters ters baktı. Parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek kâğıt parçasını aldım ve üzerine karalanmış Enochian sözcüklere baktım. "Ben... Bunu yaptığın için minnettarım."

Bana son yardım ettiğinde olduğu gibi borçlardan ya da iyiliklerden bahsetmesini bekliyordum. Ama Laurie bir kez daha alışılmadık bir itidal gösterdi. "Bir büyüün Gwyn'i dışarıda tutmayacağını tekrarlamam gerektiğini hissediyorum," dedi sadece.

Ona tek kaşımı kaldırdım ve kâğıdı havaya kaldırdım. "O zaman neden aldın?"

"Çünkü sen istedin." Daha fazlasını söylemesini bekledim. Laurie karda böylece durdu, gümüş rengi bakışları benimkilerde kaldı, o kışın derinliklerinde hiçbir alay izi yoktu.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedim aniden. Buna kimin daha çok şaşırdığından emin değildim - ben mi Laurie mi? Yine de kendimi durduramadım. "Kimseye söylemediğim bir şey, hem de o kadar çok kelimeyle söylemediğim ve söylemem gereken bir şey. Tanrım, gerçekten ihtiyacım . Neden şimdi olduğunu ya da neden sen olduğunu bilmiyorum. Sadece öyle."

Saçmalamamın sonuna geldiğimi anlayınca Laurie başını biraz eğdi. Bu hareket bana Collith'i hatırlattı, bu da ortak geçmişlerini ve bu perinin gerçekten ne kadar güvenilmez olduğunu düşünmeme neden oldu. Ama artık konuşmayı kesemeyecek kadar çok şey söylemişim.

Sırada ne olduğunu bildiğim için bakışlarımı kaçırdım. Laurie'nin benim hakkımdaki fikrinin sonsuza dek değiştiği anı görmek istemiyordum.

"Collith'i ölümden döndürmek için bir iblisin beni becermesine izin verdim," dedim. Gerçeği yüksek sesle , ne hissetmeyi beklediğimden emin değildim. Belki bir rahatlama hissi. Tek deneyimlediğim bir başka korku dalgasıydı. Laurie'nin tepkisini bekledim ve sanki içim tüyden yapılmış gibi her yerde çırpınıyordum. Eğlence, iğrenme, can sıkıntısı... Üçünden birini sergilediğini görebiliyordum. Ya da hepsini aynı anda. Laurie çok yönlü biriydi.

Onun yerine, Seelie Sarayı'nın Kralı öne çıktı ve alnımdan öptü. "Çok güzelsin Fortuna Sworn," dedi sesi kulağımda.

Ondan uzaklaşmak için değil, az önce bedenimde serbest bıraktığı duygulara tepki olarak geri çekildim. Artık bir sırrı kabul ettiğime göre, geri kalan her şey serbest bırakılmak için yaygara koparıyordu.

"Kindreth, Unseelie Kraliçesi tarafından yapılan bir kurbanın mezarın üzerindeki büyüü bozacağını söyledi," dedim Laurie'ye, bakışlarıyla tekrar buluşarak. Titreyen bir nefes aldım. "Başka bir şeyden vazgeçmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Ama bunu Collith'e borçluyum. Yaptığım şeyden sonra..."

Utancımdan çenemin titrediğini hissettim. Laurie izin istemedi, sadece enseme kavradı ve beni kendine çekti. Bir an için ona karşı kaskatı kesildim, onu itmeme gerektiğini düşündüm. Ama yapmadım. Doğru seçimi yapmak için altmış saniyem, altmış fırsatım vardı ve ben bunların her birinin elimden kayıp gitmesine izin verdim.

Sonra gözyaşları geldi.

Laurie'nin kollarında yine ağladım. Ama bu sefer, o kavşaktan uzaklaştığımdan beri nasıl ağlamak istiyorsam öyle ağladım, sanki bir parçam ölmüş ve onu ağacın dibinde bırakıyormuşum gibi hissettim.

Ve Seelie Kralı, parlak gözlü kaprisli ve korkunç bir ahlak yoksunu bir peri, tek kelime etmedi. Göğsüne doğru hıçkırarak ağladım, şüphesiz pahalı olan gömleğimi ıslattım ve o da kollarını bana doladı. Her zamanki gibi güneş ışığı, bahar ve dünyadaki güzel olan her şey gibi kokuyordu. Laurie'nin çenesinin şakağıma dayandığını hissettim. Şaka yapmadı ya da göğüslerimin ona bastırılmış olmasıyla ilgili bir yorumda bulunmadı. Sadece... bana sarıldı.

Birkaç dakika geçtikten sonra "," diye fısıldadım. Sesi bedenimde dolaştı. "Ne?"

Bir hırıltılı nefes daha verdim. "Sana kızgın kalamam. Nasıl yapıyorsun Bu mu?"

"Ben sihirliyim," fısıldadı. Sonra, sanki bir zamanda sıkışıp kalmışız gibi Laurie beni tekrar kendine çekti. Bir kez daha aramıza koymam gereken mesafeyi koymamıştım.

Biraz daha zaman geçti. Gökyüzünden kar yağmaya başlamıştı ve burnumun ucu uyuşmuştu. Kindreth'in günlüklerinden geçmem gerektiğini biliyordum. Ama saniyeler dakikalara dönüşürken Laurie'nin kollarının çemberinden ayrılmadım.

Henüz değil.

Laurie ve ben günün geri kalanında Kindreth'in günlüklerini okuduk.

Oturma odasında kaldık. Laurie şöminenin yanında oturuyordu, sırtını kanepenin tabanına dayamıştı, ben de koltuğa uzanmıştım.

Yeni evcil hayvanım her geçen saat daha da cesaretlendi. Çok geçmeden odanın bir ucundan diğerine fırlayıp ayaklarımıza vurmaya başladı. Hem Emma hem de Matthew onunla tanıştıklarında ciyakladılar. Öğleden sonra erken saatlerde ortaya çıkan Finn ise kesinlikle daha az heyecanlıydı. Kurt formundaydı ve onu korkutucu bulmak yerine yavru kedi büyülenmişti. Onun yüzünü minicikladı ve aynı karnına yaslanarak uyudu. Finn onu görmezden geldi ve derin bir uykudaki birinin sesi olan nefes alış verişi yüksek ve düzgündü.

Yavru kediyle ilgilenmeyi bitirdikten sonra Emma'nın sandığa ve günlüklere dikkat ettiğini gördüm; evin en işlek yerine yayıldıklarından gözden kaçmaları imkânsızdı.

Bir sayfanın köşesini başparmağımla işaret parmağım arasında tutarak ona onları neden aldığımı ve Laurie'nin neden burada olduğunu anlattım. Emma onu sakladı

Korku herkesten daha iyiydi ama bunu hissedebiliyordum. Tek söylediği "Ahırda olduğunu sanıyordum," oldu. Kaşları çatılmıştı.

Ondan sonra yaşlı kadın bize sürekli olarak yemekler, atıştırmalıklar, sıcak kahve fincanları ve su bardakları getirdi ve bildiği tek şekilde katkıda bulundu.

Akşam boyunca, Laurie'nin her azaldığında bir kütükle beslediği ateş ızgarada çitirdadı. Etrafımızda, okuduklarımız ve okumadıklarımıza göre düzenlenmiş dergi yığınları belirmeye başladı.

Kitaplar çeşitli malzemelerle ciltlenmişti -deri, kumaş, yılan derisi- ve her birinin kâğıdı farklı kokuyordu. Bazıları bir eşanlamlılar sözlüğü kadar kalınken, diğerklerinde sadece birkaç aylık kayıtlar vardı. Kindreth'in zihinsel gerilemesi, onunla birlikte geçirdiğim yıllar boyunca el yazısından da belli oluyordu. Elbette her şeyi Enochian dilinde yazmıştı ve benim beceriksizce yaptığım çeviriler yüzünden ilerlemem Laurie'ninkinden daha yavaştı.

Ayrıca yanımdaki minderin üzerinde bir not defteri tutuyordum, işe yarayabilecek her türlü bilgiyi takip ediyordum - ve sadece Gwyn'le ilgili bilgileri değil. Kindreth, Unseelie Sarayı'ndaki uzun yaşamı boyunca ve hatta ondan önce, fae'lerin henüz iki saraya ayrılmadığı zamanlarda bile her şeyi belgelemişti. Ettrian soyunun aşırı zenginliğini kıskanıyor -1900'lerde petrol endüstrisine yatırım yapmışlardı- ve Büyük Buhran için Cralynn'leri suçluyordu. Kendi deyimiyle sürekli akraba evliliği yaptıkları için Tralee'lere kızıyor ve Ted Bundy, Charles Manson ve Jeffrey Dahmer gibi kötü şöhretli seri katillerin evriminde Sarwraek'lerin parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Lyari yemek saatinde parıldayarak göründü. Matthew, Damon ve Emma mutfaktaydı, bulaşıklar tıngırdayıyor ve kapı aralığında yumuşak sesler geliyordu. Laurie de onlarla birlikteydi; kokular ilgisini çekmiş ve araştırmak için yerinden ayrılmıştı.

"Bir şey var mı?" Lyari dağınık odaya bakarak sordu. Yığınlar gün geçtikçe daha da dağılmış ve gelişigüzel bir hal almıştı. Masanın üzerinde birkaç kahve halkası ve yarısı yenmiş yemek tabakları vardı. Halının üzerinde uyuşuk bir top gibi duran kedi yavrusu, gömleğimin eteğinden sarkan bir ipi çözerek birkaç saat boyunca kendini eğlendirmişti.

Başımı sallarken dudaklarımı büzdüm. "Creiddylad'la ilgili bir şey yok ama Kindreth Vahşi Av kurulduğunda Gwyn hakkında yazmıştı. Oh, madem buradasın, bir şeyler tercüme eder misin? Kelimeleri tanıyamıyorum ve Enochian Sözlüğü'nde de bulamıyorum."

Günlüğü buldum ve yaklaşık yarım saattir uğraştığım pasajın altına parmağımı bastırarak ona kaldırdım. Lyari yaklaşırken saç örgüsü omzunun üzerinden düştü. Gözlerinin kelimeleri tarayışını izledim. "Bu kısım mı? Tam burası mı?" diye açıkladı. Başımı salladım. Nefesi yanağıma çarptı. "Hiçbir insan silahı ona zarar veremez."

İfadeler ilgimi çekti; bir konuda sinsî davranmadıkları sürece vefalar nadiren spesifik olurlardı. Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatarak cümleyi tekrar okudum. "İnsan silahı yok... peki ya meleklerin silahı?" Yüksek sesle merak ettim.

Lyari doğruldu. "Ya da bir Kabus'un silahı."

Ne ima ettiğini hemen anladım; pek de ince bir ima sayılmazdı. Bu olasılığı düşünmeye başladım... ama sonra Collith'in burnundan çıkan kan çizgisini hatırladım. Gözlerindeki ışık sönüyordu. Ne yaptığımı anladığım anı yeniden yaşadım; o duman dolu avluda, öfke, büyü ve acıyla çevrili bir halde duruyordum. "Onun kafasının içindeydin," dedim sonunda. "Gwyn hiçbir şeyden korkmaz. Bir tane yaratmaya çalışabilirim, bir çeşit... onu oraya bir tohum gibi ekebilirim, ama o çok eski. Muhtemelen zihni bunun için çok güçlüdür."

Lyari bir an için bunu düşündü. Ateş ışığı yüzünde titreşerek yanaklarının çukurlarını daha koyu gösterdi. "Aramanız sırasında Unseelie Sarayı'nın tüm gücünü kullandınız mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim, günlüğü daha sıkı tutarak. "Bakın, Gwyn'in korkuları olsa bile, bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum. Yeteneğimi birini öldürmek için kullanmayı kastediyorum."

"Ne kadar garip. Birkaç saat önce masumlara işkence etmeye hazırdınız."

Ses tonu beni ters ters baktırdı. "İşkence. Öldürmek değil. Ben de bu fikre pek sıcak bakmıyordum."

Dergi yığınlarına bir göz attı. "Umalım da henüz okumadığınız ciltlerin içinde bir şeyler olsun."

Peri yardım etmeyi teklif etmedi ve duruşunda bir gerginlik vardı. Sabahımızı ve hem yerin altında hem de yüzeyde gösterdiği kırılma anlarını düşündüm. "Annen nasıl?" Sorudaki tereddütlü notayı gizleyemeyerek sordum.

Lyari kılıcına dokundu. O anda bunun bir işaret olduğunu anladım - tepkilerini ve duygularını yüzünden saklamakta ustaydı ama yine de onları hissediyordu. Onun silahını kavramak Sağ Elime bir güç ve kontrol hissi verdi. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için utanmıştım.

"...günün büyük bölümünde onunla birlikteydim," diyordu Lyari, dikkatimi tekrar ona çekerek. "On yıldır hiç bu kadar tedirgin olmamıştım."

İkimiz de Kindreth'in rutinindeki tek değişikliğin, ne kadar kısa olursa olsun, onunla yaptığım konuşma olduğunu biliyorduk. Lyari'nin bakışlarıyla karşılaştım ve sesimdeki samimiyeti duyduğunu umdum. "Özür dilerim."

Bunu başını hafifçe sallayarak onayladı, sanki "*Senin hatan değil*" der gibiydi. "Geri dönsem iyi olacak. Annemin hemşiresi... nöbetleri sırasında onu zapt edecek kadar güçlü değil."

Tüm bunlar olurken Folduin nerede? Neredeyse soracaktım, sonra kelimeleri uzak tutmak için dilimi ısırđım. Ailesi hakkında bir yargıya varacak kadar bilgim yoktu. Zaten bir önemi de yoktu -Lyari veda etme zahmetine bile girmeden ortadan kaybolmuştu.

"Emma bize güveç diye bir şey yaptı," diye duyurdu Laurie odaya geri dönerken. Elinde iki tabak tutuyordu ve peynir ve patates yığınınđan buhar yükseliyordu. Midem şimdiden guruldamaya başlamıştı. Finn ve yavru kedi de canlanmıştı.

"Diğer şekline geç, belki paylaşırım," dedim kurt adama. Burnundan nefes verdi ve başını tekrar yere koydu, gözleri kayarak kapandı. Omuz silkerek endişemi gizlemeye çalıştım. "Sen bilirsin."

Yemeğimizi yedik ve günlükler arasında ilerlemeye devam ettik. gökyüzü kararmaya başlamıştı. Emma muzlu ekmek yaparken mutfaktan müzik ve kokular geliyordu. Koşullara ve Collith'in yokluğunu ne kadar dokunaklı bir şekilde hissettiğime rağmen, sahnede rahatlatıcı bir şeyler vardı. Birden fazla kez kendimi Laurie okurken ona bakarken yakaladım ve Collith'in bir zamanlar Seelie Kralı hakkında yaptığı bir yorumu hatırladım. *Sana ne söylemiş olursa olsun, Laurelis sadece bana eziyet etmek için burada değil. O seni önemsiyor.*

Laurie'nin güzelliğinden ve görevimize bu kadar odaklanmasaydık bütün gece ona bakabileceğimi fark etmekten rahatsız olarak gözlerimi çektim.

Zaman akıp gidiyordu. Bütün gün saate bakmamıştım ama geç olduğunu biliyordum çünkü göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Kindreth'in el yazısı önümde bulanıklaştı.

Uykuya dalıyorsun, uzaktan fark ettim. Gözlerini aç ve okumaya devam et.

Ama ateş çok sıcaktı, oda çok hafifçe aydınlatılmıştı ve yavru kedi mırlamaya başlamıştı. Bu ses beni uyanıklıkla rüya arasındaki o yarı yolda bıraktı ve karşı koymadığımda zihnim karanlığın derinliklerine doğru ilerledi.

Gözlerimi açtığımda Oliver'ın sözünü tuttuğunu gördüm; rüyalarımızla birlikte o da gitmişti.

Sonsuz güneş ışığı ve uçsuz bucaksız tepelerin yerini gece almıştı. Ama bu bir zamanlar çok sevdiğim gece değildi. Tehdit havaya sinmişti ve dört bir yanımla saran siyah, devasa ağaçlar gözsüz yüzleriyle beni izliyordu. Sanki bir şey bekliyorlarmış gibi hissediyordum.

Birdenbire karanlıkta kaybolmuş, bu neşesiz yerde yaşayan her canavara veya aç şeye karşı savunmasız bir çocuktan başka bir şey değildim. Hayatta kalmanın ya da zekânın tüm kurallarına aykırı olduğunu bilsem de kaçtım.

Onları görmeye başladığımda panik içinde uçuşumda birkaç adım atmıştım.

Ağaçların arkasından ya da çalılıarın arasından bana bakıyorlardı; tüm kötü anılar ya da geçmiş kâbuslar canlanmıştı. Damon'ın yerine öldürdüğüm peri vardı, göğsündeki yaradan kan akarken bile hâlâ bir sandalyeye bağlıydı. Acı dolu sesleri kafasına geçirilen torba yüzünden boğuklaşmıştı. Sonra beni dağdan karaborsada satmaya çalışan goblinlerden birini gördüm. Kırık, sarı dişleriyle sırtı ve tek elini yoluma uzattı. Çığlık atarak geri çekildim ve ters yöne doğru fırladım. Yapraklar pijama pantolonuma yapıştı ve kir avuçlarımı kapladı. İki ağacın arasında duran, çıplak vücudunu tutan ve titreyen sirenin yanından hızla geçtim. Yüzü mavi ve şekilsizdi, suya çok uzun süre batırılmış bir ceset gibiydi.

Korku filmlerindeki her sürtük gibi, çok geç olana kadar kökü göremedim. Yerde bir deri bir kemik kalmış bir kol gibi uzanıyordu ve ayağım ona çarptı. Uçmadan önce bir acı patlaması oldu ve o kadar sert indim ki nefes alamadım.

Ardından gelen sessizlikte arkamdan ayak sesleri duyuldu. Hâlâ hareket edemiyordum, bu yüzden kaçmak artık bir seçenek değildi. Yuvarlanacak gücü buldum ama tek yapabildiğim buydu. Ölmek üzere olan birinin yavaş ve dehşete kapılmış teslimiyetiyle başımı arkaya doğru eğdim ve kâbuslarımdan hangisinin intikamını almaya geldiğini merak ettim.

Ayduin bana ters ters baktı.

Gömleğinin önü kanla ıslanmıştı. Faeriler mavi kanardı ama onunki karanlıkta siyah görünüyordu. Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket etti, aşağı uzandı ve boğazımı kavradı. Yavaşça beni havaya kaldırdı. Orada sallandım ve eliyle boğuştu. Boğuk bir öğürme sesi beni terk etti. Görüşüm kararmaya başladı.

Tam başımı helyumla dolu, uçup giden bir balon gibi hissetmeye başlamıştım ki Ayduin beni bıraktı. Solunum yollarımın tekrar açılmasıyla aynı anda yere çakıldım. Nefes nefese kaldım, boğazıma dokundum ama Ayduin'in eli gitmişti. *O* gitmişti.

Hırıltıyla doğrulduğumda nedenini hemen anladım. Bu sefer koşma şansım yoktu.

Zombiler karınca gibi üzerime yığıldı. Parmaklarının karnımı ve boğazımı tırmaladığını, beni açmaya çalıştığını hissettim ve tek yapabildiğim çığlık atmaktı. Bir anlık korkunç bir netlikle beni canlı canlı yemek üzere olduklarını biliyordum. Vurmak ve tekmelemek hiçbir işe yaramadı; sadece savaşmayı başardıklarımın yerini alacak daha fazla zombi vardı. Saniyeler içinde kör dişlerin omzuma yapıştığını hissettim. Başka bir diş dizisi baldırımı parçaladı. Acı içimde alevlendi.

Ben tekrar çığlık atamadan zombi sürüsü ortadan kayboldu.

İlgilerini kaybetmediler ya da uzaklaşmadılar, sadece var olmayı bıraktılar. Birkaç saniye boyunca sırtüstü yattım, titriyor ve nefes nefese kalıyordum. Kulaklarımda tiz bir çınlama sesi vardı. Bir yanım battaniyenin altındaki bir çocuk gibi donmuş halde orada kalmak istiyordu ama diğer yanım göremediğim şeyden daha çok korkuyordu. Ayağa kalktım ve bir şok ritminden sonra geniş gözlerle yeni çevreme baktım.

Hâlâ ormandaydım ama artık tekinsiz değildi. Ağaçlar sisle örtülmüştü ve yapraklar sanki yazın ortasındaymışız gibi canlı bir yeşile bürünmüştü. Mavi çiçekler ılık bir esintiyle sallanıyordu ve o kadar çoktular ki orman zemini görünmüyordu bile. Cırcır böcekleri, ağustos böcekleri ve kurbağalar tepelerindeki yıldızlara mırıldanıyordu.

İçimdeki her şey gergindi, sanki oturmak bir tür sinyal göndermiş gibiydi, ama hiçbir şey olmadı ya da görünmedi. Bir süre sonra ayağa kalktım. Ayak parmaklarım nemli toprakta kıvrıldı. Ayak parmaklarımdan biri bir kayaya sürtündüğünde bir acı hissettim. Neredeydim ben? Neden bu kadar gerçek hissettiriyordu?

Bakışlarım ağaçların arasında duran bir figüre takıldı.

Dehşete kapılmam gerekirdi ama onu gördüğüm anda kalbimi bir ihtiyaç kaplamış gibi hissettim. Onunla konuşma, onu tanıma, gözlerinin ne renk olduğunu görme ihtiyacı. Patika boyunca uzanan bir dal yüzünü gizliyordu ama ay ışığında parlayan altın sarısı saçlarını görebiliyordum. Laurie'ninki kadar solgun ya da Oliver'inki kadar koyu değildi; Kindreth'in anılarındaki ısıltılı sokaklarla aynı altın tonundaydı. Ben onu izlerken geri çekildi, yeşilliklerin arasına daldı ve gözden kayboldu.

Başka bir rüya, diye düşündüm. Bu da başka bir rüya.

Belki de bu yüzden onu takip ettim.

Oliver değildi, biliyordum ama yine de bir parçam umut ediyordu. Adam beni en az bir mil boyunca ormanda dolaştırdı. Ne zaman onu gözden kaybettiğimi düşünsem, dikkatimi çekecek kadar uzun bir süre yeniden ortaya çıkıyor, sonra yine .

Tabelayı gördüğümde durdum.

Tahta bir direğin üzerinde çiçeklerin arasından yükseliyordu. Okuyamadım. Harfler İngilizce, Enochian ya da anlayabileceğim başka bir şey değildi. Ama bir kelime hem büyüklüğü hem de rengiyle göze çarpıyordu ve bakışlarım ona çekildi. "*Hallerbos*," diye mırıldandım.

Yakınlarda bir şey hışırdadı. Tabelayı unutarak ona doğru sarsıldım. Figür tekrar gözden kaybolmadan hemen önce, aslan yelesi kadar güzel saçlarına bir kez daha baktım.

Onu bir daha göremedim ama sesini duyabiliyordum, sanki adam her çubuğa bilerek basıyormuş gibi. Neden ona yetişmek, sesini duymak için bu kadar acil bir istek duyduğumu bilmiyordum ama bunu sorgulayacak zaman yoktu. Dalları ve yaprakları yolumdan iterek ağaçların arasından koştum. istedim ama bu rüyada garip bir şeyler vardı.

-Kelimeleri kafamda oluşturabilsem de ağzımdan çıkmıyorlardı. Sanki ikisi arasındaki yol ve burası sadece düşüncelerden, ağaçlardan ve dürtülerden oluşan bir dünyaymış gibi.

Birden su sesi duydum. İlerlemeye devam ederken bunun bir nehir olmadığına karar verdim. Sesi çok hafif, çok zayıftı. Büyük olasılıkla bir dere ya da bir gölete karışan küçük bir damlaydı. Üzerinde fazla düşünmedim ve sonra altın saçlı figürün izini kaybettiğimi fark ettiğimde tamamen unuttum.

Bir kaya duvarı yükseldi. Dibinde, tam önümde duran bir geyik vardı. Yuvarlak siyah gözleri görüş alanımdan çıkmadan önce bir anlığına benimkilerle buluştu. Hareket ettiği anda, geyiğin bedeninin kapattığı kayada dar bir boşluk olduğunu fark ettim. Muhtemelen sığ bir mağaraydı ama o karanlığın içindeki bir şey beni bir sirenin şarkısı gibi çağırıyordu. Ona baktım, arkamı dönüp uzaklaşmak için kendimi zorladım. Bu bir rüyaydı ve Oliver artık kötü şeyleri uzak tutmak için burada değildi.

Ama tam olarak bunu yapmaya çalıştığımda, görünmeyen eller ayaklarımı yere bastırıp beni kalmaya zorluyor gibi hissettim. Panik parladı, sonra benim

Zihnim tek bir düşünceye dönüştü. İçeri girmeliydim. Orada ne olduğunu görmeliydim. Önemli bir şeydi.

Dürtü o kadar güçlendi ki harekete geçtim ve o karanlık açıklığa doğru aceleyle ilerledim. Akan suyun sesi daha da yükseldi. Bir film seti gibi hissettiren bir yere adım attım. Sihir ya da vahşi şeyler hakkında bir film. Duvarlar suyla parlıyordu ve her yerde yosunlar büyümüştü. Unseelie Sarayı'nda olduğu gibi meşaleler yanıyor ve yolu aydınlatıyordu. Paylaştıkları tek benzerlik bu değildi, ama diğerini tanımlamakta zorlandım. *Doğal olmayan*, diye düşündüm sonunda, engibeli patikada sürünerek ilerlerken. Zihnim sürekli bu kelimeye ulaşmaya çalışıyordu. Sanki derimin üzerinde yüzlerce örümcek geziniyormuş gibi hissediyordum, sanki hava şişmiş ve bilinçliydi. Bu yerle ilgili her şey doğal değildi.

İleride bir oda vardı. Göründüğünden daha kısa olan tünelden çıktım ve bakakaldım. Odada taş bir levha ve üzerinde yatan periden başka bir şey yoktu. İşte o an buranın bir mağara olmadığını anladım.

Bir mezardı.

Kalp atışlarım bir gongun şiddetli titreşimleri gibiydi. Hâlâ açıklanamaz bir aciliyetin itici gücüyle ona doğru yürüyordum. Yaklaştıkça daha çok karşı koyuyordum. Nedenini bilmiyordum ama tüm içgüdülerim çılglık çılgılığa bağırıyordu. *Onu uyandırmak istemezsin. O gözleri açık görmek istemezsin.*

Ve sonra orada, onun yanıdaydım, ne kadar istemesem de. Şimdiye kadar karşılaştığım en güzel yaratıklardan biriydi. İnci gibi ışıldayan teni, mükemmel kemerli kaşları, dolgun dudakları ve tüm bunları alevlendiren vahşi saçlarıyla Gwyn gibi kadim birinin onu unutmamış olmasına şaşmamak gerekirdi. Çünkü bu gerçekten de Creiddylad'dı. Bunu tüm varlığımla biliyordum, sanki biri bu ismi kulağıma fısıldamıştı.

Hiç beklenmedik bir anda gözleri açıldı ve benimkilere baktı. Yıldızsız bir gökyüzü kadar siyahtılar. Geriye çekilip çılglık atabilirdim ama bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

"," diye fısıldadı. Sonra ben izlerken yüzü çürümeye başladı.

Bu sefer çılglık atabiliyordum. Yatakta doğrulduğumda hâlâ çılglık atıyordum.

Etrafımın tekrar değiştiğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Mezar gitmiş, yerine Cyrus'un evi gelmişti. Bir taş levhanın yanında durmuyordum, bir şiltenin üzerinde oturuyordum. Gözlerim etrafı taradı,

Gölgelerde saklanan daha fazla dehşeti görmeye hazırdım. İşte o zaman komodinin üzerinde duran bir maaş koçanı gördüm ve kelimeleri okuyabildiğimi fark ettim. Bu gerçektir, yani mağara ve çürüyen kadın gerçek değildi. *Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı.* Artık kâbus görmem anlamlıydı, Oliver gitmişti ve o olmadan nöbet tutuyordum,

Geçmişten her şey karanlık bir dolaptan çıkan canavarlar gibi ortaya çıkmıştı.

Zihnim uyum sağlamakta zorlanırken, sonunda odada başka birinin daha olduğunu fark ettim. Nefesim kesildi ve omurgamı köşeye sıkıştırdım. Laurie kapıya yakın bir sandalyede oturuyordu, bacaklarını zarifçe çaprazlamıştı, sivri parmakları bir kitabı dik tutuyordu. Bakışları benimkilerle buluştu ve beni yatağa onun taşımış olması gerektiğini fark ettim -kanepede, göğsümde dergilerden biriyle uyuyakalmıştım.

Laurie parmaklarının arasında bir sayfanın kenarını tutarak bir şey söylememi bekledi. Yüz ifadesi anlamsızdı. Tekrar ona baktım ama bu kez aklım başka yerdeydi. Rüyayı düşündüm. Okuyamadığım tabelayı gördüm. O kadının sesinin tenimde gezindiğini duydum.

Kesinlik telaşıyla Laurie'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Creiddylad'ın nerede olduğunu biliyorum," dedim.

CKAPTERSEVENTEN

W

Beklerken mutfak masasında oturduk.

Sabahın o saatinde, uykusuzluk çeken ya da doksan olmayan hiç kimse uyanık olmaktan hoşlanmazdı. Ya da bir

Kedi yavrusu, çünkü benimki -hâlâ isimsiz- odanın içinde pingpong topu gibi fırıl fırıl dönüyordu. Lavabonun üzerindeki pencerenin ötesinde güneşin doğuşuna dair hiçbir ipucu yoktu. Sadece derin, sonsuz bir karanlık vardı. Yazın cırcır böcekleri ve ağustos böceklerinin huzur veren şarkıları yerini kışın katı sessizliğine bırakmıştı. Collith'in yokluğu hâlâ sessiz bir çığlık gibi hissediliyordu.

Bunu her duyduğumda kendime her şeyin yoluna gireceğini hatırlattım... çünkü girecekti. Bir planım vardı.

Bu fikir Laurie'ye rüyamı anlatırken aklıma gelmişti. Mezarı, hissettiğim büyüü, Creiddylad'ın o taş levhanın üzerindeki bedenini anlatmışım. Ve sonra, sanki anlattığım her sahnede bir ip örüyormuşum gibi, bitirdim ve deseni gördüm. Çok basitti.

Şimdi Laurie, Finn ve ben küçük bir mutfakta oturmuş Lyari'nin gelmesini bekliyorduk. Onu çağırmayı denemiştim ama sonuç alamamıştım. Mesajımı okur okumaz geleceğini biliyordum ama bu saatler sürebilirdi. Sabah tekrar toplanmayı önermek üzereydim ki Laurie bakışlarını kaldırıp Finn'e baktı.

"Biliyor musun, bir şeyi hep merak etmişimdir," dedi. "Köpek stili söz konusu olduğunda-"

Kapı aralığında bir figür belirdi ve her birimiz kim olduğunu görmek için döndük. "Lyari, Tanrı'ya şükür," diye ağzımdan kaçırdım, yerimden kalkarak.

Odayı tek bir bakışta değerlendirdi. Elbette tam zırhlıydı, her zaman bir kavgaya ya da meydan okumaya hazırды. "Bu da ne böyle?"

Tekrar yere çöktüm ve nefes aldım. Lyari'nin ne düşündüğü benim için önemliydi ve bu, söylemek üzere olduğum şeyden daha sinir bozucuydu. "Sanırım hayatımı kurtarmanın ve Gwyn'den sonsuza dek kurtulmanın bir yolunu biliyorum. Tek bir damla kan dökmeden," diye ekledim.

Gözleri büyüdü. "Hayır. Yapacağınız her şey onu daha da kızdıracak Majesteleri."

"Eğer bir şey yapmazsak, ben ölürüm," diye hatırlattım ona. "Lütfen otur ve beni dinle."

Ama güzel peri bir adım geri çekildi. Burun delikleri alevlendi ve havada korkusunun kokusu yayıldı. *Leylaklar*, diye düşündüm. "Bunun bir parçası olmayacağım. Nasıl hayatta kalacağımı zaten biliyorsun," diye hırladı.

Laurie ve Finn'in bana baktığını hissedebiliyordum. Finn tabii ki burnunu sokmadı ama Laurie'nin böyle bir kaygısı yoktu. "Ne demek istiyor?" diye sordu.

Çenem çalıştı. *Teşekkürler, Lyari*. Bana öylece baktı, pişmanlık duymadan. Masanın karşısındaki Laurie'ye baktım, gözleri merakla parlıyordu. İnleme isteğime direndim. Şimdi sorudan kaçınırsam, çılgılık atmak isteyene kadar beni rahatsız edecek ya da manipüle edecekti. "Lyari, Unseelie Sarayı'nın gücünü kanalize edersem, Gwyn'i bir Kâbus olarak öldürmeye yetecek kadar gücüm olabileceğini düşünüyor," dedim. "Yine de bunun bir seçenek olmadığını zaten biliyor."

"Gwyn'in üzerindeki büyü'nün bir kısmı 'hiçbir insan silahı ona zarar veremez' anlamına geliyor. Düşmüşlerin gücü hakkında hiçbir şey söylemiyor," diye araya girdi Lyari. "Bizim türümüz ondan her zaman denemeyecek kadar korkmuştur."

Bir duraklama oldu. Geleceğini bildiğim soru için kendimi hazırladım. -Bu kaçınılmazdı. *Neden Lyari'nin fikri bir seçenek değil?* Ama Laurie bana nedenini sormadı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve yeniden Lyari'ye odaklandı. Tek söylediği "İlgi çekici bir teori," oldu.

Son vardiyasından yorgun görünen Finn boş bir sandalyeyi Lyari'ye doğru tekmeledi. Lyari hareket etmedi. Kurt adamın gözlerinin rengi değişti ve buna karşılık olarak Lyari elini rahatça kılıcının kabzasına koydu. Hava kalınlaşıyor gibiydi.

"Ariel hakkındaki gerçeği biliyorum," diye hırladım ona. "Yani bunu benden sakladığını da biliyorum. Eğer oturup beni dinlersen, ödeştığımızı düşüneceğim."

Çenesi yükseldi. "Kralımın emirlerine uyuyordum."

"Sen de bana sadakat yemini ettin," dedim. Sesim amaçladığımdan daha yumuşak çıktı ve bunu duyan Lyari'nin gözlerinde bir şeyler titreşti. O da

peri , ama bu konuda ne kadar mutsuz olduğunu bildiğimizden emin oldu
-Omurgası kaskatı kesilmişti ve gözlerinden kara bir ateş fişkırıyordu.

"Gwyn'i öldürme ihtimalini çoktan eledik. Ama onun yakalanamayacağını söyleyen herhangi bir efsane ya da söylence var mı?" diye sordum. Sözlerimi sessizlik karşıladı. Laurie'nin ifadesi spekülatif bir hal aldı. Öne doğru eğildim, artık kendime daha çok güveniyordum. "İşte planımız. Gwyn'e büyü'nün Unseelie Kraliçesi'nin kanıyla bozulabileceğini söyleyeceğim - mezardaki varlığımızı bu şekilde garanti altına alacağız. Mezar açılırken Gwyn'in dikkati dağılacak. Sevgilisini hapseden büyü'nün aynısını kullanarak onu içeriye kapatabiliriz. Sonsuza kadar."

"Bunu ne zaman yapmak istiyoruz?" Laurie sordu.

İşte o zaman bana yardım edeceğini anladım. "Yarın gece," dedim bakışlarıyla buluşarak. "Collith'in bir an önce onun pençelerinden kurtulmasını istiyorum."

"Planınızın bir kusuru var," diye mırıldandı Lyari. Hepimiz ona baktık. "Gwyn'i kızdırma riskini göze alacak tek bir cadı bile yok. Böylesine muazzam bir büyüü yapabilecek kadar güçlü birinden bahsetmiyorum bile."

Dil'den bunu yapmasını isteme fikrini düşündüm ama şimdi bile ona tam olarak güvenmiyordum. Ya ben planımızı açıkladıktan sonra konseye giderse?

Karmaşık büyüler yapabilen başka kimi tanıyordum ki? Bir an için o kibirli, mavi saçlı perinin bir ağaca dönüştüğünü gördüm. Zihnim koridordan aşağıya, odama ve küçük bir kâğıdın gölgede durduğu komodinin çekmecesine doğru sürüklendi. *Zorbalardan hoşlanmam*. "Aslında bir tane tanıyor olabilirim," dedim yavaşça.

"Onunla nasıl irtibat kuracağınızı biliyor musunuz?" Lyari sordu. Anlaşılan o da Mercy'yi düşünmüştü. Başımı salladım. Peri iç çekti ve öne doğru eğildi, mükemmel ağzı teslimiyetle gerilmişti. "Eğer bunu gerçekten yapacaksak, izimizi kaybettirmemiz gerek."

"Aslında bunu zaten düşünmüştüm," dedi Laurie, beni şaşırtarak. Lyari sanki bir kral ve bir muhafız değil de eşitlermiş gibi devam etmesini işaret etti.

Laurie fikrini detaylandırdı ve birkaç dakika boyunca arkadaşlarımla hayatımı kurtaracak ve Collith'i serbest bırakacak planı mükemmelleştirmek için birlikte çalışmalarını izledim. Birkaç hafta önce biri bana bu insanlara dostlarım diyeceğimi ve bir ay içinde hayatım boyunca görmediğim kadar dostluk ve bağlılık göstereceklerini söyleseydi, yüzlerine gülerdim.

Tekrar Laurie'ye odaklandım, her kelimenin hayati önem taşıdığını ve tek bir ayrıntıyı bile kaçıramayacağımı biliyordum. Bu işe yarayacak, dedim kendi kendime, korku içime işlediğinde, masadaki hiç kimsenin bunu yüzümde görmemesini umarak.

Olmak zorundaydı.

Laurie ve ben Unseelie Court'un kapısını kullandık.

İçeri girerken bizi gizledi, tünelin bir kısmını yürüdükten sonra tekrar geri döndü. Tereddüt etmedik ya da konuşmaya çalışmadık. Damarlarımdaki gerilim bir uyuşturucu gibi hissediyordum, durduramadığım bir yolculuk gibi. Endişeden titriyordum. Açıklıktan ikinci kez geçip Saray'dan çıkarken gözlerimi kapattım ve o canlı ahşabı hayal ettim. Zor olmadı; düşünebildiğim tek şey rüyamdı.

Dün gece internette yaptığımız bir araştırma sonucunda Hallerbos'un Belçika'da olduğunu öğrendik. Tıpkı rüyamda olduğu gibi her bahar ortaya çıkan mavi çiçekler nedeniyle buraya Mavi Orman deniyordu. Milyonlarcası ormanın zeminine halı gibi yayılıyordu.

Ama gözlerimi açtığımda gerçek, gördüğüm yere ya da internette bulduğumuz resimlere hiç benzemiyordu.

Soğuk her çiçeği ve rengi alıp götürmüş, Hallerbos'u sıradan ve yorgun bir görünüme büründürmüştü. Ayrıca karanlıktı. Kâbusumda böyle görünmesi gerekirdi, diye düşündüm. Bu ormandaki hiçbir şey bir peri masalına benzemiyordu.

"Doğru yerde olduğumuzu nereden bileceğiz?" İçgüdüsel olarak sesimi alçak tutarak sordum. Yürümeye başladık ama hangi yönün bizi gördüğüm mağaraya götüreceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gwyn çoktan orada bekliyor olabilir miydi? Bu sabah gönderdiğim mesaj ona bir okyanusu geçmek için yeterli zamanı vermiş miydi? Cevap vermemişti, bu yüzden mesajı alıp almadığını bile bilmeme imkân yoktu.

Emin olamadım ama Laurie'nin omuz silktiğini gördüğümü sandım. "Eğer yapmazsak, sanırım bir süre etrafta dolaşırız ve sonunda çok kızgın bir Gwyn tarafından avlanırsınız," dedi, sesi tamamen umursamaz geliyordu. "Siz olmadan mezara giremeyeceğini biliyor, değil mi?"

"Mesajımı aldıysa, evet."

Seelie Kralı önümde yürüyordu, bu gece için seçtiği mantıksız kıyafete rağmen karanlık yürüyüşümüzü zahmetsiz gösteriyordu. Diz hizasında çizmeler, hayal gücüne çok az yer bırakacak kadar dar bir pantolon ve kürkle süslenmiş uzun bir palto giymişti. Dar kalçasında süslü bir kılıç sallanıyordu ve parmaklarında yüzükler parlıyordu. Melek gibi saçlarında yeni yıkanmış gibi bir canlılık vardı. Eski bir periyi tuzağa düşürmekten çok, bir podyumda kasıla kasıla yürümeye hazır görünüyordu.

"Kraliçemin onayını aldım mı?" Laurie gözlerinde bilmiş bir parıltıyla sordu. Durakladı ve bana baktı.

"Sunumunuz iyi ama o kişiliğin üzerine bir torba koymamız gerekecek," dedim yanından geçerken. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

Ne kadar uzağa gidersek, gece o kadar düşmanca görünüyordu. Ay ışığı keskin ve sertti, her ses boğuk ve ihtiyatlıydı. Her nefes verişimde ağzımdan hava kabarcıkları çıkıyordu. Neyse ki sarp arazi dikkatimin çoğunu topladı -kabuslar insanlardan daha çabuk iyileşirdi ama yine de kırık bir boyun yüzünden ölebilirdik. Bu arada Laurie sessizliğe gömülmüştü. Bu Seelie Kralı'na hiç yakışmayan bir davranıştı, neredeyse her zamanki alaycı tavrını takınmasını dileyecektim.

Finn ya da Lyari olmadan gece karanlığında ormanda yürümek garip hissettiriyordu. Kurt adamım evde *kalmıştı* - büyü'nün planlandığı gibi gitmemesi ve Gwyn'in misilleme olarak ailemin peşine düşmesi gibi son derece olası bir durumda, son nefesine kadar onları savunmak için orada olacaktı. Bundan pek memnun olmamıştı ama isteğimi ilettiğimde itiraz etmedi.

"Onları koru Finn. Onlar bizim sürümüz," demiştim ona. Sihirli sözcükler bunlardı ve kurt adamımın gözleri teslimiyetle karardı.

Lyari ve Ariel başka bir yerdeydi, bu Laurie'nin fikriydi. Ariel benim gardırobumdan bir cüppe ve pelerin giyip kapüşonunu koyu renk saçlarının üzerine çekerken, onlar da Unseelie Sarayı'nda fark edildiklerinden emin olacaktı. Benden kısıydı ama topuklu ayakkabılar bunu kolayca düzeltiyordu. Söylentiler her zaman olduğu gibi her casusun ve konsey üyesinin duyması için ortalıkta dolaşacaktı. Bu geceki planımıza kimse engel olamayacaktı ve Gwyn'i sonsuza dek hapsettiğim için tahttan indirilmeyecektim. Divan'ın gözünde bu muhtemelen onu öldürmekle eşdeğer olacaktı. Tabii biri onu bulabilirse.

Yakınımda bir şey hareket edince düşüncelerim yarıda kesildi. Neredeyse çığlık atacaktım ki onun sadece bir baykuş olduğunu gördüm. Gece gökyüzüne doğru kanat çırpı. Arkamda Laurie'nin kıs kıs güldüğünü duydum. "Kapa çeneni," diye mırıldandım omuzlarımı kamburlaştırarak.

Bilmediğimiz ormanda ilerlemeye devam ettik ve her adımda endişem artıyordu. *Mercy nerede?* Birinin duymasından korktuğum için soruyu yüksek sesle dile getirmedim ama bakışlarım her harekete yöneldi. Rüzgârda sallanan bir dal, karın üzerinde uçuşan ölü bir yaprak.

Cadı olmayınca tüm plan suya .

Dün gece mesajıma dakikalar içinde cevap verdi. *Ne zaman ve nerede?* Tek söylediği buydu. Sanki kadim, çok güçlü bir periyi kızdırma düşüncesi onu zerre kadar korkutmamıştı.

Ona mağaranın Belçika'da, koca bir okyanus uzakta olduğunu söylediğimde yine de tereddüt etmedi. Anlaşılan cadıların tahmin ettiğimden daha fazla numarası varmış.

Seni bulacağım, dedi. *Bunlar o büyüklükte bir mühürleme büyüsü için ihtiyacım olan malzemeler. Cadı Saati'nden kısa bir süre önce geldiğinden emin ol.*

Malzemelerin çoğunu elde etmek zahmetsizdi. Örneğin nane, adaçayı ve zencefil. Cıva ve yosun gibi diğerlerini elde etmek daha zordu ve Denver'a gitmek gerekiyordu. Hepsi sırt çantamdaydı ve omurgama yaslanmıştı. Henüz zamanın gelmediğini hatırlatarak kendimi rahatlatmaya çalıştım. Ama Kâbus'un gücünün bu kadar kuvvetli olmasının bir nedeni vardı.

-Korku sinsice içeri sızmanın bir yolunu bulmuştu. Her türlü savunmayı aşarak. Karanlıkta yürüdüm ve kendimi yine endişelenirken buldum. Eğer cadımız ortaya çıkmazsa, Gwyn sevgilisini alacak ve dünyaya dehşet saçmaya devam edecekti, buna bir noktada beni öldürmek de dâhildi. Muhtemelen er ya da geç.

Sonunda damarlarımda dolaşan heyecana yenik düşerek telefonumu çıkardım. Ekran aydınlandı. Mesaj ya da cevapsız arama yoktu. Saat 02:52.

"Sanırım ," diye mırıldandı Laurie. Bakışlarımı kaldırdım ve hemen meşaleleri gördüm, iki yanık ışık uyuyan ağaçların arasından zayıfça parlıyordu. Laurie'nin bana baktığını - Collith'i görme düşüncesiyle hızlanan hain kalbimi duyabildiğine şüphe yoktu - ve aceleyle ilerledim. Ama mağaraya yaklaştığım her adımda boğazım korkuyla düğümleniyordu. Ya Mercy bizi bulmak yerine mağaraya gitseydi? Ya

Gwyn onu bulursa ne olacaktı? Bu planın yanlış gidebileceği pek çok yol vardı.

Tam ağaçların arasından geçmek üzereyken Laurie elimi tuttu. Durdum ve kalbim boğazımda ona baktım. "Ne oldu? Bir şey mi duyuyorsun?"

"Bütün bunlar bittiğinde, benim olduğumu hatırla. Seni kurtaran bendim, o değil," dedi peri sessizce, ateş ışığı yanağında gezinirken.

Gözlerinde adını koyamadığım bir şey vardı. Bir Kabus'un etkisi altındaki pek çok kişi gibi saplantı ya da çaresizlik değildi. Neredeyse acıya benziyordu. Ama Laurie'nin ne demek istediğini soramayacak kadar sabırsızdım. Ona şaşkınca kaşlarımı çattım ve arkamı dönüp hızla dışarı çıktım.

Gwyn ve Collith meşalelerin arasında durdular.

Onu görmek ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Tek bir bakışta bütün ve zarar görmemiş görünüyordu, ama tek bir bakış için zamanım vardı - Gwyn'i tamamen görmezden gelerek koşmaya başladım ve kollarımı Collith'in boynuna doladım. O da anında karşılık vererek beni sert göğsüne bastırdı. Sanki beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi bir elini saçlarımda gezdirdi ve bu içimdeki gök gürültüsünün daha da artmasına neden oldu. Gideli günler olmasına rağmen hâlâ kendi gibi kokuyordu.

"Burada ne işin var senin?" Collith hırladı. Geri çekildim ve gözlerinin cehennemden getirdiği o yeni zalimlikle parladığını gördüm. Arkamda bir şeye bakıyordu ve ne olduğunu anlamak için başımı çevirmeme gerek yoktu. Bu fırsattan yararlanarak Collith'in vücudunu daha dikkatli bir şekilde taradım, işkence izleri aradım ama gerçekten de yaralanmamış görünüyordu. Biraz rahatlamış olarak dikkatimi ondan ayırdım ve Laurie'ye baktım.

Seelie Kralı orada durmuş sırtıyordu ve ellerini ceplerine sokmuştu. Topuklarının üzerinde sallandı ve "Fortuna'nın dahil olduğu her şey eğlenceli olmaya mahkumdur," dedi.

Etkilenmediğimi göstermek için ona bir bakış attım. *Gerçekten mi? Collith'e bana yardım ettiğini söylemeyecek misin?*

Laurie başka bir şey söylemek için ağzını açtı -muhtemelen herkesi çileden çıkaracak ve sadece havadaki gerginliği artıracak esprili bir yorum- ama Collith ondan önce davrandı. "Laurelis kapı açıldığında burada olmamalı, avcı kadın," dedi Gwyn'e, sesi uyarı doluydu. "O bir yalancı ve kendi annesini bile dolandırabilecek bir hırsız."

Kıkırdadı. "Bunların kusur olması mı gerekiyor?"

"Aslında bunlar onun erdemleri," diye karşı çıktı Collith, çenesindeki bir kas seğirerek.

Gwyn başını geriye attı ve güldü. Sesten irkildim, diğer yaratıkları varlığımıza karşı uyarmaktan çekiniyordum. Bir an sonra, Gwyn'in burada bile olsa birilerinin onu duyup duymamasını umursamadığını fark ettim. Öldürülemezdi ve son bir iki yüzyıldır güvenli bir şekilde bir mezarın içine tıklmış olan Creiddylad dışında kimseyi umursamıyordu. Tamamen yenilmez olmak ne kadar özgürleştirici olmalı. Hiçbir zayıflığı olmamak.

Kıskançlık kalbimi bir sarmaşık gibi sardı.

Zaman kazanmak için oyalanmak zorundaydık. Eğer mezarı şimdi açarsak ve Gwyn Creiddylad'ı alırsa, onu dışarı çıkıp gecenin içinde sonsuza dek kaybolmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Ya da geri gelip beni öldürmeye karar verene kadar. Laurie'ye baktım, gözlerimle ilettiğim mesajı anlayacağını umuyordum.

Seelie Kralı yeniden Collith'e odaklandı ve gümüş kaşlarını kaldırdı. "Doğruyu söylemek gerekirse, seni sevgili Gwyn'in pençelerinden kurtarmak istediğimden tam olarak emin değilim. Fortuna ve ben geceyi birlikte geçirdik ve bu deneyimi tekrarlamak istiyorum."

Şimdi ona ters ters baktım. Bu kesinlikle umduğum dikkat dağıtıcı şey değildi.

Collith tam da Laurie'nin bildiği gibi tepki verdi; dudakları hırıltıyla kıvrıldı. Gwyn'in yüzündeki neşe de aynı hızla kayboldu. Kolunu Collith'in göğsüne koyarak ileri atılmasını engelledi. "İkinizi de eğlenceli bulsam da, sık ölçme yarışmalarını hiç umursamadım. Bıktırıcıdır. Size hemen söyleyeyim, eğer onu nasıl kullanacağınızı bilmiyorsanız sizinkinin bir santim daha uzun olmasının hiçbir önemi yok. İnsanların dediği gibi, bu partiyi başlatalım mı?"

Belki içeri girdikten sonra oyalanabilirdim. Gwyn'e sert bir bakış attım, bunu yaparken bile beni tek bir darbeye bitirebileceğini biliyordum. "Anlaşmamızı unutma."

Gözleri parlıyordu. "Bu pek mümkün değil, Majesteleri. Uzun bir hafızam var."

Mercy, neredesin? Dikkatimi dağıtacak başka bir şey düşünmeye çalışarak, esneyen karanlığa doğru ilerlemeye başladım. Parmaklar omuzlarımı ısırdı, o kadar sıkıydı ki kaslarımda beyaz bir acı titredi. Kurtuldum ve etrafımda döndüm. Laurie olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Sen ne-"

"Geri çekil Fortuna," dedi. Eğer ona bakmasaydım, ağzından çıkan sözcükleri izlemeseydim, sesin ona ait olduğuna inanmazdım. Sanki bir yabancının sesiydi ve kafamın içinde yankılandıkça nedenini anladım. O her daim var olan yaramazlık katmanı gitmişti, sanki biri onu koparıp atmıştı. O olmadan, Laurie... Laurie değildi.

Hareket etmediğimdir dirseğimi sıcak avucunun içine aldı ve beni zorla Collith'e doğru kaydırıldı.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda bir kez daha çekiştirerek talep ettim. İç alarmlar bangır bangır bağıırıyordu. Gözlerimi Laurie'den ayırmadım, nasıl

bakışlarıma karşılık vermedi. Bu, ona baktığım ve onun da bana bakmadığı nadir anlardan biriydi.

"Çünkü kapıyı ben açacağım," dedi.

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Ama Kindreth'in ne dediğini duydunuz. Bu-"

"Bunun ne gerektirdiğini biliyorum, Fortuna."

Ve bu benim adımı kullandığı birkaç seferden biriydi. Gwyn ve Collith'in bizi izlediğinin bilincinde olarak, kullanmak üzere olduğum argümanları yuttum. Yaklaştım ve başımı geriye doğru eğdim. Ay ışığının tam ortasında duran Laurie'nin gözleri her zamankinden daha parlaktı, metalden çok suya benziyordu. Solgun saçlarında daha önce hiç fark etmediğim bir dalga vardı. "Senden bunu yapmanı isteyemem," dedim sessizce, keşke yalnız olsaydık.

"İyi ki bana sormuyorsun o zaman." Laurie, "Karşılığında tek bir şey istiyorum," diye eklediğinde hâlâ bakıyordum.

Cevabımı bekledi ve o anda anladım ki onu durduramayacaktım. Bu gerçek, damarlarımda hızlı etki eden bir zehir gibi utanç yarattı. Hayatım boyunca annem ve babamın bana öğrettiği gibi koruyucu ve savaşçı olmaya çalışmışım. Bedelini tekrar tekrar ödedim, sadece hayatta kalma içgüdülerim ve düpedüz inatçılığım ile ilerledim.

Ama bu gece bunu başkasının ödemesine izin veriyordum, çünkü bunu yapacak gücüm yoktu. Artık yok. Yüzümü Laurie'ninkine doğru kaldırdım, sanki içim parçalanıyormuş gibi hissediyordum. "Ne?"

Sırıttı ama bu gerçek olanın gölgesiydi. "Bir öpücük," diye cevap verdi.

Acı, karanlık bir çiçek gibi göğsümde çiçek açtı. Hissettiğim tüm hayal kırıklığının gözlerime yansımaya izin verdim. "Sana güvenmişim," diye homurdandım. "Sana kavşaktaki o geceyi *anlattım*. Ve sen hâlâ sadece isteksiz bir öpücük için arkadaşlığımızı yok etmeye istekli misin?"

"Gerçekten bu kadar isteksiz olabilir mi?" Laurie mırıldandı. "Bana öyle olmadığını söyle, ben de bir daha kapının önünü karartmayayım."

Tam olarak bunu yapmak için ağzımı açtım... ve kelimeler boğazımda düğümlendi. *Orospu çocuğu*. Beni yakalamıştı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Laurie bir periydi, bu yüzden yalanı hissederdi. Bir psikopat değilseniz, vücudunuz her zaman bir şekilde tepki verirdi. Bir damla ter, nabızda bir sıçrama. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Evet, Laurie'den etkilenmişim ve onda beni çeken başka şeyler de vardı. Mizahı. Zekası. Bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilememem.

Yutkundum ve tekrar ona baktım, içimden perinin karnına bir yumruk atmak geldi. "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi. Sesindeki sempatiye bakılırsa gerçekten de biliyordu. Ama ağzıma inen gözlerinde bu sempatiden eser yoktu. Ben de onunkilere baktım ve içimde derinlerde bir şeyler kıpırdandı.

Collith. O buradaydı. Bizi izliyordu. Her kelimeyi duyuyordu. Kızarak arkamı döndüm ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. Gözlerimdeki gerçeği -Seelie Sarayı'nın Kralı'nı öpeceğimi- görmüş olmalıydı çünkü ifadesi karardı. Aşağı baktı, güzel yüzü tüm ifadesini kaybetmişti, sanki bir camı bezle siler gibiydi. Gwyn'e baktım, her zamanki eğlenceli gülümsemesiyle küçük dramımızı izleyeceğini düşünüyordum. Ama başı eğikti ve Laurie'ye ilgiye benzer bir şeyle bakıyordu.

Bazen bana da aynı şekilde bakardı. Seelie Kralı'nda beklemediği bir şey görmüştü. Ve bunu kullanabileceği bir yol olup olmadığını merak ediyordu. Vahşi Av'dan Gwyn'i sonsuza dek tuzağa düşürdüğümüzden emin olmak için bir sebep daha.

Laurie yaklaştıkça bu düşünce treni çılgın atarak durdu. Gümüş rengi gözlerinde kalıntıları kalmamıştı ve çekici kokusu etrafımı sarmıştı. *Hadi işi bitirelim.* Üstünlüğü ele geçirmeyi umarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve daha önce binlerce kez yapmışız gibi onu öptüm. Ama Laurie'nin neredeyse anında toparlanacağını hesaba katmamıştım; ağzı benimkine doğru eğildi ve tam olarak ne zaman alay edeceğini, fırçalayacağını, daha iddialı olacağını bilerek ustalıkla karşılık verdi. Boynumdaki el sıkıştı ve daha da yaklaşmaya başladığımda kendimi hatırladım ve geri çekildim.

Gözlerimiz şok olmuş, nefessiz bir an için buluştu... ve sonra Laurie beni tekrar öpüyordu. Dili dudaklarımda gezindi, sessiz bir giriş isteği vardı bu. Bir anlık nefessiz tereddütten sonra ağzımı onunkine açarak cevap verdim.

Beni tamamen kendine doğru çekerek karşılık verdi. Seyircilerimize rağmen kralın geri çekilmeyi planlamadığını hemen hissettim. Bunun ilk ve son öpücüğümüz olacağını biliyordu ve görünüşe göre bunu boşa harcamak niyetinde değildi.

Elleri tehlikeli yerlere gitmese de -biri saçlarıma dolanırken diğeri sırtımın küçük kısmına yaslanmıştı- Laurie beni yuttu. Bunun için başka bir kelime yoktu. Bir şekilde tatlı bir tadı vardı ama bu tada bir isim koyacak kadar doğru düşünemiyordum. Etkilenmemeye, büyüleyici Seelie Kralı'na direnmeye yemin etmeme rağmen, onu geri öptüm

Hiç tahmin edemeyeceğim bir çaresizlikle. Daha sonra bunun için acı çekeceğimi biliyordum ama şimdilik kendime ondan başka her şeyi unutmak için izin verdim.

Yine de sonunda elimi göğsüne koyup hafifçe itecek iradeyi kendimde buldum. Laurie anında geri adım attı. Kalbim ovalarda gürleyen ve rüzgârla yarışan vahşi bir at sürüsüne rakip oldu. Ona . Ağzı şişmiş, saçları dağılmıştı ve gözleri hiç bu kadar parlak olmamıştı. Yıldızlar gibi parlıyorlardı.

"İşte," diye fısıldadı, belli belirsiz gülümseyerek. "İşte istediğim buydu."

"Evet, öpücüğünü aldın. Aferin sana," demeyi başardım, yerin yarılıp beni yutmasını dileyerek.

Laurie başını sallarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Hayır. Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmeni istedim."

"Ben bir şey söylemedim," diye karşılık verdim. Sesimde fark etmemesini umduğum bir titreme vardı.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Çok şey söylediniz, Majesteleri." "Siktir git."

"Sen sadece yeri ve zamanı söyle, Firecracker, ben de . Memnuniyetle."

Ellerim yumruk oldu ve bir kez daha ona yumruk atmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Birdenbire bu geceyi için sabırsızlanarak savruldu. Gwyn bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kırmızı dudaklarında bir sırıtma geziniyordu. Ateş boynuma tırmandı ama onu görmezden gelip Collith'i aradım. Ondan hiçbir iz yoktu.

Laurie'ye dönüp baktığımda dikkatini mezara vermişti. "Başıma gelecek her şeyi bilmiyorum, ama ne olursa olsun, ona gülerek gideceğim," diye mırıldandı.

Alıntıyı yerleştirmem bir anımı aldı. Elbette *Moby Dick*'i okumuştı; tam da ona en çok vurmak istediğim anda içindeki başka bir katmanı, başka bir derinliği ortaya çıkarmak Laurie'ye özgü bir şeydi. Muhtemelen pişman olacağım bir şey söylemek için ağzımı açtım ve sonra aklıma başka bir şey geldi.

"Bekle, hangi kitabı okuduğumu nereden biliyorsun?" Daha da sert bakarak tısladım. "Lanet olsun Laurie, benim odamdayken gizlice mi baktın-"

Acı dolu bir nefesle kısa kestim. Kolumdan aşağı akan kanı görünce afallayarak yere baktım. Dirseğimin biraz yukarısında, sığ bir kesik olduğunu görünce paniğim azaldı. Laurie'ye bağırarak için başımı kaldırdım ama elinde bir hançerle uzaklaşmaya başlamıştı bile. Hançerin ucu kanımla parlıyordu; tam da büyüğü bozmak için ihtiyacı olan şey. Bir an sonra karanlık onu tamamen yuttu.

Orada durdum, bir şey duymak için zorlandım, herhangi bir şey, ama havada sadece sessizlik vardı.

Gwyn şimdi konuşuyordu ama telefonum sessizliğin içinde çınliyordu. Tanrı var olmalıydı, çünkü burada sinyal almam imkânsız görünüyordu. Telefonumu çıkardığım anda Collith yeniden ortaya çıktı. Mercy'den bir mesaj. Okumak için ekran kilidini açtığımda nefesim kesildi. *Savannah'nın nerede olduğuna dair bir haber aldım. O yaşlı kaltağı indirmene yardım edemeyeceğim. Özür dilerim.*

Kusacakmışım gibi hissettim.

Bakışlarımı kaldırdım ve mağaranın içine baktım. Laurie her neye zarar verdiyse, bunu bir hiç uğruna yapmıştı. Teknik olarak Gwyn'le yaptığım anlaşmaya sadık kaldığım için bana veda etmek için daha fazla zaman kalmıştı belki ama bu onun kaybına değmezdi. Orada dikilirken Collith'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve bir hayal kırıklığı çığlığını yuttum.

Laurie saniyeler sonra ortaya çıktığında solgun ve sarsılmış görünüyordu. Çılgınca endişemi gizlemeye çalışarak, tıpkı dakikalar önce Collith için yaptığım gibi, onun her yerini inceledim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum -bir yara, eksik bir uzuv, bir kan lekesi- ama gözlerinde acıyı görebiliyordum ve bunun bir kaynaklanması gerektiğini biliyordum. Seelie Kralı garip bir şekilde yavaş adımlarla bana doğru gelirken tek söylediği "Büyü bozuldu," oldu.

Gwyn tek kelime etmeden elledi.

Rica ederim, diye düşündüm karanlık bir şekilde. Normal şartlar altında bunu yüksek sesle söylerdim. Ama Laurie'nin kasvetli gözleri boğazımda bir suçluluk yumrusu oluşturdu ve bir şey söylememi imkânsız hale getirdi. Bunun ona telefonumdaki mesajı göstereceğim bölüm olduğunu biliyordum. Yine de elim hareket etmiyordu. Bir saniye sonra Collith yanımda belirdi. Ona baktım, bana dönmesini bekliyordum. Onun yerine Laurie'ye bakıyordu ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı.

Hiçbirimiz konuşmadan bir çığlık sessizliği yırttı. Mezardan geliyordu. Collith ve Laurie'nin hemen arkamda olacağını bilerek fırladım. Hiç düşünmeden karanlığın içine daldım.

Şaşırtıcı bir şekilde, duvarlarda yanan meşaleler vardı - Creiddylad'ı buraya koyan aynı cadılar tarafından yazılmış olmalıydılar. Bakışlarımı dans eden alevlerden çektim, kendime rağmen burayı merak ediyordum. Ormanın geri kalanı gibi burası da rüyamda gördüğümünden çok farklıydı. Büyüyen şeylerin ve zengin kokuların eksikliğinin yanı sıra, mezar dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Dereyi göremiyordum, ama şimdi

Suyun şırıltısını tekrar duymaya yaklaşmıştım - bu sıcaklıkta donmuş olmalıydı. Belki büyü'nün de bununla bir ilgisi vardı. Her iki taraftaki duvarlar ölü sarmaşıklarla kaplıydı. Ayaklarımın altındaki toprak kuruydu ve her adımda çıtırdıyordu. Burası unutulmuş gibiydi, dünyanın zaman içinde askıya alınmış, fark edilmemiş ve kimsesiz bir köşesi *gibiydi*.

Gwyn mağaranın arka tarafına doğru, kısmen gölgeler içinde gizlenerek lanetli sevgilisinin yanına diz çöktü.

"Ne oldu? Neden çılgılık attın?" Onlara ulaştığımda sesim içgüdüsel olarak kısılmıştı. Buranın havasında bir şey vardı; sanki bir mezarlığa girmiş gibiydim. Sanki toprağın kendisi keder ve ölümle doluydu.

Gwyn cevap vermedi ya da bana bir bakış bile atmadı. Tüm varlığı taş levhadan kaldırdığı kadına odaklanmıştı. Modern bir Uyuyan Güzel. Collith ve Laurie'yi görmeyi umarak arkama baktım. Onun yerine mezarın girişinde duruyorlardı. Collith kaşlarını çatmıştı ve Laurie'nin ağzı bir şey söylüyormuş gibi hareket ediyordu ama ses çıkmıyordu.

"Bu da ne böyle?" Mırıldandım. "Gwyn?"

Geri döndüğümde hâlâ beni tanı mıyordu. Yüzündeki bir şey soruyu tekrar dile getirmemi engelledi ve şimdi Creiddylad'a bakmaktan kendimi alamadım. Rüyamdaki güzel insanla hiçbir benzerliği yoktu. Teni sanki kağıt hamurundan yapılmış gibiydi. Giydiği elbise bir zamanlar renkli olabilirdi ama zaman ve çürüme onu gri dantel parçalarına indirgemişti. Altındaki vücudun her parçasını görebiliyordum ve bu manzara midemi bulandırıyordu. Creiddylad insandan çok iskelete benziyordu. Onu hayatta tutan tek şey -eğer yaşıyorsa- üzerine yapılan zalim büyü olmuştu.

Ben izlerken, Gwyn Creiddylad'ın neredeyse kel olan başının arkasını kavradı ve anlayamadığım bir dilde mırıldandı. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar şefkatliydi. Creiddylad beni şaşırtarak solgun, aşırı büyük gözleriyle avcı kadına baktı. Yüz hatları o kadar gri ve bitkin görünüyordu ki onu tutan kişiyi tanıyıp tanımadığını anlamak imkânsızdı. Bir şey mi söylemek üzereydi? Nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Sonra, gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle, Gwyn elini Creiddylad'ın göğsüne daldırdı ve kalbini çıkardı.

Bir ses çıkardığımı sandım -bir soluk ya da bir vıraklama- ama emin olamadım. Gwyn cesedi taş levhaya geri indirdi, Creiddylad'ı hâlâ camdan yapılmış gibi tutuyordu.

"Onu sen öldürdün," dedim aptalca, perinin eline bakarak. Damlıyor olmalıydı. Tuttuğu kalp büyük, kırmızı ve kanlı olmalıydı. Ama parmaklarının arasında tuttuğu şey büzüşmüş ve griydi. O kadar acı ve coşkuya neden olan organdan çok bir toz yığınınna benziyordu.

"Onu özgür bıraktım," diye karşı çıktı Gwyn. Her ne kadar soğukkanlı görünse de gözlerinde acı gördüm, sevgilisiyle birlikte ortaya çıkarılmış eski bir hüznün. Kalbi cebine koydu ve ayağa kalktı. "Ve artık kimse beni bir daha kontrol edemeyecek."

Laurie ve Collith'e dönüp baktım, onları dışarıda tutan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Kindreth bize büyüü nasıl bozacağımızı söylemişti... ama etkinin kalıcı olacağını hiç söylememişti. Ya Gwyn ve ben sonsuza dek burada kapana kısılmış olsaydık? Boğazımda histerik bir kahkaha düğümlendi. *İşte bu* ironi olurdu.

"Sana yardım edemezler," dedi avcı kadın, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Avcılarımdan biri cadıdır. Güzel krallarınız tarafından rahatsız edilmek istemediğimden, bize biraz mahremiyet sağlamak için ona bir büyü yaptırdım. Ne yazık ki sadece birkaç dakika sürecek. Başlasak iyi olur, değil mi?"

Sesi çok sakın, çok rahattı. Tüylerim diken diken oldu ve birden Jassin'in ona olan hayranlığını anladım -Gwyn şimdiye kadar tanıdığım insanlardan en uzak şeydi. Bakışlarım Creiddylad'ın bir deri bir kemik kalmış bedenine kaydı ve tekrar perinin soğuk ifadesine döndü.

"Bana öyle bakmayın Majesteleri. Bir gün aşk ve güç arasında seçim yapmanın ne demek olduğunu öğreneceksiniz. Bir gün sen de benim gibi olacaksın."

"*Asla* senin gibi ," diye tersledim, Glock'a uzanmak için can atıyordum.

Peri başını eğdi ve beni inceledi. Sonra kılıcının kabzasını kavradı ve çınlayan bir ses durgunluğu kesti. "Haklısın," dedi uzun kılıca hayranlıkla bakarak. Ateş ışığında parlıyordu. "O günü görecektir kadar uzun yaşamayacaksın."

"Naevys bana içinde hâlâ iyi bir şeyler olduğunu söylemişti," diye ağzımdan kaçırdım ve sanki bu onu durdurabilirmiş gibi bir elimi uzattım. Kalbim o kadar sert atıyordu ki gerçekten acıyordu. Gücümü toplamaya, Unseelie Divanı'nı yönlendirmeye çalıştım ama sadece korku hissettim. "Ölmeden önce söylediği son şey buydu. Naevys'in o sözleri bir yalan için harcayacağını sanmıyorum."

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun," dedi Gwyn. Yine bakıyordu ve ben de başka bir şey söylemeli miyim diye düşünerek baktım. Kafamı kesmek konusunda isteksiz olmasını sağlayacak bir şey söylemeliydim.

Sonra Gwyn yine bir bulanıklık içinde hareket etti. Ben daha gözümü kırpmadan elini saçıma attı. Yere yığıldım, omzumda alevlenen acıyla ağlamaya başladım ama o çoktan harekete geçmişti. Kılıcını atmış olmalıydı, çünkü beni mağaranın derinliklerine doğru sürüklerken kılıcı diğer elinde değildi. *Beni suya götürdüğünü* fark ettim. Beni... boğacak mıydı?

Elini pençelemenin ya da bir Kabus olarak yeteneklerime başvurmanın anlamsız olacağını bildiğimden, Glock'umu almak için perinin dikkat dağıtmasını kullandım... ama gitmişti. Toprakta onu aramak için etrafımda döndüm ama Gwyn'in parmakları kafa derime daha da battı. Çığlık attım ve körlemesine botumdaki bıçağı aradım. *İşte oradaydı*. Çıkardım, fiskeyle açtım ve bıçağın tamamını Gwyn'in baldırına sapladım.

Güldü. Sonra, sahip olduğunu bilmediğim bir güçle, Gwyn beni dondurucu suyun altına itti ve orada tuttu. Bir savaşçı olarak, bir Kâbus olarak öğrendiğim her şeyi unuttum ve korkunun beni ele geçirmesine izin verdim. Çığlık atarak bileklerini ve hemen ardından gelen suda boğuldum.

Bundan sonrası uzun sürmedi.

Biri öldüğünde ne olduğuna dair pek çok teori vardı.

Hayatımda birkaç kez kafayı bulmuştum ve ölüm de bu duyguya oldukça benziyordu. Bir rüya görme hissi. Neyin gerçek olduğuna dair belirsizlik, fiziksel olarak değil ama kavramların kendilerine dair. Zaman, coşku, huzur.

Duyduğum teorilere rağmen, yapmam gereken şeyleri ya da keşke farklı yapsaydım dediğim şeyleri düşünmedim. Sevdiğim insanları düşündüm, ama onların görüntüleri silikti, hoşnutluk kırıntılarıyla çevriliydi. Onlar güvendeydi. İyi olacaktı.

Hafif bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım ve parmaklarımın Gwyn'in bileklerinden çözüldüğünü hissettim. Sonunda dinlenebilirdim.

Ve sonra öldüm.

CKAPTERE)GKTEN

N Hayatım boyunca bir kez olsun ölümden sonra ne olacağına dair sorularla eziyet çekmemiştim. Düşmüş olmak, diğer tarafta sizi tam olarak neyin beklediğini bilmek anlamına geliyordu. Biz yaşıyorduk.

Cennet ve Cehennem'in kanıtı.

Hangisini hak ettiğim konusunda da bir soru işareti yoktu.

Gözlerimi tekrar açtığımda bir iblisle ya da alevden bir duvarla karşılaşmayı bekliyordum. Bunun yerine, bir mağarada yatıyordum. En azından ben mağara olduğunu sanıyordum. Duvarlar ve tavan sivri kayalardan yapılmıştı. Birdenbire neden üzgün olduğumu hatırlamakta zorlanmaya başladım. Birkaç saniye önce ne düşünüyordum? Neden buradaydım?

"...onu geri getirme, derinin her santimini söker ve sana zorla yediririm," dedi ipeksi bir ses.

"Sakin ol, güzel prens." Bu, üzerimde gezinen bir kişiden geliyordu. Ona baktım ve bu yüzü daha önce hiç gördüğümü hatırlamıyordum. "Prens, değil mi? Artık kral olmadığınızıza göre? Başından beri Fortuna'yı diriltmek benim planımdı. Yoksa onu neden *boğayım* ki?"

"Onu umursuyormuş gibi davranma," diye hırladı yeni bir ses.

Başımı çevirdim ve mağarada duran üçüncü bir kişiyi görünce irkildim. Bu başka bir adamdı. Yüzünün bir tarafını karartan sivri yara izine rağmen güzel olduğunu kabul ettim. Güçlü bir çenesi ve düz bir burnu vardı. Biraz fazla uzun saçları ateş ışığında parlıyordu. Dolgun dudakları aşağıya doğru dönüktü ve kendimi gülümsemesinin nasıl görüneceğini merak ederken yakaladım.

Şimdi başka biri konuşuyordu. Başımı çevirmek canımı acıtmadığı için oturacak cesur hissettim. Bu, üzerinde bir şey olduğunu fark etmemi sağladı.

altındaki toprak. Gözlerimi kısarak loşlukta görmeye çalıştım ve bir kola baktığımı fark etmem bir saniye daha sürdü. Daha aşağıda bir kalça kıvrımı ve ardından bir bacak gördüm.

Birinin üzerine oturuyordum.

Çılgılık atarak ayağa fırladım. Yanaklarım yanıyordu ve kekeleyerek bir özür dilemeye çalıştım. Ama bakışlarım kadının yüzüne takıldı ve hareketsiz kaldım. Çok tanıdık geliyordu. Ölü gibi görünüyordu.

Yanında oturan ve oldukça canlı görünen bir kadın vardı. Yukarıdan baktığım kadın oydu, hatırladım. Sirtında uzun bir örgü vardı ve her yeri kaslarla doluydu. Gümüş saçlı adam yine onunla konuşuyordu. Sesi kaba görünüyordu ama kadın sadece kıkırdadı.

Yerdeki kişiye garip bir şey yapıyordu; elleri sert ve hızlı bir şekilde tekrar tekrar aşağı iniyordu. Siyah saçlı adam volta atmaya başladı. Korkularını görebiliyor, aciliyetlerini hissedebiliyordum ama bunların hiçbirini bana dokunmuyordu. Mağaranın geri kalanını incelemek için döndüm, kimliğime ve buraya nasıl geldiğime dair bir ipucu bulmayı umuyordum.

O anda mezarın uzak ucunda bir figür belirdi. Dış hatlarından bir adam olduğunu tahmin ettim ve yüzünü göremesem de onda da belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı. "Alo?" Koşmaya başlayarak seslendim. "Kimsin sen?"

"*Fortuna!*" diye bağırdı adamlardan biri arkadan. Sesinde beni tereddüde düşüren bir şey -gerçek bir dehşet notası- vardı. Yavaşladım ve omzumun üzerinden baktım. Bu tarafa bakmıyordu bile; suyun yanındaki yüzükoyun yatan bedene bakıyordu. Onu düşünmek istemedim. Ormana geri döndüm ama kadının sesi beni tekrar durdurdu.

"Geri dönmek istemiyor. Ben can alma konusunda uzmanım ve şimdiye kadar kendi canını geri alabilmeliydi. Onu uzun süre tutamadım."

"Kapa çeneni," dedi siyah saçlı adam mükemmel dişlerinin arasından. Tuhaf göğüs hareketlerini artık o devralmıştı. Gümüş saçlı adam çıplak yumruğuyla duvara vurdu. Taş parçaları havada uçtu ve ben bu güç gösterisi karşısında gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde geri çekildim. Adam geri döndü, yanaklarında iki renk lekesi vardı, çenesi sıkılmıştı. Bakışlarım yumruğuna kaydı, parçalanmış et ya da kırık kemikler görmeyi bekliyordum. Şaşkınlığıma rağmen, parmak eklemlerindeki yaralar birbirine bağlanıyordu. İyileşiyordu.

"Yaklaşmalarına direnmesine şaşmamalı," dedi kadın, şiddetten yılmadan. "Görüyorum ki kalbi şimdiden oldukça dolu... ikinizle birlikte."

Gümüş saçlı adam zor nefes alıyordu. Kadının yorumlarını duymazdan geldi ve parlak gözleri sonunda hâlâ göğüs kompresyonu yapan kişiye kaydı. "Collith. O öldü," dedi. Sesinin içi boştu.

Bu ismi yüksek sesle duymak bana bir şeyler yaptı. *Collith*. Ayaklarımın üzerinde sallandım ve adam başka bir şey söylediye de duymadım. Başım dönüyordu, çok başım dönüyordu. Siyah saçlı adama baktım ve sonunda sivri kulaklarını fark ettim. *Peri*, diye düşündüm.

Görüntüler birbiri ardına, renk, ses ve yüzlerle dolu bir şekilde karşıma çıktı. Sanki zamanda yolculuk yapıyormuşum, anlardan oluşan bir tünelde süzülüyormuşum gibi hissettim. Collith içindeydi. Sesi, malzemenin bir parçası haline gelmişti. Başlangıcımızı gördüm, sisli ve soğuk bir sabah -Ben bir kafesin içinde kamburlaştım ve Collith karşımda durdu, ölümsüzlükle parlıyordu.

Ne kadar ferahlatıcı. ruh kalmış bir köle. Ben köle değilim.

Şimdi her şeyi hatırlıyordum. Anlayış öyle bir güçle içime çarptı ki oturmak zorunda kaldım. Yerdeki benim bedenimdi, yavaş bir dehşetle fark ettim. Gwyn beni o kirli dereye boğmuştu ve Collith ciğerlerime tekrar hava basmaya çalışıyordu. Ama ağzını benimkinin üzerine koymasını izledim ve hiçbir şey hissetmedim. İşe yaramıyordu.

onca şeyden sonra, her bu şekilde bırakamazdık. Hikâyemiz soğuk, tozlu bir mağarada son bulamazdı. Collith'e doğru sürünürken göğsümdeki ıstırap genişledi. Kafasını kaldırıp bakmadı ya da durmadı. Nefesi parçalanmıştı, sanki kırılmanın eşiğindeydi.

"Collith." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Collith, ben çok-"

Birdenbire yine sırtüstü yatmış, toprak tavana bakıyordum. Collith gözlerimin açıldığını görmüş olmalıydı çünkü kalp masajını bırakmıştı. Bir anlık sessizlik oldu, şok olmuşum.

Sonra ayağa fırladım ve donmuş toprağın üzerine su kustum.

Bir el saçlarımı tuttu ve rahatlatıcı sözler kulağıma doldu. İşim bittiğinde, zaten bildiğim halde kim olduğunu görmek için döndüm.

"Collith?" Bunun gerçek olduğuna inanmaya cesaret edemeyerek fısıldadım. İkimizin de hayatta olduğuna.

Sessizce beni kendine çekti. Parmakları nazikti ama vücuduna yaslandığımda vücudundaki gerginliği hissettim. Collith yüzünü boynuma gömmek için eğildi. Yine de hiç ses çıkarmadı. Birbirimize sarılarak öylece oturduk ve ben yavaş yavaş çevremizi yeniden fark etmeye başladım. Gwyn, Creiddylad'ın cesediyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Mezarı ararken bakışlarım Laurie'ninkilerle buluştu.

Bir şaşkınlık hissettim; hepimiz güvende olduğumuz anda ortadan kaybolacağına bahse girerdim. Hâlâ çok solgundu ve mezarı açmak için yaptığı fedakârlığı hatırladım. *Teşekkür ederim*, diye mırıldandım. Kelimeler yetersiz kalıyordu. Laurie bana belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi ama her zamanki canlılığından eser yoktu. O zaman Gwyn'in kendi ölümüne seyirci kaldığımda söylediği şeyi hatırladım. *Prens, değil mi? Artık kral olmadığına göre?*

Alay dönüp dolaşıp aynı yere geldi.

Laurie... benim için tahtından vazgeçmiş miydi?

Zihnim bunu reddetmeye çalıştı. Rasyonalize etmeye. İnkâr etmeye çalıştı. Ama gerçekte ne kadar savaşırsam savaşıyım, geri geldi. Seelie Sarayı'nın Kralı, cinayet ve zalimlik yapabilen bir yaratık, benim yapmam gerekmesin diye en büyük fedakârlığı yapmıştı.

İsteksizce Collith'ten uzaklaştım. Bakışlarımız karşılaştığında, ne yapmak üzere olduğumu anlayacağını umarak Laurie'ye doğru bir bakış fırlattım. Yapmam gereken şeyi. Collith hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki öfke gitmişti. Ayağa kalktı ve bana yardım etti.

Tek kelime etmeden boşluğu geçtim ve kollarımı Laurie'ye doladım. Tutuşumu sıkılaştırdım, çünkü onun parçalanmakta olduğunu biliyordum. Laurie gerçekten kaç yaşında olursa olsun, hiçbir yıl insanı kaybetmeye hazırlayamazdı. Ne tür olursa olsun.

O da bana sarılmadı ama hareket de etmedi. Çenesi başımın üstünde duruyordu, en ufak bir dokunuşla. O zaman neden az önce paylaştığımız öpücük kadar samimi hissettirdi? Bu düşünceye karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Bir an için, sanki tekrar karların içinde, garajın gölgesinde kucaklaşıyormuşuz gibi hissettim.

Sonra ahırın yanında Collith ile kucaklaşmamızı hatırladım. Tuhaftı, hikâyelerimizin sürekli bir araya gelmesi, birbirini yansıtması. İki ruh. İki kucaklaşma. Onlarla birlikteyken birbirinden çok farklı iki duygu. Göğsüm acıyordu, sanki zıt yönlerde çekiliyormuşum gibi.

Geri adım atan Laurie oldu.

"Sarayıma dönmem gerekiyor," dedi. Konuşurken gözlerime bakmadı. "Bağın koptuğunu hissedeceklerdi."

En azından bazı şeyler değişmemişti, son sözü benim söylememe izin vermemişti. Laurie beni Collith'le birlikte mezarda bırakıp gitti.

Unseelie Kralı hâlâ suyun yanında duruyordu. Ona doğru döndüm, ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama Collith bana doğru yürüdü. "Hadi burayı terk edelim," dedi.

Yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Başımı salladım ve o da kapıya doğru ilerledi. Sonunda Glock'umu yerden aldım ve Collith'i hevesle takip ettim; dereden, taş levhadan ve bu gece burada olan her şeyden uzaklaşmaya fazlasıyla hazırdım.

Dönüş yolculuğu pusluydu.

Daha sonra ormanda yürüdüğümü, tepemde uzanan ölü dallara baktığımı hatırlayacaktım. Önümde aç bir ağız gibi beliren Unseelie Sarayı'nın girişini hatırlardım. Finn'in verandadaki devasa silüetini gördüğümü hatırlardım. Endişesi rüzgârın üzerinde geziniyor, bir yaprak rüzgârı gibi hissediliyordu. Evdeki tüm ışıklar yanıyor, pencerelerden akıyor ve son adımlarımız için yolu aydınlatıyordu. *Eve*. Avluyu geçmeye başladım ve gözlerim derin bir rahatlama yaşıyla doldu.

"İyi akşamlar, Majesteleri."

Bir kez olsun ürkmeyecek kadar yorgundum. Arkamı döndüm ve orada duran vampire boş bir gülümseme gönderdim. Anlaşılan ben de kibar olamayacak kadar yorgundum. "Burada ne yapıyorsun?"

Ön kapı açıldı. Emma dışarı çıktı, yüzünü aydınlatan hoş bir gülümseme vardı. Collith'le bakiştık ve Collith hızla onun yolunu kesmek için hareket etti. Cyrus da her zamanki soğukkanlı ifadesiyle verandaya çıktı.

Drakula ve ben birbirimize bakarken onların yeniden bir araya gelme sesleri havayı doldurdu. Finn bizi izliyordu, dudağı hırıltı şeklinde kıvrılmıştı. Hâlâ insan şeklini giydiğini görünce biraz şaşırdım.

"Biz dengeyi koruyoruz Kraliçe Fortuna," dedi vampir ve sonunda soruma cevap verdi.

Sesinde bir beklenti tonu vardı, sanki bana bir bilmece vermişti ve şimdi onu çözmem gerekiyordu. İlk içgüdüm uzaklaşmaktı - bu gece ölecektim ve geri kalanını ailemle geçirmek istiyordum. Ama sonra Drakula'nın zamanlamasını düşünmeden edemedim. Ayrıca düşündüm ki

küçük Dövüş Kulübü'nün amacı hakkında. *İki dünyayı ayrı tutmak. İnsanlık bir tarafta, Düşmüşler diğer tarafta.*

"Bu yüzden Granby'ye geldin. Gwyn'in Creiddylad'ı serbest bırakmak istediğini biliyordun," dedim yavaşça. Drakula bana sakın bir gülümsemeyle karşılık verdi, ben de kaşlarımı çattım. "Eğer onu durdurman gerekiyordysa, biraz geç kaldın."

"Tam da ihtiyacımız olduğu anda geldik - Gwyn'in Creiddylad'ın kalbini çıkarmasını izledik. Dünyayı kasıp niyetli olsaydı, bunu şimdiye kadar çoktan yapmış olacağı açıktı. Belli ki sevgilisinin kaderi umurunda değildi. Bizler askeriz Majesteleri, yani savaşlarımızı dikkatle seçeriz. Bu seferki bizim müdahalemizi gerektirmiyordu."

Açıklamasını yaparken neredeyse ağzım açık kalıyordu. Tekrar konuşabildiğimde sesim öfkeyle titriyordu. "Harika, yani beni boğduğunda sen de mi oradaydın? Yardımın için teşekkürler."

"Ölmeyecektiniz Kraliçe Fortuna. Şey," diye düzeltti Drakula, "tam olarak değil. Yeteneğin boşa gittiğini görmekten nefret ederim, bu yüzden bu gecenin sonucu ne olursa olsun bu konuşmayı yapacağımızdan emin oldum. Vampir kanı tüketildiğinde iki hafta boyunca vücutta kalır."

Dondum kaldım, evi görmeden ona bakıyordum. Zihnim kelimeleri bir Rubik Küpü gibi yuvarladı. *Atık. Vampir kanı. Tüketilmiş.*

"Kahve," diye nefes aldım yerine oturduğunda. Vampirle tekrar yüzleştim ve üşüdüğümü hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim kadar soğuk. "Terapi seansından sonra getirdiğin kahveye vampir kanı koydun. Benim rızam olmadan beni bir vampire mi dönüştürecektin? Bana bir seçenek sunmadan?"

Drakula kollarını arkasına kavuşturmuş, her zamanki gibi sinirli bir şekilde duruyordu. "Oh, bir seçeneğimiz olacaktı. Her zaman bir seçeneğimiz vardır."

"Fortuna?"

Ses verandadan geliyordu. Arkamı döndüm ve herkesin bizi izlediğini gördüm. Cyrus her zamanki gibi soğukkanlıydı ama Emma ve Damon'ın yüzünde temkinli bir ifade vardı. Finn'in verandanın parmaklıklarından atlayıp karlara hücum etmesine ramak kalmış gibiydi. Unseelie Kralı'nın ise gözleri parlıyordu. Korkudan değil, soğuk bir hazırlıktan diye düşündüm. Çenesinin gerginliği ve ağzının etrafındaki çizgiler çok şey anlatıyordu; tekrar ölmemi izlemeyecekti.

Hangisinin adımı söylediğinden emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Yaşadıklarımın sonu onlarla birlikte olmaya ihtiyacım vardı. Ama geri döndüğümde

Drakula'nın yanına gittiğimde, bunun meşhur vampiri son görüşüm olabileceğini fark ettim; ondan hâlâ istediğim bir şey vardı. Kendi yeteneklerim hakkında yeterince bilgim yoktu ve Drakula'nın geçmişe erişimi vardı. Uzun anıları ve daha da fazla bağlantıları olan sayısız Düşmüş'e. "Şimdi şehirden ayrılıyor musun?" diye sordum. Kelimeler kırılmıştı.

Vampirin gözleri yüzümde gezinmeye devam etti ve ben aileme bakarken bile gözlerini kaçırmadığını hissettim. "Henüz değil," diye cevap verdi. "Dişi avcı bu bölgede oyalanıyor ve o gelene kadar buradan ayrılmayacağız. Buna bir önlem diyebiliriz sanırım."

"Belki Adam'da görüşürüz o zaman." Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, çünkü söylemek *istediğim* şey çok daha kötü olurdu. Drakula bir düşman değildi ama bir dost da değildi. Bundan emindim.

Vampir tekrar gülümsedi. "Oh, birbirimizi tekrar göreceğimizi garanti edebilirim, Majesteleri."

Sözlerin dostça mı yoksa uğursuz mu olduğuna karar veremiyordum ama konuşma bitmiş gibiydi. Arkamı dönmeye başladığımda bir hava akımı hissettim. Drakula'nın durduğu yere baktım ve boş olması beni hiç şaşırtmadı.

Sonunda avluyu geçtim. Ailem hâlâ beni bekliyordu, merdivenlerin başında bir küme halinde toplanmışlardı. Emma'nın saçları verandanın ışığında bir fener gibi parlıyordu. Elini uzattı ve Damon bana yer açmak için yana kaydı.

Gülümseyerek kollarının arasına girdim.

Lyari ve Ariel herkes içeri girdikten birkaç dakika sonra geldiler.

Mutfakta altı kişiydik. Hava kahkahalar, bardaklarda buz şingirtıları ve mırıltılı konuşmalarla doluydu. Hepimiz Matthew'un başka bir odada uyuduğunun farkındaydık. Arada bir masanın üzerindeki bebek telsizinden hafif sesler geliyordu.

Sağ Elim kapıyı çalmadan içeri girdi ve gözleri hemen odayı tarayarak beni aradı. Kalçasında cam gibi bir kılıçla birlikte Muhafız üniformasını giymişti ve sivri kulakları cazibeyle gizlenmemişti. Daha önce onun insan olduğunu düşünen biri varsa, artık kesinlikle yanılmıştı.

"Lyari! Kokteyl ister misin?" Emma haykırdı. Dikkati Ariel'e yöneldi ve periye hoş bir gülümseme verdi. "Merhaba! Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, değil mi?"

Bu gece bizi bir araya getiren nedenlere rağmen her zamanki gibi neşeli olan Ariel kendini tanıtmak için öne doğru dans etti. Lyari olduğu yerde kaldı ve ben de ona yorgun bir gülümseme verdim. Perinin bakışları keskinleşti, sanki yüzümde başka kimsenin göremediği bir şey görmüş gibiydi. "Otur ve bizimle bir içki iç," dedim boş sandalyeleri işaret ederek.

Ama Lyari kapı aralığından kımıldamadı. Vücudu gerginlikten neredeyse zonkluyordu. "Nuvian'a ve Dil'e hayatta olduğunu haber vermeliyim," diye cevap verdi sesini alçaltarak. Gerçi diğerleri Ariel'le meşguldü.

Hayatta olduğumu bilmelerine izin mi vereyim? Şaşkınlıkla düşündüm. Sonra aklıma geldi: Kalbim durduğu anda tüm Unseelie Sarayı bağın koptuğunu. Tüm o kaosu içinde unutmuşum. Eğer hem kralın hem de kraliçenin öldüğünü düşünüyorlarsa, güce aç saray mensuplarının tahtlarımızı ele geçirmesine ne engel olabilirdi ki?

"Gelmemi ister misin?" Yüz ifademde ya da sesimde isteksizlik belirtisi olmamasını umarak sordum. Uzun, çok uzun bir gece olmuştu; olan diğer her şeyin yanı sıra, ölmüş ve hayata geri dönmüştüm. Bir savaş daha verecek güce sahip olduğumdan emin değildim.

Karşılıklı konuşmalarımızı sessizce dinleyen Collith yanımda kaskatı ve sessiz duruyordu. Ona baktım ama ne düşündüğünü anlayamadım.

Lyari başını salladı. "Eğer durum değişirse, sana nasıl ulaşacağımı biliyorum. Hayatta olduğun için mutluyum."

Ondan duyduğum bu sözler bir kucaklaşma da olabilirdi. Tekrar gülümsedim, bu sefer daha içten. "Teşekkürler. Ben de."

O ön kapıdan çıkıyormuş gibi yaparken -özellikle de tüm fae ihtişamıyla geldikten sonra buradaki herkesin onun ne olduğunu bildiğini ve artık numara yapmaya gerek kalmadığını düşündüm- içkimden bir yudum daha aldım. Ariel sandalyelerden birine yerleşmişti, kahkahası odada bir çan gibi çınlıyordu. Biri ona kokteyl hazırlamıştı ve Lyari'yle konuşmamın bittiğini görünce peri kadehini havaya kaldırdı. "Kötü adamları yenmeye ve başka bir gün savaşmak için yaşamaya," diye ilan etti.

Kadeh kaldırmasını anlamayacak tek bir kişi vardı ama Cyrus her zamanki gibi soru sormadı. Bu yüzden bu kadar kararlıydı.

onu izlerken fark ettim. Bu yüzden onun insandan başka bir şey olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Cyrus kendisinin Düşmüş olan parçasını görmezden geldi. O yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Bir ejderha yoksa, bir Kâbus nasıl var olabilirdi? Ya da bir kurt adam? Ya da bir peri?

Bakışlarımı Cyrus'tan ayırdım ve Emma'nın marihuana kalitesinin nasıl değerlendirileceği hakkındaki konuşmasını dinledim. Ariel herkese bir tur daha kokteyl hazırlamak için ayağa kalktı. Ne olduğunu anlamadan bir saat geçmişti. Yavaş yavaş, bir nehrin sürüklediği dalgaların sürüklediği odunlar gibi, küçük topluluğumuz parça parça uzaklaştı.

Emma sonunda, "Sanırım o kokteyller üzerime sinmiş," dedi, kendini yukarı itmek için masayı kaldırıp olarak kullanarak. Hareket normalden daha yavaş görünüyordu.

Endişemi gizlemeye çalıştım. Collith de ayağa kalkmaya başladı. "İyi misin? İhtiyacın var mı?"

"Oturun ve içkilerinizi bitirin. Alkol asla boşa harcanmamalıdır." Emma Collith'e anlam veremediğim bir bakış attı. O uzaklaşırken zemin gıcırdadı. "İkinize de iyi geceler."

Collith ve ben onun gidişini izledik. Ayak sesleri azalınca aramıza sessizlik yerleşti. Garip bir şekilde, rahatsız ediciydi. Belirsizdi. Bardağıma baktım ve Gwyn Collith'i çalmadan önce birlikte geçirdiğimiz son geceyi hatırladım. Bu gece yaşadığımız her şeye rağmen onu hâlâ istiyordum. Karnımda bir endişe çırpındı ve bakışlarımı kaldırdım. "Sen-"

"İyi geceler," dedi Collith. Bana bakmadı. Elinde boş bardağıyla masadan kalktı ve bulaşık makinesine koymak için odanın öbür ucuna geçti. Tıkırdayan tabakların sesi beni sıçrattı.

"İyi geceler," dedim kaşlarımı çatarak arkasından. Birkaç dakika sonra banyo kapısının kapandığını duydum. Duvardaki bir boru inledi, bu Collith'in duşu açtığının işaretiydi. Kötü bir fikir değildi -Gwyn birkaç saat önce kafamı kirli dere suyuna sokmuştu. Birlikte geçirdiğimiz gecenin tonunu tamamen yanlış mı okumuştum? Bir insan onunla yattığı anda ilgisini kaybeden o pisliklerden biri miydi?

Ya da belki de sadist bir peri tarafından . Collith'in gözle görülür bir yarası yoktu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Belki de Gwyn, Jassin'in takıntılı olduğu tarafını şımartmıştı. Bu düşünce beni hasta hissettirdi.

Hareket etmem gerekiyordu, ayağa kalktım ve bulaşık makinesine doğru yürüdüm. Bardağımı içine, Collith'inkinin yanına koydum ve kapağını iterek . Collith hâlâ duş alıyordu, ben de koridordan geçip odama girdim. Bir an sırtımı kapıya dayayıp temiz yatağıma baktım. Emma burada olmalıydı, bunu yapmış olmamın imkânı yoktu.

Uyu. Biraz uyumalıyım.

Sanki damarlarım vızıldıyor gibiydi. Sanki elektrikli bir tele dokunmuşum ya da adrenalın iğnesi olmuşum gibi. *Şok*, diye düşündüm belli belirsiz, gömleğimi çıkarırken. Pantolonumun fermuarını açtım, aşağı çektim, sonra tekmeleyerek çıkardım. *Şok geçiriyorsun.*

Kendime bunun mantıklı olmadığını söyledim, çünkü Gwyn beni saatler önce öldürmüştü. Ama yatağı girdiğimde dişlerim takırdamaya başladı. Yorganı üzerime çektim ve kendime doğru kıvrıldım. Bir süre sonra yuvarlandım ve bakışlarım çalar saate takıldı. Parlak, parlayan rakamlar bir çapa gibi hissettirdi. Panik dalgasıyla savaştım ve onlara tutundum. Bir saat daha geçene kadar şekillerin değişmesini tekrar tekrar izledim. Kulaklarımdaki uğultu yavaş yavaş azaldı. Nefes alışımla sakinleşti.

O sırada Collith duş almayı çoktan bitirmişti. Terli yatağı terk ettim -cidden ikinci bir çarşaf takımına yatırım yapmam gerekiyordu- ve havlumu dolabın kapı kolundan aldım.

Bir on beş dakika sonra odama dönüyordum, saçlarımdan sular damlıyor ve bacaklarımdan aşağı akıyordu. Büyük boy bir tişört giydim, köşedeki sandalyeden yedek bir battaniye aldım ve yorganın üstüne uzandım. *Uyu hadi. Uyu hadi.* Gözlerimi sıkıca kapattım ve bir çitin üzerinden atlayan bir grup kabarık koyunu hayal ederek günün olaylarını bloke ettim.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca durmadan yer değiştirdim. Oliver'ın yüzü zihnimde belirdiğinde, mavi gözleri acıyla parlıyordu, bir nefes verdim ve gözlerimi açtım. Zaten uyumak fazla abartılıyordu.

Tam saate sinirli bir bakış daha atmıştım ki, zihnimi koruyan duvara bir şey çarptı. Şaşkınlıkla donakaldım.

Varlık dikkatimi çekmemek için hiçbir çaba sarf etmedi. Yaklaşık gücünün tadına baktığım anda kim olduğunu tam olarak anladım. Ben tepki vermeden, Cyrus'un evinin dış cephesinin alaycı bir görüntüsünü gönderdi. Gözlerim farkına vararak açıldı.

Dışarıdaydı.

Adrenalin tekrar içime doldu. Yatak örtüsünü kenara ittim ve yerde terk edilmiş halde duran bir kot pantolonu kaptım. Onları giydikten sonra komodinın üst çekmecesini açtım ve sessizliğin içine bir gıcırta sesi gönderdim. Bir av bıçağı ve Glock'u çıkardım - bıçak ve mermiler düzenli olarak kutsal suyla ıslatılıyordu - ve her ikisini de giysilerimin altındaki saklanma yerlerine sıkıştırdım.

Girişte montumu ve botlarımı çektim. Sonra Glock'u daha kolay ulaşabileceğim ceketimin cebine koydum. Sanki damarlarımdaki kanın bir şelale gibi aktığını duyuyordum. Bir elim kapı kolundayken durakladım, varlığı hayal edip etmediğimi iki kez kontrol ettim. Orada, zihnimin ve bahçenin sınırında süzülüyordu.

Aileme olan yakınlığı içimi öfkeyle doldurdu. Kapıyı çekip açtım ve onunla yüzleşmek için soğuğa doğru koştum. Daha sonra suçu yorgunluğa ya da şokun kalıntılarına atacaktım ama o anda uyanmak ya da kimseyi çağırmak aklıma gelmedi.

Verandanın basamaklarının dibine ulaştığımda yavaşladım ve uzaktaki ağaçlara baktım. Yine karanlık bir geceydi, sanki yıldızlar bile sinmiş gibiydi. Rüzgâr dinmiş, yağan beyaz taneler sessizlik içinde toprağa düşüyordu. Nefesim havada dalgalanıyordu. Birkaç adım ilerledim, tüm duyularım alarmdaydı. Parmaklarım kıpırdadı, Glock'a uzanmak için can atıyordum. *Neredesin sen?*

"Sana bir söz verdim." Arcaena'nın sesi çiğ eti kesen kör bir bıçak gibi havayı kesti. Arkamı döndüm ve orada duruyordu, canlı bir şeyden çok bir hayalete benziyordu. Muhtemelen kalbimin ritmini duyabiliyordu, yüksek ve düzensiz, sanki korkunun kendisi yerine korkmuş bir tavşanmışım gibi.

Peri bana doğru gelirken artık güzel olmadığını gördüm. Saçları kısaydı ve geriye doğru taranmıştı, bu da keskin yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Çok solgundu ve cildinde tek bir kırışıklık bile yoktu. Sanki biri yüzünün kenarlarından tutup geriye çekmiş ve elmacık kemiklerinin üzerine germiş gibi görünüyordu. Her zamanki gibi giysileri arkaikti. Acımasız soğuğa rağmen palto giymemişti ve elbisesi siyah dantelden yapılmıştı. İnce, soluk ayak parmakları eteğin altından dışarı çıkıyordu.

Sözlerinin anlam kazanması bir an daha aldı. Önce şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve hangi sözden hatırlamaya çalıştım. Sonra aklıma geldi.

birkaç saniye sonra bana. *Senin için geliyorum, Fortuna Sworn. Sana çığlık attıracağım.*

Ellerimi ceplerime sokarak, "Ne kadar ferahlatıcı," dedim. Parmak eklemlerim Glock'un soğuk plastiğine değdi. "Sözünü tutan bir peri."

Arcaena birkaç adım ötede durdu ve beni sanki yerde bulduğu tuhaf, biraz tatsız bir böcekmişim gibi inceledi. "Sende onları bu kadar güçlü etkileyen ne var? O iki aptal kralı nasıl parmağında oynattığını anlayabiliyorum -her erkek önce sikiyle, sonra zekâsıyla düşünür. Ama avcı kadın kafamı karıştırıyor. Neden senin hayatını bağışlamak için yüzyıllardır süregelen geleneği bozsun ki? Sihirli bir amcığın mı var?"

Soru büyük olasılıkla retorikti, ama yine de cevapladım. "Bunun amımla hiçbir ilgisi yok," dedim açıkça, "ve her şey benim ne olduğumla ilgili. Yüzüm, sesim, hareket tarzım, hepsi senin mükemmel güzellik anlayışına hitap ediyor. En güçlü zihinler bile buna karşı koymakta zorlanır."

"O zaman seni kimin sevdiğini ve gördükleri yüzü sevmediklerini nereden biliyorsun?" Arcaena sordu.

Yüzümde hiçbir ifade yoktu. "Bilmiyorum."

"Ne trajik bir hayat. Belki de seni bundan kurtarmak için burada olmam bir merhamettir," diye ekledi. Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi ve parmaklarımı Glock'un kabzasına doladım ama Arcaena kıpırdamadı. Hâlâ beni izliyordu, sanki daha önce hiç görmediği bir şeymişim gibi bana bakıyordu. "Sanırım o beceriksiz kaltak seni öldürmediği için minnettar olmalıyım. Şimdi bunun zevkini kendim yaşayacağım."

Ses tonundaki acılık kişisel gibiydi ve kaşlarının çatılışında hayal kırıklığı vardı. İçimde bir ışık yanmış gibi hissettim. "Gwyn'in ücretini ödeyen sensin," dedim yavaşça. "Vahşi Av'ı bana sen yükledin."

Lyari ve Nuvian, Arcaena'nın Gwyn'i kiralamış olma ihtimalini elbette biliyordu ama bunca zamandır odasında kalmaya o kadar dikkat etmişti ki. Nuvian'ın haftalık raporlarının her birinde, onun bu işe karıştığına dair hiçbir kanıt olmadığını savunuyordu. *Hiç ziyaretçisi olmamış. Kimseyle konuşmamış.*

Kayıp ikizinden haber var mı? Ben olsam sorardım.

Bu Nuvian'ı her zaman duraksatırdı ve hava şüpheyle olgunlaşırdı. Ama nedense Ayduin'in kayboluşu hakkında beni hiç sorgulamamıştı. *Hiçbir şey.*

Şimdi, benim suçlamama karşılık olarak, Arcaena gülümsedi. Yüzünde rahat bir ifade yoktu, sanki ağzı başka bir şey yapmak istiyormuş gibiydi. Sanki kötü kurt Kırmızı Başlıklı Kız'ın yanağını yırtmak yerine yalamak zorunda kalmış gibiydi. "Şu anda sadece bir ölümlü olabilirim ama yüzyıllardır bu dünyada yürüyorum. Gücü nerede bulacağımı biliyorum," diye beni bilgilendirdi.

Manik, diye düşündüm birden. Gözlerindeki ışık böyle tarif edilebilirdi. "Demek melekleri de sen yaptın, öyle mi?" Geri adım atma dürtüsüne direnerek rahatça sordum.

Arcaena başını eğdi ve bu harekette sürüngenlere özgü bir şey vardı. "Cherubim mi dedin? Onlar yeraltı dünyasının melezleridir. Eğer Cherubim peşindeyse çok güçlü düşmanlar edinmişsin küçük Kâbus. Ne yazık ki onlar için, paylaşmakla ilgilenmiyorum."

Karda yalınayak dururken, dantelli elbisesi rüzgârda dalgalanırken, gerçekten de son kâbuslarımdan birindeki bir yaratığa benziyordu. O anda, bu tarladan sadece birimizin çıkacağı belliydi. Korku boğazımda düğümlendi ama kendimi kadim periyi herhangi bir rakipmiş gibi değerlendirmeye zorladım. Arcaena'nın çekingenliği azaltma yeteneği vardı, bunu biliyordum. Ama o yabancı yüzün ardında başka ne gizleniyordu? Hastalıklı görünen derisinin içinde başka ne gibi güçler barındırıyordu? Hazırlıklı olmalıydım, çünkü o çok daha hızlı hareket edebiliyordu-

Arcaena bir mermi gibi üzerime geldi. Tek yapabildiğim yoldan çekilmek ve yuvarlanarak yere düşmeye çalışmaktı. Ayağa fırladığımda kar üzerime yapıştı. İçgüdüsel olarak kendimi bir çömelme pozisyonuna getirdim, bir kolumu Arcaena'ya doğru kaldırırken diğer kolumla Glock'u çektim. Her şey iki saniye içinde oldu, ama bu bile çok yavaştı - bana öyle bir güçle çarptı ki hava ciğerlerimi terk etti. Bu sefer omurgamın üzerine düştüm. Hırıltılı bir ses beni terk etti ve Arcaena'ya baktım, eli boğazımı parçalamak için aşağı inerken çaresizdim.

Darbe hiç inmedi. Onun yerine korkunç bir gıcırdama sesi duyuldu. Arcaena'nın yüzü gevşedi ve gözleri donuklaştı. Yere yığıldı... ve Seelie Kralı ortaya çıktı.

Ya da eskiden Seelie Kralı olan peri.

Konuşması birkaç saniye sürdü. "Bunu neden yaptın?" Oturduğum yerden kalkarak sordum. Adrenalin hâlâ içimde pompalanıyordu.

Laurie, Arcaena'nın kalbinin parmaklarından yuvarlanıp yere düşmesine izin verdi. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde içimdeki alarm zilleri çaldı. Onu tanıdığım onca zaman boyunca Laurie kibarlık maskesi takmaya özen göstermişti.

Onu şimdi elini ve bileğini kaplayan kanla görmek, unutmama izin verdiğim şeyi hatırlatıyordu. Yine de cevap verirken sesi hoştu, "Böylece zorunda kalmayacaktın."

"Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun." Bu sözleri söylemeden önce düşünmedim ve az önce aramızda bir kapı açtığımı fark ettiğimde kalbim hızlandı. Arcaena'nın bedenine dokunmamaya dikkat ederek ayağa kalktım ve Laurie'nin bakışlarından özenle kaçındım. Gwyn'in beni öldürdüğü geceden beri gerçek anlamda konuşmamıştık. Laurie'nin mezarı açmak için her şeyini feda ettiği ve bana olan hislerini inkâr etmenin imkânsız hale geldiği geceden beri.

Ve ona karşı olan hislerimi. Her ne haltsa.

Laurie cevap vermek için ağzını açtı ama ben ondan davrandım. Şimdi *değildi* Kalpten kalbe konuşmanın tam zamanıydı. "Artık gitsem iyi olacak," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözlerimdeki ihtiyatı gören Laurie gülümsedi. Bu bana Arcaena'nın birkaç dakika önce göğsünde bir kalp taşıırkenki gülümsemesini hatırlattı. Solmuş bir çiçek gibi ayaklarımın dibinde yattığı yere baktım. Ölümünden dolayı herhangi bir suçluluk ya da üzüntü hissetmeyi kendime yediremiyordum. "Neden gitmen gerekiyor?" Laurie'nin sorduğunu duydum.

"*Bu* zihinsel görüntüye rağmen" -yutkundum ve yerdeki kalbe başımı salladım- "muhtemelen biraz uyumalıyım. İster inanın ister inanmayın, ölmek ve hayata geri dönmek insanı gerçekten yoruyor."

Peri uzun bir süre bana baktı. Gümüş gözleri çok keskin, çok anlayışlıydı ve ben nefesimi düzenli ve derin almak için mücadele ettim. Laurie konuşmamak için onu çalıştığımı bilseydi, kalıp sırf yapabildiği için gerçeği benden öğrenmeye .

"Oldukça doğru," dedi sonunda, bulduğu şeyden tatmin görünüyordu. Ya da eksikliğini.

İçimi bir rahatlama kapladı ama Laurie'nin gördüğü tek şey telefonumu çıkarırken yüzümde beliren konsantrasyon ifadesiydi. "Oh, bununla bir şey yapacak mısın?" Arcaena'nın bedenine tekrar bakarak ekledim.

Kendisine daha çok benzeyen Laurie çimlerin üzerine dikkatle diz çöktü ve elini onun koluna koydu. "Onu ikizinin yanına gömdüreceğim. Çok şirin, değil mi?"

Laurie'nin sorusunu değerlendirdim ve kaşlarımı çattım. Ayduin'in cesedinin nerede olduğunu kimse bilmiyordu, onu yatak odasından çıkaran kişi dışında kimse. Bu düşünce bakışlarımı ona yöneltmeme neden oldu ama o çoktan Arcaena ile birlikte ortadan kaybolmuştu.

"Bana yardım eden *sen miydin*?" diye sordum. Aklımın bir köşesinde hep Ayduin'in cesedine ne olduğunu ve benim onların odasından çıkarkenki kaydımı merak etmiştim. Zaman geçtikçe bunun Lyari'nin işi olduğunu düşündüm. Bunun arkasında Laurie'nin olduğunu bilmeliydim - *her şeyin* arkasında o vardı.

Bu düşünce başka bir farkındalığa yol açtı. Bakışlarım tekrar Laurie'ye kaydı. "O sandalyeyi alan sensin, değil mi? Naevys'in odasındaki sandalyeyi?"

Peri solmaya devam etti. "Yakında görüşürüz, Firecracker."

"Laurie, bekle!" Yarı soluk, sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı. Ama onu neden durdurduğumdan tam olarak emin değildim. Söylemek istediğim herhangi bir şey, yapmak istemediğim o konuşmayı kışkırtacaktı; Laurie'nin Ayduin'i benim için neden gömdüğünü çok iyi biliyordum. Mezarı açıp Arcaena'yı öldürmesiyle aynı nedendi bu. Güvenli bir soru aradım ve sonunda mırıldandım, "Sormak için ölüyordum... Drakula'dan neden bu kadar korkuyorsun?"

Laurie'nin kahkahası kulaklarımda bir ruh gibi çınladı. "Korkuyor musun? O kendini beğenmiş parazitten *korkmuyorum*! Ona sadece 69'da kazandığı bir kart oyunundan borcum var ve ödemeye hiç niyetim yok. Neredeyse kesinlikle hile yaptı."

Drakula bana aldatan bir tip gibi görünmüyordu, ama Laurie biz ayrıyken genellikle ne yapıyorsa onu yapmaya gittiği için bu fikrimi kendime sakladım.

Eve doğru geri yürürken, hayalet dudakların yanağıma değdiğini hissettiğimi sandım.

CKAPTERN)NETEN

C Ollith ahıra geri dönmüştü.

Odamda durmuş, aydınlanan pencerelere bakıyordum. Perdeleri sıkıca kavramıştım. Bu uykusuzluk değildi.

İlk defa kendimi dinlenmiş hissediyordum. Sadece ölmekle kalmayıp Arcaena'nın kalbinin sökülmesini de izlediğim uzun geceden sonra birkaç saat uyumayı başarmıştım. Rüyasız bir uyku, kötü anılardan ya da eziyet çeken en iyi arkadaşlardan arınmış bir uyku.

Şimdi bütün bir gün geçmişti ve Collith hâlâ benimle konuşmamıştı. Benimle aynı odada bile bulunmamıştı. Belki de nihayet ilerlediğimizi düşünürken geri adım atmış gibi hissediyordum. Ama gerçekten ne bekliyordum ki? Normal bir çift gibi çıkmamızı mı? Karmaşık geçmişimizin önemini yitirmesini mi?

Evet. Evet, vardı. *Hala* o şeyleri istiyordum.

Kararlılık kalbimi taşa çevirdi. Birdenbire beni reddetmesinin ya da beni geri istememesinin bir önemi kalmamıştı. Pencereden uzaklaştım ve aceleyle ön kapıya doğru yürüdüm. Çamur odasının önünden geçerken bir hareket dikkatimi çekti. Yavru kedi de beni fark etmişti ve tekmesinin ortasında dondu kaldı. "Burası bir kum kabı, Zen bahçesi değil," diye azarladım onu, fayansların üzerine yaptığı pisliğe bakarak. Onu sonra temizlerdim.

Şu anda yüzleşmem gereken bir Unseelie Kralı vardı.

Rüzgârlı bir geceydi. Hava ağaçların arasından uğulduyor, donmuş toprağın üzerinde inliyordu. Avluda yürüdüm ve ahırın kapısını tereddüt etmeden açtım. Saçlarım yüzümün etrafında dalgalandı ve kapıyı kapatmak için döndüm. Ani sessizlikte bir patlama sesi yankılandı.

Bunca haftadır burada ne yaptığını çok merak ediyordum. Hayal kırıklığıma rağmen hevesle etrafıma bakındım.

Collith loş bir odanın ortasında duruyordu, etrafı... bir ahırla çevriliydi.

Sağ tarafındaki duvar boyunca ahırlar vardı. Solda bir merdiven ve eski bir ahır odası gibi görünen bir yer vardı. Her şey kömürleşmiş, bazı duvarlar tamamen yanmıştı, bu yüzden kesin bir şey söylemek zordu. Ama Collith'in evden kaçarken zamanını nasıl geçirdiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Benden kaçarken. Nedense bu beni daha da sinirlendiriyordu.

"Burada olmamalısın-" diye başladı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar bir yere gitmiyorum," dedim elimi aşağı doğru indirerek ve sözünü kestim. Kalbim tekrar ete dönüşmeye başlamıştı ve ben onu tekrar taşla dönüştürmeyi diledim. "Gwyn seni incitti mi? Sorun bu mu?"

Collith eğildi ve beton zeminden bir şey kopardı. Doğrulduğunda bunun bir at nalı olduğunu gördüm. "Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?" diye sordu parmaklarıyla çevirerek.

Duyduklarıma inanamıyordum. Sesi bile Collith'inkine benzemiyordu; soğuk, sıkılmış, arada ince bir öfke tabakası vardı. Birden bunun Laurie'yle konuşurken kullandığı sesle aynı olduğunu fark ettim. Boğazımdaki panik yumrusunu geçerek, "Hayır, yapamayız," dedim.

"Tamam." Hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve at nalını öyle sert fırlattı nal duvara saplandı. Sonra Collith bana doğru yürümeye başladı ve ben geri çekilmekten kendimi alamadım. "Bana karşı dürüst olmadın Fortuna. Sanırım artık dost olmadığımıza göre doğruyu söylemek zorunda değilsin ama en azından kalbinin başka yerde olduğunu bilme nezaketini göstermeliydim."

"Sen neden *bahsediyorsun* Collith?" Ben talep ettim.

Alay etti. Yaklaşmayı bırakmadı ve ben de geri devam ettim. "Kes şu numarayı, lütfen. Eğer bana acı çektirmek istediysen, bunu başardın. Merhamet için yalvarıyorum."

Sonunda sırtım duvara çarptı. Collith'in elleri başımın iki yanında düzleşti. "Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok-" Ben başladım.

"*Laurelis*." İsmi o kadar sert söylemişti ki, neredeyse bir tıslama gibiydi. Collith'i tanıdığım onca saat, gün, hafta boyunca benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Yaşadığım şoku görmezden gelip devam ederken gözleri parladı. "Laurelis tacını senin için feda etti. Her şeyini, her şeyini

hiç umursamadı, karşılığında hiçbir şey talep etmeden vazgeçti. Bu her zaman tanıdığım Laurelis Dondarte değil. Bu onun sıradan bir sevişme ya da benden intikam almak için yapacağı bir şey değil."

"Onunla birlikte olup olmadığımızı mı soruyorsun?" Hâlâ kollarının arasında sıkışmış bir halde ona ters ters baktım. "Seni Gwyn'den geri almak için yaptığımız onca şeyden sonra mı? Senin zeki olduğunu sanırdım Collith ama belki de ölümden beyninin bir parçası olmadan döndün."

"O hoş alaycılığına Fortuna. Şu anda olmaz."

"Yoksa ne olur?" Bir anda ona karşı olan korkumu kaybettim. Göğsünü ittim ve o da hemen aramıza mesafe koydu. Artık avlanacak, takip edecek, peşine düşecek olan bendim. "Bana ne yapacaksın bebeğim? Çünkü istediğini almak için içinde bir şey olmadığını biliyorum."

Collith ahırın tam ortasında durdu ve kendimi tekrar ona ters ters bakarken buldum. "Eğer bu doğruysa, nasıl oldu da benim karım oldun? Eğer ben bu kadar korkak bir korkaksam, diğerleri başarısız olduktan sonra nasıl oldu da sana sahip çıktım?" diye meydan okudu.

"*Eski karım,*" diye tersledim. Bu sözleri söylediğim anda pişmanlık damarlarımda dolaşmaya başladı ve hemen ardından yorgunluk geldi. Burnumun kenarını sıktım. "Collith, seninle kavga etmek istemiyorum."

Hareket etmedi. "Neden olmasın? Bir tür tutku gerektireceği için mi? Sana yeniden hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatacağı için mi?"

"Konuşmayı seven birisin."

"Konunun dışına çıkıyoruz," diye hırladı. "Majesteleri."

Lyari gölgeli bir köşede duruyordu. Aynı anda ikimiz de ona doğru döndük ve "*Ne?*" diye hırladık.

Yüz ifadesi ciddiye. Collith'e baktı ve o anda ne söyleyeceğini biliyordum. Bir keresinde, anne babası yeni ölmüş bir çocuğa baktığını fark eden bir polisin yüzündeki o ifadeyi görmüştüm.

Midem sıkıştı ve havadaki öfke dağıldı. Collith'i yaşamak üzere olduğu şeyden kurtarmanın bir yolu olmasını diledim. Belki de yanılmıştım. Belki de Lyari tamamen farklı bir şey için buradaydı. *O kelimeleri söyleme*, diye düşündüm çaresizce.

Ama sonra Lyari onları söyledi. "Ben Naevys, efendim."

Toprak Naevys Sylvyre'ı tüketmeyi neredeyse bitirmişti.

Köklerin nerede bittiğini ve onun nerede başladığını söylemek imkansızdı. Göz kapaklarındaki damarları, kirpiklerinin solgun yanaklarına karşı nasıl siyah tüyler gibi görüldüğünü inceledim. Hâlâ güzeldi, büyü bunu değiştirmemişti. Collith odayı geçti, sanki ayak sesleri bile ona zarar verecekmiş gibi ses çıkarmadan ona yaklaştı.

"Anne," diye fısıldadığını duydum. Yumruklarını sıkarak onun önünde durdu. Ona uzanmak üzereydi. O çok kırılıyordu. Çok kırılıyordu. Tek bir dokunuş onu paramparça edebilirdi.

Kendimi davetsiz misafir gibi hissederek kapının yanında durdum. Collith'i izlerken, onun öfkeli çaresizliğini görünce, bu an için hiç hazırlanmadığını fark ettim. Hazırlanmak zorunda olmamalıydı. Periler yaşlanmazdı. Periler solmazdı. Onlar ebedi olan her şeyin yaratıklarıydı.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Collith kelimeleri bana yöneltmek için hafifçe dönerek sordu. Bakışlarını kaçırmıştı. Çenesi sanki bir çılgınlığı bastırıyormuş gibi çalışıyordu.

Başımı sallarken hüznün boğazımı tırmaladı. "Elbette," diye başardım.

Hiç tereddüt etmeden odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattığımdan emin oldum. Geçitte bir grup Koruyucu vardı, Naevys'i yıllar boyunca sık sık korumuş olan periler. Hepsinin yüzünde aynı keder ifadesi vardı ve onlara bakarken ailelerin her yerde oluşabileceğini düşündüm. Unseelie Sarayı'nda bile.

Sessizce bekledik. Üzerimde kalın bir kapüşon olmasına rağmen kollarımı kendime doladım. Sessizlik o kadar derindi ki, Muhafızlardan biri hareket ettiğinde zırhın değiştiğini duyabiliyordum. Nuvian geçitten aşağı doğru yürüdüğünde aniden sona erdi.

"Doğru mu?" diye sordu, gözleri hemen bana yöneldi. "O burada mı?"

Başımı Naevys'in odasına doğru eğdim. Nuvian yanan gözleri ve gergin ağzıyla diğerlerimizle birlikte beklemeye başladı.

Dakikalar sonra Collith tünelde yeniden ortaya çıktı. "Seni görmek istiyor," dedi bana, gözleri acıyla kararmıştı. Göz ucuyla Nuvian'ın bakakaldığını görebiliyordum; Collith ortadan kaybolduğundan beri onu ilk kez görüyordu.

Tekrar başımı salladım, sonra Collith'i diğer odaya kadar takip ettim. O kapının yanında durarak bize mahremiyet yanılması verdi ve ben de daha önce birçok kez yaptığım gibi Naevys'in yanına gittim. Nefesi şimdiye kadar aldığım en zayıf nefesti.

duydum. Gözlerini açmaya ve bana bakmaya çabalarken hafif hırıltılar sızlattı. Baktığında, beyazların sarıya dönüştüğünü gördüm.

"Ona inanın," diye fısıldadı peri çatlak dudaklarının arasından.

Yüzümdeki herhangi bir duyguyu gizlemek için kraliçe olarak edindiğim tecrübeyi kullanarak yaklaştım. "Collith'e inancın var mı?" Nazikçe sordum.

Durakladı. Boğazı düğümlendi. "Evet. Evet, Collith. O her zaman doğru seçimleri yapmıyor. Birinin ona inanmasına ihtiyacı var."

"Tamam," diye kabul ettim. Bunun hakkında düşünmeme gerek yoktu. "Oğlunuza her zaman güvenmeye çalışacağıma söz veriyorum. Zaten o bunu oldukça kolaylaştırıyor. Onu yetiştirirken iyi bir iş çıkardın Naevys."

Ama cevap vermedi.

Collith'in annesinin sonunda kendini bıraktığı ana tanık oldum; yüzü gevşedi ve bunca zamandır acıdan kaskatı kesilmiş olduğunu fark ettim. Hâlâ görülebilen parmakları hafifçe sarkmıştı. Collith'e dönüp baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Başka bir şey söylemeden uzaklaştı, uzun bacakları onu tünelden aşağıya benim kadar hızlı taşıyordu. Nuvian ona ayak uydurmak için koşmaya başladı ve kılıcı her adımda şingırdayan bir ses çıkardı. Saniyeler sonra, iki erkek tünelin kara ağzı tarafından yutuldu. Diğer Muhafızlar benimle kaldı. Kimse konuşmadı. Sessizlik sadece ayakkabılarımızın kuru toprak üzerinde çıkardığı çıtırtı sesiyle bozuldu.

Kulaklarımda soğuk bir rüzgârla yüzeye ulaştığımda, bana yukarıdan eşlik eden Muhafızlar artık geçitte değildi. Açıklığa adım attım ve Unseelie Kralı'ndan da hiçbir iz olmadığını gördüm.

Kederin insanlar üzerinde garip etkileri vardı - bunu herkesten daha iyi biliyordum - ve endişe midemde bir delik açmıştı. Koşmaya başladım ve eve doğru yöneldim. Collith'in orada olması için dua ettim.

Onu ileride gördüğümde ağaçların arasında sadece birkaç metre gitmiştim. Nuvian da muhtemelen yakınlardaydı. Rahatlama beni duraklattı ve en yakın ağaç gövdesine yaslanıp nabzımın yavaşlamasını bekledim. *Nefes al Fortuna, sadece nefes al.* Laurie cisimlendiğinde gölgelerden çıkmak üzereydim.

Sırtı bana dönüktü ve ay ışığıyla parlayan saçları ışık olmamasına rağmen parlıyordu. Onun elinde de bir şey parlıyordu. "Sanırım sen

Bırak," diye mırıldanan Collith, bunun bir sigara olduğunu anlamamı sağladı.

Laurie yüzünü görebilmem için yana kaydı ve uzun bir nefes çekti. Şu anda bile, hayatının en büyük kaybından sonra, modanın zirvesindeydi. Koyu mavi bir takım elbise giymişti ve cebinden çıkan mendil ipek gibi görünüyordu. Sigarasının ucuna dokunarak, "Evet," diye cevap verdi. "Sadece üzüntüm dayanılamayacak kadar büyük olduğunda kendimi şımartıyorum."

Collith acı bir ses çıkardı. "Sanki kederliyimşsin gibi."

"Pek çok şey hissediyorum Collith." Laurie'nin sesi beklenmedik derecede keskindi. Collith hemen karşılık vermedi, bu beni şaşırttı. Sessizleştiler, birbirlerine yakın duruyorlardı, havaya duman yükseliyordu.

Collith, "Sen yüzümü kestikten sonra bile seni soruyordu," dedi. Naevys'ten bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.

"Peki ya Sylvyre'e o büyüü yapanın ben olduğumu öğrendikten sonra?" Laurie usulca sordu, dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bir duraklama daha oldu ve bu o kadar uzun sürdü ki Collith cevap vermeyecek görünüyordu. Sonra, "Ona hiç söylemedim," dedi.

Laurie sigarasını yere attı ve üzerine bastı. Acıları her hareketlerinden belli oluyordu. "O benim için kendi annemden daha çok bir anneydi. Keşke bir sonraki boyuta geçtiğinde yanında olabilseydim."

İkisinin de konuşmadığı bir süre daha geçti. Kendime ilerlememi, onları varlığımdan haberdar etmemi söyledim ama sonra Collith "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Laurie'nin başı döndü. "Ne yapacağım?" "Onun için tahtından vazgeç."

Laurie önce hiçbir şey söylemedi. Sessizliğini şaşkınlık olarak yorumladım, çünkü Collith'in sorusuna benim verdiğim tepki de buydu. *Gerçekten mi? Annesi yeni öldükten sonra konuşmak istediği şey bu muydu?* Ama Laurie anlaşılan onunla dalga geçmeye karar vermişti, çünkü cevabı birkaç saniye sonra geldi.

"Fortuna ile aramızdaki bu şey bana sinsice yaklaştı. Başlarda onu sadece nedenlerini merak ettiğim için tanımak istiyordum. Zaman geçtikçe ve daha çok şey öğrendikçe, doyamadım. Bir kurt adamı diz kapağından vuracak kadar acımasız, annenizle bütün bir gece oturacak kadar şefkatli olabiliyor. Sevdiği birini kurtarmak için bir ejderhayla yüzleşebilir, ancak zalim bir insanın huzurunda titreyebilir. Kendi acısı hakkında tek kelime etmez, ancak biri ona acı çektiğinde hoş bir şekilde kesici bir şey söylemeyi asla ihmal etmez.

onu rahatsız ediyor. Hiç *mantıklı* değil, görmüyor musun? Ve ben ondan büyülendim. Tamamen büyülendim.

"Tahtımdan vazgeçtim çünkü Fortuna Sworn gibi yaratıklar hayatta bir kez gelir ve ben onun hayatta kalmasını sağlayacağım." Bocaladı. "Bu gerçekten bencilce. Öyle bir noktaya geldim ki... onсуz bir dünya düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Onu seviyorsun."

Collith bu konuda kızgın görünmüyordu; bunu basit bir gerçekmiş gibi söyledi. Laurie tekrar başını çevirdi ve dudaklarına bir gülümseme daha değdiğini gördüm. "Sen de öyle," diye karşılık verdi.

Birbirlerine baktılar ve aralarındaki havada bir şey hareket etti. Bir an sonra Collith gözlerini kaçırdı. "Onun hakkında yanılıyorsun, biliyorsun -Fortuna bir bilmece ya da muamma değil. Aslında onu çözmek oldukça kolaydı. İlk tanıştığımızda bu bilgiyi kendi avantajıma kullandım."

"Peki ne buldun?" Laurie sordu.

"Bu aile. Tek önemseydiği şey bu. Bazen bencil olabiliyor, evet ve o kadar inatçı ki saçlarımı yolmak istedim... ama günün sonunda onlar için ölür. Sevdikleri için. Sizi de bu çemberin bir parçası olarak gördüğünde, yaşayan en şanslı piç olursunuz."

Laurie yumuşak bir ses çıkardı ve bilmesem bunun bir anlaşma sesi olduğunu söyleyebilirdim. Yüzüm ısınmıştı. Konuşmalarındaki durgunluktan faydalandım ve sonunda yaklaştım. Periler birbirlerine bakıyorlardı ve beni henüz fark etmemişlerdi. "İnsanlar ne diyor? İyi olan kazansın," diye mırıldandı Laurie.

"Beni eve bırakır mısın?" Collith'e hızlıca söyledim, gereğinden yüksek sesle konuşuyordum. Başlarını bana doğru çevirdiler ve ikisinin de onları duyup duymadığını merak ettiklerini anlayabiliyordum. Bu gece bununla uğraşamazdım. İki erkeğin yanından geçerek eve doğru yürüdüm. Collith yanımda belirdi ve Laurie'nin Seelie Sarayı'na döndüğünü tahmin ettim.

Tahtını kaybetmesiyle nasıl başa çıktığını merak etmeme izin vermedim.

Dönüş yolu boyunca Collith konuşmadı, ben de onu zorlamadım. Ön kapıdan içeri adım attığımızda ev gölgeler ve sessizlikle doluydu. Ben ceketimi asıp botlarımı çıkarırken Collith kilitleri kilitledi. O da aynısını yapmak için harekete geçtiğinde, orada durup bekledim. Yine de bir şey söylemedim, çünkü acısını hafifletecek hiçbir kelime olmadığını biliyordum.

Bir süre sonra Collith benimle yüzleşti. Yüz hatlarını görmek zordu ama ne uzaklaştı ne de konuştu. Sessizlik o kadar mutlaktı ki ikimiz de kaloriferin çalıştığını duyabiliyorduk. Havalandırma deliklerinden hava uğulduyordu. "Bir içki ister misin?" Sonunda sordum. Collith zorlukla algılanabilen bir hareketle başını salladı.

Arkamı döndüm ve mutfığa yöneldim, giderken ışığı açtım. İçki lavabonun sağındaki dolapta duruyordu. Kutlama gecemizden beri kimse yeniden doldurmamıştı; sadece ucuz votka, açılmamış bir şişe triple sec ve biraz viski vardı. Viskiye iki bardağa doldurdum, sonra ikisini de masaya taşıdım. Birini Collith'in önüne koydum ve karşısındaki sandalyeye yerleştim.

Ellerini sıcak bir kupaymış gibi bardağın etrafına koydu. Yüz ifadesi şaşkındı, kaşlarının arasında bir çizgi derinleşti. "Bundan nasıl kurtulabilirim?" diye sordu.

Bana gerçekten soruyor muydu yoksa sesli mi düşünüyordu anlayamadım. Soru, düşüncelerimi annemi ve babamı kaybettikten sonraki o uzun aylara yöneltti. Çoğu insanın çocukluğuna dair anıları bulanıktır ama benimkiler keskindi. Kayıp ve travma, sevdiğiniz kişi olmadan geçen her günün üzerine bir büyüteç koymak gibi bir etkiye sahipti.

"Biri öldüğünde hayatta kalmak diye bir şey yoktur, sadece katlanmak vardır," dedim usulca. Viskiden küçük bir yudum aldım ve boğazımdan aşağı inerken yandı. "Acı söz konusu olduğunda herkes farklıdır. Bazıları hissizleşir. Bazıları inkâr eder. Bazıları sadece kırılır. Ben, göğsümde kocaman bir delik varmış gibi hissederek dolaştım. Sadece o ana odaklanabiliyordum, sonra bir ve ondan sonrakine. Delik kapanmaya başlayana ve keskin acı donuk bir sızıya dönüşene kadar her birine katlandım."

Damon'ın yara izleri hakkında söylediklerine benziyor diye düşündüm. Belki de acı nereden gelirse gelsin, her türden yaratık iyileşmeyi benzer bir şekilde deneyimliyordu.

Collith uzun bir süre cevap vermedi. Sandalyesinde oturmuş, gözlerini masaya dikmişti. Isı kesildi ve sessizlik geri geldi. Viskinin geri kalanını içti, bardağı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve şöyle dedi: "Sana ihtiyacım var Fortuna. Hemen şimdi."

Boynumu geriye attım. Cevap kolaydı. "Tamam."

Sanki fikrimi değiştirmem bana bir şans veriyormuş gibi bir an daha bakışlarımı tuttu. Tek kelime daha etmediğimde Collith beni kollarına aldı ve yatak odama götürdü. Beni yatağa bıraktı ve kapıyı kapatmak için döndü. Sonra, etrafımızda çınlayan sessizlikle geri döndü.

ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Kot pantolonum, kazağım, sütyenim, iç çamaşırlarım ve çoraplarım yerde bir yığın haline geldi. Bir dakika içinde tamamen çıplak kalmıştım.

Kendimi mahcup hissetme şansım yoktu çünkü Collith gömleğini çıkardı. Kapının altından süzülen ışık, göğsünün ve karnının ayrıntılı hatlarına, kot pantolonunun içinde kaybolan belirgin V'ye hayranlıkla bakmamı sağladı. Fermuarı açarken saçları bir gözünün üzerine düşmüştü. Soyunmayı bitirmesini izledim ve vücudunu görmek benimkini de ateşledi. Hiç düşünmeden ileri uzandım ve elimi shaftına doğru kaydardım. Collith dondu kaldı. Elimini aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım, her darbeye verdiği tepkinin tadını çıkarıyordum. Onun üzerinde sahip olduğum gücün kanıtını görmek beni cesaretlendirdi.

Tek kelime etmeden ayağa kalktım ve Collith'i yatağa ittim. İtiraz etmedi, dirseklerinin üzerinde doğrulup beni izledi. Eğilip sikini ağzıma aldığımda, sanki bunu beklemiyormuş gibi nefesini içine çekti. Çıkardığı sesleri severek dilimi ucunun etrafında döndürdüm. Bu sesler, hâlâ bana bakıyor olmasıyla birleşince, damarlarıma bir güç hücumu gönderdi.

İçgüdülerime uyarak geri çekildim ve yatağa süründüm. Hâlâ çırılçıplaktım, bacaklarımı Collith'in iki yanına koydum ve ona fiilen bindim. Ellerinin kalçalarımı kavradığını hissettim. Gözleri sanki şimdiye kadar gördüğü en güzel şeymişim gibi beni yutuyordu. İçime ısı ve arzu pompalandı ve onu tekrar öptüm, içgüdüsel olarak altımdaki sert uzunluğa süründüm. Collith bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, sikinin üzerine doğru eğildim.

"*Siktir*," diye inledi.

Dairesel hareketlerle hareket etmeye başladım ve bana hissettirdikleri hoşuma gittiği için ondan daha fazla ses çıkmasını sağladım. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra Collith doğrulup beni kucağına oturttu. Ritmimiz sadece bir an için bozuldu. Sonra tekrar hareket etmeye başladım, bir elim saçlarına dolanmış, diğer elimi omzuna koymuş, ona biniyordum. Ağzı meme uçlarımdan birinin etrafına dolandı ve bu his nefesimin kesilmesine neden oldu. Sırtımın alt kısmından bir damla ter süzüldü.

Collith parmak uçlarıyla klitorisimi bularak, "Yaklaştım," diye homurdandı. "Boşalmanı izlemek istiyorum. Benim için gel, Fortuna."

Başımı arkaya attım, gözlerim coşkuyla kapandı. Parmaklarının ve bedeninin altımdaki birleşimi çok baş döndürücüydü ve saniyeler içinde beni uçurumun kenarına itti. Düşüm, düşüm, düşerken çığlık attım.

Kendi doruk noktası sona erdiğinde Collith sırt üstü yuvarlandı. Bacaklarımı kalçalarına doğru uzattım ve kolumu göğüs kafesine doladım. Bir süre öyle kaldık. Collith konuşana kadar ben konuşmak . Zihnim dolaşmaya başladı ve bu sefer hiç korunmadığımızı fark ettim - yarın ertesi gün hapı almam gerekecekti.

Sonra yanağıma ıslak bir şey dokundu ve başımı kaldırdığımda Collith'in yüzünde gözyaşlarının parladığını gördüm. Doğum kontrolü hakkındaki tüm düşünceler yok oldu.

"Ah, Collith." Kalbim onun için kırıldı. Collith'in vücudu sessiz hıçkırıqlarla sarsılırken saçlarına anlamsız şeyler mırıldandım ve ona daha da sıkı sarıldım. Benim de gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark etmem birkaç dakika sürdü. Burnumu çekerek saçlarını geriye doğru taradım ve fısıldadım, "Bilmelisin. Seni kurtarmadım çünkü yapılacak doğru şey buydu; seni kurtardım çünkü artık içinde senin olmadığın bir dünya hayal edemiyordum."

Laurie de benim için aynı şeyi söylemişti. Collith'in bunu fark ettiğinde gözlerinin titrediğini gördüm. "Ben de seni seviyorum," dedi usulca.

Kelimeleri yüksek sesle duymanın dehşet verici bir yanı vardı. "Collith..." Devam edemedim.

Yanağıma dokundu. " yok. Karşılık vermene gerek yok."

Ben istedim. Gerçek bu olacaktı ve beni bu sözleri söylemekten alıkoyacak hiçbir şey olmamalıydı. Belki de hâlâ bilinçaltımda diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Ama artık bunların hepsi geride kalmıştı. Öyle değil miydi?

Collith ayağa kalkmak için yuvarlanırken kendime şu anda büyük bir önceliğim olmadığını hatırlattım. Bana güven verici bir gülümseme verdi ama gözlerinde kısmen sorumlusu olduğumdan endişe ettiğim bir gölge vardı. "Ben duşa gireceğim. Bana katılır mısın?" diye sordu.

Bunun cevabı da kolaydı.

CKAP TERNENTV

I göğsümde kıvrılmış bir kedi yavrusuyla uyandım. Döndüğümde mırıltısı kulaklarımı doldurdu, Collith'i yanımda görmek istiyordum, onu geri almayı hayal etmediğime dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Ama yatağın diğer tarafı yine boştu.

Rüyalarımındaki görüntüler aklımdan çıkmıyor, onları gerçeklikten ayırmamı zorlaştırıyordu. Annemin yıgılmış bedeni. Bir kafesin parmaklıkları arasından bana bakan bir goblin. Leviathan'ın bedeni çok çok aşağılara batarken sudan yükselen buhar. Jassin'in kedi gibi gözleri bana gülümsüyordu. Collith yüzüstü yere çakılırken burnundan akan kan.

Hayatım boyunca biriktirdiğim her kötü anı ve her korkunç deneyim. Oliver durdurucu, kapı bekçisiydi ve artık o gittiğine göre her gece zihnimi doldurmakta özgürdüler.

Bir dakika sonra alarmım çaldı. *Lanet olsun.* Bir saat içinde Bea'lerde olmam gerekiyordu. Eğer yetişmek ve Angela'nın bir kez daha öfkelenmesini önlemek istiyorsam, bu sıcak yataktan çıkma vakti gelmişti. Doğrulduğumda tenimi bir ürperti kapladı ve yavru kedi miyavlama sesi çıkardı.

"Bu yüzü nasıl inkâr edebilirim ki?" Tekrar yere çökerek mırıldandım. Kocaman başını çenemin altındaki kıvrıma sıkıştırdı.

Birkaç dakika boyunca karanlıkta gidip geldim, saatteki sayıları takip etmeye çalıştım. Bir ses beni uyandırdı ve Collith perdeleri açtığında ben de aynı anda kıpırdandım. Odayı aydınlık kapladı. İçgüdüsel olarak yüzümü kapattım ve parmaklarımın arasından bakarak Collith'in gömleksiz gövdesine hayranlıkla baktım. Sabah ışığı bir hale gibi etrafından içeri süzülüyordu. Bana doğru geldi ve yavru kedi açık kapıdan yararlandı.

Bir an sonra Collith'in bileklerimi kavradığını ve çekiştirdiğini hissettim. O kabarık göğüs yüzümden bir nefes uzaktaydı ve öne eğilip onu öpme isteğine boyun eğdim. Collith boğazından derin ve ilgili bir ses çıkardı ve yüzümü kendisine doğru eğdi.

"Bekle, sabah nefesi-" diye itiraz etmeye başladım. Collith beni titiz ve sabırlı bir ağızla öptü. Utanmayı ya da kendimden emin olmayı unutmuştum. Dudaklarını çeneme, köprücük kemiğime, dirseğimin ve bileğimin iç kısmına, sonra da kalkık parmak uçlarıma koymak için geri çekti. Tüylerim diken diken oldu ve şimdiden onun için yeniden yanıp tutuşuyordum.

Collith dudakları bana doğru kıpırdarken, "Bunu bitirmek beni ne kadar cezbederse cezbetsin," diye mırıldandı, "yakında çalışman gerekmiyor mu?"

Fermuarı dikkatimi dağıtmıştı ve cevap vermedim. Collith geri çekildiğinde onu aşağı çekmeye başlamıştım. Fermuar elimden kaydı. Onu geri çekmeye çalıştım ama Collith komodinin üzerindeki bir şeye uzanıyordu. "Geç kalabilirim," diye karşı çıktım. "Angela bütün gün şikâyet edecek bir şey bulamazsa çok mutsuz olacak."

Collith bunu görmezden gelerek elime bir kahve fincanı tutuşturdu. "Bea'yi severim. Onun bir personel eksigi olmasını istemiyorum."

"Bana kahve yapmışsın," dedim aptalca, fincana bakarak. Midemde garip bir his vardı, sanki bir şey yeni bir şeye yer açmak için köklerinden koparılmıştı. Sıvı kenarlara doğru tehlikeli bir şekilde akıyordu ve ben de yatak örtüsünün üzerine dökmek için doğruldum.

Collith yatağın kenarına tüneyerek, "Beni kusturacak kadar kremayla," diye onayladı.

Bir yudum aldım, bir an tadını çıkardım, sonra gülümsedim. "O da mükemmel bir fincan kahve yapabiliyor. Öz güvenimin mükemmel olması iyi bir şey, yoksa şu anda kendimi yetersiz hissediyor olurum."

"Bazen söylediğin şeyler..." Gülümsedi ve başını salladı. "Bariz nedenlerin yanı sıra, Laurelis'in sana neden bu kadar aşık olduğunu anlıyorum. Birbirinize çok benziyorsunuz."

Artık gülümsemişiyordum. "Sözünü geri al. Hemen şimdi."

"Bu tamamen kötü bir şey değil, biliyorsunuz. Bazı iyi nitelikleri olmasaydı ona aşık olmazdım," dedi Collith. Laurie hakkında ilk kez gözlerinde karanlık olmadan konuşuyordu ve bu beni ne kadar rahatsız etse de merak ediyordum.

"İyi nitelikler mi? Ne gibi?"

Collith anlamsız bir hareketle saç tellerimi ensemden uzaklaştırdı. "Mesela... yaptığı her işe kendini kaptırması gibi. Ondan bir yatak odasını boyamasını ya da sizinle İspanya'ya bir geziye gelmesini isteyebilirsiniz ve o her adımda yanınızda olur. Dayanılmaz şakalarını yapar ve sanki hayatının en güzel zamanıymış gibi davranırdı."

Collith belli belirsiz gülümseyerek başını salladı ve gözlerindeki bakışta beni rahatsız eden bir şey vardı.

Konuyu değiştirme zamanı.

"Ne kadar kötü?" Önceki geceyi düşünerek sordum. Collith bana sorgulayan bir bakış attı. "Acı. Eğer günü yalnız geçirmek istemiyorsan Bea'yı arayıp ona neler olduğunu anlatabilirim."

Anlayış gözlerini doldurdu. Collith yatağın üzerinde kıpırdandı, şimdi kaşları çatıktı. "Annem huzur içinde, Fortuna. Onun günden güne soluşunu izledim ve ikimiz de bunun olacağını biliyorduk. Dinlemeyi reddettiğimde bile beni buna hazırladı."

Sessizliğe gömüldü. Bu acıyı dindirebilmeyi dileyerek öne doğru eğildim ve onu öptüm, yumuşak ve kısa bir öpücük. O da beni öptü. Alnımızı birbirine bastırırken dilimde onun tadı kaldı. Bir süre sonra Collith kahvemi aldı ve komodinin üzerine koydu. İkimiz de uzandığımızda, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi bana sarıldı. Kaburgaların arkasındaki bir kalp, bir şeftalinin içindeki çekirdek, bir şarkının ortasındaki nakarat. Arkamı döndüm ve alnımı onun göğsüne yasladım, arkamızdaki saat yokmuş gibi davrandım. Hâlâ biraz zamanımız vardı.

"Collith?" Yumuşak bir sesle söyledim, kendi kulaklarıma bile kararsız geliyordu. "Evet?"

Yutkundum. "Kulağa her zaman yetersiz geliyor, ama benim için kelimeleri duymanın bazen yardımcı olduğunu biliyorum. Anneni kaybettiğin için üzgünüm. Çok üzgünüm."

Bir süre daha sessizlik oldu. Sonra Collith vücudunu benimkinin üzerine koyacak şekilde ikimizin de yerini değiştirdi. Dirseklerine dayanarak tüm ağırlığını benden uzak tuttu ve gözlerini aradı. Bulduğu şey kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu.

"Fortuna," diye başladı Collith. Sözcükleri üzerinde düşünüyormuş gibi durakladı. Bekledim, birden gerildim. Adımın dudaklarından dökülmesi beni dehşete düşürmüştü. Sesinde çok çığ bir şey vardı, bir kayıp ve arzu iması ve daha fazlasının geleceğine dair bir vaat. Bir şey olmak üzereydi, önemli bir şey söylenmek üzereydi ve ben buna hazırlıklı olduğumdan emin değildim.

Dudaklarını büzdü, gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. Konuştuğunda sesi aceleciydi, neredeyse nefessizdi, "Fortuna, sana bir şey söylemem gerek _."

Yerden çivi sesleri geliyordu. Tam doğrulduğum sırada Finn'in viyaklaması kapıdan içeri süzüldü.

Bir terslik var, diye fısıldadı içgüdülerim. Aceleyle giyinip kapıyı açtım. Kurt adam koridorda duruyordu, gerçek olmaktan çok bir gölge gibi görünüyordu. Ama gözleri arkamdan süzülen ışığı yakaladı ve o sarı derinliklerde gizlenen endişeye ışık tuttu.

Üzerinde sadece boxer külotu olan Collith pencereye gitmişti. Bir eliyle perdeyi araladı ve güneş ışığı çıplak gövdesine vurdu. "Sanırım Finn Emma için endişeleniyor," dedi peri.

Duymam gereken tek şey buydu. Finn beni koridordan geçirdi ve paltomu ve botlarımı giydikten sonra ön kapıdan içeri soktu. Onu hemen gördüm, her zamankinden daha küçük görünüyordu, verandanın basamaklarında oturuyordu. Emma'nın ince kolları bacaklarına sarılmıştı ve parmaklarının arasında bir eklem fark ettim.

Gıcırdayarak ona doğru ilerledim ve onunkinin hemen altındaki bir basamağa çöktüm. Bir süre beni inceledi, hafifçe gülümsedi ve başını çevirerek aydınlanan ufka doğru baktı. Hava marihuana gibi kokuyordu. Finn verandanın diğer ucuna uzanırken hapsirdi.

"Son zamanlarda kafan çok iyi," diye cüret ettim, sesim yumuşak ve tereddütlüydü. Kederi o kadar güçlüydü ki, bunu havada hissedebileceğimi hayal ettim.

"Bu sadece kendini daha iyi hissetmenin bir yolu, tatlı bezelyem." Emma iç çekerek bacaklarını uzattı. Kemikleri duyulabilir bir şekilde gıcırdadı ve çatırdadı. Bakışlarını tekrar gökyüzüne dikti ve ekledi, "Dün gece Fred'le ilgili bir rüya gördüm. Çok gerçekçiydi ama sonra uyandım ve yatağın onun tarafını gördüm. Her şeyi yeniden hatırlamak zorunda kaldım - o harika adam gitti ve benim için öldü."

Suçluluk duygusu beni boğazıma kadar sarmıştı ve hiçbir terapinin bunu hafifletemeyeceğini biliyordum. Fred'in hayatına son veren ben olmayabilirdim, ama bunun mümkün olmasında kesinlikle bir rol oynamıştım. "Özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi Emma küçük, küçümseyici bir hareketle. Bileği o kadar kırılğan görünüyordu ki, bu hareket onu kırabilirdi.

Yutkunarak ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım. Üzerinde pijama ve kamp ateşi gibi kokan kalın bir palto vardı, bu yüzden tenine dokunmak gibi bir tehlike yoktu. Ondan sonra hiçbir şey söylemedik. Buna gerek yoktu, gerçekten de -Collith pencereyi açmıştı ve sesler bize doğru geliyordu. Tıkırdayan tabaklar ve telefonundan gelen sesler. Ben

Kısa süre önce Unseelie King'in podcast ve sesli kitap dinlemeyi sevdiğini öğrendim ve bu gerçeğin normallliği beni hala şaşırttı.

Tanıdık olmayan sesler benim ve Emma'nın ortak acısının müziğiymiş. Hüzünlü sözsüzlüğümüzün. Birkaç dakika boyunca sadece bizim gibi insanların öğrenebileceği bir dilde konuştuk. Yakında gün başlayacaktı ve biz de acımızı bastıracaktık. Şimdilik, kendi akışına bıraktık. Uzun bir günün ardından uykuya dalmak ya da saatlerdir ağrıyan ayakkabılarımızı tekmelemek gibi.

"Günle yüzleşmeye hazır mısınız?" Emma sonunda bana sordu.

Bir nefes aldım. Kimsenin asla hazır olmadığını öğrenmişim ve eğer o duyguyu beklersem, tek yaptığım zaman kaybetmek olacaktı. Ve ben zaten çok fazla zaman harcamıştım.

"Hazır," dedim.

Vardiyam bulanıktı.

İlk kez, insanların *havada yürümek* deyimini kullandıklarında ne demek istediklerini anladım. Siparişleri yazarken gülümsedim. Tabakları masalara teslim ederken atlamamaya çalıştım. Çekleri yazdırırken mırıldanmamak için çaba harcadım. Görünüşe göre neşe bulaşıcıydı, çünkü Gretchen ve Ariel'in de gülümsemesi uzun sürmedi. Ariel hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri onunla ilk kez çalışıyordum ama sözde bir insan olarak davrandığından farklı davranmıyordu ve cazibesi geri gelmişti. Birkaç saat sonra bunu düşünmeyi tamamen bıraktım.

Vardiyamın sonunda Adam'a uğrayıp bir antrenman yapmayı düşünmedim bile; eve dönmek için çok hevesliydim. Aşk filmlerindeki gülünç kızlardan biri gibi davrandığımın farkındaydım ama umurumda değildi.

Yolculuk sırasında hız sınırını aştım. Finn'in yolcu koltuğunda olmaması garip hissettiriyordu ama artık Gwyn gittiğine ve Bea'nın evinde korunduğumu bildiğine göre, kendi kendine koyduğu koruma görevinde biraz gevşemişti -*Biraz* göreceli bir terim. Alabildiğimi alırdım.

Minibüsü park ettikten sonra koşmamaya çalıştım. Sakin ve soğukkanlı bir şekilde yürüyüş yolunu takip ettim ve kapıyı açtım.

İçeri adımımı atar atmaz bir müzik patlamasıyla karşılaştım; vuruşlar ve feryatlardan oluşan hevesli bir bükülme. *Bunu* kim dinliyordu ki?

Kanepede uyuklamakta olan Stanley yere düştü ve tırnaklarını parkeye geçirerek beni selamlamak için hareket etti. Çantamı en alttaki merdivene bıraktım ve dalgınca başını okşadım. Sonra tenis ayakkabılarımı çıkardım ve müziğin kaynağına doğru yürüdüm. Stanley yerine dönerken kanepenin yaylarının gıcırdadığını duydum.

Yavru kedim mutfaktan fırladı ve çorabıma yapışıp dişleri ve pençeleriyle vahşice saldırdı. "Merhaba," dedim gülümseyerek. Onu kucağıma aldım ve karnını ovmaya çalıştım ama ellerimi pençeledi. Minik hayvanı tekrar yere bıraktım ve o da kaçtı.

Collith odasında mıydı?

Koridora ulaştığımda, havanın saç spreyi ile yoğun olduğunu fark ettim. Banyo kapısı açıktı ve dışarı ışık sızıyordu. Muhtemelen ayak seslerimi duyan Emma, saçına dolanmış bir saç maşasıyla birden ortaya çıktı. Dudakları kiraz kırmızısı bir gülümsemeye dönüştü. Telefonunun sesini kısmak için uzandı. "Fortuna!" diye bağırdı.

"Nereye gidiyorsun?" Payetli kıyafeti yorum yapmaktan kaçınarak ona sordum.

Emma bana göz kırparak, "Şehirden birkaç bayanla dışarı çıkıyorum," dedi. Saç maşasını serbest bıraktı ve sıkı bir lüle aşağı yukarı sallandı.

Bir süre daha onu izledim. Verandadaki konuşmamızdan sonra onu tekrar gülümserken görmek rahatlatıcıydı. "İyi eğlenceler."

Emma bana bir öpücük kondurdu ve düz saçlarından bir tutama daha uzandı. Ben de kendi gülümsememle arkamı döndüm. Başımı kaldırdığımda Lyari'nin karşımda durduğunu fark ettiğimde bu gülümseme hemen buruştu. "Hayır," dedim ona sertçe. "Bugün mahkeme işleri yok."

"Şimdi gelseniz iyi olur," dedi bunu görmezden gelerek. "Taht odasında bir... karışıklık var."

Bir nefes verdim. Ayrıntıları sormayı düşündüm ama Emma dinliyor olabilirdi. Onu zaten endişelendirdiğimden daha fazla endişelendirmek istemedim. Yine de Collith'in bundan haberi olmalıydı. Belki o da gelmek isterdi. "Peki. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var-"

"Zamanımız yok." Lyari gözden kayboldu, muhtemelen ön kapıya doğru gidiyordu. Homurdandım ve peşinden koştım. Ahır kontrol etmem için de yeterince yavaşlamayacaktı.

Yirmi dakika sonra taht odasına giriyorduk. Lyari girişe kadar olan yürüyüşümüz sırasında her şeyi açıklamıştı. Biz daha

Collith'in odasında durup üstümü değiştirdim; gözlerim toplanan kalabalığın üzerinde gezinirken, Bea'nın evine gelirken giydiğim kıyafetleri giymiştim. Birkaç dakika içinde onu buldum.

Savannah Simonson Fae'lerin arasında dolaşıyordu.

Ona hoşnutsuzlukla ya da ilgisizlikle baktılar. Hatta biri koluna dokunduğunda onu elinin tersiyle itti. Hasta olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Kolları o kadar zayıftı ki, biri hafifçe çekiştirse kırılabilirdi. Elmacık kemikleri belirgindi ama gerçek yanakları yoktu. Saçları donuk bir renk tonundaydı ve öbek öbek omuzlarına dökölüyordu. Ayakta durabilmesi mümkün görünmüyordu. Yanakları çukurdu ve gözlerinin altındaki deriyi karanlık dolduruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim havada yankılanarak sordum. Kulak misafiri olan herkes döndü.

Savannah bir an boş boş baktı. Sonra bir anda bana doğru koşmaya başladı. Lyari, etrafımızdaki diğer Muhafızlarla birlikte kılıcına uzandı ama ben ona başımı salladım. Lyari yine de kolunu savurdu ve Savannah'nın bana ulaşmasını engelledi.

"Seni uyarmaya geldim," diye tısladı cadı, yüzü öfkeyle kazınmıştı. Tırnakları Lyari'nin çıplak koluna battı ama peri irkilmedi bile. "Gwyn'den bahsettiğimi sandın. Hayır, hayır, bahsetmiyordum. *Hâlâ biri geliyor*. Aura şimdi daha yakın. O gece açılmaması gereken bir kapıyı açtın Fortuna. Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Oğlum-"

"Neden bunu daha özel bir yerde yapmıyoruz?" İşaretle sordum. Bizi izleyen perilerden biri kıkırdayan bir ses çıkardı. Savannah bakışlarımı takip etti. Onlardan birine baktı ve yavaşça ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

Sesi kısıktı, "Siz kimsiniz? Oğlum nerede?"

"Tamam. Hadi buradan çıkalım." Cadıya dokunmak tüylerimi diken diken etse de Savannah'yı kapıya doğru yönlendirmek için kolumu ona doladım. En azından onun büyücü yeteneklerinin burada aktif hale gelme tehlikesi yoktu; fae'ler ölülerini yakıyordu.

Savannah hiçbir uyarıda bulunmadan kendini kurtardı ve bunun gücüyle yuvarlanmaya başladı. Bu manzaradan rahatsız olarak onu yakalamak için hamle yaptım ama o kaldırım taşlarının üzerinden koşarak geçti.

"Artık her yerde görüyorum," diye inledi, kendini yukarı çekmek için bir perinin tül eteğini kavradı. Oda o kadar sessiz, o kadar durgundu ki sesi yankılanıyor gibiydi. Bu sırada aramızdaki boşluğu tekrar kapatmışım. Geldiğimi duydu ve beni kollarımdan yakalamak için döndü. "Aura. Çok karanlık. Sonsuz karanlık. Geliyor, Fortuna. Kuyruğunda acı ve ölüm görüyorum! Hayır, bırak beni, *bırak!*"

Diğer Muhafızlar öne çıkıp Savannah'yı uzaklaştırdılar.

"Dışarıdan kilitlenen odalarımız var mı? Zindanlar *değil*," dedim Lyari'ye nefesimin altında. Cadıya odaklanmaya devam ederek başını salladı. Nefes aldım. "Tamam. Onu oraya götür lütfen. Zara'yla nasıl bağlantı kuracağını biliyor musun?"

Gözlerinde şaşkınlık titreşti. "Evet. Majesteleri hepimizin telefonunda onun numarasının kayıtlı olduğundan emin oldu."

"Mükemmel. Fırsatını bulduğunda ona bir mesaj gönder."

Bu arada, telefonumu almam gerek. Mercy'nin numarasını ezbere bilmiyordum ama kişi listemde kayıtlıydı. Yeğenin bulunduğu konusunda bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Lyari emirlerime uymak için harekete geçti ve ben de telefonumun girişteki masanın üzerinde beklediği eve doğru yola çıktım. O kadar çabuk ayrılmıştık ki - ve zaten burada telefon çekmiyordu- telefonumu alma zahmetine girmemiştim.

İki Gardiyan kapıdan geçerken beni takip etti. Ses çıkarmadılar ya da önümde yürümeye çalışmadılar, bu da acelemden onları unutmamı kolaylaştırdı. Daha fazla ilerlememiştim ki geçidin ilerisinde loş bir şekil fark ettim. Durmama rağmen gelmeye devam etti ve kısa süre sonra meşaleler Mercy'nin yüzünü ortaya çıkardı. Üzerimdeki gerginlik biraz azaldı.

"Ben de tam sana mesaj atmaya geliyordum," dedim. Sesim sessizlikte sert çıkıyordu.

"Yeğenimi buraya kadar takip ettim. Beni dağlarda neşeli bir kovalamacaya sürükledi ama sonunda başladığımız yere geri döndük. Savannah nerede?" diye sordu cadı. Yüz ifadesi hoştu. Nötr. Ama ağızından yanlış kelimeler çıkarsa bir anda değişebileceğini biliyordum. Belki de Savannah'yı öldürdüğümünden endişelenmişti.

Mercy'nin gücünün havada gürlediğini hissedebiliyordum ve bu hafta zaten bir kez ölmüştüm. Bu deneyimi tekrarlamaya hiç hevesli değildim. Yavaşça konuştum, sesim bir ipte yürümeye eşdeğerdi. "Savannah bir şifacıyla birlikte. Bu gece buraya kendi geldi, auralar ve ölüm hakkında konuşuyordu. Korumalarımı onu sessiz bir yere götürmelerini ve Zara ile irtibata geçmelerini söyledim. O da

Beni daha önce iyileştirdi ve ona güveniyorum. Henüz gelmediyse yakında burada olur."

Mercy uzun bir süre daha bana baktı. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi sonunda.

Cadı yanımdan geçip giderken arkasından bir hakaret geldi içimden - Gwyn'in beni öldürdüğü gece bizi terk etmişti. Laurie tahtını bir hiç uğruna kaybetmişti. Mercy Wardwell sözünü tutmadığı için asla kefarete  dememişti.

Bu gece, kendimi korumam öfkemden daha güçlüydü. Mercy'nin uzaklaşmasına izin verdim ve yorgun bir i  çekişle tünelde ilerlemeye devam ettim. Deri gıcirtısı duydum ve Muhafızların hâlâ arkamda olduğunu anladım.

Y zeyeye çıktıklarında ise geri çekildiler. Ağaçların arasında bekleyen Muhafızlar olduğundan şüpheleniyordum.

Eve doğru yola çıktım ve sanki yalnız mışım gibi hissettim. Kısa süreli dayanışmanın tadını çıkardım, dingin sessizlikten enerji aldım. Gecenin içinde gizlenen canavarlar beni aramaya gelmedi.

Başımı kaldırıp Gwyn'i gördüğüm anda buharlaşan o dinginlik.

"Uzun bir gün oldu," diye seslendim, duraksayarak. "Bunu erteleyebilir miyiz?"

 ki ağacın arasında duruyordu ve Vahşi Av'ın geri kalanı bu sefer başka bir yerde gibiydi. Ben olduğum yerde kalınca, dirseklerini sallayarak aramızdaki mesafeyi geçti. "Yaşamaya karar vermene sevindim," dedi peri yeterince yaklaştığında.

Başımı o buz gibi suya soktuğu ve orada tuttuğu geceden bahsediyordu. O zamandan beri çok şey olmuştu ve şimdiden uzak bir anı gibi geliyordu.

Ama bu hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Ben hiçbir şeye karar vermedim," dedim sertçe. "Sen

."

"Bu doğru," diye itiraf etti. "Aslında seni kurtarmaya çalışıp  alışmayacağıma henüz karar vermemiştim. Sonra sen benim iyiliğim ve tüm o   r m şl kle ilgili o cümleyi söyledin. Senin deyimimle 'öldürme  ılgınlığıma' başladığımda Naevys de aynı şeyi söylemişti."

Boğazımdan alaycı bir yanıt yükseldi ama yuttum. Gwyn beni öldürme konusundaki fikrini hâlâ değiştirebilirdi ve benim o arada kalmış yere geri dönmeye hiç niyetim yoktu. "O geceden iyi bir şey  ıktı, Creiddylad'ın artık acı çekmemesine sevindim."

"Bir kez daha, söylediklerinizde ciddisiniz. Ne kadar tuhaf." Durakladı. Yüzündeki ifade değişmedi ve ekledi: "Naevys'in öldüğünü duydum. Doğru mu bu?"

"Evet." Tereddüt etmedim ya da nazıkçe söylemedim. Gwyn benim sempatimi hak etmiyordu.

Dişi avcı bunu arıyor gibi görünmüyordu. Gözleri mesafeliydi, akli geçmişte olan birinin işaretiydi. "Bir zamanlar benim en iyi arkadaşım," dedi. "Daha fazlası olsun istedim ama Naevys o aptal Sylvyre'e aşıktı. O beni reddettikten kısa bir süre sonra Creiddylad'la tanıştım. Onunla çok mutluydum. Naevys'le aramda barış aramamı sağladı. Ama o bana ihanet etti, aşkımı çaldı ve onu sakladı."

Dişi avcı durakladı, muhtemelen bir yanıt bekliyordu. Ona açık bir küçümsemeyle baktım. Bunu Kindreth'in günlüklerinden birinde okumuştum. "Sanırım ölümcül bir öfkeye kapıldığın ve fae'lerin seni durdurmak zorunda kaldığı kısmı unutuyorsun. Naevys o ölümlerden kendini sorumlu tuttu - bu yüzden mezarı mühürleme büyüsü için kanını verdi. Bu onun kefaretiydi."

Kefaret hakkında bir iki şey biliyordum.

Gwyn bir kez daha başını eğdi ve sanki bir bulmacaymış da parçaların nereye gittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi. "Ne olursa olsun, seni öldürmekten düşündüğüm kadar zevk almadım," dedi.

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey ona inanmamı sağladı. Fae'lerle çok fazla zaman geçirdiğimi bir kez daha kanıtlayarak, aklım hemen onun pişmanlığını nasıl kullanabileceğimi düşünmeye başladı. Hissedebileceği herhangi bir suçluluk duygusuyla oynayabilirdim. "Bunu telafi etmenin bir yolunu biliyorum." dedim.

Gwyn'in dudaklarında eğlenen bir gülümseme belirdi. "Dikkatimi çektin."

Devam etmemi bekledi ama tereddüt ettim. Kafamın arkasında dolaşan soruyu dile getirirsem, bir arkadaşımı tehlikeye atmış olur muydum? Onun hakkında gerçekten daha fazla şey bilmem gerekiyor muydu?

Zihnimde bir görüntü belirdi. Cyrus'un bahçesinde duran ahır, yanmış ve terk edilmiş. Hızla yok olan acı bir hatıradan başka bir şey değildi. Cyrus'un ocaklarından daha büyük bir alev gördüğünde yaşadığı dehşeti düşündüm. Evet, karar verdim. Daha fazlasını öğrenmeliydim. Sadece ailemi değil, Cyrus'un kendisini de korumak için.

Sonunda dedim ki, "Bana ejderhalar hakkında ne bildiğini anlat."

"Küçük kasabanız her geçen saniye daha da büyüleyici hale geliyor." Gwyn gözlerindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadı. İfadesi spekülatif bir hal aldı ve tıpkı tanıştığımız gece yaptığı gibi etrafımda dönmeye başladı. "Bir ejderhayla karşılaşmayalı yüzyıllar oldu, soylarının tükendiğini sanıyordum. Türlerinden Kabuslardan bile daha çok korkulurdu. Sizin türünüz gibi onlar da avlanırdı. Pulları için değil, gerçi onların da bir değeri var, ama yetenekleri için. Ejderhalar tüm Düşmüşler için bir tehditti."

Son kısımda kaşlarımı çattım. *Bir tehdit*. Konuşurken yüzünü görmek istedim ama hareket etme dürtüsüne direndim. Bu bana korkumu itiraf etmek gibi gelirdi. Sırtımı dönerek Gwyn'e onu görememekten endişe etmediğimi söylüyordum. "Neden? Sadece ateş püskürtebildikleri için mi?" diye sordum.

Önümde durdu. Ellerini arkasında kavuşturmuştu ve aramızda biraz boşluk vardı. Genelde o kadar yakın dururdu ki nefeslerimiz havada birbirine karışırdı. Korkutucu görünmemek için kayda değer bir çaba sarf ettiğini düşündüm. "Hayır sevgilim," dedi Gwyn, kara gözleri beklenmedik bir şekilde ciddiydi. "Çünkü onların ateşi bizim ölümsüzlüğümüzü yakıp yok ediyor."

Kalbim buz kesti. *Vay anasını*. Aklım bunun sonuçlarıyla dolup taşı. Doğaüstü dünyadan herhangi biri Cyrus'u öğrenirse, tek bir çığlık atmamdan daha hızlı bir şekilde ölmüş olurdu. O Fallenkind'ın nükleer bombasıydı. Bildiğimiz yaşam tarzının sonuydu. Türlerin hiçbirinin var olmaması gerektiğine inananlar vardı - radikaller, kendilerini öyle görmeyi seviyorlardı. Bizi insanlıktan çıkaracak bir silahın varlığından haberdar olurlarsa, konuşmaktan fazlasını yaparlardı. Bir de Düşmüş avcılar vardı. Onların bir ejderha elde etme ihtimalini düşünmek bile istemiyordum.

Kendimi sakın olmaya zorladım. Cyrus'un ailesi kalmamıştı ve dost dedikleri onun için hayatlarını feda edebilirlerdi. Onu ifşa edecek kimse yoktu ve sırrı, bilenlerin yanında gizli kalacaktı. O güvendeydi.

Birinin bildiğini hatırladığımda, bu düşünce zihnimde yarım kalmış bir şekilde sallanıyordu. *Drakula*. Bana Cyrus'tan bahseden oydu, Tanrı aşkına.

Tam küfretmek üzereydim ki Gwyn, "Benimle gel Fortuna Sworn," diye ekledi.

Sesinde dikkatimi çeken bir şey vardı; daha önce kullandığını duymadığım bir samimiyet. Onun yıldız parlaklığındaki bakışlarıyla, efsanenin bu güzel, vahşi yaratığıyla karşılaştım ve inkar edemezdim ki

Ayartılmış. Onun tarafından ve her gün böyle bir büyüü deneyimleme düşüncesi tarafından baştan çıkarılmıştı. Saçlarının uçları bir esintiyle havalandı, uzun ve tüylü, ay ışığının ve egzotik yerlerin imkansız kokularını taşıyordu.

Ama sonunda başımı salladım. "Burada hâlâ yapmak istediğim şeyler var," dedim ona usulca.

Dişi avcı içini çekti ve geri çekildi. "Ben de bundan şüphelenmiştim. Denediğim için beni suçlayamazsınız elbette."

"Güle güle, Gwyn." Bakışlarıyla doğrudan karşılaştım ve şimdi bile ona bakmak içimde bir korku titremesine neden oluyordu. Bu içgüdüsel, ölümün karşısında duran her canlının doğal dürtüsüydü. Gwyn'in burun delikleri alevlendi. Yanımdan geçti ve ben dönmeden kulağıma fısıldadı.

"Onun gibi kokuyorsun. Hiç şansım olmadı, değil mi?" Ensemi ısırды ve titrediğimde kıkırdadı. "Sıkıldığın zaman gel beni bul kraliçem. Senin gibi bir yaratık onun uzun süre yaşayamaz."

Collith'i iğnelemek pişmanlığımın bir kısmını azalttı. Hâlâ önüme bakarak kaşlarımı kaldırdım ve "Bahse var mısın?" diye karşılık verdim.

"Seni bir başka feci pazarlık yapmaktan kurtarmak için doğama karşı geleceğim. Bunu benim veda hediyem olarak düşün." Perinin sesinde başka bir gülümseme vardı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama görünüşe göre Gwyn vedalaşmayı seven biri değildi. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti, saçlarım bir fısıltı halinde havaya karışmıştı. Ağaçların arasından baktım, hızla kararan gökyüzünden kar taneleri süzülüyordu.

Haftalardır ilk defa gece sakinleşmişti. Nazik. Güvenli. Eskiden olduğu gibi. Hafifçe gülümseyerek başımı eğdim ve ayaklarımın ince bir kar tabakası üzerinde çtırdamasını izledim. Beni eve götürecek yöne doğru ilerlemeye başladım. Ailemin yanına.

Collith'e dönelim.

CKAPERTNENTV - 0NE

N *şimdiki zaman gibi.* Bu annemin en sevdiği sözlerden biriydi. Sıcak olduğu için içeri girmek yerine verandanın basamaklarında bekledim. Doğruyu söylemek gerekirse, annemin sözleri aklıma geldiğinde neredeyse odama ve Collith'le paylaştığım sıcak yatağa varmıştım. *Şimdiki zaman gibisi yok.*

Gwyn ile yaptığım son konuşma beni rahat bırakmadı. Cyrus tehlikede olabilirdi ve sevdiğim herkes güvende olana kadar kendimi rahat bırakamazdım.

Drakula'nın bana verdiği telefon numarasına kısa bir mesaj gönderdim ve beklemeye hazırlandım. Birkaç saniyede bir ekrana baktım. Silahlarım bana karşı sağlam bir ağırlık oluşturunuyordu. Evime kadim bir vampir çağırdığımı her fark ettiğimde onlardan birine dokundum. Ama destek için Lyari ya da Finn'le iletişime geçmedim; bu hafta önemsedğim başka kimse ölmüyordu. Onları zaten tehlikeye attığımdan daha fazla tehlikeye atmadan bu işi halledebilirdim.

Drakula'nın nasıl geleceğini beklediğimden emin değildim. Hollywood bir şeyleri doğru yapmışsa, bir yarasa şeklinde. Ya da belki at sırtında, eski savaşlarda ve kanlı muharebelerde sahip olduğu zarafet ve ölümcüllükle kara bir aygıra binerek.

Siyah ciplerden oluşan bir geçit töreniyle gelmesini beklemiyordum.

Hava, çalışan motorların sesiyle doldu. Ayağa kalktım ve kapıların açılıp bir sürü vampirin araba yolunda toplanmasını izledim - Tanrı'ya şükür Cyrus ve Emma gitmişti, diğerleri de muhtemelen odalarındaydı. Drakula bomber ceketi ve deri botlarıyla öne çıktı. İsteksizce düşündüm, gülünç derecede seksi görünüyordu.

"Kraliçe Fortuna. Bu görüşmeyi neden talep ettiniz?"

Nasıl cevap vereceğimi çoktan düşünmüştüm. Onu öldürmem gerektiğini söyleyemezdin. "Teklifin hakkında düşünüyordum," dedim.

Drakula yakınima eğildi. Kanımı mı kokluyordu yoksa kalp atışlarımı mı dinliyordu bilemiyordum ama her iki ihtimal de beni geriyordu. "Neden yalan söylüyorsunuz Majesteleri?" diye fısıldadı vampir.

Hızlı hareket edersem bıçağımı kalbine saplayabileceğim kadar yakınımdaydım. Birkaç gün önce kutsal suyla ıslatılmıştı. *Bu benim tek şansım olabilir*, diye düşündüm. Bu düşünce damarlarımdaki adrenalini canlandırmalıydı ama Adam'ın garajındaki o mavi minderin üzerinde duruyor, onun sert vesayeti altında öğreniyordum. Bir rakiple karşı karşıyayken duygulara ya da korkuya yer yoktu.

Yine de, her zamanki gibi, Collith'in sesi bana ulaşmanın bir yolunu buldu. *Merhameti seç, Fortuna.*

Öldüğünde yaşadığım o acı patlamasını hatırladım. Bunun sorumlusunun ben olduğumu fark ettiğimde yavaş yavaş ortaya çıkan dehşeti ve kendimden nefreti. Hayır, dedim kendime. Drakula bir kurban değildi. Değer verdiğim biri için bir tehditti.

O zaman neden bıçağımı çıkarıp kalbine saplayamadım?

Drakula geri çekilirken fırsat penceresinin kapanışını izledim. Bunu yapamazdım, Cyrus için bile. İstifa midemi kemirerek ağırlaşmasına neden oldu. "Granby'de yaşayan ejderhadan kimseye bahsetmemen için ne kadar gerekiyor?" Banka hesabımda ne kadar olduğunu hatırlamaya çalışarak bıkkınlıkla sordum.

Bir duraklama oldu. Sonra Drakula dedi ki, "Ne ejderhası? Amerika'da bulunduğum süre boyunca karşılaştığım tek ilgi çekici kişi genç bir kraliçeydi. Arkamı döndüğümde beni öldürmeyen türden bir yaratık, ki bu gerçekten de nadir görülen bir şey."

Kelimeler anlamla doluydu ve Drakula'nın ona neden mesaj attığımı, onu buraya neden çektiğimi tam olarak bildiğini fark ettim. Hatta dikkatim dağılmış gibi davranarak bunu yapmam için bana fırsat bile sağlamıştı. Bu bir testti. Ya başarısız olsaydım?

Merhameti seçmek muhtemelen hayatımı kurtarmıştı.

Collith'e bir kez olsun haklı olduğunu söyleyemezdin, yoksa kafayı yerdi. Bu düşünceleri şimdilik bir kenara bırakarak Drakula'ya kaşlarımı kaldırdım. "Eğer birinin seni sırtından bıçaklamamasına şaşıırıyorsan, yeni arkadaşlara ihtiyacın var demektir."

"Belki de haklısınız. Ayrıca, soyunuzla ilgili araştırma yaptım." Drakula burada benim tepkimi beklemek için durakladı, muhtemelen bir tür heyecan ya da umut bekliyordu. Bir süre sonra vampir devam etti. "Bağlantılarımın Kâbuslar hakkında bildiklerinin çoğu aktarılan hikâyelerden geliyor. Ama biri sizinle konuşmak istediğini söyledi; yıllar önce, öldürülmeden önce bir Kâbus'la evliymiş."

Daha fazla bilgi istememe fırsat vermeden cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. Zarif bir el yazısıyla bir isim ve bir telefon numarası yazılıydı. *Jacob Goldmann*. Alan kodunu hatırlayamadım. Bakışlarımı tekrar Drakula'nın kılere çevirdim.

"Teşekkür ederim," dedim, kelimeler üzerinde tereddüt etmek için kendime zaman vermedim. Kendimi bir periye dönüşmekten alıkoymanın tek yolu, onların yapmayacağı her şeyi yapmaktır; size iyilik yapan birine minnettarlığınızı ifade etmek gibi. Dünyanın en kötü şöhretli vampirinde bulmayı beklemediğim bir nezaket.

Belki de bu düşünce yüz ifademden anlaşılıyordu, çünkü saniyeler geçtikçe Drakula'nın tavrı değişti. Gözlerinde çok iyi tanıdığım bir açlıkla bana baktı. "Seni karım yapmak için yarım aklım var."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Beni sevmiyorsunuz Bay Okafor. Sadece gücümü istiyorsunuz."

Vampirin gözlerinde şimdi eğlence parlıyordu. Elini uzattı ve şöyle dedi: "Aşk. Güç. Ne fark eder ki?"

Zaten dokunduğumuz için onu aldım. Teni aşırı sıcaktı, yıllar önce yıldızlı bir savaş alanında yaptığı seçimi hatırlatıyordu. En büyük korkusunun tadı - ölümsüz yaşamı için bulduğu amaçta başarısız olmak- dilimi kapladı. Pislik. Tadı toprak gibiydi, sanki bir mezardan çıkmış ve şimdi damarları toprakla doluymuş gibi. "Bu gezegende yüzlerce yıl geçirdin ve hâlâ öğrenecek çok şeyin var. Hoşça kal Drakula," dedim elimi geri çekerek.

"Bir dahaki sefere kadar, Majesteleri." Vampir bunu sanki gerçekten bir dahaki sefere olacağını düşünüyormuş gibi söyledi. Bir kez daha eğilerek döndü ve doğaüstü askerlerden oluşan ordusuna doğru yürüdü. Söylenmemiş bir işaretle hepsi birden hareketlendi ve aniden herkes araçlarda oturmaya başladı. Gösterişçiler.

Yarım düzine motorun kükreyen sesi canlandı. Gece far ışıklarıyla doldu. SUV filosunun karanlığa doğru ilerleyişini izledim, yaramaz düşmüş meleklerle savaşılmaması gereken dünyanın diğer bölgelerini ziyarete gidiyorlardı. Kırmızı arka lambalar sönen bir ateş gibi göz kırparak söndü.

Arkamı döndüğümde, bir dahaki seferin asla olmayacağını ummaktan kendimi alamadım.

Evin içinde bir kapı sesi yankılandı.

Gözlerimi açtım ve ilk düşündüğüm Gwyn'in geri döndüğü oldu. Ama avcının vedası son gibi gelmişti. Doğrudum ve Collith'e kaşlarımı çatarak baktım, neden kıpırdamadığını merak ediyordum. Saat neredeyse sabahın yedisiydi. Çıplak göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu. Gözleri göz kapaklarının altında hareket ediyordu. Hoş bir rüya gören birinin resmiydi ve onu rahatsız etmek istemiyordum, özellikle de yakında kâbuslardan uyanabileceğini bilerek.

Ama ben korku filmindeki bir genç değildim. Hayır, ben geceleri çarpışan şeylerin kraliçesiydim ve o kapıyı destek olmadan açmayacaktım. En azından bir daha. Hatalarımdan ders almayı severim.

"Collith," diye fısıldadım omzuna dokunarak. Tepki vermedi. Collith'in kolunu tuttum ve onu fazla nazik olmayan bir şekilde salladım. "Hey, uyan. Dışarıda biri var."

Yine de peri kralı gözlerini açmadı. Ya uyuşturulmuş ya da büyülenmiş olduğunu anladığımda korku omurgamdan aşağı fısıldadı - bu kadar sert uyumasının normal bir yanı yoktu. Panik beni boğazımdan yakalamakla tehdit ettiğinde, kendime Finn'in bekliyor olacağını hatırlattım. Bir kurdun o vuruşa kadar uyuması mümkün değildi.

Havadaki aciliyet hissine rağmen bakışlarım Collith'in üzerinde kaldı. Onu bu şekilde görmek, mutfakta onun yanında oturup dönmesini beklediğim o bitmek bilmeyen geceyi hatırlatıyordu. Son konuşmamızı yaptığımız için dehşete düşmüştüm ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu düşünmek beni daha da dehşete düşürüyordu.

Anıya karşı dişlerimi sıkarak sıcak yataktan çıktım ve komodinin üst çekmecesini açtım. Glock'um, taşındığımızda burada olan bir İncil'in üzerinde duruyordu. Evin her yerinde bulunan pek çok ipucundan biriydi,

Cyrus'un dindar bir insan olduğunu. Odasında asılı duran tahta haçı ilk gördüğümde bunun beni neden şaşırttığından emin değildim. Kesinlikle düşündüğümde daha özel biriydi - birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca Cyrus inançlarından bir kez bile bahsetmemişti.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum ve bir başka kapı sesi sessizliği bozana kadar işe yaradı. Sıçradım, nefesimin altında küfrettim ve silahı kaptım. Döndüğümde bakışlarım pencereye kaydı, içeriden süzülen zayıf ışık dikkatimi çekti. Aklıma bir Muhafız'ın dikkatini çekebileceğim geldi - ağaçların arasında gizlenen iki kişiden biri olmalıydı. Lyari'yi de çağırabilirdim. Odanın diğer ucuna koşarken onun adını mırıldandım. "Lyari, Lyari, Lyari..."

Dünya grinin tonlarına boyanmıştı. Parmaklarımı buzlu cama bastırarak bahçeyi ve ötesini aradım. Gölgelede ya da ağaçlarda hiçbir şey kıpırdamıyordu. Belki bunun yerine perdenin arkasından bakabilirdim... Mandalı açmaya çalıştım. Kımıldamadı. Dişlerimi sıktım ve daha fazla güç harcayarak tekrar denedim, ama plastik parçası sıkıca tutundu. Bu kez içimi bir panik damlası kapladı ve neredeyse cama bir tokat atacaktım. Yine de dışarıda her ne varsa dikkatini çekecekti. Lyari neredeydi?

Eğer o beni duyamıyorsa, Laurie de muhtemelen duyamıyordur.

Dönüp kapıya doğru uçarken kalbim küt küt atıyordu. Kapıyı açar açmaz Finn'in tüylü bedeninin yolu kapattığını gördüm. Doğal olmayan uyku konusunda yanıldığımı umarak ayağımla onu dürttüm ama kıpırdamadı. Bu, dışarıda bekleyen kişinin bir arkadaş olmadığını doğruluyordu - arkadaşlar arkadaşlarını komaya sokmazdı. Kısa bir süre diğerlerini kontrol etmeyi düşündüm ama eğer onlar da aynı durumda değilse, tehlikeye atmak istediğim insan kalmamıştı. En azından periler ve kurtadamlar çoğu yarayı iyileştirebiliyordu.

Peki ya Cyrus? diye sordu kafamın arkasından bir ses. Bu küçük, kötü niyetli düşünceyi kabul etmedim. Cyrus her türlü çatışmadan kaçınırdı ve yetenekleri ne olursa olsun, onu doğaüstü bir kavgaya sürüklemek felaket olurdu. Sırf kendimi korumak için bunu ona yapamazdım.

Polisi aramak söz konusu bile olamazdı; bu, her Düşmüş yaratık için kemikten daha derine işleyen bir içgüdüydü. Sırrı korumak. Kendimizi korumak. İnsanlar varlığımızdan asla haberdar olmamalıydı, yoksa dinozorlarla aynı kaderi paylaşırdık. Soyu tükenmiş bir tür. Kendimizi içinde bulduğumuz dünya için çok büyük, çok güçlüydük.

Dünyanın en ölümcül vampiri tarafından yönetilen ve bunun gerçekleşmemesi için cinayet işleyecek bir grup doğaüstü savaşçı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Tek başımaydım.

Nefes nefese, koridorda sürünerek ilerledim. Baktığım her yerde gölgeler titriyordu, her biri potansiyel bir tehditti. Avluya bakan geniş pencereden kimseyi görmedim ama bu pek bir şey ifade etmiyordu

-Eğer ziyaretçim tam kapının önünde duruyorsa, görüş alanımın dışında olacaktı. Duvara sarıldım ve içgüdüsel olarak o belli belirsiz gıcırtiları çıkaracak döşeme tahtalarından kaçındım. Girişe ulaşmam tam bir dakika sürdü.

En yakın ayakkabıyı giydikten sonra -o kadar büyüklerdi ki Finn'in olmalıydılar- Glock'u kaldırdım. Mermi yatağını kontrol etmek için sürgüyü geri sallarken parmaklarım titredi, merminin dolu ve gitmeye hazır olduğundan emin oldum. Bir sonraki nefeste, kendime tereddüt etme fırsatı vermeden kapıyı açtım ve silahı doğrulttum.

Mercy Wardwell ön verandada duruyordu.

"Dramatize ettiğim için özür dilerim," dedi paltosunun kapüşonunu indirirken. Şok içinde ona göz kırptım. "Sizinle özel olarak konuşmak istedim. Merak etme, sevdiklerin iyi. Bu sadece geçici bir durum."

Normalde aklım öfke ya da şüpheyile dolup taşardı. Bu kadın tüm aileme ve eğer Lyari'nin sürekli yokluğu bir gösterge ise evin kendisine büyü yapmıştı. Ama Mercy bugün gelmeden önce birkaç büyü yapmış olmalıydı, çünkü onu görmek sakinleştirici bir etki yarattı. Silahı indirdim ve onu inceledim. *Bu güvenebileceğim bir insan*, diye düşündüm.

gibi hissetmedim.

Her duyguya ya da kaprise göre hareket etmemeyi öğrenmiş olmam iyi bir şeydi - onu içeri davet etmek yerine, etrafımızdaki büyülü bir uykuya hapsolmuş ve kendilerini savunamayan savunmasız insanları düşündüm.

Sabaha adımımı attım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Hiçbir şey söylemesem bile eylem açık ve netti; eğer içeri girmeye çalışırsa onu durduracaktım. Cadıyla yüzleşirken ısınmak için kollarımı kavuşturdum. Hava o kadar soğuktu ki ben bile rahatsız olmuştum. "O nasıl?" Selamlama amacıyla sordum.

Kaşlarım çatıldı. Hayır, durun, cadıya lanet pençelerini ailemden çekmesini emretmek istemiştım.

Kafamdan geçen öfkeli düşüncelerden habersiz olan Mercy bana kibarca gülümsedi. Kimi kastettiğimi sormasına gerek yoktu. "Savannah dirençlidir. Şimdilik elimden geleni yaptım ve o da benimle kalmayı kabul etti.

Ben. Ama bu yüzden burada değilim Kraliçe Fortuna. Yeğenimi kurtların önüne atmak için her türlü nedeniniz varken ona yardım ettiniz. Benim ailemde birine teşekkür etmekle vakit kaybetmeyiz; iyiliğe mümkün olan en kısa sürede karşılık veririz."

"İyiliğe karşılık vermek mi?" Tekrarladım, artık sesime temkinli bir hava hâkimdi. Cadılar. Sihir. Büyüler. Bu şeylerin çoğu zaman kendileriyle birlikte karanlığı da taşıdığını öğrenmiştim.

Mercy başını salladı, bakışları mesafeliydi. "Gelecek sürekli değişiyor. Kahve içmek için durmak ya da okuldaki o sevimli çocuğu öpmek gibi yaptığımız küçük seçimler bile yolu etkiliyor."

Ben bir cevap veremedim, o hareket etti. Daha sonra, elini kaldırdığını ve bir büyüünün malzemelerini yüzüme fırlattığını anlayacaktım. Bir ot bulutu üzerime saldırırken, avuç içleri başımın iki yanında durdu. Boğazımdan bir hırıltı kaçtı. Mercy'nin mavi gözlerine baktım, içinde boğuluyordum. Müzik ve güçten oluşan bir dilde mırıldandı. Bir parçam bunun Enochian dili olduğunu hatırladı.

Sanki ateşim çıkıyormuş ya da kötü bir yükselme yaşıyormuşum gibi hissettim. Kamburlaştım ve gözlerimi sıkarak bu hissin geçmesini bekledim. Acı azaldı ve çoğaldı, patlamalar halinde küçülüp genişledi. Birkaç dakika sonra, Mercy Wardwell'in üzerine kusmaktan kaçınmayı umarak yavaşça doğruldum. Bunu hak etmediğinden değil.

Ama Mercy artık önümde durmuyordu.

Gözlerim her yöne daldı. Kafa karışıklığı ve korku damarlarımda dolaşıyordu; içinde durduğum odayı tanımıyordum. Duvarlar solan bir ayçiçeği gibi soluk sarı renkteydi ve solumda bir beşik vardı. Dönüp alt değiştirme masasına ve sallanan sandalyeye baktım. Her şey alacakaranlığın yumuşak ışıyla parlıyordu. *Hangi cehennemdeyim ben? Bu da ne böyle?*

Kapı açıldığında Mercy'nin adını haykırmanın eşiğindeydim. Tanıdık bir figür içeri girdi, geriye doğru yürüyordu ama onu nerede olsa tanırdım. İçimi bir rahatlama, hemen ardından da bir telaş kapladı.

"Collith," dedim sertçe, aceleyle ona doğru ilerleyerek. "Burada bir cadı vardı. O bir şey yaptı-"

"Biri seni soruyor," diye araya girdi, sanki ben hiç konuşmamışım gibi davranarak. Collith'e kaşlarımı çatarak baktım, şaşırmışım -bir şekilde farklı görünüyordu- ama sonra döndü. Kollarında bir şey vardı.

Gözlerim ona takıldığında her şeyi unuttum.

Tekrar konuştuğunda, Collith'in sesi çok uzaklardan bana doğru süzülüyormuş gibi geldi. "Kızınızı kucağınıza almak ister misiniz?"

"Pardon, ne dediniz?" Belli belirsiz sordum. Sarı yıldızlarla kaplı pembe battaniyenin ötesinde görebildiğim tek şey minik bir yumruktu. Ama o yumrukla ilgili bir şey beni anlamadığım bir şekilde etkiledi.

Güldü. "Onu tutmak ister misin diye sordum."

Konuşmak için kendime güvenemediğimden sessizce başımı salladım. Collith odayı geçti ve bebeği dikkatle kollarıma yerleştirdi.

Onu camdan bile daha kırılabılır bir şeyden yapılmış gibi tuttum. Bana bakan yüzü pembe ve buruşuktu. Uyanmakla huzurlu bir uyku arasında gidip gelirken gözleri yarı aralıktı. Henüz içine girmeye zorlandığı dünyanın doğasını bilmiyordu. Bebeğin yanağına merakla dokundum, yumuşaklığı karşısında heyecanlandım. "Merhaba," diye fısıldadım.

Onu tanıyordum. Henüz bir insan bile sayılmazdı - anıları, düşünceleri, dizlerinin derisinin yüzülmesi ve ilk öpücükler gibi bir insanı oluşturan deneyimlerden hiçbiri yoktu - ama onu tanıyordum. Bedenim onu tanıyordu. Dokuz ay boyunca onu besledim, korudum, bekledim. Hâlâ yaşayıp yaşamadığına bakmaksızın o benim bir parçamdı. Bu minik varlığa duyduğum sevginin sınırları .

"Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," diye fısıldadım, parmağımın ucunu burnunda gezdirirken. Gamzeli kolları tavana doğru uzanıyordu. "Gözlerini senden almış."

Bir saniye bile gözümü ondan ayırmadım. Collith'in şakağı benimkine değdi. Battaniyeye dokundu, alyansı parlıyordu ve o tüylü başa bir öpücük kondurdu. İkisini izlerken içimde bir şeyler olduğunu hissettim. Bir kilit dönüyor, bir duvar yıkılıyor, bulutlar dağılıyor.

Sebebi buydu. Bu an, hayattaki diğer pek çok kasvetli, korkunç ana katlanmamızın nedeniydi. Her kalp kırıklığı, uyuyana kadar ağladığımız her gece, kırılan her kemik buna değdi, çünkü artık buradaydım.

Dakikalar ya da saatler sonra ışığın değiştiğini fark ettim ve araştırmak için bakışlarımı isteksizce bebekten çektim. Dışarıda güneş batmıştı. Gölgeler yerde boylu boyunca uzanıyordu. Emma muhtemelen akşam yemeği üzerinde çalışıyordu. Kendime hareket etmemi söyledim ama yine aşağı bakma hatasını yaptım. Bebek

Çocuğun gözleri uykuya yenik düşerken dalgalandı. Nefes alış veriş derinleştikten sonra uzun süre dikkatle izledim.

Birden narin yüzü bulanıklaşmaya başladı. *Ne oluyor? Hayır! Hayır!* Kaşlarımı çattım ve bulanıklığı gidermek için hızla gözlerimi kırptım. Daha da kötüleşti, ta ki bulanıklık şiddetli bir baş ağrısına dönüşene kadar. Ağlayarak beşikten sendeleyerek uzaklaştım ve soğuk ve sert bir şeye çarptım.

Görüşüm tekrar netleşip başımı kaldırılabildiğimde Mercy'nin verandanın diğer tarafında durduğunu gördüm. Dengede durmak için parmaklıklara tutunuyordum; çarpmış olduğum şey bu olmalıydı. Bebek olmadığını, her şeyin güllük gülistanlık olmadığını, sevinç duygusu olmadığını fark ettiğimde kalbim boğazıma düğümlenmiş gibi hissettim. Gün sona ermek yerine daha yeni başlıyordu. Zihnim gerçeklikle yeniden uyum sağlamak için savaştı.

Kaybın ağırlığı öylesine eziciydi ki, bir an için sanki nefesim kesilmiş gibi hissettim. "O da neydi?" Başardım.

Cadı hiçbir pişmanlık ya da endişe belirtisi göstermeden bakışlarımı karşıladı. "Geleceğiniz, Kraliçe Fortuna. Ya da en azından bir tanesi. Sizi korkuttuğum için özür dilerim ama büyü sadece zihniniz korumasız olduğunda işe yarıyor."

Bunu söyledikten sonra eğildi ve merdivenlerden indi. Akıllı kadın - muhtemelen misillemekten kaçınmak için hızlı hareket ediyordu. Mercy sanki gölgelerden yapılmış gibi karanlık sabahın içinde kayboldu ve sonunda onun gitmekte olduğunu anladım.

"Bekle! Daha işimiz bitmedi," diye tersledim, iznim olmadan böylesine mahrem bir büyü yaptığını bilmek beni öfkelendirmişti. Mezara gelmediği için onu azarlama fırsatını hiç bulamadığımdan bahsetmiyorum bile. Onun yüzünden Gwyn beni öldürmüş ve serbest kalmıştı. Mercy'nin peşinden koşarken ayakkabılarım basamaklardan boş sesler çıkarıyordu. "Hey, Savannah'nın neden bahsettiğini biliyor musun? Bir kapının açıldığından bahsettiğinde?"

Sormak istediğim başka şeyler de vardı elbette -hepsi az önce çağırdığı imgelemlerle ilgiliydi- ama bu en acil olanıydı. Eğer ailem tehlikedeyse, buna hazırlıklı olmalıydım.

Bu soru Mercy'nin durmasına neden oldu. Yüzünü bana döndü ve kıvrık başını salladı. Anahtarlar elinde parlıyordu. "Hayır. Yine de zihnini bana açmaya istekliysen bir şeyler ."

Kaşlarını sözsüz bir soruyla kaldırdı. Kabul etmeye başladım ama bir şey beni durdurdu. Bir zamanlar olduğum kişi tereddüt etmezdi

-Bu cadının istediğini elde etmek için her şeyi yapmasına izin verirdi. Benim sahip olduğum

yine de kimseye körü körüne güvenmezdi. Mercy ne kadar iyi görünürse görünsün.

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak isterken tek söylediğim "Belki bir dahaki sefere," oldu. Çok fazla düşman, çok fazla tehdit vardı. Ailemi her zaman tehlikeye atıyordum gibi hissediyordum.

Mercy bu yanıt karşısında şaşırılmış görünmüyordu. Sadece başını salladı ve arabasına doğru yürümeyi bitirdi. Ben de onu takip ettim, konuyu zorlayıp zorlamamayı tartışıyordum ama artık çok geçti -Mercy kapıyı açtı ve arabaya bindi. Tam uzaklaşmak üzereydim ki bir camın inme sesini duydum. Başka bir numaraya karşı temkinli bir şekilde geri döndüm.

"Savannah'dan öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Bu biraz zaman alabilir. Eğer başarırım sana bir mesaj göndereceğim," dedi Mercy. Ses tonu dikkat dağıtıcıydı ve yolcu koltuğunda bir şey arıyor gibiydi.

Aramızdaki borç ödenmişti; Mercy Wardwell'in bu teklifi yapmaktan kazanacağı hiçbir şey yoktu. "Minnettarım" diye cevap verirken minnettarlık ve şüphe arasında gidip geldim.

"Bir şey daha var." Başının üstüne bir güneş gözlüğü taktı, belli ki arayıp durduğu şey buydu. Güneş ışığı olmadığı için ne işe yaradıkları belli değildi. Mercy gözlerimin içine baktı ve iki eliyle direksiyonu kavradı. Tırnakları kıpkırmızı parlıyordu. "Büyüyü yaptığımda, çok kısa bir süreliğine bir olduk. En çok korktuğun şeyi gördüm. Bir canavar olmadığını bilmelisin, Fortuna Sworn."

Boğazımda acı verici ve isimsiz bir şey şişti. Konuşmak için birkaç deneme yapmam gerekti. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sonunda sordum.

Cadı bana hafif, ciddi bir gülümseme verdi. Kendi payına düşen kâbusları ve kötü anıları olduğunu gösteren bir gülümseme. "Gerçek bir canavar, bir canavara dönüşüp dönüşmediğini umursamaz. Bir dahaki sefere kadar, Majesteleri."

Pencere aramızda kapandı ve camdaki yansıamamı gördüm. Her zamanki gibi yorgun ve... korkmuş görünüyordum. Tanrım, her zaman korkuyordum. Mercy arabasını çalıştırırken bakışlarımı indirdim ve geri çekildim. Farları garaj kapısında parlıyordu. Işık huzmeleri, hızla geçen kar parçalarını ortaya çıkardı. Konuşmamız sırasında bir noktada gökyüzünden yağmaya başlamıştı.

Mercy'nin arka lambaları gözden kaybolduğunda başımı eğip içeri koştum. Kar taneleri pencerenin önünden un gibi akıp geçiyordu.

bir çantadan. Bir an için kapının diğer tarafında öylece durup kışın gözyaşlarına baktım. Ama düşüncelerim kaçınılmaz olarak beni bekleyen peri kralına döndü. Bağımız ikiye ayrıldığından beri ilk kez, sanki yeniden bir iple bağlıymışız ve diğer ucu beni ona doğru çekiyormuş gibi hissettim. Sırtımı güzel kara verdim ve koridorda ilerledim.

Collith'in yatak odasının kapısında durdum ve hemen onu buldum. Yere oturmuş, bağdaş kurmuş, ellerini kucağında gevşekçe birleştirmişti. Yine tişört giymemişti. Kalçamı duvara yasladım ve onu izledim. Basit hareketlerinin zarafetinin tadını çıkardım. Çenesinin kıvrımına ve bir tutam saçının sivri kulağının üzerine düşmesine hayran kaldım. Sonra, hiç beklenmedik bir anda Mercy'nin görüntüsü aklıma geldi. Collith'in kızıma nasıl baktığını hatırlayınca kalbim titredi.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi Unseelie Kralı gözlerini açmadan. "Bu çok dikkat dağıtıcı."

"Özür dilerim," dedim, sesim hiç de pişmanlık duymamış gibi çıkıyordu.

Collith uzun bacaklarını açtı ve ayağa kalktı. Yerden gömleğini aldı ve omuz silkerek giyerken bana baktı. Dikkatimi onun sert karnından uzaklaştırdım. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Benimle dışarı gelir misin?" diye sordu.

Collith'in gözlerinin içine gülümsedim. "Elbette."

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni odadan dışarı çekti. Ön kapıya yaklaşıp paltolarımızı ve botlarımızı giydik. Koridordan Finn'in parlayan gözlerini gördüm ama bir an sonra geri çekildi, muhtemelen Collith'le birlikte olduğumu görünce güvenliğimden emin olmuştu.

Hazır olduğumuzda, peri tekrar elimi tuttu ve ışık ve sıcaklığı karanlık ve soğukla değiştirdik. Beni avluya doğru götürdü. Ahırın kapısını açmak için durduğunda kaşlarımı çattım - beklediğim her neyse, bu değildi. Collith kapıyı benim için açık tuttu ve rüzgârdan kaçmak için aceleyle içeri girdim.

Duyularım hemen ahşap ve boya kokularının saldırısına uğradı. Bakışlarımı kaldırdım, yine kararmış kalıntıları görmeyi bekliyordum. Onun yerine, bir garajdı. Duvarlar beyaz ve tertemizdi, zemin ise betonu. Bir duvar boyunca sıra sıra yeni aletler parılıyordu. "Ama... ama az önce buradaydım ve böyle görünmüyordu," dedim kaşlarımı çatarak etrafıma bakarken.

"Bir yanılısama," diye itiraf etti Collith. "Sürprizi bozmak istemedim."

Verdiği cevap kaşlarımı daha da çatmama neden oldu. "Bekle, sen nasıl-

"

"O taraftan değil, Fortuna." Collith kapıyı kapatıp merdivenlere doğru yürürken gerginlik yayıyordu, muhtemelen bir zamanlar at takımlarının bulunduğu bir alana sıkışmıştı. Merdivenin dibinde elini uzatarak beni bekledi ve ben açıklanamaz bir endişe hissettim. Ama yine de parmaklarımı Collith'inkilere doladım ve onu yukarı doğru takip ettim.

En tepede bir düğmeye dokundu ve tüm alan aydınlandı. Kapı aralığında donup kaldım. Collith'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona güven veremedim. Henüz değil, hâlâ sindirmeye çalışıyordum.

"Mutlu yıllar," dediğini duydum Collith'in. "Bunun senin hediyen olması gerekiyordu ama zamanında bitiremedim. Umarım beklediğimize değmiştir."

Çatı katı tamamen değişmişti. Döşemeler ve kaplamalar aynı zengin, budaklı ahşaptı ve duvarlar kahvemi nasıl içtiğime benzer nötr bir renk tonundaydı. Solumuzda, gümüş aletleri ve mermer tezgahı pırıl pırıl parlayan son teknoloji ürünü bir mutfak vardı. Sağımızda Collith, Cyrus'unkine benzer bir oturma odası hazırlamıştı ama deri koltuk ve uyumlu masaların yeni olduğu belliydi. Şöminenin üzerinde devasa bir düz ekran televizyon asılıydı ve onun altında da odun şöminesi bekliyordu. Ayrıca baktığım her yerde kitap rafları, bitkiler, Collith'in telefonumdan almış olması gereken çerçeveli resimler vardı; bu da mekânı kiralık bir tatil evi yerine bir ev gibi gösteriyordu.

Yavaşça merdivenlerin yanındaki yerimden ayrıldım ve dolaşmaya başladım. Bir süre sonra Collith de beni takip etti. "Banyoları fazla abartmış olabilirim," dediğini duydum. "Koridorun her iki ucunda birer tane var ve ebeveyn yatak odasında da bir tane var. Damon tanıdığım herkesten daha uzun süre duş alıyor, açıkçası başkalarının tuvaleti kullanması gerektiğinde çok can sıkıcı oluyor."

Ses tonu ağzımın seğirmesine neden oldu. Çok geçmeden toplam dört yatak odası olduğunu fark ettim. Diğerlerinden daha büyük olan sonuncusunda nihayet Collith'e yeniden odaklandım. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Bunu sen mi yaptın? Tek başına mı?" diye sordum. Işığı açtığından beri söylediğim ilk şeydi bu.

Collith'in gözleri yüzüme sabitlenmişti, sanki verdiğim tepkinin gerçek olduğundan emin olmak ister gibiydi. "Aslında tamamen tek başıma değildim. Bir müteahhit aletleri kurmama yardım etti ve mobilya teslimatçıları her şeyi taşıdı."

"Tüm bu olanları nasıl kaçırdım?"

Collith kuru bir sesle, "İster inanın ister inanmayın, pek ortalıkta görünmüyorsunuz, Bayan Sworn," dedi. Yüzümü ona çevirdim ve banyoyu görmek için tekrar arkamı döndüm. Çatı katının geri kalanıyla uyumluydu; zarif ve sıcaktı. Dövülmüş bakıra benzeyen iki lavabo vardı. Geniş bir cam kapının arkasında gri taştan yapılmış bir duş vardı. Bunun yanında, muslukları hiç dokunulmamış gibi parlayan ayaklı bir küvet vardı. Collith'in sesi yatak odasından yükseldi. "Cyrus bu ahırın üzerinde durduğu araziye bana sattı. Hepimize yetecek kadar oda var. Damon ve Matthew artık paylaşmak zorunda kalmayacak. Tabii..."

"Neye kadar?" Ben sordum.

Collith dudaklarını büzdü. Ellerini ceplerine sokmuş, orada öylece dururken savunmasız bir hali vardı. Ama gözlerinin benimkilerle buluşmasında ve "Tabii aynı odayı paylaşmamamızı tercih etmezsen," demesinde kırılğan bir yan yoktu.

Oda paylaşmak mı? Şaşkınlıkla düşündüm. Birkaç saniye sonra, anlayış yüzüme inen bir yumruk gibi beni şok etti. Sonunda Collith'in endişesini anlamıştım. Bu hediyenin, inşa etmek için çok zaman harcadığı bu evin yeni bir şeyin başlangıcı olmasını istemişti. *Bizim başlangıcımız.*

Sanki karnımda bir kuş sıkışmış, endişeyle kanat çırpıyor gibiydi. Collith cevabımı beklerken, içinde bulunduğumuz odayı yeniden değerlendirdim. Büyüklüğüne bakılırsa burası belli ki ana odaydı. Duvarlardan biri tamamen kitap raflarıyla kaplıydı. Yaklaştım ve bir sıra gizem romanı gördüm. Ama tıpkı dağdaki evinde olduğu gibi burada da benim için seçilmiş kitaplar vardı. Daha çok veterinerlik ders kitapları ve Fae'lerle ilgili tarih kitapları. Gece okumalarıma dikkat ediyordu.

Collith'in hâlâ bir cevap beklediğini biliyordum ama yine de bir şey söylemedim. Bunun yerine odadan çıktım ve koridorda sürüklendim. Bir kez daha, ayak sesleri arkamdan geliyordu, yumuşak ve belirsiz. Geçtiğim her kapı aralığında zihnimi bir sahne dolduruyordu. Damon ve Matthew yerde oyuncaklarla oynuyorlardı. Emma yatağına uzanmış, bir elinde kitap, burnunda okuma gözlüğü vardı. Oturma odasında hepimiz bir Noel ağacının etrafında toplanmış, parlak kâğıtlara sarılmış hediyeleri değiş tokuş ediyorduk. Biz bir aileydik. İlk koruyucu aileme geldiğimden beri hayalini kurduğum her şey bizdik ve o yalnız, boş duvarlar bana bakıyordu.

Hayali ağacın yanında, rengârenk ışıklar üzerinde dans ederken, Collith ve ben yan yana oturuyorduk. Başımı onun omzuna yaslamıştım.

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Kendimi bildim bileli ilk kez mutlu görünüyordum.

Mutfağa ulaştığımda nihayet durdum. Adanın üzerinde bir plan vardı, kenarları kıvrılmış ve solmuştu, sanki biri bu kâğıt parçasını her gün elden geçirmiş gibiydi. Karelerden birinin içinde *Collith ve Fortuna* yazan yere dokundum.

"Peki ya diğer eviniz?" Sonunda karşımda duran kişiye bakarak sordum. Bunca zamandır sessiz kalan ama aramıza ne kadar acı ve mesafe koyarsam koyayım varlığını her an hissettiğim kişiye. "Bana rüyamda gösterdiğin mi? Burada yaşamak ve Unseelie Sarayı arasında, orada asla zaman geçiremezsin."

Collith yüz ifademi inceledi. Tereddüt ettiğini anlamak için onunla bir bağ paylaşmama gerek yoktu. "Benim evim sen neredeyse orasıdır. Eğer beni kabul edersen," diye ekledi usulca.

Bu sözler neden kalbimde böyle bir korku yarattı? Neden kaçma dürtüsü ve kendimi ona yaslama dürtüsü arasında ikiye bölünmüş gibi hissediyordum? Sessizlik kabardı, havayı su gibi doldurdu. Zihnim koşuştururken nefes almakta zorlanıyordum. En büyük faktörü düşündüğümde sarsıcı bir şekilde durdu.

"Peki ya onlar?" Sesim tam olarak anlayamadığım bir çaresizlikle kirlenmiş halde sordum. "Yani senin insanların. İkisine birden sahip olamazsın."

Collith çok ama çok hareketsiz duruyordu, sanki ani bir hareket beni koşturacakmış gibi. "Neden olmasın? Neden ikisine de sahip olamıyoruz?"

Dudaklarımdan bir düzine argüman döküldü ama onları söylemeye cesaret edemedim. Unseelie Kralı'nın bir hayalperest olduğunu unutmuştum. Collith her şeyden önce *umut ederdi* ve Cehennem bile bunu ondan alamamıştı. Yozlaşmaya baktı ve potansiyel gördü. Bana baktı ve bir gelecek gördü. Onun yanında olmak, dünyayı onun gözlerinden görmek bende de umut etme isteği uyandırdı. Ne de olsa her kâbusun bir sonu vardı. Her kötü rüyanın daha fazlası olma potansiyeli vardı. Aynı şey bizim için neden söylenemesin?

Hareket etme ihtiyacı hissederek mutfaktan çıktım. Ayak seslerim durgun mekânda yankılandı. Gözlerim Collith'in özenle seçtiği zarif mobilyaların üzerinde gezindi. Ahşap zemin tepedeki ışıklardan parlıyordu ve ben onun dizlerinin üzerinde geçirdiği saatleri, hasarlı bir şeyden güzel bir şey yaratmasını düşündüm. Birkaç dakika sonra

Saniyeler sonra koridora geldim ve sıra sıra dizilmiş kapılarla karşılaştım. Onları görmedim, gerçekten görmedim -zihnim çok meşguldü, çok doluydu.

Ama hiçbirinin önemi yoktu. Ne istediğimi zaten biliyordum. Haftalardır istediğim ama bir türlü kabullenemediğim şeyi, çünkü bir Kabus olmak beni korkulara karşı bağışık kılmıyordu. Ve bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en korkunç şeydi.

Derin bir nefes alarak Collith'e döndüm ve elimi uzattım. "Yatağımıza uzanmak ister misin? Belki biraz daha uyursun?"

Bu sözler üzerine gözleri parladı. *Yatağımız*. Unseelie Kralı cevap vermedi ama parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. Parmaklarının sertliği beni bir kez daha şaşırtmıştı. Perileri her zaman işe yaramaz bir tür olarak görmüştüm; elleriyle çalışamayacak kadar kibirli ya da disiplinli. Collith yanıldığının kanıtıydı.

Her konuda yanılıyorsun.

Koridorda birlikte ilerlerken kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki onun da duyabileceğini biliyordum. Collith'in ela gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ama yüz ifadesini okuyamıyordum. Canlı bir tele dokunmuşum ve her yerim elektriklenmiş gibi hissederken düşünmek imkânsızdı. Collith'in bizim için hazırladığı odaya doğru geri geri yürüdüm. Kapıyı kapatmak için ellerimden birini serbest bıraktı. Çıkardığı ses kalbimin gürültüsüyle yarışır gibiydi. Avuçlarını kollarımda gezdirdi ve bir ürperti tüm bedenimi sardı.

Daha bitmeden Collith başını eğdi ve beni öptü. Nazik, sorgulayıcı bir öpücüktü. Ben de ağzımı onunkine açarak cevap verdim. Boğazının derinliklerinden, vücudumun anında karşılık verdiği, şaşkın ve memnun bir ses çıkardı.

Onun tadıyla tükenen elim vücudunda aşağı doğru süzüldü. Aradığım şeyi buldum ve kotun üzerinden okşadım. Collith geri çekildi ve inledi. Alnı omzuma yaslandı. Etrafımızdaki gerginlik titriyordu. Yavaşça döndü ve ağzını boynumun kenarına bastırdı. Birkaç saniye boyunca dudakları içimdeki alevleri körükleyerek emdi ve alay etti.

Sonra beni ısırды, sertçe, omuz ve boynun birleştiği hassas eti. Zevkten nefesim kesildi. Bu beni şaşırtmamalıydı, gerçekten - ne kadar iyi olursa olsun, özünde Collith hâlâ bir fae'ydi. Her zaman bir kötülük damarı olacaktı.

Beni ilk öptüğünde, acele etmek istememiştim. Birbirimizi keşfetmek ve kendimizi yavaşça ortaya çıkarmak. Ama Collith'in dişleri beni işaretler etmez, bu niyetler duman gibi dağıldı. Öpüşmemizi derinleştirerek iki elimle aşağı uzandım ve kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtım. Collith tişörtümü yukarı çekerek karşılık verdi ve tişört başımın üzerinden geçerken bir an için ayrıldık. Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı ve mükemmel bir uyum içinde yatağa doğru yürüdük. Her nasılsa gömleği de çıkmıştı. Avuçlarımın altındaki serin, çıplak tenini hissettiğimde içim kasıldı. Yerdekilere bir kot pantolon daha katıldı. Ağır nefes alış verişlerimiz sessizliği doldurdu. Ellerim Collith'in külotunu çekiştirirken o da sütyenimi çözdü.

Ellerini göğüslerimin üzerinde hissetmem beni geri çekmeme neden oldu. Ona baktım ve bir bıçak gibi içime işleyen anıya karşı mücadele ettim.

Bariz korkuma rağmen Collith hiçbir şey söylemedi. Yatağa uzanıp dirseklerinin üzerine yaslanırken gözlerini yüzümden ayırmadı. Üzerine bir ışık huzmesi düştü. Aklımdan geçen her düşünce, huşu içindeki bir kalabalığın sessizliği gibi sustu. Bir iki dakika boyunca öylece durdum, hiç utanmadan çıkık karnına ve uzun, sert boyuna baktım. Erkek güzelliğinin timsaliydi... ve o benimdi.

Hayranlığım sırasında bir noktada korkum kaybolmuştu. Yatağa geçtim ve dizlerimi onun iki yanına koyarak kontrolü tekrar ele aldım. Collith bana baktı, bakışları arzuyla kararmıştı. Buna karşılık olarak içim zonkladı. Ben aşağı doğru eğilirken ve o tamamen içine kayarken dudaklarının ayrılmasını izledim. Yavaşça kalçalarımı döndürmeye başladım. Collith'in iniltisi içime bir sıcaklık hücumu gönderdi ve daha hızlı ilerledim.

Ritmimizin ortasında Collith'in nasırlı ellerinin arkamı kavradığını hissettim ama beni yönlendirmedi ya da belirlediğim tempoyu değiştirmede. Her zaman olduğu gibi, bu benim seçimimdi. Kararları ben veriyordum. Collith'in sikinin ucu mükemmel noktaya değdiğinde başımı geriye atmak üzereydim. Nefes nefese bir inilti beni terk etti ve kalçalarımı daha da sert hareket ettirdim. Karnımın alt kısmında tanıdık bir his oluşmaya başladı. Çıglıklarım gırtlaktan gelmeye başladı, sanki içimdeki vahşi bir şeyi uyandırmıştı, artık kafese kapatılamayacak bir şeyi. Collith o noktaya tekrar tekrar vurarak alevleri körükledi. İçime yayıldılar. Ben doruğa ulaştıktan bir an sonra o da ulaştı. Collith, omurgamda daha fazla ürperti yaratan alçak bir erkek sesiyle boşaldı.

Daha sonra yatakta yüz yüze geldik, çıırılçıplaktık ve terden parlıyorduk. İkimiz de zor nefes aldık. Kendimi hissediyordum, saçlarım yapış yapıştı.

boynuma ve yanaklarıma vuruyordu. Çaresizce duş almak istedim. Ama daha çok kalmak, ona bakmak, lamba ışığıyla aydınlanan yüzünün kıvrımlarına hayran olmak istiyordum. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Terden parlıyordu ama kokusu sarhoş ediciydi. İçime taze bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahip olduğuna eminim," dedi Collith usulca, tam da tekrar üzerine çıkıp çıkmamayı düşünürken. Bir tutam saç gözlerine düştü ve bana bakışı hareket etmemi imkânsız hale getirdi.

Tam da bu sırada, her zamanki alaycılığım devreye girdi. *Bu sadece bir Kâbus olarak yeteneklerimin seni etkilemesi.* Bu düşünceyi yüksek sesle söylemek için ağzımı açtım ama sonra Collith'in benim gerçek yüzümü gördüğünü hatırladım. En başından beri görmüştü.

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Yastığıma daha sıkı sarıldım. Tek söylediğim "Farkında değildim," oldu.

Collith sesimden bir şeyler duymuş olmalıydı ki kaşlarının arasındaki hafif çizgi derinleşti. Beni bininci kez inceliyormuş gibi geldi ve her zamanki gibi her sırrımı sanki tenime yazılmış gibi görebiliyordu. Ne diyeceğimi bilemedim ve tam banyoya kaçmak üzereydim ki, "Seni ne mutlu eder?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Hobilerim gibi mi?"

"Seni tekrar neyin gülümseteceğini bilmek istiyorum," diye açıkladı.

"Her zaman işe yarayan bir şey vardır. Hiç başını elinize yaslayan bir köpeğiniz oldu mu? Bu beni mutlu eder." , bu acı dolu hayatım boyunca bir tür neşe getiren diğer anları düşünerek dolaştı. Yumuşak bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Çalar saat yerine güneş ışığına uyanmak. Sıcak bir kahve fincanını avucumda hissetmek. Uzun bir yolculuğun sonuna gelmek. Yeni kelimle kucaklaşmak. Sevdiklerimden birinin güldüğünü duymak. Ve... sen. Beni mutlu ediyorsun."

Bu son kısmı alçak sesle söyledim ve söylerken bir kez daha endişe duydum. Collith sessizdi. Gözlerinde tanımlayamadığım bir ışıkla bana baktı. Üzüntü mü? Belirsizlik mi? Acıma mı? Yanaklarıma bir sıcaklık yayılmaya başladı. "Seni ne mutlu eder?" O anı geride bırakmak için çaresizce hızla sordum.

Unseelie Kralı cevap vermek yerine enseme avuçladı ve beni kendisine doğru çekti. Dilinin tadı beni tüketti ve bir şekilde zihnimi temizledi. Gözlerinde hayranlık vardı.

belirsizlik. Korkunun gerçekliği size karşı çarpıtması, kendi içgüdülerinizi sorgulamanıza neden olması ne garip.

Ve Collith beni elleri ve ağızıyla sahiplenirken, her şeye rağmen bir cevap aldığımı fark ettim.

CKAPERTNENTV - TN o

T Ertesi gece, umudum o kadar çok uyuyacaktım ki rüya görmeyecek ya da rüya alemine varamayacaktım. Ama uykuya düşünmeme izin vermek gibi bir hata yaptım.

Gwyn'in öngörüsü, Mercy'nin vizyonu, Oliver'ın bana başka bir adamla yatıp yatmadığımı sorarken gözlerindeki boşluk.

Annem endişelerimi yatağa taşımanın onları rüyalarım taşıyacağım anlamına geldiğini söylerdi ve çoğu şeyde olduğu gibi haklıydı.

Gözlerimi isteksizce açtım ve rüyalar alemine geri döndüğümü görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tepemdeki bulutlar uğursuz ve gri görünüyordu, ki bu sadece Oliver ve benim yağmurda dans etme isteğimiz olduğunda olurdu. Onun yokluğuna rağmen bunun şimdi gerçekleşiyor olması bana doğal gelmiyordu. Sanki o gittiğinde bir şeyler bozulmuş gibiydi.

Gök gürültüsü ovada patladı. Rüzgâr bana çarptı, o kadar soğuktu ki havada buzdan iğne uçları varmış gibi hissediyordum. Üzerimde uykuya daldığım yoga pantolonu ve uzun kollu bir gömlek vardı. Çorap ya da ayakkabı yoktu. Kulübeye baktım, bunun akıllıca bir seçim olacağını biliyordum. Ama Oliver olmadan orada bulunma düşüncesi dayanılmazdı. Yalnızlığını şimdiden hayal edebiliyordum, sohbetten ya da arkadaşlığın yumuşak seslerinden yoksun bir yer. Bunun yerine uçurumlara doğru, tehlikenin tam ortasına doğru ilerlemeye başladım. Oliver'a orta parmağımı gösteriyormuşum gibi hissettim. *Gerçekten gitmedin. Öylece çekip gidemezsin ve ben bunu kanıtlayacağım. Eğer bu dünyada artık var değilsen, yıldırımın beni bağışlaması için bir neden yok demektir.*

Neyse ki ayaklarım uyuşmuştu ve Oliver'ın birçok kez durduğu yere ulaştığımda hiç acı hissetmedim. Deniz aşağıda kayalara çarparak bekliyordu. su karşılama sevecenliğini ve

korkutucu derecede güzel bir şeye dönüştü. Sanki o derinliklerde gizlenen her neyse artık saklanmak zorunda değilmiş gibi.

Ama deniz dikkatimi uzun süre çekmedi; kenarında durduktan saniyeler sonra, dünyanın üzerinde garip bir ışık deseni parladı. Başımı kaldırdım ve kaşlarımı çatarak ufka baktım. Her yöne yayılan parlak, parçalı çizgiler vardı, dalgalanan bulutları parçalıyordu. Onları daha önce hiç görmemiştim, burada ya da başka bir yerde. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. Hiçbiri yoktu.

Çizgilerin yayılmasını, diğer tarafta galaksilerin ve gün batımının garip bir karışımını ortaya çıkarmasını izlerken, bunun fırtına olmadığı acı bir şekilde anlaşıldı. *Rüya manzarası parçalanıyor*, ürpertici bir dehşet duygusuyla fark ettim. Döndüm ve yıldızlarla dolu yarıkların ilerleyişini takip ettim.

Uzakta başka bir şey hareket etti. Altın saçlı, uzun boylu, tanıdık bir figür. Bana arkasını dönmüş, uzaklaşıyordu. Sevinç göğsümde genişledi ve hiç düşünmeden ona doğru koştum, adı dudaklarıma yükseldi. Tam adını söyleyip Oliver'ı durdurmak üzereydim , üzerine rastgele bir güneş ışığı düştü. Yerde kanatlı bir gölge gördüm ve boğazıma doğru bir çılgılık atarak geri çekildim.

Oliver yanıliyordu. Gölge, yaratıcısıyla birlikte hayal dünyasından ayrılmamıştı.

Ve şimdi onunla tamamen yalnızdım.

Bir adım daha atamadan gökyüzü yarıldı - bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Yağmur yere çarptı, çıkardığı gürültü neredeyse şiddetliydi. Renkli alacakaranlık parçaları yere düştü, öyle bir güçle yere çarptı ki patladı. Uçmaya başladım ve Oliver'la altında sayısız anı yarattığımız ağaca çarptım. Acı omurgamdan aşağıya doğru titreşti.

Bunu kabul edecek zaman yoktu; gölge beni fark etmişti. Yüzü karanlık, çıplak bir istekle buruştu. Bir yırtıcının akılsız zarafetiyle bana doğru koşmaya başladı. Zorlukla nefes alarak ayağa fırladım ve istemeden de olsa kulübeden ve denizden uzaklaştım. Kafamda ne bir plan ne de tek bir düşünce vardı, sadece panik ve içgüdü. Gözlerime su doldu ve yer zaten çamurla kayganlaşmıştı ama yavaşlamadım ya da tereddüt etmedim.

Gölge geçen seferkinden daha da hızlı hareket etti ve çok geç olana kadar üzerimde olduğunu fark etmedim.

Kolumu demir parmaklarıyla kavradı ve seçeneklerim ya savrulmak ya da kolumu kaybetmekti. Tam ayağımı kaybedip neredeyse gölgenin göğsüne doğru tökezleyecekken, çevresel görüşümde başka bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Çok geç, onu engellemek için elimi kaldırdım; gölgenin yumruğundaki taş kafatasıma çarptı.

Acı içimde çatırdadı ve yer yukarı doğru fırladı. Her şey karardı, sonra eskiden huzurlu bir gökyüzü olan kaotik kütleye göz kırpyordum. Şimşek çaktı, rüya manzarasını bir flaş ışığı gibi aydınlattı. Gölgenin yüzü benimkinin üzerinde belirdi, sabırsız bir kaş çatmayla kazınmıştı. Konuşamıyor ya da kafamdaki zonklamadan başka bir şey düşünemiyordum. Gölge eğildi ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı. Damlayan bir tablo gibi, rüya manzarasının renkleri birbirine karıştı. Keskin bir tat ağzımı doldurdu. İnleme ile vıraklama arası garip bir ses çıkardım ve gölge beni omzunun üzerinden atmak üzere olduğunu bildiğim bir şekilde yer değiştirdi.

"Hayır... yapma..." Tam olarak bunu yapmadan hemen önce başardım. Kusmuk vücudumdan fışkırdı ve çimenlere püskürdü, ardında yanma hissi bıraktı. Gölge tereddüt bile etmedi.

Yaratık beni yere fırlattığında bile mücadele edemeyecek kadar güçsüzdüm. İnişi hissetmedim; karanlık görüş alanımın kenarlarında geziniyordu ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Bu, gerçekliğin diğer tarafında uyanacağım ve başka bir gün savaşmak için yaşayacağım anlamına geliyordu.

Dehşete kapıldım, karanlık geri çekildi ve gerçek dünya ulaşamayacağım bir yerde dans etti. *O zaman B planı zamanı.* Gölgenin muhtemelen yakınlarda olduğunu bilerek gözlerimi zorla açtım. Mide bulantısı hemen beni sarstı ve onları tekrar kapattım. Nefes almaya odaklandım, yavaş yavaş nefes alıp derin nefesler verdim. Tekrar denemek güvenli olduğunda, bu sefer daha yavaş bir şekilde gözlerimi açtım.

Kulübedeydim. Rüzgâr pencerelere ve duvarlara çarparak uğulduyordu ama dayanıyor gibiydiler. Yine de havada uçuşan rastgele nesneler vardı, bu da rüya manzarasının hâlâ çözülmekte olduğunu gösteriyordu. Gölge her iki ayak bileğimi de yatak direklerine sabitlemeyi bitirdiğinde, kullanılmamış bir boya fırçası üzerime doğru sürüklendi. Neden beni bağlamaya devam ediyordu?

Bir anda ne yapmaya çalıştığını, ilk fırsatta ne yapmaya çalıştığını anladım - Liver'in gölgesi kalmamı istiyordu. Bu yaratığın ilkel zihninin içinde, eğer beni kısıtlarsa, hiçbir yere gidemezdim. Tek yapmam gereken kendimi uyandırmaktı ve böylece onun ulaşamayacağı bir yerde olacaktım. Eğer

işe yaramadı, sabaha kadar burada yatmak zorunda kaldım. Çok daha kötülerini atlatmışım.

Ama sonra gölge bileğime uzandı, parmaklarından bir ip sarkıyordu ve hassas kontrol ipim koptu. Boynunun arkasını kavradım, çenemi sıkıştırdım ve başımın tepesiyle gölgenin yüzünü parçaladım. Yere yuvarlandı, incinmekten çok şaşırды diye düşündüm. Elime geçen fırsatı değerlendirerek ayak bileklerimin etrafındaki iplere atladım ve çılgınca düğümleri çektim.

Gölge beni durdurmaya çalışmadı. Hafifçe sallanarak ayağa kalktı ve mutfığa girdi. Sağ bacağımı kurtardım ve soldan başladım. Gölgenin dolapları ve çekmeceleri karıştırdığını duyabiliyordum. *Ne arıyordu acaba?* Düğümler daha da gevşedi. Çabalarım daha da çılgınlaştı.

Gölge aradığını bulmuş olmalı ki kıpırdamadan durdu ve gözlerini bir çekmeceye dikti. O kadar paniklemişim ki nefesim kesik kesik geliyordu. Düğümlerden biri işbirliği yapmıyordu. Tırnaklarımla kazımaya başladım ve bu işe yaramayınca, kalan tüm gücümle bacağımı çektim. Gölge sonunda arkasını döndüğünde ip çözüldü ve elindeki bir şey ışığı yakaladı. Bunun bir bıçak olduğunu fark ettiğimde zaman yavaşlamış gibiydi.

"Sen Oliver'ın bir parçasısın, bu yüzden bana zarar vermek istemediğini biliyorum," dedim yaratığa sakince, ellerimi uzatarak. Tilkiyle konuşurken kullandığım tonda konuştum. Alçak ve yumuşak, hafif bir eğimle. Gölge başını eğdi ve bir adım daha yaklaştı. Bu hareket içimde bir panik sarsıntısı yarattı. Hiç düşünmeden bacaklarımı yana kaydırdım ve ayağa kalktım. Gölge bundan hoşlanmadı; tısladı ve kocaman bir yarasa gibi üzerime geldi.

Tamamen içgüdüsel olarak tepki verdim, tıpkı sekiz yaşındayken babamın bana öğrettiği gibi elimi uzattım. Gölge ona çarptı ve bir şeyin *çıtırdadığını* duydum. Ağzından çıkan acı ve öfke karışımı ses çok daha etkisiz hale getiriciydi. Gölge yüzünü tutarak tökezleyerek uzaklaştı. Adrenalin içime doldu, acıyı bastırdı ve aniden tekrar net düşünebildim. Bu yaratık korkuyu hissedebiliyordu, bunu görmüştüm. Lyari'nin teorisini Gwyn üzerinde denememiş olabilirdim... ama şimdi denemekten beni alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Tereddüt edecek zaman yoktu. Bir sonraki nefeste gözlerimi kapadım ve onun zihnine daldım.

Sessizlik. Bozulmamış, güzel bir sessizlik. Artık kulübenin duvarlarının rüzgârda inlediğini ya da gölgenin ayak sesleri yerine çıkardığı doğal olmayan sürtünme sesini duyamıyordum. Sessizliğin içinde olmak isteyerek ilerledim.

Bu şeyin zihninin en gizli kısmı. Gizli yerler, karanlık köşeler, buralar herkesin bulmaya değer her şeyi sakladığı yerlerdi.

Aynı zamanda herkesin en savunmasız olduğu yeri.

Daha yeni karanlık bir duman parçasına adım atmıştım ki acı içimi parçaladı. Gölgenin zihninden o kadar şiddetli bir şekilde ayrıldım ki anında bir baş ağrısı . Ama bunu fark etmedim bile; karnımdan çıkan bıçağa bakmakla meşguldüm. Şok kulaklarımda kükredi. Yaradan yayılan ısı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki yanıyormuşum gibi hissediyordum.

Yavaşça başımı kaldırdım. Gölge ve ben birbirimize baktık ve ihanete uğramış yüz ifadem o ürkütücü derecede tanıdık gözlere yansıdığını gördüm. Oliver gölgesinin bana asla zarar vermeyeceğini söylemişti. Hayır, bana söylediği tek şey bu değildi, değil mi? Sözlerini tam olarak hatırlamakta zorlandım. *Bir hayvan gibidir, içgüdüleri ilkeldir*, demişti.

Ona saldırdım ve gölge kendini savundu.

Artık kan dökmeye istekli olduğumu biliyordum. Acı çektirmeye istekliydi. Oliver'ın gölgesinin başka neler yapabileceğini öğrenmekle ilgilenmiyordum.

Oda devrildiğinde kaçmak üzereydim. Hayır, ben devrildim. Zararsız bir yığın halinde yere düştüm ve bu hareket bıçağın içimde daha da derinleşmesine neden oldu. Nefesim kesildi -acı kafamda yıldız parlaklığında bir patlamaydı ve beni diğer her şeye karşı kör ediyordu- ve içgüdüsel olarak kabzaya uzandım. *Hayır, bekle. Bunu yapmak istemezsin.* Bıçak çıkarılırsa kan kaybından ölürüm. Artık üşüyordum. Neden bu kadar üşüyordum?

Gölge yanımda diz çöktü ve bir kez daha ellerinde ipler belirdi. Onları bileklerime dolamaya başladığında vücudumun geri kalanı titredi. Uyanmam gerektiğini biliyordum. Ya burada ölürsem? Kendi dünyamda da ölecek miydim? Rüyalar aleminin kuralları değişiyordu ve şimdi olanlar gerçekliği etkileyebilirdi. Kumar oynayacak havada değildim. Bir başka acı patlamasını görmezden gelerek gözlerimi sıkıca kapattım ve kendime gelmeyi diledim. Gölgenin ayak bileklerime bir ip bağladığını hissettim. Tıpkı Oliver'a yaptığım gibi, kendi kendime kelimeleri tekrarladım. *Uyan, uyan, uyan.*

Gölge kollarını dizlerimin ve sırtımın altından geçirdi. Beni yerden kaldırdığında mücadele etmedim, inşa ettiğim sessiz ritme tutundum. İki kelime, iki hece. İkinci bir kalp atışı gibiydi. Damarlarımdaki bir şarkı gibi. *Uyan, uyan, uyan.*

İşe yaramadı. Gölgenin beni tekrar yatağa yerleştirdiğini hissettim ve ilahi tamamen bozuldu. *Çıkarın beni buradan!* Sessiz bir çığlık attım. Beni kimin kurtarabileceğini ya da kime seslendiğimi bilmiyordum.

Ama biri cevap verdi.

Gölge uzaklaşırken - odanın içinde fısıltıyla çıkardığı yumuşak sesleri duydum - karanlığın içinden bir varlık çıktı. Başka bir zihin. Önce gölgeye ait olduğunu düşündüm ve içimden bir dehşet şimşeği geçti. *Sen neden buradasın? Çılgınca düşündüm, kendimi savaşa hazırladım.*

Seni duydum, dedi genç bir ses. *Yardım için haykırdın.*

Başka bir şey söyleyemeden varlık yaklaştı ve bana zihnine erişim izni verdiğini fark ettim. Bu, bırakın bir periyi, herhangi bir Düşmüş yaratık için bile duyulmamış bir şeydi. Hâlâ kim olduğunu bilmiyordum ama dışının ölümsüzlüğünü hissedebiliyordum, ondan güneş ışığı gibi yayılıyordu. *Al,* dediğini duydum.

Neyi alayım? Geri dönmek üzereydim. Ama sonra bana ait olmayan bir gücün damarlarımda bir uyuşturucu gibi dolaştığını hissettim. Birdenbire anladım. Yüzünü göremesem de özünü bir şekilde tanımıştım; benden önce babasıyla birlikte gelen genç periydi. Daratrine. Kibirli bir saray mensubu tarafından tecavüze uğramıştı ve ben de onun başka kimseye zarar vermeyeceğinden emin oldum. *Sadece seni kırmalarına izin verirsen kurban olursun,* demiştim o gece ona.

Ve ona izin vermemişti - benimle zihinlerini paylaşan bir peri kurban değildi. Korkuyordu, evet, ama bu onu doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan alıkoymadı. Çok az kişi ona inanırken o güzel kraliçeye yardım etmek istiyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gwyn beni boğduğunda benimle Unseelie Sarayı arasındaki bağ kopmamış mıydı?

Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Daratrine'in fiziksel güç anlamında pek bir şeyi yoktu. Yine de sunduğu az şey bile benimkine eklendiğinde önemliydi. Diğerleri de onu duyabiliyor olmalıydı, çünkü kafamın içinde bir koro haline gelmişti. *Al şunu. Al şunu. Al onu. Al onu.* Çok sayıda peri bana güçlerini sundu, zengin şarapla dolup taşan bir kadeh gibi hissedene kadar beni güçleriyle doldurdu. Elbette hepsi değil -düşmanlarımın da Saray'da olduğunu hissedebiliyordum, bende hissettikleri acıyla yüceliyorlardı- ama beklediğimden daha fazlası.

Birkaç saniye sonra kendime geldim, damarlarımdaki büyüün etkisiyle başım dönüyordu. Yatakta doğrulduğumda gözlerim fincan tabağı gibiydi.

Gölge tekrar bana doğru geliyordu. Ne yaptığını bilmiyordum -elleri boştu- ama gözlerinde bir niyet vardı. Karanlık, karanlık bir niyet. Korkmam gerektiğini biliyordum. Coşkun, yenilmezliğin ve gücün lezzetli sisinin ötesinde bir şey düşünmek zordu. Tanrım, güç. Kendimize ait olanın bir kısmını almaya çalıştığımızda bizi kovmasına şaşmamalı. Bundan bir an bile ayrılmak istemiyordum. Mahkememin cömertliğinin kaçınılmaz sonunun yasını tutmaya başlamıştım bile.

Eroin böyle mi hissettiriyor? Odaklanmaya çalışırken uzaktan merak ettim.

Gölge bana doğru sürünmeye başladığında yatak yayları hiç ses çıkarmadı. Bu küçük, neredeyse önemsiz ayrıntı, zihnimdeki sisin arasından parlayan bir fener gibi parladı. O anda, yeteneklerimin gölgeyi neden yavaşlatmadığını anladım, o gece onu suyla korkutmaya çalışmıştım. *Fortuna, seni aptal.* Eminliğim o kadar güçlüydü ki her türlü tiksinti ya da korkuyu bastırıyordu. Bir fae hızıyla hareket ederek gölgenin başını yakaladım ve altın rengi saçlarını parmaklarımın arasında topladım.

Gölge zorunluluğumdan kurtulmuştu çünkü yanılmıştım.

-Dumanın karıştı su değildi. Taştı. Katı, dokunulabilir, bedensel taş, dumanın her şeyi parmaklarınızın arasından kayıp havaya karışırken. Enerji ve kararlılıkla dolup taşan zihnimi bir kayanın görüntüsüyle doldurdum.

Ödünç aldığım güç, hâlâ içimi en mutlu anlarda olduğu gibi dolduruyor, hevesle karşılık veriyordu. *Taş, taş, taş, diye* bağırdım. Artık kaçmaya çalışmıyor, kaçmıyor, bir şeyler buluyordum. Onu kabul etmek. Onu nasıl kullanacağımı öğrenmek. Tanrım, kendimi çok iyi hissediyordum, sanki kendi gölgemle savaşıyordum ve şimdi, nihayet, savaş bitmişti.

Neyse ki Oliver'gölgesi o kadar güçlü değildi; ruhuna girdiğim anda ellerimin arasında hareketsiz kaldı. *Taş, taş, taş, diye* düşündüm, neredeyse hülyalı bir şekilde. Daratrine, amacını anlamasa da ritme ayak uydurdu. Diğerlerini de duydum. Aramızda akan o kadar çok güç vardı ki, derin, coşkun bir nehir gibi hissediyordum. Tek bir yanlış adımda sürüklenip gidebilirdim. Ama bir sirenin kollarında ölüme sürüklenmek gibi, gülümseyerek boğulacaktım.

Koro ve nehir devam ettikçe benlik duygum tamamen kayboldu.

Taş, taş, taş. Dünya kör edici, yakıcı bir güce dönüştü. Ben taştım

ve taş bendim. Uzuvarıma ve ellerime yayıldı. Suyun üzerindeki buz gibi tenimi kapladı.

Büyüden sarhoş olmuş bir halde gözlerimi yavaşça açtığımda kendimi bir heykele bakarken buldum.

En iyi arkadaşımın yüzünün böyle bir arzu ve öfke ifadesiyle donup kaldığını görmek tüyler ürperticiydi. Sessiz çılgılığının içinden çatlaklar geçiyordu. Buna rağmen hâlâ *canlı* görünüyordu. Orada otururken, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, nefes almaya cesaret edemiyordum. İçime bir şüphe düştü. Ya işe yaramadıysa? Ya gölge tekrar serbest kalırsa?

Belki de, ekstra bir önlem olarak, gölgeye daha fazla güç vermeliyim. Onu koyduğumuz kafesi güçlendirmeliyim. *Daratrine*, diye düşündüm. Sesimde beni ürküten bir heves vardı. Bunu görmezden geldim ve kafamın içinde onu hissetmeye çalıştım. *Neredesin?*

Ama varlığı yoktu. Sesi karanlığın içinden duyulmuyordu. Tam tekrar deneyecektim ki koluma yeni, açıklanamaz bir acı saplandı. Tepki veremedim, rüya manzarası renkli bir *vızıltıyla* kayboldu.

Gözlerimi gerçek dünyada açtım ve anında beni uyandıran şeyin kaynağını gördüm -Finn parlak, altın rengi gözleriyle bana bakıyordu, yüzü benimkine o kadar yakındı ki irislerindeki narin çizgileri görebiliyordum. Dişleri elime gömülmüştü. Kan akıtacak kadar değil ama rahatsız edecek kadar sertti. Gözlerinde garip bir ışık vardı ve bunun benimkinin bir yansıması olduğunu anlamam bir süre daha sürdü.

Parlak, parlak kırmızı parlıyorlardı.

"Sorun yok, ben iyiyim," dedim. Ama sesim zayıftı ve Finn'in bakışlarında şüphe vardı. Yine de beni tutmayı bıraktı ve dişlerinin tenimde bıraktığı izleri ortaya çıkardı.

Sanki bir parçam hâlâ rüyalar aleminde sıkışıp kalmış gibiydi. Kendimi rahatlatmak için karnıma baktım, bıçak yoktu, sonra odanın etrafına baktım. Her şey sağlam ve tanıdıktı. Yine de Collith'ten bir iz yoktu - belki de kendi kâbusunu görmüştü.

Doğrudum, destek almak için yatağa bastırdım ve çarşafın terden sıırıslıkla olduğunu fark ettim. Ürperdim ve yataktan aşağıya, serin ve kuru bir yere doğru eğildim. Finn beni izliyordu, gözleri her hareketimi takip ediyordu ve sessizliğinde beklenti içinde olduğunu hissettiren bir şey vardı. Finn soru sormazdı ama şimdi soruyordu. Belki de dehşetimin kokusunu alabiliyor, ne kadar gerçek olduğunu hissedebiliyordu. Bu sıradan bir kâbus değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona söylemek istedim. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabilirdik ama o kısa sürede arkadaş olmuştuk. Ve içimden bir ses Finn'e söyleyebileceğim hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini söylüyordu. Parmaklarımı birbirine doladım ve kısa, güçlendirici bir nefes aldım. "Annemle babam

."

"Fortuna? Her şey yolunda mı?"

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Collith kapı aralığını doldurdu. Elinde bir bardak su tutuyordu. Finn bunu kaçmak için bir işaret olarak aldı, bu kadar büyük bir şey için sessizce hareket ediyordu. Collith yatağa yaklaştı ama çarşafın arasından kaymak yerine durup beni inceledi. İçgüdüsel bir hareketle elimi boğazıma götürdüm, kendimi korudum, içimdeki sırları sakladım. Her zamanki gibi Collith çok fazla şey gördü. Bakışları, muhtemelen Finn'in dış izlerinin bulunduğu elime ve uyurken boncuk boncuk terlerin biriktiği alnıma gitti. Sessizlik uzadıkça, panik atak geçirdiğim gün Bea ile yaptığım konuşmayı düşündüm ve ona gerçeği söylemenin ne kadar özgürleştirici olduğunu hatırladım. Artık rol yapmak yok. Artık maske yok.

Sen iyi misin?

İyiyim.

Finn gitmiş olsa da, yine de gerçeğin ortaya çıkacağı bir gece olacaktı. Vücudumu Collith'e doğru eğdim ve bir nefes verdim. "Sana Oliver'dan bahsetmek istiyorum."

Yüz ifadesi değişmedi. Collith suyunu bıraktı -çıkarıldığı hafif ses durgunlukta yüksek gibi geldi- ve yatağa girdi. Sonra o ela gözleriyle bana baktı ve "Tamam" dedi.

Cesaretimi toplamak için durakladım... ve sonra ona anlattım. Ona her şeyi anlattım. Oliver'ı ilk kez rüyamda gördüğümü, çocuk psikologlarının geçit törenini, zaman geçtikçe arkadaşlığımızda meydana gelen değişiklikleri ve son olarak da bu gece beni neredeyse öldüren gölge yarattığı.

Collith sadece dinledi. Arada bir araya girip bir soru sordu. Ses tonunda hiçbir yargılama, yüzünde hiçbir inançsızlık belirtisi yoktu. Konuşurken parmaklarımı yatak örtüsünün üzerinde birbirine doladım. Sözlerimi bitirdiğimde sanki saatler geçmiş gibiydi. Ama pencerenin dışındaki gökyüzü karanlıktı. Collith'in tepki vermesini bekledim. Gerçek bile olmayan birine aşık olmamdan iğrenmiş miydi? Deli olduğumu mu düşünüyordu? Kalbimin atışını boğazımda hissettim, sinek kuşunun kanatları gibi tüylü ve çılgın bir ritim.

Collith beni şaşırtarak alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Arkasına yaslandığında nefesi yanağımı serinletti. "Bence sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin," diye mırıldandı.

İfadesinde hiçbir yargılama belirtisi yoktu. Hâlâ uyuyor muydum? Collith benim hayal ettiğim başka bir yaratık mıydı? Onun gerçek olması mümkün görünmüyordu. Duygular boğazıma düğümlendi. bile konuşamazdım. Ama yine de kelimelerim tükenmişti ve Collith'in gözlerinin altında gri lekeler vardı. İblis ruhunu yenilenmiş bir bedene geri döndürmüş olabilirdi ama Collith'in zihnini iyileştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Ve bu zihin onu cehennem anılarıyla yavaş yavaş öldürüyordu. Periler ölümsüzdü çünkü bunu kendileri istemişlerdi; yeterince kararlı olurlarsa bunu geri alabilirlerdi.

Ani bir korkuyu gizlemeye çalışarak kendimi yatağa bıraktım ve Collith'i çekiştirerek onun da aynı şeyi yapmasını sağladım. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi, uzandı ve vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirdi. Serin teni bana bir rahatlama fısıltısı gibi geliyordu, bedenim kâbusumdan kalan adrenalinle hâlâ sıcaktı. Birkaç dakika içinde uyumuştum. Göğsü sabit, derin nefeslerle sırtıma doğru hareket ediyordu. Uykunun bana da gelmesini bekledim ama gelmedi.

Ay yükseldikçe yükseldi. Gece boyunca Collith'in kollarının arasında duvara bakarak kaldım. Unseelie Divanı'nı düşünmeli ve o perilerin bir bağ olmadan bana nasıl yardım edebildiklerini anlamaya çalışmalıydım. Bunun yerine zihnim, tüm o gücün içimden akıp geçtiği o anı tekrar tekrar yaşadı. Bunu unutabileceğimi hiç sanmıyordum.

Ama bildiğim bir şey vardı. Daha fazlasını istiyordum.

CKAPTERTNENTV-TKREE

W

Uyandığımda hiçbir yerde olmadığımı fark ettim. Bea's'da vardiya yok, Consuelo ile randevu yok, akşam yemeği ya da Saray'da toplantı yok. Bu, bütün günümü

Collith ile normal çiftlerin yaşadığı türden anılar biriktirebilirdik.

Sonra hemen tekrar uykuya daldım.

Bir saat sonra Collith aç bir şekilde uyandı ve krep yapacağını söyledi. Elbette mutfak zaten tamamen doluydu, çünkü o hiçbir şeyi yarım yapmazdı. Kalçalarından aşağı sarkan solmuş bir kot pantolon giyen Collith, daha önce sayısız kez yapmış birinin özgüveniyle karıştırma kabını doldurdu. Telefonundan müzik yükseliyordu, daha önce hiç duymadığım bir halk şarkısı.

Üzerimde sadece Collith'in dün giydiği düğmeli gömlek vardı, bir tabureye tünedim ve kendimi yardım etmekten çok izlerken buldum. Unseelie Kralı'nın arkasında bir pencere vardı ve güneş ışığı camdan süzülerek çıplak tenine ve uykuda dağılmış saçlarına vuruyordu. Ben bakarken o da bana baktı, muhtemelen bakışlarımın ağırlığını hissetmişti. Mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi ve yara almamış yanağında bir gamze derinleşti. Hiç bu kadar insani görünmemişi.

Kalbimde üç kelime balonlaştı. Dilimde üç hece oluştu. Çok küçük, çok basit görünüyorlardı ama beni değiştireceklerini biliyordum. Collith karıştırma kabına yeniden odaklanmış, müziğe eşlik ediyordu ve ben onları yüksek sesle söyleyecek cesareti aradım. Bir dakika geçti, sonra iki ve ben kelimeleri yuttum. *Başka bir gün*, dedim kendime. Daha çok günlerimiz olacaktı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Collith hamuru kalburun üzerine dökerken ben de tembelce yüzüne un savurdum. Bana baktı -gözleri sabah ışığında eladan çok yeşildi- ve kıpırdamadan durdu. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama," diye uyardı ve sonra kendini bana doğru fırlattı. Ciyakladım ve koştum. Kahkahalarımız güneşin havada süzülüyordu ve telefonundan müzik çalıyordu.

Işık gökyüzünü geçerken, her saati birbirimizle doldurduk. Duş aldık ve sıcak suyun altında bedenlerimizi keşfettik. Netflix'te bir film izledik ya da daha doğrusu açtık ve her önemli sahnede öpüştük. Bilardo oynadık ve yarısında topları bir kenara itip masanın üstünde seviştik.

Ve telefonumu fotoğraflarla doldurdum.

İkimiz ancak ben diğer evden eşyalarımı almak için ayrıldığımda ayrıldık. Elimde büyük bir kutuyla geçip gittiğimde Emma'nın merakı uyandı. Beni ahıra kadar takip etti ve Collith'in çalışmalarının sonuçlarını görmek isteyerek kısa bir ziyarette bulundu ama sadece o vardı. Lyari ya da Finn bile ortaya çıkmadı. Sanki hepsi bizi kendi halimize bırakmaya karar vermiş gibiydi, sanki bir şeylerin değişmekte olduğunu biliyorlardı ve Collith ile benim bu geçiş sürecinde mesafeye ihtiyacımız vardı.

Akşam yemeği için taco ve margarita yaptık. Sevişmenin etkisinden mi, yoksa bütün bir günü korku ve entrikadan uzak geçirmiş olmamdan mı bilmiyorum ama Collith'ten bile daha çok yedim. Sipariş ettiği, sekiz kişiye yetecek kadar koltuğu olan yepyeni yemek masasına oturduk ve şimdi Collith'in telefonundan bir Mariachi grubu çalıyordu. Çekici bir erkekle paylaştığım diğer yemeklerin aksine, tek bir garip duraklama bile olmadı - Collith'in soruları asla bitmeyecek gibiydi. Benim hakkımda konuşmadığımız zamanlarda, yardımcı yöneticim insan politikasından ABD tarihine kadar önemsedğini bilmediğim geniş bir bilgi yelpazesi sergiliyordu. Shakespeare'den çevre sorunlarına kadar.

İkimiz de Naevys'ten ya da Collith'in henüz Saray'a dönmemiş olmasından bahsetmemeye dikkat ediyorduk. Ben de Oliver'ın gölgesiyle yüzleşmem sırasında Unseelie Sarayı'nın bana güçlerini nasıl ödünç verdiğini merak etmemeye dikkat ediyordum.

Gecenin sonuna doğru bir ara margaritamdan bir yudum aldım ve güldüm. Collith kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

Omuz silktim ve bir ısırık daha aldım. "İçimden, 'Unseelie Sarayı'nın Kralı ile taco yiyorum' diye geçirdim. Eğer biri bana birkaç gün önce

aylar önce..."

Mercy's Telling'den henüz bahsetmediğimi fark ettiğimde neşem kaçtı. Ama kadim bir büyüden gelen bir öngörü ne kadar doğrudu? Bunun hakkında konuşmak bir şekilde rotamızı değiştirir miydi? O bebeği bir daha asla kucağıma alamayacağım düşüncesi... Uyurken çıkardığı yumuşak sesleri asla duyamayacağım düşüncesi...

Ruh halimin aniden değiştiğinin farkında olmayan Collith düşünceli bir ses çıkardı. Tabağını bulaşık makinesine koydu, ellerini lavaboda yıkadı ve tekrar bana döndü. Avuç içleri tezgâhın üzerinde düz duruyordu. "Bunu bitirir bitirmez Unseelie Sarayı'nın Kralı'yla başka şeyler yapacaksın," dedi bana, sesi her zamankinden bir kademe daha derindi.

Ve böylece, yemeğim bitti.

Mükemmel günümüz, gecenin ilerleyen saatlerinde ter içinde uyandığımda sona erdi.

Beni bilincime neyin geri çektiğini bilmiyordum - rüya alemine gitmemiştim ve bir kabus hatırlayamıyordum. Bir iniltiyi yutarak, nemli çarşaflardan kaçmak için doğruldum. Yanımda Collith uyuyordu, kirpikleri solgun yanaklarına koyu bir saçak gibi uzanıyordu. Ona baktım, yüzünün kıvrımlarına ve düzlemlerine hayranlıkla baktım ve göğsümdeki bir şey gevşedi. Nefes almak kolaylaştı. Tekrar uzanmaya başladım ama tam o sırada pencerenin ötesinde bir şey hareket etti. Bir ağaç dalı ya da bir hayvan olduğunu umarak ayağa fırladım.

Hayır. Ön bahçede duran biri vardı.

Bu gizemli ziyaretçilerden gerçekten ama gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Bunun Gwyn ya da Mercy olmadığını biliyordum; siluet kesinlikle erkekti. Ay ışığı yüzünü seçecek kadar güçlü değildi. Ya başka bir suikastçıysa? Ya da belki Drakula da vedalaşmaya geliyordu? Birkaç saniye boyunca Collith'i uyandırıp uyandırmamayı düşündüm.

Seninle konuşmam gerek, dedi bir ses.

Bir nefes verdim ve bedenimdeki gerginlik azaldı; o sert sesi tanıyordum. İletişim kurmak için aramızdaki bağı kullanmıştı ve Daratrine'inkini hissettiğim gibi onun varlığını da hissediyordum. Kızgınlık ve sabırsızlık yayıyordu ama kötü niyetli değildi. Üzerime yapışan paranoya duygusu penceredeki buz gibi eridi.

Bana birkaç saniye verin, diye cevap . Ziyaretçim sessiz kaldı.

Özenli hareketlerle Collith'in kollarından sıyrıldım ve giysi kutusundan bir sweatshirt çıkardım. Onun gibi kokuyordu, keskin bir sonbahara benzeyen bir koku ve yerine yerleştiğinde Collith'in

geri almak. Ayrıca kutuda temiz bir kot pantolon buldum. Yani, yeterince temiz.

Merdiven boşluğunun yanında, botlarım erimiş kar havuzunun içinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu. Onları giydim ve aceleyle kapıdan içeri girdim. Alt katta ışıklar açıktı ve sarı ışık beton zeminden yansıyor. Collith muhtemelen Finn'in beni bulma ihtimaline karşı onları bilerek açık bırakmıştı.

Botlarımın altında çakıllar çıtırdadı. Birkaç adım sonra zemin kara döndü. Başımı kaldırdım, havaya nefesimin girdaplarını gönderdim ve o loş figürü aradım. Ziyaretçim bir ağacın altında duruyordu, yüzü gölgede kalmıştı. Dreadlock'ları sanki savaşa hazırlanmış gibi arkadan bağlanmıştı ve kolları çıplaktı.

"Nuvian, ne-" diye başladığımda sesimin bıkkın çıktığını biliyordum.

"Viessa seni çağırdı," diye araya girdi, kehribar rengi gözlerini alnımda sabit tutarak.

Bunun üzerine kaşlarım birbirine çarptı. Nuvian'ın yüz ifadesine baktım, sanki sürekli çatık kaşlarında ya da nefret dolu bakışlarında bir açıklama bulacakmışım gibi. "Ne zamandan beri onun ulağı oldun? Bu da ne demek oluyor?"

"Tehlikede değilsiniz. Önemli olan da bu. Gelin." Uzun boylu peri kenara çekildi ve bir elini kılıcının kabzasına koydu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra omzumun üzerinden baktım. Belki de Finn ya da Collith'i uyandırmanın zamanı gelmişti. "Tamam. Ben burada beklerken-"

"Viessa sizinle yalnız konuşmak istiyor."

Ses tonu, tam olarak ne yapmak olduğumu bildiğini gösteriyordu. O kadar belli mi ediyordum? Gözlerim kısıldı ve bir adım geri attım. "Destegim olmadan hiçbir yere gitmiyorum," dedim ona açıkça.

"Hayatını onlarca kez kurtarmadım mı?" diye sordu peri. Konuşurken bakışları sonunda benimkine kaydı. O sırada bulutlar yer değiştirdi ve ayın soluk ışığı artık o rasta saçlardan yansıyor. Nuvian'ın yüz ifadesini de daha iyi görebiliyordum. Dudağının kıvrılışından, ona yine hakaret ettiğim belliydi. Hayatımı kurtarmıştı, bu doğrudu. Ama daha ilginç bulduğum şey, Viessa'nın onun kafasında bir şeyler tutuyor olmasıydı; Unseelie Kralı'nın Sağ Eli bir mahkûmun ayak işlerini kalbinin iyiliği için yapmazdı.

Kuşkularımı görmezden gelmemi sağlayan şey merak ve beni hayatta tutan kişiyi yatıştırma arzusu. Collith'in uyuduğu odaya doğru geriye doğru bir bakış attıktan sonra Nuvian'ı gecenin içine kadar takip ettim.

Ağaçların yanında bekleyen başka Muhafızlar da vardı. Önüme ve arkama düştüler, kılıçları ve zırhları sessizlikte hafif sesler çıkarıyordu. Nuvian yanımda kaldı. İkimiz de konuşmadık ve Lyari'yle paylaştığım sessizlikten farklı bir sessizlikti bu; kalın ve soğuktu, sanki aramızda bir buz tabakası varmış gibiydi. Nuvian'ın korkularını ona karşı kullandığım anı düşündüm ve bunun bir hata olup olmadığını merak ettim. Güç ve dürüstlük arasındaki çizgi çok sık bulanıklaşıyor ve tekrar katılaştıklarında ben hep yanlış tarafta duruyor gibi görünüyordum.

Unseelie Sarayı'nın girişine vardığımızda, gecikmedim ya da duraksamadım ve karanlık beni eski bir dost gibi karşıladı. Tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe, hükmüm altındaki her yarattığı, zihnimin kenarındaki soluk ışıklar gibi daha fazla hissedebiliyordum - dün gece bana yardım ettiklerinde bir şeyler değişmişti. Aramızda bir bağ olmamasına rağmen, bazıları imgelerle ya da düşüncelerle selamlarını iletiler. Bir gül buketi resmi içimde süzülürken, onlara karşı beklenmedik bir düşkünlük hissettim. Bu yaratıkları ne zaman önemsemeye başlamıştım? Kalbimin etrafına ördüğüm çelik levhaların altından nasıl kaymışlardı? Ve nasıl oluyor da onları hâlâ hissedebiliyordum?

Labirentte ilerlerken yine kaşlarımı çatıyordum. Nuvian sözsüz rehberlik yapıyor, ne zaman bir çatala gelsek başını sallıyor ya da eliyle işaret ediyordu. Yeryüzündeki tanıdık bir boşlukta durduğunda en az on beş dakikadır gölgeler arasında ilerliyorduk. Altın saçlı peri geride durmuş, benim onun önünde yürümemi bekliyordu. Son ziyaretimi hatırlayarak, meşalelerden birini aplikten çıkarmak için durdum. Glock'u her zaman kavradığım kadar sıkı bir kavramayla havada tuttum ve inişe başladım.

Nuvian o kadar yakından takip etti ki arkasından uzanıp ona dokunabilirdim. Muhafızların geri kalanı geçitte kalmış olmalıydı, çünkü sadece benim ayak seslerimi duyabiliyordum. Nuvian elbette sessiz hareket ediyordu. Saniyeler içinde bir koku duyularıma saldırdı. İdrar, bok ve yıkanmamış bedenlerin bir karışımıydı. Yüzümü buruşturdum ama dar ve engebeli basamaklardan inmeye devam ettim.

En altta, toparlamak için durakladım. Hafif inilti koridorda bir aşağı bir yukarı süzülüyordu. Birisi hıçkırıyordu. Bu zindanlara üçüncü gelişim olmasına rağmen, hâlâ Ölüm Getiren tarafından kırbaçlandığım ve Collith'i sonsuza dek hor görmeye yemin ettiğim o korkunç geceyi düşünüyordum. O zamandan beri çok şey değişmişti, her şey değişmişti. Ben de dahil. Çenemi kaldırdım ve sonsuz gibi görünen mahkûm sırasının yanından geçtim. Bu sefer Nuvian'ın yardımına ihtiyacım yoktu.

Sanki aramızdaki mesafe beni gelecek olandan koruyabilirmiş gibi hücreden birkaç metre uzakta durdum. Karanlık derinliklerine baktım ve bunun doğru kafes olduğunu biliyordum ama müstakbel suikastçıdan hiçbir iz yoktu. Şüphesiz benimle oynuyordu. "Ee?" diye bağırırken sesim kulaklarımda sert çıkıyordu.

Taş ve toprak üzerinde sürünen ayakların sesi geldi. Bir an sonra, Viessa ışığa doğru adım attı.

Son konuştuğumuz zamankinden farklı görünüyordu - birileri onu çok daha iyi besliyordu. Kemikleri artık derisinden çıkmıyordu ve soluk mavi gözbebekleri neredeyse beyazdı, parlak bir beklentiyle bana bakıyordu. Çıplak ayak parmakları, esnek bedenine yapışan yeni elbisesinin eteklerinden dışarı fırlamıştı. Yüzünün yarısını kaplayan dona rağmen perinin sevimliliği parlıyordu. Başından beri oradaydı ama ağzından çıkan kelimeler ve yeteneklerinin tuhaf tezahürü dikkatimi dağıtmıştı. Şimdi burnunun, çenesinin ve kaşlarının zarif hatlarını, bir tabloda fırlamış gibi duran yüz hatlarının mükemmelliğini fark ettim. Collith'in bu yaratığa neden aşık olduğunu anlayabiliyordum ve umarım beni delip geçen kıskançlık duygusunu fark etmemiştir.

"Sanırım kardeşimle tanışmışsınızdır," dedi Viessa söze girmeden. Sesi de daha güçlüydü.

"Kardeşim mi?" Boş boş tekrarladım. Şaşkın bakışlarıma ifadesiz bir şekilde karşılık veren Nuvian'ı kastettiğini anlamam bir saniye daha sürdü. Viessa'yla tekrar yüzleştüğimde, onun hangi soydan geldiğini hiç sormadığımı fark ettim.

Nuvian'ın bariz nefretine rağmen suikast girişimlerine karşı beni bu kadar özenle korumasına şaşmamalı. Eğer Viessa nimetine kavuşacaksa, Unseelie Kraliçesi'ne canlı ihtiyacı vardı. Ayduin'in ortadan kaybolmasıyla ilgili soru sormamasının nedeni de buydu; hiçbir yasayı çiğnemediği halde bir periyi mahkeme olmadan öldürdüğüm için sorumlu tutulsaydım, muhtemelen tahtta uzun süre kalamazdım.

Viessa'nın donmuş dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme belirdi. "Evet, elbette. Küçük sohbetimizi yapabilmemiz için seni benimkinin yanındaki hücreye koyduran oydu."

Ne kadar aptalmışım. Ne kadar da aptalmışım. Aslında Viessa'nın nadir bulunan bir peri türü olduğunu, gizli bir amacı olmadan dürüstlük ve yardım sunan biri olduğunu düşünmüştüm. Ama o da tıpkı karşılaştığım diğerleri gibiydi; her zaman kandırıyor ve entrikalar çeviriyordu. Yalan söylüyor ve kullanıyordu.

"Beni neden buraya çağırdınız?" Zorlukla bastırduğım bir öfkeyle sordum. Tek yapmak istediğim kendimi öne atmak, tırnaklarımı çıplak koluna gömmek ve onu dehşetin karanlık kucığına ıçlılık ıçlığa göndermekti.

"Evet, zamanı geldi Majesteleri." Viessa kararmış parmaklarıyla parmaklıkları kavradı. "Tüm parçalarım yerinde. Bana olan borcunuzu tahsil etmek istiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Öfkeme şimdi ihtiyat da katılmıştı; sesimin yüzeyinin altında, katlettiğim ejderha gibi, kara sulara ilerleyen büyük şekliyle geziniyordu.

Viessa başını eğdi ve kızıl saçlarından bir perde narin omzunun üzerine düştü. "Çok açık değil mi? Tahtı istiyorum. Sen de alenen tahttan feragat edecek ve benim yönetimime desteğini göstereceksin."

Gerçekten de Unseelie Sarayı'nı ona teslim edeceğimi mi düşündü? İnanılmaz bir kakhaha boğazıma düğümlendi. "Sana sadece bir lütufta bulunacağımı söylemiştim-"

"Ne yazık ki Fae'ler hakkında hâlâ öğrenmen gereken çok şey var," dedi bana kesin bir ifadeyle. "Sadece *istekli* olduğun bir nimeti vereceğini hiç belirtmedin. İfade etmek zor bir sanattır. Sana bu konuda ustalaşmanı tavsiye ederim."

Peri durakladı, muhtemelen isteğini düşünmem için bana bir şans verdi, ama buna gerek duymadım. *Üzgünüm baba*, diye düşündüm. Bu tutamayacağım bir sözdü. Başka bir şey söylemeden gitmek için döndüm. Nuvian beni durdurmak için hareket etmedi - muhtemelen yüzümdeki ifadeyi fark etmişti.

"Sakın benden uzaklaşayım deme! O taht bize *borçlu*, lanet olsun!" Viessa tısladı. Arkamı döndüğümde yüzünü parmaklıklara dayadığını gördüm. Buz metalin üzerine yayılmış ve ateş ışığında parlıyordu.

"Tahta çıkmaya hakkın olduğunu düşündüren nedir?" diye sorarken yüzümü ifadesiz tuttum.

Viessa geri çekildi ve parmaklıklardaki tutuşunu gevşetti. Sanki yüzüne bir maske düşmüş gibiydi. Birkaç saniye içinde bana bakan peri yeniden sakinleşti. "Sylvyre'nin ölümü halinde tacın ikizi Folduin'e geçeceği yazılıydı," dedi. "Ama piç herif araya bir ekleme sıkıştırmış, sadece onun soyundan gelenlerin hüküm sürebileceğini yazmış. Bu onun kardeşine son 'siktir git'iydi."

Mizahtan yoksun kakhaham siyah koridorda yankılandı. "Periler berbat. Benim dünyama hoş geldin. Yine de eşime ihanet etmem için yeterli değil." "Ne kadar ilginç. Kaynaklarım bana onun artık senin eşin olmadığını ve Hayatta olduğunu. Siz aşk kuşları "ölüm bizi ayırana kadar

"Yeminlerin bir kısmı mı?"

"Kaynaklarınız," diye yankılandım belli belirsiz. Yorumuna başka bir şekilde tepki vermiş olmalıyım çünkü diğer dişi gülümsedi. Kopan çiftleşme bağı kimin bildiğini düşünürken kendimi boşlukta hissettim. Sadece birkaç olasılık vardı. Bana kim ihanet etmişti? Collith'e ihanet eden mi? Viessa yine konuşuyordu, tatlı sesi karanlıkta süzülüyordu ve kendimi ona yeniden odaklanmaya zorladım.

"...en iyisi için, elbette." Viessa sahte bir ürperti verdi. "Sana koleksiyonundan bahsettiğini varsayıyorum. Çok parazit. Bir sülük gibi."

Yemi yeme, Fortuna. Onun numaralarına kanma. Bir an orada durdum, uzaklaşacak gücü bulmaya çalıştım. Onun yerine kendi kendime "Neden bahsediyorsun?" diye sorduğumu duydum.

Gözlerinde zafer parladı ve kendimi tekmeleyebilirdim. Hâlâ benimle oyuncakla oynayan bir çocuk gibi oynayan Viessa kaşlarını kaldırdı. "Ona sormadın mı? Hayır, tabii ki sordun. Ne aptalım. Collith gerçeğin etrafında dans etmekte ustadır."

"Peki gerçek ne?" Sabırsızlığım ile yaklaşarak talep ettim. Ona tam da istediği şeyi verdiğimi biliyordum, lanet olsun, ama kendimi durduramıyordum.

Viessa parmağını bile kıpırdatmadı ve muhtemelen gözlerindeki ışıltının da aynı derecede etkili olduğunu bildiği içindi. Sanki bana lezzetli bir sır veriyormuş gibi sesi alçaldı. "Collith her seks yaptığında partnerinden bir parça alır," diye fısıldadı parmaklıkların arasından. "Sadece küçük bir parça. Yokluğunu pek fark etmezsin."

Zihnim onun sözlerini algılamak için biraz zaman harcadı, sonra dudaklarımdan bir kahkaha daha yükseldi. Etrafımızdaki tünelde yankılanan bu kahkahayı şimdiden duyabiliyordum, küçümseyici ve umursamaz. *Yalanlar. Daha fazla yalan. Senin türünün yaptığı tek şey bu.* Yine de kahkaha yavaşça söndü ve inançsızlık dalgalandı. Viessa'nın ifşası hafızamda yeniden canlandı, sonra tekrar canlandı. Akla gelmeyen düşünmeye başladım.

Ya gerçekten doğruyu söylüyorsa?

Sanki biri elini göğsüme sokmuş ve kalbimin etrafını sarmış gibi hissediyordum. Sıkı, çok sıkı. Şimdi Collith'in sesini duyuyordum, yatak odasının gölgelerine karışıyor, beni bir büyü gibi ele geçiriyordu. *Bazı perilerin bir uzmanlığı vardır. Belli bir güç ya da diğerlerinden farklı bir yetenek.*

Seninki ne? Sormuştum. Hiç cevap vermedi.

Şimdi yeni bir şüphe kök salmıştı ve konuştuğum her kelime bir damla su gibi bu şüphenin büyümesine neden oluyordu. Zihnim ahırdaki o garip ana geri döndü.

Ama az önce ve böyle görünmüyordu. Bir yanılısama. Sürprizi bozmak istemedim.

Bir illüzyon mu?

Vay anasını. Tanıştığımız gün, Collith teatral bir yaprak rüzgârıyla ortadan kaybolmuştu. Bunun bir fae numarası olduğunu düşünmüştüm ama diğer tüm türler gibi onların da yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Yeteneklerini o anda sorgulamalıydım.

"Bu kadar güce sahip olmasının nedeni bu," dedim yüksek sesle. "Göksel ateş... Laurie'nin illüzyonları... eleme..."

Daha fazla parçayı bir araya getirirken sözümü yarıda kestim. Sonunda Laurie'nin neden Unseelie Kralı'nı öldürmeye çalıştığını ve bunun sonucunda o sivri yaranın oluştuğunu anladım. *Collith onun gücünü çalmıştı.* Sonra, tipik fae tarzında, Laurie intikamını korkunç bir büyüyle almaya çalışmıştı. Elbette Sylvyre ona ihanet etmiş ve büyüü Naevys üzerinde kullanmıştı. Çok fazla hilekar peri. Çok fazla çarpık oyun.

Collith bana bir , *kazansan bile kazanamazsın*, demişti. En azından bir konuda doğruyu söylemişti.

Birden Collith'in artık bir kâbus olduğunu fark ettim.

Viessa sustu; söylemesi gereken her şeyi söylemişti. Onun güzel, ısıltılı yüzüne gerçekten görmeden baktım. İçim çalkalanıyordu ve şimdi parmaklıkları kavrayan bendim. Sanki beni dik tutan tek şey onlarmış gibi hissediyordum. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir acıydı. Katledilmiş aileme baktığım geceden farklıydı. Damon'ın kayıp olduğunu fark ettiğim sabahtan farklıydı. Bir goblinin soğuk garajında aç ve uykusuz geçirdiğim günlerden farklıydı. O ağaç köklerine bağlanıp kırbaçlandığım saatten farklıydı. Hatta Collith'in hayatına karşılık bekâretimi takas ettiğim o acı dolu geceden bile farklıydı.

Evlilik arzudan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Ama yine de ona güvenmeyi seçmiştim. Zeminin beton olduğunu bilmeme rağmen düşmeme izin verdim. Son birkaç gündür, kafamda gizli hayaller uçuşuyordu, daha önce umut etmeye cesaret edemediğim bir geleceğin vizyonları. Onunla daha fazla sabah, taze yapılmış kahveyle dolu ve güneş ışığının eğimlerinde sevişmek. Onunla daha fazla akşam, mutfak masasında yan yana otururken, her fırçamızın farkında olarak

Ailenin geri kalanı etrafımızda konuşurken diz çöktük. Ve sonunda, Mercy'nin bana büyüünde gösterdiği kızının gelişi.

Bütün bir hayattı. Birlikte.

Tüm bu hayaller, kuru ve renksiz yapraklardan başka bir şey kalmayana kadar, solmakta olan bir çiçek gibi buruştu.

Viessa'nın yüzümdeki duygu geçit törenini izlediğini biliyordum. Zihnimi şimdiki zamana geri dönmeye zorladım ve sanki etrafımızdaki tüm meşaleler sönmüş ve karanlıkta oturuyormuşuz gibi hızla gözlerimi kırptığımı fark ettim. Viessa bu bilgiyi karşılığında hiçbir şey almadan veriyordu... ama bu bedava olduğu anlamına gelmiyordu. Ne de olsa o bir periydi. Aramızı açmak istiyordu. Ondan nefret etmemi istiyordu.

İşe yaradı. Onun ekmeğine yağ sürdüğüm umurumda bile değildi. Başımı kaldırdım ve Viessa'nın solgun bakışlarıyla karşılaştım. Sesim onun teni kadar soğuktu. "Tahtı mı istiyorsun? Bana ne yapacağımı söyle, yapayım."

Yine bir zafer parıltısı ya da zalim bir gülümseme bekliyordum. Onun yerine, gözlerinde bir anlık acıma hissi yakaladığımı sandım. Ama sesinde hiçbir şey yoktu, "Çok basit. Yarın akşam taht odasında ol. Saat sekizde. Müritlerim tüm Divan'ı bir araya getirecek ve onların tüm dikkatini topladıktan sonra hem Collith'i hem de kraliçeliğini reddeden bir gösteri isteyeceğim. Ayrıca onu bize katılmaya ikna etmeni de istiyorum."

"Nuvian'da senin hücrenin anahtarı var mı?" Donuk bir şekilde sordum.

Peri bir deri bir kemik kalmış elini salladı. "Boş verin onu. Her şey ayarlandı."

"Bir şartım var," dedim. Viessa arkasını dönmeye başlamıştı ve benim sözlerim üzerine kaşlarını çatarak durakladı. Ona baktım ve kalbimde yaşayan acımasızlığı saklamak için hiçbir şey yapmadım. "Kraliçe olarak yaptığım tek iyi şeyi geri alma. Köle ticaretini geri getirmeyin."

Bir an için Viessa hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinin ardında bir şey vardı, bir hesaplama ve kurnazlık ışığı. Bunu gördüğümde onun güçlü bir kraliçe olacağını anlamıştım. İyi bir kraliçe olup olmayacağı ise henüz belli değildi. "Pekâlâ," dedi sonunda.

"Korkarım yeterince iyi değil. Kan yemini etmek istiyorum." Sessiz bir onaylamayla başını eğdi ve ben de Nuvian'a döndüm. Aynı cansız ses tonuyla, "Bıçağın var mı?" diye sordum.

"Bıçağa ihtiyacın yok," diye araya girdi Viessa. Ona dönüp baktım ve sanki onu şaşırtmışım gibi değerlendiren bir bakışın ucunu yakaladım. Kolunu parmaklıkların arasından geçirdi. Avucundan bir düzine iğne gibi buz sarkıtları çıktı.

Yüzüme baktı, muhtemelen tereddüt ya da çekingenlik görmeyi bekliyordu. Ama elini tutarken hiç irkilmedim, bu acı hiçbir şeydi.

Gaspçının sesi bu sözleri söylerken şaşırtıcı derecede samimiydi. "Ben, Folduin soyundan Viessa, hükümdarlığım boyunca köleleri Unseelie Sarayı'ndan uzak tutacağıma yemin ederim."

Sözünü bitirdiğinde çekip gitmeye çalıştı ama ben daha sıkı tutundum. Viessa'nın gözleri sessiz bir soruyla benimkilerle buluştu. Ona "Eğer bir boşluk bulmaya çalışır ya da yeminini bozarsan, geri döner ve sevdiğin herkesle birlikte seni de katlederim" dediğimde göğsümün boşaldığını hissettim. Yeterince açık olabildim mi, yoksa biraz örnek vereyim mi?"

Saklamaya çalışsa da Viessa'nın gözlerinde korku belirdi. Güzel. O zaman aptal değildi. "Gayet açık konuştunuz," diye cevap verdi.

Bu sözlerle birlikte içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Sanki bir kitabın son sayfasını çevirmişim ya da son perdeden sonra perdeler kapanmış gibi. Viessa'nın buz gibi elini bıraktım ve uzaklaştım. Botlarım birden ağırlaştı ve onları tekrar tekrar kaldırıp merdivenleri çıkmak için tüm konsantrasyonumu harcadım.

"Nereye gidiyorsun?" Arkamdan seslendiğini duydum. Soru cevapsız kaldı, huzursuz bir ruh gibi karanlıkta kaldı. Gerçek şu ki, bilmiyordum.

Bir parçam Nuvian ve diğer Muhafızların ilerleyişimi takip ettiğinin farkındaydı. Bir zamanlar akılsızca dehşet içinde koştuğum geçitlerde dolaştım ve bir kapının önünde durdum. Collith'in odasının kapısı olduğunu uzaktan fark ettim. Hafif bir itmeyle açıldı ve ben içeri girerken menteşeler gıcırdadı. Buraya ilk adım attığım zamandan farklı olarak, ızgarada hoş bir ateş yoktu. Muhtemelen bir süredir bu şekildeydi ama şimdiye kadar fark etmemiştim. *Sanırım ateş yakacak kimse yoktu.* Bu düşünce dudaklarıma tuhaf bir gülümseme yerleştirdi. Soğukta ilerledim, Nuvian ve diğerleri tünelde kaldığından beri artık yalnızdım.

Kendimi Collith'in küçük kütüphanesinde buldum. Hava eski kâğıt ve toz kokuyordu. Mobilyalarda hüznü, unutulmuş bir his vardı, sanki okuma koltuğu ve raflar sahiplerinin dönüşünü özlemle bekliyorlardı. Yavaşça kitaplardan birini sırtından kavradım ve dışarı çektim. Agatha Christie. Bu kitapları ilk kez gördüğüm zamanı hatırladım ve Unseelie King'de görüldüğünden daha fazlası olduğunu fark ettim.

Kulaklarımda tiz bir çınlama vardı. Güç damarlarımda uğulduyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. Birine tutunmak istiyordu. *Beslenmek* istiyordu.

Kralın odalarında uzun süre kalmadım; benim için anılar ve acıdan başka bir şey barındırmıyorlardı. Yatağa baktım ve kendimi Collith'le birlikte yatarken gördüm, ona güvenmeye başlamıştım. Gardırobu gördüm ve içinde barındırdığı elbiseleri, Collith'e daha fazla zaman kazandırmak için haftalardır oynadığım rolün kostümelerini düşündüm. Masayı, şömineyi ve sandalyeleri gördüm ve birlikte okuduğumuz geceyi yeniden yaşadım, bana sahip olabileceğimiz hayata dair bir fikir verdi.

Geçide tekrar girdiğimde, gerçek bir karar vermekten çok alışkanlıkla yüzeye doğru çıkmaya başladım. Ben geçerken meşaleler titriyordu. Kuru toprak ayaklarımda altımda çıtırdıyordu. Muhafızlar sanki içimdeki o aç gücü hissedebiliyorlarmış gibi beni uzaktan takip ediyorlardı. Tünelin ağzında durdum ve ancak o zaman Nuvian bana yaklaşmaya cesaret etti. Yavaşça yüzümü ona döndüm. "Yalnız kalmak istiyorum," dedim benimkine benzemeyen bir sesle.

Garip bir şekilde, Gardiyan tek kelime bile itiraz etmedi. Yüzümün gözlerine yansıdığını gördüm ve neredeyse tanıyamayacaktım. Bana bakan yaratık insanlığa benzeyen her şeyden yoksundu. Ölümün vücut bulmuş haliydi ve öfke kişileşmişti. Ona, Nuvian'a ve diğerlerine sırtımı döndüm ve uyuyan ormana doğru ilerledim.

Saatlerce yürüdüm. Her adımda, Unseelie Sarayı'nın karanlığını kendime çektim. Onlarla aramdaki bağ hâlâ kopuktu ama bunun bir önemi yoktu; içimde bir şey parçalanmıştı ya da kilidi açılmıştı ve şimdi o şey geri kalan her şeyin önüne geçmişti. Onların öfkesiyle beslendim. Acılarıyla. İstekleriyle. Güneş ağaçlarla dolu ufukta, hatalı bir şekilde ısıltılı ve umutluydu.

Sonunda karaborsaya vardım.

Kraliçe olarak geçirdiğim kısa süre boyunca burayı sık sık düşünmüştüm. Sessiz anlarımda zonklayan bir dikendi. Artık bu konuda bir şeyler yapmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Üstüne üstlük, bu yaratıkların bazıları *ona* aitti. Onlar onun türü ve tebaasıydı. Onun *kanından*. Onlara saldırmak, ne kadar ahlaksız olurlarsa olsunlar, bana ihanet eden kişiyi incitecekti.

Açıklığın ortasında durdum.

Varlığımı fark etmeleri uzun sürmedi. Bir, belki iki dakika. Kimseyle fiziksel temas kurmadığım gerçeğini düşünmedim.

-Tüm bu güç sanki canlı bir telmişim gibi içimden geçerken değil. Zarar görmezdim. Sınırsızdım. Yavaşça kollarımı kaldırdım ve tek bir hamleyle açıklıktaki her zihni ele geçirdim. Pek çok korku, pek çok tat, pek çok anı. Neredeyse Oliver'ın gölgesiyle savaşırken hissettiklerimle kıyaslanabilecek bir heyecandı bu. Bir iki an için neden geldiğimi unuttum. Kafayı bulmuş bir esrarkeştim.

Sonra, kaçınılmaz olarak, Collith'i düşündüm. Coşku geri çekildi... ve öfke geri geldi.

Kollarım hâlâ yukarıdaydı ve gözlerimi yavaşça açtım. Domuz burunlu bir şekil değiştiricinin bakışlarıyla karşılaştım. Kavanozlarla dolu bir tezgâhın önünde duruyordu ve görebildiklerimin içinde berrak bir sıvının içinde yüzen vücut parçaları vardı. Bu parçalardan biri inkar edilemez bir şekilde bir bebek eliydi. Şekil değiştirene dönüp baktım. Kaşlarını çatıyordu. Muhtemelen benim bir efendi mi yoksa kaçak bir köle mi olduğumu anlamaya çalışıyordu. Tam bir şeyler söylemeye başlamıştı ki kendi ellerim yumruk oldu.

Korkuları havai fişekler gibi patladı.

Yanılsamalarımın kör ettiği, iradem karşısında çaresiz kalan köle tacirleri kafesleri açmak için çabaladılar. Akla gelebilecek her türün özgürlüğünü talep ettiğini gördüm. Şekil değiştirenler, vampirler, cadılar, büyücüler, insanlar. Tutsaklardan biri bana en yakın kafesten çıktı, iri ve kalın bacaklıydı. Doğrulduğunda, kafasından çıkan boynuzları tanıdım. Kıvrırcık siyah saçlarını, köşeli çenesini ve berrak mavi gözlerini tanıyordum.

Oubliette'deki goblin.

"Boktan bir şansın var, değil mi?" diye mırıldandım. Yaratık cevap vermeden önce ona soğuk bir gülümseme verdim. "Görünüşe göre şansın sonunda döndü. Şimdi burayı terk et ve yaşamana izin vereyim."

Kollarım iki yanıma düştü. Şimdi hayali kapılar çarparak kapanıyor, köle tacirlerini en kötü kâbuslarının olduğu odalara hapsediyordu.

Çılgınlık başladıığında goblin kaçtı. Acı çekmelerinden hiç zevk almadım ama vazgeçmedim. Bir an bile. Onlara baktım, sanki her şeyi bir camın arkasından izliyormuşum gibi hissediyordum. Dokunulmazdım. Rüzgâr ölenlerin sesleriyle uğulduyordu.

Bir ya da iki saat sonra açıklıkta sessizlik hüküm sürüyordu. Serbest bıraktığım esirler çoktan gitmişti, goblin de dahil. Cesetler, kan ve döküntülerle birlikte karların üzerine saçılmıştı; köle tacirlerinden bazıları halüsinasyonlarının etkisiyle şiddete başvurmuştu.

Damarlarımdaki aciliyet duygusu dağılmıştı. Kendimi bir zamanlar olduğum kişinin bir kabuğu gibi hissederek eve doğru döndüm.

Kelpie'yi gördüğümde kaşlarım hafif bir şaşkınlıkla havaya kalktı.

Ağaçların yanında duruyordu ve bir şekilde beni beklediği hissine kapıldım. Daha önce hiç kelp görmemiştim - nadir bulunurlardı, avlandıkları için değil, daha ziyade başlangıçta çok fazla yoktu - ve içimde ne kadar boşluk hissetmeme rağmen, onu inceleme fırsatını değerlendirdim.

Açıklığın kenarındaki yaratık, atalarının göksel bineklerinden uzun bir yol kat etmişti.

Kelpiler derin sularda yaşar, burada bir timsah gibi bekler ve kurbanlarını boğulmaları ve ziyafet çekmeleri için karanlığa sürüklerdi. Bir atın sivri kulaklarının yerinde yüzgeçler vardı. Saç yerine pullu bir derisi vardı. Gözlerinde iris ya da gözbebeği yoktu, sadece bana bakıyormuş gibi görünen süt gibi bir parlaklık vardı ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

Kelpiler kördü.

Sana bir borcum var, dedi kafamın içinde bir ses ve beni hem acı hem de şaşkınlıkla sıçrattı. Kelimeler sanki yırtık bir tırnağın beynimi kazması gibiydi. Ben tepki veremedim devam ettim: "Bana ihtiyacın olursa kanını nehre akıt, ben de geleyim.

Kelp yanıt beklemedi; başka bir şey söylemeden döndü ve ağaçlara doğru ilerledi. Olduğum yerde kaldım, bunun bir numara olmasından korkuyordum. Bakışlarım kıpırdayan her yaprağa yöneldi ve uzaktaki her sesi aradı ama dakikalar geçmesine rağmen yaratık tekrar ortaya çıkmadı. Gerçekten de kendisine borçlu olduğuna inandığı bir borcu ödemek için kalmıştı.

Ne kadar olağanüstü, diye düşündüm içi boş bir eğlence duygusuyla. *Onur duygusu olan bir Kelpie.*

Çılgınlık çoktan kesilmiş olsa da zihnimde hâlâ yankılanıyordu. Etrafımdaki kan yüzünden ruhumun siyaha boyandığına dair garip bir düşünceye kapıldım. Sonra elimde bir şey olduğunu düşündüm. Müstakil bir merak duygusuyla yere baktım ve Collith'in kütüphanesinden aldığım romanı hâlâ taşıdığımı görünce irkildim.

Boş bir rüzgâr geçti. Soğuk beni zerre kadar rahatsız etmedi. Boş bir ifadeyle kitabı fırlattım ve sayfaları yayılmış bir şekilde cesetlerden birinin üzerine düştü. Kâğıttan kan sızmaya başladı.

"Ve sonra hiç yoktu," diye fısıldadım.

CKAPERTNENTV - F o U R

I

parlak, bulutsuz bir gündü.

Başka bir sabah olsa koşmaya giderdim. Başka bir sabah olsa, sıcacık bir güneşle verandaya adım atıyor olurum.

Elinde kahve.

Onun yerine ahırın önünde durdum.

Birkaç dakikadır yaptığım gibi kapı koluna baktım ve elimi kapının koluna dolayıp sarmamayı düşündüm. Etrafımda sessizlik çınlıyordu ama kafamın içinde huzursuz bir kalabalık toplanmış gibi hissediyordum. Er ya da geç Collith'le yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ve bir yanımda bunu istiyordu. Tacını kaybettiğinde nedenini bilmeliydi.

Bir yanımda ondan kaçmak için her şeyi yapardı. Kaçınılmaz sonu ertelemek. Eve girip en azından birkaç saat erteleyebilirdim. Ama Emma beni görürse, neden eski odama döndüğümü sorardı. Bir sorun olup olmadığını sorardı. Bu sorular etrafıma ördüğüm hissizlik duvarını yıkabilirdi ve ben duvarın diğer tarafında olanlarla yüzleşmeye hazır değildim.

Ben de elimi kulpun etrafına koydum ve çektim. İçeri adım attım ve duyularım artık tanıdık gelen taze boya ve yeni ahşap kokusunun saldırısına uğradı. Kapı arkamdan kapandı ve bir süre daha orada durup ayak seslerini ya da Collith'in telefonunda çalan bir şeyi bekledim. Ama sadece daha fazla sessizlik vardı. Kendimi merdivenlere doğru ilerlemeye zorladım. Her adımda vücut ısımlarım arttığını hissediyordum.

Dairenin ışıkları yanıyordu ama mutfakta ya da oturma odasında kimse yoktu. Duşların hiçbirisi çalışmıyordu. Hâlâ uyuyor muydu? Kendimi daha cesur hissederek hızla tüm kapıların önünden geçtim. Her yatak yapılmıştı.

ve tüm ışıklar kapalıydı. Mekânın ortasında durdum, durgunluğu içime çektim ve bariz bir sonuca vardım.

Collith gitmişti.

Karaborsadan ayrıldığımdan beri ilk kez rahatladığımı hissettim. Hafif ama katıksız bir rahatlama. Bir saniye sonra bir ses duydum ve yavru kedinin bana doğru koştuğunu görmek için aşağıya baktım. Hemen ayak bileklerime dolanmaya başladı. "Merhaba," dedim.

Mikrodalga'nın üzerindeki saat neredeyse öğlen olduğunu gösteriyordu. O zaman sabah değil. Eve yürümem sandığımdan daha uzun sürmüş olmalı. Sekiz saat içinde yeryüzüne geri dönecek ve Collith'in tahtını ondan alacaktım. Ama şu anda uyumam gerekiyordu. Kafamdaki çılgınlık yankılara dönüşene ve göğsümdeki zonklama donuk bir ağrıya dönüşene kadar uyumalıyım.

Emma, Damon ve Finn henüz taşınmamıştı ve odaları boştu. Rastgele birini seçtim, panjurları kapattım ve yatağa girdim. Üzerimde hâlâ Collith'in sweatshirt'ü vardı ama artık onun gibi kokmuyordu. Karnımdaki düğüm gibi küçük ve sıkı olan bedenimin içine kıvrıldım. Bu pozisyon bir şeyin kalçama saplanmasına neden oldu. Yorgun bir kaş çatmayla cebimden bir cep telefonu çıkardım. *Ah, doğru ya. Onu oraya ben koymuştum.*

Hareketlerim yüzünden ekran aydınlandı. Kilit ekranında Lyari'den çok sayıda ve Finn'den bir mesaj vardı. Bu şaşırtıcıydı; ona verdiğim telefonu hiç kullanmamıştı. Sadece dün gecedan beri yoktum ve bildikleri tek şey Bea'nın yerinde vardiya yaptığım ya da Adam'ın yerinde antrenman yaptığım. Yine de korumalarım aşırı hevesliydi. Muhtemelen bir şeylerin ters gittiğini anlamışlardı.

Uzaktaki bir parçam cevap vermemenin nezaketsizlik olacağını biliyordu. Ama çok ağırdım. Çok yorgundum. Telefonun tuşlarına basma düşüncesi bile ürkütücü geliyordu. Kendime uyandığım anda onları rahatlatacağımı söyleyerek telefonu komodinin üzerine koydum ve kendime doğru kıvrıldım.

Yavru kedi benden kısa bir süre sonra odaya girmiş olmalıydı, çünkü aniden kaburgalarım bastırıldığını hissettim, katı ve sıcaktı. Gözlerim kapanırken onun yumuşak başını okşadım. Küçük yaratığın mırıltısının titreşimleri içimden geçti, garip bir şekilde yatıştırıcıydı.

"Fortuna."

O tanıdık ses beni karanlıktan çekip çıkardı. Yarı uyuyor olmalıydım çünkü sesin kime ait olduğunu hemen anladım. Doğrulup dizlerime sarıldım ve uykulu gözlerimi kırıştırdım. Bunu yaparken şikayet edencesine miyavlayan ve yatağın ucuna doğru yürüyen yavru kediye yerinden oynattım.

Alacakaranlık pencereden parlıyordu. Yüzümü isteksizce Collith'inkine . Işık arkasındaydı ve yüz hatlarını silikleştiriyordu. Sessiz gerilim sürerken bir adım öne çıktı. Bakışlarımız buluştu. Gözleri o kadar karanlıktı ki göz bebekleri yok gibiydi. aşağı terler süzüldü ama battaniyeleri itmedim. Her nasılsa, ona karşı bir savunma gibi hissediyordum.

"Ne yaptın Fortuna?" Collith sonunda sordu. Kelimelerin içi boştu. O zaman karaborsayı zaten biliyordu. Ona kimin söylediğini merak ettim. Muhtemelen yokluğunda olup biten her şeyi rapor eden bir ya da iki casusu vardı. Öyle olmasaydı kendisine Unseelie Kralı diyemezdi.

Onun sesini duymak, birlikte geçirdiğimiz tüm gecelerin görüntülerini geri getirdi. Göz kapaklarımanın iç kısımlarına kazınmışlardı. Çıplak teni, utangaç gülümsemeleri, nazik dokunuşları gördüm. Fiziksel acıyla başa çıkabilirdim; dayanamadığım şey bu tür bir acıydı. Collith Sylvre kimsenin yapamadığını yapmayı başarmıştı.

Kalbimi tamamen paramparça etmişti.
Tek söylediğim "Gerçeği biliyorum"
oldu.

Sesimdeki bir şey onu hareketsiz bıraktı. Hareket etmiyordu ama bizi birbirimize karıştıran ve insan gibi görünmemizi sağlayan o küçük hareketler - göz kırpmalar, kıpırdanmalar, yer değiştirmeler- artık yoktu. Collith odanın ortasında, beni sihir dolu geceye sürüklemeye gelmiş bir peri masalı yarattığı gibi duruyordu.

Ama bu bir peri masalı değildi.

"Ne hakkındaki gerçek?" diye sordu sonunda. Daha fazla rol yapıyordum. Bunu unutmak benim için ne kadar kolay olmuş olursa olsun, baştan aşağı bir periydim.

Birdenbire ona gülümsedim. Bu gerçek bir gülümseme değildi, kalbimin parçalarını içimde parçalanmış ve yerinden çıkmış hissederken değil. "Artık oyun yok, peri," dedim, sonunda örtüleri kenara iterek. "Benimle evlenmenin gerçek nedeni. Bana ne kadar güzel yalanlar söylersen söyle, her zaman peşinde olduğum sebep."

"Fortuna, ben-"

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, her hareketim yavaş ve kasıtlıydı. Artık kendimi tehlikeli bir şey gibi hissediyordum. Belki Collith de bunu hissetmişti çünkü yüzüne bir gölge düşmüştü. "Bana yeteneklerinle ilgili her şeyi anlatıp anlatmadığını sorduğum gün gözlerimin içine . ' bu kadar,' demiştin. Hiç irkilmedin. Gözünü kırpmadın."

Sözlerim onun hakkında öğrendiklerimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğruluyordu. Bunu fark eden Collith'in çenesi çalıştı. Bir şey söylemesini bekledim.

İçten içe söylemesini istediğim şeyi - yanıldığımı, bir hata yaptığımı ve tanıştığımız andan beri bana yalan söylemediğini. Bunu, o güne kadar yaşadığım en uzun sessizlik izledi. Sonunda sesi hiç duymadığım kadar kederli bir şekilde, "Özür dilerim," dedi.

Özrü üzerimden bir damla su gibi akıp gitti. Hissedebildiğim tek şey, damarlarımda dolaşan ve iyi ya da aydınlık olan her şeyi silip süpüren hayal kırıklığı ve acıydı.

"Tanrım, ne kadar aptal olabilirim?" Hâlâ ona bakarak kasvetli bir şekilde sordum. "Laurie'yle aranızdaki kavgayı anlatırken, birbirinize 'yeteneklerinizi gösterdiğinizizi' söyledin ve bu yüzden aranız bozuldu. Sana sorgusuz sualsiz inandım."

Kahkahalarım yükseldi ve tutamadım. Collith bir dakika boyunca gülmemi izledi ve sonra sıkıca, "Aptal değilsin," dedi.

"Bu beni meraklandırdı," diye devam ettim, sanki o konuşmamış gibi, "ne kadar geriye gidiyor? O cinlere beni karaborsaya düşeyim diye mi kaçırttınız?"

"Hayır." Dudaklarını büzdü. "Ama biz tanışmadan önce senin varlığından haberdardım."

"Açıkla."

"Bir keresinde Damon'ı Saray'da gördüğümde ona yardım etmek için neden bir şey yapmadığımı sormuştun. Sana bir şey yaptığımı söyledim ve doğrusu da buydu; Nym'e gittim."

"Nym'e mi? Neden?"

Ne zaman doğrudan bir soru sorsam hep yaptığı gibi Collith tereddüt etti. Yine de kontrolüm hızla çözülen bir iplik gibiydi ve bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü Unseelie Kralı tüm numaraları bıraktı. "Nym'in zaman içinde hareket etme yeteneği var," dedi kesin bir havayla. "Her yolculuk onun akıl sağlığından biraz daha götürüyor, bu yüzden ondan bunu yapmasını nadiren istiyorum."

Zamanda yolculuk mu? Boş boş düşündüm. Ve böylece bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu.

Unseelie Sarayı'ndaki o geceyi hatırladım, yaralı kardeşimin başucunda oturmuş, Damon'ın elini tutmuştum, sanki birine sıkıca tutunmak onun kalmasını sağlamak için yeterliymiş gibi. Collith karşımdaki sandalyeye oturmuş, bana sırlarının parçalarını bir masanın artıkları gibi veriyordu. Ona kardeşimi Saray'da ilk gördüğünde Damon'a neden yardım etmediğini sordum. *Sonucu hakkında bir şey bilmeden önemli kararlar almak benim için zor. Vicdanım bir türlü rahat etmediğinde*

Damon Sworn, danışman aradım. Onu Jassin'den almanın nasıl bir etkisi olacağını keşfetme umuduyla.

Bu yanıt bir soru yağmuruna yol açmıştı. O zaman geri adım atmaya karar vermiştim. Bırakalım Collith bana kendi şartlarıyla gelsin. Şimdi her şey çok ironikti. "Ne bulmuş?" diye sorarken sesim başka birinin sesine benziyordu.

"Nym bana Damon'ı kurtarmak için başka birinin geldiğini söyledi. Seni çizmeye başladı. Haftalar boyunca takıntılıydı. Yüzün o odanın duvarlarını kapladı ve bazılarında bir taç takıyordun. Bu yüzden tahtın peşinden gitmene engel olmadım. Nym kardeşinin kurtuluşunun buna bağlı olduğunu söyledi. Tacı tanışmamızdan haftalar önce yaptırmıştım.

"Bir parçam senin gerçek olduğuna inanmamış olmalı, çünkü o sabah seni karaborsada gördüğümde bunun bir numara olduğunu düşündüm. Kafamın içinde yüzünü görebilen bir tür yaratık ya da en çok istediğim şeyi gösteren bir büyü. Ama kaçırılmanla hiçbir ilgilim yoktu, yemin ederim."

Alay ettim ve başımı sallayarak ondan uzaklaştım. Yatağa uzandım ve gözlerimi duvara diktim. "Sözünün hiçbir anlamı yok. Eğer tek istediğin pantolonumun içine girmekse, beni bu saçma evliliğe zorlamak yerine bunu söylemeliydin."

Collith olduğu yerde kaldı ama vücudundaki her kas sanki ilerlemek üzereymiş gibi gerildi. "Fortuna, seninle yatmamın ya da bu evi bizim için inşa etmemin nedeni bu değil-"

"Aman Tanrım," diye ağızımdan kaçırdım, bakışlarım onunkilere kaydı. "İşte bu yüzden eski yerde benimle seks yapmadın. Asil davranmıyordun! Kendini suçlu hissediyordun."

Sessizliği bana haklı olduğumu söylüyordu. Boğazımda daha fazla kahkaha yandı ama zihnim daha da geçmişe gittiğinde kahkahalarım söndü. Levithan'ın hapisanesinin ıslak karanlığında durduğumu ve ölmek üzere olduğumu düşündüğümü hatırladım. O gece Collith dehşet içinde olduğumu görebiliyordu. *Bunu atlatacaksın Fortuna. Buna söz verebilirim*, demişti yeni dostum.

O zaman bile, bunu garip bulmuştum. *Nasıl? Bana bunun sözünü nasıl verebilirsin?*

Geleceği görebiliyor musun?

Cevapsız kalan bir soru daha. Görmediğim çok şey vardı. Bilmediğim çok şey vardı. Ama her zamanki içgüdülerimi görmezden geldim, kim olduğumu değiştirdim çünkü Unseelie Kralı'na aşık oluyordum. Nihayetinde suçlanacak tek kişi bendim.

"...itiraf et, Laurie'nin yüzümü kestiği ve neler yapabileceğimi fark ettiğim günden sonra hatalar yaptım," diyordu Collith. Ona gözlerimi kırıştırdım, yavaşça odaklandım. "Hayatımın en karanlık dönemiydi. Başkalarını incittim ve güçleri için kullandım ve bir süreliğine annemden çok babama benzedim. Ama artık öyle biri değilim. Uzun zamandır da öyle değildim."

"Sanırım mucizevi bir şekilde fikrini değiştirdin?"

"Hayır, beni seven bir annem vardı," diye cevap verdi. Devam etmeden önce boğazı düğümlendi. "Bir gece beni yemeğe davet etti ve her gibi başladı. Diğer soylar ve eski dünyamızda olan olaylar hakkında konuştuk. Sonra birdenbire çatalını bıraktı ve bana döndü. 'Bu mı yani? Olmak istediğin kişi bu mu?' diye sordu. Gözlerinde hiç böyle bir hayal kırıklığı görmemiştim."

Collith şimdi bile bu anıdan ürküyordu. Birkaç saniye boyunca yere baktı, sanki tahtanın deseninde annesinin yüzünü görebiliyordu. Yeniden bana odaklandığında bir saat geçmiş gibi geldi. "Yıllarca çaldığım güçlere dokunmadım," dedi. "Sonra, tabii ki, babam sonunda Laurie'nin ona verdiği büyüü kullandı. Onu devirmek için bir Folduin'le komplo kurduğuma dair bir söylenti duymuştu. Büyüyü benim üzerimde de kullanabilirdi ama Divan'ın korktuğunu düşünmesini istemedi. Bu bir alaydı. Bir meydan okumaydı. Bana bir ders vermek için annemi o büyüyle öldürdü."

Sempatinin başlangıcını hissettim, ama ne yaptığını hatırladığımda asmadaki bir üzüm gibi öldü. Başımı salladım, ondan çok kendime. Faydası yoktu. Her şey değişmişti ve zamanda geri gidebilsek bile...

Kaşlarımın arasında bir çizgi derinleşti ve dizlerimi daha sıkı tuttum. Zamana geri döndüm. Bu düşünce, su yüzeyine yükselen bir baloncuk gibi başka bir anıyı daha gündeme getirdi. İkimizi gördüm, tıpkı şimdi olduğu gibi birbirimize bakıyorduk. Unseelie Sarayı'ndaydık ve her zaman olduğu gibi işlerin nasıl farklı gidebileceği hakkında konuşuyorduk.

Zamanda geri , değil mi? Hayır,

yapamayız, demişti.

Başka bir yalan.

"Şimdi mi? Bunu bana şimdi mi söylüyorsun, çok geç olduğunda?" Fısıldadım. Damon yanıliyordu; bazı yaralar iyileşip iz bırakmıyordu. Bazı yaralar iyileşemeyecek kadar derindi ve tek yapabildikleri iltihaplanmaktı.

Collith yüzümde yazılı olan her düşünceyi görmüş olmalıydı. Sesi sertti, "Çok geç *değil* Fortuna. Seninle tanıştığımda, yıllardır hissetmediğim bir şekilde yaşadığımı hissettim ve ancak yeniden nefes almaya başladığımda ne kadar uzun zamandır boğulduğumu fark ettim. Seni o kadar çok istiyordum ki, her şeyi yapabilirdim... ve yaptım da. Seni çiftleşme törenine manipüle etmekten ya da yeteneğim hakkında yalan söylemekten gurur duymuyorum."

İçimde bir şeyler çatırdadı. "O zaman *neden yaptın?*" Çılgılık attım. "Bunun yüzünden! Çünkü bilseydin bana asla güvenmeyeceğini biliyordum!" Collith'in gözleri çılgına dönmüştü. Ben daha bir şey söyleyemeden telefonumu eline aldı ve şifreyi girdi. O kadar şaşırmıştım ki onu durdurmaya çalışmadım. Bir saniye sonra kendi sesim loş odada yankılandı.

Collith, kayıt evlilik yeminimizin kendi bölümüne ulaştığında tercüme etmeye başladı. "Benden korktuğunu biliyorum. Beni henüz sevmediğini biliyorum. Ama bunu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Söz veremeyeceğim pek çok şey var, çünkü değişkenler dünyasında yaşıyoruz. Yine de söz verebileceğim her şeyi seve seve yaparım. Evim, hayatım, kalbim. Sana asla elveda demeyeceğim, çünkü seni asla terk etmeyeceğim. Sana merhabalarla dolu bir hayat vereceğim, Fortuna Sworn."

Kayıt sona erdi. Collith telefonu tekrar yatağa fırlattı ve dizimin yanına düştü. Bana gerçeği söylemesi onu sanki her biri bir kilo hafıflemiş göstermişti. Ama ben daha ağır hissediyordum. Daha soğuk. Sanki bir buz tabakası derimin üzerine yayılmış ve kalbime doğru ilerliyordu.

"Seni ölümden döndürmek için neler çektiğimi biliyor musun? Neyi feda ettim?" Ona bakmadan sordum. Sesim çatallaştı.

"Aslına bakarsan, bilmiyorum." Görüş alanımın kenarında Collith'in ellerinin kenetlendiğini gördüm. "Neyi kurban ettin Fortuna? Ne oldu?"

Soru içimde yankılandı. Yüzüncü kez soruyordu ama daha önce hiç cevap verememiştim. Sonunda nedenini itiraf edebilmem ironikti, artık bir önemi yoktu -gerçeğin Collith'in bana bakışını değiştireceğinden korkuyordum. Hissettiğim kadar kirli olduğumu göreceğinden korkuyordum.

Sonunda cevabını alacaktı. Dizlerimin üzerine eğilerek öne doğru sarsıldım. Collith hâlâ yatağın yanında duruyordu, bu da parmaklarımı kafa derisine sokmamı kolaylaştırıyordu. Karşı koymadı ve ben de hiç zorlanmadan zihnine girdim. Collith darbenin şiddetiyle sendeledi. Zar zor fark ettim.

Tıpkı Unseelie Kralı'nın bir zamanlar bana rüyalarını gösterdiği gibi, ben de ona kâbuslarımı gösterdim.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hissettiğinden emin oldum - avuçlarımdaki ağaç kabuğu çıkıntıları ve tenimdeki soğuk hava ısırtığı. Sonra Collith iblis içime doğru ilerlerken yaşadığım şoku hissetti. İstenmeyen bir sıcaklık patlamasıyla boşalırken yaşadığım dehşeti hissetti. O ıssız yola kusarken çektiğim ıstırapı hissetti.

Gözlerimi açtığımda Collith'in gözleri yaşlarla parlıyordu. Onu bıraktım ve kollarımı kendime doladım. Hava o kadar durgundu ki sanki odayı bir kar örtüsü kaplamıştı. Ne söyleyebilirdi ki?

Ona vereceğim bir şey daha vardı. Bıçağı karnının derinliklerine saplayacak bir gerçek daha. Kızımızla ilgili değil, o sırrı mezara kadar yanımda götüreceğim. Collith'in onu lekelemesine izin vermeyecektim.

"Bir şeyi bilmelisin," diye ekledim kasvetle. "Gwyn beni öldürdüğünde her şeyi gördüm. Kalp masajı yapışını izledim. Hayal edebileceğiniz en tuhaf beden dışı deneyim. Yine de komik olan şey... Hiçbirinizin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Peri olduğunuzu bile bilmiyordum. O zamandan beri bu konu hakkında çok düşündüm ve vardığım sonuç, sizi izleyen kişinin benim ruhum olduğuydu. Orada, mezarda duran. Yani adınızı duyduğumda ve sizi hatırladığımda, sizi içimdeki benliğimle tanımıştım. Kulağa ruh eşi olabilmemişiz gibi geliyor, değil mi?"

Çenesinin kenarından bir damla gözyaşı süzüldü. "Lütfen beni affet. Lütfen."

"Çaldığınız gücün tadını çıkarın, Majesteleri. Bu bir şey olacak Beni hatırla." Kelimeler göğsümden koparılmış gibi hissettim, her biri zonklayan ve kanayan bir yara bıraktı. *Sana güvenmiştim. Kendimi sana verdim.*

İkimiz de söyleyecek başka bir şey olmadığını, *söyleyebileceği* başka bir şey olmadığını biliyorduk ama Collith kıpırdamadı. Yüzü bitkin görünüyordu, sanki bu odada birlikte olduğumuz süre içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. "Benim için sen asla bir Kâbus değildin Fortuna Sworn; sen hayata gelmiş bir rüyaydın."

Gözyaşlarım artık yüzümden aşağı akıyordu ya da belki de o ana kadar fark etmemiştim. Birdenbire yeni bir panik atağın eşiğinde olduğumu hissettim. Collith'in *gitmesini* istiyordum.

Tuzlu su ve acının etkisiyle gözlerim kamaşmış bir halde komodinin üzerindeki kâğıt parçasını aradım. Günlerdir orada bekliyordu, şimdiye kadar unutulmuştu.

"Saat sekizde taht odasına gel," dedim periye soğuk bir şekilde. Sonra Laurie'nin bana verdiği büyüünün son kısmını fısıldadım ve konuşurken Collith'in yüzüne dikkatle .

Sanki biri onu göğsünden itmiş gibi geriye doğru uçtu ve alçıpanın içinden paramparça oldu. Çok uygundu, gerçekten-şimdi evimiz kalbimle eşleşiyor. Pürüzlü kenarlar ve açık delikler. Yüzüm kururken orada oturdum, deliğe baktım ve uzaktan bunu diğerlerine nasıl açıklayacağımı merak ettim. Aslında her şeyi nasıl açıklayacağımı. Finn muhtemelen çoktan avluyu geçmiş, Collith'in çıkışı sırasında çıkardığı gürültüden etkilenmişti.

Yavru kedi temkinli bir şekilde bana döndü. Gözlerimi kapattım ve yüzümü kürküne gömdüm. Güneşte kestirmek, taze çamaşırlar ve... Collith gibi kokuyordu.

Bedenimi ona sardım ve sessiz hıçkırıklarla sarsıldım.

Başka bir siyah elbise giydim.

Elbise denebilirse tabii. Üst kısmı göğüslerimi zar zor örtüyordu. İnce, ölü dallar her bir omzumu çevreliyordu. Göbeğim çıplaktı. Eteği yere kadar uzanıyordu. Yapraklar ve sarmaşıklar kumaşın içinden geçiyordu. Takı olarak taktığım tek şey Collith'in bana verdiği kolyeydi. Bu sefer taç burada kalacak, gölgelerin arasında saklanacaktı.

Bu yeraltı labirentinin başka bir yerinde, Viessa taç giyme törenine hazırlanıyordu. Dedikodular ortalıkta dolaşmaya başlamıştı bile; hücrelerde olmadığı fark edilmişti. Görünüşe göre Nuvian bunu kendi avantajına kullanmıştı. Lyari'ye göre, kaçan mahkûmu bulmaları için Muhafızları göndermişti ve darbeyi durduracak olanların da onlar olduğuna bahse girilebilirdi. Folduinler yönetimi ele geçirme planlarını dikkatle yapmışlardı ve içimden bir ses gösterdikleri sabır ve kurnazlığa hayranlık duyuyordu.

Bir mahkeme için burada olduğumuzu sanan Lyari dışında arkamdaki oda boştu; Finn'i uyandırmadan evden çıkmıştım ve bu kez suçluluk hissetmiyordum. Bu gece onun görmesini istemediğim bir olaydı.

Avucuma biraz losyon sıktım, aynı anda kapının çalınması sessizliği bozdu ve suda bir dalgalanma gibi havaya yayıldı. "Girin," diye seslendim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Dil'in iri cüssesinin aynadaki yansımada belirmesini izledim. "Beni mi görmek istediniz Majesteleri?" diye sordu.

Kollarını cübbesinin sarkık kollarının içine sokmuş olması ona dingin bir hava veriyordu... ama korkusunun pis kokusunda dingin olan hiçbir şey yoktu. Korku

Boynundaki boncuklar her zamankinden daha iğrenç bir şekilde titriyor gibiydi. Bardaktan uzaklaştım ve yavaşça losyonu kollarıma sürdüm. "Evet. Sadece merak ettim," dedim başımı kaldırmadan. "Viessa ile entrikalar çevirmeye taç giyme törenimden önce mi başladın, sonra mı?"

Bir süre sessizlik oldu. Bakışlarımı kaldırdım ve Dil'in şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını gördüm. Arkasında, Lyari'nin yüzünün şaşkınlıkla seğirdiğini de gördüm. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum kraliçem," dedi büyük peri başını sallayarak.

"*Birisi* benim kopan çiftleşme bağından ve Collith'in hayatta olduğu gerçeğinden bahsetti. Gerçeği bilen kaç kişi olduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Konsey toplantısı sırasında yaptığımız konuşmadan *çok* etkilenmiştin. Eminim öğrendiklerini Viessa'ya anlatmak için sabırsızlanıyordun. Hâlâ konuşmak istemiyor musun? Lyari? En son ne zaman birinin kafasını kopardın?" Merakla sordum.

Kapının yanında duruyordu. Dil arkasını dönmedi ama gözleri yana kaydı. Bu bana gergin bir kemirgeni düşündürdü. Bu arada, Lyari'nin dudakları spekülasyonla büküldü ve gözleri odaklanmadı. Gerçekten düşünüyordu, belli belirsiz bir eğlenceyle fark ettim. "Çok uzun," diye bitirdi arkadaşım.

Belki de Dil yüz ifadelerimizde blöf yapmadığımızı anlamasını sağlayan bir şey gördü. Ya da belki de bu riski göze alamayacak kadar korkaktı. "Nereden bildin?" diye sordu sert dudaklarının arasından.

"Emin değildim. Ama artık biliyorum," dedim soğukkanlılıkla. Dehşeti bir anda dilimi kapladı, çürük ve küf kokuları. Birkaç saniye öylece durup en kötüsünden korkmasına izin verdim. Sonra ekledim, "Şanslısın ki Viessa'nın töreni gerçekleştirmek için senin yeteneklerine sahip birine ihtiyacı var."

Küçük gözlerinde rahatlama titreşti. "Ben sadece Mahkeme'nin çıkarlarını düşünürüm.

."

"Ne ? Bir perinin yalan söylediğini nasıl anlarsın? Çünkü onlar nabız var. Sanırım hepsi bu kadar." Eteğimi kaldırdım ve ona yaklaştım. "Aslında sana teşekkür etmeliyim."

Peri gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Bana teşekkür mü ediyorsun?"

"Evet. Tüm bunlardan önce cazibemi kaybetmiştim. Kendimi suçlu hissediyordum... böyle şeyler yaptığım için." Elim dışarı fırladı ve etli yüzünü parmakları arasında öyle sıkıca kavradım ki kan aktı. Dil dizlerinin üzerine çöktü, inledi ve gözlerinde dehşetle bana baktı. Gerçi beni görmüyordu, korkusunun zihninde canlandığını görüyordu. Pompaladım

Ona daha fazla güç verdim, toprağı eşeleleyen bir orman yarattığı gibi anılarını yağmaladım. Gömdüğü her şeyi buldum ve gün ışığına çıkardım.

Hepsinden öte, Dil annesinden korkuyordu. Gözlerinde saf bir nefretle ona bakıyordu. "Beni iğrendiriyorsun," diye tısladı.

Dil -gerçek adı Gorwin'di- bir çocuk gibi zırladı. Enochian dilinde konuşuyordu ama kelimeler çok ıslak ve çok hızlıydı. Onları çıkaramadım.

Bir yılan kadar hızlı bir şekilde gücümü tekrar ondan çektim ve anılar yok oldu. "Hiç şaşırmadım. Tam bir ana kuzusuna benziyorsun Gorwin," dedim.

Dil'in vücudu sarsıldı ve nefesi kesildi. Gözlerindeki camsı parıltı kayboldu ve hızla gözlerini kırıştırdı, sonra karşısında kimin durduğunu fark etti. Bana ilk kez gerçek bir korkuyla bakıyordu. Periye tatlı bir gülümseme vererek elimi çenesinin altına sıkıştırdım ve eğilerek yüzlerimizi öpüşecek kadar yaklaştırdım.

"Kaç küçük fare," diye fısıldadım. Ağır nefes alışları kulaklarımı doldurdu. "Fikrimi değiştirmeden önce kaç."

Ve o da tam olarak bunu yaptı.

"Bu akşamki ikinci randevumun vakti geldi," diye mırıldandım. Aynaya geri döndüm ve Lyari'nin camda yine kaşlarını çatıldığını gördüm. Ona Dil'in ihanetinden neden bahsetmediğimi sorması için bir şans vererek beklemem de konuşmadı. Arkamı döndüm ve ellerimi birleştirerek nasıl titrediklerini gizlemeye çalıştım. "Tarragon'un nerede olduğunu bilen var mı?"

Lyari uzaklaştı ve açık kapıdan başka bir Muhafız'a bir şeyler söyledi. Bir süre sonra bana "Nym'i ziyaret ediyor Majesteleri," dedi. "O zaman ona gidelim.

Nym'i ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu." Lyari başını salladı ve taşındı içine ve GEÇİT için güncelleme ve diğer Gardiyanlar. Aynanın yanında oyalandım ve nefesimi kontrol ettim. *Uzun nefes.*

Tut. Yavaşça bırak. Bir kez daha yap. Lyari mesafeli bir ifadeyle bekledim. Bu geceden sonra bir daha asla takmak zorunda kalmayacağım Unseelie Kraliçesi'nin maskesi. Ona doğru yürüdüm ve kapı aralığında durup odaları şöyle bir gözden geçirdim. Biliyordum ki

Geri dönmezdim.

Nym'in odasına gittik.

Oraya vardığımızda Tarragon'dan eser yoktu ve görüş alanımızdaki her oda... tahrip edilmişti. Kitaplar parçalanmış ve dağılmıştı. Bazıları

yarı yanmış. Duvarlara bir şeyler çizilmişti. Duvar resmi gibi güzel bir sanat eseri değil, her yüzeye karalanmış gerçek kelimeler. Çılgınca, okunaksız karalamalar. Toprak duvarlardan birinde daha önce olmayan bir delik vardı, sanki biri tüketen bir öfke ya da mutlak bir ıssızlık patlamasıyla yumruğuyla vurmuş gibi.

Ve kırılmamış tek bir saat bile kalmamıştı. O hiç bitmeyen tik taklar gerçekten de sona ermişti. Sessizlik sarsıcıydı.

Küçük ve kahverengi bir şey hızla yanımdan geçti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse kaçıracaktım, Nym tüm gücüyle yaratığa bir kitap fırlattı. Minik hayvan korkuyla ciyakladı ve tam zamanında kaçtı. Peri peşinden gitti ve kaotik alanda koşmaya başladı. Üzerinde sadece kot pantolon vardı ve sanki uzun süredir giyiyormuş gibi paçaları yırtılmış ve solmuştu.

"Nym? Ne oldu burada?" Yüksek sesle sordum. İlerledim ve bir cam parçasına bastım. Çatlama sesi sessizliği bozdu. Nym döndü ve beni fark etti. Lyari'nin odaya girdiğini hissedebiliyordum.

"Majesteleri! Mesajımı aldınız mı?" diye bağırdı. Sesi bir çocuğunkine benziyordu.

Ama gerçekten yaşını tahmin etmenin bir yolu yoktu. Bazen yaşlı görünüyordu, sanki bu dünyada çok şey görmüş gibiydi. Bazen de, şimdi olduğu gibi, genç, kaybolmuş ve çaresiz görünüyordu. Yüz hatları çok iyi tanımlanmış, çok ayrıntılıydı. Bir ressamın rüyası gibiydi.

"Ne mesajı?" derken ihtiyatlı görünmemeye çalıştım.

"Krala söyledim. Fırtınanın yaklaştığını gördüm. Zihnin kilitliydi, bu yüzden başka biriyle iletişime geçmek zorunda kaldım." Nym onun kafasına vurmaya başladı. "Ona söyledim, ona Vahşi Av'dan bahsettim!"

Boşlukta koştum ve ellerini tuttum. Dilimi bir tat kapladı; biberiye. "Evet, Nym! Bunu o ilettili. Uyarı için çok teşekkür ederim."

Nym başını kaldırdı ve bana baktı. Yüz ifadesi tuhaftı; sanki aynı anda iki şey görüyordu ve hangi gerçekliği kavrayıp ona tutunacağına karar veremiyordu. Bu bana Kindreth'in yüzünde gördüğüm bir ifadeyi hatırlattı.

Kalçama bağlı bıçağı düşündüm ve ona uzanmamak için direndim. "Aklınızı başınıza alın; uyanık olun. Düşmanın şeytan etrafta dolaşıyor. Kükreyen bir aslan gibi yutacak birini arıyor," diye fısıldadı Nym.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kendime bu yaratığın peri krallarının kapisleri yüzünden neler çektiğini hatırlattım.

Ben daha bir şey söyleyemeden tavrı yeniden değişti; birden daha da genç görünmeye başladı. Nym yere çömeldi, elimden kurtuldu ve kemikli kollarıyla kendine sarıldı. Dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. Bana kötü bir rüyadan uyanmış ve kendini gölgelerle dolu bir odada yalnız bulmuş bir çocuğu düşündürdü.

Sorun burasıydı. Bu alçak tavanlar ve toprak duvarlar onu tamamen delirmenin eşiğine getiriyordu.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm. Nym'in sağı solu belli olmazdı, çatı katında boş bir yatak odası yoktu ve her şey pek çok açıdan ters gidebilirdi. Ama kelimeler yine de ağızımdan çıktı. "Nym... gelip benimle yaşamak ister misin?"

Peri cevap vermedi. Kaşlarının arasında bir çizgi vardı ve sanki soruyu anlamamış gibi görünüyordu. Tekrar sormaya başladım ama bakışları bir şeye kaydı. Tarragon'un sesi sakın bir şekilde yanımdan geçti. "Konuşmak istediğinizi öğrendim Kraliçe Fortuna."

Kafeslerinden kaçmayı başaran birkaç duyguyu kilitleyerek arkamı döndüm. Lyari, sırtım ona dönük olduğu için Nym'le aramdaki boşluğu işgal etmek üzere harekete geçti. "Bir keresinde bana benim durduğum yerde durduğunu söylemiştin. Bu doğru muydu?" Tarragon'a ellerimi katlayıp kalçalarımaya dayayarak sordum.

Eğer bendeki değişimi gördüyse ya da sesimden anladıysa, Tarragon rol yapmakta ustaydı. Gözlerinde hiçbir şey titremedi. Çenesi boyunca hiçbir kas seğirmedi. "Öyleydi, Majesteleri," dedi basitçe.

"Mükemmel. Bu gece olacaklar için desteğinizi göstermenizi istiyorum." Ona yakında gerçekleşecek olayları anlattım. Lyari'nin her kelimeyi dinlediğini biliyordum ve Viessa'nın planını da ilk kez duyacaktı.

Sözlerimi bitirdiğimde Tarragon hâlâ bir şey söylememişti. Lyari, ona bakarsam öfkeden kuduracağını biliyordum. Tek söylediği "Bunu neden yaptığınızı sorabilir miyim?" oldu.

Hemen cevap vermedim. Belki de bu sefer cevap gerçekten önemliydi. Yarım dakika geçti ve sonra perinin karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Sesim, Unseelie Sarayına ilk adımımı attığımdan beri hiç olmadığı kadar kesindi. "Bunu istemiyorum. Collith'in de bunu almasını istemiyorum."

Tarragon bir an daha beni inceledi ve dudaklarında küçük bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdim. Bir anlık hayranlık. "Seninle yarın

Taht odası," diye mırıldandı derin bir selamla. "O zamana kadar ben Sör Nym'le ilgileneceğim."

"Efendim?" Diğer periye doğru yaklaşmasını izlemek için dönerek tekrarladım. Tarragon Nym'in dirseklerini kavradı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Evet. Bizim

Nym bir zamanlar Kraliçe 2. Elizabeth tarafından şövalye ilan edilmişti. Oldukça cesur biri, biliyorsunuz."

"Biliyorum." Bir iki saniye daha onları izledim, sonra başımı Lyari'ye doğru eğdim. Tünele doğru ilerledi, eli kılıcının kabzasındaydı. Muhtemelen *kafamı* kesmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyordu, ne de olsa aradan çok uzun zaman geçmişti.

"Bunu yapamazsın," diye tısladı onların görüş alanından çıkar çıkmaz.

"Yapabilirim ve ." Bizi, bir sonraki kapıya götürecek geçidi seçtim.

taht odası ve daha hızlı yürüdüm. Birdenbire bu işi bitirmek için can atmaya başlamıştım. Lyari bana yetişti ve ağzını açtı. Onunla yüzleşmek için döndüm, eteğim etrafımda dönüyordu. "Yapma. Yapma, tamam mı? Hayalini kurduğun kraliçe olamam, Lyari. Ben öyle biri değilim ve öyle birine dönüşmeyeceğim. O koltuğa oturmak *isteyen* bir hükümdarın olmasını tercih etmez miydin?"

Lyari, "O koltuğa oturmak istemediğin için sen oturmalısın," diye ısrar etti.

Gözlerindeki umudu görebiliyordum. Parlak, çıplak umudu. Bu, Collith'in Sarayının geleceğinden bahsederken gözlerinde gördüğü bakışla aynıydı. Lyari soğuk olabilirdi ve çoğu zaman sertti ama bunun temelinde halkına duyduğu derin sevgi yatıyordu. Yoksa neden ölümsüz hayatını bir Gardiyan olmaya adasın ki?

O ışığı söndürdüğüm anla yüzleşemeyerek eteklerimi kaldırdım ve koştum.

Lyari beni takip etmedi.

Neyse ki tünel sistemini taht odasını kendi başıma bulabilecek kadar iyi biliyordum. Her turda duygularımı kafeslerinde tuttum ve tamamen bu gece oynayacağım role odaklandım. O kadar odaklanmıştım ki çok geç olana kadar saray mensubunu duymadım.

Acı verici bir patlamayla birbirimizden sekerken onu tanıdım - Olorel'de konuşmuştuk. Çarpışmanın şoku hafifledi ve onun ensemeye üfleyen ve kirpiklerine tüyler takan peri olduğunu hatırladım. *Acaba neden seni çiftleşecek kadar önemli buldu da taç giydirmede?* demişti bana. Şimdi tıpkı benim şenlikte giyindiğim gibi giyinmişti, altın rengi elbisesi meşale ışığında parlıyordu.

"Özür dilerim..." Başladım ama sonra zihninde Collith'in bir anlık görüntüsünü gördüm.

Çarpışma sırasında derimiz temas etmiş olmalı.

Peri geri çekilmeye çalıştı. Bileğini kavradım, tırnaklarımı derisine geçirdim ve Collith'in görüntüsünü tekrar aradım. "Ben sadece bana söyleneni yaptım!" Dişinin çılgınlığını duydum.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Onun korkusu beni bir an sonra ona götürdü. Endişeyle dolu bir anı, çünkü uzun zamandır onu bulacağımdan endişe ediyordu. Şu anda içinde bulunduğumuz geçidin aynısı olan bir geçitteydi, etrafta meşaleler çıtırdıyordu. Kırmızı-turuncu parıltı, ona uzak bir ifadeyle bakan Unseelie Kralı'nın yüzüne düştü. Bu bakışı tanıdım; Ölüm Getiren kırbacıyla sırtımdaki etleri sıyrırken de bana aynı bakışı atmıştı.

"Kullanacağınız kelimeler tam olarak bunlar," dedi.

Hayır, diye düşündüm. Toprak duvarlar yaklaşıyordu, bir şekilde, hareket ettiklerini görmediğim halde bana doğru yaklaşıyorlardı. *Yapma bunu. Bana tekrar ihanet etme.*

Ama yaptı. Collith'in, nihayetinde Unseelie tahtını ele geçirmeme yol açan çizgiyi ona aktarışını izledim. *Acaba neden seni çiftleştirecek kadar önemli buldu da taç giydirmedir?* Dişi, tıpkı kendisine söylendiği gibi sordu.

Bunu planlamıştı. Her adımını. Kendi merakımın çöküşüm olacağını bildiğinden, bu rastgele saray mensubunun kraliçeliği merak etmemi sağlayacak şekilde düzenlemişti. Ve sonra Collith bana tahtı nasıl elde edeceğimi söyleyecekti, böylece Damon'ın özgürlüğünü de kazanabilecektim. Belirsiz olan tek şey neden olduğuydu. Muhtemelen güçtü, her zaman güç söz konusuydu.

Çılgılık atmak istedim. Yerin çökmesini ve burayı tamamen gömmesini istedim. Yalanlar. Bana söylediği her şey, aramızdaki her şey, hepsi yalandı. Onun için kendimi değiştirmiştım. Kendimden parçalar vermişim.

Bu geceyle ilgili tüm şüphelerim yok olmuştu. Kendimi perinin zihninden çıkardım ve görüşüm netleşti. Önümde sinmiş, kolunu dramatik bir şekilde başının üzerine atmıştı. Ona baktım, yine üşüdüğümü hissettim. Boştu. "Ben sadece bana söyleneni yaptım," diye tekrarladı dişi, şimdi ağlıyordu.

Etrafından dolandım ve uzaklaştım.

Tünelin ilerisinde duran iki figür vardı. Diğerleriyle birlikte onların da yüzlerini seçebilecek kadar yaklaştığımda kaşlarımın kalktığını hissettim.

Kral ve kraliçeye benziyorlardı.

Nuvian'ın rasta saçları yeni bakım görmüş gibiydi; kalın, parlak ipler halinde geniş omuzlarına sarkıyordu. Kraliyet mavisini bir tunik giymişti ve bir omzundan diğerine gümüş bir zincir asılıydı. Fae erkeklerinin çok sevdiği tırtıl pantolon ve uzun çizmeler giymişti.

Viessa'ya gelince, bu sarayın toprak koridorlarında yürürken gördüğüm tüm perilerden daha güzel, daha ruhaniydi. Damarlarındaki buz bir elbise giymişti. Filmsi, mavi kumaş vücudunun soluk, kırılmalı görünen hatlarının üzerine dökülüyordu. Elbiseyi her kim tasarladıysa, Viessa'nın vücuduna yapıştığı yerde stratejik davranmış ve uzun hapis hayatından sonra yeniden kazanmayı başardığı kıvrımları vurgulamıştı.

Viessa'yı yüzünü ve saçlarını kaplayan kir tabakası olmadan hiç görmemiştım. Bu gece, karanlıkta geçirdiği her yılı yıkayıp atmıştı. En canlı haliyle sonbahar yapraklarının renginde olan saçları, bukleler ve ısıtılı buklelerden oluşan bir şelale halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Ve başının üstünde bir taç vardı. Daha önce hiç görmediğim türden bir taç. Her zaman Nuvian'ın yanında asılı duran kılıca benzer şekilde, camdan yapılmış gibi görünüyordu. Tabanı Viessa'nın bukleleriyle iç içe geçmişti ve bir düzine kule, kar ve buz diyarında duran ürkütücü bir kale gibi yükseliyordu.

Yeni kraliçe bakışlarımın yönünü fark ederek, "Babam bunu benim için yapmıştı," dedi. "Bir gün tahtımızı geri alacağımdan asla şüphe etmedi."

Sesim boş çıkıyordu. " etkileyici."

"Evet, öyle." Viessa kardeşine baktı ve karnına bir dirsek attı. Arkasına biraz güç koymuş olmalıydı, çünkü yüzünü buruşturmasına engel olamadı. Viessa gözlerini devirdi. "Aş artık bunu, Nuv. Demek kışını tekmeledi. Benimle büyüdüğün için buna alışkın olmalısın. Şimdi kaderlerimizi belirleyelim mi Fortuna Yeminli?"

"Yapacağız," dedim. Viessa Nuvian'ın yanından ayrıldı ve bana kolunu uzattı. Bir an için kaşlarımı çattım, bu jestin beni neden şaşırttığından emin değildim. Sonra elimi uzatarak bizi birbirimize bağladım. Viessa'nın teni görüldüğü kadar donmuştu ama buz bir zamanlar korktuğum gibi benimkine yayılmamıştı.

Taht odasına doğru ilerlemeye başladık. Duvar resmine son kez baktım, acaba duvarlara benim resmim de eklenecek mi diye merak ediyordum. Bu hoşuma giderdi, diye karar verdim. En azından birinin tarihinin bir parçası olmuştum ve anım asla pek çok kişinin korktuğu anonimlik içinde kaybolmayacaktı.

Belki Viessa'nın kendisi de biraz gergindi, çünkü o devasa kapıya vardığımızda fark edilmeyi beklemedi. Görkemli bir giriş bekliyordum, beni yine şaşırtmıştı. Kalabalığın arasından sıyrılıp kısa konuşmalar yakaladık.

Kız kardeşim oranın bir ölüm tarlası

olduğunu söyledi. Kraldan haber var mı?

Burada, Saray'da görüldüğüne dair bir söylenti duydum.

Vahşi Av gitti.

Sonra haberimiz yayılmaya başladı ve saniyeler içinde tahtlara giden açık bir yol vardı. Görünüşe göre Viessa bir kutlama planlamıştı - odanın yan tarafında yine yiyeceklerle dolu masalar vardı. Çoğunun tatlı olduğunu fark ettim. Bir çikolata çeşmesi bile vardı.

"İntikam en iyi küçük kekler ve bolca krema ile servis edilir," dedi Viessa, sanki dedikodu yapan iki kızmışız gibi şakacı bir ses tonuyla.

Kürsünün altına ulaştık. Bir kez daha tereddüt etmedi ya da yavaşlamadı; buzla kaplı peri basamakları çıktı ve devasa kalabalığa doğru döndü. Tamamen korkusuz görünüyordu. Ona katılmak için hareket ettim ama damarlarım endişeyle uğulduyordu. Bakışlarımı kaldırdığım anda oda seslerle canlandı. Ama bu tamamen Viessa'nın yanımda olmasından ya da başındaki tacı görmemden kaynaklanmıyordu.

Collith gelmişti.

En azından dakik, diye düşündüm Viessa ve benim yarattığımız patikadan aşağı inerken. Unseelie Kralı, sanki bunun en değer verdiği şey için bir savaş olacağını biliyormuş gibi, onu şimdiye kadar gördüğüm en fae kıyafetini giymişti. Pardösü ceketini arkasında parlıyordu. Çelik çizmeler ve onlara uygun eldivenler giymişti; bunların altında dar, koyu renk bir pantolon ve karnına kalıplanmış gibi duran bir zırh vardı. Başında bir taç parlıyordu ve neredeyse belindeki kılıç kadar parlaktı.

Collith beni kürsüde, onu öldürmeye çalışan kişinin yanında görünce yavaşladı. Tüm oda ikimize bakıyordu - yumruk kullanmıyorduk ya da odayı çığlıklarla doldurmuyorduk, ama acımız aynı şekilde belliydi.

Kalbimi kırdın, diye düşündüm fısıltıyla. *Şimdi ben de seninkini kıracağım.*

Kasıtlı bir hareketle safiri çıkardım. Elimi ters çevirdim ve yere düşmesine izin verdim. Mücevher taşın üzerinde kayarak yavaşça durduğunda Collith'in ağzı gerildi. Bastırdığım irkilmeyi görmemesini umuyordum; o kolye Naevys'e aitti ve kolye olmadan boynumu soğuk ve çıplak hissediyordum.

Bu jestin anlamının dinleyicilerimiz tarafından anlaşılmadığını söyleyebilirim. Bir evlilik o kadar kolay sona erdirilemezdi ama kimse beni sorgulamaya cesaret edemedi. Muhtemelen çiftleşme bağımızın koptuğuna dair söylentiler duymuştu.

Söz verdiğim gibi, Tarragon diğer tarafımda durmak için hareket etti. Ön sıradaki yüzleri izledim, saygı duydukları bir saray mensubunun beni desteklediğini gördüklerinde verdikleri tepkileri not ettim. Gösterimizden bir şey kazanıp kazanmayacağını bilmiyordum ama umurumda değildi. Artık umurumda değildi.

"Nedir bu?" Collith soruyu bana yönelterek sordu.

Viessa'nın sesi net ve yüksek bir şekilde odada çınladı. "Bu Saray ile aranızdaki bağ koptu ve bizi savunmasız ve açıkta bıraktınız. Üzerimizde kullanabileceğin Kâbus Kraliçen yok. Senin yerine hükmedecek bir Sağ El'in yok. Sizin için savaşacak Muhafızlarınız yok. Uzun yıllar süren yalnızlığım boyunca cömertçe görüştüğüm soyların desteğine sahip değilsiniz. Dil, taç giyme törenini gerçekleştirmeyi ve nihayet soyuma hak ettiği tahtı vermeyi kabul etti. Tacı bana bırakırsan bu odadan canın pahasına çıkmaya izin veririm, Sylvre soyundan Collith."

"Bu iş böyle yapılmaz," dedi Collith ve yatağına paylaştığım o sıcak erkekten eser kalmamıştı. Bu, eşsiz yeteneğini farkında olmadan güç kazanmak için kullanan periydi. Bu, babasının hayatına intikam hırsıyla son veren yaratıktı. "Sana meydan okuyorum."

"Meydan okumanızı reddediyorum. Yeni yasaların zamanı geldi." Viessa bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirerek onu kovdu. "Ben de konseyi ortadan kaldırıyorum. Her şey benimle başlar ve benimle biter."

"Ya da ne?" diye seslendi biri.

Viessa bana kaşlarını çatı ve ben de rolümü mükemmel bir şekilde oynayarak tekrar onlara baktım. Artık Divan'la bir bağım yoktu ama anlaşıldığı kadarıyla buna ihtiyacım da yoktu. Karaborsada yönlendirdiğim aynı kör öfkeyi kullanarak tüm kalabalığın üzerine bir korku dalgası gönderdim. Çığlıkları ve mırıltıları havaya yükselirken, özellikle bir yüz dikkatimi çekti. *Karaborsadaki goblin*. Onun burada ne işi vardı?

"Ya da öleceksin, ya terörle ya da kılıçla," diye cevap verdi yeni kraliçe, dikkatimi tekrar ona çekerek. Mesajı açık ve netti -Collith'in artık kullanabileceği bir Kâbus'u olmayabilirdi ama onun vardı. Kendimi durduramadan çenem sıkıldı.

Zaten kimse bana bakmıyordu. Collith artık hareket ediyordu ve merdivenin dibinde Viessa'yla karşılaşınca durdu. Viessa hâlâ tepede duruyordu ve Collith ona bakmak için başını geriye eğdi. "Bana düşman olmak istemezsin. İkimiz de senden daha güçlü olduğumu biliyoruz."

"Götürün onu," diye emretti Viessa, sonunda bir zamanlar Collith'in olan tahta oturarak.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca Collith'in en güçlü halini hiç görmemiştim. Paylaştığımız savaşlar sırasında bana sadece ilahi ateşi göstermişti, çünkü sırrını ifşa etmeden diğer yeteneklerini açıklayamıyordu. Ama Collith ayaklarını diktiğinde ve vücudundaki her kas gerildiğinde, sonunda bunu yapmak üzere olduğumu biliyordum.

Her zamanki çekingenliği bir perde gibi aralanmıştı ve güzel yüzü vahşetle çarpılmıştı.

Kalabalıktaki düzinelerce peri aniden . Sanki kör olmuşlar gibi hızla gözlerini kırıştırdılar ve bazıları kollarını uzattı. Onları izlerken bunun bir illüzyon olduğunu fark ettim. Collith, Laurie'den çaldığı gücü kullanarak zayıf zihinli insanları ışıkların söndüğüne inandırıyor. Herkes üzerinde işe yaramamıştı ve içgüdüsel olarak böyle bir güce dayanabilecek kadar güçlü olanları not ettim. Viessa. Tarragon. Nuvian. Chandrelle.

Sonra Collith ellerini birbirine vurdu. Viessa yolundan çekildi ve mavi ışığı neredeyse kör edici olan bir elektrik şimşegi tahta çarptı. Tahta sandalye alevler içinde kaldı. Odanın içinde tökezlemeyen saray mensupları şimdi kapılara doğru kaçışyordu. Arkamda kılıçlar çarpışıyor ve geriye dönüp baktığımda bazı Muhafızların Viessa'ya karşı savaşmayı seçtiğini gördüm. Nuvian ona ulaşmaya, Collith'le olan savaşında ona yardım etmeye çalışıyor ama Omar -çekingen, nazik, ürkek Omar- geçmesine izin vermiyordu.

Göksel ateş tekrar parladı. Bir elimi kaldırdım, gözlerimi kısıarak Collith'i görmeye çalıştım. Karanlık, intikamcı bir Zeus'a benziyordu. Viessa şimdi karşılık veriyordu, ellerinden inanılmaz büyüklükte bir buz akıyordu. Güçleri tıslıyor, çığlık atıyor ve aralarında çatırdıyordu.

Ama Viessa sıcağa karşı uzun süre dayanamadı.

Bir acı ıgıı attı ve buz yok oldu. Viessa taş zemine düştü ve durduğu yeri delip geçen ateş patlamasını kıl payı atlattı. Kendine gelemeden Collith ellerini indirdi. Kılıcını kınından çıkarırken ateş söndü, ileri atıldı ve kolunu geri getirdi.

Düşünecek zaman yoktu; kılıcı Viessa'nın göğsüne saplayamadan önce ben oradaydım, ikisinin arasında duruyordum. Gözleri benimkilere dikilmişti, eladan çok kehribar rengindeydi, sanki içinde yanan bir ateş vardı. Etrafımızda savaş devam ediyordu. O derinliklerde bir soru gördüm ve o anda, kılıcın ucu elbisemin kumaşını delerken kendime sorduğum soruyla aynıydı. *Onu neden koruyorsun?*

Senin için, diye düşündüm.

Söylediği yalanlara, yaptığı korkunç şeylere rağmen, o ölümcül bıçakla Viessa'ya doğru uçtuğunda aklıma ilk gelen Collith olmuştu. Cehenneme gitmek onu neredeyse yok ediyordu. Bir zamanlar sevdiği birinin canını almak... Bundan sağ çıkamayacağını biliyordum. Ben de neredeyse kurtulamıyordum ve Collith'ten çok daha az ahlaki değerlere sahiptim.

Ama bunların hiçbiri dudaklarımdan geçmedi. Bunun yerine ona dik dik baktım ve tükürdüm, "Eğer onu öldürmek istiyorsan, beni gemen gerekecek. Geçen sefer senin için iyi bitmemişti."

Collithelediğinde son kelime ağızımdan daha yeni çıkmıştı. Ben arkamı döndüğümde o çoktan diğer tarafımıza geçmiş, parmakları Viessa'nın boğazına dolanmıştı. Elleri, kılıcın aşağıya doğru inen darbesini durdurmak için havaya kalktı. İkisinin de hırladığını duydum ve aynı anda elenmiş olmalılar çünkü ikisi de daha uzakta yeniden ortaya ıktı. Viessa'nın sırtı duvara o kadar sert çarptı ki, toprak damlaları aşağı indi. Kaybediyordu. Tek yapmam gerekenin uzanıp Collith'in zihnini ele geçirmek olduğunu biliyordum ama bu düşünce bir anının bomba gibi patlamasına neden oldu. Çimenlik bir alanda Collith'le yüzleşiyordum. Burnundan süzülen kan izgisi. Havaya yükselen kendi boğuk ıgııklarımdı.

Bunu yapamazdım.

Sonra Collith avucunu Viessa'nın göğsünde düzleştirdi ve vücudu artık aşına olduğu bir şekilde gerildi; Viessa'nın vücuduna bir yıldırım göndermek üzereydi. Doğaüstü iyileşme bile onu kurtaramayacaktı. Yüzündeki ifadeden, içindeki karanlığın tıpkı beni ele geçirdiği gibi onu da ele geçirdiğini anlayabiliyordum.

"Hayır!" Nuvian böğürdü.

"Collith, dur!" diye bağırdım.

Collith'in omzunun üzerinde solgun bir yüz belirdi. Laurie onun kulağına fısıldarken odadaki her canlı nefesini tutmuş gibiydi. Ağzının nasıl hareket ettiğini izledim ve belli belirsiz parçalar bana doğru sürüklendi. "Bu mu yani? Olmak istediğin kişi bu mu?" diyordu.

Bu sözler Naevys'in oğluna son kez aydınlık ve karanlık arasındaki eşikte söylediği sözlerle aynıydı. Elbette Collith bunu bana gizlice söylediğinde Laurie de kulak misafiri olmuştu.

Collith ilk başta tepki vermedi. Göğsü kabardı ve Viessa'da kaldı. Yüzü öfkeyle öylesine çarpılmıştı ki, bunun son birkaç aydır tanıdığım aynı peri olması imkânsız görünüyordu ve birdenbire kendini her zaman sıkı bir şekilde kontrol altında tutması anlam kazandı.

Sonra yavaşça bize geri döndü. Çenesinde bir kas kasıldı ve gözlerinde bir istifa ışığı parlamaya başladı. Başını sallamadı ya da cevap vermedi ama birkaç saniye sonra eski Collith'e daha çok benzedi. Kontrollü Collith. Bir Kâbus'un gücünü elde etmek için beni baştan çıkarma planı yapan Collith'e.

Sonunda Laurie geri adım attı. Collith diğer perinin kolunu sıkıca tutarak odayı aradı. Gözleri benimkilerde durdu. Hiçbir şey söylememesine rağmen aramızdan bir şeylerin geçtiğini hissettim. Bir söz. Ben de ona baktım, taş suratlı ve sessiz.

Şerefine, Viessa'nın sesi "Alın onu," diye tekrarlarlarken titremedi. Collith'in eleme yapmasını bekledim ama o sadece kılıcını kaldırım taşlarına fırlattı.

Bunu yaptığı anda Laurie ortadan kayboldu.

Kralın boyun eğmesi zincirleme bir reaksiyon yaratmış gibi görünüyordu ve Viessa'ya sadık Muhafızlar Collith için savaşmış olanları tutuklamaya başladı. Hiçbiri direnmeye çalışmadı; sayıca azdılar, özellikle de bazıları yaralandığı için. Dar yan kapıdan geçip, şüphesiz az kalsın öleceğim o keyifli zindanlara doğru gözden kaybolduklarında gözlerim onları takip etti ve Viessa'yla özgürlükleri için pazarlık yapmayı aklıma not ettim. Törenden sonra muhtemelen keyfi yerinde olacaktı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Viessa Dil'i çağırdı. Odada kalan periler yavaşça tekrar öne çıkmaya başladı ve bazıları kapı aralıklarından dışarı süzüldü.

Kaldırım taşlarının üzerinde parlayan bir şey bakışlarımı çekti. Herkes Collith'in bağlanıp zindana götürülmesini izlerken ben eğilip annesinin kolyesini aldım. Doğrulduğum ve bakışlarım Viessa'nınkilere takıldı.

İfadesi sadece başka bir dişinin yapabileceği şekilde bilgiliydi. *Güzel, Söylemek istedim. Evet, onu seviyordum. Bunu kabul etmenin ne var?*

Midem bulanmaya başladı. Tek kelime etmeden Viessa'dan uzaklaştım ve çıkışa yöneldim. Bu planın bir parçası değildi -tüm tören boyunca kalmam gerekiyordu- ama o odada bir saniye daha kalamazdım. Kimse beni durdurmaya çalışmadı; onları çok korkutmuştum. Lyari'nin kapının önünde durduğunu görünce belli belirsiz şaşırdım. Yanından geçerken gözlerinde inkâr edilemez bir hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Ben bir seçim yaptım," dedim ona donuk bir sesle. O cevap veremeden, açık hava ve ay ışığı için umutsuzca tünele daldım.

Bir kez daha takip etmedi ve aramızdaki arkadaşlığın bittiğini anladım.

Sonraki birkaç dakika boyunca zihnim labirentle meşguldü. Yanlış bir dönüş yaparsam, kendimi kırmızı şapkalı bir odada ya da ateş püskürten bir başka kadim canavarı barındıran bir mağarada bulabilirdim. Ama dikkatimi dağıttığı için minnettardım, çünkü diğer seçeneğin beni Viessa'nın yanında gördüğünde Collith'in yüzündeki ifadeyi hatırlamak olduğunu biliyordum. *Cezalandırılması gerekiyordu. Onu düşünme Fortuna. Onunla bir saniye daha vakit kaybetme.*

Yüzeye ulaştığım anda koşmaya başladım.

Düşündüğümden daha geç olmuştu; yıldızlar tepemde parıldıyordu ve orman . Yine de bu beni . Ayakkabılarım gülünç elbisemin eteklerine takılmaya devam edince durmak zorunda kaldım. Hayal kırıklığı içinde bağırdım, kalçama bağlı bıçağı çıkardım ve uzun eteği, ortasında uzun bir yarık olana kadar tekrar tekrar kestim. Bir kez daha, ciğerlerim yanmaya başladığında bile, sanki bir yerlerde bir bitiş çizgisi varmış gibi kendimi zorlayarak tam hız koştum.

Ahırın kapısını açtığımda göğsüm kabardı. Merdivenlerin dibinde tek bir ampul yanıyordu - şüphesiz Emma'nın işiydi. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim ve merdivenleri çıktım. Gölgeyi daireyi geçtim ve daha önce uyuduğum odaya döndüm. Koşudan dolayı hâlâ canım yanıyordu, kıyafetlerimi yavaşça çıkardım ve bir şey yere çarptı. Safiri almak için eğildiğimde hissizleştiğimi hissettim. Parladı ve ışıldadı.

Bakışlarım Damon'ın bana verdiği doğum günü hediyesine takıldı. Küçük, ucuz kutu şifonyerin üstünde, Matthew'un çerçevesi bir resminin yanında duruyordu. Bir başka Emma dokunuşu. Kapağı kaldırdım ve Collith'in kolyesini içine bıraktım, sonra kutuyu çekmecenin arkasına ittim.

Kesin bir sesle kapandı.

CKAPTERNENTV-F)VE

I

Onları hayal ettim. Açıklıkta öldürdüklerimi.

O gece durduğum yere geri dönmüştüm, ayaklarım kara gömülmüş, kalabalık pazara bakıyordum. Ustalar ve Saticılar zaten çılgılık atıyordu, gücümün etkisi altındaydılar. Erkek ya da kadın, benim için fark etmiyordu; önemli olan onların kalpleriydi. Ve kafeslere hapsedilmiş ya da hayvanmış gibi otostop raylarına bağlanmış yaratıklar, kurbanlarımın kalplerinde neyin yaşadığının kanıtıydı. Karanlık. Sessiz, dipsiz karanlık.

Tıpkı benimki gibi.

Ama bu bir rüyaydı. Rüya olduğunu biliyordum, çünkü bu kez bir şey farklıydı; kaosun ortasında geniş omuzlu bir figür belirdi. Onu hemen fark ettim çünkü etrafındaki herkes titrerken ya da kıvrılırken o çok hareketsiz duruyordu. *Gwyn*. Gerçek olmadığını bilmeme rağmen korkudan nefesim kesildi. Boynuzdan bir miğfer ve kemikten yapılmış bir zırh giymişti, tıpkı okuduğum bir fae tarihi kitabında gördüğüm gibi. Çivili bir eldivenle kaplı ellerinden biri kılıcının kabzasında duruyordu. Diğeri ise sevgilisinin göğsünden söktüğü kalbi rahatça kavırıyordu.

"Bir gün aşk ve güç arasında seçim yapmanın ne demek olduğunu anlayacaksın," diye seslendi acının kakofonisi arasından. "Bir gün tıpkı benim gibi olacaksın."

Bunu inkâr etmeye, ona yanıldığını söylemeye çalıştım ama kelimeleri söylemek için ağızımı bile açamadım. *Gwyn*'in kırmızı dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kahretsin, taş kalpli sürtük biliyordu. Haklı olduğunu biliyordu.

Sanki çaresizliğimi hissetmiş gibi, peri bana doğru yürümeye başladı. Tüm çılgınlara, hıçkırıklara ve yanımdan koşarak geçen azat edilmiş kölelere rağmen, açıklıktaki en yüksek ses onun botlarıydı sanki.

Kar, her adımda çıtırdıyordu. Kıl payı uzakta durdu, göğsü benimkine değdi, sadece ufak bir dokunuş. Hem tiksinti hem de arzu dalgasına karşı savaşıarak ona baktım. İkimiz de beni öpeceğini biliyorduk... ve ben de ona izin verecektim. Bu her şeyi değiştirecekti. *Beni değiştirecekti*. Geri dönüşü olmayacaktı.

Gwyn başını eğdiği anda uyandım.

Cyrus'un evinin tanıdık duvarlarını görmeyi umarak gözlerimi açtım. Bej rengi duvarlar arkama baktığında kalbim yeniden hızlandı. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım. Collith'le paylaşmam gereken dairede olduğumu idrak etmem bir an daha aldı. Burası ahırdı, bizim için haftalarca uğraşıp inşa ettiği evdi. Etrafıma bakınca, burada yaşamak konusunda tereddüt etmeye başladım.

Kendimi hasta hissederek doğruldum ve dizlerimi göğsüme çektim. Her yerim terden kayganlaşmıştı. Utanç ve suçluluk gözyaşları şeklinde yüzümden aşağı dökülüyordu. Köle tacirlerinin çılgınlıkları zihnimde yankılanıyordu ama dünyanın geri kalanı tamamen sessizdi. Rüya uzaklaşmaya devam etti. Yerdeki gölgelerin titreyişini izledim. Pencerenin diğer tarafında kar fırtınası şiddetleniyordu. Çıkıntı çoktan bir kar tabakasıyla kaplanmıştı.

Bu duygudan kaçmam gerekiyordu. Buna bir saniye daha katlanamazdım.

Sakinleşmek ya da içimde kabaran duyguları bastırmak için kendime bir an bile izin vermeden yorganı bir kenara fırlattım. Çıplak bacaklarımı örtmek için eşofman altımı çekiştirdikten sonra, sanki canavarlarla doluymuş gibi odadan dışarı fırladım. O kadar çılgına dönmüştüm ki eşikte uzanan devasa kurtadamı çok geç olana kadar göremedim -Finn bu gece erken saatlerde döndüğümde telaşımı hissetmiş olmalıydı- ve karşı duvara öyle sert çarptım ki her iki bileğim de acı içinde kaldı. Yüzümü buruşturarak kendimi toparladım ve aceleyle merdivenlere yöneldim.

Finn de peşimden geliyordu ve mızımızlanmasa da gerginliği yüzünden okunuyordu. Herhangi bir açıklama ya da güvence sunmadım, çünkü bir dakika sonra kapıya ulaştım ve hiç düşünmeden çekerek açtım. Daha dışarı adımımı atmadan rüzgâr uğuldamaya başladı. Acı hissettim ve ayakkabılarımı giymediğimi geç de olsa fark ederek ayaklarıma baktım. Finn verandada beklerken ben aceleyle bir çift bot, ardından da sonradan aklıma gelmiş gibi bir palto buldum. Onları giydim ve rüzgâra ve açık gökyüzüne geri döndüm. Kapı çarparak kapanırken soğuk binlerce pençe gibi üzerime yapıştı. Umarım ses kimseyi uyandırmamıştır, diye düşündüm uzaktan.

Bahçede durdum ve yüzümü Cyrus'un evine döndüm - nedenini bilmiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Orada öylece durdum, saçlarım yüzüme savruldu ve karanlık pencerelere baktım ama onları tam olarak göremedim. Daha fazla kar yağdı, kirpiklerime dolandı ve düğmeleri açık ceketimin içine kaydılar. Finn'in sessiz varlığı yanımdayken geçen ayı düşündüm. Ayaklarımın altındaki o tahtın beni nasıl etkilediğini düşündüm. Yaptığım seçimleri ve bu seçimlerin sonuçlarını düşündüm. Ailemi düşündüm. Gwyn ve Drakula'yı düşündüm. Yarını düşündüm.

En korkutucu düşünce de buydu.

O sabah avcı kadına ne demiştim? *Öldürme çılgınlığı yapacak değilim ya.*

Birdenbire gülmeye başladım. Çılgınca bir yanı vardı, bana Kindreth'i hatırlatan histerik bir nota, ama bu düşünce beni daha çok güldürdü. Eğildim ve karnımı tuttum. Duramadım. Ses yankılanmıyor, aksine gökyüzü tarafından yutuluyor gibiydi. Biri penceresinden dışarı baksa muhtemelen tuhaf bir görüntü oluştururdu. Karlı karanlıkta durmuş, en komik fıkrayı duymuş gibi kıkırdıyordum. Bir bakıma, olan şey tam olarak buydu. Bunca zamandır perilerin düşman olduğunda ısrar ederek kendimi kandırıyordum. Sorun onlardı. Onlar benim en büyük korkumdu.

Ama periler Unseelie Kralı'nı öldürmemişti. Periler Ayduin'i soğukkanlılıkla bıçaklamamıştı. Periler iki gün önce cesetlerle dolu bir açıklıktan çıkıp gitmemişlerdi.

Birden neşem kaçtı ve en başta neden güldüğümü unuttum. Bunda komik bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Gözlerimi hızla kırıştırdım, kirpiklerimdeki kar tanelerini silkeledim. Başka bir rüyadan uyanmış gibi hissederek Finn'e baktım. Bakışları benimkilerle buluştu ve o altın derinliklerde bir soru görebiliyordum. *Ne yapıyorsun?*

Normalde Finn soru sormazdı. Sadece bu bile bu gecenin farklı olduğunu gösteriyordu. Bu gece daha fazla değişiklik olacaktı. "*Büyük* dünyası karanlıktır ve kimse oraya isteyerek girmez," diye mırıldandım. Sadece rüzgâr cevap verdi ama sesi ölmek üzere olan köle tacirlerinin çılgınlıklarına benziyordu.

O anda bir karar verdim.

Eve yeniden odaklandım, bu kez bir amaç için. Bir zamanlar melekler haberciydi. Müjdeciler. Haberciler. Daha önce hiç kimseyi çağırmaya çalışmamıştım; bu olasılık dışı görünüyordu ve

Korunmasız bir zihni ihlal etmek. Ama daha önce bu kadar güce sahip olmamıştım. Zaten pek çok sınırı aşmıştım. Bir tane daha ne olabilirdi ki?

Çağırarak istediğim kişiyi hayal ederek ciğerlerimi havayla doldurdum ve hayatımda attığım en uzun, en yüksek çığlığı attım. Fırtına sesi uzaklaştırdı ve birilerini uyandırma tehlikesini ortadan kaldırdı. İşe yarayıp yaramadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ben tam da bunu yapmaya hazırlanırken Finn ormana doğru koşmaya başladı. Gidişini izledim, yanımdan gerçekten ayrılmış olmasına biraz şaşırmıştım. Kaşlarımı çatarak tekrar eve döndüm.

Ön kapı birkaç dakika içinde açıldı.

Cyrus dışarı çıktı. Gözleri kısılmış, omuzları kamburlaşmıştı. Paltosunun kapüşonunu kaplayan suni kürk rüzgârda hareket ediyordu ve ellerini ceplerine sokmuştu. Sabit bir tempoyla bana yaklaştı. Bakır kafası verandadan sızan ışıktaki parlıyordu. Tamamen durdu ve bekledi. Ben konuşmak için cesaretimi toplarken rüzgâr aramızda ısıklık çalıyordu.

"Ne olduğunu biliyor musun, Cyrus?" diye sordum. Sesim yumuşaktı.

Kızartma aşçısının yüz ifadesi değişmedi. Ya duygularını saklamakta ustaydı ya da bunu bekliyordu. "Evet," dedi Cyrus basitçe.

Kalbim daha çok çarpıyordu. "Benim ne olduğumu biliyor musun?" "Evet."

Göğsümde bombalar patlıyormuş gibi hissettim. Yapmak üzere olduğum ricanın şimdiye kadar yaptığım en bencilce şey olduğunu biliyordum. Bir zamanlar, bunu ya da Unseelie Kralı'yla tanıştığımndan beri yaptığım şeylerden herhangi birini yapabileceğimi asla düşünmezdim. Kesik kesik bir nefes aldım ve kendime söyledim. "O zaman bana yardım et. Beni ölümlü yap."

Daha kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmadan Cyrus titremeye başlamıştı. "Yapamam."

"Bana zarar vermekten korktuğun için mi?" diye sordum. Cevap vermedi. Rüzgâr daha da şiddetlendi, daha da hırçınlaştı. "Bir insan ne kadar dayanabilir, Cyrus? Geri dönüşü olmayana kadar karanlığın içinde ne kadar ilerleyebilir? Kendimi bu güçlerden kurtarmak bana bir kurtuluş *şansı* verecek. Hayatta kalmak için bir şans."

Ama Cyrus sadece başını salladı, gözleri kocaman ve korkmuştu. Sanki mesafe sözlerimden kaçmasına yardımcı olacakmış gibi geri çekilmeye başladı. Sözcükler şimdi havadaydı, aramızda dolaşıyor, onun içine giriyorlardı. O asla kaçamayacak ya da unutamayacaktı, tıpkı benim yapamadığım gibi. *Beni ölümlü yap.*

Yine de yürüdü. Adımları bu kez daha az düzenliydi, sanki koşmamaya çalışıyormuş gibi patlamalar halinde yavaşlıyordu. Kapı açılıp kapandı ama rüzgâr sesi uzaklaştırdı. Girişteki ışık önce parladı, sonra söndü.

O gittikten sonra uzun süre orada durdum, yumruklarımı sıkıp açtım. Soğuğa rağmen kendimi içeri girmeye ikna edemedim. Bir Kâbus olarak bu beni rahatsız etmemeliydi ama şu anda titrememek için elimden gelen tek şey buydu. Burada kalamayacağımı biliyordum.

Minibüse doğru yöneldim. Anahtarlar cebimdeydi.

"Fortuna." Finn'in sesi bir ayağım minibüstayken donup kalmama neden oldu. Yavaşça döndüm, bakışlarıyla karşılaşmaya isteksizdim. Ama döndüm, çünkü Finn'di. Üzerinde sadece bir eşofman vardı ve gövdesine yapışmış yırtık deri parçaları hâlâ duruyordu. Bu seferki ifadesinde soğukkanlı ya da uzak bir şey yoktu; gizlenmemiş bir korkuyla geriye bakıyordu. "Beni bir daha bırakma."

Her nasılsa, Finn ve benim birbirimizi her zaman anladığımız gibi, onun da benim yol ayrımına gittiğim zamandan bahsettiğini biliyordum. O gece bir parçam asla geri dönmemişti ve ikimiz de bir parçamı daha kaybetmeye dayanamayacağımı biliyorduk.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, midem suçluluk duygusuyla sıkıştıyordu. Kurt adamın gözlerinde acı parılıyordu ama beni durdurmaya çalışmadı. Minibüse binip uzaklaşmamı izledi.

Kasabayı yarılayana kadar saate bakmadım. Rakamları gördüğümde yemin ettim, sabahın dördünü ancak geçmişti. Bar henüz açılmamıştı ve terapistim saatlerce telefonuna cevap vermeyecekti. Ama geri dönüp aileme daha fazla yük olmak istemiyordum.

Ben de her şeyin değişmek üzere olduğunu bildiğim o gece gittiğim yere gittim. Kendimi uçurumun kenarında durmuş, atlayıp atlamamaya karar veriyormuş gibi hissettiğimde ve sadece bu seçimi yakından bilen biri beni anlayabilirdi.

On beş dakika sonra minibüsümü Adam'ın dükkânının önüne park ettim ve pencerelerden ışığın süzüldüğünü görünce rahatladım. Vampirler genellikle geceleri çalışmayı tercih ederken, Adam'ın mesleği gündüzleri de uyanık olmasını gerektiriyordu. Belki de bir kez olsun şansım yaver gitmişti ve yarın onun izin günüydü.

Kapıyı açıp içeri adım attığımda, kaslı gövdesi yatak odasının kapısını dolduran Adam'ı hemen fark ettim. *Duymuş olmalı.*

Minibüs.

"Güzel olmalı," dedim selamlama amacıyla. Kelimelerin ağzımdan çıktığının farkında değildim ama sesimin ne kadar boş çıktığını duydum. "Düşmanlarınızın size ne zaman sinsice yaklaşmaya çalıştığını her zaman bilirsiniz. Düşman senin içindeyse ne yapabilirsin ki?"

Vampirin karanlık gözlerinde bir şey titreşti. Tam olarak acıma değildi. Alışlagelmiş kot pantolonunu ve beyaz tişörtünü giymişti ama uzun zamandır beyaz giymemişti. Yüz ifademi incelerken ellerini ceplerine soktu. Soğukkanlı Adam Horstman gerçekten benim için endişeleniyor muydu?

Alanın geri kalanını taradım, efendisinin izlerini aradım, ama Drakula gerçekten gitmiş görünüyordu.

"Senin için bir şeyim var," dedi Adam monoton sesiyle. "Eğitimin bittiğinde vereceğim bir hediye olacaktı ama bence şimdi alsan iyi olur."

Ben cevap veremeden ortadan kayboldu. İki saniye sonra avuçlarının üzerinde bir şeyi dengede tutarak geri döndü. Odanın ortasında buluştuk ve Adam kılıcı bana uzattı. Güzel konuşmalar yapmadı ya da cesaretlendirici sözler söylemedi ama zaten onun tarzı bu değildi. Bir çift olarak çalışmamamızın nedenlerinden biri de buydu. İroniktir ki şimdi bunu gerçekten takdir ediyordum.

Bıçağın kendisi çıplaktı. Ne bir işaret, ne bir süsleme, ne de bir oyma vardı. Bıçağın hem dengeli olmasını hem de sahibinin ellerini kayan herhangi bir kılıca karşı koruyabilmesini sağlayan dikenli, bükülmüş bir çapraz siperi vardı.

Parmaklarımı kabzanın etrafına doladım. Kılıcı ilk kez kaldırdığımda, beklediğimden daha hafifti. Neredeyse sanki

benim için yapılmıştı.

Adam'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Bu birlikte olacağımız anlamına mı geliyor?" "Göt herif."

"Birini tanımak için biri gerekir." Kolum ağrımaya başladı. Bıçağı indirdim ve başımı ona doğru eğdim. "Neden buna şimdi ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Adam yağ lekeli elini başının üzerinde gezdirerek pazusundaki dövmeyle bir anlığına gösterdi. Genelde saçlarını küt kestirirdi ama son zamanlarda uzatmaya başlamıştı. Yağlı saç telleri floresan ışıkların altında parlıyordu. "Çünkü yine o bakışı takınmışsın. O iblisi bulmaya gittiğinde takındığın bakış," dedi.

Neredeyse yeni kılıca olan hakimiyetimi kaybediyordum. Ona midem bulandı. "Nasıl yaptın-"

"Uzun zamandır buralardayım, Sworn. Benden pek bir şey kaçmaz." Durakladı. "Biraz eğitim almak ister misin, böylece bir gün o şeyi gerçekten kullanabilirsin? Belki ona bir isim bile verirsin?"

Kabzayı tekrar sıkıca kavradım. Onu tutmak haftalardır ilk kez kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Bu sefer Adam'ın gözlerine baktığımda irkilmedim. "Tabii ki evet."

Garaj yoluna girdiğimde Cyrus ön verandada oturuyordu. Kar yağışı durmuştu, bu yüzden silueti arkasındaki ışığa karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Motorumun sesi azalırken Stanley'nin sızlanmasını duydum. Dışarı çıktım ve kapıyı iterek kapattım. Köpek zaten oradaydı, burnu bacaklarımı dürtüyordu. Kaldırımda peşimden geldi ve kot pantolonumdaki kokuları incelemeye devam etti. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, oturma odasının penceresinden Finn'i gördüm. Camın önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, gözleri gürleyen bir fırtına gibiydi. Bakışlarımız karşılaştığında geri çekildi ve sonra pencere tekrar boşaldı.

Tek kelime etmeden Cyrus'un yanındaki basamağa yerleştim. Hava o kadar sessiz, o kadar durgundu ki henüz kimsenin uyanmadığını biliyordum. Finn bu gece çok hızlı yer değiştirdiği için muhtemelen yatağına geri dönmüştü. Sadece ben, Cyrus ve Stanley kalmıştık.

Birkaç dakika geçti. Zihnim dolaşmaya başladı ve çatı katındaki yepyeni duşa doğru gitti - Adam'la antrenman yapmaktan hâlâ ter içindeydim. Sonra Cyrus bakır başını kaldırdı, gözlerini ufka dikti ve sonunda konuştu. Duşla ilgili tüm düşünceler yok oldu.

"Ben yaparım," dedi.

Dürüst olmak gerekirse, bunu beklemiyordum. Korku ve suçluluk duygusuyla savaşıarak yutkundum. Ellerimi o kadar sıkıca birbirine kenetledim ki beyazlaştılar. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Artık benim ailesiniz." Cyrus bunu günlük konuşmalarında kullandığı tonla söyledi. *Bea seni arıyordu. Bugün hava soğuk.* Ama tedirginliği elini Stanley'nin kafasında tekrar tekrar gezdirmesinden anlaşılıyordu.

Başka bir yol düşünmeye çalışarak ona baktım. *Belki de sadece Thogon'un Ayinlerini yapmalı ve Cyrus'u bunun dışında bırakmalıyım.* En büyük sorun

hayatta kalma oranının düşük olmasıydı. Ayrıca, eski benliğimin bir kabuğuna dönüştüğüm Arcaena'nın sonucunu tekrarlamak istemiyordum. Hayatımın ve akıl sağlığımın günden güne parçalara ayrıldığını hissediyordum.

"Bu doğru olabilir. Bu bir seçeneğiniz olmadığı anlamına gelmez," dedim belli belirsiz.

Cyrus'un eli titredi. Bir süre sonra başını çevirdi. Tam olarak bana bakmıyordu ama yine de bakıyormuş gibi hissediyordum. "Daha önce hiç ailem olmadı. Diğer insanlar gibi değil," dedi. "Liseye kadar babam vardı. Ama öfkeli bir insandı, bu yüzden bir işte tutunamadı. Her zaman öfkenin bizim lanetimiz olduğunu söylerdi. Taşımamız gereken çarmıhımız."

"Ne olduğun yüzünden mi?" diye sordum, sesim tereddütlüydü. Cyrus başını salladı ve dikkatini tekrar Stanley'e vererek köpeğin başını okşadı. Bir süre onu izledim, ne kadar çok konuştuğuna sessizce hayret ettim. Muhtemelen çok korktuğu içindi; korkunun insanları değiştirme gibi bir özelliği vardı. Bardaki o anı hatırladım, alevler sobadan yükselmiş ve Cyrus'u panik haline sokmuştu. "Baban... baban sana hiç zarar verdi mi Cy?"

Arkadaşım başını salladı ve yüz ifadesinde yalan söylediğini ima eden hiçbir şey yoktu. "Sadece bir şeyleri kırar ya da yakardı," diye yanıtladı Cyrus. "Sonra bir gece ahırda kendini kaybetti. Orada daha fazla zaman geçiriyordu, çünkü işleri arasındaydı, bu yüzden bir arkadaşının arabasını tamir ediyordu. Her şey çok hızlı oldu. İçinden alevler fışkırdı, daha önce hiç yapmadığı kadar büyüktü. Her yer oldu. Babam dışarı çıkabilirdi.

-Daha çok zaman vardı ama o orada durdu ve kendini yaktı. Sanırım uzun zamandır ölmek istiyordu ve fırsatını buldu."

Şu anda bile sesi tınısızdı. Kendi ebeveynlerimin ölümlerini düşünerek Cyrus'un profilini inceledim. Zamanın asla iyileştiremediği bir yaraydı bu. Kendi maskesinin ardına saklandığını da bu sayede anlamıştım. "Bunu nereden biliyorsun?" Sonunda sordum.

Bir duraklama daha oldu. Sonra Cyrus, "Çünkü ben oradaydım," dedi.

Sonunda maskesi düştü ve sanki bir şey saklıyormuş gibi çenesinin çalıştığını gördüm. Yine de ağzından çıkmasına izin vermedi. Cevap vermeye başladım ama o ayağa kalktı ve aceleyle merdivenlerden indi. Bir an tereddüt ettim, içimdeki savaş hâlâ devam ediyordu. Cyrus durmayınca ya da yavaşlamayınca ayağa fırladım ve peşinden gittim.

Nabzım göğsümde düzensiz bir şekilde atıyordu. Az önce bana babası hakkında anlattıklarını düşündüm ve iptal etmeyi düşündüm. *Boş , ben alıyorum*

Geri ver. Ejder ateşini ruhumu temizlemek için kullanmanı istemiyorum.

Ama o kâbuslar beni bekliyordu. O çılgınlık zihnimin arkasında, herhangi bir zayıflık belirtisinde öne çıkmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Ve daha geride, karanlığın derinliklerinde açlık da vardı. Fırsatını bulursam elime geçen her güce sarılacağımı ve kendimi yeniden bir tanrı gibi hissedecek kadar uçacağımı biliyordum.

Sessiz kaldım.

Cyrus beni pencerelerin ya da tanıkların olmadığı ahırın arkasına götürdü. Collith'in odun yığınları hâlâ oradaydı ama şimdi karla kaplıydı. Bir zamanlar gömleksiz durduğu ve baltasını salladığı yerde durdum. Hatıralarımı kovdum ve Cyrus'a odaklandım. Adam'ın evindeki egzersiz minderinde fiziksel bir savaşa hazırlanır gibi birbirimize bakıyorduk. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?" Dehşeti gizlemek için sesimi sertleştirerek sordum.

"Hayır." Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Bu fikrini değiştirir mi?"

O anda kendimden biraz daha nefret ettim. "Hayır," dedim.

Cyrus'un kasları gerildi ve yüzünde konsantre bir ifade belirdi. Başka bir gün olsa bunu komik bulurdum ama şimdi korku midemi bir düzine kelebek gibi dolduruyordu. Birkaç saniye geçti ve hiçbir şey olmadı. Gözlerimi sıkarak kapattığımı fark edince, sorunun ne olduğunu görmek için gözlerimi açtım. Hâlâ orada duruyordu, bana bakıyordu, Cyrus hareket etmiyor ya da konuşmuyordu. Tereddüt ettiğini hissettim. Dehşetini.

"Yap," diye nefes aldım, hissettiğim her şeyi bu iki kelimeye sığdırdım. Kendimden nefret etmeyi. Acıyı.

Belki de bir parçam onun bunu yapmasını beklemiyordu. Yumuşak huylu kızartma aşçısı yapabileceğini bilmediğim bir ses çıkardığında öyle şiddetli bir şekilde sıçradım ki elektrik çarpmış gibi hissettim. Cyrus'un alnında ve boğazında damarlar belirmişti. Elleri yumruk olmuş, iki yana açılmıştı. Ona baktım, bu kez gözlerimi başka tarafa çeviremedim.

Ateş ellerinden gelmedi, ağzından çıktı.

Isı ve ışık patlaması ondan bana doğru akarken, gözlerinin renk değiştirdiğini ve boynundaki pulların parladığını gördüm. Sonra alevler içinde kaldım.

Acıyı bildiğimi sanıyordum. Hayatım boyunca acının her türüne katlanmıştım. Fiziksel, zihinsel, duygusal. Kemiklerim kırıldı ve kalbim paramparça oldu. Uyuyana kadar ağladım ve derime dikiş atıldı.

Hiçbiri bununla kıyaslanamaz.

Birdenbire durdu. Her şey. Acı, çığlıklarım, aç alevlerin çatırtısı, yanan etin kokusu, sanki biri bir elektrik düğmesine dokunmuş gibi sona erdi. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama yüzüme vuran havada farklı bir şeyler vardı. Geçici bir merak duygusu hissettim - gerçekten önemli olan tek şey acının yokluğuydu. Bunu bir daha asla yaşamak istemedim.

Saniyeler geçti ve geri dönmedi. Kendi nefes alışımın sesi çok yüksekti. Doğrulduğumda başka bir şey duyamadım. Bunun akıllıca olmadığını çok geç fark ettim. Ama hareket canımı acıtmadı. Yanıklar, kömürleşmiş deri, parçalanmış giysiler görmeyi bekleyerek aşağıya baktım. Cildim pürüzsüz ve lekesizdi. Adam'la antrenman yaptığım kıyafetleri giyiyordum ve yanmış olduklarına dair hiçbir iz yoktu.

Bayılmış mıydım? Bu da başka bir kâbus muydu? Gözlerimi yavaşça kırptırdım ve dikkatimi ufka çevirdim. Bu, diğerlerinden daha iyi bildiğim bir manzaraydı ve onu gördüğümde içimde bir şey parmak uçlarımda duruyormuş gibi hissettim. *Gerçekten rüya âleminde miyim? Bizim rüya manzaramızda mı?*

Ama Oliver'dan hiçbir iz yoktu. Kulübe ve meşe ağacı da yoktu, bu da buranın birlikte büyüdüğümüz yer olduğundan daha az emin olmamı sağlıyordu. Kendimi yukarı ittim ve dünyanın sınırına doğru yürümeye başladım. Başım dönüyordu, kafam iyiydi ve bir ayağımı diğerinin önüne koymak büyük çaba gerektiriyordu. Her şeyde bir bulanıklık vardı, sanki rüya manzarasını buzla kaplı bir pencereden görüyordum. Uzun ot kümeleri başlarını eğerek yaklaşıyor ve birbirlerine fısıldıyorlardı. *Her şeyi yakıp yok edebileceğini düşündüğünü* duydum. *Sanki o kadar kolaymış gibi.*

Çimlerin üzerine uzandım, bacaklarımı denizin üzerine koydum ve batmakta olan güneşe baktım. Gidişinde hiçbir şiddet yoktu; suyun üzerine yayılan renkler pembe, sarı ve turuncunun dingin bir karışımıydı. Bulutlar yükseklerde asılı duruyordu. Güneşin sağında bir kuş sürüsü uçuyor ve vahşi çığlıkları havada dolaşıyordu. Gözlerimi kanat çırpın kuşlardan ayırmıyor, Oliver'ın genellikle oturduğu çıplak toprak parçasına bakmamaya çalışıyordum.

Sonra arkamdan gelen belirgin ayak seslerini duydum.

Ben tepki veremedem biri yere düştü ve bacaklarını benimkinin yanındaki boşluğa sarkıttı. *Ollie*. Duygu yoğunluğu o kadar ani, o kadar baskındı ki gözlerimi kapatıp geçmesini beklemek zorunda kaldım. Rahatlama,

Suçluluk, keder, ne e. Geri gelmişti. Her şeye rağmen Oliver beni terk etmemişti.

Ellerim dizlerime yumruk olmuştu. Hıçkırık dürtüsü yavaş yavaş azaldı. Dünya yeniden düzene girdiğinde, en iyi arkada ımı orada otururken görmeyi umarak döndüm.

Babam da gülümsedi.

Koyu renk saçlarından bir tutam esintiyle havalandı ve siyah çerçeveli gözlüklerinin kenarı ı ıkta parladı. "Hey, ufaklık," dedi.

Sanki nefesim kesilmiş gibi hissettim. İki, üç, dört saniye boyunca ona baktım, kalbim içimde isyan ediyordu. Her zaman olduğu gibi sabırla bekledi. İ e gitmek  zereymi  gibi görünüyordu - bir terapist olduğu için gard robu sakın renkler ve düzgün çizgilerden oluşuyordu. "Baba? Bu gerçek mi?" Sonunda sordum, sesim kaybolmuş bir  ocuk gibi çıkıyordu. Umutlu bir  ocuk.

İnce omuzlarını silkerek kaldırdı. Birden hatırladım, annem kemikli yapısı yüzünden onunla alay ederdi. Ne kadar egzersiz yaparsa yapsın, babam hiçbir zaman heybetli görünmeyi ba aramamı tı. Gerçekte, son derece güçlü bir Kâbus'tu. Ya da annem bana öyle derdi, onu o kadar küçük, o kadar sessiz bir gülümsemeyle izlerdi ki, bu bir sır gibiydi.

"Sen nasıl istersen öyle olur, tatlım. Bu yüzden ona rüya diyorlar," diye yanıtladı babam beni anılarımdan çekip çıkararak.

Ona göz kırptım, yine kafam karı mı tı. Bir şey söylememi bekledi. Aramızdaki sessizlik koyula tı ve sonunda babam gün batımına bakmak için döndü. Baktı ımı biliyordum ama gözümü kırpmaya ya da hareket etmeye korkuyordum. Eğer bu bir r yaysa, içinde kalmak istiyordum.

Bir başka oynak rüzgâr geçti, babamın kokusunu bana ta ıdı - sigara ve çamaşır deterjanı karı ımıydı. Çocukluk kokusu. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatmaktı ve yine oradaydım. Zaman benden pek çok ayrıntıyı alıp götürmüştü.

"Neden buradasın?" diye sorarken sesim isteksizlikten yavaş çıkıyordu. Ne oluyor?"

" l yorsun, tatlım." Babam tekrar bana odaklandı. Yüz ifadesi  efkatliydi ama sert konuşuyordu. Kendini savunma derslerimizi de aynı şekilde yürütüyordu.

Gerçeği biliyordum elbette ama başka birinin söylediğini duymak sarsıcıydı. "Ne?" dedim. Aptalca söyledim, kalbim tökezledi.

Hiç beklenmedik bir anda gökyüzünden bir ses geldi. Uzak ve bo uk bir sest , tıpkı gökyüzüne çekilmiş kırmızı perdenin arkasında konuşan biri gibiydi.

sahne.

"Ejderha ateşi sadece ısı ve ışık değildir, aynı zamanda büyüdür de," dedi babam, sanki bulutların içinden gelen bir ses tamamen normalmiş gibi davranarak. "Cyrus bir Kâbus olarak senin özünü yakıp ettiğinde, bedenini şoka girdi. Şimdi kendine bir soru sorma zamanı Fortuna."

Gözlerindeki gölge beni korkuttu ve sesi unuttum. Bu soru her , onu üzüyordu. Bundan kaçınmak istedim. Üstümüzde bir martı çığlık attı, sesi ufukta yankılandı ama babam gözlerini benden ayırmadı.

Birden bu konuşmanın zaman kaybı olduğunu fark ettim. Eğer ölüyorsam, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Burada daha ne kadar birlikte olacağımızı kim bilebilirdi? Ayakta durmak için uçuşumun kenarından geri çekildim, sonra titrek bir gülümsemeyle babama baktım. "Baba, lütfen."

."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye araya girdi.

Sözümü kesmesi beni tekrar bakmaya itti. *Hayır, tabii ki ölmek istemiyorum, demeye* başladım. Bunlar otomatik kelimelerdi, beklenen kelimeler. Ama boğazımda düğümlendiler. Babama hiç yalan söylememiştim, ama bu bir yalanın tadını veriyordu. Eğer son konuşmamızı yapıyorsak, çünkü cehenneme tek gidiş biletimi kullanmak üzereydim, bunun tutunabileceğim bir şey olmasını istedim. İblisler beni parçalara ayırırken rahatlatacak bir şey.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Babam ayağa kalktı. Hatırladığım kadar uzun boylu değildi ve başımı geriye atmama gerek kalmadan bakışlarını karşıladım. "İlk defa bir yol ayrımına gelmiyorsun, değil mi?" diye sordu nazikçe.

Bu kelime yüzümü kızarttı ve istemsizce bir adım geri attım. *Kavşak*. Hayır, dedim kendi kendime. Ölümünden bahsediyordu, titreyen bir sokak lambasının altında yaptığım anlaşmadan değil. Ama ölümle diğer karşılaşmamı nereden biliyordu? Buraya gelmemiştim. Ne konuşmuştuk ne de birbirimizi görmüştük.

Soruyu yüksek sesle sormak için ağzımı açtım... ve sonra hatırladım. Gwyn beni boğduktan sonra, mezarın kapısında bir erkek figürü görmüştüm. Onu karanlığın içine doğru kovalamıştım, sesim ürkütücü durgunlukta yankılanıyordu. *Kimsin sen?*

"O sen miydin?" Ağzımdan kaçırıldım.

Sanki kafamdaki görüntüleri görebiliyormuş gibi babam başını salladı. Bu hareket güneş ışığının gözlüklerinden yansımasına neden oldu. "Beni sadece bir anlığına gördün,

Çünkü tamamen aynı yerde değildik," diye açıkladı. "O gece iki yer arasındaydın. Ama bir noktada, tatlım, birini seçmeli ve orada kalmalısın. Çünkü ailene bunu yaşatmak onlar için adil değil."

Her şey dönüp dolaşıp seçimlere geliyordu, değil mi? Collith her şeye sahip olabileceğimizden çok emindi ama bu hayat değildi. Bu sadece başka bir rüyaydı ve ben rüyalardan bıkmıştım. *Her şeyden* bıkmıştım. Kararlılığım sertleşti ve çenemi kaldırarak babama ailem olduğunu söylemenin eşiğine geldim. O neredeyse ben de orada olmak istiyordum. Annemi görmek için can atıyordum.

Yine de yüz ifadesini gördüğümde merakım özlemimden daha güçlüydü. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Benim vahşi, düşüncesiz kızım," diye mırıldandı. "Daha küçük bir çocukken bile düşüncesizce kararlar almaya meyilliydin."

Gözleri bir an öncesine göre daha parlaktı ve irkilerek bunun nedeninin gözlerinde yaşlar olduğunu fark ettim. Matthew Sworn'u daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Yüzünü hafızama kazırken bunu düşündüm. O gece yataklarında bulduğum kanlar içindeki, parçalanmış beden yerine hatırlamak istediğim şey buydu.

O geceyi düşünmek kalbimdeki ışığı anında söndürdü. Benim de gözlerime yaşlar doldu ama sıcak ve acı hissettim. "Nasıl bu kadar kabullenici olabiliyorsun? Benim büyüdüğümü göremediğin için kızgın değil misin?" diye sordum.

"Senin büyüdüğünü gördüm. Elbette orada olmak isterdim Tuna Balığı, ama hayatın başka planları vardı."

Söylemek üzere olduğum şey boğazımda düğümlendi; babam ve Damon birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, bu canımı acıtiyordu. En karanlık deneyimlere katlanmışlar ve benim hiç hissetmediğim bir kabullenişle aydınlığa çıkmışlardı. Eğer kalmayı seçersem, bu onu hayal kırıklığına uğratabilecekti. Babamın hayal kırıklığına uğraması her zaman en büyük korkularımdan biri, kafamın arkasındaki tozlu kutu olmuştu. Ama korkunun benim adıma karar vermesine izin veren biri değildim.

Eğer geri dönersem, ölümlü bir beden beni bekliyordu. Orada durdum ve farkına varmama izin verdim. Hayatımda ilk kez, etkileşimde bulunduğum insanlar beni gerçekten görecekti. Görüntüler ve tatlar tarafından rahatsız edilmeden bir odada yürüyebilecektim. Ve o güç -o zengin, lezzetli, sarhoş edici güç- yok olacaktı. Yozlaşma ve ayartma cam üzerindeki parmak izi gibi silinip gitti. Matthew'u izleyebilirdim.

büyüme ve aileme birlikte olmak, onları tehlikeye attığımı bilmeden.

Bu, uğruna yaşamaya değer bir şey gibi görünüyordu.

Ve... Cyrus. Ejderha ateşinden sağ çıkamazsam suçluluk duygusuyla kıvranacak olan Cyrus'u düşünmemiştim bile.

Gökyüzündeki ses tekrar konuştu, şimdi daha acil bir şekilde. Pembe renkli bulutların arasından adım gürledi. Babama tekrar gülümsedim, zamanımızın kalmadığını biliyordum. Gözyaşları görüş alanımı doldurdu ve yüzünü bulanıklaştırdı. "Bunu senin için yapacağım," dedim. "Onlar için."

Babam alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kollarını bana doladı. "Hayır, tatlım. Bunu kendin için yap," diye gürledi sesi kulağımda.

Bir kez daha, başka bir ses rüyalarımın şimşek gibi çarptı -şimdi çılgınca bir kesinlik vardı- ve babamdan uzaklaştım. Geri dönmenin yolunu nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum. Elini sıkıca tuttum ve gözlerimi kapattım, gökyüzündeki o sese odaklandım, öldüğüm yeri hayal ettim. Zihnim içgüdüsel olarak bu anıya direniyordu ama riskler zayıflık için çok yüksekti. Dişlerimi sıkarak Cyrus'un acı dolu gözlerini ve bana doğru gelen alev duvarını hatırladım.

Her saniyesini yeniden yaşarken damarlarımda dolaşan bir emir ya da kelime yoktu, sadece bir niyet vardı. Geri dönmek. Geri dönecektim. Burada kalmak, bu kadar çok güzel anıyı barındıran bir yerde sonsuza kadar yaşamak ne kadar cazip olursa olsun, mücadelem henüz bitmemişti. Hâlâ oynamam gereken bir rol vardı. Bana yapılanı aileme yapamazdım; onlara yas tutmaları için bir neden daha veremezdim.

"Güle güle Fortuna," dediğini duydum babamın.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım ona gülümseyerek. Benim koruyucu meleğim. Beni Creiddylad'a götüren gizemli rüya figürünün o olduğunu anlamıştım; Gwyn sevgilisi karşılığında yaşamama izin vermeyi teklif ettiğinde babam da orada olmalıydı. Onu rüyamda tanımalıydım ama altın rengi saçları beni yanıltmıştı. Belki de iki farklı yerde olmak rengini değiştirmiş, onu bir yabancı gibi göstermişti.

Şimdi bırakma zamanı Fortuna. Dudaklarımı büzdüm ve geri çekildim.

Bir şekilde babam kafamdaki anıyı görmüş olmalı, çünkü gözleri büyüdü. Ellerimi tuttu ve göğsüne yasladı, sanki uçup gidecekmişim gibi sıkıca kavradı. "Bekle. Fortuna, bekle. Rüyadaki ben değildim, anlıyor musun? O-"

Acı. Tanrım, acı. Bir parçam bedenime geri döndüğümü biliyordu. Babam akkor halindeki gökyüzüyle birlikte gitmişti ve şimdi sadece karanlık ve acı vardı. Bir hata yapmışım. Yanlış olanı seçmişim. Geri almaya çalıştım ama artık ağzımın nerede olduğunu bilmiyordum. Kelimeler belirsiz bir fikre dönüşmüştü.

Bir süre baygın kalmış olmalıyım. Düşüncelerimi yeniden oluşturabildiğimde, hıçkırık sesini tanıdım. Biri adımı söylüyordu; ses kadın mı erkek mi olduğunu anlayamayacağım kadar uzaktaydı. Gözlerimi açamadım. Cevap vermek için çabaladım ama tek başarabildiğim bir vıraklamaydı. Tekrar konuşmaya çalışırsam çenem düşecekmiş gibi hissediyordum.

Yükselen panik duygusunu durdurmak için, geri aldığım bedenime odaklandım. Başımın arkasında sert bir yüzey vardı ve hava tuhaf kokuyordu. Serin eller saçlarımı geriye itti ve sonra tanıdığım bir koku üzerime yayıldı. Geri kalan her şeyi engelledi. *Zara.*

Birden çılgına döndüm. Birden korktum. Gözlerimi yarık yarık açmak için her şeyimi harcadım ama başardım. Zara'nın yüzündeki detaylar keskinleşti. Ulaşabildiğim en yakın yerinden tuttum, başörtüsü olduğu ortaya çıktı ve onu daha yakına çektim. Gözlerimdeki gerçeği görmesini umarak, "Yaşamak istiyorum," diye mırıldandım.

Zara cevap de ben duymadım.

Gülerek, gölgeler beni buldu ve derinliklere geri sürükledi.

CKAPTERTNENTV-S)V

A Ses, kâğıdı delip geçen kurşunlar gibi sessizliğe karıştı.
Sesin kafamın içinden gelmediğini anlamam bir iki dakika sürdü.
Kim olduğumu kavramam bir dakika daha sürdü.
tekrar fiziksel bir beden. Sırt üstü yatıyordum. Yüzüme karşı hava vardı. Gözlerimi açamıyordum ama sorun değildi, çünkü henüz açmaya hazır değildim. Gerçeklik, her biri üzerinde bir anı taşıyan dalgalar halinde geri sürüklenmeye devam etti. Sonunda kim olduğumu ve ne yaptığımı hatırladım, sonra keşke yapmasaydım dedim.

Collith her seks yaptığında, partnerinden bir parça alır. Sadece küçük bir parça. Yokluğunu pek fark etmezsiniz.

Kıvranan bedenlerden oluşan bir açıklık gördüm. Hayalet çılgınlık kulaklarımı doldurdu. Dilimde düzinelerce tat ve içime akan yüzlerce korkunun telaşını hissettim. Gözlerimi açtığımda bir cadının kollarına vurduğunu, onları parçaladığını ve bir ateş karıncası sürüsü onu tüketirken çılgınlık attığını gördüm. Bir şekil değiştiren, bir aslan sürüsü ona doğru ilerlerken hayatı için yalvarıyordu.

O zaman bile hafızamın gelgitleri bitmemişti. Birdenbire Cyrus'un evinin bahçesinde durmuş, sanki aramızda bir savaş alanı varmış gibi arkadaşına bakıyordum. Ama "*Yardım et Cyrus*" dediğimde sesimde hiçbir güç ya da sertlik yoktu. *Beni ölümlü yap.*

Alevler bana doğru savruldu.

Zihnim o acı patlamasını yeniden yaşamaktan geri çekildi ve aniden karanlık şekillere dönüştü. Saniyeler sonra duvarlara ve mobilyalara dönüştüler. Tanıdık olmayan çevreye bakarken kaşlarımın çatılması ağzımın kenarlarını aşağı çekti. Bir duvar boyunca uzanan bir pencere vardı ve alacakaranlık camdan içeri süzülüyordu. Zemin fayans kaplıydı, bir mahremiyet perdesi vardı.

Sağımda asılı duran ve yattığım yatağın iki yanında tutamaklar vardı; belli ki bir hastanedeydim. Filmlerde ve dizilerde tasvir edilen ince, noktalı önlüklerden birini giymiştim. Ayrıca parmaklarımdan birinde klips benzeri bir cihaz vardı. Gerisini hatırlamakta zorlanarak ona baktım. Zara evde değil miydi? Görüntüler bölük pörçük olsa da yüzünün benimkinin üzerinde gezindiğini hatırlıyordum. Ona bir şeyler söylemişim, kelimeler silik ve bulanıktı. Neden biri beni buraya getirsin ki?

Tabii... Zara o kadar çok enerji vermişti ki, o bile iyileşmeyi tamamlayamamıştı.

Bu düşünceyi aklımdan geçirirken, bir anı dalgaların sürüklediği odun gibi geri geldi ve hasarın ne kadar büyük olduğunu fark ettim. *Ölmek mi istiyorsun?*

Sesinde bir rüyanın bulanıklığı vardı ama ben babamı tanıyordum. O gerçektir. Tıpkı hayattayken yaptığı gibi, duymak istemediğim gerçekleri söylemek için beni ölümümde de bulmuştu. *Benim için son bir kez daha geldiğin için teşekkürler baba.* Kalbimde doğaüstü yanıklarla ilgisi olmayan bir sızı vardı.

Artık tamamen bilinçliydim ve bilinçle birlikte acı da geldi. Muhtemelen kullandığım ağrı kesicilere rağmen vücudumun her yeri acıyordu. Yüce Tanrım, ölümlüler her ciddi yara aldıklarında böyle mi hissederlerdi?

Bunu hak ediyorsun, diye fısıldadı başımın arkasından belli belirsiz bir ses.

Utanç içime yayıldı, zehir gibi hızlı ve ölümcül. O istenmeyen anılar ensemden nefes alıp veriyordu. Çok fazla acı. Çok fazla ölüm.

Ama artık düzeltmişim. O korkunç gücü bir daha kullanmamı imkânsız hale getirdim.

Yüzümü buruşturarak, dikkatimi dağıtmak için odanın etrafındaki renklere odaklandım. Naneli duvarlar, karo zemin üzerindeki sarı leke, bacaklarımın üzerine örtülmüş bej battaniye. Duvarda bir saat vardı. Bir kez fark ettiğimde, o sesi engelleyemedim. *Tik. Tik. Tik. Tik. Tik.*

Bir hemşireyi saati indirmeye ikna edip edemeyeceğimi merak ederek koridora doğru baktım. Kapı hafif aralıktı ama şimdi düşününce, tek bir kişinin bile geçip gittiğini görmemişim. Beni unutulmuşluktan çekip çıkaran ses sessizleşmişti. Bir sorun mu vardı?

İçgüdülerim harekete geçmişti, ısrarlı fısıltılarla benimle konuşuyorlardı ve hepsi aynı şeyi söylüyordu: Tehlike yakındı. Korku, acıdan daha güçlü bir şekilde beni ele geçirdi ve sonunda doğrulup bacaklarımı yana doğru hareket ettirdim.

"Alo?" Hastane önlüğünün açıkta bıraktığı arka tarafımı umursamadan seslendim. Bir hava akımı tenimin üzerinde fısıldayarak bana

ve ben ürperdim. "Dışarıda kimse var mı?"

Yanıt gelmedi. Korku, akciğerimde bir balon varmış gibi hissedene kadar genişledi ve nefes almayı zorlaştırdı. *Tik. Tik. Tik. Tik.* Hırıldayarak ve saate küfrederek titreyerek ayağa kalktım. Tekrar seslendim, dikkatle dinledim. Yine sadece sessizlik olduğunda, birkaç adım attım ve kapı kolunu kavradım. Elimde büküldü ama benim yüzümden değil.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsunuz?" diye çıkıştı bir hemşire, dikkatle içeri girerek. Sanki saatle aynı anda atan nabzımın çılgınlığını duyabiliyormuş gibi hissettim. *Güm. Tik. Güm. Tik.* Hemşire elini omzuma koydu ve beni yatağıma geri yatırdı. "Gitmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Bu düşünce o kadar gülünçtü ki boğazıma bir kahkaha takıldı. Yine de serbest bırakmadım - bu küçük hareket bile çok fazla acıtabilirdi. Cevabımın sessizlik olmasına izin verdim. İnsan rahatsız olduysa da belli etmedi. Yanımda bip sesi çıkaran makineleri kontrol ederken yüz ifadesi hoştu. "Şükran Gününüz kutlu olsun Bayan Sworn," dediğini duydum.

Odadan çıktı. Arkasından seslenmek istedim ama acıdan daha çok kaçınmak istiyordum. *Şükran Günü olduğunuzu mu söyledi?* Belli belirsiz merak ettim, tekrar karanlığa teslim olurken kaslarımdan gerginlik sızıyordu.

Günler geçti.

Ya da belki sadece birkaç saatti. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Terden sıırıslam olmuş çarşafların üzerinde uzanmış, uyumamaya çalışıyordum. Kâbuslar beni bekliyordu, biliyordum, o havada asılı duran karanlığın içinde hantal şekiller. Koluma soğuk bir şey dokunduğunda farkındalık hızla geri geldi.

Gözlerimi açtım ve Finn'in bıyıklı yüzü birkaç santim ötemde belirdi - hissettiğim burnu olmalıydı. Lyari onun arkasında duruyordu. İlk düşüncem rüyalar alemine geri döndüğümdü. Ama hâlâ hastane odasıdaydık ve yanımdaki monitörde yazılanları okuyabiliyordum. Uyanıktım. Bu gerçektir.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Kalbim biraz sakinleştiğinde sordum. Düşündüğümde daha fazla zaman geçmiş olmalıydı çünkü iyileşmiş gibiydim; Lyari'ye acı çekmeden bakabiliyordum. Ya da, daha büyük olasılıkla, iyi ilaçlardan yeni bir doz almıştım. Oda parlıyordu, bu da bu teoremin başka bir kanıtı gibi görünüyordu.

Lyari bana sanki bir embesilmişim gibi baktı. "Elbette sizi korumak için buradayız."

"Kraliçene ettiğin yemin artık benim için geçerli değil," diye hatırlattım ona bulanık bir sesle, bir başka acı darbesini görmezden gelerek. Bu seferki

Ama ejderha ateşiyile bir ilgisi yok. "Özgürsün, tamam mı?" "Bunu bana gerçekten söyletecek misin?" diye tersledi peri.

Finn'in sırtında boş bir el gezdirerek ona kaşlarını çatıttım. "Sen ne halt ediyorsun?"

"Tanrı aşkına, bu bir aşk romanı değil," diye hırladı Lyari, sonra öfkesini dizginler gibi oldu. "Bir kraliçeyi kraliçe yapan şeyin bir taht olmadığı sonucuna vardım Majesteleri. Ben yemin ederken oturduğunuz yer yüzünden yeminim daha az meşru değil."

Sesi sert ve isteksizdi. O konuşurken, ağzımın bir köşesinde bir gülümsemenin en ufak başlangıcı belirdi. Gözlerimi kaçırdım, başım pencereye doğru düştü ve geceye baktım. *İki şey*, diye düşündüm. *Bu sınavlardan sağ çıkmanın iki iyi sonucu oldu.*

Kardeşimi kurtarmıştım... ve bir arkadaş kazanmıştım.

Bir saat ya da belki birkaç dakika içinde acı geri döndü ve bana her şeyi unutturdu. Finn son birkaç saattir defalarca yaptığı gibi koluma burnunu soktu. Bana dokunduğunda acımıyordu.

-en azından artık değil- ama nefesinin sıcaklığı rahatsız ediciydi. Yine de onu durdurmadım, çünkü bunu hâlâ hayatta olduğuma dair kendini rahatlatmak için yaptığını biliyordum. Korkusu odayı yanan bir mumun kokusu gibi dolduruyordu.

İnsan olmanın içi boş bir kabuk gibi hissettirdiğine karar verdim. Bu düşüncemi Lyari ile paylaştım ama gerçekten yüksek sesle konuşup konuşmadığımdan emin değildim. Ayrıca Emma ve Damon'ın fısıltıyla mı konuştuğundan yoksa başka bir rüya mı olduklarından da emin değildim.

Sonunda kendimi yataktan ve gıcırdayarak banyoya gitmeye zorladığımda - Finn her adımda yanımda bitiyordu- kırılğan çubuklar gibi hissettiğim bacaklarımın üzerinde yürüdüm. Bir yanlış adımda, bir düşüşte çatlayacaklardıGörevimi başarıyla tamamladım ve yatağa doğru zahmetli bir yolculuğa başladım.

Yine pencereden dışarı bakıyordum, gözlerim uyuşturucunun verdiği sersemlikle yarı kapalı, o sırada paramparça oldu.

Camlar yere serpildi. Lyari bağırdı ama sözleri kulaklarımdaki uğultu tarafından bastırıldı. Tam doğrulmak için çabalıyordum ki, sivri delikten böcek gibi tıkırdayarak bir şey çıktı.

Keruvim geri dönmüştü.

Bir kez daha uyuyor muydum yoksa uyanık mıydım bilmiyordum. Bu bir rüya mıydı yoksa gerçek mi? İçgüdüsel olarak komodinde bir silah aradım. Ama

Cyrus'la yaşadığım çile yüzünden güçsüz düşmüştüm ve elim küçük kulptan kaydı. *Hay sikeyim.*

Koridorun sonunda biri bağırdı.

"Hayır, kimseye zarar verme," demeye çalıştım. Dudaklarımdan sadece bir inilti geçti.

Lyari ve Finn'in her ikisinin de ayrı meleklerle savaşa kilitlendiğinin belli belirsiz farkındaydım. Ama şimdi pencereden sürünerek giren bir üçüncüsü vardı ve yaratığın bakışlarını tam olarak bir şok, donmuş an boyunca karşıladım. Sonra kolu hareket etti -çevresel görüşümün dışında gördüm- ve onu engellemek için kendi kolumu kaldırdığımda zaman yavaşlıyor gibiydi. Artık çok geçti.

Küçük ve sert bir şey kafama çarptı. Yumurta gibi kırıldı. Bir sonraki anda, şimdiye kadar deneyimlediğim en pis koku odayı doldurdu. Öğürerek plastik yatak başlığına yaslandım ve burnumu tıkamaya çalıştım. Ancak hareket etmek daha da zorlaşmıştı. Havanın kendisi katran gibiydi.

"Hayaletleri görüyor musun?" Meleklerle fısıldadım. Yine zamanı kaybetmiş olmalıyım, çünkü beni havada sürüklüyordu. Hastane odası gitmişti ve etrafımızı ruhlar ve seslerle dolu soğuk, siyah gökyüzü sarmıştı. "Fısıldadıklarını duyuyor musun?"

Yaratık yine geveze bir ses çıkardı. Kanatları duman gibi görünüyordu. Hayır, bulanıktı. Başımı salladım, temizlemeye çalıştım ama hareket sadece karanlığı yaklaştırdı. Uyumak istemememin bir nedeni vardı, biliyordum. Yapmam gereken bir şey vardı.

Hayaletlerden biri kulağıma bir prens hakkında bir şeyler fısıldıyordu. Belki de bir peri masalıydı. Acil görev aniden daha az acil hissettirdi ve dinlemek için gözlerimi kapattım. Hülyalı bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Prens çok güzel miydi?" Mırıldandım.

"Oh, evet," diye fısıldadı hayaletler. "Ah, evet..."

Göz kapaklarımda içi kızarmıştı. Güneş ışığı. Günaydın. Diğer herkes muhtemelen çoktan uyanmıştı. Emma tek başına kocaman bir kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. *Kalk, Fortune. Sadece gözlerini aç. Emma'ya yardım etmelisin.*

İsteksizce itaat etmeye başladım. Ama tam gözlerim açılırken, her şey bir tsunami gibi geri geldi. Cyrus'un kötü parçalarını yakıp yok etmesinden sonra bir hastanede uyandığımı hatırladım. Finn ve Lyari nöbet tutmaya gelmişti. Sonra... cam kırıldı. Bir savaş. Çılgılık atan insanlar. Ondan sonra anılar daha da sönükleşti. Son bir görüntü zihnime fısıldadı. Çok aşağıdaki şehir ışıklarına bir bakış. Görüş alanımın bir kısmını kapatan kösele bir kanat vardı.

Gerçekte ne kadarı yaşanmıştı? Hangi kısımlar halüsinasyon, hangileri gerçektir? Finn ve Lyari iyi miydi?

Görüşüm netleştğinde, uykunun sisi etkili bir şekilde dağıldığında, kendimi garip bir yerde bulduğuma şaşırmadım. Kaçırılmışım, bu kadarını biliyordum. Meleklerin kafama vurduğu şey her neyse, görüntülere ve zaman kaybına neden olmuştu. Hâlâ etkilerini hissediyordum, etrafıma bakındıkça geçmeyen bir sersemlik vardı. Yatak devasa boyutlardaydı, üzerinde bir gölgelik vardı ve birkaç kişi daha rahatlıkla sığabilirdi. Uzun pencereler beni çevreliyordu, filmli perdeleri esintiyle dalgalanıyordu. Tavanlar genişti ve duvarlar altın duvar kâğıtlarıyla parıltıyordu. Sağ tarafta devasa bir çift kapı vardı.

Odanın geri kalanını görmeye çalışarak döndüğümde, bakışlarım Laurie'ninkilerle buluştu.

"Kahretsin!" Öyle şiddetli bir şekilde sıçradım ki omurgam süslü yatak başlığına çarptı ve işte o zaman bağlı olduğumu fark ettim. Hareketimin ani olmasından dolayı zincirler takırdadı.

Seelie Kralı yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu -hayır, artık kral değildi, bunu unutmamam gerekiyordu- bacak bacak üstüne atmış, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Yanındaki masada bir çaydanlık vardı. Vahşi kalbim sakinleşmeye başladı. Laurie buradaysa, güvendeydim. Bakışlarım onun geri kalanında gezindi. Her zamankinden daha özenli giysiler giymişti; altın ve mavi kesik bir çiftetelli ile eldivenler. Gümüş tacının içinde daha önce taktığını hiç görmediğim bir taç vardı.

"Neredeyiz biz? Ne oldu?" Homurdandım. "Lyari ve Finn'in iyi olup olmadığını biliyor musun?"

Laurie cevap vermek yerine, sanki daha önce hiç görmemiş gibi yüzümü inceledi. "Seelie Sarayı'na hoş geldin Fortuna Sworn," dedi. Sesi de tuhaftı. Normalde olduğundan daha yüksekti.

İçgüdülerim yaralı bir siren gibi çılgılık atıyordu. Bir kez daha nabzım hızlandı. Yine de bir şekilde hareketsiz kalmayı başardım. Laurie'ye bir

sorgulayan bir bakışla, bağlar için kaçınılmaz, mantıklı bir açıklama yapmasını bekliyordum. Bilincim yerinde değilken, kendimi savurmuş ya da saldırmıştım. Belki birine zarar bile vermiştim.

Ancak peri bunu yapmak yerine gümüşi kaşlarını çatarak Ben.

"Neler oluyor Laurie?" Eşit bir şekilde sordum. Şu anda bile, bir şeylerin yatağa bağlanmış olmamın geçerli bir nedeni vardı. Yine de panik başlangıcı kıpırdandı ve kelepçeleri çekiştirmekten kendimi alamadım.

Arkadaşım zarif bir bilek hareketiyle daha önce taktığını hiç görmediğim Rolex saatini kontrol etti. "Bu akşam saat... 6:23 itibariyle, senin üzerinde hak iddia ediyorum," diye beni bilgilendirdi. "Artık karşıt bir sarayın hükümdarı değilsin, bu yüzden dünyamızın gözünde sadece bir köle daha aldım. Çok rezil bir köle olsa da."

Laurie'nin bana bakışında bir şey vardı, belki de ağzının sıkı kıvrımında. Ne tam bir gülümseme, ne de tam bir sırıtma. İkisi arasında gidip gelen korkunç bir şey. O anda bir ağaca düşen yıldırım gibi bir sezgi parlaması yaşadım ve kalbimden geriye kalan parçaların daha da çatladığını hissettim. "Melekleri sen gönderdin," dedim açıkça. Bu bir soru değildi.

Laurie yanıtlamı son derece ilginç bulmuş gibi başını eğdi. Bakışları bir an için yere düştü ve dizine odaklandı. Duygusal ağzı büzüldü. Uzun, solgun parmakları benim göremediğim bir tiftik parçasını karıştırıyordu. "Kaba bir yöntem, kabul ediyorum, ama sırlarımı ele vermiyorlar," dedi.

"Peki neden," dedim dişlerimin arasından, acımı gizlemek için öfkemi kullanarak, "bunca zahmete girdin? Neden beni 'sahiplendin'?"

İşte o zaman Laurie gülümsedi ve bu manzara vücudumda bir ürperti yarattı. Şimdiye kadar tanıdığım gülümsemeye hiç benzemiyordu. Etrafımız diğer insanlarla çevrili olsa bile, bir şekilde her zaman sadece benim için olan gülümseme.

"Evet, canım, çok açık değil mi?" Laurie kendinden memnun bir mırıltıyla sordu, gözleri keskin kenarlı elmaslar gibi parlıyordu. Bir çay fincanına uzandı. "Planlarım var Fortuna Sworn ve sen insan olduğun sürece bu planların hiçbiri gerçekleşmeyecek."

Bir an için bunun bir rüya olup olmadığını merak ederek ona bakakaldım. Collith'in sesi kafamın içinde bir hayalet gibi dolaşıyordu. Hiç beklemediğim bir anda karşıma . *Okuyamadığını biliyor muydun?*

bir rüyada mı? Çaresizlik içime işledi ve odayı tekrar taradım ama Collith'in teorisini test edebileceğim hiçbir şey yoktu.

Laurie'nin sözleri eninde sonunda yerine oturdu. *İnsan olduğun sürece*, demişti. Kalbim daha önce sertçe çarpıyorsa bile şimdi bir tokmak gibi göğsümün duvarına öyle sert çarpıyordu ki canımı acıtıyordu. Kelepçeleri çekiştirdim ve "Anlamıyorum" diye bağırdım.

"Anlamayacak ne var?" Çayından bir yudum aldı, sonra dudaklarını şapırdattı. Bu ürkütücü sessizlikte ses çok yüksekti. Tavrının tamamen değiştiğini görünce, sesindeki değişikliği duyunca Laurie'nin bir yabancı olduğunu anladım. Onu gerçekten tanımıyordum, çünkü zihnimde oluşturduğum kişi o sandalyede oturan kişi değildi. Bir anlık anı beni kör etti ve Savannah'nın gözlerinin akını gördüm, bir uyarıda bulunmaya çalışırken yüzü geriye atılmıştı. *Biri hâlâ geliyor!*

Laurie'nin bakışları benimkilerle buluştuğunda ve o güzel gümüş derinlikleri zalimlikle parladığında sesi hala kafamda yankılanıyordu, "Seni tekrar bir Kabus yapacağım" dedi.

ÜÇÜNCÜ KİTABIN SONU

ACKNOWLEDGMENTS

Ne yolculuktu ama.

Bu devasa kitabı, hepimizin yaratıcılık için elverişli olmadığı konusunda hemfikir olduğunu düşündüğüm 2020 yılında yazdım. Ancak, her zaman olduğu gibi, yolun her adımında inanılmaz bir destek sistemim vardı. Onlar olmasaydı *Ölümcül Düşler*'in var olacağından emin değilim.

Teşekkür etmek istediğim ilk kişi Jessi Elliott. Geçtiğimiz yıl boyunca en yakın arkadaşlarımdan biri oldun. FaceTime görüşmelerimiz, sprintlerimiz, ortak tutkumuz olmasaydı, 2020 muhtemelen beni kırardı. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Bu kitabın yaratılmasında oynadığın rol için teşekkür ederim ve 2021'de birlikte daha da fazlasını yazmak için sabırsızlanıyorum!

Her zaman olduğu gibi, "Üzgünüm, gelemem, kitap üzerinde çalışmam gerekiyor" dememe rağmen benimle ilişkilerini sürdüren hayatımdaki diğer arkadaşlarıma da teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Dış okuyucularım Randi Georges ve Brianna Stahl'a sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Beş yüz sayfayı aşan bir kitabı düzenlemek küçük bir görev değildi, ama sorduğumda ikiniz de gözünüzü kırpmadınız. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Ve son olarak, bu seri hakkında mesaj, e-posta, yorum ve paylaşım yapmak için zaman ayıran *Fortuna Sworn* hayranlarına bir kez daha teşekkür ederim. Sizin tutkunuz benimkini besliyor ve her bir gönderi beni şaşırtmaya ve alçakgönüllü olmaya devam ediyor. Tüm kalbimle teşekkür ederim.

ABOUT KEAUTKÖR

böylece hiçbir güncellemeyi kaçırmazsınız!

K.J. Sutton iki kurtarma köpeğiyle birlikte Minnesota'da yaşıyor. Çalışmalarıyla birçok ödül almış ve Hamline Üniversitesi'nden Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesiyle mezun olmuştur.

Yazarken K.J.'nin elinde her zaman bir fincan Vanilyalı Chai vardır ve pijama dışında bir şey giymekten nefret eder. Yazar arkadaşları ve okurlarıyla etkileşime girmeye bayılıyor. O zamana kadar, bir sonraki kitabı üzerinde sıkı bir çalışıyor. K.J. Sutton ayrıca Kelsey Sutton adıyla genç yetişkin romanları da yazmaktadır.

Onunla Instagram, Facebook ve Twitter'da arkadaş olun.
Ve haber bültenine abone olmayı unutmayın

